

Đại Mạc Lăng Tử Đạo

Contents

Đại Mạc Lăng Tử Đạo	3
1. Chương 1: Đại Mạc Cường Sa	4
2. Chương 2: Hoàng Sa Bạch Đà	6
3. Chương 3: Giảng Hồ Lăng Tử	8
4. Chương 4 : Thần Long Sơn Trang	11
5. Chương 5: Hắc Sát	13
6. Chương 6: Tiểu Thành Trong Sa Mạc	16
7. Chương 7: Quán Trọ Duyệt Lai	19
8. Chương 8: Tiệm Gạo Phương Ký	22
9. Chương 9: Đảo Quang Hựu Hiện	25
10. Chương 10: Gặp Lại Cổ Nhân	29
11. Chương 11: Nhật Chiếu Hồng Tân Lâu	32
12. Chương 12: Sinh Tiền Nhất Bồi Tửu	35
13. Chương 13: Trường Dạ Khách Lai Tửu Đường Trà	39
14. Chương 14: Cô Đẳng Tình Dạ Tự Cự Sự	43
15. Chương 15: Vô Tắc Ta Thán Thoại Tòng Tiền	46
16. Chương 16: Đêm Trước Ánh Bình Minh	49
17. Chương 17: Thiên Nhai Thế Lẽ	52
18. Chương 18: Hoang Giao Di Cô	56
19. Chương 19: Ánh Trăng Ngoại Thành	59
20. Chương 20: Kinh Hồn Nhất Mộng	63
21. Chương 21: Thân Thế Của Trầm Tuyết Quân	66
22. Chương 22: Đêm Dài	69
23. Chương 23:khách Nhân	73
24. Chương 24 : Quyền Của Thiết Kim Cương	76
25. Chương 25 : Uy Danh Của La Nhất Đạo	79
26. Chương 26 : Huyết Nhiễm Hắc Phong Trại	83
27. Chương 27 : Đột Tập	86
28. Chương 28 : Liệt Sát	89
29. Chương 29 : Giết Chóc Và Tha Thứ	93
30. Chương 30: Khoái Bút Thư Sinh Đình Dật	96
31. Chương 31: Tổ Chức Thần Bí	99
32. Chương 32: Cái Chết Của Đình Dật	103
33. Chương 33: Nguyệt Dạ Nhu Tình	106
34. Chương 34: Nhân Sinh Bất Đắc Dĩ	110
35. Chương 35: Thế Sự Khó Đoán Trước	112
36. Chương 36: Tin Tức La Nhất Đạo	115
37. Chương 37: Thư Hùng Song Sát	119
38. Chương 38: La Nhất Đạo	122
39. Chương 39: Một Đạo Tuyệt Diệu	126
40. Chương 40: Kiếm Của Người Áo Xanh	129
41. Chương 41: Bị Bức Đến Bạch Đà Sơn	132

42. Chương 42: Sống Lại	136
43. Chương 43: Ước Định Trong Rừng Cây.	140
44. Chương 44: Kế Phản Gián.	143
45. Chương 45: Mọi Chuyện Tất Có Nguyên Nhân	147
46. Chương 46: Đêm Thăm Tiểu Di Lạc	150
47. Chương 47: Ly Hồn Đoạt Mệnh Châm.	155
48. Chương 48: Đại Mạc Đổ Phường	160
49. Chương 49:sát Cơ Trùng Trùng	161
50. Chương 50:khó Lòng Phòng Bị	166
51. Chương 51:giang Hồ Dạ Quý Lộ	170
52. Chương 52: Thời Khắc Giữa Trưa	171
53. Chương 53: Đại Thông Tiền Trang	173
54. Chương 54: Điều Hồ Ly Sơn	177
55. Chương 55: Mật Đạo	181
56. Chương 56: Gặp Đại Mộng	185
57. Chương 57: Thế Sự Như Giác Mộng.	190
58. Chương 58: Một Kế Sách Đơn Giản.	195
59. Chương 59: Lâm Nguy Bất Loạn.	201
60. Chương 60: Chu Trường Phúc Thật Giả.	205
61. Chương 61: Trở Mặt Thành Thù.	209
62. Chương 62: Trường Sinh Đạo Nhân.	214
63. Chương 63: Thắng Bại Sinh Tử Thật Khó Phân.	218
64. Chương 64: Xuân Quang Tại Ý Thúy Lâu.	223
65. Chương 65: Cao Sơn Lưu Thủy Ngộ Tri Âm.	227
66. Chương 66: Nghê Thường Vũ Y Khúc.	232
67. Chương 67: U U Hoàng Tuyền Lộ.	237
68. Chương 68: Cá Nằm Trên Thớt.	241
69. Chương 69: Ai Nằm Thớt, Ai Hạ Dao?	245
70. Chương 70: Ai Là Cá?	249
71. Chương 71: Âm Mưu Của Loài Chuột.	253
72. Chương 72: Cơ Quan Dưới Lòng Đất.	257
73. Chương 73: Chân Tình Nơi Địa Lao.	261
74. Chương 74: Xà Ma, Xà Thần.	266
75. Chương 75: Khách Trước Ánh Bình Minh	271
76. Chương 76: Hương Hồn Vĩnh Thệ	275
77. Chương 77: Nhất Dao Đoạn Trường	279
78. Chương 78: Huyết Chiến Nơi Hoang Mạc	283
79. Chương 79: Phúc Thủy Nan Thu	287
80. Chương 80: Đêm Trong Miếu Thổ Địa	291
81. Chương 81: Lễ Vật Thần Bí	295
82. Chương 82: Nghi Ảnh Trọng Trọng	299
83. Chương 83: Ai Là Người Áo Xanh?	304
84. Chương 84: Hủy Thi Diệt Tích	308
85. Chương 85: Bắc Hải Thần Quân	313
86. Chương 86: Độc Cô Quý Hải	317
87. Chương 87: Thất Tịch Chi Dạ	322
88. Chương 88: Ai Là Người Phóng Hỏa?	326
89. Chương 89: Kim Thiên Thoát Xác	330
90. Chương 90: Thừa Dịp Cháy Đánh Cướp	335
91. Chương 91: Thần Dao Phá Kiếm Trận	338
92. Chương 92: Người Áo Vàng Thần Bí	342
93. Chương 93: Thừa Nước Đục Thả Câu	346
94. Chương 94: Ngọn Nguồn Mọi Chuyện	350
95. Chương 95: Chiếc Trần Phụng Hoàng	354

96. Chương 96: Xuyên Vân Thần Tiễn	358
97. Chương 97: Hoa Đào Tiên Tử	362
98. Chương 98: Vân Vũ Vân Sơn Uổng Đoạn Trường.	366
99. Chương 99: Lựa Chọn Trong Đêm.	371
100. Chương 100: Mảnh Hổ Thần Ung.	376
101. Chương 101: Ngầm Mưu Thiên Hạ.	381
102. Chương 102: Phản Khách Vi Chủ.	385
103. Chương 103: Cổ Độc Cẩn Tim.	389
104. Chương 104: Nhiếp Hồn Đại Pháp.	393
105. Chương 105: Cứu Tinh.	398
106. Chương 106: Bách Độc Lão Nhân.	402
107. Chương 107: Âm Toán.	406
108. Chương 108: Đêm Dài Chưa Qua.	411
109. Chương 109: Thả Hổ Về Rừng.	415
110. Chương 110: Quỷ Anh Mê Tung.	419
111. Chương 111: Thiết Giáp Kim Cương.	423
112. Chương 112: Ánh Trăng Chiếu Rọi Thành Nam.	427
113. Chương 113: Đêm Dài Dằng Dặc Bao Giờ Mới Sáng.	431
114. Chương 114: Mặt Trời Mọc Đằng Đông.	436
115. Chương 115: Hổ Khiếu Long Ngâm.	440
116. Chương 116: Tháp Liễu Trần.	445
117. Chương 117: Ánh Nắng Cuối Thu.	449
118. Chương 118: Ngày Ấy Chuyện Ấy.	453
119. Chương 119: Lại Vào Đường Hàm.	457
120. Chương 120: Gậy Ông Đập Lưng Ông.	461
121. Chương 121: Cái Tát Thứ Hai.	465
122. Chương 122: Đêm Không Trăng.	470
123. Chương 123: Thân Phận Của Chu Mập.	474
124. Chương 124: Một Kiếm Bất Thành Linh.	478
125. Chương 125: Bí Ẩn Trùng Trùng Khó Phân Giải.	483
126. Chương 126: Tuyệt Thế Cao Thủ.	487
127. Chương 127: Tá Dao Sát Nhân.	492
128. Chương 128: Cả Đời Vì Ai Mà Vất Vả.	496
129. Chương 129: Chân Tướng.	501
130. Chương 130: Bất Ngờ Ngoài Dự Liệu.	505
131. Chương 131: Cái Chết Của Sở Anh Bố.	509
132. Chương 132: Vững Vãi Cuối Cùng.	513
133. Chương 133: Người Đứt Ruột Ở Chân Trời.	518
134. Chương 134: Xưa Nay Đường Đời Lắm Biệt Ly.	522

Đại Mạc Lăng Tử Dao



Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: vip. vandan. vn Ai thích kiếm hiệp truyền thống theo kiểu Cổ Long, Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mac-lang-tu-dao>

1. Chương 1: Đại Mạc Cuồng Sa

Phương Thất đang cô độc lê bước trong sa mạc, tay chân rướm máu, quần áo trên người hằn rách tả tơi. Bất luận ai nhìn thấy bộ dáng hần vào lúc này cũng đều sẽ cười to và trêu chọc “Làm sao trên đời lại có người mặc quần áo rách nát như thế”.

Sau giờ ngọ thì đây là thời khắc nhiệt độ trên sa mạc nóng nhất, ánh mặt trời chiếu rọi xuống làm cho cát vàng ánh lên màu hoàng kim. Phương Thất mơ hồ nhìn về phía trước, ánh mắt hần hiện đã mờ mờ, hần không dám dừng lại nghỉ ngơi vì hần sợ sa mạc tàn khốc sẽ làm cho giọt nước cuối cùng trong người hần biến mất, điều đó có nghĩa là hần sẽ nghỉ ngơi vĩnh viễn, do vậy hần quyết không thể mạo hiểm được.

Trước đó ba ngày ngựa của hần đã ngã xuống và điều đó làm cho lòng của Phương Thất nặng trĩu. Tại hoang mạc mệnh mông không có điểm kết thúc này nếu không có ngựa hay lạc đà thì cái chết đã không còn xa lắm.

Lúc này hần đã một ngày không có uống nước, tiếng nói đã trở nên khàn khàn, lương khô vào miệng cảm thấy như cát sa mạc vậy, cắn bản không thể nào nuốt vào được.

Phương Thất cũng không có uống máu của ngựa, hần đã đào một cái hố và chôn cất nó, sau đó lặng yên rời đi.

Trong tất cả các loài động vật thì ngựa là một trong những bằng hữu trung thành nhất của loài người, không có tính kiêu ngạo của chó cũng không có tính lý lợm của trâu. Một con ngựa tốt luôn sở hữu một loại tinh thần và ý khí luôn tiến về phía trước, ở nó kết hợp được sự dẻo dai, mạnh mẽ cùng dũng khí bất khuất. Còn tâm tính đối với chủ nhân thì vô cùng trung thành, đây là một loại có thể nói không hề có động vật so sánh được.

Cho nên trăm ngàn năm qua, tất cả các anh hùng hảo hán ai cũng đều thích ngựa. Lữ Bố có ngựa Xích Thố, Lưu Bị đem ngựa Địch Lư tặng cho Bàng Thống viễn chinh. Ngựa không chỉ là bạn của họ mà còn là một chiến hữu trung thành.

Phương Thất cũng không ngoại lệ.

Lúc Phương Thất mai táng cho ngựa của hần, hần đã đem những ngụm nước cuối cùng đổ vào trong miệng của nó, sau đó lặng lẽ mai táng rồi rời đi.

Bầu trời không có một đám mây, ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi xuống sa mạc mệnh mông, Phương Thất ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trời, lập tức cảm thấy một trận mê muội, cơ hồ đứng không vững, trên lưng cũng toát ra mồ hôi lạnh. Ba ngày qua, hần vẫn cố lê bước về hướng tây, không có uống qua một giọt nước. Tuy nhiên giờ phút này nhìn về phía trước thấy được cát vàng trải dài tận chân trời thật sự làm cho tinh thần hần dần đóng băng.

Yêu có thể làm cho người ta tăng thêm sức mạnh, hận đồng dạng cũng có thể làm cho người ta tăng thêm sức mạnh.

Nhất là một người trong tâm tràn ngập cừu hận thường thường sẽ phát ra một sức mạnh thật lớn, vượt qua thể chất và tinh thần vốn có, làm ra những chuyện đáng sợ mà kẻ khác không thể làm.

Chẳng biết từ đâu bầu trời xuất hiện một con kên kên, nó vẫn bay vòng vòng phía trên và không chịu rời đi. Đây là động vật còn sống duy nhất mà Phương Thất nhìn thấy được trong mấy ngày qua. Hắn biết con chim này đang chờ hắn ngã xuống để chén một bữa thịnh soạn. Phương Thất từng cố gắng giả chết, dự nó hạ xuống rồi uống máu nó nhưng dường như con chim có linh tính, vẫn bay ở phía trên không chịu hạ xuống. Phương Thất cười khổ một tiếng, thì thào nói: “Người hãy đợi một chút nữa đi”.

Từ phía chân trời đột nhiên có một đám mây đen kéo tới. Đám mây càng ngày càng dày, phía dưới tầng mây cũng là một màu đen. Con kên kên chẳng biết khi nào đã không còn thấy bóng dáng nó nữa. Đột nhiên một trận gió thổi tới, phía trước một màu đen sì, mặt trời cũng khuất sau đám mây. Gió mang theo cát cuộn lên, đây là một hiện tượng đáng sợ nhất trong sa mạc: bão cát. Phương Thất nhanh chóng xé quần áo che mũi miệng rồi nằm sấp xuống.

Trong cơn bão cát, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, quần áo cũng một mảng màu đen, vải đen che mặt, trên dưới chỉ lộ ra một cặp mắt lợi hại và sắc bén. Người này giống như một hồn ma theo gió đi tới sau lưng Phương Thất. Hắn cầm đao trong tay, lưỡi đao dài bốn thước ba tấc, chuôi đao dài một thước một tấc. Bản lưỡi đao quá hẹp nhưng thân đao thật dài, đao phong phát ra cực nhỏ. Hai tay người áo đen cầm đao giờ quá đỉnh đầu, ánh đao chột lóe, đúng là một tuyệt chiêu của kiếm đạo Phù Tang “Nghênh Phong Nhất Đao Trảm”.

Người áo đen trong lòng đã bắt đầu nở nụ cười, một chiêu này của hắn không biết đã lấy đi bao nhiêu mạng người rồi, bây giờ trên giang hồ có thể tránh khỏi chiêu này của hắn tuyệt đối không vượt quá mười người.

Hướng chi đối với một người đã ở tại sa mạc vài ngày qua, thể lực đã gần cạn kiệt, một người đưa lưng về phía hắn không hề phòng bị. Người áo đen phảng phất đã nghĩ tới được giấy phút lĩnh thưởng, tiền bạc, rượu ngon, mỹ nữ, hết thảy chỉ đổi lại việc theo dõi một người tại sa mạc và giết hắn, thật là một cái giá hấp dẫn, trong tâm hắn thậm chí đã bắt đầu say.

Ánh đao chột lóe, bổ xuống!

Trong lòng người áo đen càng nở nụ cười lớn hơn. Hắn khổ công theo dõi Phương Thất tại sa mạc mệnh mông này đã mấy ngày, rốt cục cũng đã có được một cơ hội tuyệt vời như thế. Gió mang theo cát vàng gào thét, đao chém xuống chỉ còn cách đỉnh đầu Phương Thất không quá một thước. Người áo đen dường như đã nhìn thấy máu từ đầu của Phương Thất phun ra. Tuy nhiên lúc này đây, hắn lại ngăn người bởi vì hắn không còn thấy Phương Thất đâu nữa.

Trên gương mặt người áo đen xuất hiện một loại vẻ mặt rất kỳ quái, chẳng lẽ là hoa mắt hay là gì chẳng? Hắn không tin trên đời có một thân pháp nhanh như vậy. Ngay tại lúc ấy, hắn đột nhiên phát hiện ra một ánh đao sắc bén chém vào hắn, đao nhanh đến nỗi hắn không kịp cảm giác được sự đau đớn.

Ánh đao chột lóe, rồi quay lại vỗ đao.

Hắn không hỏi tại sao người áo đen lại tới giết hắn, và hắn cũng không cần hỏi vì tên này không phải là người đầu tiên tới giết hắn.

Người áo đen gục ngã xuống, hắn chết cũng chưa kịp suy nghĩ được Phương Thất làm thế nào xuất hiện phía sau hắn.

Phương Thất thì thào nói: “Nếu muốn ở sau lưng người khác giết người thì nhất định phải cẩn thận phía sau lưng mình chứ”.

Người thích dùng âm mưu quỷ kế thường thường sẽ chết trong âm mưu quỷ kế, người thích giết người từ phía sau cũng nhất định phải cẩn thận người khác phía sau lưng giết mình.

Điều này cũng giống như nếu mỉm cười đối với người thì họ cũng sẽ mỉm cười đối lại. Nếu mở miệng mắng chửi người thì người tất sẽ mắng lại người. Thế gian có chút đạo lý đều là giống nhau. Nếu không muốn bị

người giết thì tốt nhất là đừng đi giết người, muốn giết người thì cũng có thể bị người giết.

Cho nên bất luận là lục lâm đạo tặc hay là hào kiệt xưng hùng một phương, vô luận là thích khách vô tình hay là du hiệp lãng tử hành hiệp trượng nghĩa, có đôi khi họ nhìn người nông dân mà hâm mộ. Cả đời vẫn áo vải thô sơ, mỗi ngày ăn ba bữa cơm đơn giản, cứ như vậy bình yên sống hết cuộc đời. Tuy không có thịt cá ê hề, không có chén lớn uống rượu, nhưng mỗi đêm đều có giấc ngủ ngon, không cần lo sợ sẽ có người đến giết và lo lắng ngay khi ngủ thức dậy không biết có còn thấy được ánh bình minh nữa hay không.

Chỉ tiếc nhân tại giang hồ thân bất do kỷ, một khi bước vào giang hồ thì sẽ vĩnh viễn không có ngày quay đầu. Vì vinh dự, vì tánh mạng, vì hết thảy, người chỉ có một đường là bước về phía trước bởi vì người không thể nào đứng lại được. Vì chờ lúc người mệt mỏi và không còn sát tâm thì có lẽ đó là thời cơ tốt nhất cho kẻ thù của người tiền người một đoạn.

Tám chữ “Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ” vô hình chung bao hàm hết tất cả mọi điều của kiếp sống này.

2. Chương 2: Hoàng Sa Bạch Đà

Phương Thất rút chân từ trong đồng cát ra, sau đó đưa tay vỗ vỗ vai và đầu để phủi cát. Hắn dùng sức nuốt nước bọt một cái, môi hắn hiện tại đã hoàn toàn khô và nứt nẻ. Nhìn cát vàng vô biên vô tận trước mắt, Phương Thất khẽ thở dài một cái. Trước đại tự nhiên, sức của loài người quá yếu ớt và nhỏ bé.

Cho tới bây giờ Phương Thất vẫn không có qua cảm giác vô lực và tuyệt vọng như vậy. Hắn thậm chí có ý nghĩ mình sẽ không thể thoát ra khỏi sa mạc mệnh mông này.

Sự tự tin, không thể nghi ngờ là một trong những bảo vật tinh thần quý giá nhất của loài người.

Một người tự tin thường có thể hóa hung hiểm thành bình an, vượt qua những khó khăn mà người khác không cách nào vượt qua được, thậm chí còn có thể chiến thắng kẻ thù mạnh hơn chính mình nhiều lần.

Vậy thì một người mất tự tin sẽ thế nào?

Người mất đi sự tự tin giống như một con dê đã sụp đổ, ngăn không được nước nữa, cứ nằm đó để mặc cho nước chảy qua.

Sự tự tin cũng được chia thành hai loại, một loại là “tự tin chân chính” và một loại là “tự tin mù quáng”.

“Tự tin chân chính” xuất phát từ nội tâm, từ thực lực, từ những phán đoán chính xác... Loại tự tin này không thể nghi ngờ là đối với loài người có rất nhiều trợ giúp. “Tự tin mù quáng” có được từ những sự lạc quan mù quáng, nó xuất phát từ sự không biết tự lượng sức mình. Loại tự tin này có đôi khi sẽ rất tệ hại, hơn nữa trong đại đa số tình huống rất có thể là mất luôn tính mạng.

Nếu như tự tin thái quá vào chính mình, giống như Tôn Ngộ Không có thể ở trong lò bát quái nhảy múa, hoặc là nghĩ mình có thể giống như thần tiên uống sương thở gió mà sống hay có cảm giác được chính bản thân làm thơ có thể tốt hơn Lý Bạch hoặc Đỗ Phủ thì ta đây có thể nói đó không phải sự tự tin nữa mà là phát điên rồi.

Sự tự tin nào cũng có mức độ giới hạn của nó.

Cho nên làm thế nào có thể trách cứ Phương Thất vì hắn cảm thấy tuyệt vọng vào lúc này?

Nếu người cũng ở trong hoàn cảnh giống Phương Thất, trải qua cuộc sống trong sa mạc bốn năm ngày mà không uống một giọt nước nào, trên đỉnh đầu thì có mặt trời chói chan thiêu đốt, lại cố lê bước đi, thể lực và sự nhẫn nại cái nào cũng đã đạt tới cực hạn, trong khi giày chết vẫn không nhìn thấy điểm cuối của sa mạc thì hỏi người có tuyệt vọng hay không đây? Có thể không mất tự tin hay không? Có thể còn có khí lực để tiếp tục lê bước nữa không?

Tuy nhiên Phương Thất không có như thế. Có lúc ý chí hắn mềm nhũn như bùn, có lúc hắn trở nên kiên cường giống như một người sắt. Hiện tại không thể nghi ngờ biểu hiện của hắn chính là thuộc loại sau.

Phương Thất cắn răng, bước từng bước một nặng trĩu về phía trước.

Chỉ cần chưa ngã xuống hắn nhất định sẽ tiếp tục đi.

Bất luận thế nào cũng sẽ không bỏ cuộc. Nếu chính mình bỏ cuộc thì thật sự không ai có thể giúp nữa rồi. Trên đời này những sự việc kích thích con người có rất nhiều, tuy nhiên chỉ cần chính mình có ý chí bất khuất thì nhất định sẽ còn có ngày vực dậy.

Vì thế Phương Thất vẫn cố lê từng bước một về phía trước. Không khí đã nóng đến nỗi có thể nướng chín đồ ăn. Phương Thất cảm giác được trước mắt hắn có nhiều ngôi sao đang bay loạn xạ, sự choáng váng nổi tiếp nhau kéo tới. Hắn đã sắp ngã xuống.

Phương Thất lấy lại bình tĩnh. Hắn xé một miếng vải từ trên người xuống, sau đó hắn rút thanh đoản kiếm ở bên hông ra, lưỡi kiếm sắc bén lóe ra hàn quang dưới ánh mặt trời. Phương Thất nắm chặt đoản kiếm, sau đó dùng mũi kiếm cắt nhẹ ngón tay một cái, một luồng máu đỏ tươi chảy ra. Hắn liền dùng miệng mút và nuốt vào. Máu dường như có chút vị mặn của muối, cũng không biết là vị của máu hay là mồ hôi trên tay giúp cho nó có vị như vậy. Chỉ trong chốc lát, hắn nhanh chóng dùng miếng vải băng lại, sau đó vô lực ngồi xuống nền cát. Lúc này hắn mới cảm giác được tốt hơn đôi chút.

Sự đau đớn có thể khiến người ta thanh tĩnh. Tuy nhiên sự đau đớn quá lớn sẽ khiến người ta điên cuồng.

Những người quanh năm sinh sống ở vùng sông nước sẽ vĩnh viễn không thể biết nước quý giá cỡ nào. Cũng giống vậy, người chưa từng lạc vào sa mạc cũng sẽ vĩnh viễn không có cách nào tưởng tượng ra sự tàn khốc và đáng sợ của sa mạc.

Bị lạc trong sa mạc thì người ta có thể uống bất cứ thứ gì uống được, kể cả nước tiểu. Tuy nhiên hiện tại có cho người uống nước tiểu của chính mình cũng đã muộn bởi vì lúc này người cần bản không có khả năng tiểu nữa rồi. Tất cả nước trong thân thể dưới cái nóng chết người đã trở thành mồ hôi chảy ra ngoài. Da trên người thậm chí cũng đã khô héo tới nơi. Đến lúc cuối cùng này thì cái có thể uống được chỉ có thể là máu của chính mình mà thôi.

Từ phía chân trời đột nhiên xuất hiện một đóa mây trắng, di chuyển càng ngày càng gần. Thật không ngờ nó lại là một con vật màu trắng đang chạy sa mạc, trong gió mơ hồ có tiếng cát bay truyền đến. Phương Thất định thần nhìn kỹ, trong đầu nhanh chóng hiện ra một ý nghĩ - bạch đà (lạc đà trắng)?

“Tự cứu thì ông trời sẽ cứu”, chúng ta nhất định phải nhớ kỹ những lời này.

Chúng ta còn phải nhớ kỹ một câu nói nữa, “Chỉ cần cố gắng kiên trì, mọi chuyện nhất định sẽ có cơ hội chuyển biến”.

“Hãy luôn có một nguyện vọng đẹp hoặc là một tín niệm bất di bất dịch”, câu này chúng ta cũng cần nhớ nằm lòng, tốt nhất là đừng quên nó bởi vì khi chính thức lâm vào tình huống gian nan và khó khăn nhất, câu nói này sẽ là động lực cho sự sinh tồn.

Có lẽ mọi người đã gặp qua ngựa trắng nhưng chắc chắn chưa bao giờ thấy qua lạc đà màu trắng. Có truyền thuyết nói rằng bạch đà (lạc đà trắng) là sứ giả do trời phái xuống, là tinh linh của sa mạc, kiệt ngạo bất tuân, tốc độ như gió cuốn, trong sa mạc mênh mông không có nơi nào mà bạch đà không thể đặt chân tới được. Cho dù nguồn nước có nằm nơi nào đi chăng nữa thì nó cũng có thể tìm được, bởi vậy bạch đà được tôn vinh là vị thần của sa mạc.

Tuy nhiên bạch đà rất ít xuất hiện cho nên người gặp qua nó rất hiếm. Cũng có một truyền thuyết khác nói rằng trong sa mạc là nếu nhìn thấy bạch đà, nó sẽ mang đến vận may cho người nhìn thấy nó. Những thương nhân du hành trong sa mạc nếu nhìn thấy được bạch đà thì nội tâm họ sẽ vô cùng mừng rỡ, họ sẽ ngay lập tức cúng bái. Trong sa mạc mênh mông này, bạch đà là con vật tôn quý, tượng trưng cho sự cao ngạo và tự do.

Con vật màu trắng mang theo một cỗ kinh phong càng chạy càng gần, không khí dường như cũng lưu động theo bước chạy của nó. Màu lông trắng của nó lóe ra ánh sáng bạc dưới ánh mặt trời, đầu nó ngẩng cao, dáng vẻ toát ra thần khí. Bốn cái chân của bạch đà chạy như gió cuốn, chỉ chớp mắt nó đã vượt qua ba mươi trượng. Phương Thất không chần chờ nữa, liền hít một hơi, mũi chân hắn nhẹ nhàng điểm lên cát, thoáng cái thân thể hắn đã phóng tới khoảng hơn năm trượng. Mũi chân hắn vẫn tiếp tục điểm lên mặt cát, lần này lại phóng ra xa hơn bảy trượng. Đây đúng là độc môn tuyệt học của Phương gia “Lưu Tinh Cẩn

Nguyệt Thức”. Chỉ với mấy lần điểm xuống mặt cát, cự ly giữa Phương Thất và bạch đà đã rút ngắn lại còn khoảng năm sáu trượng.

Con bạch đà chợt thấy có một người đang chạy về phía nó cho nên nó càng tăng thêm tốc độ phóng đi. Phương Thất hít sâu một hơi, mũi chân liên tục điểm trên mặt cát, thân thể vọt đi như chim bay, loại khinh công này là một môn khinh công nổi danh khắp thiên hạ, khinh công độc môn của Tư Không Trích Tinh gọi là “Trích Tinh Thức”.

Phương Thất phóng lên cao khoảng tám chín trượng, đã phóng đến nơi con bạch đà. Hắn đã tính toán phương vị và lực đạo rất chuẩn xác, thân thể giống như một chiếc lá rụng nhẹ nhàng hạ xuống giữa hai cái bướu trên lưng con bạch đà đang chạy.

Con bạch đà này trước nay đã quen tự do, có khi nào bị người cỡi qua đâu? Thấy trên lưng có người, nó lập tức nhảy dựng lên, bốn vó chạy loạn. Tay phải của Phương Thất ôm chặt cái bướu trên lưng, thân hình đảo qua đảo lại trông giống như cành liễu phất phơ trong gió lớn, mặc cho con bạch đà có làm thế nào đi nữa, hắn vẫn ôm chặt lưng nó.

Con bạch đà thấy chiêu này của nó không xong, đột nhiên liền cất vó vọt về phía trước. Cú vọt giống như thỏ nhảy, nhẹ nhàng như chim bay và nhanh như điện chớp. Phương Thất lúc này đã sửa người ngồi vững vàng trên lưng nó. Con bạch đà chạy về phía trước vài trượng rồi đột ngột dừng lại, nó nghĩ với cú này sẽ làm cho Phương Thất từ trên lưng nó bay đi xa. Tuy nhiên Phương Thất vẫn mỉm cười ngồi vững vàng trên lưng nó. Con bạch đà thấy vậy lại lồng lên, bốn móng vung loạn ra khiến cát vàng bay tứ tung. Lúc này, Phương Thất dùng hai chân kẹp vào bụng nó, cả người trầm xuống, con bạch đà lập tức cảm thấy trên lưng như có một ngọn núi đè lên khiến nó quỵ xuống. Tuy nhiên nó không hổ danh là thần vật trong sa mạc, bốn chân vẫn lì lợm dùng sức đứng thẳng lên. Phương Thất thấy vậy “hừ” một tiếng, gia tăng thêm một chút lực đạo khiến cho bốn chân của con bạch đà lún luôn vào cát, cứ như vậy cho đến khi chân của nó lún hết vào cát. Lúc này nhìn lại con bạch đà thì thấy hai mắt của nó đang chảy ra hai hàng lệ.

Phương Thất lúc này cũng đã hoàn toàn kiệt sức, vừa rồi hắn cơ hồ sử ra tất cả khí lực còn sót lại. Hắn tựa vào thân con lạc đà trắng, đưa mắt nhìn hai hàng lệ đang chảy từ cặp mắt nó rồi đưa tay vuốt ve, cười khổ nói: “Đà huynh, nơi này là địa bàn của người, ta thật sự thoát ra không nổi, người sẽ đưa ta ra chứ!”

Con bạch đà dường như nghe hiểu tiếng người, nó giãy dụa rồi rút bốn chân từ trong cát ra, sau đó lại ngồi xuống bên cạnh Phương Thất. Tâm lý Phương Thất trở nên vui vẻ, trở mình phóng lên trên lưng lạc đà, con lạc đà liền đứng thẳng lên. Phương Thất nhè nhẹ vỗ vào cổ nó, lạc đà trắng dương nhẹ bốn vó, rồi chạy về phía tây.

3. Chương 3: Giang Hồ Lãng Tử

Ánh mặt trời lặn chiếu vào sa mạc, phía chân trời ánh lên một dãy màu hồng rơi vào Phương Thất đang ngồi trên lưng lạc đà làm xuất hiện một vệt bóng dài. Không ngờ cảnh hoàng hôn tại sa mạc lại đẹp như thế. Phương Thất nhìn thấy cũng không khỏi có cảm giác ngây dại.

Tuy nhiên đối với người đã ở trong sa mạc đã mấy ngày chưa hề uống được giọt nước nào và đang trong hồi tuyệt vọng thì ngoại trừ nước ra không có vật gì là đẹp cả.

Vẻ đẹp không phải là tuyệt đối, có thể trong mắt người này đẹp nhưng trong mắt người khác sẽ không đẹp và ngược lại.

Đẹp hay không đẹp trong mắt một người có lúc cũng sẽ thay đổi.

Hết thấy đều do cảnh ngộ và thời gian sống của người đó.

Con bạch đà chạy lên trên một đồi cát, Phương Thất vừa nhìn xuống ánh mắt đã sáng lên.

Phía trước là một mảnh đất bằng phẳng, dưới đó có một hồ nước, xung quanh hồ có rất nhiều cây dương và bụi cây, trong đó hơn một nửa cây dương nhành cây đều đã khô héo, lá cây thưa thớt trên cành chập chờn theo gió dưới ánh mặt trời lặn.

Con bạch đà lao xuống uống nước, còn Phương Thất thì vùi luôn đầu của hần xuống hồ, cơn khát của hần đã lên tới cực điểm rồi.

Cho tới bây giờ hần mới biết được nước quý đến đường nào, uống quá đã!

Có một số việc phải chính bản thân mình trải qua mới có thể hiểu được, nếu không có kinh nghiệm của chính bản thân thì cho dù có hiểu được đạo lý thế nào đi nữa thì đó cũng chỉ là biết mà thôi, trên thực tế sẽ rất khác biệt.

Biết được một đạo lý cùng với việc chính thức hiểu được nó là một việc cách nhau một trời một vực.

Đêm đã khuya, dưới đất đồng lửa đang cháy bập bùng, trên bầu trời đầy sao, bầu trời đêm trong sa mạc yên tĩnh thoạt nhìn dường như rất thấp và có thể chạm vào. Phương Thất nằm tựa vào con bạch đà đang nằm nghỉ ngơi, hần đã quá mệt mỏi rồi.

Đồng lửa trong đêm tối phát ra ánh sáng rọi vào mặt hần, trong bóng tối tịch mịch, lúc này đây rốt cục có thể nghỉ ngơi tuy nhiên hần lại không thể chợp mắt được, hần đang nghĩ đến chuyện gì đây?

Đêm tối tịch mịch, sa mạc cũng tịch mịch, và Phương Thất cũng vậy.

Một người khi cảm thấy tịch mịch thường nhớ tới rất nhiều chuyện cũ, nhớ tới rất nhiều chuyện bình thường không thể nhớ.

Giang Nam, đầu xuân.

Khí trời đang ẩm dần, các cây liễu bên bờ sông đang lay nhẹ trong gió. Trải qua một trận mưa xuân, nơi nơi đều tươi mát hẳn lên, trong không khí tràn ngập mùi hoa cỏ, các cánh hoa bay phấp phới rơi vào mặt nước, trông tựa như một dải lụa trắng nhẹ nhàng trôi trên mặt nước. Ở xa xa, núi cao cũng hiện lên một màu rờn.

Một mảnh trăng non đang hiện ra trên bầu trời, nhàn nhạt không có tinh quang, trên đường người qua lại rất thưa thớt. Đường phố tối như mực, chỉ có một cái quán để lộ ra ánh đèn leo lét của nó.

Trước cửa quán có một tấm biển màu vàng ghi một chữ “Tửu”. Quán không lớn lắm, trong quán chỉ đặt có bốn năm cái bàn. Lúc này đã không còn ai, duy chỉ ở cái bàn bên cạnh góc tường có một người đang gục trên bàn, tên tiểu nhị của quán đang ngồi ở cạnh quầy đưa mắt nhìn người nọ và không ngừng ngáp dài.

Trên bàn có mấy đĩa thức ăn, rau xào, đậu hủ, thịt heo, tuy nhiên dường như chưa có động qua nhưng rượu thì đã uống không ít.

Người đang gục trên bàn vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên hần đã uống nhiều, trên bàn bình rượu đặt loạn xạ, còn có chút rượu vương lại mỗi bình.

Tên tiểu nhị đưa mắt nhìn và không ngừng ngáp dài. Đối với vị khách này hần cũng không xa lạ. Vị khách này mới xuất hiện tại đây vài ngày trước, bất quá bữa nào cũng đến quán ủng hộ, hơn nữa mỗi ngày đều uống đến bất tỉnh nhân sự, tuy nhiên cho tới bây giờ chưa từng thiếu bạc và trả đầy đủ. Đối với một quán rượu nhỏ như vậy thì khách uống rượu mà trả tiền đầy đủ, cho dù hần là ai đi chăng nữa thì chủ quán cũng chẳng quan tâm.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa truyền đến, âm thanh đã phá đi vẻ yên tĩnh của đêm tối. Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, đến trước cửa quán đột nhiên dừng lại. Người cưỡi lập tức xuống ngựa rồi chạy vội vào trong quán. Tên tiểu nhị lập tức tỉnh lại, đưa cặp mắt tròn xoe của hần hướng về vị khách mới vào. Chỉ thấy người bước vào quán là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thân mặc trang phục màu xanh, ngoại hình rất đẹp, vẻ mặt đầy bụi và mồ hôi. Lúc bước vào, khi nhìn thấy vị khách đang gục trên bàn kia, vẻ mặt hần rất kích động, tiếp đó bước nhanh về phía đó. Người gục trên bàn vẫn nằm đó bất động.

“Thiếu gia!” Người áo xanh đứng ở bên cạnh bàn khẽ kêu lên.

Người gục trên bàn vẫn không nhúc nhích.

Người áo xanh nói tiếp: “Lão phu nhân phái chúng tôi ra ngoài tìm thiếu gia, xin thiếu gia mau chóng trở về”.

Người gục trên bàn vẫn bất động.

Người áo xanh thở dài một chút rồi nói tiếp: “Lão phu nhân cũng biết thiếu gia có ý định không muốn trở về nên lão nhân gia muốn tôi truyền lời cho thiếu gia là Tứ gia đang bị thương, xin thiếu gia mau chóng trở về”.

Người gục trên bàn đột nhiên động đậy rồi ngẩng đầu lên, trong mắt hần đột nhiên lóe ra hai đạo tinh quang, nhìn người áo xanh chậm rãi nói “Tiểu Vũ, gia đình ngươi ba đời đều ở tại nhà ta, ngươi tuy là nô bộc nhưng từ nhỏ đến giờ ta đều đối với ngươi như huynh đệ vậy, có đúng không?”

Tiểu Vũ gật đầu nói: “Thiếu gia đối với Tiểu Vũ không thể chê vào đâu được, Tiểu Vũ tuy không dám trèo cao nhưng trong lòng đã sớm xem thiếu gia là người thân nhất của Tiểu Vũ”. Tiểu Vũ dừng một chút rồi tiếp tục nói “Nhưng chuyện này tiểu nhân cũng không dám nói bậy, cho dù có lấy đầu của tiểu nhân xuống, tiểu nhân cũng tuyệt không dám trù ẻo Tứ gia”.

Vị thiếu gia chậm rãi nói: “Tứ ca của ta bị thương ra sao?”

Tiểu Vũ đáp: “Ba tháng trước, Tứ gia được người khác mang về, tình hình không khả quan lắm. Lão phu nhân lệnh cho chúng tiểu nhân ra ngoài tìm kiếm thiếu gia”.

Vị thiếu gia đột nhiên ngẩn ra.

Tiểu Vũ tiếp tục nói “Thiếu gia hãy mau theo tiểu nhân trở về đi, đừng để cho lão phu nhân đợi lâu”.

Thiếu gia nói “Ngươi có đói không?”

Tiểu Vũ nói “Tiểu nhân... tiểu nhân không đói”.

Thiếu gia gật đầu nói: “Đến đây ngồi xuống ăn một chút gì đi, ăn xong chúng ta sẽ đi ngay”.

Trong tất cả các loại tình cảm của loài người thì chỉ có tình thân là vĩnh viễn không thay đổi và cũng là loại tình cảm duy nhất đi suốt cuộc đời mỗi người. Tình bạn sẽ có phản bội, tình yêu sẽ tan vỡ nhưng tình thân thì sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Nói đến tình bạn chính là nói đến nghĩa khí, điều đáng tiếc chính là có đôi khi “Nghĩa” sẽ thua “Lợi”. Cho nên chúng ta thường xuyên chứng kiến rất nhiều đôi bạn tốt vì ích lợi mà đánh cho bạn mình sứt đầu mẻ trán, rồi sau đó hận nhau giống như kẻ tử thù.

Tình yêu chính là tình cảm giữa nam và nữ, đáng tiếc là loại cảm tình này thường hay thay đổi, tình cảm sẽ chuyển qua cho người khác. Chúng ta cũng thường xuyên chứng kiến được rất nhiều cặp tình nhân thề non hẹn biển, chỉ cần hai người ở bên nhau thì gì cũng được, tuy nhiên họ không hề để ý đến đối phương có chấp nhận hay không.

Loại tình cảm này là ích kỷ.

Nhưng đối với tình thân thì người cũng không cần hoài nghi cũng như vĩnh viễn không cần lo lắng, cho dù người đi tới chân trời góc bể thì máu đang chảy trong người vẫn cùng một loại với thân nhân, lúc người khóc họ cũng sẽ khóc, lúc người cười thì họ cũng sẽ vui vẻ cười theo, tất cả những đau khổ người mang họ sẽ cùng người chia sẻ, mỗi một hành động của người cũng đều ảnh hưởng đến tâm của họ.

Tình thân là một loại tình cảm vĩ đại nhất và quý giá nhất trên thế giới này, tình thân là “vô tư”.

Cho dù người không quý trọng nó hoặc làm thương tổn đến nó thì nó cũng sẽ vĩnh viễn không thay đổi, loại tình cảm đã có từ lúc con người mới sinh ra.

Đương nhiên tốt nhất là không nên làm thương tổn đến loại tình cảm này vì nó là vật quý trọng nhất trong mỗi đời người.

Cho nên khi Phương Thất biết Phương Tứ bị thương, hắn đã lập tức quay trở về.

Lúc này, thời gian mà hắn rời nhà lưu lạc giang hồ đến nay đã là ba năm.

Hắn là Phương Thất, Lãng tử Phương Thất.

Ba năm thời gian, mọi chuyện đã thay đổi rất nhiều.

Hắn đã từ ‘Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ’ ngày xưa trở thành một giang hồ lãng tử.

Phương Thất, Lãng Tử Phương Thất, đây là biệt danh mà người trong giang hồ gọi hắn.

Trên giang hồ thanh danh tứ ca của hắn như mặt trời ban trưa, là tuyệt đỉnh cao thủ với danh hiệu Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành. Tứ ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đây?

Trong lòng Phương Thất đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu.

4. Chương 4 : Thần Long Sơn Trang

Phượng Minh Sơn, cảnh Âm Mã hồ, ánh sáng mặt trời chiếu rọi.

Một tòa biệt viện lớn và nguy nga đứng sừng sững nơi đó, trên hai cánh cửa lớn có một cái bảng đen, trên đó có bốn chữ vàng rồng bay phượng múa “Thần Long Sơn Trang”, đây chính là do tổ tiên của Phương gia đích thân viết lên. Trước cửa có hai con vật bằng đá trông rất uy vũ, hai bên sơn trang đều là rừng cây rậm rạp bao phủ.

Khoảng hai trăm năm trước, kể từ khi tổ tiên của Phương gia là Phương Đình Long sáng lập Thần Long Sơn Trang tới nay thì nơi này vẫn được xem là một thánh địa trong chốn võ lâm. Truyền thuyết nói rằng Phương Đình Long là một vị võ lâm kỳ nhân cái thế, năm hai mươi ba tuổi trúng tuyển võ trạng nguyên, tiếp đó lại đậu luôn cả văn khoa trạng nguyên nữa, trở thành một người văn võ song toàn. Tuy nhiên đang ở thời kỳ đắc ý nhất thì lại từ quan, sau đó đến tham gia vào đại hội võ lâm cử hành tại Thái Sơn và liên tiếp dấn bại thiên hạ cao thủ, kể từ đó được người trong giang hồ đặt cho biệt hiệu là “Thiên Ngoại Thần Long”.

Lúc ấy triều đình hủ bại nên Phương Đình Long từ quan hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, phù nguy tế bần. Hành tung của ông ta phiêu hốt vô định, tiếp đó ông sáng lập Thần Long Sơn Trang. Trong chốn giang hồ chỉ cần nhắc tới Thần Long Sơn Trang, ai ai cũng đều kính nể. Sau khi Phương Đình Long tạ thế, Phương gia cũng có rất nhiều thế hệ cao thủ xuất hiện và uy danh vẫn tiếp tục kéo dài hơn một trăm năm. Tuy nhiên gần mười năm trở lại đây, uy danh đã từ từ giảm xuống.

Tiểu Vũ xuống ngựa lập tức chạy vào sơn trang bẩm báo, còn Phương Thất thì ở bên ngoài dùng nước hồ rửa mặt, xong mới bước qua cửa lớn đi vào nội đường. Lão phu nhân đang ngồi đó uống trà, còn Tiểu Vũ đang đứng bên cạnh không biết nói cái gì.

Phương Thất cúi đầu quỳ gối trước mẫu thân của hắn, thấp giọng kêu một tiếng: “Mẹ”.

Phương lão phu nhân ăn mặc giản dị, khuôn mặt hiền từ nhưng lại toát lên vẻ uy nghiêm áp người. Khi nhìn thấy Phương Thất, thân thể bà tựa hồ rất kích động nhưng dường như chỉ thoáng qua mà thôi.

Lão phu nhân nói: “Ngọc Thụ, con đã về rồi”.

Phương Thất đầu cũng không dám gật, khẽ trả lời: “Dạ, con đã về!”

Lão phu nhân vẫn thản nhiên nói “Trở về là tốt rồi, đi xem Tứ ca của con đi!”

Lúc Phương Thất bước vào phòng Phương Tứ, tâm hắn liền trầm xuống.

Cho tới bây giờ Phương Thất nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới Phương Tứ lại trở nên thế này!

Phương gia tổng cộng có bảy người huynh đệ, lão nhị, lão tam, lão ngũ và lão lục sau khi sinh ra không lâu đã chết non.

Lão đại Phương Ngọc Sơn nhìn thấy cái chết của cha và mấy người đệ đệ thì cảm giác được tính mạng quá mỏng manh. Khi ba mươi tuổi thì không để ý đến lời khuyên can của gia đình, đã xuất gia làm tăng.

Lão tứ Phương Ngọc Thành cũng là kỳ tài trăm năm khó gặp. Năm mười sáu tuổi đã đánh bại được đối thủ mà người giang hồ lúc ấy gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm “Thiên Nam Kiếm Khách” Sở Anh Nam. Năm hai mươi tuổi thì trong một đêm đã đơn phương độc mã hỏa thiêu Kỳ Liên Nhất Thập Lục Trại, trảm sát luôn Kỳ Liên Tứ Thập Bát Quỷ, làm cho một tổ chức thổ phỉ danh chấn trong một đêm tuyệt tích giang hồ. Năm hai mươi lăm tuổi, đơn thương độc mã tiến vào Hắc Ưng Nhai ở Thái Hành Sơn, tiêu diệt hết tám đường và sáu mươi bốn phân đà của Hắc Ưng Giáo, giết luôn ma đầu của hắc đạo là Ma Thần Độc Cô Ngạo cùng một trăm lẻ tám ma tướng của hắn. Người trong giang hồ cho rằng Phương Ngọc Thành có phong phạm của tổ tiên Phương Đình Long, thậm chí cả võ công cơ trí dường như cũng không kém mấy, do đó đặt cho Phương Ngọc Thành biệt hiệu là “Tiểu Thần Long”. Khi ấy Phương Thất chỉ là một đứa nhóc mười tuổi mà thôi.

Lão thất Phương Ngọc Thụ lớn lên trong hoàn cảnh Phương gia nhân tình đơn bạc, Phương Ngọc Thành đối với tiểu đệ tự nhiên hương yêu vô cùng. Phương gia là võ lâm thế gia, vì vậy Phương Ngọc Thụ cũng phải luyện võ công, ngay từ nhỏ đã luyện đao pháp tổ truyền của Phương gia đến mức xuất thần nhập hóa. Chỉ là Phương Ngọc Thụ thích tĩnh không thích động nên rất ít đi lại trên giang hồ. Là người ôn văn nho nhã, ngọc thụ lâm phong, thành thử được người giang hồ đặt cho biệt danh là “Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ”.

Tuy nhiên vào ba năm trước, “Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ” không biết vì biến cố gì lại rời nhà lưu lạc giang hồ, trở thành “Lãng tử Phương Thất” của ngày nay. Trong ba năm đó, Phương Tứ đã đi tìm Phương Thất hai lần, mỗi lần gặp mặt đều lên đưa cho Phương Thất một chút ngân phiếu rồi buồn bã rời đi.

Nguyên nhân gì đã khiến cho Phương Ngọc Thụ trở thành lãng tử?

Phương Thất chưa từng nghĩ qua cũng không dám tưởng tượng đến một người anh vũ hơn người như Phương Tứ lại trở nên thế này. Trong lòng Phương Thất, Phương Tứ là người vĩnh viễn sẽ không gục ngã, tuy nhiên hiện tại sự thật đang diễn ra, Phương Tứ đang nằm đó.

Tim của Phương Thất đang rỉ máu!

Hai hốc mắt của Phương Tứ lõm sâu vào, đã không còn nhìn thấy con người nữa. Xương chân đã bị đánh gãy, hai xương tỳ bà ở vai nát bấy, thậm chí lưỡi cũng bị cắt luôn.

Phương Tứ vẫn nằm đó không nhúc nhích.

Thân thể Phương Thất đang run rẩy!

Nếu người gặp qua tình cảnh như vậy nhất định sẽ hiểu được cái gì gọi là “Thảm tuyệt nhân hoàn” (tạm dịch: bị kịch nhân gian). Có đôi khi cái gọi là “sự tàn nhẫn” không phải là giết chết người ta mà tàn nhẫn thật sự là làm cho một người sống không bằng chết. Ý tứ của “sống không bằng chết” chính là tạo ra cho người sự hành hạ thống khổ, sống trong đau khổ, thật sự là chết tốt hơn để không phải mỗi ngày bị sự thống khổ dày vò chính mình và khiến cho người thân nhìn thấy cũng đau khổ theo.

Đáng tiếc hơn nữa đây lại là một võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh, một người có tương lai sáng lạn, một người mang nặng trách nhiệm đối với gia tộc và hiện tại đã trở thành một phế nhân, có miệng không thể nói, có mắt không thể nhìn, có tay không thể động, có chân không thể đi.

Nếu một con mãnh ưng bị chặt mất hai cánh, một con mãnh hổ bị lấy đi hàm răng, cho dù không giết chết chúng thì việc sống sót đối với chúng còn thảm hơn là giết chúng.

Nếu trùng hợp mà người nào nhìn thấy cảnh này thì cũng nhất định sẽ nghĩ như vậy.

Bất luận là ai, một người thiện lương hay độc ác, thì khi nhìn thấy nhất định cũng sẽ có ý nghĩ như vậy.

Đêm đã khuya, dưới ánh nền bập bùng.

Phương lão phu nhân đã già đi rất nhiều, từ khi lão trang chủ qua đời, Phương Ngọc Sơn lại xuất gia, mọi chuyện lớn nhỏ trong Thần Long Sơn Trang đều do một tay lão phu nhân lo liệu.

Người trên giang hồ đối với lão phu nhân ai cũng rất tôn kính, song hiện tại dưới ánh nến, Phương lão phu nhân tựa hồ tiêu tụy đi rất nhiều, khóe mắt vẫn còn vương lệ, có phải đã khóc trước đó hay không?

Phương lão phu nhân chậm rãi nói “Từ lúc cha con qua đời, đại ca con xuất gia, Phương gia vốn đã không còn hy vọng”.

Phương Thất vẫn lặng nghe.

“Lúc đó các con đều còn nhỏ, bất luận thế nào ta cũng phải nuôi dưỡng các con thành người”.

Phương Thất vẫn cúi đầu, im lặng.

Phương lão phu nhân tiếp tục nói: “Tứ ca của con vốn là hy vọng của Phương gia chúng ta, ta tuy không cầu có thể đem Phương gia phát dương quang đại như tổ tiên đã làm nhưng Tứ ca của con vẫn lập chí quang đại gia môn. Con muốn làm chuyện như vậy thì kẻ làm mẹ như ta đây sao có thể cản trở”.

Giọng của Phương lão phu nhân đã có chút run rẩy: “Nhưng bây giờ... bây giờ... bây giờ nó đã...”

Trên gương mặt của Phương lão phu nhân đã có nước mắt.

Phương Thất cúi đầu không nói, nước mắt cũng đã chảy ra.

Phương lão phu nhân tiếp tục nói: “Tứ ca con tuy giết người vô số nhưng ta thấy được người nó giết đều là kẻ đáng chết, cho tới bây giờ cũng không có làm qua chuyện thương thiên hại lý gì. Nếu nó bị người ta giết thì ta cũng không trách cứ ai, giang hồ vốn chính là được vua thua giặc”.

Lão phu nhân dừng một chút lại nói: “Nhưng... nhưng... là ai ác độc đã làm ra chuyện sống không bằng chết này?” Giọng của lão phu nhân rất thê lương.

Tim của Phương Thất lại đau đớn.

Phương lão phu nhân nhìn thấy Phương Thất như vậy, từng câu từng chữ thốt ra: “Nếu con còn là con cháu của Phương gia thì hãy hiện ngang lên cho ta”.

Phương Thất vẫn cúi đầu không nói.

Phương lão phu nhân trầm giọng nói: “Ta không phải muốn con đi báo thù, nhưng chúng ta phải tra cho rõ nguyên nhân, người của Phương gia không thể không rõ trắng đen mà trở thành tàn phế được”.

Phương lão phu nhân dừng một chút rồi chậm rãi nói tiếp: “Nam nhi của Phương gia, máu có thể chảy, đầu có thể rơi nhưng chỉ cần nam nhi của Phương gia còn chưa chết thì vẫn phải tìm cho ra sự thật”.

Sáng sớm, mặt trời còn chưa lên, màn sương vẫn còn dày đặc trong rừng, chim chóc cất tiếng hót vang vang, sương trắng còn phất phơ trên Âm Mã hồ.

Phương Thất lặng lẽ xuất môn, quay đầu lại nhìn Thần Long Sơn Trang lần nữa rồi phóng lên ngựa nhằm hướng tây chạy đi.

Vì sao phải đi về hướng tây? Vì Phương Ngọc Thành được người mang từ Tây Vực xa xôi trở về đây.

Đống lửa từ từ ảm đạm, sa mạc vào đêm cực kỳ lạnh lẽo, Phương Thất rốt cuộc cũng chìm vào giấc ngủ.

5. Chương 5: Hắc Sát

Đêm đã khuya, bốn bề vắng lặng.

Tại một thành nhỏ trong sa mạc, giờ khắc này hầu hết mọi người đã cùng gia đình họ đi nghỉ ngơi. Trên đường thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng chó sủa.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài thật dài. Phương Đại Phú đang thấp nền, ánh sáng cháy lên trong đêm tối làm lộ ra một khuôn mặt rất trung hậu và thiện lương của một người trung niên.

Phương Đại Phú thở dài, nói: “Thật nghĩ không ra một đời anh hùng Phương Ngọc Thành lại bị người khác hạ độc thủ như vậy!”

Trong bóng tối, Phương phu nhân cũng khẽ thở dài: “Trong chốn giang hồ người lừa ta gạt, gió tanh mưa máu, bản chất vốn đã là thế, tuy nhiên lần này bọn họ thật sự quá tàn nhẫn rồi”.

Phương Đại Phú gật đầu, lại nói: “Hiện tại sợ rằng người của Phương gia đang đứt từng khúc ruột”.

Phương phu nhân nói: “Đúng vậy, nhìn thấy tình cảnh như thế thì ai mà chịu cho được. Đào Nhị khi trở về đã thuật lại, Phương lão phu nhân khi chứng kiến người của chúng ta mang Phương Ngọc Thành về cũng không có biểu hiện kích động quá mức, xem ra vị lão phu nhân này cũng không phải là một nhân vật đơn giản”.

Phương Đại Phú gật đầu nói: “Từ khi lão trang chủ của Thần Long Sơn Trang qua đời, mọi việc lớn nhỏ do vị lão phu nhân kia chống đỡ, người như thế sao có thể là nhân vật đơn giản được. Hơn nữa, có người mẹ nào thấy con mình ra nông nổi đó mà không kích động đâu, lão phu nhân đó có thể đem đau khổ giấu trong lòng không để hiện ra, thật sự là một việc không dễ dàng đâu”.

Phương phu nhân nói: “Không sai, có người mẹ nào mà không yêu thương con của mình. Chỉ cầu mong cả đời bình an là tốt rồi, xem ra chúng ta cũng đã làm được”.

Phương Đại Phú quay đầu nhìn vào gương mặt tú lệ của Phương phu nhân, rồi nói: “Thật đã làm khổ cho nàng, trong hai mươi năm qua ta chưa từng cho nàng được một ngày hưởng phúc. Bao cát của sa mạc đã làm cho nàng có nếp nhăn rồi”.

Phương phu nhân ôn nhu nói: “Chàng đang nói gì vậy, có thể cùng với chàng trải qua cuộc sống yên bình như thế, thiếp đã rất thỏa mãn rồi, chẳng phải bây giờ chúng ta rất tốt sao? Nữ nhi đã trưởng thành, Tiểu Hồ cũng rất giống chàng, thiếp đã mãn nguyện lắm rồi”.

Phương Đại Phú đột nhiên thống khổ nói: “Chỉ là... chỉ là... ta biết nàng lúc nào cũng nhớ đến gia môn, vẫn muốn trở về thăm...”

Phương phu nhân tình tứ nhìn Phương Đại Phú, nói: “Có đôi khi thiếp rất muốn đi nhưng thiếp không nỡ xa chàng, thiếp nghĩ đợi vài năm sau khi Tiểu Hồ lớn lên một chút, chúng ta sẽ mang hai tỷ đệ chúng cùng trở về, khi đó thiếp nghĩ cha thiếp cũng đã hết giận rồi”.

Phương Đại Phú cảm kích nhìn Phương phu nhân, trong mắt đột nhiên chảy ra hai hàng lệ, giọng run run nói: “Ta hứa với nàng, sau vài năm nữa chúng ta nhất định sẽ trở về, đến lúc đó cho dù cha nàng có dùng roi đánh chết ta, ta cũng tuyệt không tránh né!”

Phương phu nhân vẫn nhu tình nhìn Phương Đại Phú, nhẹ nhàng nói: “Nhìn chàng kìa, đã lớn từng tuổi này mà trông giống hệt một đứa con nít, hử chút là khóc, để con chúng ta nhìn thấy, chúng không cười chàng mới là lạ đó”.

Phương Đại Phú vội trả lời: “Vừa rồi là... là bụi bay vào mắt ta mà thôi!”

Phương phu nhân nhẹ nhàng vỗ lên bả vai của trượng phu, ôn nhu nói: “Chàng đừng suy nghĩ nhiều nữa, chỉ cần được sống chung với chàng là thiếp đã thỏa mãn rồi”.

Phương Đại Phú ngẩng đầu nhìn phu nhân, trong mắt lộ ra nét dịu dàng vô hạn, nhẹ giọng nói: “Tiểu Hồ đã ngủ chưa?”

Phương phu nhân đáp lời: “Vừa rồi thiếp có đi xem nó, tên tiểu tử kia vẫn chưa chịu ngủ”.

Phương Đại Phú gật đầu nói: “Nữ nhi đã lớn, chúng ta cũng nên lo lắng tới tương lai của nó rồi”.

Phương phu nhân nói: “Nha đầu kia từ nhỏ đã giống nam nhi, cả ngày ở bên ngoài quậy phá nhưng hai năm trở lại đây đột nhiên lại biến đổi, thật không biết nó có tâm sự gì nhỉ?”

Phương Đại Phú cười cười nói: “Nữ nhi có tâm sự hay không, nàng làm mẹ mà không biết thì sao ta có thể biết được đây?”

Phương phu nhân cười nói: “Thiếp cũng đã từng nói qua với nó, dù nó có thích ai đi nữa, thiếp cũng sẽ không ngăn cản”.

Phương Đại Phú mỉm cười nói: “Ta xem chừng không phải vậy, hơn nữa trong cái thành nhỏ này có ai có thể xứng với nữ nhi của chúng ta đâu?”

Phương phu nhân giận yêu, nói: “Xem chàng kìa, tại sao lại có ý nghĩ như thế?”

Phương Đại Phú mỉm cười nói: “Thôi vậy, tất cả đều theo ý của nàng”.

Phương phu nhân cười nói: “Chàng yên tâm, thiếp nhất định sẽ chọn cho nữ nhi của chúng ta một người thật anh tuấn và có bản lĩnh, để cho chàng có được một con rể tốt mà!”

Phương Đại Phú thở dài nói: “Thật ra miễn là người tốt và nữ nhi của chúng ta thích là được, ta không có ý kiến”.

Phương phu nhân gật đầu, khẽ thở dài: “Đúng vậy...”

Tâm lòng của cha mẹ, trong thiên hạ mấy ai có thể hiểu được đây?

“Tâm sự đã xong chưa? Nếu xong rồi thì ta đây tiễn các người một đoạn vậy!” Ngoài phòng đột nhiên truyền đến âm thanh và một trận cười quái dị.

Phương Đại Phú bất động, Phương phu nhân cũng bất động.

Ngoài phòng lại truyền đến giọng cười quái dị kia: “Khuya như vậy còn chưa ngủ, đang đợi chết phải không?”

Phương Đại Phú chậm rãi đứng lên, cửa mở “Cạch” một tiếng, chậm rãi bước ra.

Bầu trời đêm đầy sao, trong vườn hoa nhỏ có một cây bạch dương to, trên đó có một bóng đen trông như hồn ma đang đứng.

Người này có vóc người gầy gò, gầy như một cây trúc, trên người mặc một bộ đồ đen rộng thùng thình, đầu cũng đội một cái nón màu đen. Mặc dù ở trong tối nhưng mặt của hắn lại khuôn mặt hắn lại trắng bệch, trắng đến nỗi tái nhợt. Trong tay hắn cầm một thanh kiếm không có vỏ kiếm, trong đêm tối phát ra ánh mắt lạnh lùng làm cho người ta cảm giác được một cổ sát khí âm trầm đang kéo tới, Phương Đại Phú nhìn thấy cả người không khỏi lạnh run.

“Vị khách quan này đêm khuya đến đây, không biết có chuyện gì chỉ giáo?” Phương Đại Phú chấp tay hỏi, ánh trắng gọi vào mặt hắn làm hiện lên vẻ mặt hiền hòa và thiện lương.

“Lấy mạng!” Hắc y nhân đáp ngắn gọn.

Về mặt Phương Đại Phú tươi cười, hỏi: “Tiểu nhân đây chỉ là buôn bán nhỏ sinh sống qua ngày, cho tới bây giờ không hề mạo phạm đến ai, vị đại gia này chắc là đã nhận lầm người”.

Hắc y nhân nói: “Liễu Thiếu Kiệt, người cần gì phải giả bộ như thế?”

Về mặt Phương Đại Phú vẫn tươi cười nói: “Đại gia, dám chắc ngài đã lầm người, nơi này không có ai tên là Liễu Thiếu Kiệt cả, cho tới giờ tiểu nhân cũng chưa từng nghe qua tên này”.

Hắc y nhân nhìn chằm chằm vào Phương Đại Phú, nói: “Nếu người không phải là Liễu Thiếu Kiệt, vậy là ai đây?”

Phương Đại Phú lấp bắp trả lời: “Tiểu nhân tiểu nhân thật sự không biết”.

Hắc y nhân cười to, nói: “Thật nghĩ không ra một thiếu niên xuất sắc được xưng tụng là Thanh Y Kiếm Khách Liễu Thiếu Kiệt, người đứng đầu trong Hoàng Sơn Thất Kiếm lại trở thành như vậy!” Hắc y nhân dừng một chút, lại nói: “Nếu Liễu Thiếu Kiệt đã ở đây thì đại tiểu thư Nam Cung Tuyết của Nam Cung thế gia hẳn cũng ở đây, phải không?”

Về mặt của Phương Đại Phú không còn cười nữa, người đã đứng thẳng lên, về mặt cũng nghiêm nghị hẳn lên, cả con người dường như hoàn toàn thay đổi.

Một tiếng “Cạch” vang lên, Phương phu nhân từ phòng chậm rãi đi ra, khuôn mặt không chút phấn son dưới ánh trăng soi rọi lộ ra vẻ ưu nhã và một vẻ đẹp khó tả bằng lời.

Phương phu nhân chậm rãi nói: “Không sai, ta chính là Nam Cung Tuyết, không biết các hạ có gì chỉ giáo?”

Hắc y nhân cười lạnh nói: “Thật ra các người có đúng là Liễu Thiếu Kiệt và Nam Cung Tuyết hay không không quan trọng vì tất cả đều phải chết”.

Phương Đại Phú nhìn chằm chằm Hắc y nhân, đột nhiên nói: “Người chính là Hắc Sát?”

Hắc y nhân nói: “Thật nghĩ không ra kẻ ẩn cư nhiều năm như ngươi cũng biết đến ta?”

Phương Đại Phú chậm rãi nói: “Nghe nói Hắc Sát Thủ sử dụng một thanh Lệ Ngân Kiếm, trên giang hồ hoành hành vô kỵ, võ công có thể liệt vào nhóm thập đại cao thủ, thường sát nhân vào đêm, có phải không?”

Hắc y nhân cười một trận quái dị, lạnh lùng đáp: “Phải hay không ngươi lập tức sẽ biết ngay thôi”.

Phương Đại Phú hít một hơi, nói: “Ngươi nhất định phải giết ta?”

Hắc y nhân lạnh lùng nói: “Không phải ngươi, mà là các ngươi!”

Phương Đại Phú trầm mặc, hỏi: “Tại sao?”

Hắc y nhân lạnh lùng nói: “Vì các ngươi đã làm sai một chuyện”.

Phương Đại Phú hỏi lại: “Chuyện sai gì?”

Hắc y nhân đáp: “Các ngươi đã hộ tống một người không nên hộ tống, cho nên các ngươi phải chết...!”

Khi những lời này còn chưa nói xong, hắc đã khinh công bay lên, trông giống như một con dơi thật lớn đang bay trong màn đêm, lời vừa dứt, người hắc cũng đã đến, một thanh kiếm lóe ra hàn quang đâm thẳng vào cổ họng của Phương Đại Phú.

6. Chương 6: Tiểu Thành Trong Sa Mạc

Phương Đại Phú đột nhiên lui một bước, sau đó xoay người rồi thuận thế rút thanh nhuyễn kiếm ở bên hông ra, thanh kiếm run lên trong gió đón đỡ đường kiếm của người áo đen. Người áo đen thầm khen một tiếng “Giỏi”, tiếp đó trên không trung xoay người một cái, một chiêu “Mãn Thiên Hoa Vũ” phát ra, kiếm quang đại thịnh tức thời bao phủ toàn thân Phương Đại Phú. “Mãn Thiên Hoa vũ”, ánh kiếm đầy trời lóe ra vạn đạo hàn quang, ngay cả ánh sao trời cũng bị che khuất, dồn Phương Đại Phú vào giữa.

Ánh kiếm vừa thu lại, hàn quang đầy trời đột nhiên biến mất, giữa trời đất yên tĩnh dường như chỉ còn tiếng lá rơi xào xạc mà thôi.

Người áo đen bất động, Phương Đại Phú cũng bất động.

Người áo đen hạ mũi kiếm, trên mũi kiếm có vài giọt máu nhỏ xuống.

Phương Đại Phú thì thào: “Quả nhiên... quả nhiên là... hảo kiếm!”

Phương Đại Phú chậm rãi ngã xuống, rồi không nhúc nhích.

Phương phu nhân nhìn vào trượng phu nằm đó, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nói: “Ngươi giết trượng phu của ta, cha của ta nhất định sẽ báo thù cho chúng ta”.

Người áo đen lạnh lùng trả lời: “Chuyện này không lo vì cha của ngươi đã bị các ngươi chọc giận mà chết rồi”

Phương phu nhân cả giận nói: ” Ngươi nói bậy!”

Người áo đen lạnh lùng nói: “Dù sao thì ngươi cũng sắp chết, nói cho ngươi cũng không sao, cha của ngươi đã chết vào mấy năm trước rồi, tuy nhiên anh của ngươi vẫn còn sống, vì vậy ngươi nhất định phải chết”.

Phương phu nhân cúi đầu, trong mắt mơ hồ đã có nước chảy ra.

Phương phu nhân nói: “Ngươi nhất định phải giết ta?”

Người áo đen nói: “Đúng!”

Phương phu nhân chậm rãi nói: “Hay, hay lắm”.

Người áo đen nói: “Hay?”

Phương phu nhân vừa chảy nước mắt vừa nói: “Ngươi đã giết Thiếu Kiệt, cho dù ngươi không giết ta, ta cũng không muốn sống nữa”.

Phương phu nhân vừa nói vừa cúi người xuống cầm lấy tay của Phương Đại Phú, ôn nhu nói: “Thiếp đời này theo chàng, cho tới bây giờ chưa bao giờ hối hận, chàng cũng biết mà”

Phương phu nhân đang nói đột nhiên gục xuống bên người Phương Đại Phú. Một thanh đoản kiếm đang cắm trên ngực của bà, tay phải vẫn còn đặt trên chuôi.

Người áo đen nhìn chằm chằm vào đôi vợ chồng đang nằm trong vũng máu, mặt hắn đột nhiên lộ ra vẻ rất kỳ quái.

Đây là loại tình cảm gì?

Có lẽ đây mới là tình yêu đích thực, nó đã vượt ra khỏi cái gọi là “tình yêu” thông thường mà chúng ta thường thấy rồi. Vì yêu có thể bỏ qua hết thảy, có thể ngàn dặm cùng nhau, và chết thì cũng phải chết cùng nhau.

Và có lẽ, loại tình yêu này mới được gọi là tình yêu chân chính.

Chỉ tiếc là loại tình yêu này hiện tại ngày càng khan hiếm.

Người áo đen nhìn một lúc lâu rồi khẽ thở dài một tiếng, sau đó phi thân lên, thân hình giống như một con dơi, rời khỏi.

Ánh mặt trời chiều lại lần nữa chiếu xuống sa mạc và cũng chiếu vào mặt Phương Thất. Một ngày dài đằng đẵng sắp chấm dứt, Phương Thất đang đứng dưới ánh hoàng hôn nhìn vào ngôi thành nhỏ.

Đây là một tòa thành không lớn lắm, vách tường thành hai bên đã ngã thành màu trắng, phía xa xa ngoài thành có thể nhìn thấy được một rừng cây nhỏ. Trên ngã tư đường hẹp và dài, kẻ đến người đi tấp nập, hai bên ngã tư đường có rất nhiều hàng quán buôn bán, có quán cơm, tiệm vải, tiệm trang sức, hàng thịt, tiệm buôn bán da thú... cuối cùng là một tiệm cầm đồ. Người đi đường cũng có nhiều dạng, kẻ bán hàng rong, người cầm quạt kể chuyện, kẻ dắt lạc đà đang theo gạ gẫm một thương nhân Ba Tư mua lạc đà của hắn, một vài cô gái đang ở trong tiệm trang sức chọn lựa phan son, một đứa con nít đang lôi kéo một ông lão...

Tại ngoại thành, Phương Thất phóng khỏi lưng bạch đà, mắt vẫn nhìn vào ngôi thành nhỏ. Con bạch đà kêu lên vài tiếng, cúi đầu cạ vào vai Phương Thất. Phương Thất mỉm cười, đưa tay vuốt ve cổ nó, nói: “Đà huynh, tạm biệt người!”

Con bạch đà nghe xong, ngẩng đầu rống lên một tiếng dài, sau đó quay đầu chạy về hướng sa mạc. Dưới ánh hoàng hôn, con bạch đà chạy càng ngày càng xa, rốt cục đã khuất tầm mắt.

Ngay lúc đó, phía ngoài thành có một đội lạc đà đang vào thành, cả người lẫn lạc đà đều trọn mắt nhìn Phương Thất, sau một lúc liền quỳ xuống hướng về phía con bạch đà dập đầu liên tục.

Phương Thất nhìn con bạch đà cho đến khi nó biến mất, sau đó xoay người đi vào thành.

Ở phía bắc ngã tư đường có một con đường hẻm, ngay tại đầu hẻm có cây cột, trên đó có treo một dây lồng đèn màu đỏ, có lẽ do nắng gió nên màu đỏ đã phai nhạt, trên đó có viết bốn chữ to “Quán trọ Duyệt Lai”.

Phương Thất ngẩng đầu nhìn hàng chữ, sau đó xoay người bước vào.

Quán trọ rất vắng, tên tiểu nhị vẻ mặt sầu khổ đang ngồi ở cạnh quầy tính tiền, vừa trông thấy Phương Thất bước vào, vẻ mặt hắn liền tươi rói chạy đến bắt chuyện: “Xin hỏi khách quan cần gì?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta ở trọ”.

Tên tiểu nhị đưa mắt nhìn Phương Thất từ trên xuống dưới, nói: “Người... người thật sự muốn ở trọ?”

Phương Thất nói: “Một người đi vào quán trọ không ở trọ thì làm gì, bộ có gì kỳ quái sao?”

Tiểu nhị xấu hổ nói: “Ta thấy người... người...”

Phương Thất đột nhiên đưa tay móc ra một thỏi bạc, mỉm cười nói: “Đủ không?”

Tiểu nhị mừng rỡ, nói: “Đủ rồi, đủ rồi, khách quan ngài muốn ở phòng hảo hạng hay là...?”

Phương Thất nói: “Cho ta một phòng hảo hạng”.

Tiểu nhị chần chờ, nói: “Thật xin lỗi khách quan, quán tiểu nhân hiện đã đầy khách, chỉ còn lại có một gian phòng thường thôi”.

Phương Thất nói: “Cũng được, cứ chuẩn bị cho ta”

Tiểu nhị mừng rỡ, hô: “Xin mời khách quan, bên này”.

Tiểu nhị đi trước dẫn đường, đưa Phương Thất tới một gian phòng, sau đó đẩy cửa mời Phương Thất vào. Tiếp đó hắn trở ra rồi trở lại mang theo một chậu nước, nói: “Khách quan, xin hỏi ngài có dùng cơm ở đây không?”

Phương Thất nói: “Quán trọ cũng có bán thức ăn sao?”

Tiểu nhị nói: “Khách quan có điều không biết, thịt cừu non nướng của quán tiểu nhân rất nổi tiếng đấy, ngoài ra còn có rượu Thanh Khoa, những khách thương qua lại nơi này ai ai cũng muốn nếm thử cả”.

Phương Thất gật đầu nói: “Được, vậy hãy mang tới phòng cho ta”.

Chỉ trong chốc lát, mùi thịt nướng thơm lừng đã bày trên mặt bàn, ngoài ra chủ quán còn tặng thêm ba đĩa rau, rượu Thanh Khoa cũng đã nằm đó.

Phương Thất mỉm cười nhìn rượu thịt trên bàn.

Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười hỏi: “Xin hỏi khách quan còn có cần gì nữa không?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Không có”.

Tiểu nhị cúi đầu khom lưng, cười nói: “Nếu khách quan có cần gì xin cứ gọi tiểu nhân, tiểu nhân xin phép”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Được!”

Tiểu nhị gật đầu khom lưng cười nói: “Khách quan dùng xong rồi”, sau đó cúi đầu bước ra ngoài.

Phương Thất nhìn hắn, đột nhiên mở miệng nói: “Chờ một chút”.

Tiểu nhị cười hỏi: “Xin hỏi khách quan còn có gì phân phó?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Cũng không có gì phân phó cả, chỉ là muốn mời người uống với ta một chén thôi”.

Tiểu nhị mỉm cười: “Tiểu nhân... tiểu nhân không biết uống rượu”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Tại nơi sa mạc mênh mông này cũng có người không biết uống rượu sao?”

Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân thật sự không biết uống rượu!”

Phương Thất đột nhiên cười lạnh nói: “Vậy người biết cái gì? Biết hạ độc trong rượu phải không?”

Mồ hôi lạnh của tên tiểu nhị đột nhiên chảy ra, run run nói: “Sao... sao có thể như thế? Khách quan nói quá rồi, tiểu nhân làm thế nào có bản lĩnh như vậy”.

Phương Thất cười lạnh nói: “Ta nghe đồn trên giang hồ có một cao thủ rất am hiểu dụng độc và thuật dịch dung gọi là Kim Hoa Bà Bà. Kim Hoa Bà Bà có một đệ tử đặc ý gọi là Nhân Kính Xà - Âu Dương Xuân, người có biết hắn không?”

Tiểu nhị chậm rãi không cười, khe thở dài: “Người biết ta?”

Phương Thất bỗng mỉm cười nói: “Không nhận ra”.

Tiểu nhị lại nói: “Trong rượu thịt có độc người không phát hiện sao?”

Phương Thất nói: “Không có”.

Tiểu nhị lại nói: “Vậy làm sao người có thể phát hiện ra ta?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thời khắc về chiều là thời khắc mà quán trọ đông khách nhất nhưng kỳ lạ là không có ai ra vào quán trọ cả, ngay cả ông chủ cũng không thấy”.

Tiểu nhị nói: “Không sai, nhưng loại tình huống này cũng thường xuyên xảy ra mà”.

Phương Thất chậm rãi nói: “Đúng vậy, điểm này ta cũng không có hoài nghi người, nhưng mà một tên tiểu nhị có được đôi tay trắng nõn và thon dài như thế thì thật kỳ quái”.

Tiểu nhị cúi đầu nhìn vào đôi tay của hắn.

Phương Thất lại nói: “Còn tư thế đi của người nữa”.

Tiểu nhị ngạc nhiên nói: “Tư thế đi ra sao?”

Phương Thất nói: “Đó chính là người bước đi rất nhẹ, hiển nhiên là có luyện qua võ công, và cũng không phải là cao thủ tầm thường”.

Tiểu nhị khẽ thở dài: “Thật ngĩ không ra, thật ngĩ không ra, ta cứ ngỡ là hóa trang rất thật rồi nhưng nào ngờ lại bị người liếc mắt một cái là nhìn thấu”.

Phương Thất lạnh lùng nói: “Nếu ta không phát hiện ra thì đã chết vì độc của người rồi”.

Âu Dương Xuân cười lạnh nói: “Nếu người trúng độc của ta, ta bảo đảm người sẽ chết rất sáng khoái, rất thoải mái, rất nhanh chóng, sao người không thử một lần?”

7. Chương 7: Quán Trọ Duyệt Lai

Âu Dương Xuân lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phương Thất, cười lạnh nói: “Ta không ngại chút nào đâu”.

Phương Thất nhìn Âu Dương Xuân cười cười, chậm rãi nói: “Là ai phái người tới vậy?”

Âu Dương Xuân chậm rãi tiếp cận Phương Thất, đột nhiên mỉm cười nói: “Người thật sự muốn biết sao?”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng, vậy người có chịu nói hay không?”

Âu Dương Xuân mỉm cười nói: “Được”.

Phương Thất nói: “Đa tạ”.

Âu Dương Xuân mỉm cười, đột nhiên trong tay hắn xuất hiện một thanh chủy thủ lấp lánh tinh quang. Một tia chớp xẹt qua, hướng về cổ họng của Phương Thất.

Phương Thất vẫn mỉm cười như trước, tựa hồ không có nhìn thấy. Tia chớp chợt lóe lên, thanh chủy thủ sắc bén chỉ còn cách cổ họng của Phương Thất không tới một tấc.

Trong lòng Âu Dương Xuân mừng như điên, hắn chưa từng nghĩ qua là có thể giết Phương Thất dễ dàng đến như vậy! Sớm biết như thế thì cần gì phải hao tổn nhiều công sức?

Ngay khi mũi thanh chủy thủ sắp cắm vào cổ họng của Phương Thất, Âu Dương Xuân đột nhiên nhìn thấy tay của Phương Thất giống như cử động, tuy nhiên lại dường như không có động qua, tiếp đó hắn đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh ngay tại cổ họng của hắn, và đã có hai chiếc đũa đang cắm tại đó, nhanh đến nỗi hắn không kịp cảm giác được sự đau đớn.

Đôi đũa trong tay Phương Thất đột nhiên biến mất.

Âu Dương Xuân ngơ ngẩn nhìn Phương Thất, mắt hắn vẫn nhìn thấy Phương Thất đang mỉm cười nhìn hắn.

Phương Thất vẫn cười tự nhiên như trước, thậm chí nụ cười làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết.

Âu Dương Xuân rốt cục cũng hiểu được hắn đã sai rồi, việc giết Phương Thất cũng không dễ dàng như hắn nghĩ trước đó. Chẳng những hắn đã sai, hơn nữa còn quá sai, cái sai này đây đã lấy đi tính mạng của hắn.

Sau đó hắn ngã xuống.

Trong cuộc sống có đôi khi chỉ cần nghĩ sai hoặc làm sai một việc cũng đã “đủ” rồi.

Phương Thất nhìn thịt cừu trên bàn đang tỏa ra hương vị thơm lừng, cười khở một tiếng, lẩm bẩm nói: “Thịt ngon như vậy, thật sự là đáng tiếc!” Hắn chậm rãi đứng lên, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Đêm yên tĩnh như mặt nước mùa thu, ánh trăng dịu dàng chiếu vào trong sân, Phương Thất ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng thật lâu, trong màn đêm đẹp đẽ như vậy ai có thể nghĩ đến vừa có một âm mưu tử tử đã được sắp đặt, và có một tên ác nhân âm hiểm vừa chết?

Phương Thất khẽ thở dài, xoay người đi về hướng dãy phòng hảo hạng.

Hậu viện.

Ánh trăng lẳng lẳng chiếu vào từng hàng cây trong sân. Tại trước cửa một căn phòng hảo hạng Phương Thất đứng và dừng lại thật lâu, sau đó mới đẩy cửa bước vào.

Ánh trăng xuyên thấu qua giấy trên cửa sổ rơi vào, trong căn phòng tối tăm dường như có vài bóng đen như hồn ma đứng đó. Phương Thất móc từ thắt lưng ra một cây đuốc nhỏ rồi đốt nó lên.

Cây đuốc nhỏ cháy lên, chiếu sáng căn phòng tối tăm, trong phòng có người mặc đồ ông chủ và mấy người mặc đồ tiểu nhị đang ngồi đó, họ ngẩng đầu nhìn Phương Thất.

Phương Thất cẩn thận quan sát mấy người này.

Lúc một người đang chăm chú làm một việc, sự chú ý sẽ đặt vào việc họ muốn làm, lúc này thường là lúc nguy hiểm nhất, vì họ không còn để ý đến việc gì khác.

Ngay lúc đó, phía sau lưng Phương Thất có hai người người áo đen không một tiếng động xuất hiện, người bên trái tay cầm thanh trường kiếm giơ lên, chậm rãi, không một tiếng gió đâm vào hông của Phương Thất, còn người bên phải thì trong tay hắn phát ra một tiếng động nhỏ, một chùm ngân châm dày đặc như lông trâu phát đầy hàn quang bắn vào Phương Thất.

Cây đuốc rơi xuống đất, phía trước đột nhiên không còn thấy Phương Thất đâu nữa, hai tên áo đen đánh lên Phương Thất liền đưa mắt nhìn nhau.

Phương Thất chấp tay mỉm cười đứng trước cửa, ánh trăng trong veo như nước đang rơi vào người hắn.

Phương Thất mỉm cười nhìn hai tên người áo đen, rồi khẽ ho khan một tiếng.

Hai tên áo đen đột ngột xoay người, trong lòng thật sự hoảng hốt, trường kiếm trong tay một tên người áo đen giống như linh xà phóng thẳng tới ngực của Phương Thất, còn tên kia thì tay vung lên, lại một chùm ngân châm lóe ra hàn quang bắn về Phương Thất.

Chân Phương Thất đột nhiên động, cả người nhanh chóng né sang một bên tránh khỏi độc châm, tiếp đó tay hóa chưởng làm đao, một chưởng chậm rãi xuất ra bổ vào cổ tên cầm kiếm, hắn kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống. Tên hắc y còn lại thấy tình huống đã không ổn liền bỏ chạy. Mũi chân Phương Thất hất nhẹ, cây trường kiếm của tên áo đen nằm dưới đất liền bay đi, giống như tia chớp cắm vào lưng của tên áo đen bỏ chạy, hắn cũng kêu thảm một tiếng, lão đảo ngã gục ngoài sân.

Phương Thất lạnh lùng nhìn tên áo đen nằm trong phòng, sau đó chuyển ánh mắt vào tên đang nằm ngoài sân một hồi lâu, rồi lại khẽ thở dài một tiếng.

Phương Thất lại đốt đuốc lên, mấy người mặc đồ tiểu nhị vẫn ngẩng đầu nhìn hắn. Phương Thất chậm rãi bước qua, nhẹ nhàng giải huyết đạo cho bọn họ, Bọn họ đồng loạt kêu “a” một tiếng rồi ngã về phía sau.

Phương Thất xoay người thấp sáng ngọn đèn trên bàn, tiếp đó chậm rãi đi đến bên người tên áo đen cầm kiếm, vỗ nhẹ vào mặt hắn, mỉm cười nói: “Đã tỉnh chưa? Đứng dậy đi”.

Tên áo đen không lên tiếng, vẫn nằm bất động. Phương Thất hơi nhíu mày, đưa tay gỡ tấm vải đen che mặt của hắn ra.

Vẻ mặt tươi cười của Phương Thất liền động lại vì tại khóe miệng của tên người áo đen đang chảy ra một dòng máu đen, trong máu bốc lên một mùi khó ngửi, cả thân thể hắn đang lạnh đi.

Phương Thất nhìn kỹ tên hắc y nằm trên mặt đất, trong đầu tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Người mặc đồ ông chủ rút cục đứng lên chạy tới, vẻ mặt tươi cười, nói với Phương Thất: “Đại hiệp... võ công của đại hiệp thật sự cao thâm. Một chưởng... chỉ một chưởng thôi đã giết... giết chết hắc rồi!”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn chưởng quỹ, chậm rãi nói: “Ông sai rồi, ta đâu có giết hắc”.

Ông chủ dường như hiểu ra gì đó, nói: “Đúng, đúng vậy, đại hiệp không có giết hắc, chúng ta đây đều thấy được, tên này là đập đầu vào khung cửa mà chết”.

Phương Thất thở dài, nói: “Ta cũng đâu có nói hắc đập đầu vào khung cửa”.

Ông chủ vẫn cười nhưng lần này lại có chút không được tự nhiên, lúng túng nói: “Đại hiệp... đại hiệp... ý của đại hiệp là...?”

Phương Thất lại cúi đầu nhìn tên người áo đen, chậm rãi nói: “Ta vừa rồi đích xác đã đánh hắc một chưởng nhưng cũng không có giết hắc, chưởng đó cùng lắm là làm hắc bị hôn mê mà thôi”.

Ông chủ giật mình nói: “Nếu vậy thì... tại sao hắc sẽ chết?”

Phương Thất không nói, chậm rãi vươn tay trái lên, nói: “Ông xem đây là cái gì?”

Ông chủ kinh ngạc nhìn vào, chỉ thấy trong tay Phương Thất đang cầm một vật gì đó hình dạng giống như một quả Tú Hoa Châm, dưới ánh sáng của ngọn đèn phát ra hàn quang dọa người.

Chủ quán nhíu mày hỏi: “Đây là vật gì?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Đây là ám khí, vừa rồi có người thừa dịp ta không chú ý đã đem quả độc châm này đánh vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu của hắc, trong châm có kịch độc cho nên vừa trúng châm hắc đã chết ngay”.

Chủ quán giật mình nói: “Vậy... vậy... đại hiệp... có biết tên đó là ai không?”

Phương Thất lạnh lùng đáp: “Không biết”

Chủ quán nghi hoặc nói: “Điều này sao có thể...”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn một lượt tất cả người trong phòng, tiếp đó chậm rãi nói: “Tuy nhiên ta lại biết tên này ra tay vừa nhanh vừa chuẩn và ác độc cho nên mới có khả năng trong bóng đêm đánh chính xác vào huyệt Bách Hội của tên hắc y” Phương Thất dừng một chút, đột nhiên mỉm cười nói: “Không ngờ Tiêu Tương kiếm khách cũng có kết cuộc này”.

Chủ quán không hiểu hỏi: “Tiêu Tương... Tiêu Tương kiếm khách?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Không sai, vị Tiêu Tương kiếm khách này là cao thủ nhất lưu trên giang hồ, nổi danh hiệp nghĩa, nhưng hắc ta chỉ hoạt động ở vùng Tam Tương mà thôi, thật không biết tại sao lại tới đại mạc? Và tại sao lại muốn giết ta?”

Chủ quán đáp: “Có lẽ... có lẽ hắc không phải tới giết đại hiệp đâu, chỉ là trùng hợp đại hiệp lại bước vào phòng này?”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Có lẽ thế”.

Phương Thất quay đầu, miệng mỉm cười, nhìn chằm chằm lão chủ quán nói: “Vậy người nói xem, vừa rồi là ai ra tay và tại sao hắc lại muốn giết Triệu Vô Cực?”

Chủ quán cả kinh nói: “Chuyện này... chuyện này tiểu nhân làm thế nào biết được?”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Đó là vì hắc không muốn tiết lộ bí mật, không muốn để cho Triệu Vô Cực mở miệng”.

Chủ quán nói: “Vậy... vậy... vậy...?”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Bởi vì hắc sợ Triệu Vô cực tiết lộ gì đó cho nên đã giết Triệu Vô Cực để diệt khẩu”.

Chủ quán cười cười nói: “Thật... thật là đáng sợ! Đại hiệp...”

Phương Thất đột nhiên ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: “Ta cũng không phải là đại hiệp gì cả, ta chỉ là đến ở trọ thôi”.

Chủ quán không khỏi có chút xấu hổ, liền cười cười nói: “VẬY... xin mời... xin mời đại gia vào phòng hảo hạng nghỉ ngơi, nơi này tiểu nhân sẽ lo liệu cho” Rồi quay đầu lại ra lệnh: “Tiểu Quế Tử! Mau đưa đại gia đi nghỉ ngơi!”

Phương Thất bước ra ngoài.

Thịt cừu nướng thơm lừng và rượu Thanh Khoa đã được dọn lên.

Phương Thất cảm giác được bản thân hắn hiện tại có thể ăn hết một con trâu.

Tiểu Quế Tử rất lạnh lợi, mở to đôi mắt hâm mộ nhìn Phương Thất, tán dương: “Đại gia, ngài thật lợi hại”.

Phương Thất không nói gì, giờ phút này hắn chỉ còn để ý đến thức ăn mà thôi.

Thịt cừu nướng của quán trọ này quả nhiên là danh bất hư truyền, thịt vừa vào miệng đã tan ra. Kết hợp với rượu Thanh Khoa quả thực là một loại hưởng thụ.

Nhất là đối với một người đã đói bụng năm sáu ngày và chưa từng ăn qua một hạt cơm.

Một người đói bụng năm sáu ngày, bất luận là ăn cái gì thì cũng đều nhất định cảm thấy đồ ăn đó rất ngon.

Nếu muốn đi lại trên giang hồ thì nhất định phải có khả năng chịu được những cái khổ người bình thường không thể chịu nổi, chịu được những tội lỗi mà người thường không thể chịu, và trong thời khắc khó khăn nhất thì sự nhẫn nại cũng nhất định phải vượt quá người bình thường.

Phương Thất chính là người như thế.

Cho nên hắn hiện tại ăn lấy ăn để thịt cừu nướng, uống rượu Thanh Khoa, chẳng còn thời gian đâu mà nói chuyện nữa.

Tiểu Quế Tử vẫn đứng bên cạnh cười hì hì nhìn Phương Thất, dường như đối với Phương Thất rất có hứng thú.

Phương Thất đang uống rượu, đột nhiên dừng lại nhìn Tiểu Quế Tử, hỏi: “Người có biết Phương Đại Phú ở nơi nào không?”

Tiểu Quế Tử chẳng những không trả lời, còn hỏi lại: “Xin hỏi đại gia có phải họ Phương không?”

Phương Thất đột nhiên ngây người.

8. Chương 8: Tiệm Gạo Phương Ký

Tiểu Quế Tử mỉm cười, lắc đầu, nói: “Không nhận ra, tiểu nhân cho tới bây giờ chưa từng gặp qua đại gia”.

Phương Thất hỏi: “Vậy tại sao người lại biết ta họ Phương?”

Tiểu Quế Tử vẫn cười hì hì nói: “Bởi vì mấy tháng trước đây có một vị đại gia họ Phương khác đã trọ ở đây, tiểu nhân thấy đại gia ngài cùng vị Phương đại gia kia rất giống nhau cho nên tiểu nhân mới đoán rằng ngài mang họ Phương”.

Phương Thất đột nhiên đứng lên, nắm chặt lấy tay Tiểu Quế Tử, nói: “Người... người vừa nói gì?”

Tiểu Quế Tử hoảng hốt đáp: “Tiểu nhân... tiểu nhân chỉ là đoán mò, nếu là đoán sai, xin đại gia ngài đừng trách tội tiểu nhân!”

Phương Thất chậm rãi buông lỏng tay ra, rồi từ từ ngồi xuống, trầm giọng nói: “Vậy sau đó, vị họ Phương kia đã đi đâu?”

Sắc mặt Tiểu Quế Tử đột nhiên trầm trọng hẳn lên, thấp giọng nói: “Sau đó... sau đó... sau đó vị Phương đại gia kia đã bị người khác hãm hại, bị thương nằm trên đường đến ba bốn ngày cũng không ai dám ra mặt giúp đỡ... bộ dáng nhìn thật thảm... tiểu nhân...”

Cổ Phương Thất đột nhiên có gì ngăn lại, trong lòng như bị cương châm đâm vào, rất đau đớn, rồi hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Tiểu Quế Tử nói: “Sau đó, ông chủ Phương bán hạo nhìn thấy và chịu không nổi nữa, à, đúng rồi, hay người đại gia ngài muốn tìm là ông chủ Phương Đại Phú của tiệm gạo, ông ta đã tìm người và thuê một chiếc xe ngựa giúp mang vị Phương đại gia kia về quê nhà”.

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Tiểu Quế Tử có chút chần chừ, nói tiếp: “Tiểu nhân... tiểu nhân thấy đại gia ngài đây cùng vị Phương đại gia kia rất giống nhau, tiểu nhân mới nghĩ đại gia ngài đây cũng nhất định mang họ... Phương, hơn nữa... hơn nữa... đại gia ngài ngàn vạn lần đừng trách tiểu nhân”.

Phương Thất trầm giọng hỏi: “Hơn nữa cái gì?”

Tiểu Quế Tử chần chừ đáp: “Hơn nữa... hơn nữa... hơn nữa vị đại gia họ Phương kia cũng có một cây đao giống như đại gia ngài” Ánh mắt Tiểu Quế Tử dừng lại trên cây đao của Phương Thất đang đặt trên bàn.

Phương Thất hít sâu một hơi, nói: “Không sai, ta cũng mang họ Phương, vị đại gia họ Phương mà người vừa nói đến đó là tứ ca của ta”.

Tiểu Quế Tử dường như khấn trương lên, thấp giọng nói: “Đại gia... đại gia cần phải cẩn thận, nơi này rất nguy hiểm đó”.

Phương Thất cười lạnh, nhìn Tiểu Quế Tử, nói: “Người vừa rồi nói vị Phương Đại Phú kia là ông chủ của tiệm gạo?”

Tiểu Quế Tử cúi đầu nói: “Dạ đúng! Ông chủ Phương rất tốt bụng, cũng có làm ăn với quán chúng tôi. Tuy nhiên... thật đáng tiếc...” Tiểu Quế Tử khẽ thở dài một tiếng.

Phương Thất trầm giọng hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

Tiểu Quế Tử khẽ thở dài nói: “Đáng tiếc người tốt không sống lâu! Tối hôm qua cả nhà ông chủ Phương đã bị người ta giết hết! Ngay cả hai người phụ việc ở đó cũng không tha”.

Lòng của Phương Thất đột nhiên nặng trĩu.

Tiểu Quế Tử vẫn cúi đầu đứng đó.

Phương Thất hỏi tiếp: “Người nói cái gì? Tất cả... tất cả đều đã chết?”

Tiểu Quế Tử hơi nhú mày, suy tư nói: “Hình như... hình như Thanh Thanh cô nương cùng thằng nhóc Tiểu Hồ không thấy đâu cả! Còn lại tất cả đều chết hết”.

Phương Thất nhìn Tiểu Quế Tử nói “Thanh Thanh cô nương và Tiểu Hồ là ai?”

Tiểu Quế Tử đáp: “Họ chính là con của ông chủ Phương”.

Phương Thất lại hỏi: “Người biết họ không?”

Tiểu quế tử cười khổ một tiếng, nói: “Đại gia ngài chê cười rồi, nơi này nhỏ như thế, chỉ cần sinh sống tại đây thì đừng nói là người, ngay cả con chó con mèo cũng đều biết cả, huống chi ông chủ Phương lại có làm ăn với quán, tiểu nhân trước kia cũng thường xuyên lui tới tiệm của họ”.

Phương Thất đột nhiên hỏi: “Tiệm của họ ở đâu?”

Tiểu Quế Tử đáp: “Ra khỏi đây, tới đầu đường quẹo phải rồi đi về phía trước một đoạn không xa sẽ thấy tiệm gạo, đại gia ngài...”

Phương Thất chậm rãi mở cửa rồi bước ra ngoài.

Tiệm gạo Phương Ký.

Đây là một căn nhà lớn có hai sân.

Phía trước căn nhà bày biện rất nhiều gạo, trước cửa có treo tấm vải ghi một chữ “Gạo” to, còn phía trên mái hiên thì có treo một cái biển màu đen lợt và cũ đã bị mòn đi theo năm tháng, trên biển có viết bốn chữ to ‘Phương Ký Mễ Phô’ (Tiệm gạo Phương Ký).

Phương Thất thở dài, phi thân lên nóc nhà, từ trên đó nhìn vào trong, ánh trăng sáng trong đêm chiếu vào trong sân, sân trước có trồng vài cây bạch dương, những chiếc lá xanh biếc phất phơ nhẹ trong gió, dường như khẽ nói lên nỗi bất hạnh nào đó. Các căn phòng ở chung quanh đều tối đen như mực, ở chính giữa sân có đặt bốn cái quan tài, khung cảnh vừa quỷ bí vừa âm trầm.

Phương Thất phi thân xuống, nương theo ánh trăng cẩn xem xét quanh sân, dưới đất có vết máu đã khô và đổi thành màu nâu. Phương Thất cúi đầu nhìn vết máu, trầm tư một hồi lâu, đột nhiên đưa tay mở nắp quan tài.

Dưới ánh trăng, thân xác Phương Đại Phú nằm trong quan tài, rất an tường. Phương Thất nhìn kỹ xác Phương Đại Phú thật lâu, rồi lẩm bẩm: “Đường kiếm thật nhanh”, sau đó hẩn mở thêm một cái quan tài nữa.

Trăng sáng nhô lên cao, gió thổi nhẹ nhẹ, dưới khung cảnh màn đêm yên tĩnh thơ mộng, tất cả thoạt nhìn đều rất lãng mạn và đẹp dễ.

Tuy nhiên rất nhiều lúc, nhìn thì thấy xinh đẹp và thơ mộng nhưng đằng sau những cái ấy đang che lấp một chuyện rất bi thảm.

Nhưng dưới ánh trăng xinh đẹp như thế lại có bốn cái quan tài, trong quan tài có bốn người chết thảm như thế thì bất luận trăng có xinh đẹp cỡ nào cũng không có tâm mà thương thức.

Phương Thất cẩn thận xem xét từng cái quan tài, tiếp đó ngẩng đầu nhìn lên khoảng không, dường như suy nghĩ ra cái gì. Chỉ trong chốc lát, hẩn đã đi xuyên qua nhà giữa đến sân sau.

Tại đây hoàn cảnh yên tĩnh, ánh trăng vẫn tỏa sáng chiếu vào mặt đất làm hiện ra một màu trắng toát. Bên trái có một dãy phòng, tất cả các phòng đều tối đen như mực. Cửa phòng của hai gian phòng nằm ở cuối dãy vẫn còn lưu lại vết máu màu nâu. Ở phía xa đối diện là một nhà kho lớn, chắc là để tồn lương thực và các vật dụng khác. Phương Thất trầm tư một hồi lâu, sau đó xoay người chậm rãi bước ra ngoài.

Phương Thanh Thanh và Tiểu Hồ đã đi đâu? Họ đã bị bắt hay là đã chạy thoát?

Lòng của Phương Thất càng nặng trĩu.

Sinh mệnh con người có đôi khi rất dài, ngày qua ngày năm qua năm, cho nên có một số người cảm thấy nó rất nhàm chán và rất vô vị, mỗi ngày đều phát buồn và tự hỏi khi nào mặt trời mới lặn. Tuy nhiên có một số người lại cảm thấy nó rất ngắn, ngắn đến nỗi thậm chí còn chưa kịp tự hỏi và chưa chuẩn bị để chết thì cái chết đã phủ xuống rồi.

Thật ra cái chết vốn không cần hỏi chúng ta, nó muốn đến lúc nào thì nó sẽ đến, vô luận là bậc vua chúa hay là thường dân, ai cũng chả có biện pháp ngăn cản nó.

Điều chúng ta có thể làm chính là phải quý trọng thời gian còn sống mỗi một ngày của chúng ta vì mỗi một giây phút đều rất quý giá, có thể nó sẽ làm cho kẻ thù hết hận người, có thể làm cho bạn bè càng thêm yêu quý người, có thể cùng với người thân và người yêu có trải qua những thời khắc hạnh phúc.

Nếu được thì hãy – hãy xem như ngày nào cũng là ngày cuối của cuộc đời.

Như vậy người mới không có sự hối hận lớn lao.

Trong lòng Phương Thất hiện tại đang có cảm giác này.

Mặc kệ có chấp nhận hay không thì những sự việc xấu vẫn luôn luôn đến với con người. Có đôi khi chúng ta chỉ vì một sự việc mà tức giận đến điên đảo, có đôi khi lại thương tâm đến tuyệt vọng. Nhưng nếu đến

thời điểm một năm sau nhìn lại sự việc đó, thì lúc này thấy được việc đó bất quá chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí không đáng để nhắc tới nữa.

Sự việc phát sinh trong một ngày mà ở thời điểm một tháng sau nghĩ lại thì nó cũng chỉ là việc nhỏ; sự việc phát sinh trong một tháng mà ở thời điểm một năm sau nghĩ lại thì cũng chỉ là việc rất nhỏ; và những sự việc phát sinh trong một năm đối với thời gian cả đời suy nghĩ lại càng là một việc quá nhỏ.

Những sự việc phát sinh trong cả đời, nếu đặt trong dòng thời gian lịch sử mấy ngàn năm thì những sự việc đó cũng bị quên lãng và chôn vùi mà thôi.

Cho nên cần gì phải vì một việc nhỏ nhất thời mà làm ra những việc không thể văn hồi, hơn nữa việc đó rất có thể sẽ làm cho mình hối hận cả một đời.

Cho nên mặc dù bất đắc dĩ mà sống thì cũng vẫn là còn sống, tại sao không sống cho có ý nghĩa một chút?

Kỳ thật suy nghĩ như vậy cũng là ích kỷ, nhưng cũng chỉ vì để cho chính mình không hối hận mà thôi.

“Hối hận”, tuy hai chữ này nghe rất bình thường nhưng trong nó lại bao hàm rất nhiều, rất nhiều sự bất lực cùng với sự bất đắc dĩ. Có những sự “hối hận” có thể văn hồi nhưng cũng có sự hối hận vĩnh viễn không cách nào văn hồi và bù đắp được.

Đối với người chết thì vĩnh viễn không cách nào làm được.

Cho nên khi có thời gian rảnh, chúng ta hãy cố gắng ngẫm lại xem chính mình rốt cuộc phải nên sống thế nào.

Phương Thất khẽ thở dài.

Lòng đèn bên ngoài quán trọ đã được đốt sáng lên, dưới ánh trăng phát ra màu đỏ mờ mờ.

Phương Thất đột nhiên cảm thấy rất nhớ gia hương, nhớ tới mẫu thân, nhớ tới hình ảnh mơ hồ của phụ thân, nhớ tới người đại ca đã xuất gia, nhớ tới vị tứ ca uy phong lẫm lẫm, nhớ tới gương mặt đầy nước mắt của tứ tẩu.

Thật ra người tha hương lãng tử lúc nào cũng nhớ đến gia hương cả. Cảm giác nhớ gia hương dâng lên trong lòng mọi lúc mọi nơi, thật không thể nào kềm chế được.

Nhớ tới tứ ca và gương mặt đầy nước mắt của tứ tẩu, lòng của Phương Thất lại cảm thấy đau đớn.

Tứ ca và tứ tẩu đối với đệ đệ Phương Thất vô cùng quan tâm, Phương Thất sống cuộc sống lưu lạc giang hồ, Phương Ngọc Thành đã từng vượt phong trần sương gió đi tìm hấn hai lần. Tứ tẩu ôn nhu hiền hậu, ở nhà lo cho mẫu thân, đối với Phương Thất cũng hết mực yêu thương, nhưng bây giờ...

Nước mắt đã tràn đầy mặt Phương Thất.

9. Chương 9: Đào Quang Hựu Hiện

Quán trọ hôm nay không có khách, lão chủ quán đang mang gương mặt sầu khổ ngồi tại quầy.

Hầu hết các ông chủ khi làm ăn không được tốt đều mang khuôn mặt như vậy.

Nhìn thấy Phương Thất bước vào, lão chủ quán lập tức đứng lên nghênh đón, vẻ mặt tươi cười nói: “Đã khuya như vậy đại gia còn ra ngoài sao?”

Phương Thất gật đầu nói: “Đúng vậy”.

Lão chủ quán vẫn cười nói: “Xin hỏi đại gia thức ăn của quán có hợp khẩu vị không?”

Phương Thất gật đầu nói: “Rất ngon”.

Chủ quán cười nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi! Đại gia nghỉ ngơi sớm, có cần gì xin cứ gọi tiểu nhân”.

Phương Thất gật đầu, chậm chậm bước vào hậu viện, đột nhiên quay đầu lại, nhìn lão chủ quán nói: “Ta họ Phương, từ quan nội đến”.

Về mặt lão chủ vẫn cười, nói: “Thì ra là Phương đại gia! Phương đại gia ngài còn có gì cần sai bảo không?”

Phương Thất nhìn chăm chăm lão chủ, chậm rãi nói: “Mấy tháng trước kia có một vị khách họ Phương đã trọ ở đây phải không?”

Lão chủ cúi đầu suy nghĩ một hồi rồi cau mày nói: “Hình như... Hình như từng có mấy vị khách họ Phương trọ tại đây, tuy nhiên khách quá nhiều, tiểu nhân nhất thời thật nhớ không ra”.

Phương Thất nói: “Nhớ không ra hả?”

Lão chủ lại cười nói: “Đại gia ngài có điều không biết, quán trọ của tiểu nhân tại chỗ này cũng có chút danh tiếng, khách qua lại nơi đây đều trọ tại quán của tiểu nhân, hôm nay... hôm nay nếu không phát sinh sự tình này...” Mặt của lão chủ đột nhiên hiện lên vẻ cầu xin.

Phương Thất lạnh lùng nói: “Người khách ta hỏi chính là người đã bị hại vào mấy tháng trước đây”.

Lão chủ vỗ ót, hiểu ra nói: “Thì ra người Phương đại gia hỏi chính là vị khách kia! Đúng đúng, thật không sai, vị khách đó đích thật có trọ tại quán, nhưng chỉ một đêm đã đi rồi, sau đó lại bị người khác hãm hại ra nông nỗi đó, ái dà... thật là bi thảm...” Lão chủ lắc đầu thở dài.

Phương Thất hỏi tiếp: “Ông có biết sau đó hắn ta đi đâu không? Là ai hại hắn vậy?”

Lão chủ lắc đầu quầy quậy, về mặt cầu xin nói: “Chuyện này... chuyện này tiểu nhân thật sự không biết, đại gia... đại gia có quan hệ gì với vị khách đó thế?”

Phương Thất đột nhiên mỉm cười nói: “Ông tên gì?”

Lão chủ cười làm lành nói: “Tiểu nhân họ Tôn, tiện danh là Nhị Hỷ, người trong thành ai cũng đều biết cả”.

Phương Thất gật đầu nói: “Thì ra là ông chủ Tôn”, sau đó đi vào hậu viện.

Lão chủ ở phía sau hô to: “Phương đại gia nghỉ ngơi sớm!”

Phương Thất trầm tư bước chậm chậm vào hậu viện.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện làm cho hắn rối bời, tại sao trên đường đi lại có người theo ám sát? Hắn chỉ mới lần thứ nhất đến nơi đây, vừa tiến vào quán trọ thì gặp Nhân Kính Xà Âu Dương Xuân đang chờ hắn, hơn nữa hắn cũng chưa kịp hỏi khẩu cung của Tiêu Tương kiếm khách Triệu Vô Cực thì Triệu Vô Cực đã bị người giết diệt khẩu. Và còn chuyện Phương Đại Phú bị giết trước đó một ngày, hai đứa con là Phương Thanh Thanh và Tiểu Hồ không biết ở nơi nào. Tất cả mọi chuyện thật rối bời và bí ẩn.

Phương Thất mơ hồ cảm giác được, đằng sau chuyện này nhất định đang che giấu một âm mưu thật lớn. Nó giống như một cái lưới lớn đang mở ra chờ hắn bước vào.

Mà chính hắn cũng đã bước một bước vào lưới rồi.

Điều làm Phương Thất nghĩ không ra chính là tại sao Phương Đại Phú sớm không chết muộn không chết, tại sao lại chết trước một ngày hắn đến đây? Có phải Phương Đại Phú này biết được bí mật về việc Phương Ngọc Thành bị hại hay không? Và đối phương sợ hắn tiết lộ mới ra tay khử hắn?

Hiện tại Phương Đại Phú đã chết, cho dù có biết bí mật gì đi nữa thì cũng đã mang theo nó vào quan tài rồi.

Phương Thất khẽ thở dài, chân vẫn chậm chậm đi vào hậu viện.

Hậu viện rất im ắng, hôm nay trừ Phương Thất ra thì không còn khác nào khác nữa, loại tình huống này xảy ra tại một quán trọ có tiếng như thế thì thật hiếm thấy.

Ai vào giờ này cũng đã đi nghỉ ngơi cả, lúc này trong viện vốn không nên có người mới phải.

Tuy nhiên Phương Thất lại nhìn thấy một người.

Người này lặng yên giống như bóng ma không một tiếng động đứng dưới một gốc cây trong viện, không hề nhúc nhích, thật không biết hắn đã đứng đó bao lâu, dường như là đã đứng ở nơi này lâu lắm, cả thân thể

hắn hòa hợp với bóng tối, hắn đứng đó trông giống như một khối băng, thật lạnh. Toàn thân là đồ đen, vải đen che mặt, dáng người cao gầy giống như là một cây cây gậy trúc, đầu cũng đội một cái nón màu đen, trong tay cầm một thanh kiếm không vỏ.

Phương Thất đột nhiên cảm thấy thấy lạnh cả người.

Đêm yên tĩnh, không một chút gió.

Phương Thất đứng lại, hắc y nhân vẫn bất động.

Phương Thất đột nhiên thở dài nói: “Hắc Sát?”

Hắc y nhân đột nhiên cũng thở dài nói: “Thật không ngờ lại có quá nhiều người biết ta như vậy”.

Phương Thất cười khỏ nói: “Cho dù không nhận ra ngươi thì cũng đã nghe nói qua”.

Hắc y nhân cúi đầu, nhìn thanh kiếm trong tay hắn.

Phương Thất đột nhiên nói: “Đó là Lệ Ngân Kiếm?”

Hắc Sát lạnh lùng đáp: “Không sai”.

Phương Thất cười cười nói: “Tại sao lại gọi là Lệ Ngân?”

Hắc Sát chậm rãi ngẩng đầu, đáp: “Ngươi cũng biết Âu Trì Tử?”

Phương Thất gật đầu nói: “Âu Trì Tử là một thợ rèn của Việt quốc, rất nổi danh trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, người không biết ông ta sợ rằng không nhiều lắm đâu”.

Hắc Sát nói: “Thanh kiếm này tuy không phải đích thân Âu Trì Tử làm ra, tuy nhiên người tạo ra nó là hậu duệ của Âu Trì Tử”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Trách không được, ta chỉ nghe đồn Âu Trì Tử chỉ rèn có ba kiếm đó là ‘Long Uyên’ ‘Thái A’ và ‘Công Bố’, chưa hề nghe nói qua Lệ Ngân Kiếm gì cả”.

Hắc Sát lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Sau khi Âu Trì Tử qua đời, hậu duệ của ông ta vẫn tiếp tục rèn kiếm. Tiêu tốn mười năm tâm huyết mới có thể tạo ra thanh kiếm này, chém sắt như chém bùn, cọng tóc để trên chỉ thổi nhẹ cũng đứt làm hai, quả thật là thần binh lợi khí hiếm có. Tuy nhiên, hậu duệ của ông ta thấy kiếm này quá sắc bén, có thể làm hại sinh linh nên có ý muốn huỷ nó đi, nhưng lại không đành lòng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bảo kiếm, rơi lệ lúc nào không hay. Lệ rơi trên thân kiếm, lưu lại lệ ngân, không hề biến mất cho nên mới gọi nó là Lệ Ngân”.

Phương Thất gật đầu, nói: “Thì ra là thế, nhưng ta cũng nghe nói thanh kiếm đã lưu lại rất nhiều vết máu trên nó?”

Hắc Sát lạnh lùng nói: “Thanh kiếm này mỗi khi giết một người, máu của họ vương trên mũi kiếm trông giống như là nước mắt của họ”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Hiện tại thanh kiếm đã vương rất nhiều nước mắt rồi phải không?”

Hắc Sát lạnh lùng đáp: “Đích xác không ít”.

Phương Thất thở dài nói: “Thanh kiếm này nhất định đã giết không ít người, thật không biết có phải tất cả những người bị giết đều không có đủ thời gian để rơi nước mắt hay không?”

Hắc Sát cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay, giống như nhìn tình nhân của hắn, lạnh lùng nói: “Không biết”.

Phương Thất hỏi: “Ngươi tới giết ta phải không?”

Hắc Sát nhìn chăm chăm vào Phương Thất nói: “Ngươi đoán không sai”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy sao không ra tay?”

Hắc Sát lạnh lùng đáp: “Ta không vội”.

Phương Thất khẽ thở dài nói: “Ngươi dám chắc có thể giết được ta?”

Hắc Sát lại cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay, lạnh lùng đáp: “Lệ Ngân Kiếm xuất ra, chưa có ai có thể giữ được tính mạng”.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Không có ngoại lệ sao?”

Hắc Sát cười lạnh nói: “Ít nhất là người trốn không thoát”.

Phương Thất mỉm cười hỏi tiếp: “Vậy tại sao còn chưa ra tay?”

Hắc Sát lạnh lùng cười, nói: “Ta không vội tại sao người vội thế?”

Phương Thất khẽ thở dài nói: “Ta còn có chuyện muốn hỏi người”.

Hắc Sát gật đầu đáp: “Ta biết”.

Phương Thất ngạc nhiên hỏi: “Người biết gì?”

Hắc Sát lạnh lùng nói: “Không sai, Phương Đại Phú là ta giết”.

Phương Thất gật đầu nói: “Xem như người cũng là một hảo hán, tại sao lại giết họ?”

Hắc Sát lạnh lùng đáp: “Ta không phải là hảo hán gì đâu, ta chỉ là một sát thủ thôi. Nếu ta đã ra tay thì nhất định phải có lý do”.

Phương Thất gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy là người nào muốn giết họ?”

Hắc Sát không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay. Lệ Ngân Kiếm dưới ánh trăng phát ra hàn quang lạnh người.

Phương Thất đột nhiên hờ dãi, nói tiếp: “Ta cảm thấy rất kỳ lạ, nếu người đã muốn giết tất cả nhà Phương Đại Phú thì tại sao lại bắt đi hai người con của họ?”

Hắc Sát lạnh lùng đáp: “Người sai rồi, ta đến để giết người chứ không phải bắt người”.

Phương Thất lại mỉm cười, hỏi: “Nếu như người nói thì hai người con của họ đã chạy thoát?”

Hắc Sát không trả lời. Yên lặng có đôi khi cũng là một dạng trả lời.

Phương Thất lại hỏi tiếp: “Lệ Ngân Kiếm có thật sự nhanh và sắc bén không?”

Hắc Sát đột nhiên nở nụ cười, lạnh lùng đáp: “Không sai, ta cam đoan người sẽ không cảm thấy đau đớn đâu, nếu muốn biết thì hãy đến thử đi”.

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta cũng không vội, cho nên người muốn giết ta thì hãy đến đây đi”.

Bất luận là kiếm có sắc bén hay cùn cõ nào đi nữa và kiếm có nhanh hay không thì phải nhìn thanh kiếm nằm trong tay ai. Nhân tố quyết định một thanh kiếm nhanh hay chậm là con người, chứ không phải kiếm.

Cho dù là một chiếc lá, nếu ở trong tay cao thủ thì cũng có khả năng giết người.

Lệ Ngân Kiếm là danh kiếm, thanh kiếm này rất sắc bén. Nếu kiếm nằm trong tay Hắc Sát thì nó sẽ nhanh.

Nghe đồn Hắc Sát ra tay giết người, cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Hắc Sát ngẩng đầu nhìn Phương Thất giống như đang nhìn thấy một sự việc kỳ quái, rồi khẽ thở dài nói: “Người thật sự là một người rất kỳ quái!”, lúc nói xong những lời này, cả người Hắc Sát đã bay lên.

Phương Thất vẫn bất động đứng tại chỗ nhưng tay trái đã nắm chặt đao.

Hắc Sát trông giống như một con dơi lớn màu đen, bay từ khoảng không tới, tay phải cầm Lệ Ngân Kiếm, mũi kiếm hướng thẳng tới Phương Thất.

Phương Thất đột nhiên cảm giác được một cỗ sát khí nồng đậm phóng đến.

Thần binh lợi khí, giết người quá nhiều, tự bản thân nó sẽ có sát khí. Người giết người quá nhiều, trên người cũng sẽ có sát khí tỏa ra. Mặc dù sát khí không nhìn thấy được nhưng lại có thể cảm giác được nó.

Cả thân người của Hắc Sát đang ở trên không trung, vừa rồi thoát nhìn khoảng cách còn khoảng hơn hai trượng, nhưng đột nhiên đã tới trước mắt, mũi kiếm chỉ còn cách Phương Thất chưa tới ba thước.

Toàn thân Phương Thất bị bao phủ trong màn kiếm quang.

Bất luận là Phương Thất có tránh né chỗ nào đi nữa thì kiếm cũng sẽ dí tới, bất luận có làm gì thì kiếm vẫn không tha.

Nhưng hiện tại, thanh kiếm chỉ ở trước mắt, chậm chậm đâm tới, dường như chẳng có gì biến hóa.

Nhìn như một chiêu đơn giản chẳng có gì biến hóa nhưng ẩn phía sau nó là sự biến hóa vô cùng vô tận.

Phương Thất hít sâu một hơi, khê lùi một bước. Tay phải rút đao, giơ đao lên.

Ánh đao lóe sáng, dường như cũng làm cho sao trời lóe sáng theo, ánh đao dưới ánh trăng nhanh như tia chớp, thế như chẻ tre, một đao từ trên không bổ xuống.

Một chiêu này không biết Phương Thất đã luyện qua bao nhiêu lần nữa, càng chẳng biết mồ hôi của hắn đã chảy ra bao nhiêu, độ thuần thực giống như đang vuốt ve tình nhân, tự nhiên và dễ dàng.

Hắc Sát đột nhiên cảm thấy đường kiếm của hắn hoàn toàn bị che lấp, giống như rắn bị nắm ở đoạn bảy tấc trên thân, đang ở trên không đột nhiên xoay người nhanh chóng lùi về phía sau. Văng đao hiện lên, tiếp đó hắn nghe được tiếng đao phong chém vào khớp xương.

Ánh đao chợt lóe, rồi quay lại vó.

Hắc Sát chậm chậm ngã xuống, lúc này hắn mới cẩn thận nhìn thoáng qua đao trong tay Phương Thất. Đao đã tra vào vó, tựa hồ không có gì kỳ lạ.

Phương Thất lạnh lùng nhìn Hắc Sát nằm trên đất, một đao này từ vai trái chém kéo dài xuống đến bụng, cơ thể Hắc Sát cơ hồ đã bị chém thành hai phần.

Hắc Sát nói: “Ta thật không nghĩ tới... người... người...”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Giết người thì cũng bị người giết! Đáng lẽ ngươi phải hiểu rõ”.

10. Chương 10: Gặp Lại Cổ Nhân

Bất luận người đi giết người có võ công cao cường cỡ nào đi nữa thì cuối cùng cũng khó thoát khỏi cái chết dưới đao kiếm của người khác. Nếu một người giết người quá nhiều hoặc làm ác quá nhiều thì có đôi lúc trong lòng của hắn sẽ mơ hồ có nỗi lo lắng bị người khác giết hoặc làm hại.

Người thường chơi với lửa sẽ rất dễ bị lửa đốt bị thương, người thường dùng đao kiếm cũng sẽ rất dễ dàng bị đao kiếm thương tổn. Chạy trên bờ sông sẽ lưu lại dấu chân, đạo lý này ai ai cũng biết, chỉ tiếc rất nhiều người luôn hy vọng có may mắn.

Thật ra điều này cũng không chỉ là quy luật trên giang hồ, mà ở bất cứ đâu quy luật này cũng xuất hiện cả.

Đao kiếm có thể dùng để giết người cũng có thể dùng để cứu người, giống như “tỳ sương” có thể dùng để chữa bệnh cứu người cũng có thể dùng để hạ độc giết người.

Cho nên đối với người dùng đao kiếm, điều tốt nhất là nên dùng chúng cứu người chứ không phải dùng chúng để giết người, vì khi cứu người khác thì cơ hội thương tổn chính mình sẽ nhỏ hơn.

Hắc Sát đã không còn động đậy.

Phương Thất cúi người xuống cầm Lệ Ngân Kiếm lên, nhìn nó rồi khê thở dài một tiếng. Thần binh lợi khí, nếu ở trong tay hiệp khách giang hồ, nó sẽ là bảo kiếm, nếu ở trong lãnh huyết sát thủ thì nó chỉ là một công cụ giết người mà thôi.

Phương Thất thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao.

Sau đó hắn chậm rãi mở cửa phòng, bước vào.

Đêm càng khuya.

Ánh trăng sáng chiếu vào trong viện và cũng chiếu xuyên qua cửa sổ của phòng, từng ngôi sao trên bầu trời đêm chợt lóe sáng, khung cảnh hết sức yên tĩnh và xinh đẹp.

Có một người giống như bóng ma đang bất động ngồi trên giường, trong bóng tối thoát nhìn, nàng rất dịu dàng, giống như một tân nương đang ngồi chờ trượng phu vậy.

Phương Thất khẽ quát: “Là ai?”

Trong bóng tối vang lên một giọng nói rất dịu dàng và dễ nghe: “Là thiếp”.

Tim của Phương Thất đột nhiên run rẩy, nếu tim không run rẩy thì cả người cũng đang run rẩy.

Có một số âm thanh cho dù đã thật lâu không nghe được nhưng đối với âm thanh đã khắc sâu trong lòng thì dù có lâu lắm không nghe cũng sẽ không quên được.

Một người lãng tử phiêu bạc giang hồ thì dường như chuyện gì đến hắn cũng chẳng quan tâm; một người đã trải qua nhiều khó khăn hiểm trở vẫn còn kiên cường đứng đây; một người chỉ xuất một đao thôi đã lấy đi tính mạng của cao thủ vô lâm Hắc Sát, thì tại sao có thể có bộ dáng run rẩy như thế?

Trong bóng tối lại vang lên âm thanh dịu dàng dễ nghe kia: “Chàng... chàng có khỏe không?”

Phương Thất không trả lời, chán nản ngồi xuống cái ghế bên cạnh bàn, Lệ Ngân Kiếm và Đương Lang đao trong tay rơi xuống đất. Ánh trăng sáng vẫn chiếu vào phòng, Phương Thất ngơ ngác ngồi đó nhìn vào ánh trăng dưới đất.

Trong bóng tối dường như có tiếng khẽ thở dài vang lên, tiếp đó nói: “Thiếp biết chàng nhất định rất hận thiếp, nhưng... nhưng thiếp... thiếp thật muốn gặp mặt chàng...”

Phương Thất vẫn cúi đầu không nói, nước mắt đột nhiên chảy xuống.

Trong bóng tối, người nọ dường như có chút kích động, chầm chậm nói: “Thiếp biết mấy năm nay chàng đã chịu nhiều đau khổ, mọi chuyện đều phải trách thiếp...”

Phương Thất vẫn không lên tiếng, nước mắt đã chảy đầy mặt hắn.

Việc đau khổ nhất trong lòng một người thường không thể nào dùng lời để diễn tả, chỉ có thể giấu kín việc đó trong lòng mà thôi.

Nếu đem việc đó nói cho người khác nghe có lẽ người ta sẽ chê cười người, thậm chí miệt thị người, chê cười người chịu không nổi một đả kích nhỏ nhoi như thế. Nhưng có bao nhiêu người có thể hiểu thấu được nỗi lòng mình đây?

Một người nhìn như lãng tử phóng túng hay là người trầm mặc ít nói thì ở sâu trong lòng họ nhất định có chứa một sự việc đau khổ, sự đau khổ này người khác ngàn vạn lần đừng nên hỏi và khơi ra.

Chỉ cần nhìn thấy một tình cảnh hoặc là nhìn thấy một đồ vật nào đó giống giống hay là nghe thấy một câu nói rất bình thường từ miệng người khác sẽ làm cho họ nhớ lại rất nhiều chuyện cũ và trong lòng dâng lên sự đau đớn vô cùng, nếu lúc không có người bên cạnh sẽ lặng lẽ rơi lệ.

Kỳ thật không chỉ có Phương Thất, rất nhiều người vừa mới nhìn vào họ rất vui vẻ nhưng thật sự có phải họ đang cố giả vờ không?

“Hiệp cốt nhu tình”, bốn chữ này đã giải thích: bất luận là anh hùng hảo hán có vẻ ngoài kiên cường thế nào đi nữa thì ở sâu trong lòng hắn nhất định sẽ có một điểm yếu.

Trong bóng tối lại vang lên tiếng khẽ thở dài, sau đó ánh lửa cháy lên, người ngồi trước giường chầm chậm đứng dậy và đi tới trước bàn, đưa tay thắp sáng ngọn đèn, ánh lửa của ngọn đèn từ từ cháy lên, rọi vào gương mặt của nàng.

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nàng, người trước mắt không tô điểm phấn son, hàng mi cong cong trên gương mặt toát ra vẻ thanh lệ, mái tóc dài mượt mà, trên thân mặc một bộ đồ trắng tinh, vẻ đẹp ưu nhã như thế đã đủ để cho Hằng Nga trên mặt trăng cũng phải cúi nhìn...

Nàng vẫn không thay đổi, một chút cũng không, vẫn xinh đẹp như vậy.

Đau đớn trong lòng Phương Thất đột nhiên dâng lên không thể kiềm chế được.

Cô gái nhìn Phương Thất, mắt cũng đã đầy nước, tiếp đó đột nhiên đi tới sau lưng Phương Thất, rồi dang tay ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào nói: “Tại sao... tại sao chàng lại trở thành thế này...”

Trong khoảnh khắc, nước mắt của cô gái rơi như mưa mùa hạ.

Hiện tại gương mặt của Phương Thất đen thui, quần áo trên người hắn rách tả tơi, tóc tai bù xù, trông giống như là một ăn mày vậy.

Nước mắt của cô gái đã chảy sang mặt Phương Thất, chảy xuống ngực của Phương Thất.

Phương Thất cố nén nước mắt, chậm rãi lên tiếng: “Nếu nàng đã đi sao còn quay lại?”

Cô gái không nói gì, hai tay vẫn ôm chặt lấy Phương Thất, vẫn khóc.

Phương Thất lại nói: “Mấy năm nay nàng đã đi đâu?”

Cô gái vẫn không lên tiếng, mặt của nàng vẫn áp sát vào mặt Phương Thất, và khóc.

Phương Thất thở dài, nói tiếp: “Ta muốn hỏi nàng, lá thư đó có phải là nàng viết hay không?”

Phương Thất vĩnh viễn không quên được lúc đó, một buổi sáng tại Thần Long Sơn Trang, khi thức giấc trong căn thư phòng ẩm áp thì trong phòng đã không còn trông thấy bóng dáng quen thuộc, chỉ nhìn thấy một lá thư rất ngắn với nét chữ thân quen đặt ở trên bàn:

“Tiện thiếp Tuyết Quân xin tạm biệt Phương lang, từ khi gặp mặt, thiếp thân hèn mọn được Phương lang yêu thương, trải qua cuộc sống đầy hạnh phúc năm năm. Tuy nhiên, tiện thiếp thật có nạn không thể dùng lời để tả, bắt buộc phải rời đi trong đau khổ và nước mắt. Phương lang cứ bỏ mặc thiếp và hãy tìm cho mình một người tốt khác, đây là ý nguyện cuối cùng của thiếp... tiện thiếp Trầm Tuyết Quân tái bút”.

Trầm Tuyết Quân dịu dàng nói: “Thiếp biết chàng nhất định đang có rất nhiều điều muốn hỏi thiếp, nhưng... nhưng trước tiên chàng hãy đi tắm rửa rồi mới hỏi có được không?”

Dưới ngọn đèn bập bùng, Phương Thất chậm chậm ngẩng đầu, Trầm Tuyết Quân dịu dàng nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười, nói: “Chàng xem chàng kia, hiện tại thật giống như một tên ăn mày vậy, cho tới bây giờ thiếp chưa từng nghĩ qua chàng sẽ mang bộ dáng này” Phương Thất cúi đầu nhìn chính mình, trầm mặc không nói.

Đêm đã khuya lắm.

Ngoài cửa sổ, trăng sáng như gương.

Bồn tắm bằng gỗ chứa đầy nước nóng, dưới ánh sáng của ngọn đèn bốc lên từng làn khói.

Phương Thất chậm rãi bước vào bồn rồi ngồi xuống, ánh mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, trong mắt tràn ngập sự bi thương, đau khổ và thê lương, dường như đang nhớ lại chuyện trong quá khứ.

Nhớ lại những chuyện trong quá khứ đã qua có đôi khi thật là một chuyện rất đau khổ, mà quá khứ quá hạnh phúc sau khi mất đi, việc nhớ lại nó sẽ càng đau khổ hơn.

Trầm Tuyết Quân nhẹ nhàng cởi y phục trắng bên ngoài ra, dưới ánh sáng của ngọn đèn hiện ra đôi chân thon dài cùng thân thể kiều mị, tiếp đó giúp Phương Thất lau rửa thân thể.

Nàng lau rửa rất cẩn thận, rất dịu dàng, giống như một người mẹ đang tắm cho con mình vậy, trong mắt lộ ra sự yêu thương vô hạn.

Phương Thất ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt đột nhiên lại chảy ra.

Bóng tối dày đặc.

Phương Thất lẳng lặng nằm ở trên giường, vừa rồi nước nóng dường như đã tẩy đi hết tất cả mệt nhọc, hiện tại hắn thật sự rất uể oải, mí mắt cơ hồ đã khép lại.

Trầm Tuyết Quân đang dùng vải lau lưng của Phương Thất.

Phương Thất ngơ ngẩn nhìn Trầm Tuyết Quân.

Trầm Tuyết Quân dịu dàng nói: “Chàng yên tâm, thiếp không đi đâu”

Phương Thất chậm rãi tựa đầu vào thành bồn.

Ánh trăng trong suốt chiếu vào trước giường.

Trầm Tuyết Quân nhẹ nhàng cởi bỏ nội y.

Da nàng trắng tinh như tuyết, ngực vun cao, hai chân thon dài, dưới ánh trăng mờ mờ lung, vẻ đẹp này thật không thể dùng lời để diễn tả...

Đôi môi đỏ mọng như lửa, vẫn còn đọng nước mắt, hôn vào môi Phương Thất. Phương Thất tựa hồ cảm giác được có một giọt nước mắt chứa đầy vị khổ đau đang chảy vào miệng. Tay hắn đang ra ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của Trầm Tuyết Quân.

Đôi môi đỏ mọng của nàng vẫn mang theo nước mắt hôn nhẹ vào môi, gương mặt và ngực của Phương Thất. Đôi tay như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Phương Thất...

Trong bóng tối, tiếng thở gấp cùng với tiếng rên khẽ vang lên...

Trong bầu trời đêm, sao trời tựa như những viên ngọc lấp lánh khoe ánh sáng chói lọi của chúng.

Trời đã sáng choang, ngoài cửa sổ vang lên tiếng hót líu lo của đàn chim trên ngọn cây bạch dương.

Phương Thất dần tỉnh giấc, trải qua một giấc ngủ sâu thật cảm thấy khỏe khoắn.

Trong phòng không có một bóng người, yên tĩnh vô cùng, trên giường có một bộ quần áo mới được xếp chỉnh tề đặt đó, mùi thơm dường như đang tỏa mát, dưới giường cũng có một đôi giày mới tinh.

Nàng đã đi đâu?

Phương Thất lẳng lặng nằm xuống giường, nước mắt lặng lẽ chảy trên khuôn mặt.

Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an mơ hồ.

Sự an bài của vận mệnh, ai có thể biết được đây?

11. Chương 11: Nhật Chiếu Hồng Tân Lâu

Tại sao nàng lại xuất hiện trong ngôi thành nhỏ ở sa mạc này?

Tại sao vừa xuất hiện lại đột nhiên biến mất?

Nàng vẫn còn ở chỗ này hay không? Và làm sao nàng biết được Phương Thất đã tới đây?

Tứ ca Phương Ngọc Thành bị hại ở đây, lúc tứ ca ở đây có gặp Trầm Tuyết Quân không?

Phương Thất đột nhiên phát hiện ra nàng rất thần bí.

Nguyên lai hắn vẫn cứ tưởng hắn đã hiểu rất rõ nàng, nàng dịu dàng, thiện lương, tỉ mỉ, đối với mẹ của hắn hết sức hiếu kính và đối với hắn cũng rất, rất tốt.

Tuy nhiên kể từ khi nàng mất tích một cách thần bí, trong lòng Phương Thất đột nhiên cảm thấy nàng là một điều bí ẩn

Nàng rốt cuộc có chuyện gì đau khổ mà không thể nói ra?

Phương Thất đột nhiên phát hiện ra chính hắn không hề hiểu được nàng chút nào.

Nơi sầm uất nhất của một thành là ở đâu? Đương nhiên là đường cái lớn.

Trên đường có đủ các loại người, bình dân, sĩ nông công thương đều xuất hiện tại đây.

Có người bán hồ lô ngào đường, bán vải, bán tạp hóa, có thầy tướng số, người mài võ, có đứa cháu đang nhõng nhẽo với lão bà bà, có tiểu cô nương đại cô nương, còn có những tên ăn mày đang ngồi ven đường, những thương nhân Tây Vực và Ba Tư đi đi lại lại.

Vì vậy con đường giao thông chính yếu của ngôi thành nhỏ này hết sức phồn vinh.

Một nơi phồn vinh như vậy đương nhiên sẽ có tử lâu.

Ở giữa con đường sầm uất này có một tòa tử lâu rất cao lớn, rất uy nghi. Tử lâu cao hai tầng, trên có treo một cái bảng lớn màu đen, trên đó viết: Hồng Tân Lâu.

Có thể tại vị trí này mà mở được một tòa tử lâu lớn như vậy thì ông chủ của tử lâu đương nhiên là một người rất giàu có và là một người rất khôn khéo.

Bất quá, tử lâu mặc dù có thể kiếm ra tiền nhưng nó cũng không phải là một nơi kiếm ra nhiều tiền nhất.

Nơi kiếm ra nhiều tiền nhất trong thành chỉ có hai, một là đồ phường, hai là kỹ viện.

Nếu không có đồ phường và kỹ viện thì những đại gia giàu có, các hiệp khách và lãng tử nhất định sẽ cảm thấy rất tịch mịch và rất nhàm chán, có tiền trong tay nhưng không có chỗ xài, và một ngôi thành mà không có mấy thứ này thì sẽ không trở nên phồn vinh được.

Và ngôi thành nhỏ này đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Bên cạnh Hồng Tân Lâu có một tòa kiến trúc cao lớn giống nó, nhưng là một tòa trà lâu, phía trên treo một bảng lớn viết mấy chữ to ‘Thanh Phong Lâu’, bên trong trà lâu khách đã đầy, các thương nhân qua đây đều ghé vào nghỉ ngơi, uống chút trà và ăn chút điểm tâm.

Xuyên qua lầu một của trà lâu tiến vào hậu viện, nơi đây cũng có một tòa kiến trúc lớn, vẻ ngoài được trang trí rất đẹp, đều dát toàn ngọc thạch và vàng, bên trong toàn đầu người đi qua đi lại, thỉnh thoảng có tiếng quát đại thắng vang lên, đây là một trong hai nơi kiếm tiền nhiều nhất trong thành, song bạc lớn nhất thành: Đại Mạc Đồ Phường.

Kế bên Đại Mạc Đồ Phường có một cái sân rất rộng, dưới cánh cửa có treo hai cái đèn lồng lớn màu đỏ, mỗi cái đèn lồng đều có ghi ba chữ: Ý Thúy Lâu, bên trong sân rất yên tĩnh, hai bên sân có trồng nhiều cây xanh và có rất nhiều hoa. Đi hết sân sẽ thấy một tòa kiến trúc ba tầng rất đẹp. Hiện tại đang giữa trưa, đêm qua các cô nương đã quá mệt nhọc nên vẫn còn chưa thức giấc, cho nên mới yên tĩnh đến thế. Tuy nhiên khi tới lúc hoàng hôn, những hiệp khách thương nhân sẽ kéo đến đây như bầy ong tìm hoa, tung tiền mua nụ cười của mỹ nhân, đến lúc đó nơi này sẽ là nơi ồn ào và vui vẻ nhất trong thành.

Ba tòa kiến trúc nằm kề sát nhau, bên cạnh chúng có một cửa hàng cũ kỹ, trông thật có vẻ không hài hòa lắm.

Muốn mở tử lâu thì đương nhiên phải mở ở nơi càng náo nhiệt càng phồn hoa càng tốt, nếu mở tại nơi hẻo lánh và vắng vẻ không người qua lại thì việc làm ăn sẽ không xong.

Nhưng đồ phường và kỹ viện thường thường là mở ở những nơi hẻo lánh và vắng vẻ như ở trong mấy con hẻm nhỏ, vì như vậy mới nể mặt quan phủ. Tuy nhiên dám mở chúng trên đường cái lớn để làm ăn thì ông chủ của chúng thật không phải là người đơn giản, hẳn là rất có thực lực và thủ đoạn kinh người.

Hồng Tân Lâu mở ngay nơi sầm uất nhất, hiện tại đang là giữa trưa, là thời gian làm ăn tốt nhất trong ngày.

Ông chủ của Hồng Tân Lâu họ Chu, tên đầy đủ là Chu Hồng Nho, ai ai cũng gọi hắn là ông chủ Chu, nhưng sau lưng lại thích kêu hắn là lão Chu mập bởi vì thân hình hắn quá béo.

Mở ra tử lâu thì trước tiên cũng phải chuẩn bị cái tốt nhất cho mình, đó là một bàn dành cho chính mình ngồi ăn uống và hưởng thụ.

Lão Chu mập cũng không để ý đến cái béo của thân thể hắn, hắn nghĩ rằng mập mập sẽ có phúc hậu, giống như Phật Di Lặc vậy, cho nên hắn luôn rất hài lòng với cái béo của chính hắn.

Lão Chu mập có thể mở một tòa tửu lâu lớn như vậy, đương nhiên có bản lĩnh, chẳng những hắn rất am hiểu việc buôn bán, hơn nữa còn rất có tâm, thời gian có khách vào hắn chẳng bao giờ đi đâu cả, chỉ ngồi đó quan sát và tiếp khách thôi.

Hiện tại lão Chu mập đang ngồi tại bàn dành riêng cho hắn bên cạnh quầy tính tiền trong đại sảnh lầu một, trên bàn của hắn có rất nhiều thức ăn, trong đó đương nhiên nhất định là có giò heo, món mà hắn thích nhất, ngoài ra còn có một bình rượu ngon, lão Chu mập một mặt đang ngồi từ từ nhâm nhi, một mặt đảo mắt quan sát khách ra vào.

Sau đó hắn đột nhiên nhìn thấy một người khiến hắn phải trừng mắt nhìn.

Việc nhìn thấy một người cũng không có gì kỳ lạ cả, mặc dù chỗ này chỉ là một trấn nhỏ nhưng cũng có hơn mấy ngàn nhân khẩu, hơn nữa khách lui tới nơi đây thì có loại khách nào mà hắn chưa thấy qua?

Tuy nhiên lão Chu mập hôm nay lại trọn trùng gặp mắt tròn xoe của hắn.

Bởi vì người vừa vào thật sự là hiếm thấy, quá xinh đẹp, tối thiểu tại một trấn nhỏ ở nơi sa mạc đầy bão cát này trước đây chưa hề thấy qua.

Từ cửa bước vào chính là một vị cô nương đang cười khanh khách, phong thái nhẹ nhàng, làn da trắng nõn, nhất là khi cười lộ lên trên mặt sẽ xuất hiện cặp má lún đồng tiền rất đẹp, hai hàng mi cong cong tựa như lá liễu xanh tươi đầu mùa xuân, còn cặp mắt long lanh thì dường như biết nói, trên người mặc bộ đồ màu xanh chất liệu quý hiếm, phối hợp cùng với trang sức quả là không thể không tán dương. Trang sức và quần áo như vậy thì không phải một cô gái trong gia đình bình thường có khả năng mua được, nhất định là thiên kim tiểu thư của một thế gia nào đó.

Lão Chu mập cũng không phải chưa từng gặp qua người giàu có, mặc dù cô gái này rất xinh đẹp làm cho hắn nhìn cũng phải động lòng phàm nhưng điều làm cho hắn mở rộng cặp mắt tròn xoe nhìn chính là cô gái này đang thân mật kéo tay một lão ăn mày.

Đại sảnh rất ồn ào đột nhiên yên tĩnh lại, rất nhiều khách đang dùng bữa đều kinh ngạc quay đầu nhìn vào một già một trẻ đang bước vào. Cùng vào với tiểu cô nương là một lão đầu râu tóc bạc trắng, vẻ mặt luôn mỉm cười, quần áo trên người rách nát, có rất nhiều chỗ vá, chân mang một đôi giày cỏ, tay cầm một cây gậy trúc.

Một người như vậy vừa nhìn đã biết là một tên ăn mày, lại rất già nữa.

Tiểu cô nương xinh đẹp dường như rất thân mật với lão ăn mày, đang kéo tay lão cùng nhau bước vào.

Nếu người đột nhiên nhìn thấy một người phụ nữ rất xinh đẹp và rất sang trọng nắm tay một lão ăn mày thì người có ngạc nhiên hay không? Có mở to đôi mắt để nhìn cho kỹ hay không?

Lão Chu mập không khỏi trầm trồ dài, có nhiều chuyện trên đời nhiều lúc làm cho người ta nghĩ không thông, và chuyện này chính là một trong số đó.

Nghĩ không thông một chuyện gì đó là do nó quá bất hợp lý, còn lý do nghĩ không thông rất có thể là người không hiểu được mọi tình tiết trong đó mà thôi.

Có rất nhiều người đều có nhiều sự việc nghĩ không thông, trong đó nhất định có một lý do đặc biệt nào đó chưa nghĩ đến.

Nhìn thấy khách bước vào cửa thì tiểu nhị ra mời khách là điều tất yếu nhưng hắn đi được nửa đường đã dừng lại, trong lòng thật không biết có nên bắt chuyện hay là phải đuổi hai vị khách này ra ngoài.

Lão Chu mập thấy vậy liền bước đến nghênh đón, mặc dù thân người hắn béo nhưng hành động rất nhanh, hắn cười tươi rồi nói: “Cung nghênh hai vị, xin mời theo tiểu nhân đến đây! Tiểu nhị, mau chuẩn bị bàn!”

Tên tiểu nhị ngăn người, tiếp đó nhanh chóng dọn dẹp một cái bàn và lau chùi sạch sẽ.

Cô gái áo xanh giúp lão đầu an tọa rồi sau đó mới ngồi xuống, lão Chu mập vẻ mặt tươi cười hỏi: “Xin hỏi hai vị muốn dùng gì?”

Cô gái áo xanh cười, tiếng cười như chuông ngân rất dễ nghe, trên má lộ ra hai đồng tiền xinh xinh, nói: “Nơi này có rượu Trúc Diệp Thanh hay Hạnh Hoa Thôn ba mươi năm không? Trước tiên hãy mang trước cho chúng tôi hai bình.”

Lão Chu mập hít sâu một hơi, rồi lại tươi cười nói: “Có có có, mang lên liền, mang lên liền. Xin hỏi hai vị có muốn gọi thêm thức ăn không?”

Cô gái áo xanh cười khanh khách nói: “Được, cho chúng ta một đĩa rau xào, một đĩa vú heo, còn có Tây Trấp Nhũ Cáp, Hoa Đào Cung Ngư, Túy Kê, Minh Châu Quế Ngư, Yến Sào Phượng Vĩ Hà, à đừng có dọn lên mấy cái thứ như thịt cừu nướng gì đó và mấy cọng rau xào chả giống ai kia nhé, thôi hãy mau mang rượu và thức ăn lên đi!”

Lão ăn mày ngồi ở bên cười mỉm, còn lão Chu mập thì hai mắt rất dăm chiêu.

Cô gái áo xanh nói xong, trừng mắt nhìn lão Chu mập quát: “Sao đứng đực ra đó? Mau lên đi”

Lão Chu mập vẻ mặt tươi cười nói: “Được được được, có ngay có ngay, xin hai vị chờ một chút”

Khách trong quán mở to con mắt khi nghe cô gái áo xanh gọi thức ăn, không hẹn mà cùng nhìn trên bàn của mình một chút, tiếp đó nuốt nước bọt và liếm liếm môi rồi khẽ thở dài, xong lại bắt đầu dùng bữa.

Ở một cái bàn bên cạnh có ba tên lục lâm đang ngồi, một tên to con, một tên lùn xỉn và một tên mặt trắng xác. Tên lùn nháy mắt với tên to con hỏi: “Nhị ca có thấy cô gái kia không?”

Tên to con mở cái miệng rộng của hắn cười nói: “Thấy rồi, lão tử chưa có mù. Con mẹ nó, quả thật là xinh đẹp mà!”

Tên lùn nháy nháy cặp mắt, nói: “Nhị ca anh hùng vô địch, là nhất biểu nhân tài! Nếu đem cô nàng này về làm áp trại phu nhân, hắc hắc.....”

Tên mặt trắng đột nhiên thấp giọng nói: “Ta thấy hai người họ rất kỳ lạ, chắc hẳn là có chút địa vị, chúng ta chớ làm lớn chuyện để tránh gặp phiền phức.”

Tên to con đưa tay vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói: “Lá gan của lão tam ngươi thật nhỏ như thỏ mà! Thiết quyền của ta một quyền có thể đánh chết một con lạc đà, cần gì phải sợ đầu sợ đuôi thế!”

Tên lùn liền tán dương: “Đúng vậy đúng vậy, thiết quyền của nhị ca thì có ai mà không bội phục. Lần trước chỉ một quyền nhẹ hều thôi đã đánh cho mấy tên bảo tiêu của Trấn Viễn Tiêu Cục mặt mày nở hoa. Nếu nhị ca bây giờ bước tới, nhất định sẽ bắt cô nàng này dễ như trở bàn tay, sau đó mang về núi làm áp trại phu nhân”

Tên to con cười ha ha, cái miệng ngoác rộng tựa hồ kéo dài tới lỗ tai, nói: “Để ta kêu cô ấy đến đây”, nói xong thân thể lão đảo chống cái bàn đứng lên, cười hì hì bước tới trước bàn cô gái áo xanh, nói: “Tiểu muội, rượu và thức ăn còn chưa mang lên, hãy đến đây cùng với đại gia uống vài chén đi?”

Tên lùn ngồi tại bàn thấy được cười rộ lên.

Còn tên mặt trắng thì nhú má, âm thầm thở dài.

12. Chương 12: Sinh Tiền Nhất Bồi Tửu

Trong đại sảnh tất cả khách đang dùng bữa khi nhìn thấy tên to con đứng lên, ai ai cũng khấn trương mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào hắn, có người trong lòng dâng lên một chút lo lắng cho vị tiểu cô nương xinh đẹp kia, cũng có kẻ đang mong có chuyện náo nhiệt để xem, và có kẻ trong lòng dâng lên một chút hối hận.

Hối hận tại sao mình không đi trước tên to con kia.

Một ít đàn ông chẳng quan tâm đến tuổi tác của mình có cao hay không, chỉ cần vừa nhìn thấy gái đẹp thì con mắt sẽ mở to để nhìn, và hận tại sao không thể nhìn xuyên qua quần áo để thấy được vẻ đẹp huyền ảo bên trong của các cô gái.

Trong tửu lâu, bất kể loại khách nào cũng có, nhưng dường như tất cả đều có diện mạo giống nhau cả, tuy nhiên chỉ có tâm tư là khác nhau mà thôi.

Cái khác nhau của bọn họ lúc này là sự dũng cảm và nhút nhát.

Tên to con này thật là một người rất dũng cảm, cho nên hiện tại hắn đã đứng trước mặt cô gái áo xanh.

Huống chi cơ hội được gặp một cô gái đẹp như vậy là thật sự rất hiếm.

Cô gái áo xanh nhú mày, quay đầu nói với lão ăn mày: “Cửu Công à, nơi này có nhiều ruồi quá đi”

Trong đại sảnh ngay cả một con ruồi cũng không có.

Lão ăn mày cười cười nói: “Đều là do tiểu nha đầu nhà ngươi cả, nếu lão già ta trẻ lại mười tuổi thì cũng có thể biến thành con ruồi mất rồi”, nói xong liền nháy mắt đưa với cô gái.

Cô gái áo xanh gắt giọng: “Cửu Công, lão lão thật đáng ghét mà! Con phải đi méc cha con mới được!”, vừa nói xong má cô gái đã ửng hồng.

Lão ăn mày liền cười to.

Tên to con đứng trước bàn nhìn một già một trẻ đang nói giỡn, không hề để ý tới hắn, hắn bỗng dưng có chút xấu hổ, cười cười hai tiếng rồi mượn cơ say rượu tiến về trước thêm chút nữa, khuôn mặt tươi cười với cô gái áo xanh và nói: “Tiểu muội muội đừng sợ, đi theo đại gia sẽ không có ai dám khi dễ nàng đâu! Nào, tới đây bồi đại gia uống rượu nào!”, nói xong liền vươn bàn tay to lớn của chụp vào vai của cô gái.

Lão Chu mập vẫn đang mỉm cười nhìn vào tràng cảnh xảy ra, trong đại sảnh tất cả khách ai cũng đều mở to hai mắt để nhìn.

Tuy nhiên tên to con vừa mới vươn tay được một khoảng thì đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô gái.

Trong đại sảnh tiếng cười liền vang lên, hai tên đồng bọn của tên to con cũng giật mình mở to mắt nhìn hắn.

Cái mặt đen thui của tên to con đã chuyển sang đỏ.

Không một ai biết tại sao tên to con lại đột nhiên quỳ xuống.

Chỉ có người có nhãn lực thật tốt mới nhìn thấy, ngay khi tên to con vươn tay ra thì có hai vật rất nhỏ như tia chớp bay đến đánh vào “Ủy Trung Huyệt” sau hai chân của hắn, khiến cho hắn lập tức quỳ xuống.

Hai vật nhỏ rơi trên mặt đất, nhìn kỹ thì thấy chúng là hai hạt đậu phộng.

Không một ai thấy rõ đậu phộng từ nơi nào bay đến.

Rất nhiều bàn đều có gọi đậu phộng, đây là đồ nhâm nhi tốt nhất để uống rượu.

Lão ăn mày khê thở dài nói: “Ôi cho dù cô ta không muốn tiếp ngươi thì ngươi cũng không cần phải quỳ mà!”

Cô gái áo xanh nháy mắt một cái, nói: “Chỉ tiếc cho dù hắn có quỳ đi nữa, con cũng sẽ không tiếp hắn”

Tên to con đột nhiên nhảy dựng lên, rồi xoay người lại, vẻ mặt hung ác rống to: “Ai? Người nào? Là ai?”

Trong đại sảnh tất cả khách đều cúi đầu, không có một ai lên tiếng.

Tên to con cắn răng ken két rồi xoay người lại nói: “Tiểu muội”

Vừa mới thốt ra được hai chữ, chữ kế tiếp còn chưa kịp phát ra thì đột nhiên lại có hai hạt đậu phộng như tia chớp bay đến, đánh rất chính xác vào “Ủy Trung Huyệt” tại hai chân của hắn, “bụp” một tiếng, hắn lại quỳ xuống.

Mặt của tên to con lúc này đã đỏ hơn lửa, lần này ngay cả cổ của hắn cũng đỏ lên, đỏ đến nỗi như núi lửa sắp bộc phát.

Tên to con lại nhảy dựng lên, tức giận đưa tay nắm đại một người khách ngồi gần đó, hét lớn: “Là người làm phải không? Muốn giỡn mặt với đại gia hả?”

Người khách sợ đến mặt tái mét, lắp bắp nói: “Không, không không phải!”

Tên to con buông hấn ra, tức giận giương mắt nhìn khắp đại sảnh. Trong đại sảnh không một tiếng động, ai ai cũng cúi đầu dùng bữa, không có ai ngẩng đầu lên cả.

Tên to con lại cắn răng ken két, hàm răng ma sát vào nhau vang lên từng tiếng to, tiếp đó lại xoay người, hét lớn: “Tiểu muội”

‘Bụp’ một tiếng, hấn lại quỵ xuống. Lần này âm thanh hấn quỵ xuống đất thật lớn khiến cho hai đầu gối hấn đau đến tê dại.

Cô gái áo xanh khẽ thở dài, rồi mỉm cười nói với lão ăn mày: “Ồi thật tình cho tới giờ con chưa từng thấy qua người nào có da mặt dày như thế”

Lão ăn mày cười hì hì, nói: “Muốn có được mỹ nữ thì đôi khi da mặt dày cũng là một ưu điểm”

Cô gái áo xanh lại thở dài, nói: “Chỉ tiếc dù hấn có quỵ đến chết ở chỗ này, con cũng sẽ không bao giờ để ý tới hấn”

Lão ăn mày lại cười to, nói: “Thật là, có đôi khi làm đàn ông thật khổ quá, xem ra sau này muốn quỵ xuống trước ai hãy suy nghĩ kỹ một chút xem người đó có đáng để quỵ không”

Tên to con cắn răng muốn đứng lên nhưng hai chân hấn đã đau đến tê dại, vừa mới đứng lên được một chút thì “bụp” một tiếng, lại quỵ xuống, trong nháy mắt vẻ mặt của hấn quả không thể hình dung, thật dễ khóc dở cười.

Hai tên đồng bọn của hấn liền chạy tới nâng hấn dậy, tên to con tức giận vùng thoát khỏi tay hai tên đồng bọn rồi hét lớn: “Tên nào dám ám toán bốn đại gia? Là tên nào?”

Trong đại sảnh vẫn không một tiếng động, ai ai cũng cúi đầu dùng bữa.

Tên to con hét một hồi lâu vẫn không có ai lên tiếng.

Tên mặt trắng nhanh nhẹn đưa tay kéo kéo tên to con rồi nói nhỏ vào tai hấn vài câu, tên to con nghe xong liền nhú mày, sắc mặt dần thay đổi, lớn tiếng nói: “Nếu kẻ nào dám lên tiếng, đại gia đây sẽ một quyền đánh hấn thành thịt băm!”, xong dừng một chút, nói tiếp: “Chúng ta đi!”

Tên lùn và tên mặt trắng liền bước tới hai bên của tên to con rồi cùng dìu hấn đi khỏi Hồng Tân Lâu.

Trong đại sảnh nhất thời vang lên nhiều tiếng cười to.

Rượu và thức ăn đã được dọn lên đặt đầy cả bàn, màu sắc các món ăn quyện vào nhau hài hòa hết sức hoàn mỹ.

Tại một ngôi thành nhỏ nơi sa mạc biên thù này mà có thể dọn ra một bàn đầy thức ăn và rượu như thế thì thật không phải là chuyện dễ dàng, xem ra danh tiếng của Hồng Tân Lâu này cũng không phải do thổi phồng mà có.

Đột nhiên có một tên ăn mày quần áo rách nát chạy vào, hấn khoảng bốn mươi tuổi, trong tay cũng cầm một cây gậy trúc nhưng không có cầm chén xin ăn. Tên ăn mày này chạy vội tới cái bàn lão ăn mày đang ngồi, cúi người nói nhỏ vào tai lão mấy câu. Lão ăn mày gật đầu một chút rồi lại nói nhỏ với tên ăn mày vừa vào mấy câu, hấn nghe xong liền gật đầu, sau đó bước nhanh tới trước mặt một vị khách đang ngồi dùng bữa trong đại sảnh, khom người cung kính nói: “Xin lỗi đại gia”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, rồi cười nói: “Người muốn xin cơm sao?”

Tên ăn mày khom người mỉm cười, nói: “Đại gia nói đùa, tại hạ không phải xin cơm, là Cửu Công lão nhân gia nhờ tại hạ nhắn dùm cho ngài: xin mời ngài đến uống rượu cùng lão nhân gia, đừng ngồi đây ăn đậu phộng một mình nữa”

Phương Thất mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về lão ăn mày, lão vẫn ngồi đó mỉm cười với hấn, cô gái áo xanh ngồi bên cạnh cũng cười khanh khách vỗ tay với hấn.

Phương Thất cười nói: “Uống rượu một mình quả thật vô vị, đã có người mời ta uống rượu ngon thì mấy hạt đậu này không ăn cũng được”, dứt lời liền đứng dậy bước qua.

Đã bao giờ người thấy qua một tên ăn mày mời người khác uống rượu chưa?

Cũng có lẽ người đã gặp qua nhưng cơ hội nhìn thấy thật sự rất hiếm, có thể trong cả đời muốn nhìn thấy được một lần đã là việc không dễ dàng rồi.

Nếu có một lão ăn mày đột nhiên mời người uống rượu thì người có ngạc nhiên không, có cảm thấy mình may mắn hoặc là cảm thấy rất thú vị không?

Phương Thất bước nhanh tới, cười hì hì chấp tay nói: “Lão nhân gia mời ta uống rượu ngon như vậy, vãn bối xin đa tạ trước”

Lão ăn mày cười ha ha, nói: “Có rượu ngon và người đối ẩm tốt hơn là ngồi uống rượu buồn một mình! Tiểu huynh đệ hãy ngồi xuống đi!”

Phương Thất cũng không khách khí, liền ngồi xuống ở bên phải của lão ăn mày.

Tên tiểu nhị đã nhanh chóng mang lên thêm một chén uống rượu, tên ăn mày vừa rồi chuyển lời cho Phương Thất cũng chẳng biết đã đi đâu nữa.

Cô gái áo xanh cười khanh khách nhìn Phương Thất.

Rượu được mang lên thật không ngờ đúng là Hạnh Hoa Thôn ba mươi năm của Sơn Tây, một luồng hơi thơm nồng phát ra, lão ăn mày liền thốt lên: “Rượu ngon! Quả nhiên là rượu ngon!”, tiếp đó nâng chén hướng Phương Thất nói: “Tiểu huynh đệ, xin mời!”

Phương Thất mỉm cười chấp tay nói: “Xin mời!” , sau đó nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Cô gái áo xanh cũng nâng chén rượu lên uống, xong quay về Phương Thất hỏi: “Huynh có phải là Lãng Tử Phương Thất Ngọc Thụ Lâm Phong không?”

Phương Thất ngẩn cả người, gương mặt không khỏi hơi đỏ lên, ngượng ngùng đáp: “Đúng vậy, tại hạ chính là Phương Thất.”

Cách xưng hô “Lãng Tử Phương Thất Ngọc Thụ Lâm Phong’ này của cô gái, hẳn lần đầu tiên được nghe.

Trên giang hồ rất hiếm có người biết được Phương Ngọc Thụ chính là Phương Thất và ngược lại.

Tuy nhiên tại sao cô gái áo xanh này lại biết? Hơn nữa lại loáng cái đã nói ra một danh từ kỳ quái và tức cười như thế.

Lão đầu cười một chút rồi than thở: “Quả nhiên là một nhân tài!”, sau đó quay về cô gái áo xanh nháy mắt mấy cái, nói tiếp: “Nếu lão ăn mày ta có người phụ nữ nào để ý thì ta nhất định sẽ không bỏ qua.”

Về mặt cô gái áo xanh đỏ bừng lên, gắt giọng: “Cửu Công người người thật đáng ghét! Con sẽ đi méc với cha là người khi dễ con”

Lão đầu cười to, nói: “Biết chắc con sẽ lấy cha con ra hù dọa ta mà, lão ăn mày ta có nói sai gì sao, thôi uống rượu, uống rượu!”

Phương Thất nhú mày, xong đột nhiên cả kinh, lắp bắp: “Cửu Công? Tiền bối chẳng lẽ là chẳng lẽ là”

Lão đầu cười nói: “Cái gì mà tiền bối với hậu bối, lão ăn mày ngu dốt này nghe không quen, nào tiểu huynh đệ, uống rượu!”

Phương Thất lập tức cung kính nói: “Được, được, mời lão tiền bối!”

Lão đầu ha ha cười nói: “Ha ha, tiểu huynh đệ, xin mời!”

Quả nhiên là rượu ngon.

Sống trong giang hồ làm sao có thể thiếu rượu được?

“Khuyến quân canh tần nhất bôi tửu, tây xuất Dương Quan vô cố nhân*”, chỉ với hai câu thơ ngắn này đã nói lên được sự u buồn thê lương của người tha hương xa xứ.

Không chỉ có sự u buồn thê lương, mà trong đó còn bao hàm một loại bi ai thật sâu sắc không thể dùng lời để diễn tả.

Người sống tha hương, người trong giang hồ, có bao nhiêu người có thể không cảm thấy đau khổ, chua xót và vô vọng đây?

Note: * Tạm dịch:

”Rượu tiễn quân tới Dương Quan,
Phía tây nơi đó, cố nhân nơi nào?”

13. Chương 13: Trường Dạ Khách Lai Tửu Dương Trà

Ăn từng khối thịt to, uống từng chén rượu lớn chính là cuộc sống của giang hồ, nghe có vẻ rất sung sướng, nhưng đằng sau cái sung sướng là gì đây?

Đằng sau sự sung sướng là sự bi ai và cái cô đơn, tịch mịch vô tận.

Hoặc trầm mê đau khổ, hoặc cô đơn độc ẩm, đêm của giang hồ luôn dài đến vô tận

Đến lúc này, người sẽ hiểu được cái gì gọi là “cô quạnh một mình”.

”Sàng tiền minh nguyệt quang,

Nghi thị địa thượng sương,

Cử đầu vọng minh nguyệt,

Đê đầu tư cố hương”, (Tỉnh Dạ Tứ - Lý Bạch)

Dịch nghĩa:

Ánh trăng chiếu sáng đầu giường

Ngõ như sương trắng phủ sân nhà

Ngẩng đầu lên nhìn trăng sáng

Cúi đầu xuống nhớ quê cũ

Dịch thơ:

Xúc Cảm Đêm Trăng

Giường khuya trăng chiếu bởi bởi

Sương rơi phủ đất ngõ đời chiêm bao

Ngẩng đầu trăng sáng trên cao

Cúi đầu ngán lệ ghen ngào.... cố hương

(Hải Đà Dịch – sưu tầm ())

Nếu thay đổi là người thì người có hiểu được nỗi sầu cùng sự thê lương vô hạn ẩn trong bốn câu thơ ngắn này không?

Rượu không chỉ là bạn, là tri kỷ mà còn là sự an ủi cho sự thê lương và tịch mịch ấy.

“Nhất túy bất năng giải thiên sầu”, một cơn say mặc dù không thể giải ngàn cơn sầu muộn, nhưng ít nhất cũng có thể làm cho đêm tối của bọn họ không hề cảm thấy cô đơn tịch mịch.

Bởi vì lúc này, người bạn duy nhất và sự an ủi duy nhất cũng chỉ có rượu.

Cho nên làm sao người có thể yêu cầu quá nhiều đối với bọn họ?

Đêm đã khuya

Đèn lồng bên ngoài và trong Hồng Tân Lâu đã được đốt lên, trong đại sảnh ánh sáng chói lòa.

Khách đang lục tục kéo vào dùng bữa tối.

Phương Thất đã có chút say, gần hai mươi bình rượu nằm lán lóc dưới bàn, tiểu nhị của Hồng Tân Lâu nhìn thấy cũng thầm lè lưỡi.

Với loại rượu lâu năm mà uống nhiều như vậy thì ai nhìn thấy không lè lưỡi mới là lạ. Cho dù là người có tửu lượng cao chút thì uống bao nhiêu đó cũng đã say bất tỉnh nhân sự rồi.

Phương Thất và lão ăn mày thoát nhìn chỉ mới hơi say mà thôi.

Mở quán ăn thì tuyệt sẽ không sợ khách ăn nhiều, đồng dạng mở tửu lâu thì cũng tuyệt không sợ khách uống hết rượu, uống càng nhiều càng tốt, chỉ cần đừng quên thanh toán là được.

Từ giữa trưa cho tới bây giờ đã liên tục gọi hơn hai mươi bình rượu, nhưng dường như đây chỉ mới là bước khởi đầu.

Sống trong giang hồ chính là hình ảnh này. Có đôi khi, sự sung sướng tột đỉnh chỉ có uống say mà thôi.

Cần gì phải quản người khác nhìn mình thế nào.

Mặt lão ăn mày càng đỏ hơn, đã ngà ngà say, lão nhìn Phương Thất cười ha ha, nói: “Tiểu huynh đệ, đã nhiều năm rồi, người có thể làm cho lão ăn mày ta say đến như vậy cũng chỉ có cha của nha đầu kia thôi, và người thứ hai là người đó”

Phương Thất cười cười, nói: “Có thể cùng lão tiên bối uống rượu, vẫn bối cho dù say chết cũng cam!”

Cô gái áo xanh cười khanh khách nhìn hai người, thỉnh thoảng liếc nhìn Phương Thất thật lâu.

Lão ăn mày lại cười ha hả nói: “Lão ăn mày ta có điều không rõ, người hiện tại là Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ hay là lãng tử Phương Thất vậy?”

Phương Thất ngượng ngùng nói: “Văn bối văn bối”

Lão ăn mày nói tiếp: “Lễ tiết sẽ khiến cho con người nhạt nhẽo, rất phiền toái! Theo ta thấy thì người lấy cái tên Phương Thất là hay nhất! Hãy giống như Du nha đầu, gọi lão ăn mày ta là Cửu Công vậy”

Phương Thất do dự, nói: “Văn bối dạ, Cửu Công!”

Lão ăn mày lại cười to, uống hết một chén rượu lớn, đột nhiên hỏi: “Người không muốn biết nha đầu kia là ai sao?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Văn bối không dám hỏi.”

Cô gái áo xanh nhìn Phương Thất, dịu dàng cười nói: “Tiểu muội là Du Mộng Điệp.”, nói xong đột nhiên cúi đầu thấp xuống, gương mặt ửng hồng lên.

Lão ăn mày cười to nói: “Du nha đầu bình thường đều quậy phá rồi cả lên, sao hôm nay lại thẹn thùng vậy ta?”

Màu hồng đã bao phủ hết mặt cô gái áo xanh, nàng gất giọng: “Cửu Công!”

“Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ, Tiểu Tựa Ngân Linh Du Mộng Điệp.”

Hai câu này chính là do người trên giang hồ đặt cho hai người thuộc võ lâm thế gia này.

Ở trên giang hồ hành tẩu, cho dù không có gặp mặt thì ít nhất cũng đã nghe nói qua hai câu trên

Tại Thái Hồ có một tòa Minh Nguyệt Sơn Trang, đây chính là một trong tứ đại thế gia của võ lâm .

Trang chủ Du Vọng Nhạc võ công cực cao, thời thiếu niên tung hoành giang hồ nhưng tới trung niên lại ẩn cư không lộ diện, luôn ở tại Thái Hồ câu cá làm vui, truyền thuyết võ công cao thâm khó lường.

Du Vọng Nhạc có hai người con, Trường Tử Du Trường Phong, Thứ Tử Du Trường Đình, được xưng là Du Gia Song Hiệp. Cho đến tuổi già, Du Vọng Nhạc mới sinh được một nữ, nghe nói khi đứa con gái chưa sinh ra thì Du Vọng Nhạc thường nằm mơ thấy nhiều bướm bay múa quanh các bụi hoa, vì thế khi sinh ra thì đặt tên là Du Mộng Điệp, là hạt minh châu của Minh Nguyệt Sơn Trang.

Du Mộng Điệp thông minh lanh lợi, càng lớn càng xinh đẹp, tiếng cười như chuông ngân, không biết đã có bao nhiêu con cái, đệ tử của các thế gia từ ngàn dặm xa xôi mang lễ vật đến Thái Hồ đưa tặng cùng với hy vọng có thể lấy được lòng người đẹp.

Nhưng Du Gia Song Hiệp thật không dễ dàng đụng chạm, và Du Vọng Nhạc càng không phải là người có thể đụng vào, cho nên không có một ai dám giương oai tại Minh Nguyệt Sơn Trang, chỉ có thể đứng xa xa ở vùng phụ cận sơn trang bồi hồi nhìn nó, và cuối cùng chỉ có một đường là rời đi.

Thần Long Sơn Trang và Minh Nguyệt Sơn Trang vốn có giao tình, chỉ là Phương Ngọc Thụ trước kia không thích đi lại trong giang hồ, sau khi lãng tích giang hồ, hấn sớ làm mất thể diện của Phương gia nên mới lấy tên là Phương Thất, chỉ cần thoáng nhìn thấy người thuộc võ lâm thế gia thì hấn đã trốn tránh rồi cho nên cũng chưa từng gặp qua Du Mộng Điệp.

Phương Thất cười khổ nói: “Nguyên lai là Du muối muối, không biết vì sao muối lại đến nơi đây?”

Lão ăn mày lại cười ha hả nói: “Là ta đến Minh Nguyệt Sơn Trang uống rượu với Du lão đầu, con nha đầu này thấy ta thì chạy đến bám lấy không rời, ôi, thật không có biện pháp dứt nó.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Còn Cửu Công sao lại tới nơi biên thùy này?”

Lão ăn mày hít một hơi, nói: “Nơi này không phải nơi nói chuyện, chúng ta đi thôi.”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Phương Thất ca trọ ở đâu?”

Phương Thất đáp: “Ngu huynh đang trọ tại quán trọ Duyệt Lai”

Du Mộng Điệp dịu dàng cười, nói: “Cửu Công, chúng ta cũng đến trọ tại quán trọ Duyệt Lai đi, được không? Đêm còn dài, hai người còn có thể uống nữa mà”

Lão ăn mày cười to nói: “Ha ha, chỉ là con muốn đi thôi”

Mặt của Du Mộng Điệp lại ửng hồng, gất giọng: “Cửu Công!”

Lão ăn mày nói: “Được được, là ta muốn đi uống rượu! Ha ha”

Quán trọ Duyệt Lai.

Lúc Phương Thất bước vào phòng, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia thương cảm.

Phòng quá yên tĩnh, Trầm Tuyết Quân có đang chờ hấn không?

Nàng rốt cuộc đã đi đâu?

Ánh nền chập chờn.

Phương Thất ngồi trước bàn, gương mặt buồn bã.

Lão ăn mày bước vào, uống xong một hớp rượu trong bình, thở dài một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc, chậm rãi nói: “Phương Ngọc Thành là kỳ tài trăm năm khó gặp, là anh hùng đương thời, thật nghĩ không ra tại sao lại bị hạ độc thủ như vậy, thật là chuyện đáng tiếc!”

Tim của Phương Thất lại đau đớn.

Lão ăn mày hỏi tiếp: “Người có tra ra nguyên nhân gì chưa?”

Phương Thất buồn bã, đáp: “Vẫn chưa có, tuy nhiên biết được là thế lực của đối phương rất lớn, trên đường đến đây con đã bị ám sát nhiều lần.”

Lão ăn mày gật đầu, nói: “Tứ ca người Phương Ngọc Thành võ công cực cao, đương thời có thể thắng nó sẽ không vượt quá ba người, nhưng hiện ba người này đều đã ẩn cư hết. Nó bị hạ độc thủ nơi đây, ta dám chắc là trong đó đang chứa đựng một âm mưu thật lớn”

Phương Thất nhíu mày, tiếp lời: “Ý của Cửu Công là....?”

Lão ăn mày chậm rãi nói: “Ý ta muốn nói là nó đã bị người khác ám toán.”

Phương Thất lại cau mày, hỏi: “Vậy là ai đã ám toán tứ ca?”

Lão ăn mày cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói tiếp: “Nhất định là một người mà tứ ca người không bao giờ nghĩ đến là sẽ ra tay ám toán nó.”

Phương Thất cúi đầu, trầm tư.

Lão ăn mày lại tiếp: “Người có biết tứ ca người đến đây làm gì không?”

Phương Thất lắc đầu, đáp: “Vẫn bối đích xác không biết.”

Lão ăn mày gật đầu, lại uống một hợp rượu, tiếp đó nói: “Gần nhất ta tra ra một việc, có một tổ chức rất thần bí đang quật khởi, thủ đoạn hết sức độc ác, đã làm cho nhiều ăn mày của bốn bang chết thảm, lão ăn mày ta mặc dù không còn quan tâm tới thế tục nhưng cũng không an tâm nên mới thân chinh tới đây”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Có thể làm cho lão tiền bối ngàn dặm xa xôi đến đây, xem ra tổ chức này nhất định rất đáng sợ.”

Lão ăn mày cười khỏ, nói: “Đáng sợ hay không bây giờ còn chưa biết được, điểm mấu chốt là bọn chúng rất bí ẩn, đến bây giờ vẫn chưa biết bọn chúng là ai.”

Phương Thất giật mình lên tiếng: “Ngay cả Cái Bang cũng tra không ra?”

Lão ăn mày khê thở dài, nói: “Tra không ra.”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi nói: “Nói không chừng ngôi thành nhỏ này đã bị bọn chúng khống chế, hôm nay văn bối vừa mới đi quan sát một chút, văn bối thấy Hồng Tân Lâu, Thanh Phong Lâu và Ý Thúy Lâu rất khả nghi.”

Lão ăn mày gật đầu, cười nói: “Không sai, cho nên hôm nay lão ăn mày ta đây tới đó là muốn đả thảo kinh xà, chỉ tiếc không thấy được chỗ sơ hở nào cả.”

Phương Thất hỏi: “Lão tiền bối có biết gì về ba tòa lâu này không?”

Lão ăn mày gật đầu, nói: “Ba tòa lâu này được xây dựng đồng thời vào năm năm trước, ông chủ của Hồng Tân Lâu gọi là lão Chu mập, còn ông chủ của Thanh Phong Lâu và đồ phường gọi là Trần Bội Luân, mọi người ai cũng gọi hắn “Trần lột da”, còn bà chủ của kỹ viện gọi là Vệ Cửu Nương, tên của ba người này trên giang hồ tới bây giờ ta chưa từng nghe qua.”

Phương Thất trầm tư, nói: “Có khi nào bọn chúng dùng tên giả không, Cửu Công?”

Lão ăn mày trả lời: “Rất có thể, bất cứ một tổ chức nào cũng cần phải có tiền để xoay sở, ba nơi đó của chúng đều là nơi kiếm ra tiền nhiều nhất tại nơi này”

Du Mộng Điệp vẫn ngồi im lặng bên cạnh lắng nghe, đột nhiên lên tiếng: “Con thấy lão chủ mập của tửu lâu rất kỳ lạ.”

Lão ăn mày mỉm cười, nói: “Con nói nghe thử”

Du Mộng Điệp nói: “Hôm nay có người quậy phá ở tửu lâu, lão mập đó vẫn đứng một bên nhìn, dường như chuyện chẳng có liên quan gì đến hắn, không hề ra mặt ngăn cản, chuyện này chẳng lẽ không kỳ lạ sao?”

Lão ăn mày mỉm cười, nói: “Có lẽ là hắn sợ gì đó?”

Du Mộng Điệp dịu dàng cười, nói: “Có thể mở ra một tửu lâu như vậy ở nơi này thì hẳn làm sao có thể sợ mấy tên cướp đường nhỏ nhoi ấy?”

14. Chương 14: Cô Đẳng Tĩnh Dạ Tự Cự Sự

Lão ăn mày mỉm cười, mở cái miệng đầy hơi rượu, nói: “Hôm nay Du nha đầu gọi mấy món ăn đó là muốn thử bọn chúng, mấy món ăn này chỉ có ở vùng phương nam mà thôi, nhưng như vậy cũng không nói lên được chuyện gì”

Phương Thất chậm rãi tiếp: “Xem ra bây giờ chúng ta chỉ phải chờ mà thôi, chờ cho bọn chúng tới tìm chúng ta, lấy tĩnh chế động, nếu chúng ta bất động thì bọn chúng nhất định sẽ động”

Lão ăn mày gật đầu, mỉm cười nói: “Hậu sinh thật lợi hại, bây giờ chúng ta chỉ còn cách đợi bọn chúng lộ ra sơ hở thôi”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Tối qua Thất ca đã đến tiệm gạo Phương ký phải không?”

Tâm tình của Phương Thất đột nhiên nặng nề hẳn lên, yên lặng gật đầu.

Du Mộng Điệp buồn bã nói: “Thất ca đã báo thù cho họ rồi, muội nghĩ họ cũng đã an tâm nhắm mắt.”

Phương Thất khẽ lắc đầu, than thở: “Tin tức của Cái Bang quả nhiên là linh thông! Tuy nhiên đêm qua ngu huynh chỉ giết chết hung thủ thôi, còn kẻ đứng sau cũng chưa diệt được, do đó cũng không thể xem như đã báo thù”

Du Mộng Điệp nói: “Thất ca không cần gấp gáp, con hồ ly sớm muộn gì cũng lộ cái đuôi ra thôi, đến lúc đó tiêu diệt tất cả bọn chúng, vì vợ chồng bọn họ báo thù, vì Phương tứ ca rửa hận.”

Phương Thất lại gật đầu, than thở: “Chỉ vì chuyện của Phương gia mà làm cho người khác gặp cảnh nguy khốn, trong lòng ngu huynh thật sự cảm thấy áy náy! Gia đình của họ đang hạnh phúc thì gặp thảm cảnh như vậy, hiện tại hai người con của họ cũng chưa biết chết sống, ngu huynh thật sự chẳng biết nên làm thế nào nữa”

Du Mộng Điệp đột nhiên nháy mắt mấy cái, hỏi: “Thất ca có biết lai lịch của vợ chồng họ không?”

Phương Thất nhíu mày, đáp: “Huynh đã cẩn thận xem xét thi thể và nhìn ra được họ đều là người luyện võ, chỉ không biết họ là ai? Tại sao lại đến nơi đây mở tiệm gạo buôn bán?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Chuyện này huynh hỏi Cửu Công sẽ rõ.”

Lão ăn mày đứng cạnh cửa sổ, dường như đang nhớ về dĩ vãng xa xôi, tiếp đó khẽ thở dài một tiếng, nói: “Người chết như đèn đã tắt, bất luận chuyện gì cũng đã trở thành quá khứ rồi, bây giờ kể một chút cũng không sao.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Cửu Công, chẳng lẽ việc này có gì không tiện nói ra?”

Lão ăn mày hơi trầm ngâm, than nhẹ một tiếng, nhìn Phương Thất hỏi: “Người có nghe qua Thanh Y kiếm khách Liễu Thiếu Kiệt chưa?”

Phương Thất lắc đầu đáp: “Văn bối không rõ lắm”

Lão ăn mày gật đầu, nói: “Cũng khó trách, lúc đó người cũng mới có vài tuổi mà thôi.”

Phương Thất gật đầu, lẳng lặng lắng nghe.

Lão ăn mày lại uống một hớp rượu, dừng một chút rồi chậm rãi kể: “Hơn hai mươi năm trước, Hoàng Sơn Nhất Phái thanh danh bắt đầu nổi lên, đứng đầu Hoàng Sơn Thất Kiếm chính là Thanh Y Kiếm Khách Liễu Thiếu Kiệt. Liễu Thiếu Kiệt còn trẻ anh tuấn, võ công cũng không tệ lắm, hành tẩu giang hồ làm rất nhiều chuyện hiệp nghĩa, có một lần trong lúc vô ý hắn đã cứu được đại tiểu thư Nam Cung Tuyết của Nam Cung thế gia”

Phương Thất liền hỏi: “Lão tiền bối đề cập chính là Nam Cung thế gia tại Hoài Nam phải không?”

Lão ăn mày gật đầu, cười khỏ nói: “Trên giang hồ có được mấy Nam Cung thế gia hả? Nam Cung Tuyết lúc đó cũng là người xinh đẹp phi phàm, giống như Du nha đầu vậy, cũng là hạt minh châu của Nam Cung lão trang chủ”, lão ăn mày vừa nói vừa nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp.

Phương Thất cũng nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, chỉ thấy dưới ánh nến nàng xinh đẹp vô cùng, hai gò má đang ửng hồng, tiếp đó Phương Thất liền xoay đầu hỏi lão ăn mày: “Sau đó thì sao hả Cửu Công?”

Lão ăn mày thở dài, nói: “Chuyện xảy ra sau đó rất bi ai, hai người vừa gặp nhau đã có tình ý và ai cũng yêu người kia rất sâu đậm, vốn là chuyện tốt, chỉ tiếc”, lão ăn mày đột nhiên dừng lại, rồi thở dài một tiếng.

Phương Thất chậm rãi cúi thấp đầu xuống, không dám lên tiếng.

Trên thế gian này vốn có rất nhiều chuyện không thể tránh được.

Chuyện có thể làm cho lão ăn mày cảm khái không thôi nhất định là một chuyện rất thương cảm.

Còn Phương Thất? Bản thân hắn không phải cũng như thế sao?

Lão ăn mày lại uống một hớp rượu, tiếp đó chậm rãi nói: “Đáng tiếc chuyện cũng không có đơn giản như vậy, không lâu sau Liễu Thiếu Kiệt liền nhờ người đến Nam Cung thế gia để cầu thân, ai ngờ lão trang chủ Nam Cung Lệnh của Nam Cung thế gia lúc ấy lại một lời cự tuyệt”

Phương Thất gật đầu, hắn hiểu được, việc Nam Cung Lệnh không đáp ứng nhất định có nguyên nhân của nó. Nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì có thể làm cho Nam Cung Lệnh chỉ một lời thôi đã cự tuyệt người ta?

Phương Thất nhìn lão ăn mày, nhíu mày hỏi: ” Tại sao Nam Cung lão trang chủ lại không đáp ứng?”

Lão ăn mày cười khỏ nói: “Người có biết võ lâm thế gia còn lại trên giang hồ không, đó chính là Đạm Thai thế gia ở Sơn Đông”

Phương Thất gật đầu đáp: “Văn bối có biết, trang chủ của Đạm Thai thế gia là Đạm Thai Thiên Khánh, mọi người đều gọi là Thái Nhạc Thần Kiếm.”

Lão ăn mày gật đầu, nói tiếp: “Nam Cung thế gia và Đạm Thai thế gia vốn cũng có giao tình, lúc đó trang chủ của Đạm Thai thế gia là Đạm Thai Quan Tùng, là cha của Đạm Thai Thiên Khánh, phần lớn người trẻ tuổi bây giờ không biết đến người này đâu”

Lão ăn mày dừng một chút rồi tiếp: “Khi đó Nam Cung Tuyết và Đạm Thai Thiên Khánh còn chưa ra đời, có một lần vợ chồng Đạm Thai Quan Tùng đến Hoài Nam làm khách tại Nam Cung thế gia, vừa lúc hai vị phu nhân đều mang thai nên hai người nhất thời cao hứng liền chỉ phúc vi hôn, nói rằng nếu sinh đều là con gái thì sẽ kết làm tỷ muội, nếu đều là con trai thì sẽ kết bái huynh đệ, còn nếu là một trai một gái thì” Lão ăn mày lại thở dài, có chút ghen lời.

Phương Thất gật đầu nói: “Văn bối hiểu được, trách không được Nam Cung lão trang chủ không đáp ứng hôn sự của Liễu Thiếu Kiệt”

Lão ăn mày tiếp tục thở dài một tiếng, nói: “Không sai, sau đó Nam Cung gia sinh ra một bé gái, còn Đạm Thai gia thì sinh ra một bé trai, là Đạm Thai Thiên Khánh của bây giờ. Hai vị lão trang chủ rất vui mừng, việc này không cần phải nói đã như đinh đóng cột rồi”

Phương Thất nói: “Nam Cung lão trang chủ không có đem chuyện này kể cho Nam Cung Tuyết sao?”

Lão ăn mày chậm rãi tiếp: “Sơn Đông và Hoài Nam cách nhau khá xa, tuy nhiên khi hai đứa còn nhỏ tuổi thì hai nhà đã trao đổi tin vật cho nhau. Nam Cung Lệnh vẫn nghĩ rằng con vẫn còn nhỏ nên đợi sau này trưởng thành sẽ kể cho, ai ngờ”

Phương Thất gật đầu nói: “Văn bối đã hiểu được tại sao Nam Cung lão trang chủ nhất định cự tuyệt Liễu Thiếu Kiệt.”

Lão ăn mày chậm rãi gật đầu, than thở: “Không sai, Nam Cung Lệnh lúc ấy trên giang hồ có uy vọng cực cao, vì vậy rất trọng sĩ diện, huống chi đối phương còn có giao tình, hơn nữa đã chỉ phúc vi hôn, hắn cũng không thể tự hủy ước được.”

Phương thất nói: “Chuyện này cũng khó trách lão trang chủ, tiếp đó thì ra sao?”

Lão ăn mày cười khổ nói: “Sau khi người mai mối đi rồi, Nam Cung Lệnh gọi con gái tới, trao cho nàng tín vật của Đạm Thai gia và đem chuyện kể lại cho nàng.”

Phương Thất lắng nghe, Du Mộng Điệp cũng chăm chú nghe.

Lão ăn mày lại ngửa cổ hớp một hớp rượu, thở dài một tiếng, nói tiếp: “khi Nam Cung Tuyết nghe cha nàng kể xong, liền trốn vào phòng khóc ba ngày ba đêm, sau đó hẹn với Liễu Thiếu Kiệt gặp mặt và hai người đã cùng nhau bỏ trốn”

Phương Thất nhíu mày nói: “Họ họ chẳng lẽ là gia đình của Phương Đại Phú?”

Lão ăn mày gật đầu, nói: “Không sai, hai người họ biết sống tại Trung Nguyên sẽ không xong nên lặn lội ngàn dặm tới nơi này ẩn cư, Liễu Thiếu Kiệt dùng tên giả là Phương Đại Phú, sau đó mở một tiệm gạo nhỏ làm ăn sinh sống, tiếp đó hai người có con cái, cuộc sống cũng rất an nhàn tự tại”

Phương Thất khẽ thở dài: “Nguyên lai là như thế, vậy Nam Cung lão trang chủ sau đó thế nào?”

Lão ăn mày thở dài: “Hai người trẻ tuổi thì tốt rồi, nhưng Nam Cung Lệnh thì thật khó xử. Sau khi họ bỏ đi rồi, Nam Cung Lệnh nghĩ rằng không còn mặt mũi nào để gặp người khác, và cũng không thể có câu trả lời với Đạm Thai gia nên liền giữ bí mật chuyện này và tuyên bố Nam Cung Tuyết bị bệnh nặng mà chết, nhưng hắn lại không nghĩ tới giấy không gói được lửa, rốt cục chuyện này Đạm Thai gia cũng biết được”

Phương Thất khẽ thở dài: “Nam Cung lão trang chủ đúng thật là khó xử”

Lão ăn mày gật đầu nói: “Hai nhà dù sao cũng có giao tình nên Đạm Thai Quan Tòng an ủi Nam Cung Lệnh, nói rằng chuyện của người tuổi trẻ hãy để cho bọn họ lo, nhưng Đạm Thai Thiên Khánh lại không nghĩ như vậy, vẫn ghi hận trong lòng, cũng khó trách hắn, dù gì cũng là bị người ta đoạt mất vợ mà”

Phương Thất gật đầu, đáp: “Văn bối hiểu được, vậy sau đó thế nào?”

Lão ăn mày chậm rãi nói: “Đạm Thai Quan Tòng là người hiểu lý lẽ nên cũng bỏ qua, còn Đạm Thai Thiên Khánh thì vẫn đi tìm Nam Cung Tuyết nhưng không tìm được cho nên một thời gian lâu sau cũng thôi”

Phương Thất gật đầu nói: “Nghĩ lại, chuyện này cũng chỉ có thể giải quyết như vậy”

Lão ăn mày lại thở dài rồi nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, nói: “Mới đầu Nam Cung Lệnh cũng rất tức giận con gái, nhưng trải qua một thời gian, hắn cũng có chút thay đổi”

Phương Thất thốt: “Thật vậy?”

Lão ăn mày cười khổ một tiếng, chậm rãi hớp một hớp rượu, tiếp đó nói: “Ôi! Thương thay cho tấm lòng của cha mẹ! Rốt cuộc thời gian cũng làm cho Nam Cung Lệnh dần tha thứ cho con gái, chỉ đáng tiếc là hắn lại không tìm được hành tung của nó nên trong lòng vẫn cảm thấy quá áp lực và đau khổ, tuy nhiên cũng vẫn giữ kín trong lòng”

Phương Thất nghe xong nhớ tới người mẹ già của hắn, trong lòng đột nhiên cũng cảm thấy chua xót.

Lão ăn mày nói tiếp: “Nam Cung Lệnh thật sự là quá đau khổ vì chuyện của con gái. Có một lần lão ăn mày ta đi ngang qua liền ghé vào uống rượu với hắn, Nam Cung Lệnh trong lúc uống đã rơi đầy nước mắt.”

Nước mắt đàn ông rơi thật không nhẹ chút nào, chỉ chảy máu không rơi lệ, huống chi là một đời anh hùng như Nam Cung Lệnh, đến tuổi già sau khi rượu vào kèm chế không được, nước mắt như suối, điều này hắn có thể biết trong lòng hắn có một nỗi đau không thể kể với người.

Phương Thất liền nhớ tới chính hắn cũng đã bỏ nhà ra đi, đã ba năm không trở về, nhớ tới người mẹ già nua của hắn một thân một mình chống đỡ mọi chuyện của sơn trang, lòng của hắn lại dâng lên nỗi đau đớn ngập tràn, mắt đã ướt ướt

Lão ăn mày tiếp tục nói: “Nam Cung Lệnh anh hùng một đời, đến lúc tuổi già lại gặp chuyện như vậy, có khổ mà không thể nói, quả thật kẻ khác nhìn vào cũng thấy thương cho hắn. Lão ăn mày ta trước khi rời đi, Nam Cung Lệnh cứ nắm tay ta không buông, vài lần muốn nói gì đó nhưng lại thôi không nói”

Du Mộng Điệp thấp giọng nói: “Nam Cung lão trang chủ thật sự là đáng thương”

Lão ăn mày lại chậm rãi hớp một hớp rượu, ánh mắt đột nhiên biến chuyển rất u buồn, ngẩng đầu nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, dường như lại nhớ tới những dĩ vãng xa xưa, rồi nói: “Lão ăn mày ta lúc đó chấp chưởng Cái Bang, thấy lão Nam Cung quá buồn bã đau khổ, chịu không được liền hứa với hắn, giúp hắn tìm con gái.”

15. Chương 15: Vô Tận Ta Thán Thọa Tòng Tiền

Lão ăn mày chậm rãi gạt đầu, nói: “Lúc đó ta thấy Nam Cung Lệnh đau khổ như vậy nên mới chủ động hứa giúp hắn tìm Nam Cung Tuyết. Nam Cung Lệnh nghe ta nói xong, cảm động đến rơi nước mắt. Hiện tại nghĩ lại, đại anh hùng cũng không thể vượt qua hai chữ tình thân”

Phương Thất gạt đầu.

Lão ăn mày lại uống một hớp rượu, nói tiếp: “Vừa rời khỏi sơn trang, lão ăn mày ta liền hạ lệnh tìm kiếm, không bao lâu sau quả nhiên đã có tin”

Phương Thất nói: “Lúc đó họ đã ẩn cư tại chỗ này rồi phải không?”

Lão ăn mày gạt đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa đã sinh ra một bé gái. Lão ăn mày ta liền cho người mang tin tới báo cho Nam Cung Lệnh, khi Nam Cung Lệnh nghe xong thì không có phản ứng gì cả”

Phương Thất ngạc nhiên hỏi: “Lão tiền bối có biết tại sao không?”

Lão ăn mày thở dài một tiếng, nói: “Theo lão ăn mày ta hiểu về con người Nam Cung Lệnh thì lúc hắn nghe được tin tức, có thể nhất thời không biết nên làm cái gì, dù sao cũng là chuyện trong nhà nên không thể truyền ra ngoài được, cho nên mới như thế”

Phương Thất gạt đầu nói: “Quả là một chuyện rất khó xử, tiến thoái lưỡng nan.”

Lão ăn mày chậm rãi gạt đầu, nói: “Nam Cung Lệnh cuối cùng cũng hết nhẫn nại nên đã âm thầm một mình đi đến nơi sa mạc này, đứng ngoài tiệm gạo quan sát con gái của hắn, sau đó đã trở về”, lão ăn mày thở dài một tiếng nói: “ôi, thương thay cho tấm lòng cha mẹ....”

Hốc mắt của Phương Thất đã ướt.

Lão ăn mày nói tiếp: “Mấy năm sau, Nam Cung Lệnh bị bệnh nặng, lúc lão ăn mày ta đến thăm, hắn nằm trên giường không dậy nổi nhưng tay hắn vẫn nắm chặt tay ta, dường như có lời muốn nói nhưng không nói.....”

Phương Thất nói: “Sau đó ra sao?”

Lão ăn mày nói: “Lúc đó, lão ăn mày ta cứ mãi hỏi hắn thì hắn mới chịu nói: ‘Cả đời hắn chỉ có một đứa con gái nhưng thật không ngờ nó lại làm ra chuyện này khiến cho hắn mất mặt với Đạm Thai gia và không còn mặt mũi đứng trong võ lâm nữa’”

Nghe đến đó, vẻ mặt Phương Thất buồn bã, Du Mộng Điệp cũng trầm mặc không lên tiếng.

Lão ăn mày hớp tiếp một hớp rượu, nói tiếp: “Lão ăn mày ta đã an ủi hắn rằng: ‘Chuyện của người tuổi trẻ, mấy lão già như chúng ta không lo được đâu, nhất là phương diện tình cảm, chỉ cần nó nguyện ý thì hãy để cho nó tự quyết định đi’”

Phương Thất yên lặng gạt đầu, nói: “Lão tiền bối nói thật có lý.”

Lão ăn mày cười khổ nói: “Nam Cung Lệnh nghe xong những lời của ta liền thở dài một tiếng, nói: ‘Thật ra hắn cũng không có trách gì con gái của hắn, chỉ là trách hắn đã để cho con gái ở bên ngoài chịu khổ quá lâu’”

Phương Thất khẽ thở dài: “Lời của người sắp chết luôn là thật nhất”

Lão ăn mày gật đầu nói tiếp: “Lúc đó lão ăn mày ta không thể làm gì khác hơn là an ủi hần: ‘Đường là do nó tự mình chọn, có trách cũng trách không được ai’. Nam Cung Lệnh nghe xong, thở dài một tiếng, rồi cục bảo ta hãy truyền lời của hần cho Nam Cung Tuyết rằng hần đã không còn trách cứ gì nó nữa, và kêu gia đình Nam Cung Tuyết hãy trở về Hoài Nam”

Phương Thất gật đầu nói: “Nam Cung lão trang chủ có thể nói ra những lời như vậy thật sự là không dễ dàng, một võ lâm thế gia mà xảy ra chuyện như vậy quả thật là quá khó xử”

Lão ăn mày gật đầu, than thở: “Không quá hai ngày sau Nam Cung Lệnh đã qua đời, thật đáng thương và đáng tiếc” , về mặt lão ăn mày hiện lên vẻ rất bi ai.

Phương Thất trầm mặc trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy sau đó lão tiền bối có chuyển lời đến Nam Cung Tuyết không?”

Lão ăn mày thở dài một tiếng, trả lời: “Ngay khi lão ăn mày ta rời khỏi sơn trang, Nam Cung Khiếu Không, anh của Nam Cung Tuyết đã kéo ta lại và bảo ta rằng hãy khoan đem chuyện nói cho Nam Cung Tuyết, chuyện xảy ra như vậy quả là làm nhục gia phong.”

Phương Thất buồn bã nói: “Nguyên lai là thế.”

Lão ăn mày hơi gật đầu, nói tiếp: “Lão ăn mày ta lúc đó cứ do dự mãi, nhưng cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng hần, dù sao đây cũng là chuyện riêng của nhà người ta, lão ăn mày ta tuy là bạn của cha hần nhưng cũng không có thể can thiệp quá nhiều”

Phương Thất cúi đầu xuống, khẽ thở dài: “Nếu văn bối là Nam Cung Khiếu Không, nói không chừng nói không chừng cũng sẽ làm như vậy.”

Lão ăn mày cười khổ nói: “Cũng may gia đình họ sinh sống tại đây cũng không tệ và rất bình yên. Liễu Thiếu Kiệt cũng là một người tốt, thường xuyên mang gạo phát cho người nghèo, lão ăn mày ta thấy vậy cũng đã phân phó cho phân đà của Cái Bang tại đây chiếu cố gia đình họ một chút” , lão ăn mày đang nói đột nhiên lại thở dài một tiếng, rồi nói tiếp: “Ta thật không nghĩ tới không nghĩ tới được gia đình họ lại gặp chuyện như vậy hiện tại nghĩ lại, nếu lúc đó lão ăn mày ta sớm đem chuyện nói cho họ biết thì họ đã trở lại Hoài Nam rồi, làm gì phải gặp chuyện không may”

Phương Thất cúi đầu, buồn bã nói: “Chuyện này cũng không thể trách lão tiền bối, nếu không phải vì chuyện của tứ ca văn bối thì gia đình họ cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế, đây đều là Phương gia văn bối nợ họ”

Lão ăn mày nói: “Người ai cũng có số cả, chuyện này cũng chính là kiếp số của gia đình họ, tiểu huynh đệ người cũng không cần quá khổ tâm như vậy”

Du Mộng Điệp nhẹ giọng nói: “Thất ca không cần quá khổ tâm, vợ chồng họ sống chết có nhau, thật là khiến kẻ khác hâm mộ.”

Phương Thất cúi đầu không nói.

Lão ăn mày nghiêm túc nói: “Việc cần làm nhất lúc này là phải tìm cho được hai người con của họ”

Phương Thất gật đầu, nói: “Văn bối đã từng cẩn thận xem xét qua, Liễu Thiếu Kiệt đích thật là bị một kiếm của Hắc Sát giết chết, Nam Cung Tuyết thì dùng chủy thủ tự vẫn, ở sân sau cũng còn hai vết máu khác nữa, đó chắc là của hai người phụ việc. Tuy nhiên Phương, ..., Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ lại không thấy”

Lão ăn mày gật đầu, trầm tư nói: “Chắc chúng đã trốn đâu đó rồi”

Phương Thất hỏi: “Sao lão tiền bối có thể khẳng định?”

Lão ăn mày đáp: “Liễu Thiếu Kiệt cũng đã từng lén dạy võ công cho Thanh Thanh con gái của hần, đêm đó lúc đánh nhau, Liễu Thanh Thanh hần là đã nghe được hoặc là do Nam Cung Tuyết đến tìm chúng bảo chúng trốn đi, vì vậy hai chị em chúng có thể đã trốn vào một chỗ nào đó”

Phương Thất gật đầu nói: “Lời của lão tiền bối rất có lý, văn bối cũng từng hỏi qua Hắc Sát, hắn cũng không có thừa nhận là đã bắt đi hai chị em chúng, hơn nữa văn bối cũng nghe được lời Hắc Sát là cho tới bây giờ hắn chỉ giết người chứ không bắt người.”

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng: “Cửu Công đoán hai chị em chúng có thể trốn đâu?”

Lão ăn mày chậm rãi nói: “Rất khó nói. Liễu Thiếu Kiệt vốn cũng là người trong giang hồ, vì vậy cũng không khỏi kết oán thù, tuy nhiên hắn hiện tại ẩn cư ở đây mà lại sợ lúc nào đó bị kẻ thù nhận ra hoặc biết được, cho nên có thể hắn đã chuẩn bị đường lui trước đó rồi”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Ý của lão tiền bối là?”

Lão ăn mày trả lời: “Ý ta muốn nói là Liễu Thiếu Kiệt rất có thể đã chuẩn bị một số chỗ để ẩn trốn như đường hầm hay mật thất gì đó, để phòng tình huống xấu xảy ra, hơn nữa rất có thể là ở trong nhà.”

Cặp mắt của Phương Thất đột nhiên sáng lên, nói: “Điều đó giải thích tại sao Hắc Sát không có tìm được hai chị em chúng, lão tiền bối quả nhiên cao minh!”

Du Mộng Điệp hỏi: “Nhưng chị em chúng có còn trốn ở đó không?”

Lão ăn mày lắc đầu, trả lời: “Không biết, nhưng nếu bọn vẫn còn trốn tại đó thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

Phương Thất gật đầu, nói thêm: “Không sai, chúng ta có thể nghĩ ra thì bọn giết người nhất định cũng đã nghĩ ra”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Thất ca yên tâm, Cửu Công đã phái thủ hạ ngày đêm canh gác xung quanh tại tiệm gạo, chúng ta rất nhanh sẽ biết được tin tức.”

Phương Thất thở dài, cảm kích nói: “Thật làm phiền lão tiền bối”

Lão ăn mày khẽ thở dài: “Không sao, lão ăn mày ta và Nam Cung Lệnh vốn là bạn thân lâu năm, nếu để cho cháu của hắn gặp chuyện thì lão ăn mày ta đây thật hổ thẹn với cố nhân”

Phương Thất nói: “Lão tiền bối không nên quá mức thương tâm, đây đều là Phương gia của văn bối nợ họ”

Lão ăn mày lại khẽ thở dài: “Về chuyện này ta đã phái người truyền lời cho Nam Cung Khiếu Không rồi, có lẽ không tới một ngày hắn cũng sẽ biết được”

Phương Thất hơi gật đầu, nói: “Tuy nhiên, không biết sau khi nghe được tin này, tâm tình hắn sẽ thế nào đây?”

Lão ăn mày nói: “Đúng vậy, cho nên lão ăn mày ta đã tự chủ trương, cho người ra ngoài thành đào huyệt xây mộ, ngày mai chúng ta sẽ mang hai vợ chồng họ đi an táng”

Phương Thất hiểu được, sau khi Nam Cung Khiếu Không nhận được tin sẽ lập tức lên đường đến đây, tuy nhiên muốn đến được nơi này cũng phải mất khoảng mười ngày nửa tháng. Hiện tại là mùa hè, sợ rằng thi thể sẽ khó bảo tồn.

Phương Thất gật đầu nói: “Lão tiền bối lo lắng thật chu đáo, văn bối thật sánh không kịp. Ngày mai khi chúng ta an táng họ, nói không chừng Thanh Thanh và Tiểu hổ cũng sẽ xuất hiện”

Du Mộng Điệp thương tiếc nói: “Hai chị em họ quả thật chịu nhiều khổ cực, hiện tại thật không biết đang ẩn núp nơi nào?”

Lão ăn mày nghiêm túc nói: “Bất luận có ẩn núp ở đâu đi nữa thì chúng cũng rất nguy hiểm, bây giờ điều cần thiết là chúng ta nhất định phải nhanh chóng tìm ra chúng”

Phương Thất gật đầu.

Lão ăn mày đột nhiên nhìn Phương Thất, rồi khẽ ho một tiếng.

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, tay đột nhiên vung ra, một cái tách trên bàn giống như tia chớp bay ra ngoài cửa sổ. Một tiếng hét thảm vang lên, một bóng đen hiện ra, thân hình Phương Thất chợt lóe, phóng ra ngoài.

16. Chương 16: Đêm Trước Ánh Bình Minh

Phương Thất khinh công vọt vào trong sân nhưng chỉ thấy một bóng đen bay như chim qua nóc tòa nhà đối diện.

Phương Thất cũng phi thân lên nóc nhà, đưa mắt nhìn bốn phía, phía dưới là những con đường yên tĩnh vắng vẻ không một bóng người. Phía đối diện là một loạt các cửa hàng, phía sau nữa là các nhà ở của thường dân nằm cạnh nhau chi chít.

Ánh trăng đã đứng ở phía tây, xa xa vang lên tiếng gà gáy sáng.

Phương Thất khẽ thở dài, chấp tay sau lưng đứng trên nóc nhà, mắt nhìn lên mặt trăng đang trôi về phía tây, lẩm bẩm: “Lại một ngày nữa”

Đột nhiên có một bóng người phóng lên nóc nhà, tư thế mỹ diệu tuyệt luân, thì ra là Du Mộng Điệp đang mỉm cười đứng bên cạnh Phương Thất.

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Thất ca không đuổi kịp sao?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Huynh truy đến nơi đây thì đã mất dấu”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên lên tiếng: “Tên đó người đang bị thương mà thân pháp còn nhanh như vậy, quả thật là không thể tưởng tượng được”

Phương Thất gật đầu nói: “Khinh công của người này đích thật không thể tưởng tượng được, thân pháp cực nhanh, trên đời hiếm thấy.”

Du Mộng Điệp cười, tiếng cười như chuông ngân, thanh thúy dễ nghe, giống như hoàng oanh đang hát, như phong linh đung đưa trong gió, nói: “Thất ca quá khiêm nhượng rồi, có ai không biết khinh công của Phương gia nổi tiếng là nhất tuyệt, nếu không thì làm sao lão tổ tông lại có được biệt danh ‘Thiên Ngoại Thần Long’ được. Chỉ là do Thất ca vừa mới đến đây, không quen thuộc địa hình của nơi này nên mới không đuổi kịp tên đó thôi”

Phương Thất quay đầu nhìn Du Mộng Điệp, chỉ thấy Du Mộng Điệp đang dùng ánh mắt nhu tình nhìn mình, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh trăng sáng thật là động lòng người. Phương Thất liền nhanh chóng chuyển ánh mắt sang chỗ khác, cười khỏ nói: “Du muội muội đã quá khen! Ngu huynh thật xấu hổ!”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Cửu Công kêu muội tới bảo huynh, địa hình không quen thuộc, nếu đuổi không kịp thì không nên tiếp tục đuổi nữa. Trời đã sắp sáng, chúng ta hãy đi nghỉ ngơi một chút đi”

Phương Thất gật đầu, thì thảo nói: “Đúng vậy, trời cũng đã sắp sáng, ngày mai, ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì nữa đây.....?”

Màn đêm dày đặc

Đây là thời gian bóng đêm dày đặc nhất trước ánh bình minh.

Ánh trăng cùng sao trời đột nhiên biến mất, cả trời đất lâm vào một mảng tối đen..

Ngoại trừ một hai tiếng gà gáy sáng vang lên, đêm tối yên tĩnh đến đáng sợ.

Một bóng đen đột nhiên bước ra từ một vách tường, trong màn đêm trông giống như một con chim ưng thật lớn, lướt qua từng mái nhà rồi phóng vào một tòa tiểu viện yên tĩnh và u tối. Bóng đen bước nhanh tới một dãy phòng nằm phía trước rồi dừng lại trước một căn phòng.

Bóng đen dừng lại trước cửa phòng một chút rồi đột nhiên đưa tay gõ nhẹ cửa, không chờ người lên tiếng, hần đã đẩy cửa phòng, bước vào, ‘Cạch’ một tiếng, cửa đã đóng lại.

Bóng tối vẫn dày đặc.

Trong phòng màn đêm bao phủ.

Bóng đen lẳng lặng đứng ở trước cửa.

Trong bóng tối đột nhiên vang lên tiếng nói, hỏi: “Có tra ra chuyện gì không?”

Bóng đen đáp: “Có!”

Tiếng nói lại vang lên: “Là chuyện gì?”

Bóng đen trả lời: “Hôm nay đột nhiên có hai người lạ đến đây”

Âm thanh trong bóng tối hỏi: “Là ai?”

Bóng đen đáp: “Thuộc hạ cũng không thể xác định, có một lão già râu tóc bạc trắng, mặc đồ rách rưới, tự xưng là người trong Cái Bang, hôm nay từng đến Hồng Tân Lâu uống rượu, đêm đến trọ tại quán trọ Duyệt Lai, thuộc hạ nghe được con tiểu nha đầu bên cạnh gọi hắn ta là Cửu Công”

Âm thanh ngắt quãng vang lên: “Cửu Công Cửu Công Cửu Công? Chẳng lẽ là hắn?”

Bóng đen nói: “Thuộc hạ cũng nghĩ như vậy.”

Tất cả đều yên tĩnh.

Một hồi lâu sau, âm thanh trong bóng tối lại vang lên: “Tại sao Hiên Viên Hoảng lại đột nhiên đến đây?”

Bóng đen đáp: “Thời gian gần đây chúng ta có gặp khó dễ đối với Cái Bang, Cái Bang chịu không được nên mới mời hắn đến đây”

Âm thanh trong bóng tối dừng lại một hồi lâu, tiếp đó chậm rãi nói: “Võ công của Hiên Viên Hoảng thâm sâu khó lường, mặc dù hiện tại không còn là bang chủ Cái Bang và không quan tâm đến thế tục nữa, tuy nhiên Cái Bang lại mời hắn ra mặt, xem ra chúng ta quả thật là đã bức bọn ăn mày quá rồi”

Bóng đen đáp: “Đúng vậy.”

Không khí lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, âm thanh lại vang lên: “Chúng ta tạm thời dừng đến Hiên Viên Hoảng, truyền lệnh ta hãy hủy bỏ tất cả hành động trước mắt đối với Cái Bang.”

Bóng đen đáp: “Vâng!”

Trong bóng tối lại phát ra tiếng hỏi: “Còn người kia là ai?”

Bóng đen đáp: “Đi cùng Hiên Viên Hoảng là một tiểu cô nương khoảng hai mươi tuổi, thân mặc một bộ đồ màu xanh, tiếng cười như chuông ngân, thuộc hạ đoán là”

Âm thanh trong bóng tối hỏi tiếp: “Là ai?”

Bóng đen trả lời: “Tiểu Tựa Ngân Linh Du Mộng Điệp.”

Trong bóng tối tiếng lại vang lên: “Có chắc chắn không?”

Bóng đen đáp: “Hiên Viên Hoảng và lão già câu cá Du Vọng Nhạc ở Thái Hồ có quan hệ rất tốt, Du Vọng Nhạc lại cực kỳ yêu thương tiểu nha đầu kia, nếu Hiên Viên Hoảng đã đến Minh Nguyệt Sơn Trang thì chuyện Du Mộng Điệp đi theo hắn ta không có gì lạ cả”

Âm thanh trong bóng tối chậm rãi vang lên: “Nếu Du Mộng Điệp đòi theo Hiên Viên Hoảng ra ngoài du ngoạn thì Du Vọng Nhạc nhất định sẽ chiều con gái, cũng chỉ có Hiên Viên Hoảng bên cạnh thì hắn ta mới an tâm thôi.”

Bóng đen nói: “Vâng.”

Âm thanh trong bóng tối lại vang lên: “Võ công của Du Mộng Điệp rất có thể được chân truyền từ Du Vọng Nhạc và Hiên Viên Hoảng, không thể khinh thường được.”

Bóng đen lên tiếng: “Vâng.”

Âm thanh trong bóng tối tiếp tục vang lên: “Tạm thời dừng đến làm phiền bọn chúng, còn Phương Thất thế nào?”

Bóng đen thưa: “Phương Thất hôm nay đã cùng đi chung với đám người Hiên Viên Hoảng, ngày mai sẽ mang vợ chồng Liễu Thiếu Kiệt đi an táng”

Trong bóng tối đột nhiên lại im lặng, một lúc lâu sau lại lên tiếng: “Nếu hiện tại Phương Thất đang ở chung với Hiên Viên Hoảng thì chúng ta không dễ dàng ra tay”

Bóng đen đáp lời: “Vâng”

Âm thanh trong bóng tối tiếp tục vang lên: “Chúng ta đã đánh giá thấp con người Phương Thất và võ công của hắn”

Bóng đen đáp: “Vâng.”

Âm thanh trong bóng tối đột nhiên hỏi tiếp: “Có tìm ra hai chị em đó không?”

Bóng đen trả lời: “Vẫn chưa, theo thuộc hạ đoán thì có thể ở trong nhà Liễu Thiếu Kiệt có bố trí mật thất cho nên lúc ấy Hắc Sát không có tìm được, hiện tại xung quanh tiệm gạo toàn là tai mắt của Cái Bang, chúng ta muốn vào tìm cũng rất khó.”

Không khí lại trở nên yên tĩnh.

Tiếp đó, âm thanh trong bóng tối lại vang lên: “Có thể hai chị em đó không biết gì về chúng ta đâu, nếu có thể tìm được thì lập tức giết ngay, còn nếu không thì cũng không nên vội vã, lúc này chúng ta tuyệt không thể bại lộ.”

Bóng đen nói: “Vâng!”

Âm thanh trong bóng tối tiếp tục vang lên: “Mọi hành động gần đây phải đặc biệt cẩn thận, trong tang lễ ngày mai đừng động chạm đến bọn chúng, cứ ở xa giám sát là được”

Bóng đen đáp lại: “Vâng, nhưng còn Phương Thất, chúng ta phải làm sao đối phó hắn đây?”

Âm thanh trong bóng tối lạnh lùng vang lên: “Tìm cơ hội ám sát hắn lần nữa”

Bóng đen lập tức đáp: “Vâng!”

Âm thanh trong bóng tối lại vang lên: “Người bị thương à?”

Bóng đen trả lời: “Vâng.”

Âm thanh trong bóng tối lại hỏi: “Có sao không?”

Bóng đen đáp lại: “Không có gì.”

Âm thanh trong bóng tối lại vang lên: “Được rồi, còn chuyện gì nữa không?”

Bóng đen đáp: “Tạm thời không có, thuộc hạ xin phép cáo lui.”

Âm thanh trong bóng tối vang lên: “Được, người đi đi.”

Bóng đen xoay người lại mở cửa phòng, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó thân hình bay lên, trong nháy mắt đã biến mất trong màn đêm dày đặc.

Bầu không khí trong đêm vẫn yên tĩnh.

Ngoại trừ một hai tiếng gà gáy sáng, bốn phía vẫn yên tĩnh.

Trong phòng màn đêm vẫn bao trùm.

Trong bóng tối đột nhiên có tiếng: “Người ra đây đi.”

Trong màn đêm một tiếng nhỏ vang lên, một người mở cánh cửa ngấm, chậm rãi bước ra.

Màn đêm yên tĩnh đến đáng sợ.

Trong bóng tối lại vang lên tiếng nói: “Người có chuyện gì cần nói không?”

Không có tiếng vang lên, quá im ắng.

Tiếp đó, trong bóng tối lại vang lên nói: “Nếu không có thì hãy đi nghỉ đi”

Cánh cửa ngăm lại mở ra, một người từ trong bước ra, tiếp đó một tiếng vang nhỏ lại vang lên, cánh cửa ngăm từ từ đóng lại.

Một tiếng thở dài vang lên trong bóng tối, sau đó thì thảo nói: “Trời đã sắp sáng rồi”

Ngày chín tháng sáu.

Trùng mã, sát nam.

Hạ: cứu tế, cúng tế, xuống tóc, an táng, động thổ.

Ký: giá thú, khai trương, nộ hỏa, xây bếp, mua bán tài sản, cầu nguyện.

Sáng sớm, mặt trời vừa nhô lên ở phía chân trời, không khí lạnh của sa mạc cũng dần dần tan đi, ngôi thành nhỏ đắm chìm trong ánh bình minh sáng rõ, trông có vẻ rất an bình.

Trước cửa và trong sân của tiệm gạo Phương đã có không ít người, có các ông chủ của các cửa hàng lân cận, ngay cả lão chủ mập của Hồng Tân Lâu và lão chủ quán trọ Duyệt Lai Tôn Nhị Hỉ cũng đến, ngoài ra còn có rất nhiều người cùng khổ, trong đám đông ai ai cũng mang vẻ mặt bi thương.

Tôn Nhị Hỉ nhìn thấy Phương Thất, liền bước đến hỏi: “Phương đại gia cũng đến đưa tiền ư?”

Phương Thất gật đầu.

Tôn Nhị Hỉ cười cười, nói: “Chẳng hay Phương đại gia có bà con gì với ông chủ Phương không?”

Phương Thất gật đầu, hỏi lại: “Sao ông cũng tới đây?”

Tôn Nhị Hỉ khẽ thở dài: “Phương đại gia có điều chẳng biết, chúng tôi sinh sống tại đây đã lâu, tất cả đều là bạn bè lâu năm cả, và bình thường cũng có làm ăn qua lại, ông chủ Phương là người rất nhân hậu và tốt nữa, thường xuyên giúp đỡ mọi người ở đây, bây giờ ông ấy đã đi rồi, có nói như thế nào thì cũng phải đưa tiền cho phải đạo làm người chứ”

Phương Thất yên lặng gật đầu.

Trong đám đông buồn bã mặc dù có rất nhiều người nhưng rất yên tĩnh, hầu như không có ai lên tiếng.

Phương Thất đột nhiên nhìn thấy trong đám đông có một bóng người quen thuộc hiện ra nhưng trong chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Phương Thất không khỏi nhú mày, suy nghĩ.

Người đó là ai?

Tại sao lại nhìn thấy quen như vậy, nhưng khổ nỗi lại không nhớ đã gặp ở nơi nào?

17. Chương 17: Thiên Nhai Thế Lệ

Tiệm gạo Phương ký.

Nơi này đã từng có một đôi vợ chồng ân ái sinh sống, nơi này đã từng phát gạo giúp rất nhiều dân cùng khổ.

Họ đã yên lặng sinh sống tại ngôi thành nhỏ này hơn hai mươi mùa xuân, cũng từng sung sướng, cũng từng bi thương vì nhớ cố hương, nhưng hôm nay tất cả đều trở thành mây khói.

Người chết như đèn đã tắt, tất cả ái hận tình thù, khổ nhục bi hoan trên trần thế đều không còn quan hệ gì nữa.

Tuy nhiên tối thiểu họ đã có được một cuộc sống rất có giá trị và có ý nghĩa nhân sinh, tối thiểu sau này sẽ có rất nhiều người tưởng niệm đến hai vợ chồng họ.

Nếu không phải thế thì đám người đưa tiễn sao lại có vẻ mặt bi ai đến thế?

Âm nhạc đưa tiễn vang lên làm cho đám người buồn bã càng thêm buồn bã.

Cái Bang đã mời tới một đội kèn, một tên ăn mày đệ tử thoát nhìn rất có thân phận trong Cái Bang nói nhỏ vào bên tai lão ăn mày vài câu, lão ăn mày râu tóc bạc trắng gật đầu, tiếp đó mười sáu đệ tử Cái Bang khác khiêng bốn cái quan tài từ từ bước ra cửa, hướng về ngoại thành đi đến.

Đám người đưa tiễn yên lặng, chậm rãi bước theo phía sau, không một ai lên tiếng.

Bọn họ cũng đang cảm thấy bi thương?

Âm thanh thê lương vang vọng khắp nửa tòa thành, dường như nó cũng vang vọng đến sa mạc đang ngủ yên, trên bầu trời lại có một con kèn kèn bay vòng vòng.

Tại sao người lại dễ dàng chết như vậy? Tại sao tính mạng con người luôn nhỏ bé thế? Tại sao người tốt luôn luôn yếu mệnh?

Không ai có thể trả lời.

Vĩnh viễn không có.

Ngoài thành đã có sẵn bốn cái huyệt, đám người từ từ tản đi.

Đám đệ tử Cái Bang đặt quan tài xuống huyệt rồi mang đến một tấm bia mộ trơn tru, chưa khắc chữ nào, để nó trước mộ phần. Lão ăn mày liền nói: “Thời gian gấp gáp chưa kịp khắc chữ lên, làm phiền tiểu huynh đệ nhé.”

Phương Thất cảm kích nhìn lão ăn mày, hẳn biết đây là lão ăn mày cố ý cho hắn một cơ hội kết thúc tâm nguyện, tuy nhiên giờ phút này, hắn lại không biết nên nói cái gì cho tốt nữa

Lão ăn mày cười nói: “Lão ăn mày ta không phải là người đọc sách nên văn chương không khá đâu, tiểu huynh đệ đừng nên chối từ!”

Phương Thất gật đầu, đáp: “Xin cảm ơn lão tiên bối!”, sau đó đến trước tấm bia đá, suy nghĩ một chút rồi đưa ngón trỏ ra khắc chữ, chỉ thấy bột đá rơi xuống, trên bia liền hiện ra một dòng chữ to: ‘Vợ chồng Liễu Thiếu Kiệt Nam Cung Tuyết Chi Mộ’, ở bên phải cũng có một dòng chữ nhỏ: ‘Liễu Thanh Thanh, Liễu Tiểu Hồ Tế Bái’, còn bên trái viết: ‘Tiên bối kỳ hiệp Hiên Viên Hoàng, văn bối Phương Ngọc Thụ, Du Mộng Điệp kính lập’.

Phương Thất khắc xong tấm bia, rồi cảm trước phần mộ, cúi đầu buồn bã không lên tiếng.

Du Mộng Điệp thấy được liền tán dương: “Công phu của Thất ca quả thật cao cường”

Phương Thất thấp giọng nói: “Muội quá khen, Cửu Công xem có được không?”

Lão ăn mày mỉm cười nói: “Quá tốt! Tiểu huynh đệ văn võ song toàn, thật sự là tuấn nhã phong lưu! Hậu sinh khả úy!”

Phương Thất cười khổ nói: “Lão tiên bối quá lời, chút tài mọn ấy thật sự không đáng nhắc tới”

Du Mộng Điệp mỉm cười, nói: “Chúng ta hãy đến bái tế đi”

Lão ăn mày gật đầu, Phương Thất cầm một nén nhang mang đến trước phần mộ, nói: “Trước tiên mời lão tiên bối.”

Lão ăn mày chậm rãi bước tới trước phần mộ, hai tay chống gậy trúc mà đứng, gió nhẹ buổi sớm thổi từng sợi tóc trắng của lão bay bay, kẻ khác nhìn vào trong lòng sẽ không khỏi cảm thấy chua xót.

Lão ăn mày trầm giọng, chậm rãi nói: “Tuyết nha đầu, lão ăn mày ta đến chậm khi còn bé con rất thông minh đáng yêu, luôn quần quít lấy lão ăn mày đòi ta kể chuyện trên giang hồ cho nghe, hôm nay nhớ lại thật vui vẻ, tuy nhiên nghĩ không ra hiện tại gặp lại đã âm dương cách biệt, người đầu bạc tiễn kẻ đầu

xanh, thật là cảm thấy bị thương cha của con đã tha thứ cho con rồi, con có nghe được không Ôi! Hiện tại đã quá muộn màng

Lão ăn mày thao thao nói, Phương Thất và Du Mộng Điệp đứng bên cạnh, mắt đã ướt ươn ướt.

Lão ăn mày thở dài, lẩm bẩm nói: “Không nói nữa, không nói nữa

Tay Du Mộng Điệp nắm chặt lấy tay lão ăn mày.

Phương Thất quỳ xuống, rót ba chén rượu rồi đổ trước mộ phần, giọng rất buồn bã, nói: “Liễu ân công linh hồn trên trời có linh thiêng xin nghe Phương Ngọc Thụ vài lời: ân công năm đó, anh dũng oai hùng, trường kiếm giang hồ, giúp yếu trừ mạnh! Ân công hiệp nghĩa, thanh danh lan xa. Vợ chồng cùng nhau đến nơi biên thùy sinh sống, vợ hiền con ngoan, sống cuộc đời an nhàn hạnh phúc! Thiện tâm rải khắp bốn phương, danh truyền hậu thế, dân chúng cảm niệm! Gia huynh bị nạn, người người không giúp, chỉ có Liễu ân công giúp đỡ, ngàn dặm đưa trở về. Liễu công nghĩa cao vời vợi, lưu truyền thiên thu! Trên dưới Phương gia, cảm tạ ân đức! Vì chuyện của mình khiến Liễu ân công gặp nguy nan, Ngọc Thụ rất xấu hổ, tâm đau nhói vô cùng. Ân công ra đi, người người đau thương, trời đất cũng bị thương! Nguyện tìm ra hung thủ diệt trừ để đền đáp ân công. Hiện con ân công mất tích, ân công trên trời có linh thiêng, phù hộ Ngọc Thụ báo thù rửa hận, tìm được giọt máu của ân công”, nói xong liền khấu đầu lạy ba lạy.

Du Mộng Điệp đợi Phương Thất nói xong, cũng đến trước mộ phần rót ba chén rượu rồi đổ ra đất, dịu dàng nói: “Liễu đại ca, Nam Cung tỷ tỷ, hai người hãy yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ tìm được Thanh Thanh cùng Tiểu Hổ, thay hai người chiếu cố hai chị em họ để cho họ khôn lớn thành người, hai người hãy yên tâm nghỉ ngơi đi”

Nói xong, Du Mộng Điệp đứng lên dìu lão ăn mày, một cô nương có tiếng cười như chuông ngân hôm nay đột nhiên không cười nữa, ba người yên lặng không nói gì, chỉ chậm rãi đi về ngôi thành.

Cách mộ phần đã khá xa.

Lão ăn mày đột nhiên khẽ thở dài, chậm rãi hỏi: “Có phát hiện ra chỗ nào kỳ lạ không?”

Phương Thất đáp: “Không có, hôm nay có rất nhiều ông chủ của các hàng quán tới đưa tiền, còn có ông chủ của quán trọ Duyệt Lai và của Hồng Tân Lâu nữa, chắc là trước kia bọn họ có làm ăn với nhau”

Lão ăn mày gật đầu nói: “Vợ chồng họ sống ở chỗ này đã hơn hai mươi năm, mấy ông chủ hàng quán đến đưa tiền cũng không có gì khả nghi cả”

Phương Thất nhíu mày nói: “À, có một chút kỳ lạ”

Lão ăn mày nói: “Chuyện gì?”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi nói: “Hôm nay trước khi mang quan tài đi chôn, ở trong sân vẫn bối từng nhìn thấy một bóng người rất quen, nhưng chỉ chợt hiện rồi đột nhiên biến mất, thật sự không nghĩ ra được là đã gặp qua ở nơi nào.”

Lão ăn mày gật đầu, suy nghĩ không lên tiếng.

Hai người đột nhiên cùng hô lên một tiếng: “Không tốt!”. Phương Thất liền xoay người lao trở về hướng phần mộ.

Du Mộng Điệp cũng chuyển thân, chân điểm lên mặt đất, cả người trông giống như một con bướm đang bay vờn bên hoa, tư thế tuyệt đẹp, đuổi theo sát Phương Thất.

Lão ăn mày nhìn hai người phi thân đi, mỉm cười, lẩm bẩm nói: “Bây giờ người trẻ tuổi thật sự mạnh hơn so với chúng ta năm đó.”, nói xong chống cây gậy trúc đi về hướng mộ phần. Phương Thất phi thân xẹt qua một cơn cát, xa xa phía trước đã trông thấy có hai bóng người đang quỳ trước mộ phần, còn cách đó không xa cũng có hai tên hắc y nhân đang nhanh chóng chạy tới gần phần mộ, Phương Thất thầm nói không tốt, hai chân liền điểm nhẹ lên cát, cả người trông giống như một con chim ưng lớn bay về phía trước vài chục trượng.

Hai tên hắc y nhân nghe thấy tiếng gió, chợt phát hiện ra Phương Thất từ trên trời giáng xuống, trong lòng không khỏi hoảng hốt, đột nhiên rút đao bổ tới hai người đang quỳ trước mộ phần.

Hai ánh đao trắng như tuyết chợt lóe lên, bổ xuống đầu của hai người đang quỳ trước mộ phần.

Lúc này Phương Thất đang cách phần mộ khoảng vài chục trượng xa, thân người đang ở trên không trung, tay phải đột nhiên rút đao ra khỏi vỏ, tiếp đó hai tay đồng thời vụt ra, đao và vỏ đao xé gió bay đi, so với tia chớp còn nhanh hơn, đánh thẳng về hai gã hắc y nhân.

Mắt thấy thanh trường đao trong tay hai gã hắc y nhân chỉ còn cách khoảng một thước nữa đã bổ tới đỉnh đầu của hai người đang quỳ, đao của Phương Thất phát sau tới trước, đao thì đâm xuyên qua ngực một gã hắc y nhân, còn vỏ đao thì bay như tia chớp đánh trúng vào một tên khác. Hai gã hắc y nhân đồng thời kêu lên một tiếng thảm thiết, bị dư lực của đao và vỏ đao của Phương Thất đánh bay ra hơn nửa trượng, miệng phun máu tươi ngã sấp trên mặt đất.

Phương Thất nhẹ nhàng đáp xuống trước ngôi mộ, hai người đang quỳ trước mộ phần bỗng giật mình xoay người lại, đúng là một tiểu cô nương khoảng mười bảy mười tám tuổi và một đứa bé trai khoảng năm sáu tuổi, chúng mở to cặp mắt sợ hãi nhìn vào Phương Thất và hai tên hắc y nhân nằm đó.

Phương Thất thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Hai người có phải là Phương Thanh Thanh và Tiểu Hồ không?”

Đứa bé trai đột nhiên đứng lên, dang hai tay che trước cô gái, nói lớn: “Ta là Tiểu Hồ, người muốn gì?”

Phương Thất liền nở nụ cười.

Cô gái đứng lên, kéo tay đứa bé trai đưa nó ra phía sau lưng, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Phương Thất đột nhiên hiểu ra, mắt dường như đã ướt.

Một tiếng cười như tiếng chuông ngân truyền đến, Du Mộng Điệp khẽ đáp xuống bên cạnh Phương Thất, miệng vẫn mỉm cười nhìn tiểu cô nương và đứa trẻ cạnh bên.

Cười như hoa nở vào mùa xuân, Du Mộng Điệp dịu dàng hỏi: “Hai người có phải là Thanh Thanh và Tiểu Hồ không?”

Tiểu cô nương và đứa bé trai mở to cặp mắt sợ hãi nhìn Du Mộng Điệp, ngơ ngác đứng đó, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Một tiếng cười sang sảng truyền đến, dường như quanh quẩn bên tai, Phương Thất và Du Mộng Điệp quay đầu lại thì thấy lão ăn mày tay cầm cây gậy trúc, trông giống như thần tiên cười gió bay đến, nhìn vào thì rõ ràng lão đi rất chậm, dường như còn cách khoảng hai, ba mươi trượng xa nhưng đột nhiên trong chớp mắt đã tới trước mặt.

Trong lòng Phương Thất thầm bội phục, quả nhiên không hổ là thế ngoại kỳ hiệp, võ công quả đã đạt tới cảnh giới nhập hóa rồi.

Lão ăn mày mỉm cười nói “Hai con không cần sợ hãi, chúng ta đều là bạn của cha mẹ hai con, vị này là Phương Thất ca, chính là em của người mà cha các con đã giúp đỡ. Hai con là Thanh Thanh và Tiểu Hồ phải không?”

Tiểu cô nương và đứa bé trai vẫn đưa mắt nhìn lão ăn mày đang mỉm cười, cũng không còn sợ hãi nữa nhưng vẫn do dự không dám trả lời.

Du Mộng Điệp bước tới, nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay của tiểu cô nương, dịu dàng nói: “Hai người không cần phải sợ, tỷ là Du Mộng Điệp của Minh Nguyệt Sơn Trang ở Thái Hồ, còn vị lão gia gia này có quan hệ rất tốt với gia đình hai người đó”

Lão ăn mày mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta đây là bạn tốt của ông ngoại các con, mẹ các con khi còn bé thường xuyên quần quít lấy lão ăn mày ta đòi kể chuyện cho nghe hoài”, lão ăn mày dừng một chút, rồi mỉm cười nói tiếp: “Ta gọi là Hiên Viên Hoàng.”

18. Chương 18: Hoang Giao Di Cô

Ba chữ ‘Hiên Viên Hoằng’ vừa ra khỏi miệng, tiểu cô nương liền ngẩn người, lập tức lùi đứa bé trai đến trước mặt lão ăn mày quỳ xuống rồi khóc lớn. Đứa bé trai Tiểu Hổ nhìn tỷ tỷ đột nhiên òa khóc lên, bất giác cũng muốn òa khóc theo.

Một người khi đau thương sẽ khóc.

Huống chi là chuyện sinh tử biệt ly này.

Trong tình cảnh như vậy, đối mặt với chuyện cha mẹ chết thảm, những đứa nhỏ như thế có mấy người có thể không rơi lệ đây?

Hai người Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hổ, mấy ngày trước đây đã gặp chuyện gì mà sợ hãi và bi thương tột độ như thế?

“Hành hiệp trọng nghĩa anh hùng sự, cổ đạo nhiệt trằng cái trung vương.”

Chỉ cần là người đã từng hành tẩu giang hồ, bất kể là hắc bạch lưỡng đạo, chính tà thiện ác, cho dù là người điếc đi nữa thì cũng sẽ nhất định nghe nói qua hai câu trên và liền biết nó nói đến ai.

Hai câu trên đúng là nói về lão ăn mày tóc trắng bạc phơ trước mắt - Hiên Viên Hoằng.

Năm mươi năm trước, Cái Bang xuất hiện một vị bang chủ thiên tài, lúc đó đã lãnh đạo Cái Bang và đưa bang phái trở thành thiên hạ đệ nhất đại bang, giúp cho vô số người cùng khổ, cơ không nọ áo không ấm tụ tập về một chỗ, đoàn kết với nhau, công đức như vậy sao mà không tán tụng cho được?

Hiên Viên Hoằng chẳng những có võ công cực kỳ cao thâm, hơn nữa còn có trái tim nhiệt huyết và tấm lòng bao dung vô hạn, hành hiệp trọng nghĩa, cả đời làm rất nhiều chuyện kinh thiên động địa, được thiên hạ vô lâm chính đạo tôn xưng là ‘Hiệp Nghĩa Cái Vương’.

Hiên Viên Hoằng bản tính hào hiệp, không thích ước thúc, sau đó đã truyền ngôi vị bang chủ Cái Bang lại cho đệ tử Bắc Hải Vũ rồi bỏ đi ngao du bốn phương, hành tung bất định, thậm chí trên giang hồ có rất nhiều người đều cho rằng một đời kỳ hiệp đó đã đi về chốn tiên cảnh.

Vị lão nhân đứng trước mắt này, với mái tóc trắng trải đầy bão táp phong sương, chính là tiền bối kỳ nhân Hiên Viên Hoằng.

Với bối phận và thân phận cực cao như ông ta lại trước mặt một đứa bé mà báo tên thì đã là một chuyện rất khó làm rồi.

Hiên Viên Hoằng nhìn tiểu cô nương và đứa bé trai đang òa khóc, vội đưa tay nâng chúng dậy rồi khẽ vuốt đầu đứa bé trai, hốc mắt cũng đã đỏ lên.

Hiên Viên Hoằng khẽ lau nước mắt, mỉm cười nói: “Đừng khóc nữa, có Hiên Viên gia gia ở đây thì không cần sợ gì cả, chúng ta trở về thành đi nào.”

Liễu Thanh Thanh gật đầu, nói: “Lão gia gia, chúng con còn muốn bái tế cha mẹ thêm một chút nữa”, nói xong nước mắt lại chảy đầy mặt.

Hiên Viên Hoằng nói: “Được, được, cứ bái tế đi”

Liễu Thanh Thanh lại kéo Tiểu Hổ quỳ xuống trước mộ phần, nước mắt chảy đầy, nói: “Cha, mẹ, hai người đã bảo con là phải chờ Hiên Viên gia gia tới rồi đi cùng gia gia, con nhất định sẽ chăm lo bảo vệ tốt cho đệ đệ, cha mẹ hãy yên tâm!”, dứt lời nước mắt lại rơi như mưa.

Hiên Viên Hoằng nhìn thấy chịu không nổi, mắt cũng đã đỏ lên, khẽ thở dài: “Các con ngoan, đừng đau buồn nữa, bái tế xong rồi chúng ta đi nào”

Liễu Thanh Thanh lại kéo Tiểu Hổ lạy ba lạy trước mộ phần cha mẹ rồi đứng lên, nước mắt vẫn rơi đầy.

Phương Thất đưa tay mở miếng vải đen che mặt của hai tên hắc y nhân ra nhìn, mày không khỏi nhíu lại. Vừa rồi trong tình thế cấp bách, Phương Thất ở trong không trung đã dùng đao và vỏ đao đánh ra lực đạo rất lớn nên đã đánh hai tên văng ra xa.

Một tên trúng đao lúc ấy đã chết ngay tức khắc nhưng tên bị trúng vỏ đao thì chỉ hộc máu và ngất đi mà thôi.

Phương Thất nhìn thấy trên khoe miệng của tên hắc y nhân trúng vỏ đao có máu màu tím chảy ra, thân thể đã không còn cử động.

Phương Thất trầm mặc không nói.

Du Mộng Điệp hỏi: “Chẳng lẽ hắn đã dùng độc tự sát?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài: “Những người này cũng thật đáng thương, không hoàn thành nhiệm vụ cũng không để cho chúng ta tra ra cái gì, trở về cũng khó thoát khỏi cái chết, nên cũng chỉ có một con đường là tự vẫn thôi”

Phương Thất cũng khẽ thở dài.

Năm người trở về ngôi thành, trên đường Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hổ cứ quay đầu liên tục nhìn về mộ phần từ từ xa khuất.

Mùa hè của sa mạc, mặt trời treo giữa không trung phát ra ánh sáng chói mắt khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, độ nóng đang tăng lên chóng mặt.

Hiên Viên Hoảng nắm lấy tay Tiểu Hổ đang chậm rãi bước đi, vẻ mặt tựa hồ có chút bi thương lẫn vui mừng.

Du Mộng Điệp nắm tay Liễu Thanh Thanh, cùng bước đi nhưng yên lặng không lên tiếng.

Phương Thất cúi đầu, chậm rãi bước theo ở phía sau.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười hỏi: “Hai ngày qua các con đã trốn ở đâu?”

Tiểu Hổ lớn tiếng đáp: “Tỷ tỷ cùng con trốn trong một cái hầm dưới đất, chúng con không dám đi ra.”

Hiên Viên Hoảng khẽ gật đầu.

Liễu Thanh Thanh ghen ngào kể: “Đêm đó, con vẫn chưa ngủ thì đột nhiên mẹ chạy đến, bảo con hãy mau mang theo đệ đệ trốn vào hầm, sau đó mẹ lại chạy vội ra ngoài.”

Du Mộng Điệp than thở: “Trong lúc nguy cấp mà Nam Cung tỷ tỷ còn có thể an bài tốt như thế, thật sự là một chuyện không dễ dàng chút nào.”

Phương Thất yên lặng gật đầu nói: “Liễu phu nhân có thể đã cảm giác được sự uy hiếp quá lớn cho nên mới an bài như vậy”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Liễu Thanh Thanh trả lời: “Trong hầm rất tối, chúng con mơ hồ nghe được có tiếng nói chuyện bên ngoài, sau đó thì tiếng nói đột nhiên im bật. Cho đến sau nửa đêm, chúng con vẫn chưa thấy cha và mẹ tới, chúng con nhìn không được liền chui ra xem thì phát hiện cha mẹ đều đã chết”, nằng lại nức nở.

Hiên Viên Hoảng than thở: “Cháu ngoan đừng khóc nữa, hung thủ giết cha mẹ con đã chết rồi”

Tiểu Hổ đột nhiên lớn tiếng: “Tại sao người chết sớm quá vậy? Hãy chờ ta lớn lên đi, ta nhất định sẽ chính tay giết chết người”

Du Mộng Điệp chậm rãi quay đầu nhìn đứa bé trai, chỉ thấy vẻ mặt đầy quật cường và nước mắt của nó, nhưng vẫn hiên ngang ngẩng cao đầu, hai mắt bắn ra nhiều tia thù hận.

Nó tuổi quá nhỏ lại bị thương tổn và đả kích lớn như vậy thì trong tâm linh của nó vô tình sẽ tràn ngập sự thù hận mãnh liệt.

Một sự thù hận đang ngầm phát triển trong người nó, và sự thù hận đó sẽ hình thành tính cách lạnh lùng và khác người.

Bởi vì sự thù hận đã sinh ra trong lòng nó, vốn nó ở tuổi này phải được cha mẹ thương yêu, vui sướng và vô tư lự nhưng chỉ trong một đêm thôi thế giới của nó đã biến đổi, trong cuộc sống của nó chỉ còn lại có sự thù hận mà thôi.

Một người mà trong lòng nếu chỉ có cừu hận không thôi thì cuộc sống của hắn nhất định sẽ rất đau khổ.

Du Mộng Điệp cũng khẽ thở dài, dịu dàng nói: “Tỷ biết hai đứa đột nhiên gặp chuyện đả kích như vậy, đúng là chịu không được. Nhưng dù sao trên đời này cũng còn rất nhiều người tốt, bây giờ kẻ giết cha mẹ hai đứa đã chết rồi, thù cũng đã trả xong, hai đứa cũng đừng đau thương và thù hận nữa”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Không sai, cháu ngoan, nếu con có chí khí, thì lớn lên phải giúp dân trừ bạo, không thể để kẻ xấu khi dễ người khác, con có làm được không?”

Ánh mắt Tiểu Hồ mờ mờ nhìn về phía trước, trong mắt đột nhiên lại chảy ra hai hàng lệ.

Giữa trưa, mặt trời lên cao, không có một vầng mây.

Ngôi thành nhỏ trong mùa hè của sa mạc, giống như nằm trong một lò lửa lớn, mặt trời không khách sáo cứ chiếu ánh sáng nóng bỏng của nó xuống, dường như muốn đem người trong thành đốt ra tro.

Quán trọ Duyệt Lai. Thịt nướng thơm phức đang bày trên bàn, Tiểu Hồ đang ăn như hổ đói.

Phương Thất ngồi ở một bên ngơ ngác nhìn.

Hiên Viên Hoảng nhìn Liễu Thanh Thanh, mỉm cười hỏi: “Cha mẹ của hai con có kể qua thân thế cho các con nghe không?”

Liễu Thanh Thanh thấp giọng trả lời: “Mẹ có kể với con, khi trốn trong hầm hai ngày, con đã đem chuyện nói lại cho đệ đệ”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Ông ngoại của các con trước khi chết đã cho phép gia đình các con trở về Hoài Nam, vậy các con có muốn trở về không?”

Liễu Thanh Thanh cúi đầu không nói.

Tiểu Hồ đột nhiên lớn tiếng nói: “Con không về với họ đâu. Họ không muốn cha con trở về, con cũng không trở về đâu”

Phương Thất và Du Mộng Điệp nhìn nhau, mắt đã muốn khóc.

Hiên Viên Hoảng khẽ thở dài, vị lão nhân tóc bạc phơ này đột nhiên cũng biểu hiện ra có tâm sự nặng nề trong lòng.

Tiểu Hồ lớn tiếng nói: “Con muốn theo học bản lĩnh của lão gia gia, con muốn tiêu diệt kẻ xấu”

Hiên Viên Hoảng vẫn trầm ngâm không nói.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Đệ muốn học bản lĩnh thì khi trở về Hoài Nam rồi, học với cậu cũng được mà? Vô công của cậu đệ rất lợi hại đó”

Tiểu Hồ lớn tiếng: “Đệ chưa gặp qua ông ta, đệ không biết ông ta, đệ không đi!”

Liễu Thanh Thanh liền quát: “Tiểu Hồ, đừng ồn ào nữa!”

Tiểu Hồ cúi đầu, dường như lại muốn khóc.

Hiên Viên Hoàng nói: “Như vậy đi, tạm thời ta không đưa các con về Hoài Nam, đợi mấy ngày nữa thì các con hãy quyết định, hoặc là theo Phương Thất ca đi Thần Long Sơn Trang, hoặc là theo Du tỷ tỷ về Thái Hồ, còn lại là theo lão gia gia về nhà của cậu hai con, các con thấy có được không?”

Hiên Viên Hoàng vừa nói chuyện, vừa ngẩng đầu nhìn về Phương Thất đang im lặng ngồi một bên. Phương Thất hiểu ý liền gật đầu.

Liều Thanh Thanh cũng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phương Thất và Du Mộng Điệp rồi yên lặng gật đầu, Tiểu Hồ vẫn cúi đầu không lên tiếng.

Lúc này đột nhiên có tiếng gõ cửa bên ngoài, một tiếng nói vang lên: “Phương đại gia, tôi có thể vào trong không?”

19. Chương 19: Ánh Trăng Ngoại Thành

Cửa phòng mở, tên tiểu nhị Tiểu Quế Tử của quán trọ cười hì hì bước vào, trong tay cầm trong một lá thư.

“Tối nay giờ tỵ, tới khu rừng nhỏ ở phía nam, nhớ, chỉ đến một mình.”

Phương Thất nhìn vào mảnh giấy, sắc mặt hơi đổi một chút, ngẩng đầu hỏi: “Từ đâu người có nó?”

Tiểu Quế Tử cười hì hì đáp: “Vừa rồi có người giao cho tiểu nhân, bảo tiểu nhân chuyển đến cho Phương đại gia.”

Phương Thất đột nhiên nắm chặt tay Tiểu Quế Tử, hỏi dồn: “Là người nào? Đã đi đâu rồi?”

Tiểu Quế Tử sợ đến sắc mặt trắng bệch, đáp: “Là một tên ăn mày, trên mặt có vẽ rất nhiều màu sắc, tiểu nhân cũng không có nhìn rõ diện mạo, hần nói hần nói chỉ cần tiểu nhân mang lá thư này đưa cho Phương đại gia thì Phương đại gia nhất định sẽ thưởng tiền cho tiểu nhân”

Phương Thất buông tay Tiểu Quế Tử ra, lẩm bẩm: “Không sai, ta sẽ thưởng tiền cho người”

Tiểu Quế Tử hít sâu một hơi lại cười hì hì nói: “Tiểu nhân biết Phương đại gia là người hào phóng mà”

Phương Thất nói: “Nếu muốn được thưởng tiền thì tại sao tên ăn mày đó lại không đích thân mang đến đây? Còn người nữa, sao lại biết ta rất hào phóng?”

Tiểu Quế Tử ngập ngừng trả lời: “Chuyện này chuyện này tiểu nhân”

Phương Thất cười khở nói: “Tên ăn mày kia nói cũng đúng, ta thưởng tiền cho người đây”

Tiểu Quế Tử đưa tay tiếp nhận một nén bạc của Phương Thất, miệng cười hì hì nói: “Cảm ơn Phương đại gia, Phương đại gia thật sự là người tốt”

Phương Thất mỉm cười nói: “Lần sau nếu có thư mang tới sẽ thưởng nữa”

Tiểu Quế Tử gật đầu nói: “Nhất định, nhất định!”, nói xong xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên dừng lại kêu lên: “A, Thanh Thanh cô nương, Tiểu Hồ?”

Tiểu Hồ kêu lên: “Tiểu Quế Tử ca ca.”

Tiểu Quế Tử vui vẻ nói: “Hai người không có việc gì là tốt rồi. Tiểu Hồ, nếu rảnh rồi hãy tới tìm ca chơi đùa nhé”

Tiểu Hồ trả lời: “Nhất định.”

Tiểu Quế Tử nói với Phương Thất: “Tiểu nhân xin phép cáo lui”

Phương Thất gật đầu, Tiểu Quế Tử liền rời khỏi phòng, sau đó tiện tay khép luôn cửa.

Phương Thất ngồi xuống, trầm mặc không nói.

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi: “Thất ca có chuyện gì à?”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Du Mộng Điệp, tiếp đó đưa lá thư cho nàng.

Du Mộng Điệp nhìn lá thư một hồi lâu, rồi hỏi: “Muội thấy đâu có chỗ nào kỳ lạ chứ?”

Phương Thất vẫn cúi đầu không nói.

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Chẳng lẽ Thất ca biết người viết bức thư này?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên cười nói: “Muội hiểu rồi, muội biết là ai rồi”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn Du Mộng Điệp, nói: “Muội biết?”

Du Mộng Điệp mỉm cười đáp: “Nét chữ rất đẹp, nhất định là do phụ nữ viết, và có thể làm cho Thất ca đọc xong toát ra vẻ mặt như vậy thì ngoại trừ Trầm Tuyết Quân còn có ai?”

Phương Thất nhìn nền gạch dưới mặt đất, cúi đầu không nói.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói tiếp: “Chỉ là tại sao cô ấy không đích thân đến đây mà phải hẹn gặp Thất ca ở ngoài nhỉ?”

Phương Thất chậm rãi lắc đầu, đáp: “Huynh không biết”

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Chuyện của hai người tiểu muội cũng có nghe qua, Thất ca có biết nguyên nhân tại sao cô ấy rời khỏi Thất ca không?”

Nước mắt của Phương Thất đột nhiên chảy xuống.

Vết thương lòng của một người, cho dù là gì đi nữa thì cũng đừng nên khơi ra, chỉ cần chạm nhẹ vào nó thôi thì tim cũng sẽ đau đớn và chảy máu.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, nói: “Thất ca không cần phải như thế, một người phụ nữ nếu đã thay lòng đổi dạ thì cho dù là ai cũng không thể khiến cho cô ta quay về được”

Phương Thất cảm giác được đang có một cây ngán châm đâm vào tim, sự đau đớn lại nổi lên.

Du Mộng Điệp chậm rãi nói tiếp: “Thất ca là người đàn ông tốt, hãy tự bảo trọng thân thể của chính mình.”

Phương Thất vẫn cúi đầu nhìn vào mặt đất, không hề lên tiếng.

Một người phụ nữ nếu đã thay lòng đổi dạ thì cho dù làm gì đi nữa cũng vô pháp挽回.

Cho dù người có mang tất cả của cải trên thế giới đặt trước mặt nàng thì nàng cũng sẽ không quay đầu lại.

Có lẽ đây là cái mà mọi người thường gọi: “Tình yêu”.

Đây là một loại tình cảm kỳ lạ nhất trên thế gian này.

Hai người chẳng hề quen biết nhau, nếu có tình yêu với nhau sẽ trở nên thân mật không thể tách rời, yêu đến chết đi sống lại; hai người thân mật đến không thể tách rời cũng có thể vì mất đi tình yêu mà trở nên xa lạ, thậm chí hận đối phương tới nỗi muốn giết chết.

Một người có tình yêu, đột nhiên sẽ có hùng tâm vạn trượng, có sự tin tưởng gấp trăm ngàn lần, tràn ngập ước mơ đối với tương lai. Một người mất đi tình yêu, có thể sẽ không gượng dậy nổi, trầm luân khổ hải

Tình yêu mang đến cho người sự ngọt ngào và sung sướng mà bất cứ loại tình cảm nào cũng không thể làm được, tuy nhiên tình yêu cũng mang đến cho người sự đau khổ và bi thương mà bất cứ loại tình cảm nào cũng không thể có.

Một người vì yêu sẽ rơi lệ nhiều nhất, bất cứ chuyện gì cũng không hơn được.

Tình yêu mặc dù có thể mang đến cho người tất cả những điều hạnh phúc và vui sướng, nhưng cũng có thể mang đến sự đau đớn xé nát tâm can.

Nhưng nếu trong cuộc sống không có loại tình cảm này thì cuộc sống con người sẽ thiếu đi ý nghĩa, nó cũng giống như đồ ăn không có muối, rất vô vị, cuộc sống sẽ trở nên rất nhàm chán và không còn thú vị nữa.

Đáng tiếc rằng tình yêu cũng không là cái mà chúng ta có khả năng khống chế, giống như cát vậy, càng muốn nắm chặt nó trong tay, nó càng chảy ra nhanh hơn.

Tình yêu cũng giống như một loại độc dược có tác dụng trị liệu, tỷ như “tỳ sương” hoặc “anh túc”, dùng dung lượng bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu tác dụng.

Nửa đêm.

Một vầng trăng sáng trôi giữa không trung, gió nhẹ nhẹ thổi.

Trời cao đã an bài cho nơi này một vùng hoang mạc nhưng cũng tặng cho nó một khoảng không và một vầng trăng sáng tròn xinh đẹp.

Bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh như những viên kim cương và dường như có thể dùng tay chạm vào chúng. Trong màn đêm yên tĩnh của sa mạc mênh mông, trời và đất dường như cũng gần nhau.

Một rừng cây bạch dương nằm lặng lẽ ở phía nam ngôi thành, trong màn đêm từng chiếc lá xanh biếc chấp chờn trong gió nhẹ, dường như đang hưởng thụ cái mát mẻ trong mùa hè nóng bức này. Ánh trăng từ trên cao chiếu xuống không thể xuyên qua hàng cây rậm rạp, ở sâu phía trong, từ xa xa nhìn vào chỉ thấy một mảng tối đen.

Trong màn đêm yên tĩnh, lặng mạn và đẹp đẽ như vậy phải chăng cũng có một câu chuyện lặng mạn đẹp đẽ sắp phát sinh?

Phương Thất chậm rãi bước vào rừng cây.

Đi xuyên qua từng hàng cây bạch dương vào sâu phía trong, rốt cuộc đến được một khoảng đất trống không lớn lắm.

Một người lẳng lặng đứng dưới một tàng cây tại mảnh đất trống đó, toàn thân mặc đồ trắng như tuyết, bóng cây bạch dương rọi xuống vừa lúc bao phủ gương mặt nàng.

Phương Thất chậm rãi bước đến, rồi đứng lại.

Một giọng nói dịu dàng vang lên: “Chàng đến rồi sao?”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn bóng dáng trắng toát ấy, mặc dù bị bóng cây bao phủ nhưng nàng bộ dáng vẫn yêu kiều và dung nhan vẫn xinh đẹp như thuở nào.

Phương Thất cúi đầu nhìn cái bóng dưới mặt đất, rồi chậm rãi gật đầu.

Bóng trắng dịu dàng lên tiếng: “Thiếp biết chàng nhất định sẽ đến.”

Phương Thất vẫn yên lặng không nói gì.

Bóng trắng nói tiếp: “Thiếp biết chàng có rất nhiều chuyện không rõ, nhất định chàng đang có nhiều chuyện muốn hỏi thiếp, đúng không?”

Tim Phương Thất lại bắt đầu đau đớn.

Bóng trắng vẫn tiếp tục: “Chàng có muốn biết tại sao thiếp lại đột nhiên rời khỏi Thần Long Sơn Trang và tại sao lại xuất hiện ở chỗ này không?”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp của Trầm Tuyết Quân vẫn vô cảm không biểu hiện gì, cả người đang đứng dưới bóng cây nhìn hẩn.

Trầm Tuyết Quân hỏi tiếp: “Chàng thật sự muốn biết sao?”

Phương Thất chậm rãi trả lời: “Ta không muốn biết.”

Trầm Tuyết Quân đạo: “Thật sao?”

Phương Thất lại cúi đầu nhìn bóng cây trên mặt đất.

Trầm Tuyết Quân khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Thật sự là đáng tiếc, vốn thiếp chuẩn bị nói tất cả cho chàng nhưng chàng lại không muốn nghe. Chàng không muốn nghe vì chàng sợ chịu đựng không nổi, có phải không?”

Sự đau đớn trong tim của Phương Thất lại nổi lên, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên nói: “Nàng sai rồi, ta không muốn biết là muốn cho nàng hiểu được, bất kể là nàng có làm chuyện gì đi nữa ta cũng có thể tha thứ cho nàng”

Có phải tha thứ là một hành động cao cả và đẹp đẽ không? Có phải mọi chuyện đều đáng được tha thứ không?

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Phương Thất vẫn cúi đầu nhìn cái bóng của mình trên mặt đất.

Một hồi lâu sau, Trầm Tuyết Quân đột nhiên buồn bã hỏi: “Chàng còn yêu thiếp không?”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vào Trầm Tuyết Quân đang đứng dưới bóng cây, dưới ánh trăng có thể thấy được nước mắt đang chảy xuống khuôn mặt nàng.

Một người đổ lệ hay không đổ lệ thì phải xem đang ở vào hoàn cảnh nào và đối mặt với ai.

Bất luận là nam nhi kiên cường cỡ nào đi nữa thì vẫn có một điểm yếu ớt nhất không muốn để cho người khác biết.

Đây cũng là một trong những nhược điểm lớn nhất của con người.

Tuy nhiên người có nhược điểm thì mới là con người thật sự. Người không có nhược điểm thì không phải người nữa rồi, đó chỉ có thể là thần tiên mà thôi.

Trầm Tuyết Quân khẽ thở dài, dịu dàng nói: “Tại sao chàng không đến gần thiếp một chút, thiếp đáng sợ vậy sao?”

Bầu trời đêm yên tĩnh, rừng cây cũng yên tĩnh, có hai người đang lặng lẽ đứng đó.

Phương Thất si ngốc nhìn Trầm Tuyết Quân, người phụ nữ đã từng năm năm chung sống cùng hắn, dưới ánh trăng vẫn xinh đẹp không khác gì ngày trước.

Vì nàng, Phương Thất không biết đã trải qua bao nhiêu thống khổ và đã chảy ra bao nhiêu nước mắt nữa.

Giờ đây nàng đang đứng dưới ánh trăng, lẳng lặng đứng đó giống như một người vợ đang đứng trước cửa chờ chồng mình trở về, trông rất hạnh phúc và ngọt ngào.

Nước mắt của Phương Thất đột nhiên lại chảy xuống, hắn bước về phía trước hai bước rồi dừng lại.

Trầm Tuyết Quân nhẹ nhàng nắm lấy hai tay Phương Thất, tay nàng rất lạnh.

Phương Thất nói: “Theo ta trở về có được không?”

Trầm Tuyết Quân đột nhiên nở nụ cười, nét mặt vẫn không thay đổi, nói: “Chàng có biết tại sao thiếp lại bỏ đi không?”

Phương Thất chậm rãi lắc đầu.

Trầm Tuyết Quân nói từng chữ từng chữ một: “Bởi vì lòng thiếp đã yêu người khác cho nên mới lên bỏ trốn đi, cùng người thiếp yêu đi đến nơi này, chàng có hiểu được không?”

Lòng của Phương Thất đột nhiên trầm xuống, hắn cảm giác được lại có thêm nhiều cây ngàn châm đang đâm vào tim hắn, máu đã chảy ra, từng giọt từng giọt, đau đớn đến nỗi không cách nào thở nữa, trong đầu thoáng chốc đã trống rỗng.

Chỉ có nước mắt của hắn không ngừng tuôn ra.

Có một số việc chỉ có phát sinh trên người của mình mới có thể biết được nó có bao nhiêu khổ sở, có một số việc chỉ có chính bản thân trải qua mới có thể hiểu được nó có bao nhiêu đớn đau.

Phương Thất đau đớn đến tột độ, miệng hét lớn: “Tại sao lại nói cho ta biết! Tại sao phải nói ra!”

Trầm Tuyết Quân nói: “Bởi vì chàng sẽ chết.”

Lòng Phương Thất liền run lên, mạch môn ở hai cổ tay đã bị Trầm Tuyết Quân khống chế, khí lực toàn thân trong nháy mắt đã biến mất, đúng lúc này, một ánh chớp lóe lên từ một cây bạch dương ở cách đó khoảng hai trượng, một chùm ngân châm giống như tia chớp bắn vào phía sau lưng của Phương Thất.

Phương Thất đã vô phương né tránh.

Bỗng nhiên có một tiếng khê quát lên, từ một thân cây khác có một cái gì đó đen ngòm bay ra như tia chớp đánh về phía chùm ngân châm, thế đến so với tia chớp còn mau hơn, hầu như tất cả ngân châm đều bị chặn lại, tuy nhiên vẫn còn sót lại hai cây ngân châm bay đến đâm vào vai trái của Phương Thất.

Phương Thất vẫn ngơ ngác nhìn gương mặt vô cảm của Trầm Tuyết Quân, tiếp đó trước mắt hắn tối sầm, rồi hắn từ từ ngã xuống

20. Chương 20: Kinh Hồn Nhất Mộng

Lúc Phương Thất tỉnh lại thì thấy đang nằm trên giường trong phòng hắn tại quán trọ Duyệt Lai.

Âm thanh đầu tiên hắn nghe được là tiếng cười như chuông ngân, thanh thúy dễ nghe, liền đó có tiếng nói: “Huynh ấy tỉnh rồi!”

Phương Thất chậm rãi mở mắt, hai mắt thất thần nhìn người trong phòng, ngồi trước giường là Du Mộng Điệp vẽ mặt tiêu tụy đang mỉm cười, bên cạnh Du Mộng Điệp là Liễu Thanh Thanh, ánh mắt toát ra vẻ kinh hãi, Tiểu Hồ ngồi ở một bên trừng đôi mắt đen nhìn hắn, còn Hiên Viên Hoằng thì đang ngồi tại bàn mỉm cười.

Liễu Thanh Thanh vừa lo lắng vừa mừng rỡ nói: “Phương đại ca, huynh đã ngủ ba ngày rồi đó.”

Tiểu Hồ lớn tiếng nói: “Đệ còn tưởng rằng huynh đã chết rồi!”

Liễu Thanh Thanh quát lên: “Tiểu Hồ, không được nói bậy!”

Du Mộng Điệp mỉm cười, dịu dàng nói: “Thất ca, huynh đã tỉnh rồi, nếu không có Cửu Công ở đây thì lần này huynh đúng là lành ít dữ nhiều”

Phương Thất ngơ ngác nhìn Du Mộng Điệp, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ, tiếp đó chậm chậm nhắm mắt lại, trong phút chốc nước mắt đã chảy ra.

Hắn đã nhớ lại mọi chuyện và cũng biết bản thân giờ ở nơi nào.

Trên chiếc giường hắn đang nằm dường như còn đọng lại mùi thơm của cơ thể Trầm Tuyết Quân, chuyện đêm hôm đó vẫn rõ ràng trong đầu hắn, nàng rất dịu dàng và đầy sức sống. Tuy nhiên trong khu rừng nhỏ đêm hôm trước, Trầm Tuyết Quân đột nhiên trở thành một người mà Phương Thất không hề quen biết, lời nàng thốt ra cho đến giờ ngay cả bản thân hắn nghe được cũng không thể tin tưởng.

Khi nàng khống chế mạch môn của Phương Thất thì trái tim của hắn đã chết, chẳng những thế còn bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ.

Hiện tại lòng của Phương Thất không còn đau đớn nữa, chỉ có nước mắt tuôn ra như suối mà thôi.

Trái tim đã chết sẽ không còn đau nữa bởi vì nó đã đông cứng rồi.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thất ca, huynh có muốn ăn chút gì không?”

Phương Thất vẫn nhắm chặt hai mắt, không nói một lời, nếu hỏi lúc này hắn muốn ăn gì thì hắn muốn ăn chính cơ thể hắn, ăn luôn cả thịt da xương cốt, toàn bộ đều ăn, hắn chỉ hận tại sao hắn còn chưa chết.

Bất luận là ai, nếu đột nhiên nghe được người mình yêu tha thiết nói ra cùng người khác trốn đi, rồi lại hạ độc thủ giết mình, thì chắc chắn cũng giống như Phương Thất, tinh thần sẽ sụp đổ, tuyệt vọng, trái tim đồng dạng cũng sẽ chết đi.

Trong nháy mắt, Phương Thất cảm giác được trái tim của hắn lạnh như băng, hoàn toàn ngừng đập. Đối với hắn mà nói, việc còn sống dường như chẳng có ý nghĩa gì.

Hai chữ “Tình yêu” nhìn thì đơn giản nhưng rốt cuộc nó được hình thành bởi cái gì đây? Sao nó có thể làm cho một người kiên cường dễ dàng buông bỏ hết tất cả, đau đớn không muốn sống nữa?

Chỉ biết rằng yêu có thể làm cho một người đang bệnh nan y có thêm dũng khí sinh tồn và tràn đầy hy vọng, tuy nhiên nó cũng có thể làm cho một người khỏe mạnh trong nháy mắt sụp đổ, tuyệt vọng, thậm chí tự sát.

Tình yêu rốt cuộc là gì đây? Không ai có thể trả lời rõ ràng được cả.

Vĩnh viễn không có.

Phương Thất vẫn bất động nằm đó, cứ mặc cho nước mắt tùy ý chảy ra. Sĩ diện, lòng tự trọng, sự kiên cường, tới giờ phút này hắn đã mặc kệ tất cả.

Nước mắt của đàn ông rơi không nhẹ chút nào, có lẽ chỉ vì thương tâm thì mới khóc nhưng một khi đàn ông đã khóc thì nhất định là lúc đau buồn và thương tâm nhất của họ.

Liễu Thanh Thanh ngơ ngác nhìn Phương Thất rơi lệ, Tiểu Hồ không hiểu được tại sao, chỉ đưa tay gỡ đầu.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, rồi quay về Hiên Viên Hoằng, nói: “Cửu Công à, người nói đi, tại sao trên thế gian này lại có nhiều kẻ ngốc như thế chứ?”

Phương Thất vẫn nhắm mắt, bây giờ dù có ai nói gì đi nữa hắn cũng không quan tâm.

Hiên Viên Hoằng mỉm cười trả lời: “Có chứ, hơn nữa có rất nhiều, chờ sau này con yêu một ai đó thì con cũng sẽ biến thành kẻ ngốc thôi”

Mặt của Du Mộng Điệp hồng lên, nói: “Yêu một người sẽ biến thành kẻ ngốc sao?”

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: “Đương nhiên, có lẽ hắn tại một phương diện nào đó là một người rất thông minh nhưng chỉ cần tới trước mặt người hắn yêu thì sẽ ngay lập tức biến thành một tên ngốc chẳng biết nói cái gì, tuy nhiên ngay cả chính bản thân hắn cũng không ý thức được”

Du Mộng Điệp thở dài, nói: “Con thật không hiểu, có những người có cả võ công và cơ trí đủ để ứng phó bất cứ tình huống nguy hiểm gì xảy ra, nhưng tại sao lại tự nhiên trở nên không hề phòng bị, còn không lực phản kháng nữa, mặc cho kẻ khác xem là kẻ ngốc, muốn làm gì thì làm”

Hiên Viên Hoằng cười to, nói: “Nếu thay đổi là ta, thì nói không chừng so với hắn còn ngốc hơn”

Phương Thất vẫn nhắm mắt, hắn đã quyết tâm không nói lời nào.

Hắn biết kẻ ngốc mà Hiên Viên Hoằng và Du Mộng Điệp đang nói là ai, bây giờ cho dù ai nói hắn là tên ngốc hay thậm chí là kẻ ngu si đi nữa thì hắn cũng không để tâm.

Du Mộng Điệp lại lên tiếng: “Cửu Công à, người nói đi, có phải ai gặp phải tình huống này thì trong lòng đều rất đau buồn và thương tâm phải không?”

Hiên Viên Hoằng trả lời: “Nhất định sẽ đau buồn và thương tâm đến chết.”

Du Mộng Điệp thở dài, nói: “Xem ra chúng ta có khuyên thế nào cũng không hữu dụng rồi?”

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: “Quả thực một chút hữu dụng cũng không có.”

Du Mộng Điệp gật đầu, chậm rãi nói tiếp: “Con cũng nghĩ như vậy, con biết là hắn đang rất đau buồn và thương tâm đến nỗi muốn chết, hơn nữa xem ra bất kể chúng ta có khuyên như thế nào thì cũng chẳng hữu dụng.”

Hiên Viên Hoằng gật đầu nói: “Đích xác là thế.”

Du Mộng Điệp lại nói: “Nhưng người nói đi, hắn chết đi như vậy là hữu dụng sao? Vậy có oan uổng quá không?”

Hiên Viên Hoảng thở dài, nói: “Một chút hữu dụng cũng không có, nếu ta là hắc thì quả thực là chết quá oan uổng.”

Phương Thất vẫn nhắm chặt đôi mắt, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống, làm ướt hết cả giường. Đích thật giờ này hắc chẳng muốn sống nữa, cho nên bất luận là ai và có nói cái gì đi nữa thì cũng vô pháp khuyên lớn hắc.

Du Mộng Điệp lại thở dài, đột nhiên hỏi: “Cửu Công à, người nói Trầm Tuyết Quân kia có kỳ lạ hay không, đêm đó cô ta đứng dưới bóng cây, thủy chung không hề chuyển động, người nói xem tại sao lại như vậy?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười trả lời: “Có lẽ là cô ta sợ người khác phát hiện ra cái gì đó nên đứng bất động.”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Thật sao? Sợ người khác phát hiện cái gì nhỉ? Núp trong bóng cây, chẳng lẽ cô ta không phải Trầm Tuyết Quân?”

Phương Thất cũng nghe được, mặc dù hắc đã nhắm chặt hai mắt nhưng lại không thể đóng chặt hai lỗ tai.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười đáp: “Chuyện rất khó nói, bất luận là thuật dịch dung (hóa trang) có tinh diệu cỡ nào chẳng nữa, đối phó người khác thì được nhưng nếu hóa trang thành một người đã từng cùng đối phương sống chung nhiều năm, cả hai đều biết nhau rất rõ, thì chuyện không bị lộ sơ hở là không thể, việc núp trong bóng cây có thể xem như là an toàn một chút và che dấu sơ hở”

Du Mộng Điệp lại lên tiếng: “Thật vậy? Chẳng lẽ trên thế gian lại có thuật dịch dung tinh diệu đến thế sao? Ngay cả người quen thuộc nhất đứng đối diện cũng không phát hiện ra sơ hở?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói tiếp: “Đương nhiên là có, đừng quên đương kim giang hồ có một người được xưng là Thiên Diện Độc Quan Âm - Kim Hoa Bà Bà, nếu bà ta hóa trang thành lão ăn mày ta đây thì chỉ sợ ngay cả ta nhìn vào cũng hoài nghi ta có phải chính là ta không đó”

Phương Thất vẫn lắng nghe, hắc vẫn không tin người đêm đó đối diện với hắc không phải là Trầm Tuyết Quân, rõ ràng là nằng, vẫn xinh đẹp như vậy, giọng nói vẫn dịu dàng như vậy...

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Con không tin, hóa trang có thể rất giống nhưng giọng nói thì làm sao có thể giả được?”

Hiên Viên Hoảng lại cười ha ha, nói: “Con có nghe qua “Khẩu Kỹ” chưa? Người tinh thông “Khẩu Kỹ” có thể dùng miệng phát ra âm thanh của vạn vật thế gian, nếu muốn bắt chước giọng nói của một người thì đối với người tinh thông “Khẩu Kỹ” quả thực là một điều quá đơn giản”

Phương Thất đột nhiên rung mình, con mắt đột nhiên sáng lên. Đêm đó Trầm Tuyết Quân đích thật là vẫn đứng ở dưới bóng cây, giọng nói và âm điệu dường như so với trước đây không giống. Hắc đột nhiên nhớ tới một chuyện, vốn Trầm Tuyết Quân không biết võ công, tại sao đêm đó lại ra tay không chế mạch môn quá chuẩn như thế?

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Thật vậy chẳng? “Khẩu Kỹ” thật sự thần kỳ như vậy?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười đáp: “Đương nhiên là thật, theo sự hiểu biết của lão ăn mày ta, với thuật dịch dung, khả năng sử dụng độc và độc châm thiên hạ vô song, hơn nữa tinh thông “Khẩu Kỹ” như vậy thì chỉ có mỗi Kim Hoa Bà Bà mà thôi.

Du Mộng Điệp thở dài nói: “Thì ra là vậy, khó trách có người lại biến thành kẻ ngốc, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng đã bỏ luôn”

Hiên Viên Hoảng uống một chén rượu, mỉm cười nói: “Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ là tại sao có những người lại thích nằm ở trên giường giả chết quá. Có muốn tới đây uống một chén với lão ăn mày ta không?”

Mặt của Phương Thất đột nhiên đỏ lên, liền ngồi dậy, ngượng ngùng nói: “Cửu Công, Du muội muội, Ngọc Thụ thật sự là thật sự là rất xấu hổ”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Chẳng lẽ tiểu huynh đệ muốn tới đây uống rượu cùng ta?”

Phương Thất ngượng ngùng trả lời: “Đúng là vậy....đúng là vậy, và còn muốn ăn một chút thức ăn nữa”

Hiên Viên Hoằng cười ha ha, nói lớn: "Vậy người tự mình bước xuống giường hay là nhờ Du nha đầu dìu người?"

Mặt Phương Thất càng đỏ hơn, đáp: "Vấn bối đương nhiên đương nhiên tự mình bước xuống."

Du Mộng Điệp mỉm cười, tiếng cười tựa tiếng chuông ngân vang lên thanh thúy, Liễu Thanh Thanh cũng mỉm cười, Tiểu Hồ cũng mở cái miệng nhỏ nhắn của hân nhe hết cả răng.

Phương Thất đứng lên nâng chén rượu, nói: "Ngọc Thụ xin cảm ơn cứu mạng của lão tiền bối và Du muội muội"

Hiên Viên Hoằng cười nói: "Không cần cảm ơn ta, nếu không có Tuyết Liên Tục Mệnh Tán của Minh Nguyệt Sơn Trang thì dù lão ăn mày ta có tài giỏi thế nào chẳng nữa cũng không thể nào cứu được người."

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: "Thất ca không cần khách sáo, nhờ có Cửu Công ở đây, nếu không dù Tuyết Liên Tục Mệnh Tán có là thuốc tiên chẳng nữa thì cũng khó mà giải được độc của Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm"

Trán của Phương Thất liền đổ mồ hôi lạnh, liền vội vã cúi người trước Hiên Viên Hoằng và Du Mộng Điệp, nói: "Đại ân cứu mạng của Cửu Công và Du muội muội không thể dùng lời đáp tạ, Ngọc Thụ nguyện khắc ghi trong tâm khảm!"

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: "Tiểu huynh đệ không cần khách sáo, ngồi xuống đi."

Mặt của Du Mộng Điệp ửng hồng, dịu dàng nói: "Thất ca cần gì đa lễ như thế!"

Phương Thất nghiêm túc nói: "Nên thế mới phải đạo"

Hiên Viên Hoằng lại cười to, mặt của Du Mộng Điệp cũng ửng đỏ cả lên, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ cũng cười hì hì nhìn Phương Thất.

Mặt Phương Thất lộ ra vẻ xấu hổ nói: "Du muội muội vừa rồi nói là Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm? Chẳng lẽ Thiên Diện Độc Quan Âm - Kim Hoa Bà Bà cũng đã tới đây rồi?"

21. Chương 21: Thân Thế Của Trầm Tuyết Quân

Phương Thất gật đầu, hỏi: "Cửu Công có biết diện mạo thật của Kim Hoa Bà Bà không?"

Hiên Viên Hoằng lại uống một chén rượu, sau đó nói: "Không biết, trên giang hồ cho tới bây giờ cũng chưa có ai thấy qua diện mạo thật của bà ta"

Phương Thất gật đầu, buồn bã không nói.

Du Mộng Điệp dịu dàng lên tiếng: "Thất ca không cần lo lắng, đại nạn không chết tất có hậu phúc mà!"

Phương Thất cười khổ nói: "Hậu phúc gì hả muội? Đến giờ chúng ta thậm chí còn không biết bọn chúng là ai"

Du Mộng Điệp chậm rãi gật đầu, đột nhiên lại mỉm cười nói: "Không sớm thì muộn cũng sẽ biết thôi."

Hiên Viên Hoằng nói: "Bọn chúng lần này quả thật là rất gian manh và xếp đặt kế hoạch rất chu đáo, chúng ta sau này nhất định phải cẩn thận nhiều hơn"

Phương Thất chậm rãi nói: "Vấn bối cũng nghĩ vậy, kế hoạch của bọn chúng quả thật là bố trí rất chu đáo, mỗi một bước chúng đều tính toán rất chuẩn xác."

Liễu Thanh Thanh đột nhiên lên tiếng hỏi: "Là kế hoạch gì vậy Thất ca?"

Phương Thất nhìn thoáng qua Liễu Thanh Thanh, cười khổ nói: "Bọn chúng trước hết giả dạng nét chữ của Trầm Tuyết Quân dùng kế điệu hổ ly sơn dụ huynh đi một mình tới khu rừng đó gặp mặt. Bọn chúng cũng đoán được huynh nhất định sẽ đến một mình, hơn nữa nếu mọi người biết là Trầm Tuyết Quân hẹn huynh thì nhất định sẽ không hoài nghi và đi theo."

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Không sai, đúng là như thế, nếu không phải Cửu Công nói là phòng ngừa vạn nhất thì muội cũng sẽ không lặng lẽ theo dõi huynh.”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Chờ lúc huynh đến, bọn chúng cũng đã bố trí đầu vào đó và rất thành công nắm được nhược điểm tâm lý của huynh, chờ huynh không hay không biết bước vào bẫy, bọn chúng đã tiếp tục đánh phủ đầu, cố ý nói những lời đó làm cho tinh thần huynh suy sụp, sau đó mới ra tay tập kích sau lưng huynh. Vốn huynh đã chết chắc rồi, cho dù cô nàng ấy không khống chế mạch môn của huynh thì lúc đó huynh đang cảm thấy tuyệt vọng nên cũng không thể tránh thoát loạt ám khí đó”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Người tuổi trẻ đúng là rất thông minh”

Phương Thất nói: “Lão tiên bối, Ngọc Thụ thật sự xấu hổ! Nếu không nhờ có Du muội muội kịp thời ra tay thì lần này cho dù Ngọc Thụ có mười cái mạng cũng không đủ”

Du Mộng Điệp cười e thẹn nói: “Thất ca không cần khách khí, Thất ca đường đường là nam tử hán đại trượng phu sao có thể chết trong tay bọn tiểu nhân được”

Phương Thất hỏi lại: “Lúc đó Du muội muội có tiếp tục truy đuổi theo bọn chúng không?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Lúc đó muội thật sự muốn đuổi theo nhưng bọn chúng hai tên khinh công đều rất cao, còn huynh thì đang nguy hiểm đến tính mạng nên muội không thể làm gì khác hơn là cứu huynh trước”

Phương Thất thấp giọng nói: “Đều là ngu huynh làm phiền hiền muội!”

Hiên Viên Hoàng cười ha ha, nói: “Sao hai đứa người hôm nay lại thẹn thùng khách khí vậy? Tiểu huynh đệ, người có biết là Du nha đầu đã ôm người vợ vĩ trở về đây thế nào không? Du nha đầu đối với người có ơn cứu mạng, người định cảm ơn người ta thế nào đây?”

Mặt Du Mộng Điệp liền ửng hồng cả lên, còn Phương Thất thì cúi thấp đầu xuống.

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Thôi được rồi, cuối cùng mọi nguy hiểm cũng đã qua, chúng ta hãy đến cùng nhau cạn chén nào”

Đêm đã khuya.

Một vầng trăng sáng tròn lơ lửng trước cửa sổ.

Hiên Viên Hoàng chậm rãi đưa chén rượu lên môi, tiếp đó sắc mặt đột nhiên nghiêm túc hẳn lên, nói: “Chuyện lần này nghĩ kỹ hết sức kỳ lạ, bọn chúng làm thế nào biết con bé họ Trầm nhỉ? Còn nữa, tại sao lại biết nó ở nơi này?”

Phương Thất đột nhiên cúi đầu không nói, chuyện này hẳn không phải chưa nghĩ tới, thậm chí đêm đó Trầm Tuyết Quân đến quán trọ Duyệt Lai này thì hẳn đã mơ hồ cảm giác được gì đó nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện này hẳn lại lắc đầu bỏ qua.

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa.

Thật ra không dám nghĩ đến chính là có lo lắng, hắn lo lắng rằng bản thân hắn chịu không nổi khi biết được sự thật.

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất thật lâu, đột nhiên khẽ thở dài và nói: “Kỳ thật chuyện này chúng ta ai cũng hiểu được, sự thật có đôi khi luôn khiến kẻ khác khó có thể tiếp nhận, nhưng bất luận có khó tiếp nhận thế nào đi nữa thì chúng ta cũng phải tiếp nhận, bởi vì sự thật vẫn chính là sự thật.”

Phương Thất cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói tiếp: “Thất ca lãng du giang hồ tìm cô ấy suốt ba năm, tuy nhiên cô ấy lại đột nhiên xuất hiện tại chỗ này và còn nhiều chuyện xảy ra liên quan đến cô ta nữa, thậm chí ngay cả bút tích của chính cô ấy cũng có, việc này” Du Mộng Điệp khẽ thở dài, tiếp: “Thử hỏi sao việc này lại không có quan hệ đến cô ta được? Thế gian sao có thể có chuyện trùng hợp đến vậy.....”

Phương Thất đột nhiên hỏi: “Có thể nàng ấy bị người ta uy hiếp không chừng?”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, có chút cười cười, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên cũng có khả năng này”

Phương Thất chậm rãi uống một chén rượu, tiếp đó quay đầu nhìn ra màn đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ.

Có một số việc hẳn không dám nghĩ đến và cũng không muốn nghĩ đến, thậm chí từ chối luôn việc lắng nghe.

Du Mộng Điệp đột nhiên mỉm cười hỏi: “Thất ca, cho tới bây giờ tất cả những người ở đây còn chưa biết lai lịch và thân thế của cô ta. Cô ấy là thiên kim tiểu thư của nhà nào thế?”

Phương Thất xoay người, chậm rãi gạt đầu, suy tư nói: “Mọi người không biết cũng không có gì lạ, thậm chí bên ngoài cũng không có một ai biết cả, chuyện này nói đến kỳ thật rất đơn giản, Cửu Công có nghe đến tên của một viên quan giám sát ngự sử tên Trầm Vô Tật vào mười năm trước không?”

Hiên Viên Hoảng gạt đầu trả lời: “Lão ăn mày ta mặc dù là dân giang hồ thô lỗ nhưng lúc đó cũng nghe qua danh tiếng của vị Trầm đại nhân này, nghe nói Trầm đại nhân là một vị quan tốt hiếm có, chẳng những công chính liêm minh, hơn nữa còn không sợ cường quyền, lời nói thẳng thắn sắc bén nên chẳng những đắc tội rất nhiều quyền quý đương triều, hơn nữa còn xúc phạm tới long nhan, cuối cùng bị nhốt vào ngục và chết trong đó, cả gia đình cũng bị trảm thủ, thật sự là đáng tiếc!”

Du Mộng Điệp nhíu mày, hỏi: “Thật sự có một viên quan tốt như vậy sao?”

Hiên Viên Hoảng gạt đầu, rồi than thở: “Không sai, sợ rằng lão ăn mày ta còn thiếu sót khi nói về ông ấy, danh tiếng của vị Trầm đại nhân đó là do dân chúng ca tụng, nghe nói lúc ấy quan binh vào xét nhà thì chỉ thấy được trong nhà có không tới năm lượng bạc vụn, thùng gạo cũng chỉ có khoảng nửa thùng. Một đại quan triều đình như ông ta vậy mà trong nhà chỉ có một vật dụng nào đáng giá cả, ngay cả quan binh xét nhà xong cũng thở dài và rơi lệ. Người làm quan như ông ta, quả thật là một vị quan cực kỳ tốt, hiếm thấy trên đời.....”, Hiên Viên Hoảng nói xong liền cúi đầu cảm thán không thôi. Du Mộng Điệp cũng tin tưởng vì người có thể làm cho Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoảng ca tụng và cảm thán như thế thì đây là lần đầu tiên nàng nghe được.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thế gian sinh Bá Nhạc cũng sinh Thiên Lý Mã. Thiên Lý Mã có nhiều nhưng Bá Nhạc thì không (1)! Nếu Thiên Lý Mã rơi vào tay người chủ nhân ác sát thì quả thật là rất thảm”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Du nha đầu con nói không sai, bởi vì có minh quân như Đường Thái Tông mới có thể có danh thần Ngụy Chính (2), đáng tiếc cho dù Đường Thái Tông có là minh quân, cũng chỉ vì một chút hoài nghi mà đập tan bia mộ của Ngụy Chính, thôi đừng nói tới tên hôn quân đó nữa”

Mắt Phương Thất đột nhiên lóe sáng, khẳng định nói: “Không sai, vị Trầm đại nhân đó quả thật là một vị quan tốt hiếm có, có thể so với danh thần Ngụy Chính thời Đường Thái Tông, ông ta cũng là... cũng là nhạc phụ đại nhân của Ngọc Thụ nữa! Chỉ tiếc chỉ tiếc”

Hiên Viên Hoảng hỏi tới: “Tiếc cái gì?”

Phương Thất thở dài nói: “Chỉ tiếc là Ngọc Thụ chưa có may mắn chiêm ngưỡng dung nhan của lão nhân gia”

Du Mộng Điệp kinh ngạc lên tiếng: “Vậy Trầm Tuyết Quân làm sao..... cô ấy không có bị chém cùng gia môn sao?”

Phương Thất gạt đầu, trả lời: “Năm đó khi quan binh đến xét nhà thì tiểu thư của Trầm gia đúng lúc đến Linh Quang Tự dâng hương, nàng hay được tin liền tức tốc trốn đi”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Nguyên lai là thế, cô tiểu thư ấy là Trầm Tuyết Quân phải không huynh?”

Phương Thất gạt đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, khi đó huynh đây vẫn còn là thiếu niên, cũng chưa bao giờ rời gia môn cả. Ngày đó huynh đang du ngoạn tại Ẩm Mã hồ thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu nên huynh tò mò liền đến xem, tiếp đó thấy có mấy người bịt mặt đang đuổi giết một cô nương”

Du Mộng Điệp kinh ngạc nói: “Thật vậy à? Chẳng lẽ trước cửa Thần Long Sơn Trang mà có người dám giương oai sao?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Muội có điều không biết, từ khi tổ phụ của huynh trở về cõi tiên thì Thần Long Sơn Trang quả thật không như trước nữa cho nên việc này có phát sinh cũng không có gì ngạc nhiên cả. Chỉ là ngày đó, đám người truy đuổi vị cô nương kia không phải là người trong giang hồ”

Du Mộng Điệp gật đầu, hỏi: “Vậy bọn họ là ai? Thất ca có cứu cô nương kia không?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Không sai, mặc dù huynh năng lực có hạn nhưng cũng không thể đứng nhìn người khác giết người trước cửa Thần Long Sơn Trang, nên lúc ấy liền ra tay cứu cô nương kia, sau đó hỏi ra thì mới biết, nguyên lai nàng chính là tiểu thư của Trầm gia, gọi là Trầm Tuyết Quân, những người bịt mặt kia là quan binh.”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Thất ca anh hùng thiếu niên, ra tay cứu mỹ nhân, thật sự là một giai thoại à nha!”

Phương Thất cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: “Kỳ thật việc cứu nàng ấy cũng không khó lắm, mấy người bịt mặt đó mặc dù hung ác nhưng võ công lại quá bình thường, huynh thật sự là chẳng phí chút hơi sức nào cả”

Du Mộng Điệp mỉm cười, dịu dàng nói: “Với võ công của Thất ca mà đối phó những người đó, quả thật là giết gà dùng dao mổ trâu”

Tiểu Hổ đột nhiên la lớn: “Đệ muốn theo Phương đại ca học công phu!”

Hiên Viên Hoảng nở nụ cười, Du Mộng Điệp cũng cười theo. Tiểu Hổ ngồi bên cúi đầu xuống, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phương Thất than nhẹ một tiếng, nói tiếp: “Văn bối thấy nàng một mình không nơi nương tựa liền mang nàng về sơn trang, sau khi thưa chuyện với gia mẫu, gia mẫu đã chấp nhận cho nàng ấy ở lại sơn trang và thương yêu nàng vô cùng, bởi vì gia mẫu không có con gái nên đối với nàng giống như con ruột vậy”

Du Mộng Điệp đột nhiên cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Tiểu muội mất mẹ từ thuở nhỏ, mặc dù cha già thương yêu chiều chuộng nhưng tiểu muội lại rất hâm mộ những đứa trẻ có mẹ Trầm Tuyết Quân có thể được lão phu nhân yêu thương như thế, thật sự là hảo phúc khí”

Hiên Viên Hoảng cười ha ha, nói: “Hâm mộ à? Hay là.....”

Gương mặt Du Mộng Điệp nhất thời ửng hồng lên, cúi đầu thấp xuống.

Tiểu Hổ và Liễu Thanh Thanh liền nhớ tới người mẹ thân yêu, Liễu Thanh Thanh thậm rơi lệ, còn Tiểu Hổ thì nước mắt đã chảy ra.

Hiên Viên Hoảng thở dài, vuốt ve đầu Tiểu Hổ, nói: “Ngoan nào, đừng khóc nữa, nam tử hán không thể tùy tiện rơi lệ.”

Tiểu Hổ và Liễu Thanh Thanh gạt nước mắt, tiếp đó nhìn về Phương Thất.

Phương Thất cúi đầu trầm tư, cuộc sống hạnh phúc xa xưa lại hiện ra trong đầu hắn

Hiên Viên Hoảng uống thêm một chén rượu rồi mỉm cười hỏi: “Tiếp đó ra sao?”

22. Chương 22: Đêm Dài

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, Du Mộng Điệp trầm ngâm không lên tiếng. Đột nhiên Tiểu Hổ thấp giọng nói: “Thật thương cảm cho gia đình họ”

Phương Thất lại thở dài, kể tiếp: “Chuyện đã như thế nên gia mẫu liền bảo Trầm Tuyết Quân hãy yên tâm ở lại gia môn, Trầm Tuyết Quân thông minh xinh đẹp, rất được lòng gia mẫu”

Du Mộng Điệp đột nhiên ngẩng đầu mỉm cười nhìn Phương Thất, nói xen vào: “Và cũng rất được lòng Thất ca phải không?”

Mặt Phương Thất đỏ lên, nói lấp bắp: “À à”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Một người ngọc thụ lâm phong, một người mỹ lệ động nhân, hai tình tương duyệt, cũng là chuyện tự nhiên thôi”

Phương Thất cười khỏ.

Du Mộng Điệp mỉm cười, hỏi tiếp: “Tiếp đó thì sao? Cô ấy được gả cho huynh phải không?”

Phương Thất gật đầu, nói: “Ngu huynh khi đó vừa trưởng thành, Trầm Tuyết Quân cũng rất cũng rất tiếp đó mọi chuyện do gia mẫu làm chủ cho và huynh đã kết hôn cùng nàng ta” ,Phương Thất nói đến đây, giọng nói đã nhỏ đi rất nhiều, khoe miệng còn vương nụ cười mỉm nữa, dường như đang nhớ lại khoảng thời gian tân hôn tốt đẹp đó.

Hiên Viên Hoảng lại uống một chén rượu, mỉm cười không nói.

Phương Thất dừng một chút rồi kể tiếp: “Bởi vì thân thể của Trầm Tuyết Quân không thể để cho người ngoài biết được cho nên khi kết hôn gia môn cũng không mời nhiều khách đến dự, và giới thiệu nàng là con gái của một thợ săn trên núi, vì cả nhà gặp được đạo tặc nên cha mẹ nàng đã qua đời sớm.”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Thất ca là người tốt, muội nghĩ Trầm Tuyết Quân được gả cho ca thì nhất định rất hạnh phúc.”

Mắt Phương Thất đột nhiên lại lóe sáng, thấp giọng nói: “Trầm Tuyết Quân thông minh xinh đẹp, ôn nhu hiền tuệ, tâm địa thiện lương, đối với gia mẫu giống như đối với mẹ ruột vậy, hơn nữa lại rất kính trọng và hòa nhã với huynh tẩu, đối với người hầu trong sơn trang cũng rất tốt, từ trên xuống dưới không có ai mà không thích nàng. Ngu huynh có thể lấy được nàng, đích thật là phúc khí của ngu huynh”

Du Mộng Điệp đột nhiên không nói, cúi đầu nhìn xuống đất.

Hiên Viên Hoảng lại cười to, nói: “Xem ra tất cả những lời tốt đẹp đã dùng hết rồi”

Mắt Phương Thất lại đỏ lên, nói: “Chuyện này vẫn bối thật làm cho Cửu Công chê cười rồi”

Hiên Viên Hoảng liền nói: “Không sao, không sao, chỉ là lão ăn mày ta có lòng hâm mộ thôi, hơn nữa người hâm mộ sợ rằng không chỉ có lão ăn mày ta thôi đâu, nè, Du nha đầu con nói đi, có đúng không?”

Du Mộng Điệp vẫn cúi đầu không lên tiếng. Liễu Thanh Thanh ngạc nhiên hỏi: “Lão gia gia, còn có người nào hâm mộ thế?”

Tiểu Hồ đột nhiên la lớn tiếng: “Khi đệ trưởng thành cũng phải cưới một người vợ tốt như vậy”

Du Mộng Điệp chịu không được liền cười lên, tiếng cười như chuông ngân rất thanh thúy, vang vọng khắp cả phòng.

Hiên Viên Hoảng cũng cười to, Phương Thất cũng cười, Liễu Thanh Thanh thấy thế liền khề khề khề Tiểu Hồ.

Du Mộng Điệp dịu dàng hỏi tiếp: “Tiếp đó ra sao?”

Phương Thất đột nhiên ngừng cười, vẻ mặt liền ảm đạm hẳn lên, cúi đầu nhìn mặt đất, chậm rãi kể tiếp: “Hai người cùng sống chung tại sơn trang hơn năm năm, nhưng sau đó sau đó.....” Phương Thất thở dài một tiếng: “Sau đó có một sáng khi huynh tỉnh lại thì nàng đã không còn thấy nàng đâu nữa”

Du Mộng Điệp nhú mày hỏi: “Chẳng lẽ trước khi cô ấy bỏ đi huynh không để ý có dấu hiệu gì sao?”

Khoe mắt Phương Thất đột nhiên có chút ứ ất, nói: “Tiếp đó huynh đây cẩn thận xem xét lại, đích thật trước lúc nàng ta bỏ đi cũng có một chút dấu hiệu báo trước, đáng tiếc là ngu huynh lúc ấy lại không tìm ra.”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Là dấu hiệu gì?”

Phương Thất thở dài nói: “Đó là vài ngày trước đó, nàng ta đột nhiên trở nên buồn bã không nói chuyện, đôi mắt luôn ửng đỏ, thỉnh thoảng còn nổi cáu với huynh, ngu huynh tưởng rằng nàng đang hồi tưởng lại cái chết của cha mẹ nên trong lòng có chút nóng nảy mà thôi cho nên huynh chỉ dùng lời an ủi nàng ta, thật không nghĩ tới thật không nghĩ tới”

Du Mộng Điệp thở dài, hỏi tiếp: “Cô ấy không có lưu lại gì sao?”

Phương Thất gật đầu, buồn bã đáp: “Nàng ta chỉ để lại một bức thư, trong đó nói rằng nàng cũng vì bất đắc dĩ mà rời đi, không có nói rõ nguyên nhân”

Du Mộng Điệp cúi đầu, trầm tư không nói.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi uống một chén rượu, sau đó lên tiếng: “Cô ta bỏ đi nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa nhất định là một nguyên nhân mà không thể nói ra được”

Phương Thất gật đầu, đáp: “Văn bối hiểu được, nhưng thật sự là không nghĩ ra tại sao lại thế.”

Hiên Viên Hoảng nói: “Không nghĩ ra thì đừng nên nghĩ, nếu cô ta còn ở chỗ này thì sớm muộn gì hai người cũng gặp lại thôi”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Hiên Viên Hoảng nói: “Bây giờ địch tối ta sáng, tiểu huynh đệ nghĩ trước mắt chúng ta nên làm gì đây?”

Phương Thất gật đầu, rồi chậm rãi uống một chén rượu, suy nghĩ một chút rồi nói: “ Binh pháp có câu, “tri kỷ tri bỉ bách chiến bất đãi; bất tri bỉ nhi tri kỷ, nhất thắng nhất phụ; bất tri bỉ, bất tri kỷ, mỗi chiến tất bại.(1)”. Chúng ta bây giờ đối với bọn chúng một chút cũng không biết, thiên thời địa lợi không ở bên chúng ta, văn bối nghĩ trước tiên nên điều tra rõ ràng để xem bọn chúng là ai đã”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười hỏi: “Có biện pháp gì không?”

Phương Thất cười khổ nói: “Vốn lần này bọn họ chúng chủ động xuất hiện, nếu văn bối cẩn thận hơn thì đã tra ra một ít manh mối rồi, đáng tiếc lại không nắm bắt được cơ hội ấy, bây giờ chỉ có thể chủ động ra tay, dẫu thảo kinh xà thôi.”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu.

Đêm đã khuya.

Một vầng trăng sáng tròn lẳng lẳng trôi trên phía tây bầu trời, ánh trăng nhu hòa như nước thấp sáng màn đêm của ngôi thành nhỏ trong sa mạc.

Không có một chút gió, bốn bề rất yên tĩnh.

Đột nhiên, có một bóng đen từ quán trọ Duyệt Lai phi thân lên, tiếp đó thân hình đập trên mái phóng đi. Bóng đen bay trong màn đêm trông giống như một con chim ưng thật lớn, nhanh chóng vượt qua nhiều mái nhà, thân pháp nhanh đến nỗi khiến người nhìn vào cũng phân biệt không được là người hay chim nữa. Cuối cùng bóng đen đáp xuống một tòa tiểu viện yên tĩnh.

Đây là một tòa tiểu viện rất bình thường, rất thường thấy trong ngôi thành nhỏ này, bao quanh nó là bốn bức tường đất không quá cao, trong viện có trồng một vài loại hoa và vài cây bạch dương, bên cạnh có một dãy phòng.

Bóng đen bước đến và dừng lại trước một căn phòng, đưa tay gõ nhẹ cửa, không chờ có người lên tiếng đã đẩy cửa phòng bước vào, tiếp đó xoay người khép cửa lại.

Trong viện ánh trăng sáng như gương, trong phòng màn đêm vẫn bao trùm.

Bóng đen lẳng lẳng đứng đó, không hề nói gì. Trong bóng tối đột nhiên vang lên giọng một người, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Bóng đen đáp: “Hắn vẫn còn sống”

Người trong bóng tối suy nghĩ một chút lại lên tiếng: “Thật sự là không ngờ được.”

Bóng đen đáp: “Vâng.”

Người trong bóng tối lại nói: “Người trúng Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm sẽ chết chắc, thật không ngờ lão ăn mày kia thật có bản lĩnh”

Bóng đen cũng nói: “Đúng vậy, tuy nhiên cũng do Du Mộng Điệp của Minh Nguyệt Sơn Trang có mang theo Tuyệt Liên Tục Mệnh Tán cho nên mạng hắc mới được cứu”

Người trong bóng tối thở dài một chút rồi lên tiếng: “Thật sự là thất bại trong gang tấc, mạng của Phương Thất vẫn còn lớn”

Bóng đen cũng tiếp: “Bây giờ hai người con của Liễu Thiếu Kiệt đang ở cùng một chỗ với họ, cũng may là bọn chúng chả biết gì nên có thể tạm thời yên tâm.”

Người trong bóng tối lại hỏi: “Còn chuyện gì nữa không?”

Bóng đen trả lời: “Bọn họ đã bắt đầu hoài nghi Trầm Tuyết Quân rồi.”

Người trong bóng tối suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Hành động lần này của chúng ta thất bại, bọn họ có hoài nghi cũng phải thôi”

Bóng đen đáp: “Vâng”

Người trong bóng tối liền căn dặn: “Cẩn thận giám sát động tĩnh của bọn họ, không thể xem thường và vọng động.”

Bóng đen đáp: “Vâng.”

Người trong bóng tối tiếp tục hỏi: “Bọn họ có hoài nghi người hay không?”

Bóng đen trả lời: “Không có.”

Người trong bóng tối lại dặn dò: “Người cũng phải cẩn thận đó.”

Bóng đen đáp: “Thuộc hạ hiểu được.”

Người trong bóng tối nói tiếp: “Ta vừa nhận được tin, Nam Cung Khiếu Không đang từ Hoài Nam đến đây, Hoài Nam cách nơi này mấy ngàn dặm, phỏng chừng hơn nửa tháng sau hắc mới tới, người nhớ lưu ý.”

Bóng đen đáp: “Vâng.”

Người trong bóng tối nói: “Người đi được rồi.”

Bóng đen nói: “Thuộc hạ xin cáo lui!”, sau đó nhẹ nhàng xoay người rồi mở cửa phòng, nhanh chóng lách mình ra ngoài, tiếp đó khẽ khép cửa lại rồi phi thân lên mái nhà, biến mất trong bóng đêm.

Bóng đêm dày đặc.

Trong phòng màn đêm bao phủ.

Yên tĩnh, một sự yên tĩnh đến đáng sợ.

Một hồi lâu, trong bóng tối đột nhiên lại có tiếng vang lên: “Người thật sự rất quan tâm đến hắc đúng không?”

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau lại có một giọng nói nhẹ nhàng khác vang lên: “Người có muốn giết hắc hay không?”

Một giọng lạnh lùng vang lên trong bóng tối: “Muốn.”

Giọng nói nhẹ nhàng tiếp tục vang lên: “Đừng thương tổn đến hắc có được không?”

Một giọng cười lạnh lùng bỗng chốc phát ra, nói: “Bọn chúng hại chết Liễu đại ca, người nghĩ ta sẽ dễ dàng tha cho bọn chúng sao?”

Người mang giọng nói nhẹ nhàng khẽ thở dài một tiếng.

Lại yên tĩnh.

Không còn ai nói nữa.

Trong màn đêm dày đặc và tĩnh lặng, xa xa truyền đến một hai tiếng gà gáy sáng.

Trời đã sắp sáng, đây là thời gian bóng đêm dày đặc nhất trước ánh bình minh.

23. Chương 23:khách Nhân

Mặt trời nóng bỏng lại thiêu đốt đại địa, bốn phía dường như có hơi nước bay lên, tựa hồ giọt nước cuối cùng trên mặt đất cũng bị mặt trời nóng bỏng làm bốc hơi. Cái nóng chết người khiến cho người qua đường rất thưa thớt, ngay cả những người bán hàng rong cũng chẳng thấy bóng dáng, còn trong các hàng quán thì mấy tên tiểu nhị trông rất bơ phờ, thật đúng là thời khắc nóng bỏng nhất trong ngày.

Hiện tại là thời khắc dùng bữa trưa, hầu như tất cả các cửa hàng buôn bán đều vắng khách, duy chỉ có Hồng Tân Lâu là đông khách thôi.

Lão Chu mập đang ngồi tại cái bàn dành riêng cho hắn , trên bàn có rất nhiều món ăn, hắn đang chậm rãi hưởng thụ món giò heo khoái khẩu và nhâm nhi rượu ngon trước mặt. Bên ngoài tuy nóng nhưng tòa lầu cao lớn lại rất mát mẻ, ngay chỗ hắn ngồi gió cứ tụ về, bất luận là ai nhìn thấy vẻ mặt hắn hiện giờ cũng có thể biết được hắn đang rất hài lòng vô cùng.

Lão Chu mập chậm rãi vươn cái tay mập mạp của hắn ra cầm lấy chén rượu trước mặt, nuốt nước bọt một cái rồi liếm liếm môi ra vẻ hài lòng. Hắn thần nhiên ngồi quan sát các người khách với đủ các loại trang phục đang xì xào nói chuyện, dùng bữa và uống rượu. Trong quán hiện tại khách đã đầy ắp, mọi cái bàn đều không còn chỗ trống để ngồi, tên tiểu nhị cũng chạy lăng xăng không lúc nào rảnh tay.

Lão Chu mập cảm thấy cực kỳ hài lòng.

Hắn đối với bản thân cũng rất hài lòng.

Bất luận là người nào giống hắn, sở hữu một tòa lầu cao làm ăn đắt khách như vậy thì không hài lòng mới là lạ.

Ánh mắt lão Chu mập chậm rãi chiếu vào một cái bàn cạnh cửa sổ, bàn này có ba người đang ngồi, một tên to con, một tên mặt trắng và một tên lùn xỉn, ba tên đang từ từ dùng bữa, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu ngó đông ngó tây, và còn thăm bàn bạc gì đó nữa.

Lão Chu mập cũng không xa lạ gì đối với ba tên này.

Không xa lạ cũng không có nghĩa là rất quen thuộc hoặc đã từng tiếp xúc nhiều, chỉ bất quá ba tên này là khách hàng thường xuyên của lầu cao thôi.

Lão Chu mập chỉ nhìn trong chốc lát rồi quay đầu đi, hắn cũng không quên nhấp nháp một chút rượu ngon, tiếp đó nhìn ra cửa chính.

Làm chủ thì ai không hy vọng khách vào càng nhiều càng tốt, ngay cả tên điếc bán quan tài ở phía tây con đường này nhìn thấy khách bước vào cửa cũng còn sáng mắt lên nữa là, chỉ tiếc là hắn không thể thể hiện nét mặt vui vẻ được mà phải ra vẻ chia buồn với khách thôi. Lão Chu mập đương nhiên không cần làm như vậy vì hắn không cần giả tạo, cứ thấy khách bước vào là lòng hắn cười và cả vẻ mặt của hắn cũng cười rồi.

Nhưng nếu lúc này có khách bước vào thì cũng không còn chỗ cho khách ngồi nữa, cả hai lầu trên và dưới đã đầy ắp khách. Trong lúc lão Chu mập đang có ý nghĩ như thế thì đột nhiên có chút tiếng ồn, hắn tiếc tại sao lầu cao của hắn không lớn hơn nữa.

Ngay lúc này có hai người đang bước vào cửa.

Mắt lão Chu mập đột nhiên sáng lên, nhưng tiếp đó dường như lóe ra một chút tiếc nuối.

Một vị cô nương toàn thân mặc áo xanh đang cười khanh khách bước vào, vàng mi cong cong, cặp mắt to tròn dường như đang nói gì đó, khi cười trên hai má xuất hiện hai đồng tiền xinh xinh, gần bên tai có một bím tóc xinh xinh đuôi xuống, bất luận là ai đều cũng có thể nhìn ra đây là một cô gái rất xinh đẹp và hơn nữa rất dụ người.

Cô gái này lão Chu mập cũng đã gặp qua rồi, mấy ngày trước đây vừa mới đến lầu cao của hắn, hơn nữa còn đi cùng một lão ăn mày.

Có những người chỉ cần nhìn thấy họ một lần sẽ vĩnh viễn không quên được.

Trong lòng lão Chu mập thâm than thở tại sao trời cao lại thiên vị đến thế? Tại sao lại đem tất cả ưu điểm tập trung vào một người?

Lão Chu mập đột nhiên có ý nghĩ phải giảm béo mới được.

Bước phía sau cô gái áo xanh là một nam nhân thân mặc bộ đồ màu lam, quần áo giản dị và gọn gàng, mái tóc cũng rất chỉnh tề, khoảng ba mươi tuổi, trên mặt lúc nào cũng mỉm cười.

Từ ngoài cửa đi vào đúng là Phương Thất và Du Mộng Điệp.

Trong đại sảnh đột nhiên không ồn ào nữa, rất nhiều khách quay đầu lại ngơ ngác nhìn Du Mộng Điệp vừa bước vào, có một số thực khách ngây người, há hốc miệng nhìn chăm chú, ngay cả thức ăn trong miệng cũng quên nuốt luôn.

Người nào cũng thích nhìn ngắm cái đẹp cả, dù sao một cô gái xinh đẹp và đáng yêu như vậy thật không dễ dàng gặp được.

Có những người thậm chí suốt cả đời cũng không thể gặp được một người như vậy.

Tên tiểu nhị đã bước tới, mặc dù tiểu nhị của tửu lâu lớn tên nào cũng có chút ngạo mạn nhưng khi nhìn thấy được hai vị khách mới vừa vào này, sự kiêu ngạo trong lòng liền giảm xuống ba phần, khom lưng cười nói: “Xin chào hai vị khách quan, quán hiện đang đầy khách, hai vị có thể chờ một chút được không ạ?”

Du Mộng Điệp và Phương Thất chậm rãi nhìn một vòng, Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Quán lớn như vậy lại không có chỗ ngồi, làm ăn thế này không phải là đang đuổi khách sao?”

Về mặt tiểu nhị tươi cười nói: “Xin hai vị bỏ qua cho, quán tiểu nhân hiện tại đích thật đã đầy khách, hai vị có thể chờ một chút không?”

Phương Thất lại cười nói: “Ta thấy lão mập bên kia một mình chiếm một bàn, tuy rằng hắn mập nhưng cũng chỉ có thể chiếm một chỗ thôi, người có thể xếp thêm hai cái ghế vào không?”

Tên tiểu nhị ngẩn người, về mặt tươi cười nói: “Xin lỗi hai vị, bàn đó là của riêng chủ quán ạ”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Khách vào quán không có chỗ ngồi, còn ông chủ quán thì lại chiếm chệch ngồi chiếm một bàn lớn, đây là đạo tiếp khách sao?”

Tiểu nhị lắp bắp nói: “Chuyện này chuyện này...”

Lão Chu mập nở nụ cười, sau đó đứng lên hô: “Uống rượu một mình quả nhiên vô vị, nếu hai vị đã quang lâm tiểu quán và không phiền lòng thì tại hạ đây mời hai vị một chén được không?”

Du Mộng Điệp dịu dàng cười, nói: “Những lời này nghe mới giống tiếng người đây”

Tên tiểu nhị cười khổ lui ra một bên, hắn cũng hiểu được Du Mộng Điệp xỏ xiên những lời của hắn không phải tiếng người.

Sau đó tên tiểu nhị mang tới hai cái ghế, tiếp đó lau chà sạch sẽ, rồi mời Phương Thất và Du Mộng Điệp ngồi xuống.

Lão Chu mập mập cười nói: “Hai vị trông không giống người ở đây?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tại hạ họ Phương, trong gia môn đứng hàng thứ bảy, người người đều gọi là Phương Thất, đến từ quan nội.”

Lão Chu mập liền chấp tay nói: “Thì ra Phương đại gia, tại hạ Chu Hồng Nho, là chủ của quán nhỏ này”

Phương Thất cũng mỉm cười nói: “Ồ, hóa ra là ông chủ Chu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!”

Du Mộng Điệp nhin không được liền cười ra tiếng, nói: “Ta thấy ông nên gọi là lão Chu mập là hay nhất”

Mập thì phải gọi là mập thôi, chứ không lẽ lại nói ồm như que tăm?

Lão Chu mập có chút xấu hổ, cười cười nói: “Rất nhiều bằng hữu ở nơi này đều thích gọi ta như vậy, cũng không sai đâu, đúng rồi, cũng rất tốt mà”

Du Mộng Điệp cười hỏi: “Nói như vậy ông cũng rất thích biệt danh này à?”

Lão Chu mập lại cười cười nói: “Đều là bằng hữu gọi đùa thôi, nhưng nghe cũng hay hay”

Du Mộng Điệp dịu dàng cười nói: “Ta đã hiểu được tại sao ông phát tài rồi, ông rất dễ chịu và thân thiện quá”

Lão Chu mập cười nói: “Hòa khí sinh tài, hòa khí sinh tài mà”

Du Mộng Điệp nghe xong không khỏi cười to ra tiếng, tiếng cười như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, vọng cả đại sảnh làm cho thực khách ai nghe được cũng có chút ngây người.

Ba tên ngồi cạnh cửa sổ cũng không yên.

Tên lùn đột nhiên nói: “Nhị ca, huynh nhìn xem đó có phải là cô nương lần trước không?”

Tên to con nhú mày nói: “Con mẹ nó, lần trước bị trúng tà hay sao ấy”

Tên lùn liền giật dây, nói: “lần trước là lần trước, Nhị ca huynh xem lần này đi cùng cô ta là một tên thư sinh trời gả không chặt, vừa nhìn là biết mấy tên mặt trắng mọt sách rồi. Ông trời đã cho huynh hai lần gặp được cô nương này, chắc hẳn là có duyên đây”

Tên mặt trắng đột nhiên nói xen vào: “Ta thấy đừng có vô cớ gây sự thì hay hơn, đừng quên là chúng ta đang mang nhiệm vụ trong người đó”

Tên lùn xin nói: “Lá gan của tam ca thật quá nhỏ đi, với thiết quyền của nhị ca thì có ai mà dám bắt kính chứ? Cứ mang theo cô nàng này trở về làm cho các huynh đệ lác mắt chơi, anh hùng phối mỹ nữ, diễm phúc của nhị ca quả là tốt quá đó”

Tên to con liền ưỡng ngực lên hỏi: “Lời của ngươi có thật không?”

Tên lùn liền trả lời: “Toàn là lời thật lòng của tiểu đệ cả. Hôm nay nếu ai dám phá hư chuyện tốt của nhị ca, ta Đỗ lão Lục là người trước tiên không tha cho hắn, còn nữa, ta sẽ kéo tất cả các huynh đệ của Hắc Phong trại đến đây san bằng luôn cái thành này”

Tên to con cười to, vui vẻ nói: “Được! Hãy xem ta qua đó tóm lấy nàng ta đây”, dứt lời liền lão đảo đứng lên rồi bước đi.

Rượu và thức ăn đã được mang lên, Du Mộng Điệp liền lấy rượu rót vào chén Phương Thất và chén của mình, rồi nói: “Mời Thất ca!”

Phương Thất mỉm cười, uống một hơi cạn sạch.

Du Mộng Điệp đột nhiên thở dài, nhú mày nói: “Ôi! Lại có ruồi quấy rầy nữa rồi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nơi này không phải Minh Nguyệt Sơn Trang, đương nhiên có rất nhiều ruồi rồi.”

Lão Chu mập lại cười nói: “Ruồi dù sao thì cũng là ruồi, là người ai lại sợ ruồi chứ”

Du Mộng Điệp nói: “Sợ thì không sợ, chủ yếu là ăn cơm mất ngon thôi”

Tên to con lúc này đã đến phía sau của Du Mộng Điệp, kêu lên: “Cô nương”

Phương Thất đột nhiên thở dài, ngẩng đầu mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ ngươi lại muốn quỳ nữa?”

Du Mộng Điệp liền nở nụ cười, lão chu mập cũng cười không thôi.

Mặt tên to con liền đỏ lên, tiếp đó đột nhiên trừng mắt, cả giận nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn chết?”

Phương Thất nở nụ cười, chậm rãi uống một chén rượu rồi thản nhiên trả lời: “Thật sự rất muốn, chẳng lẽ ngươi muốn đưa tiền ta?”

Tên to con không giận mà còn cười, nói “Được, giỏi lắm! Đại gia đây sẽ tiễn ngươi một đoạn”

Phương Thất cầm đôi đũa giơ lên, tiếp đó gấp hai hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng, rồi thản nhiên nói tiếp: “Vậy tại sao ngươi còn chưa ra tay?”

Trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh hẳn lên.

24. Chương 24 : Quyền Của Thiết Kim Cương

Tiếng cười ngừng lại, tên to cắn răng nói: “Ngươi đi chết đi!”, xong nắm tay lớn liền đánh ra, mang theo hơi gió thật lớn, quyền nhanh như thiểm điện, nháy mắt đã đến trước mắt Phương Thất.

Danh tiếng ‘Thiết Kim Cương’ tuyệt không phải ngoa, nghe nói hắn từng dùng một quyền đánh chết một con lạc đà.

Tên to con đối với một quyền này của hắn có tự tin rất lớn.

Thiết quyền của hắn cũng có tiếng trong vùng sa mạc này, không biết đã đánh chết bao nhiêu võ lâm hào kiệt rồi, hôm nay có thể ở trước mặt Du Mộng Điệp biểu diễn tài năng, trong lòng hắn cực kỳ đắc ý.

Hắn đã quyết tâm dùng một quyền này đánh vỡ đầu Phương Thất để có thể chứng minh sự uy phong và sự lợi hại của hắn trước mặt Du Mộng Điệp và mọi người.

Phương Thất vẫn thản nhiên dùng đũa gấp đậu phộng đưa lên miệng, tiếp đó còn mỉm cười nhìn lão chủ quán mập mạp, dường như chẳng hay biết có người đánh mình.

Thiết quyền nhanh như gió, trong chớp mắt đã đến bên tai Phương Thất

Lão Chu mập ngây dại, mặt đã biến sắc.

Nắm tay chỉ còn cách tai Phương Thất không đầy một tấc, trong lòng tên to con đã nở hoa, hắn đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh nào của Phương Thất văng tung tóe.

Ngay lúc này, hắn dường như nhìn thấy đầu Phương Thất hơi nghiêng một chút, tay cầm đũa cũng hơi động nhưng nhìn kỹ thì cũng không thấy động đậy gì cả.

Trong nháy mắt, một ý nghĩ trong đầu hắn hiện ra có phải hắn đang hoa mắt hay không.

Hắn đột nhiên cảm giác được từ nắm tay truyền đến một trận đau đớn, nhìn kỹ thì thấy có hai chiếc đũa đã cắm sâu vào nắm tay của hắn, chỉ còn lộ ra không tới một tấc, hắn ngơ ngác nhìn nắm tay của mình, chết lặng.

Đôi đũa Phương Thất đang cầm trong tay đã không thấy đâu nữa.

Lão Chu mập chậm rãi nở nụ cười.

Phương Thất thản nhiên đưa tay lấy một đôi đũa khác trên bàn, rồi chậm rãi gấp đậu phộng bỏ vào miệng, dường như chẳng thấy tên to con đứng đó.

Tên to con ngây dại, thân thể kịch liệt run rẩy, hắn thật không dám tin vào mắt mình nữa, sự đau đớn từ cánh tay phải phát ra làm cho mồ hôi của hắn đổ như mưa.

Phương Thất mỉm cười nói với lão Chu mập: “Có những người thật gan lỳ, bị vậy mà vẫn còn đứng đó không chạy nữa, chẳng lẽ hắn muốn ta kính hắn một chén mới chịu sao?”

Lão Chu mập mỉm cười trả lời: “Đối với người muốn động thủ đánh người khác, ta không bao giờ mời hắn uống rượu”

Du Mộng Điệp cũng mỉm cười nói: “Đánh thì không chịu đánh, cút cũng không chịu cút, da mặt quả thật quá dày mà”

Thực khách trong đại sảnh đều mở to cặp mắt ngạc nhiên nhìn về phía này, ai ai cũng đều không nhìn rõ sự việc vừa rồi, tại sao tên Thiết Kim Cương hung thần ác sát đột nhiên run rẩy cả người và miệng im bặt chẳng ra lời, đứng chết lặng tại đó?

Đỗ lão lục và tên mặt trắng liền chạy tới, tên mặt trắng hiện tại sắc mặt đã trắng xanh không còn chút máu, đưa mắt nhìn vào tay của Thiết kim cương, từng giọt mồ hôi lạnh trên trán đổ ra.

Đỗ lão lục tay trái cầm cây đao, tay phải chỉ trỏ, quát to: “Là ai? Là ai?”

Du Mộng Điệp lại khẽ thở dài, nói: “Lại có thêm một con ruồi nữa”

Đỗ lão lục lạnh lùng cười, nói: “Hôm nay con ruồi này sẽ hái hoa đây”

Đối phó với tên thư sinh dường như hơi khó nhưng đối phó với cô nương này thì dễ dàng thôi.

Trong nháy mắt Đỗ lão lục đã ra quyết định chọn biện pháp dễ dàng, vừa mới dứt lời, tay phải đã cầm lấy chuôi đao, rút ra.

Lưỡi đao vừa mới ra khỏi vỏ được một nửa thì tay của Phương Thất lại động.

Chỉ nghe một tiếng ‘Roẹt’ nhỏ vang lên, Đỗ lão lục đã rút đao ra khỏi vỏ rồi nhắm vào cánh tay trái của Du Mộng Điệp chém xuống. Đường đao nhanh vô cùng.

Một đao chém tới nhưng Du Mộng Điệp vẫn tĩnh như không ngồi đó, ngay cả tư thế cũng không đổi.

Phương Thất lại chậm rãi uống một chén rượu, Du Mộng Điệp nhìn hẩn mỉm cười.

Đỗ lão lục liền chết lặng.

Hắn cúi đầu nhìn vào cây đao trong tay nhưng chỉ thấy chuôi đao mà thôi, lưỡi đao đã biến đâu không thấy.

Mồ hôi lạnh của Đỗ lão lục đột nhiên chảy ra, hắn đã phát hiện ra lưỡi đao đang còn nằm trong vỏ.

Lão Chu mập lại mỉm cười.

Trong đại sảnh không ai nhìn thấy rõ cả, ai ai cũng lấy làm lạ tại sao tên Đỗ lão lục kia lại cầm cái chuôi đao đi chém người.

Cầm một chuôi đao đi chém người cũng giống như cầm một cây búa không lưỡi, chỉ còn cán mà đi chặt cây, thật là chuyện quá tức cười.

Chỉ có Du Mộng Điệp nhìn rõ, vừa rồi lúc Đỗ lão lục rút đao ra không phân nửa thì Phương Thất đột nhiên sử dụng đôi đũa trong tay gõ một cái vào chuôi đao của hắn, làm cho lưỡi đao và chuôi đao lập tức gãy lìa, chuôi đao thì Đỗ lão lục vẫn cầm rút ra, còn lưỡi đao thì lại rơi trở vào trong vỏ.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài: “Ôi, sao có người lại khờ đến nỗi cầm chuôi đao đi chém người thế nhỉ?”

Sắc mặt Đỗ lão lục liền thay đổi, lặng lẽ lui về phía sau, hắn đã chuẩn bị bỏ chạy.

Hắn mặc dù không biết đối phương là ai nhưng trong nháy mắt hắn cũng hiểu được, bản thân hắn hôm nay đã gặp được cao thủ chính thức, thân thủ của đối phương cực nhanh, đã đến cảnh giới hắn không thể tưởng tượng rồi.

Đánh không lại thì chạy, hơn nữa nhất định phải thừa dịp đối phương không để ý đến mà chạy, một chiêu này thường rất hữu dụng.

Nhưng Phương Thất đột nhiên lạnh lùng quát lên: “Đứng lại!”

Đỗ lão lục đột nhiên đứng lại, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Phương Thất nói: “Đến gần đây”

Đỗ lão lục không tự chủ được liền tiến lên hai bước, cả người không ngừng run rẩy.

Phương Thất mỉm cười nói: “Người trông thật thảm hại quá”

Mồ hôi của Đỗ lão Lục chảy ra càng nhiều, hắn đột nhiên hiểu ra được sự sợ hãi là cái gì rồi.

Mặc dù Phương Thất vẫn mỉm cười nhưng Đỗ lão lục lại cảm giác được một luồng sát khí đột nhiên bắn tới phía hắn, tiếp đó lại đột nhiên biến mất.

Sau đó hắn nhìn thấy tay của Phương Thất đột nhiên cầm cái gì đó quơ một cái.

Đỗ lão lục đứng chết lặng không dám nhúc nhích, hắn đưa cặp mắt tò mò nhìn Phương Thất, đột nhiên hắn nhìn thấy được máu đang chảy ra từ lỗ tai hắn, Đỗ lão lục kinh ngạc há hốc mồm, tiếp đó hắn lại cảm giác được từ phía lỗ tai rất đau đớn, lúc này máu đã chảy qua mặt rồi.

Hắn đột nhiên hiểu ra cái lỗ tai nằm trên đầu là của ai.

Đỗ lão lục liền hét thảm một tiếng, ngã xuống đất.

Lão Chu mập ngồi đó, vẻ mặt cũng biến đổi nhưng vẫn cố cười cười rồi chậm rãi uống một chén rượu.

Du Mộng Điệp cười khanh khách nhìn Phương Thất, nói: “Thất ca thật hay quá!”

Tên mặt trắng vội nâng Đỗ lão lục dậy, tiếp đó run giọng nói: “Xin hỏi đại hiệp có có thể cho biết danh tính không?”

Hắn vốn muốn nói chữ ‘có dám’, nhưng trong nháy mắt liền biến chữ thành ‘có thể’.

Phương Thất mỉm cười, nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn báo thù?”

Tên mặt trắng run giọng trả lời: “Tại hạ không dám! Tại hạ gọi là Diêu Nghiễm Tú, các hạ vừa rồi ra tay đả thương hai người của chúng ta, nếu có gặp được lần tới và nghe danh tính đại hiệp thì chúng tại hạ sẽ tránh đi, vì vậy mới mạo muội thỉnh giáo tôn tính đại danh”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Phương thất, lăng tử Phương Thất, nhớ kỹ.”

Diêu Nghiễm Tú lẩm bẩm nói: “Phương Thất Phương Thất Phương Tứ”

Phương Thất lạnh lùng đạo: “Muốn báo thù lúc nào cũng có thể tìm đến Phương Thất ta, còn bây giờ thì mau cút đi!”

Diêu Nghiễm Tú run giọng đáp: “Vâng.”, tiếp đó dìu Thiết Kim Cương và Đỗ lão lục đi.

Trong đại sảnh tiếng hoan hô liền vang lên.

Lão Chu mập mỉm cười tán tụng: “Võ công của Phương huynh thật sự rất cao cường, tại hạ không thể nhìn thấy rõ một chút nào cả, không biết Phương huynh làm thế nào thu thập bọn chúng vậy”

Phương thất mỉm cười không nói.

Lão Chu mập hai tay nâng chén, rồi cười nói: “Hôm nay nhờ có Phương huynh, nếu không thì quán của tại hạ đã phiền toái rồi, tại hạ xin kính Phương huynh một chén!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ông chủ Chu đây đã quá lời! Trước kia không có Phương Thất này thì ông chủ Chu vẫn xử lý tốt mà, phải không?”

Lão Chu mập cười nói: “Đó là may mắn, may mắn thôi!”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Ông chủ Chu có thể mở một tửu lâu lớn như vậy ở chỗ này, nhất định là người rất giỏi, cần gì phải khách khí thế!”

Lão Chu mập thở dài, nhú mày nói: “Hai vị có điều không biết, vốn việc làm ăn của quán cũng không tệ lắm nhưng trong hai năm trở lại đây đã không còn như trước nữa”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Tại sao thế?”

Lão Chu mập nói: “Hai vị có thấy rõ ba tên vừa rồi không? À, là ba tên quấy rầy khi nãy đó”

Du mộng Điệp nhú mày hỏi: “Nói nhảm, bọn chúng đến đây kiếm chuyện, không nhìn thấy chúng chẳng lẽ chúng ta mù à?”

Lão Chu mập cười khổ nói: “Đúng đúng đúng, là tại hạ hồ đồ! À phải, hai vị có biết ba tên kia là ai không?”

Du mộng điệp mỉm cười hỏi: “Là ai?”

Lão Chu mập thở dài một hơi, thấp giọng nói: “Hai vị có điều không biết, ba tên kia chỉ là bọn lâu la mà thôi”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên thốt lên: “Ồ”

Lão Chu mập mắt lão liên nhìn bốn phía, tiếp tục thở dài, thấp giọng nói: “Cách nơi đây về hướng tây khoảng hơn tám mươi dặm có một ngọn núi gọi là Bạch Đà Sơn, trên đó có Hắc Phong Trại. Đại trại chủ của Hắc Phong Trại có biệt danh là Bán Thiên Phong La Nhất Dao, võ công rất cao cường! Cây khoai đao của hắn tại vùng sa mạc này chưa từng gặp qua địch thủ!”

Du Mộng Điệp mỉm cười thốt: “Lợi hại vậy sao?”

Lão Chu mập gật đầu nói tiếp: “Đúng vậy, không chỉ La Nhất Dao lợi hại thôi đâu, sáu bảy huynh đệ thân cận của hắn võ công cũng rất cao, ngoài ra còn có hơn một trăm tên lâu la dưới trướng nữa, chuyên ra tay cướp bóc các thương nhân qua lại nơi này. Chỉ cần gặp được La Nhất Dao thì bọn họ chỉ có thể bỏ lại của cải và chạy giữ mạng mà thôi, có thể giữ được mạng là đã vui mừng khẩn vái A di đà phật rồi!”, lão Chu mập nói đến đây, thở dài một tiếng rồi tiếp: “Cho nên khoảng hai năm trở lại đây, khách qua lại nơi này đều bị La Nhất Dao chặn lại, giết người cướp của, nếu may mắn còn sống thì sợ hãi đến nỗi không dám đi qua đây nữa, dù sao tính mạng cũng là quan trọng nhất mà! Do đó việc buôn bán của tại hạ đây cũng đã giảm rất nhiều, có rất nhiều khách quen không dám đặt chân đến đây nữa”, lão Chu mập nói xong lại thở dài.

Du Mộng Điệp hỏi: “Vậy ba tên vừa rồi là người của Hắc Phong Trại à?”

Lão Chu mập thấp giọng thần bí nói: “Không sai, ba tên kia chính là người của Hắc Phong Trại. Tên to con gọi là Thiết Kim Cương, là lão nhị, tên cầm đao kia là Đổ lão lục, tên mặt trắng gọi là Diêu Nghiễm Tú.”

Du Mộng Điệp cười nói: “Võ công của bọn chúng xem ra cũng đâu có gì lợi hại như lời ông nói”

Lão Chu mập lại nói: “Cô nương đừng xem thường bọn chúng, võ công của ba tên đó có lẽ không bằng ai nhưng lão đại La Nhất Dao của bọn chúng lại là cao thủ đó, hơn nữa nghe đồn rằng tên Bán Thiên Phong La Nhất Dao đó cho tới bây giờ giết người chỉ dùng có một đao thôi! Thật quá đáng sợ phải không?”

Lão Chu mập dừng một chút, nói tiếp: “Hai vị nên cẩn thận một chút, nếu không có chuyện gì thì hãy mau rời khỏi nơi này đi, Phương huynh vừa rồi đã thương người của bọn chúng, hãy cẩn thận La Nhất Dao tìm hai vị gây phiền toái đó. Phương huynh võ công tuy cao nhưng cũng không chắc là đối thủ của La Nhất Dao đâu”

Phương Thất chậm rãi uống rượu, mỉm cười không nói.

Du Mộng Điệp nhìn chằm chằm lão Chu mập, đột nhiên lạnh lùng nói: “Ông biết rõ bọn chúng như vậy, bọn chúng cũng thường xuyên đến nơi này, chẳng lẽ ông cùng đám thổ phỉ đó cấu kết nhau nhằm mưu tài hại mạng?”

25. Chương 25 : Uy Danh Của La Nhất Dao

Du Mộng Điệp lạnh lùng cười nói: “Nếu không có quan hệ thì vì sao bọn chúng chỉ đến đây mà không đến nơi khác?”

Mồ hôi lạnh của Lão Chu mập chảy ra, thấp giọng nói: “Cô nương có điều không biết, quán của tại hạ cũng có chút danh tiếng trong thành, khách thương qua lại vùng sa mạc này thường ghé vào dùng bữa. Đám thổ phỉ đó thường xuyên đến đây để theo dõi xem có con mồi nào không, nếu có thì bọn chúng liền theo dõi chặn đường, có đôi khi có đôi khi còn kiểm tên tiểu nhị của quán hỏi thăm tin tức nữa, tại hạ thật sự là không dám động tới bọn chúng, thật tình Chu某的 không có một chút quan hệ gì với chúng cả, tại hạ dám thề với trời”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Tôi chỉ là tùy tiện hỏi thôi, ông chủ Chu cần gì khẩn trương lên như thế?”

Lão Chu mập lấy tay lau mồ hôi trên trán, nói: “Chuyện này chuyện này không phải việc nhỏ đâu, tội danh thông đồng với bọn cướp tại hạ đây thật không dám đương nổi! Cô nương đừng hù dọa ta nữa mà”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vị tiểu muội này của Phương mỗ quả thật có chút thất lễ, Phương mỗ xin thay mặt tiểu muội nhận lỗi với ông chủ Chu đây”

Lão Chu mập thở phào nhẹ nhõm, lại lau mồ hôi, nói: “Không sao, không sao, quả thật cũng do tại hạ sợ bọn chúng nên mới để cho chúng tự do ra vào nơi này, Phương huynh không trách tội tại hạ là tốt rồi!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Lẽ nào như thế được, ông chủ Chu buôn bán cũng không dễ dàng, mở cửa từ lâu là phải nghênh đón khách bốn phương, tại hạ hiểu được!”

Lão Chu mập cảm động nói: “Phương huynh hiểu được là tốt rồi, tại hạ đây rất cảm kích, xin kính Phương huynh một chén”

Phương Thất mỉm cười nói: “Mời!”, tiếp đó nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Du Mộng Điệp dịu dàng cười nói: “Ông chủ Chu ở chỗ này làm ăn tốt như vậy, nhất định cũng là nhân vật có mặt mũi, hẳn là biết rất nhiều chuyện, tin tức nhất định rất linh thông phải không?”

Lão Chu mập ưỡn ngực, mỉm cười nói: “Cô nương khách khí, có mặt mũi thì không dám nhưng chỉ cần nơi này có chuyện gì phát sinh thì Chu mỗ đây cũng biết được một chút”

Du Mộng Điệp lại cười nói: “Tôi biết ông chủ Chu là người rất có năng lực mà, nếu không thì làm thế nào có thể mở được một tòa từ lâu lớn như vậy được, ông chủ Chu chắc chắn biết được không ít chuyện đâu nhỉ”

Lão Chu mập cười nói: “Cô nương muốn biết chuyện gì xin cứ hỏi, nếu Chu mỗ đây biết thì nhất định sẽ nói hết cho cô nương”

Du Mộng Điệp cười khanh khách nhìn chằm chằm lão Chu mập, chậm rãi nói: “Nghe nói gần đây trong thành này xuất hiện một tổ chức thần bí, hành vi và thủ đoạn rất độc ác, ngay cả Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành cũng dám ám toán, chuyện này ông có biết không?”

Lão Chu mập kinh ngạc nhìn Du Mộng Điệp, nói: “Tổ chức thần bí? Chuyện này Chu mỗ thật không có nghe qua? Thật sự có à? Kỳ lạ quá”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Ông thật không có nghe qua?”

Lão Chu mập lắc đầu, nghi hoặc nói: “Không biết cô nương từ nơi nào nghe được tin tức này, vùng này ngoại trừ đám thổ phỉ ở Bạch Đà Sơn có hành vi và thủ đoạn độc ác ra thì cũng không còn có thể lực nào khác nữa. Ai da má ơi, nếu lại có thêm một cái thì sao có thể làm ăn gì nữa”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi tiếp: “Vậy có lẽ là tôi nghe nhầm, chắc có người cố ý tung tin đồn nhằm nhằm hù dọa người khác?”

Lão Chu mập gật đầu, mỉm cười nói: “Nếu có thì tại hạ nhất định đã biết rồi. À vừa rồi cô nương có nhắc đến Tiểu Thần Long gì đó, xin hỏi là ai vậy?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn qua Phương Thất. Phương Thất chậm rãi uống một chén rượu rồi nói: “Chính là người bị thương mấy tháng trước nằm ở giữa đường ấy”

Sắc mặt lão Chu mập đột nhiên thay đổi, mồ hôi nhỏ giọt xuống, run giọng nói: “Ý của Phương huynh là vị tráng sĩ bị thương thảm hại vào mấy tháng trước hả?”

Trong mắt Phương Thất đột nhiên bắn ra hai đạo hàn quang, khiến kẻ khác nhìn vào mà run, lạnh lùng nói: “Không sai”

Lão Chu mập nhìn thấy cũng rung mình một cái, tiếp đó nghiêng đầu thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Chuyện này có lẽ người khác không rõ ràng lắm nhưng tại hạ lại biết rất rõ! Vị tráng sĩ kia thật sự là đáng thương, thật sự là quá thảm.....”

Phương Thất hỏi: “Ông biết rõ?”

Lão Chu mập đảo mắt nhìn quanh bốn phía một chút rồi thấp giọng hỏi: “Phương huynh cùng vị tráng sĩ kia có quan hệ à?”

Phương Thất lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy, đó là gia huynh!”

Lão Chu mập tựa hồ có chút ngạc nhiên, tiếp đó nói nhỏ: “Nguyên lai Phương huynh là huynh đệ của vị tráng sĩ kia, hèn gì võ công cao cường như thế! Chu mỗ thất kính thất kính!”

Về mặt Phương Thất không chút thay đổi, hỏi tiếp: “Ông biết rõ chuyện gì?”

Lão Chu mập lại thấp giọng nói: “Phương huynh, chuyện này tại hạ nói cho huynh, huynh đừng đem nói cho người khác biết nhé”

Phương Thất gật đầu nói “Đương nhiên, ông nói đi!”

Lão Chu mập lại đảo mắt nhìn quanh bốn phía, rồi thấp giọng nói: “Mấy tháng trước, vị tráng sĩ đó đột nhiên đến đây, và cũng từng ghé thăm lâu của tại hạ hai lần, trong tay luôn cầm một cây dao màu đen nên tại hạ mới để ý. Có một ngày anh ta đang uống rượu tại đây thì đột nhiên đột nhiên có một người bước vào”

Phương Thất trầm giọng hỏi: “Là ai?”

Lão Chu mập trả lời thật nhỏ: “La Nhất Dao!”

Phương Thất hỏi tiếp: “Ừm, tiếp đó thì sao?”

Lão Chu mập thở dài, cúi đầu ủ rũ nói: “La Nhất Dao đó vừa bước vào cửa thì khách trong quán liền bỏ đi hết, đại đa số còn quên trả tiền nữa chứ!”, lão Chu mập vừa nói vừa thở dài: “La Nhất Dao ngồi vào một bàn phía sau lưng vị tráng sĩ đó, ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh ta một hồi lâu, rồi đi đến nói cái gì đó với vị Phương tráng sĩ kia, tại hạ lúc đó đứng cách họ khá xa nên cũng không nghe được gì. Vị Phương tráng sĩ nghe xong, lạnh lùng cười vài tiếng, tiếp đó La Nhất Dao liền bỏ đi, vị Phương tráng sĩ kia uống thêm vài chén rượu rồi cũng đứng dậy bỏ đi”

Phương Thất trầm giọng hỏi tiếp: “Ông có thấy họ đi hướng nào không?”

Lão Chu mập đáp: “Tại hạ thấy rõ, họ ra cửa rồi đi về hướng tây.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Tiếp đó thì sao?”

Lão Chu mập lại thở dài, kể tiếp: “Chuyện sau đó tại hạ cũng không được biết nhưng không quá hai ngày, tại hạ đã nhìn thấy vị Phương tráng sĩ bị thương nặng nằm trên đường, bộ dáng quả thực thảm thương.”, lão Chu mập vừa nói vừa lắc đầu: “Vị Phương tráng sĩ kia nằm trên đường ba ngày cũng không có ai dám đến giúp đỡ, sau đó ông chủ Phương của tiệm gạo Phương Ký à đúng rồi, chính là ông chủ Phương vừa mới chết đó, ôi, thật là người tốt không thể sống lâu”

Tim của Phương Thất đột nhiên lại đau đớn, khóe mắt cũng đã ướt ướt.

Lão Chu mập dừng một chút, lắc lắc đầu, thở dài kể tiếp: “Ông chủ Phương nhìn thấy chịu không nổi nên mới lặn lội thuê một chiếc xe ngựa rồi nhân lúc đêm tối mang vị tráng sĩ kia lên xe đưa trở về quê nhà! Ôi, ông chủ Phương thật sự là người rất tốt mà!”

Du Mộng Điệp không còn cười nữa, ngẩng đầu nhìn Phương Thất, chỉ thấy hai mắt hấn đỏ lên, cả người ngơ ngác nhìn chăm chăm vào rượu và thức ăn trên bàn, không nói một lời.

Lão Chu mập than thở: “Mấy hôm trước đây, ông chủ Phương của tiệm gạo đột nhiên cũng bị người khác giết chết, nói không chừng cũng có quan hệ với chuyện này à. Ôi, đều là bạn lâu năm cả, ngày đưa tiễn ông ấy tại hạ cũng có đến. À phải rồi, huynh đệ của Phương huynh bây giờ ra sao? Phương huynh đến đây để báo thù phải không?”

Phương Thất cắn răng, lạnh lùng thốt: “Bất luận là ai ám hại tứ ca ta và ông chủ Phương, Phương mỗ này nhất định lấy máu của hắn tể họ. Ta phải chính tay cắt lấy đầu của hắn, băm thây hắn ra vạn đoạn”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, đột nhiên rùng mình một cái, nằng nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy tay Phương Thất, nói: “Thất ca, Thất ca không cần kích động quá, tiểu muội nhất định sẽ giúp huynh tận tay giết chết kẻ thù”

Phương Thất cắn răng chả nói một lời.

Lão Chu mập thở dài nói: “Xin Phương huynh yên tâm! Chuyện này Chu mỗ cũng cảm thấy chướng mắt, nếu có tin tức gì, Chu mỗ nhất định sẽ lập tức báo ngay cho Phương huynh!”

Phương Thất nhìn chằm chằm lão Chu mập, gật đầu nói: “Phương mỗ đây xin cảm tạ ông chủ Chu trước”

Lão Chu mập miễn cưỡng cười nói: “Phương huynh không cần khách khí”

Phương Thất quay đầu nhìn Du Mộng Điệp nói: “Chúng ta đi nhé. Tính tiền”

Lão Chu mập nói: “Phương huynh không cần khách khí, bữa ăn hôm nay Chu mỗ mời huynh, chỉ mong Phương huynh sau này thường xuyên đến đây ủng hộ là được”

Phương Thất nhìn lão Chu mập, gật đầu nói: “Phương mỗ xin đa tạ, đã làm phiền ông!”

Lão Chu mập chấp tay, nói: “Không cần khách khí. Phương huynh đi thông thả!”

Trên đoạn đường dài.

Đã qua giờ Ngọ, người đi đường cũng đã nhiều lên.

Phương Thất cúi đầu chậm rãi bước tới, Du Mộng Điệp đi ở bên, không người nào lên tiếng cả.

Bầu không khí rất yên tĩnh.

Du Mộng Điệp ngẩng đầu nhìn Phương Thất một lúc lâu rồi đột nhiên lên tiếng hỏi: “Thất ca đang suy nghĩ gì thế?”

Phương Thất thản nhiên đáp: “Không có gì”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Thật sao?”

Phương Thất đáp: “Thật.”

Du Mộng Điệp đột nhiên thở dài rồi nói: “Xem ra Thất ca đã có quyết định rồi”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp một chút rồi ngẩng đầu nhìn những đám mây đang trôi phía chân trời, lạnh lùng mỉm cười, tuy nhiên cũng không nói gì cả.

Du mộng điệp đạo: “Muội cũng đi.”

Phương Thất cúi đầu không nói.

Lại yên tĩnh.

Du Mộng Điệp đột nhiên lại nói: “Muội thấy có chút không ổn nhưng lại không thể nói là chỗ nào”

Phương Thất trầm mặc, chậm rãi gật đầu.

Du Mộng Điệp nói: “Thất ca nghĩ thế nào?”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn về phía trước, chậm rãi nói: “Có lẽ là chúng đang mượn đao giết người, mượn tay ta giết La Nhất Dao, và có lẽ ngược lại nữa”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Đúng vậy, bất luận là ai giết ai thì đối với bọn chúng đều tốt cả”

Phương Thất khề thở dài, nói: “Hơn nữa chúng ta cũng không có phát hiện tên mập đó có gì sơ hở cả”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói tiếp: “Cái tên mặt trắng kia lúc đó nói gì Thất ca có nghe được không?”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp nói: “Hắn đã nói lấp bấp “Phương Thất Phương Tứ”, sao lúc ấy Thất ca không hỏi hắn?”

Phương Thất chậm rãi đáp: “Có hai nguyên nhân, tứ ca huynh bị thương ở chỗ này, có lẽ bọn chúng cũng đã nghe nói qua. Thứ hai, huynh không muốn để cho lão mập kia biết”

Du Mộng Điệp gật đầu, trầm tư nói: “Hiện tại nghĩ lại, chuyện của tứ ca nhất định có chút quan hệ đến Bạch Đà Sơn, có lẽ bọn chúng có biết manh mối gì đó cho nên Thất ca quyết định đến đó một chuyến phải không?”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía xa, cuối con đường dài hun hút là sa mạc mênh mông vô tận, ánh hoàng hôn của trời chiều chiếu rọi lên cát sa mạc làm chúng lấp lóe ánh vàng. Ánh mắt Phương Thất đột nhiên trở nên mờ lẹ, xa xăm, thật không thể diễn tả

26. Chương 26 : Huyết Nhiễm Hắc Phong Trại

Phương Thất lắc đầu, đáp: “Không.”

Du Mộng Điệp nghiêng đầu nhìn Phương Thất, hỏi “Tại sao?”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Nếu hắc là người của tổ chức thần bí kia thì đã không nói điều gì nhằm tránh bại lộ ra sơ hở, còn nếu hắc chỉ là người làm ăn buôn bán thì không cần phải nói dối chúng ta, bộ hắc không sợ chúng ta quay lại hỏi tội hắc sao?”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Muội nghĩ lão ta nhất định là một người rất thông minh.”

Phương Thất nói: “Đích xác rất thông minh.”

Du Mộng Điệp nói: “Nếu chỉ thoát nhìn thì lão ta trông như một con heo vậy, nhưng đầu óc của hắc lại giống như là hồ ly. Nếu hắc là đối thủ của chúng ta thì thật khó giải quyết đấy.”

Phương Thất hơi gật đầu, nói: “Không sai, kỳ thật hôm nay hắc chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, thi triển kế mượn đao giết người.” Phương Thất nói, trên mặt xẹt qua một tia cười khổ: “Hơn nữa chúng ta hoàn toàn chẳng thấy điều sơ hở nào ở hắc cả.”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Hơn nữa cho dù chúng ta biết rõ là mưu kế thì cũng phải đi bởi vì hiện tại chúng ta chỉ có một manh mối này thôi.”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Thất ca nghĩ thử xem, nếu luận về võ công thì tên La Nhất Dao đó có thể là đối thủ của tứ ca không?”

Phương Thất trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Tứ ca huynh là kỳ tài hiếm có, hơn nữa lại khổ luyện nhiều năm, xuất đao cực nhanh, thiên hạ không có mấy ai có thể so được đâu.”

Du Mộng Điệp gật đầu, hỏi tiếp: “Vậy thì tên La Nhất Dao đó nhất định là ám toán tứ ca?”

Phương Thất lắc đầu nói: “Theo huynh thấy thì không đâu.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Tại sao?”

Phương Thất do dự nói: “La Nhất Dao cũng là một cao thủ dùng đao, tính cách của người dùng đao thường là rất thẳng thắn, hào sảng. Người như thế nếu thắng thì có lẽ sẽ một đao giết chết đối phương, tuyệt sẽ không làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy. Còn nếu thất bại thì hắc cũng sẽ không đi ám toán người khác, huynh nghĩ việc tứ ca bị hại có lẽ không liên quan đến hắc.”

Du Mộng Điệp gật đầu, nhíu mày hỏi tiếp: “Vậy Thất ca có nghĩ ra là ai ám toán tứ ca không?”

Phương Thất trầm mặc một hồi lâu, rồi nói: “Không biết nhưng huynh nghĩ người này nhất định có mối thù lớn và cực hận tứ ca, thậm chí giết tứ ca cũng không thể giải mối hận trong lòng của hắc, còn La Nhất Dao thì đâu có thù oán gì với tứ ca nên không cần phải làm vậy.”

Du Mộng Điệp thở dài nói: “Tứ ca nằm đó trên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, nhất định kết hạ không ít oán thù.”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Đúng vậy, những người tứ ca giết đều là cùng hung cực ác, hai tay thắm đầy máu tươi, huynh tin tưởng cho tới bây giờ tứ ca không có giết lầm một người tốt nào.”

Du Mộng Điệp đột nhiên hỏi: “Bây giờ chúng ta có đến Bạch Đà Sơn không?”

Phương Thất lại nhìn về phía chân trời, nói: “Huynh đi, còn muội ở lại”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Tại sao? Đi một mình chẳng phải nguy hiểm lắm sao?”

Phương Thất nói: “Muội ở lại giúp huynh chiếu cố Thanh Thanh và Tiểu Hổ.”

Du Mộng Điệp nói: “Thanh Thanh và Tiểu Hổ đã có Cửu Công chiếu cố rồi, muội muốn đi cùng ca thôi”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp đang đứng dưới ánh hoàng hôn nhìn chăm chăm vào hắc, Phương Thất liền khẽ thở dài, tiếp đó lại ngẩng đầu nhìn về nơi xa, ánh mắt đột nhiên trở nên mờ ảo.

Dãy núi Bạch Đà Sơn.

Dãy núi nằm cạnh con đường giao thông chính trong sa mạc, thoạt nhìn thì dường như con đường kéo dài xuyên qua cả núi.

Từng dãy núi liên miên tiếp nối nhô lên, trơ trọi không có một ngọn cỏ khiến người nhìn vào sẽ cảm giác được sự hoang vu, xơ xác. Ánh mặt trời lặn trong hoàng hôn chiếu rọi vào sa mạc làm cho nó ánh lên một màu vàng, tuy nhiên dãy Bạch Đà Sơn lại vẫn là một mảnh màu xám, trên núi đầy những khối đá và bụi rậm san sát nhau.

Từ một địa phương có tên là “Loạn Thạch Than”, có một con đường nhỏ uốn lượn nối thẳng với ngọn núi. Từ đây cưỡi ngựa đi khoảng năm sáu dặm thì trước mắt sẽ xuất hiện hai ngọn núi không quá cao khác, dọc theo con đường nhỏ uốn lượn đi tiếp nữa, sau đó lại đi xuyên qua một khe núi cực kỳ hẹp nữa thì sẽ gặp được một mảnh đất bằng phẳng rộng khoảng bốn năm dặm.

Mảnh đất bằng phẳng nằm ngay trung tâm, xung quanh là các tòa núi cao thẳng đứng.

Nơi này có rất nhiều căn nhà nhỏ, ở giữa sân rộng có một cái bực rộng nhô cao. Cách không xa cái bực có một giếng nước.

Trên bực có cắm một cột cờ cao thẳng đứng.

Lá cờ màu đen, trên đó có vẽ một đầu lâu màu trắng, phía trên đầu vẽ một thanh đao màu đỏ, nhìn vào thì thấy lưỡi đao đang nhuộm máu vậy.

Có gió, lá cờ tung bay. Bốn phía một mảnh yên tĩnh, chỉ có gió thổi làm cho lá cờ phấp phất mà thôi.

Phương Thất đứng dưới chân cột cờ, sắc mặt ngưng trọng đảo mắt nhìn quanh.

Xung quanh có rất nhiều người, nhưng chỉ là người chết.

Trên mặt đất, trong nhà, trước cửa, khắp nơi đều là xác người, nằm đủ các loại tư thế và các kiểu chết.

Có xác bị chặt đầu, có xác bị đâm xuyên vào cổ họng, có xác thì bị chém từ phía sau lưng, cả Hắc Phong Trại thoạt nhìn không có một người sống sót.

Mùi máu tanh phảng phất trong gió, Du Mộng Điệp ngửi thấy, nhin không được liền ỏi tại chỗ.

Trong lòng Phương Thất thầm thở dài, tiếp đó hắc đi xem xét các thi thể, xem xét cẩn thận từng cái một.

Du Mộng Điệp rốt cục không ỏi nữa, liền đứng tránh xa, sắc mặt rất khó coi.

Sau khi Phương Thất đã xem xét xong, hắc ngẩng đầu nhìn lá cờ đang bay bay trong gió.

Du Mộng Điệp ở phía xa lớn tiếng hỏi: “Thất ca, ca xem xong chưa?”

Phương Thất nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, trả lời: “Xong rồi.”

Du Mộng Điệp hỏi: “Có phát hiện ra gì không?”

Phương Thất gật đầu đáp: “Phát hiện ra một ít”

Du Mộng Điệp lớn tiếng nói: “Thất ca có thể đến đây không? Nơi này muội thật sự không thể chịu nổi”

Phương Thất cười khỏ chậm rãi bước qua, đứng ở lối vào, ngẩng đầu nhìn những ngọn núi nối tiếp nhau chạy dài, một trận gió mát thổi tới, Phương Thất khẽ thở dài.

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Ca rốt cuộc phát hiện ra gì hả?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Máu trên mặt đất vẫn còn ấm, chưa chuyển màu cũng chưa khô hoàn toàn, do đó có thể kết luận những người này đều bị giết vào khoảng nửa canh giờ trước, quá lắm cũng sẽ không vượt quá một canh giờ”

Du Mộng Điệp nói: “Trước khi chúng ta đến sao?”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Còn phát hiện ra gì nữa không?”

Phương Thất nói: “Nơi này có tổng cộng một trăm mười người chết, chắc đều là người của Hắc Phong Trại, nam có nữ có nhưng không ai còn sống cả. Tuy nhiên động thủ giết người có tổng cộng bảy tên”

Du Mộng Điệp kinh ngạc hỏi: “Sao ca biết?”

Phương Thất nói: “Từ vết thương trên người bọn họ mà đoán”

Du Mộng Điệp hỏi: “Ca có phát hiện chúng là ai không?”

Phương Thất lắc đầu, chậm rãi nói: “Có một tên dùng kiếm, kiếm pháp rất cao cường, có bốn mươi sáu người bị hắn một kiếm giết chết, mỗi một kiếm đều đâm trúng cổ họng, độ sâu của vết thương là hai tấc, toàn bộ đều nhau, sử dụng lực đạo hết sức chuẩn, võ công của tên này nhất định là cao nhất trong bảy tên, kiếm pháp của hắn rất đáng sợ”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi tiếp: “Ồ, vậy so với Hắc Sát thì thế nào?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi đáp: “Đáng sợ hơn Hắc Sát nhiều lắm”

Du Mộng Điệp hít một hơi, nói: “Đương kim thiên hạ, có ai có kiếm pháp cao như thế nhỉ?”

Phương Thất trầm tư một chút, rồi chậm rãi nói: “Huynh nghĩ tuyệt sẽ không vượt quá bốn người“, xong dừng một chút lại tiếp: “Nhưng hình như không có khả năng đó.”

Du Mộng Điệp nói: “Ca nói thử xem?”

Phương Thất nói: “Thiên Nam Kiếm Khách Sở Anh Nam nhưng nghe nói người này đã qua đời rồi. Nam Cung Khiếu Không của Tỉnh Nam Trang ở Hoài Nam, Thái Nhạc Thần Kiếm Đạm Thai Thiên Khánh, còn người cuối cùng là Bắc Hải Thần Quân, kiếm pháp tuyệt cũng tuyệt không kém ba người kia”, Phương Thất nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, nói tiếp: “Ý huynh nói chỉ là kiếm pháp thôi”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Muội cũng nghe đồn Sở Anh Nam đã chết. Nam Cung Khiếu Không và Đạm Thai Thiên Khánh cũng không có lý do nào để làm vậy, huống hồ bọn họ bây giờ cũng không ở chỗ này, còn Bắc Hải Thần Quân thì người gặp qua ông ta rất ít, nghe nói tính cách của ông ta rất lạnh lùng và kiêu ngạo, tuy nhiên ông ta cũng không có sống trong giang hồ nên cũng không phải. Rốt cuộc là ai đây?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi đáp: “Không biết, có lẽ thế gian còn có cao thủ mà chúng ta không biết.”

Du Mộng Điệp gật đầu, hỏi tiếp: “Còn sáu tên kia ra sao?”

Phương Thất nói: “Có một tên là cao thủ dùng đao, tên này giết tổng cộng hai mươi một người, những xác bị chặt đầu đều là do hắn giết cả, đao của tên này chém xuống, so với mấy tên chuyên hành hình chặt đầu phạm nhân của quan phủ còn gọn gàng hơn, tuyệt sẽ không làm máu văng tung tóe”

Du Mộng Điệp trầm tư nói: “Xem ra đao của tên này rất nặng và rất bá đạo, đao pháp cũng nhất định rất trầm ổn, nếu không thì sẽ không dễ dàng chặt đầu chuẩn xác như thế, Thất ca có thể đoán ra lai lịch của hắn không?”

Phương Thất lắc đầu nói “Đoán không ra nhưng có thể kết luận sẽ không là Liễu Diệp Đao hoặc là những loại đao nhẹ giống vậy, có lẽ là Quỷ Đầu Đao hoặc là Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao, những loại đao nặng đó”

Du Mộng Điệp cười khỏ nói: “Quý Đầu Dao? Chẳng lẽ là mấy tên thi hành án của quan phủ? Còn Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao thì truyền nhân rất nhiều, muốn tìm ra tên này thật khó khăn”

Phương Thất gật đầu, nói: “Những tên còn lại thì còn có một tên cũng dùng đao, một tên dùng Phán Quan Bút, một tên dùng thương, một tên dùng Lưu Tinh Chùy.” Phương Thất nhú mày nói tiếp: “Còn một tên rất kỳ lạ”

Du Mộng Điệp tò mò hỏi: “Có gì kỳ lạ?”

Phương Thất nhú mày nói: “Huynh nhìn không ra tên đó sử dụng binh khí gì?”

Du Mộng Điệp thốt: “Ồ?”

Phương Thất trầm tư nói: “Hình như là Đồng Bạt (1), nhưng không chắc chắn lắm.”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên nói: “Loại binh khí này rất hiếm thấy, nếu thật sự là Đồng Bạt, vậy thì chỉ có cao thủ của Thổ Phồn (2) mới có thể sử dụng”

Phương Thất gật đầu nói: “Không sai, người Trung Nguyên đích xác không ai sử dụng loại binh khí này.”

Du Mộng Điệp hỏi: “Thất ca còn phát hiện gì nữa không?”

Phương Thất gật đầu, nhìn Du Mộng Điệp, nói: “Còn có vài người chưa chết”

Du Mộng Điệp hỏi: “Ở đâu?”

Phương Thất lắc đầu, cười khỏ nói: “Nơi này toàn là xác chết, bất quá huynh không nhìn thấy xác của Thiết Kim Cương, Đỗ lão lục và tên mặt trắng kia”

Du Mộng Điệp vui vẻ nói: “Có lẽ bọn chúng còn ở trong thành trị thương, không có quay trở về đây cho nên mới thoát khỏi kiếp nạn này”

Phương Thất gật đầu, nói: “Còn có một người cũng không nhìn thấy xác.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Là ai vậy?”

Phương Thất chậm rãi đáp: “La Nhất Dao”

27. Chương 27 : Đột Tập

Phương Thất cười khỏ đáp: “Huynh có thể đoán được.”

Du Mộng Điệp kinh ngạc hỏi tới: “Vậy làm sao ca lại đoán biết La Nhất Dao không có ở đây?”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Dựa theo lời của lão Chu mập nói thì La Nhất Dao là một cao thủ dùng đao, bởi vì do năm tháng khổ luyện đao pháp cho nên thân thể tổ chất và cốt cách sẽ khác với người có võ công bình thường, hơn nữa cơ bàn tay của người dùng đao khác với cơ bàn tay của người dùng kiếm, độ chai trên bàn tay sẽ không giống nhau”

Du Mộng Điệp chậm rãi gật đầu, mỉm cười nói: “Rất có lý, thật không nghĩ tới Thất ca lại có tầm nhìn cẩn thận như vậy”

Phương Thất lại nói: “Còn một điểm nữa, quần áo của các xác chết nơi này mặc tuyệt đại đa số đều là bọn tiểu lâu la thôi, chỉ có hai ba xác ăn mặc giống người có địa vị hơi cao chút, huynh đã xem xét kỹ, trong mấy người đó tuyệt không có La Nhất Dao.”

Du Mộng Điệp gật đầu, nhú mày nói: “Vậy Thất ca nghĩ La Nhất Dao đã đi đâu? Bị thương nặng chạy đi hay là trùng hợp hẳn không có ở Hắc Phong Trại?”

Phương Thất cười khỏ, thở dài nói: “Nếu huynh biết thì huynh chính là thần tiên rồi, sau này có thể làm thầy tướng số xem quá khứ vị lai cho người khác, bảo đảm hốt bạc”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười khanh khách, nói: “Tướng của huynh làm thầy tướng số thì sẽ khiến người cười đến chết mất”

Phương Thất cười cười, tiếp đó lại khẽ thở dài.

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: "Sao vậy Thất ca?"

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, chậm rãi nói: "Muội thử nói xem là ai đột nhiên ra tay tiêu diệt Hắc Phong Trại này? Mục đích của chúng là gì?"

Du Mộng Điệp suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: "Muội nghĩ chỉ có một khả năng thôi"

Phương Thất gật đầu, nói: "Muội nói ra thử xem"

Du Mộng Điệp liền nói: "Có thể trong thời gian ngắn mà xuất động nhiều cao thủ như vậy đến Hắc Phong Trại lấy đi hơn một trăm tính mạng thì ngoại trừ tổ chức thần bí kia, muội không nghĩ ra là người nào khác cả?"

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp nói tiếp: "Bất quá, qua việc này có thể giải thích được hai vấn đề"

Phương Thất liền hỏi: "Là hai vấn đề gì?"

Du Mộng Điệp trả lời: "Thứ nhất có thể chứng minh tổ chức thần bí kia có tồn tại. Thứ hai, bọn chúng chẳng những thần bí, hơn nữa còn có đông đảo cao thủ, kế hoạch chu toàn, hành động nhanh chóng, hơn nữa thủ đoạn hết sức ác độc", Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, chậm rãi tiếp: "Theo muội đoán thì có rất nhiều cao thủ vô lâm bị tổ chức thần bí này khống chế, tùy thời để cho chúng sai khiến"

Phương Thất gật đầu, khẽ thở dài: "Không sai, ngay cả những người có hung danh khiến người trong giang hồ khiếp sợ như Thiên Diện Độc Quan Âm Kim Hoa Bà Bà, Hắc Sát đều cũng nghe lệnh của tổ chức thần bí này, tổ chức này quả thật rất đáng sợ"

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: "Thất ca đã bỏ quên tên Tiêu Tương Kiếm Khách Triệu Vô Cực rồi, mặc dù hẳn không tính là cao thủ tuyệt đỉnh nhưng cũng là một nhất lưu kiếm khách. Tuy nhiên tên này chỉ sống ở khu Tam Tương thôi, không biết làm sao lại đến đây? Thất ca không cảm thấy có điều kỳ lạ sao?"

Phương Thất trầm tư, hỏi: "Ý của muội là?"

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: "Ca cũng hiểu ý muội muốn nói gì mà"

Phương Thất nhíu mày nói: "Chẳng lẽ thật sự có nhiều cao thủ giang hồ bị bọn chúng nắm được điểm yếu trí mạng nên mới cam tâm tình nguyện ẩn tính mai danh đến nơi đây bán mạng cho chúng?"

Du Mộng Điệp gật đầu nói: "Có thể lắm, cả hắc bạch lưỡng đạo đều có, giống như Triệu Vô Cực vậy, có lẽ là bị nắm được điểm yếu gì đó, tuy nhiên cũng có thể hẳn vì lợi ích nào đó mà bán mạng cho bọn chúng không chừng"

Phương Thất gật đầu thở dài, nói: "Có thể làm cho nhiều cao thủ thuộc hắc bạch lưỡng đạo nghe lệnh như vậy, tổ chức này quả thật quá đáng sợ rồi"

Du Mộng Điệp gật đầu, tiếp lời: "Quả thực là cực kỳ đáng sợ"

Phương Thất nhíu mày một chút rồi đột nhiên nói: "Nếu bọn họ có thủ đoạn và thực lực đáng sợ như vậy thì tại sao lại phải cam tâm tình nguyện ở chốn hoang vu này?"

Du Mộng Điệp suy nghĩ một chút, đáp: "Có lẽ bọn chúng thấy thời cơ còn chưa chín mùi hoặc có lẽ chúng còn có một âm mưu gì khác nữa"

Phương Thất gật đầu, chậm rãi hỏi: "Về chuyện hôm nay, muội có ý kiến gì không?"

Du Mộng Điệp lại suy nghĩ một chút, đáp: "Mối đầu chúng ta nghĩ rằng chúng đang mượn đao giết người nhưng hiện tại nghĩ lại thì dường như không phải"

Phương Thất yên lặng gật đầu.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Muội nghĩ có hai khả năng, điều thứ nhất là bọn chúng biết đám thổ phỉ của Hắc Phong Trại này giết không được chúng ta, điều thứ hai có lẽ bọn chúng lo lắng La Nhất Dao sẽ tiết lộ điều gì đó bất lợi với bọn chúng”

Phương Thất gật đầu nói: “Rất có lý, cho nên bọn chúng đã vội vã cho người tới diệt Hắc Phong Trại?”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Chuyện này cũng chứng minh rõ một vấn đề”

Phương Thất liền hỏi: “Là vấn đề gì?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Chứng minh rõ chuyện của tứ ca nhất định không có quan hệ đến La Nhất Dao, nếu không bọn chúng tuyệt sẽ không làm ra chuyện như vậy”

Phương Thất gật đầu nói: “Không sai, nếu chuyện của tứ ca có liên quan đến La Nhất Dao thì bọn chúng nhất định đang hy vọng nhìn thấy giữa huynh và La Nhất Dao ai sẽ ngã xuống trước”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói tiếp: “Hơn nữa, nói không chừng La Nhất Dao có biết điều gì đó về bọn chúng cho nên bọn chúng mới vội vã ra tay diệt khẩu như thế”

Phương Thất chậm rãi gật đầu rồi nhìn Du Mộng Điệp, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Muội thật sự là một cô nương rất thông minh”

Gương mặt Du Mộng Điệp đột nhiên có chút ửng hồng, nhìn Phương Thất, thẹn thùng nói: “Đây là lần đầu tiên ca khen muội”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh biết khen như thế cũng chưa đủ đâu, đừng nói là nam nhân, ngay cả phụ nữ thấy muội cũng còn ghen ghét và hâm mộ nữa là”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói ẩn ý: “Nhưng muội trong mắt của ca dường như không phải là phụ nữ vậy, cho tới bây giờ ca cũng chưa từng nhìn thẳng qua muội nữa”

Phương Thất đột nhiên im lặng không lên tiếng rồi chậm rãi xoay người nhìn về phương xa, chỉ thấy các ngọn núi nối nhau liên tiếp cùng một mảnh xám ngắt mà thôi.

Hai người cứ như vậy yên lặng đứng đó, trời cũng đã về chiều.

Một hồi lâu sau, Du Mộng Điệp lên tiếng hỏi: “Thất ca đang nhìn gì thế?”

Phương Thất đáp: “Đang xem hoàng hôn.”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười, hỏi tiếp: “Thất ca đang suy nghĩ điều gì?”

Phương Thất đáp: “Huynh đang nghĩ về đám người Thiết Kim Cương”

Du Mộng Điệp liền nói: “Vậy chúng ta hãy mau chóng xuống núi tìm bọn chúng”

Phương Thất cười khổ nói: “Không cần, huynh sợ rằng ba tên đó cũng đã gặp chuyện dữ nhiều lành ít rồi”

Du Mộng Điệp chậm rãi gật đầu, khẽ thở dài nói: “Không sai, nếu ba tên đó còn đang ở trong thành thì nhất định đã bị giết diệt khẩu, còn nếu đang trên đường quay trở về núi thì nhất định cũng lành ít dữ nhiều”

Phương Thất gật đầu rồi cũng khẽ thở dài: “Bọn chúng đã từng bước chiếm hết tiên cơ, tính toán rất cẩn mật, huynh dám chắc đám người Thiết Kim Cương đã bị hạ độc thủ rồi.”

Du Mộng Điệp suy nghĩ một chút, nói: “Xem ra hy vọng duy nhất bây giờ chính là tìm được La Nhất Dao, có lẽ hắn sẽ nói cho chúng ta biết một số chuyện.”

Phương Thất gật đầu, đột nhiên nói: “Đây là hy vọng duy nhất, chúng ta hãy ra phía sau các căn nhà xem có manh mối gì không”

Du Mộng Điệp nhú mày nói: “Bên đó vừa rồi ca không có xem qua nhưng theo muội đoán thì cũng sẽ không có gì đâu, thôi ca mau đi xem xét đi, xem xong rồi chúng ta nhanh chóng xuống núi, muội đứng ở chỗ này đợi ca là được”

Nàng thật sự chịu không nổi mùi máu tanh đang phảng phất ở nơi này.

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp một chút, rồi cười cười, gật đầu nói “Được, huynh xem xong sẽ quay lại ngay, muội đợi huynh ở đây nhé”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, đột nhiên nói: “Thôi, chúng ta cùng đi vậy”

Phía sau các căn nhà quả nhiên có người.

Nhưng là người chết.

Nơi này cũng có hơn mười cỗ thi thể, mặt đất đã bị máu tươi nhiễm hồng.

Đây là một khoảng không gian không quá lớn, các căn nhà cách vách núi chỉ khoảng chừng một trượng xa, có một gò đất dài nhô lên bên cạnh vách núi, trên đó cũng có vài cỗ thi thể, nhìn qua bộ dáng thì có lẽ là chạy trốn tới nơi đây rồi mới bị giết.

Du Mộng Điệp bịt mũi đứng xa xa nhìn lại.

Một thi thể mặc đồ của đám lâu la không nhúc nhích nằm sấp trên mặt đất, trong tay còn cầm lấy một thanh kiếm, trên mặt đất có thể nhìn thấy được máu chảy ra từ cơ thể hắn, dường như chết đã lâu rồi.

Phương Thất đưa mắt nhìn vào thi thể này, tiếp đó chậm rãi ngồi xổm xuống, tay chạm vào thân thể hắn cẩn thận xem xét thì thấy được trên thi thể này hình như không có một vết thương nào.

Phương Thất nhíu mày, rồi quay đầu nhìn về Du Mộng Điệp.

Đột nhiên Phương Thất cảm giác được thi thể này có độ ẩm.

Ngay lúc đó, kiếm của tên mặc đồ lâu la này đã động, thế như tia chớp đâm tới cổ họng của Phương Thất.

Du Mộng Điệp đứng đằng xa nhìn thấy liền kinh hãi thất sắc, quát to: “Cẩn thận”

Phương Thất cả kinh, vừa quay đầu lại thì kiếm đã đến cổ họng, tay trái cầm đao vội đưa lên cản đỡ, tiếp đó thân thể mượn lực của kiếm đâm vào nhanh chóng lui về phía sau khoảng hai thước, tuy nhiên lúc này Phương Thất lại cảm giác được phía sau lưng có một luồng sát khí lạnh lẽo truyền đến.

Một thi thể nằm ở bên cũng đột nhiên sống lại, khi Phương Thất vừa lùi được về sau thì thanh Quỷ Đầu Đao trong tay hắn không biết lúc nào đã chờ sẵn, từ trên không mang theo tiếng xé gió bổ xuống phía sau cổ Phương Thất.

Trong tình thế nguy hiểm như thế, chân trái của Phương Thất điểm xuống đất một cái, cả thân thể liền bay cao lên phóng tới phía trước, ngay khi thân thể hạ xuống, Phương Thất nhìn thấy điểm đáp xuống của mình là trên một thi thể.

Lúc này thì đừng nói phía dưới là thi thể, cho dù là hổ phân đi nữa thì Phương Thất cũng sẽ đáp xuống.

“Nhân hữu thất thủ, mã hữu thất đề” (Người có lúc sảy tay, ngựa có lúc sảy chân), hạ xuống an toàn còn hơn là mất mạng.

Lúc Phương Thất đang rơi xuống thì đột nhiên phát hiện ra vẻ mặt đầy máu của thi thể phía dưới đang cười, thanh khoái đao trong tay hắn đột nhiên đâm ra, mục tiêu là ngực của Phương Thất đang hạ xuống.

28. Chương 28 : Liệt Sát

Thanh đao sáng loáng của cái thi thể vừa sống lại này đã đâm ra, hắn mỉm cười chờ người Phương Thất hạ xuống ngay mũi đao.

Trong lòng Phương Thất không khỏi hoảng hốt!

Nếu bị một đao này đâm trúng thì đao sẽ từ ngực đâm xuyên thấu đến lưng, cho dù là Hoa Đà(1) có sống lại, Biển Thước(2) có tái sinh cũng chỉ có thể ngửa mặt lên trời mà thở dài mà thôi, hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Lúc này Phương Thất đang rơi xuống, đột nhiên vô đao ở tay trái như tia chớp xuất ra đánh vào thân đao đang thẳng đứng, còn tay phải hóa chưởng thay đao đánh về cổ họng của tên cầm đao vừa sống lại.

Tên cầm đao chưa kịp kêu lên một tiếng thì cổ họng hắn đã bị năm đầu ngón tay của Phương Thất đâm xuyên qua, lần này hắn đã thật sự biến thành một xác chết.

Phương Thất rút cục cũng đáp xuống trên người của một xác chết.

Thấy một đao của mình trảm vào khoảng không, tên cầm Quỷ Đầu Đao liền hét lớn một tiếng, từ gò đất nhảy xuống, lúc cả người hắn đang ở giữa không trung, thanh Quỷ Đầu Đao đã mang theo kinh phong từ trên bổ xuống đầu của Phương Thất.

Lúc Phương Thất vừa hạ xuống trên thi thể tên cầm đao, thì một cổ thi thể ở phía bên trái lại sống lại, cây Phán Quan Bút trong tay hắn giống như tia chớp đánh tới huyệt Thái Dương của Phương Thất, ở phía bên phải cũng có một thi thể đột nhiên bật dậy, trong tay hắn cầm một cây thương dài, thương như linh xà đâm vào hông của Phương Thất.

Phương Thất vừa đáp xuống, chưa ổn định thân thể thì đã ra tay, tay phải cầm thanh đao chạm vào mặt đất, tiếp đó cả thân thể như một mũi tên từ cung bắn ra vọt về phía trước, tránh thoát tình huống cực kỳ nguy hiểm của ba binh khí do ba tên thi thể tấn công từ ba hướng phải trái và trên không.

Lúc Phương Thất vọt về phía trước tránh khỏi ba đợt công kích thì ngay tại đây cũng có một thi thể đã sống lại, Lưu Tinh Chùy màu bạc đã phóng ra như tia chớp, mang theo tiếng xé gió, thể nhanh như lôi điện đánh tới mặt Phương Thất. Phía sau là một vật hình tròn màu vàng đang xoay tròn bay tới cổ của Phương Thất, đúng là Đồng Bạt.

Phương Thất hoảng hốt.

Phương Thất vội xuất lực cầm đao sâu vào mặt đất khoảng một thước rồi chân đạp chuôi đao phóng lên không trung.

Tiếp đó lại rơi thẳng xuống.

Thân thể đã có chút đứng không vững.

Vừa rồi trong tình thế cấp bách, mặc dù mở được đường máu thoát đi nhưng lúc bay lên trên không thì vẫn bị Lưu Tinh Chùy đánh trúng vào chân trái, còn Đồng Bạt thì xẹt ngang cắt vào đùi phải của hắn, máu tươi đỏ thắm đã chảy ra theo miệng vết thương.

Đây là một âm mưu quá cao siêu, đã bố trí được một cái lưới lớn vô cùng chặt chẽ.

Phương Thất là con chim đang rơi vào lưới.

Vì bắt con chim này, kế hoạch đã được bố trí đâu vào đó, mỗi một bước đều được tính toán cẩn thận, mỗi một bước đều có thể lấy mạng của con chim Phương Thất.

Bất luận Phương Thất có tiếp xúc với thi thể nào trước đi nữa thì lập tức sẽ khởi động kế hoạch, một bước tiếp một bước, từng mắc lưới đan chặt vào nhau không lộ chút sơ hở.

Thậm chí ngay cả cơ hội rút đao Phương Thất cũng không có.

Phương Thất có thể sống sót đến bây giờ không biết có phải là do may mắn hay do hắn là cao thủ có võ công cao siêu nữa?

Trên đời có lẽ có may mắn nhưng tuyệt sẽ không nhiều.

Trên đời này cũng không thể có chuyện vô duyên vô cớ mà trở thành cao thủ.

Tuyệt đối không có.

Trên giang hồ, mỗi một cao thủ thành danh thì danh tiếng của họ tuyệt không phải là do may mắn có được mà là đổi lấy bằng vô số mồ hôi và máu.

Mồ hôi thì nhất định là của chính bản thân, nếu người chảy mồ hôi càng nhiều thì cơ hội chảy máu sẽ càng ít đi. Còn máu thì có của chính mình và của người khác, mỗi một giọt máu chảy ra đều là một giọt lệ hối hận.

Bất luận võ công có xảo diệu và cao minh cỡ nào thì cũng đều phải trải qua khổ luyện cả.

Ngày qua ngày khổ luyện, mười năm cũng như một ngày.

Kết quả của việc khổ luyện chính là có được tốc độ, sức mạnh và sự phản ứng bất khả tư nghị.

Chỉ có việc khổ luyện như vậy thì cao thủ hành tẩu giang hồ mới có thể có nhiều thắng lợi và có nhiều cơ hội sống sót hơn, cơ hội thất bại và tử vong sẽ giảm đi rất nhiều.

Võ công của Phương Thất chính là do khổ luyện mà có được, mồ hôi của hắn chảy ra tuyệt đối không thua bất cứ người nào.

Thoạt nhìn thì hắn rất ôn văn nho nhã, nhưng quá trình mà hắn khổ luyện thì không phải người thường có khả năng tưởng tượng.

Một võ lâm thế gia đào tạo các thế hệ sau của mình, đặc biệt là võ lâm thế gia như Thần Long Sơn Trang thì sự nghiêm khắc và yêu cầu đối với các thế hệ sau đã đạt đến hai chữ tàn khốc, tuyệt đối không phải giống như các gia đình giàu có khác.

Mỗi một gia tộc đều có phương thức đào tạo các thế hệ nối tiếp của mình, ngay cả hoàng đế thì cũng như thế.

Đây là gia quy và gia phong, thường thường sẽ được truyền từ đời này sang đời khác, điều này cũng làm cho một số võ lâm thế gia có thể đứng vững lâu dài cùng thời gian vì đời nào cũng có cao thủ xuất hiện.

Phương Thất đúng là lớn lên trong hoàn cảnh đó.

Từ lúc năm tuổi đã bắt đầu, Phương Thất mỗi ngày rời khỏi giường rất sớm dưới sự giám sát của Khải Mông tiên sinh, trước tiên là đọc sách học chữ, sau khi chấm dứt khóa học văn thì mới đến khóa luyện võ công.

Phương pháp luyện công tổ truyền của Phương gia dường như có chút đặc biệt, đó là phải luyện công trong Ấm Mã hồ trước cửa gia môn, một đứa con nít năm tuổi sẽ được bỏ xuống hồ, chỉ lộ ra đầu tại mặt nước, tiếp đó sử dụng một thanh đao nặng gấp ba lần thể trọng giết cá đang bơi trong hồ, luyện một canh giờ, bất luận là xuân hạ thu đông, mỗi ngày đều phải luyện như thế, nếu bị phát hiện ra là lười biếng thì gia pháp của Phương gia tuyệt sẽ không lưu tình.

Sau khi luyện công buổi sáng chấm dứt thì mới là thời gian dùng bữa sáng.

Mỗi một đứa trẻ đều là ham ăn ham ngủ, đại đa số trẻ con tuổi này đều nằm trong lòng cha mẹ ngủ say, còn Phương Thất thì lại phải rời giường đọc sách và luyện công, thức giấc lúc trời vẫn còn đầy sao, do đó hãy thử tưởng tượng thời gian hắn dậy sớm thế nào. Một đứa nhỏ được sinh trong gia đình võ lâm thế gia không hề có một chút sung sướng.

Được sinh ra tại nhà giàu có, có đôi khi cũng không phải là một việc may mắn.

Khi dùng xong bữa sáng thì lại tiếp tục, vẫn một canh giờ đọc sách học chữ, sau đó là một canh giờ luyện võ công, thời gian dùng cơm trưa vẫn như cũ không thay đổi, đó là luyện tập xong.

Khi Phương Thất đem đao pháp, chưởng pháp và kinh công tổ truyền của Phương gia luyện thành công, thì hắn vẫn là sử dụng thanh đại đao nặng nề đó tiếp tục luyện đao trong hồ, khi có thể sử dụng được đao dễ dàng, nhanh chóng và uy mãnh mà không mệt mỏi thì đối với Phương gia mà nói, lúc này mới chỉ có thể xem như đạt được một chút thành tựu, thành thử tiếp đó mỗi ngày cũng vẫn phải kiên trì luyện tập.

Lúc mười hai tuổi, hắn đã đạt được thành tựu như vậy nhưng hắn cũng không vì thế mà nghỉ ngơi.

Mỗi một thế hệ của Phương gia đều là trải qua khổ luyện như vậy, Phương Ngọc Sơn, Phương Ngọc Thành cũng vậy.

Phương Thất cũng không ngoại lệ.

Khổ luyện như vậy thì có trở thành cao thủ cũng không là việc lạ, nếu không trở thành cao thủ thì điều này mới quái đản.

Còn kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, kinh nghiệm lâm địch thì cũng không phải do khổ luyện mà có được, những thứ này phải tự chính bản thân cảm thụ và tích lũy mới có thể hiểu thấu được. Trong ba năm sống cuộc sống lãng tích thiên nhai, Phương Thất cũng đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm.

Lúc Phương Thất vừa rơi xuống mặt đất, có chút đứng không vững thì lại có một thanh khoái kiếm tấn công vào cổ họng hắn.

Trong tay của Phương Thất hiện đã không còn đao nữa, vừa rồi hắn đã cắm đao vào đất rồi.

Đùi phải của hắn mặc dù đang chảy máu, chân trái cũng bị Lưu Tinh Chùy đánh trúng gây thương tích nhưng thân pháp của hắn vẫn còn nhanh như điện.

Phương Thất đột nhiên ngã về sau.

Ngay khi ngã chạm mặt đất, hắn đã thuận thế đưa tay rút đao ra khỏi vỏ.

Thanh khoái kiếm nhanh như điện khó khăn lắm mới có cơ hội đâm vào cổ họng của Phương Thất nhưng hắn lại đột nhiên ngã người về phía sau.

Loại chiêu thức này cũng rất hiếm thấy nên tên sử dụng kiếm nhìn thấy cũng có một chút sửng sốt nhưng tiếp đó kiếm trong tay hắn lại đâm ra.

Chiêu thức của tên sử dụng kiếm vẫn như cũ không gì biến hóa, thân thể lao đến, kiếm trong tay lại hướng tới cổ họng của Phương Thất. Phương Thất đang ngã xuống mặt đất, thuận thế dùng tay rút đao ra khỏi vỏ, ánh đao chợt lóe, đao trong tay với một tốc độ nhanh bất khả tư nghị, như tia chớp đâm vào bụng của hắn.

Bụng tên sử dụng kiếm bị trúng đao, cả thân thể liền chết lặng, kiếm trong tay hắn chỉ còn cách cổ họng Phương Thất chỉ một tấc mà thôi, hắn ngơ ngác nhìn Phương Thất, vẻ mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Cho tới hiện tại hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, sao trên đời lại có thân pháp và đường đao nhanh như vậy!

Nhưng ngay lúc này lại có một cây trường thương trông giống như linh xà đâm vào Phương Thất, còn một bên là Lưu Tinh Chùy phát ra ánh bạc lấp lánh gào thét nhắm đầu Phương Thất bay đến.

Phương Thất vẫn còn nằm trên mặt đất, đao trong tay vẫn còn nằm trong bụng tên sử dụng kiếm.

Mỗi một người luyện võ đều biết một khi lấy tay bắt lấy tay người khác, thì từ một mặt nào đó cũng có thể nói là người khác đã bắt được người, bởi vì mặc dù người bắt được một bộ phận của người nhưng tay người cũng đang bị kẹt lại.

Nếu tay sử dụng đao bị kẹt lại thì không thể sử dụng đao tiếp tục nữa, và đồng dạng đối với người sử dụng kiếm cũng vậy.

Tay của Phương Thất hiện tại đang nắm chuôi đao, lưỡi đao đang nằm trong bụng địch nhân.

Thanh trường thương đã đâm tới, chỉ còn cách người Phương Thất không tới ba tấc, Lưu Tinh Chùy cũng đã sắp bay tới.

Phương Thất đột nhiên rút đao ra khỏi bụng tên dùng kiếm rồi thuận tiện dùng tay còn lại kéo hắn ra đón đỡ Lưu Tinh Chùy, mặt khác lặn qua một bên né tránh mũi thương đang đâm tới. Lưu Tinh Chùy gào thét đánh vào đầu của tên dùng kiếm đã chết làm nó vỡ ra, thân thể ngã xuống, máu văng khắp nơi.

Mũi thương đã đâm tới chỗ Phương Thất nằm nhưng hắn đã sớm tránh né làm cho mũi thương đâm hệt và cắm sâu vào mặt đất, tiếp đó Phương Thất đột nhiên lặn nhanh tới bên cạnh tên dùng thương, đao trong tay đâm ra như tia chớp, ánh đao lóe lên, cắm vào trước ngực và xuyên qua đến lưng hắn.

Lúc Phương Thất vừa mới đâm trúng tên dùng thương thì tên cầm Quỷ Đầu Đao ở một bên hét lớn một tiếng, từ không trung nhảy đến chém ra một đao, kinh phong sắc bén và bá đạo vô cùng, mắt thấy đao đã tới ngay cổ nhưng Phương Thất đã lực bất tòng tâm.

Hắn đã vô pháp né tránh.

Một tiếng “keng” vang lên, một thanh đao từ xa bay tới với tốc độ còn nhanh hơn điện đánh trúng vào lưới Quỷ Đầu Dao sắp trảm vào cổ Phương Thất, lưới thanh đao nặng nề lập tức gãy làm hai đoạn, đoạn bị gãy văng ra xa, đồng thời lại có một thanh đao thứ hai bay tới cắm xuyên qua cổ họng của tên dùng Quỷ Đầu Dao, cả thân hình nặng nề của hắn ngã xuống, chết ngay tức khắc.

Du Mộng Điệp đứng ở cách đó không xa mỉm cười, tiếp đó cúi người xuống nhặt tiếp một thanh đao lên.

Phương Thất thoát khỏi hiểm cảnh liền thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi chống tay đứng lên, trên đùi vẫn còn đang chảy máu.

Vừa rồi đợt tấn công liên hoàn thất quá nhanh, thậm chí ngay cả một lần hít thở cũng không có thời gian nữa.

Phương Thất đứng lên, cúi đầu nhìn vào vết thương trên đùi đang không ngừng chảy máu, màu hồng của máu đã nhiễm ướt hết cả quần và đã chảy xuống cả bàn chân.

Ngay khi Phương Thất cúi đầu nhìn xuống vết thương thì Lưu Tinh Chùy đã như tia chớp bay đến công kích, Đồng Bạt màu vàng đồng thời cũng phát ra âm thanh đầy sát khí, xoay tròn bay tới, cả hai một trước một sau, thế công sắc bén đánh vào Phương Thất.

Lưu Tinh Chùy và Đồng Bạt trong phút chốc đã bay tới trước mặt và phía sau đầu của Phương Thất.

Phương Thất cúi đầu nhìn vết thương trên đùi đang không ngừng chảy máu, dường như không có nhìn thấy Lưu Tinh Chùy và Đồng Bạt đang bay tới. Ngay lúc Lưu Tinh Chùy sắp đánh trúng mặt của Phương Thất thì hắn lại tiếp tục cúi đầu thấp xuống một chút nữa.

Lưu Tinh Chùy gào thét xẹt qua đỉnh đầu Phương Thất, đánh vào Đồng Bạt đang bay tới.

Đồng Bạt và Lưu Tinh Chùy chạm vào nhau, một tiếng ‘Keng’ vang lên, đồng Bạt đã bay trở về, vòng tròn với những gai nhọn sắc bén trực tiếp cắm vào trong vách tường. Tên sử dụng Lưu Tinh Chùy ngăn người, liền vội kéo dây xích thu hồi chùy nhưng lúc hắn vừa định ra tay thì đột nhiên lại sợ run.

Hắn nhìn thấy Lưu Tinh Chùy đang bay nhanh trở lại phía hắn.

29. Chương 29 : Giết Chóc Và Tha Thứ

Lưu Tinh Chùy là vật chết, cũng giống với đao kiếm, đều là do người khổng chế, hắn còn chưa làm ra động tác nào thì làm sao có thể tự bay ngược trở về?

Trên giang hồ người sử dụng Lưu Tinh Chùy rất ít bởi vì nó là một loại binh khí tương đối khó luyện, là một binh khí hình cầu được kết nối với một sợi xích sắt dài, nếu muốn sử dụng được Lưu Tinh Chùy một cách tự nhiên thì không có thời gian ba hoặc năm năm khổ công vốn không thể luyện thành cho nên người sử dụng được Lưu Tinh Chùy bình thường đều là cao thủ cả.

Đáng tiếc người hắn phải đối mặt hôm nay chính là Phương Thất.

Vừa rồi khi Lưu Tinh Chùy và Đồng Bạt chạm vào nhau thì thế bay của nó đã chậm đi, Phương Thất nhân lúc đó liền trở tay chụp lấy Lưu Tinh Chùy, tiếp đó cổ tay chuyển động, Lưu Tinh Chùy trong tay bay ngược trở lại về phía chủ nhân của nó.

Ngay khi tên sử dụng Lưu Tinh Chùy còn đang sửng sốt, Lưu Tinh Chùy đã như tia chớp đánh vào đầu của hắn làm cho nó vỡ tan, thân thể lập tức ngã xuống, máu văng tung tóe khắp nơi.

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt không chút thay đổi nhìn vào tên mặc đồ nho sinh cầm Phán Quan Bút và một tên khác mặt đỏ của bọn lâu la sử dụng Đồng Bạt.

Du Mộng Điệp mỉm cười đi tới, trong tay vẫn cầm một thanh đao.

Phương Thất nhìn hai người trước mặt, lạnh lùng thốt: “Các người là ai?”

Tên cầm Phán Quan Bút nhìn Phương Thất, cả thân thể hắn có chút phát run, còn tên sử dụng Đồng Bạt cũng đang trừng mắt nhìn Phương Thất, không lên tiếng.

Bọn chúng vốn nghĩ rằng với cái lưới chặt chẽ và chu đáo như thế thì việc giết được con chim Phương Thất sẽ dễ dàng, tuy nhiên lại không có nghĩ đến Phương Thất không phải là một con chim, hẳn giống như là một con mãnh hổ, chỉ một vuốt đưa lên đã phá vỡ lưới rồi.

Hiện tại chỉ còn lại có hai người bọn chúng, muốn giết Phương Thất thật là si tâm vọng tưởng.

Phương Thất mặc dù bị thương nhưng muốn giết hai tên này thì sức vẫn có thừa.

Huống chi còn có một người vừa ra tay đã lấy đi tính mạng của tên cầm Quỷ Đầu Dao, Du Mộng Điệp.

Bọn chúng đương nhiên biết tự lượng sức mình vì đã thấy được từng người trong nhóm có võ công cao hơn chúng nhiều và trong khoảnh khắc đã xuống âm tào địa phủ trình diện.

Hai người bọn chúng cơ hồ đã tuyệt vọng.

Phương Thất đột nhiên khê thở dài, nói: “Chỉ cần các người nói ra thì có thể đi.”

Hai người đưa mắt nhìn Phương Thất rồi lại nhìn nhau.

Điều kiện mê người như vậy quả thực khiến cho kẻ khác không dám tin tưởng.

Người trên thế gian phần lớn đều là ham sống sợ chết, đây là bản tính vốn có của con người, không thể chê trách gì được.

Chỉ có một số ít người nhìn thấu sự sống và cái chết, hiểu được ý nghĩa của hai việc này thì mới có thể trong lẫn ranh sống và chết kiên định giữ vững nguyên tắc của mình, mặc kệ sống chết ra sao.

Những người “Sát thân thành nhân, xá sanh thủ nghĩa” (Nho giáo: Thà tự vẫn để giữ vững nhân, thà chết đi để giữ trọn nghĩa), tuân thủ nguyên tắc của bản thân rất nghiêm, đối với họ, ‘Thành Nhân’ và ‘Thủ Nghĩa’ có giá trị còn hơn cả tính mạng của bản thân.

Một người nếu không có nguyên tắc làm người của mình, ham sống sợ chết thì người như thế cho dù còn sống đi nữa thì việc sống cũng không khác gì đã chết.

Cho nên thường nghe nói, có những người mặc dù còn sống nhưng hẳn đã chết rồi, có những người mặc dù đã chết nhưng lại vĩnh viễn sống mãi trong lòng mỗi người.

Sự sống và cái chết cách nhau chỉ một lần ranh mong manh mà thôi, sống hay chết thường cũng chỉ do một ý nghĩ.

Tuy nhiên một số người cũng không đồng ý với lời nói trên và họ cũng có một câu nói khác đơn giản hơn ‘Chết tử tế không bằng còn sống’.

Bởi vì bọn họ hiểu được, dù sao còn sống vẫn tốt hơn chết đi, chỉ cần còn sống sẽ còn hy vọng, còn có ngày trở mình. Còn chết đi thì đã không còn gì nữa, đau khổ cũng không, sung sướng cũng không, thậm chí ngay cả cái chết cũng không còn nữa rồi.

Người đã chết, vĩnh viễn không còn cách nào để chết lần nữa.

Cho nên nếu có thể có cơ hội sống còn thì ai cũng sẽ không nguyện ý đi chết.

Bởi vì nghe nói sau khi người chết đi sẽ có mười tám tầng địa ngục chờ họ, hơn nữa còn nghe nói tại mười tám tầng địa ngục thì càng xuống thấp một tầng sẽ chịu đau khổ nhiều hơn.

Đáng tiếc trên thế gian này lại có một loại hiện tượng rất kỳ lạ, càng là người làm ác thì càng sống tốt và thoải mái hơn, có nhiều vật chất và hưởng thụ nhiều hơn so với người thiện lương bình thường, do đó ý nghĩ không muốn chết của bọn họ so với người bình thường rất mạnh, họ rất sợ chết.

Tên cầm Phán Quan Bút và tên sử dụng Đồng Bạt đưa mắt nhìn nhau, xong đều im lặng không thốt lời nào.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Chỉ cần các người chịu nói ra là ai phái các người tới, và là ai đã tỉ mỉ bố trí kế hoạch này, thủ lĩnh của tổ chức các người là người nào thì ta cam đoan hai người các người có thể an toàn rồi đi”

Sắc mặt tên cầm Phán Quan Bút đột nhiên thay đổi, cả người run rẩy, trong mắt của tên sử dụng Đồng Bạt cũng lộ ra thần sắc sợ hãi.

Rốt cục đây là một tổ chức như thế nào và thi triển loại thủ đoạn gì mà có thể làm cho mấy tên sống trước đường gươm mũi giáo này sợ hãi đến thế?

Du Mộng Điệp thở dài, nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ tổ chức của các người thật sự làm cho các người sợ hãi đến thế sao?”

Tên cầm Phán Quan Bút và tên sử dụng Đồng Bạt đều cúi đầu không lên tiếng.

Phương Thất đột nhiên lại thở dài rồi nói: “Các người sống cuộc sống quả đáng thương, thật sự là đáng tiếc!”

Du Mộng Điệp lạnh lùng cười nói: “Khi bọn chúng ra tay giết người thì dường như không đáng thương chút nào cả đâu”

Tên cầm Phán Quan Bút chậm rãi ngẩng đầu nhìn Du Mộng Điệp, tiếp đó chậm rãi nói: “Chúng tôi đều là phụng mệnh làm việc, chỉ có thể làm như vậy”

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Không sai, ta biết các người phụng mệnh làm việc, dám thổ phỉ của Hắc Phong Trại đã chết, các người ra tay diệt bọn thổ phỉ thì cũng coi như là vì dân trừ hại, có rất nhiều người cảm kích các người không hết, tuy nhiên ngay cả các đứa bé và phụ nữ cũng giết, chẳng lẽ bọn họ đáng chết sao? Người không có vợ con sao, nếu đổi lại là họ bị giết thì người sẽ cảm thấy thế nào?”

Tên cầm Phán Quan Bút khẽ thở dài, cúi đầu không nói.

Du Mộng Điệp nhìn tên sử dụng Đồng Bạt, lạnh lùng cười nói: “Người là ai? Vì ám toán người khác mà ăn mặc như vậy, không cảm thấy rất tức cười sao?”

Tên sử dụng Đồng Bạt cúi đầu xuống nhìn thoáng qua bộ đồ đang mặc, miệng đột nhiên nở một nụ cười quái dị, dùng tiếng Hán cứng nhắc nói: “Ta quả thật cho tới bây giờ cũng không có mặc qua bộ quần áo nào khó chịu như vậy, bộ đồ này thật là không thoải mái chút nào”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Vậy trang phục lát ma màu đỏ có thoải mái không?”

Sắc mặt của tên sử dụng Đồng Bạt đột nhiên thay đổi, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp nói: “Nếu ta đoán không lầm thì người cũng là một thượng sư trong giới phật giáo Thổ Phồn, chẳng biết người thuộc phái nào? Trữ Mã phái? Tát Già phái? Cát Cử phái? Hay là Cách Lỗ phái vậy?”

Tên sử dụng Đồng Bạt đột nhiên ngẩn ra, kinh ngạc đưa ánh mắt nhìn vào Du Mộng Điệp, một hồi lâu mới thở dài và chậm rãi nói: “Bần tăng thuộc Triết Bạng Tự của Hoàng Giáo.”

Hoàng Giáo chính là danh xưng khác của Cách Lỗ phái, đây là giáo phái phật giáo hưng thịnh nhất tại Thổ Phồn, do tăng nhân Tông Khách Ba nổi tiếng sáng lập ra. Ngoài ra còn có Trữ Mã phái với danh xưng Hồng Giáo, Cát Cử với danh xưng Bạch Giáo và Tát Già phái với danh xưng Hoa Giáo.

Tại Thổ Phồn còn có một giáo phái khác nữa gọi là Hắc Giáo, giáo đồ thuộc giáo phái chuyên mặc đồ đen cho nên gọi là Hắc Giáo, ngoài ra giáo phái này còn có tên là Bốn Ba Giáo hoặc Giả Giác Nan phái. Giáo lý của giáo phái này dạy là phải tin tưởng vào vạn vật vì vạn vật đều có linh tính, tin tưởng vào các loại hiện tượng, và rất am hiểu Vu thuật. Bọn họ thường dùng phương pháp bói toán để giải trừ các loại tai nạn trong cuộc sống. ‘Bốn Ba’ chính là ám chỉ khả năng thông quý thần của Vu sư, thủy tổ của giáo phái là Tân Nhiêu Mễ Ốc Long, phiên dịch thành Hán ngữ thì có ý nghĩa là ‘Vu sư tối cao’.

Tuy nhiên, sau khi Hoàng Giáo xuất hiện đã chiếm được vị trí chủ đạo tại Thổ Phồn, người đứng đầu tối cao của Hoàng Giáo hiện tại chính là Đạt Lại Hòa, sống tại Lạp Tát Bồ Đạt Lạp Cung và tiếp khách tại Trát Thập Luân Bồ Tự. Hoàng Giáo dạy cho các giáo đồ nghiêm thủ giới luật và phải giữ tâm trong sáng. Ngoài ra, Hoàng Giáo còn có chế độ quản lý rất nghiêm, do đó các giáo đồ của Hoàng Giáo bình thường ai ai cũng nghiêm thủ thanh quy, hết sức thành kính, cả đời đều là khổ tu.

Người tối cao đứng đầu Hoàng giáo thường được xưng là ‘Hoạt Phật’ (phật sống), còn người đứng đầu của các phái như Trữ Mã phái, Cát Cử phái, Tát Già phái thì đều xưng là ‘Pháp Vương’.

Triết Bạng Tự đúng là một trong ba tự viện lớn nhất thuộc Hoàng giáo tại Thổ Phồn.

Du Mộng Điệp nhìn tên lạt ma, lạnh lùng cười nói: “Thượng sư là người xuất gia, đáng lý phải nghiêm thủ giới luật, tại tự viện cố gắng tu hành, nhưng vì sao phải rời xa Thổ Phồn tới nơi này làm ác? Chẳng lẽ vị đại sư tổ sư Tông Khách Ba giáo dạy người làm vậy sao?”

Tên lạt ma nghe xong lời nói của Du Mộng Điệp, đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt hiện ra vẻ đau khổ, cắn răng không nói tiếng nào, sử dụng Đồng Bạt còn lại trong tay đánh vào đầu.

Mặt của Du Mộng Điệp liền hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Nếu một người mà lương tâm còn có thể cảm giác được sự xấu hổ thì nói rõ người này vẫn còn có thể cứu vãn được.

Trên thế gian này người không thể cứu vãn được nữa thì chỉ là người đã bỏ mất sự xấu hổ của lương tâm thôi.

Ánh đao lóe lên, Phương Thất đột nhiên ra tay, đao trong tay như tia chớp bay ra, một tiếng ‘keng’ vang lên, xuyên qua lỗ hổng chính giữa của Đồng Bạt nằm trên tay của tên lạt ma, dư kinh chưa hết, thanh đao mang theo Đồng Bạt bay ra khoảng một trượng xa, cắm vào đá, chỉ còn chuôi đao và Đồng Bạt vướng trên thân đao lộ ra, rung động không thôi.

Tên lạt ma tuyệt vọng nhìn Phương Thất, trong mắt hiện lên vẻ buồn bã và sợ hãi.

Còn tên cầm Phán Quan Bút thì toàn thân mồ hôi lạnh chảy ra, cả người run rẩy không thôi.

Du Mộng Điệp nhìn thoáng qua Đồng Bạt và đao đang cắm sâu vào đá rồi quay đầu lại nhìn Phương Thất, dịu dàng mỉm cười.

Phương Thất lẳng lặng nhìn tên lạt ma khê thở dài, sau đó đột nhiên nói: “Người đi đi.”

Vẻ mặt của tên lạt ma trong nháy mắt không ngừng biến hóa, kinh ngạc có, khó hiểu có, cảm kích có, mừng rỡ có, và còn vẻ buồn bã và mơ hồ nữa.

Phương Thất nói: “Đi đi, trở về Thổ Phồn đi”

Tên lạt ma không hiểu, đưa ánh mắt mơ hồ nhìn Phương Thất, tiếp đó dùng tiếng Hán cứng nhắc hỏi: “Tại sao?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Phật tổ nói, quay đầu là bờ, buông bỏ đồ đao lập địa thành Phật, ta tin tưởng người!”

Tên lạt ma ngơ ngác nhìn Phương Thất, trong mắt đột nhiên tràn ngập sự cảm kích vô hạn.

30. Chương 30: Khoái Bút Thư Sinh Đình Dật

Tha thứ cũng là một trong những tính cách tốt đẹp nhất của loài người.

Nếu càng có nhiều người có tính cách tốt đẹp này thì thế gian này sẽ càng trở nên hạnh phúc hơn.

Phương Thất chậm rãi nói: “Người không cần cảm kích ta, ta biết có một số việc vốn bất đắc dĩ không muốn làm, ta cũng tin tưởng người sau này nhất định có thể cứu giúp cho rất nhiều người thoát ly bể khổ.”

Tên lạt ma đột nhiên ưỡn ngực, da mặt ngăm đen của hắn dường như có hào quang hiện ra, nói: “Cảm ơn thí chủ!”

Trong mắt Phương Thất hiện lên vẻ thương cảm nhưng vẫn mỉm cười nói: “Người cũng không cần cảm ơn ta, đại ca của ta cũng giống người xuất gia làm hòa thượng, ta tin tưởng người nhất định cũng giống đại ca ta, sẽ trở thành một cao tăng”

Tên lạt ma nhìn Phương Thất và Du Mộng Điệp, khê thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Hôm nay có thể gặp được hai vị thí chủ nơi đây đúng là duyên phận và phúc phận trong đời của bản tăng! Sau khi trở về Thổ Phồn, bản tăng sẽ đến bên Nạp Mộc Thác Hồ ngày đêm tụng kinh, vì tội nghiệt đã gây ra mà sám hối,

vì những vong hồn mà siêu độ, và cũng vì hai vị thí chủ cùng chúng sinh thế gian cầu phúc! Bần tăng xin cáo từ”

Nạp Mộc Thác còn có tên khác là Nạp Mộc Thác Hồ, trong tiếng Tạng thì ‘Thác’ có nghĩa là ‘Hồ’. ‘Nạp Mộc Thác’ ý chỉ ‘Thiên Hồ’, ‘Linh Hồ’ hoặc là ‘Thần Hồ’, tương truyền nơi đây là đạo tràng của Mật Tông và cũng là một trong những thánh địa lớn nhất của Phật giáo.

Việc này, trước kia Du Mộng Điệp đã từng nghe Hiên Viên Hoàng nói qua.

Phương Thất lại cười nói: “Đại sư đi đường cẩn thận”

Tên lạt ma liền chấp tay rồi xoay người bỏ đi.

Giết chết một người có đôi khi cũng không khó, nhưng muốn tha thứ cho một người thì đôi khi cũng không dễ.

Nếu có thể tha thứ để cảm hóa một người, khiến cho hắn từ nay về sau hướng thiện và luôn giúp đỡ người khác, chuyên làm chuyện tốt giúp người thì chuyện như vậy bất luận là đối với chính mình hay người khác cũng là một chuyện vô cùng có ý nghĩa.

Nếu người tha thứ cho một người và cảm hóa hắn làm cho hắn thành tâm đi giúp đỡ người khác thì chẳng phải là người cũng đang gián tiếp trợ giúp họ hay sao?

Sau này bất luận lúc nào nghĩ lại thì tâm cũng sẽ cảm thấy vui mừng, tâm trạng vui vẻ thì khóe miệng tự nhiên sẽ lộ ra nụ cười mà thôi.

Luôn luôn nở nụ cười là một điều tốt, một người chỉ cần còn có thể cười được thì chẳng những có thể làm cho chính bản thân cảm giác được vui vẻ mà còn có ảnh hưởng tốt đẹp đến người khác nữa.

Chuyện như vậy thì tại sao lại không làm nhỉ?

Tuy nhiên chuyện như vậy lại có bao nhiêu người có khả năng làm được đây?

Tên lạt ma bỏ đi rồi, tên cầm Phán Quan Bút có dáng vẻ thư sinh cũng cúi đầu, chuẩn bị bước theo sau.

Phía trước chính là một góc của dãy nhà, tên lạt ma đã băng qua góc tường tại đó, tên có dáng vẻ thư sinh cũng nhanh chóng bước theo sát hắn, chuẩn bị biến mất sau góc tường.

Ánh đao đột nhiên lóe lên, một thanh đao đơn đao cắm vào vách tường chặn đường đi của tên dáng vẻ thư sinh, đao cắm vào vẫn còn rung động không thôi.

Tên dáng vẻ thư sinh nhìn thấy sợ ngây người.

Hắn chậm rãi xoay người lại, thanh đao trong tay Du Mộng Điệp đã không còn nữa.

Du Mộng Điệp cười nói: “Ai cho ngươi đi?”

Hắn đột nhiên cảm giác được mình hiện tại giống như một con chuột đang nằm chờ con mèo ra tay xử lý.

Đột nhiên hắn cảm thấy buồn bã cực kỳ.

Sự thất vọng, sợ hãi đồng thời nảy lên trong lòng, tên thư sinh nhìn Du Mộng Điệp, tựa như một con chuột đang cố gắng chạy nhưng vẫn không cách nào chạy thoát, ánh mắt thất thần và tuyệt vọng nhìn con mèo đang hí hửng.

Vừa mới trước đó không lâu, hắn vẫn còn là một con chim ưng uy phong, chỉ chờ con thỏ xuất hiện thì sẽ đón mồi.

Tuy nhiên sau đó lại đột nhiên phát hiện ra con thỏ không phải là thỏ mà là một con mãnh hổ.

Mọi việc trên đời thường rất hay đùa bốn con người.

Tên thư sinh đột nhiên lớn tiếng nói: “Giết ta đi!”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi lại: “Ngươi rất muốn chết phải không?”

Trên đời không có ai muốn chết cả, người muốn chết nếu không phải là có đầu óc bị bệnh thì cũng là người chịu sự đả kích dữ dội đến nỗi tuyệt vọng.

Tên thư sinh cắn răng nhìn Du Mộng Điệp, trong mắt lộ ra sự thù hận, lớn tiếng quát: “Đúng!”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười, nụ cười này tên thư sinh cảm giác được giống như con mèo đã hạ vuốt xuống.

Du Mộng Điệp nói: “Nếu người muốn chết thì chúng ta đương nhiên không cần ngăn người.”

Tên thư sinh nghe những lời đó xong thì dùng ánh mắt cực kỳ oán hận nhìn vào Du Mộng Điệp, không thốt lời nào.

Du Mộng Điệp thản nhiên nói tiếp: “Nếu một người đã khẳng khẳng muốn làm chuyện gì đó, cho dù là tự chấm dứt mạng sống đi nữa thì chỉ cần không nguy hại đến người khác, hẳn lúc nào cũng có quyền lợi làm việc đó, người khác đương nhiên không thể dùng sức ngăn cản, người nghĩ đúng không?”

Tên thư sinh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi nói: “Các người các người chuẩn bị giết ta?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Ồ, ta nghĩ rằng người không muốn sống nữa chứ”

Lời của Du Mộng Điệp nói thật ra rất dễ hiểu.

Cho dù là một kẻ ngu thì cũng có thể nghe hiểu được ý tứ của nàng là gì.

Tên thư sinh chậm rãi cúi đầu, thở dài, nói: “Các người hãy giết ta đi”

Du Mộng Điệp đột nhiên lạnh lùng nói: “Hôm nay người chết tại nơi này thật sự quá nhiều rồi, nếu người thật sự muốn chết thì tại sao không giống tên lạt ma vừa rồi, có chút dũng khí nhỉ?”

Tên thư sinh giật mình nhìn Du Mộng Điệp, nói lắp bắp: “Ta ta”

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói tiếp: “Chỉ cần cây Phán Quan Bút của người nhẹ nhàng cắm vào huyệt Thái Dương thôi thì ta tin chắc người sẽ rất nhanh đi gặp lại đồng bọn, tại sao người còn chưa ra tay?”

Trán của tên sinh mồ hôi đột nhiên chảy ra như tắm.

Du Mộng Điệp đột nhiên khẽ thở dài, nói: “Trời tối rồi, người muốn chúng ta đợi bao lâu đây?”

Tên thư sinh nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp và Phương Thất rồi quay đầu nhìn về mặt trời đỏ rực ở phía tây, tiếp đó chậm rãi nhắm lại đôi mắt, tay phải chậm rãi giơ lên, Phán Quan Bút bằng thép trong tay dưới ánh hoàng hôn phát ra ánh sáng lạnh lùng.

Sau đó hắn lại nhìn về Du Mộng Điệp và Phương Thất, cắn răng, cánh tay phải chuyển động, Phán Quan Bút trong tay đột nhiên đâm tới huyệt Thái Dương.

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn hắn, Phương Thất cũng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Tuy nhiên Phán Quan Bút vừa chạm đến huyệt Thái Dương đã dừng lại.

Du Mộng Điệp nở nụ cười, Phương Thất cũng cười.

Cánh tay phải của tên thư sinh run rẩy không thôi, tiếp đó thốt lên: “Rốt cuộc các người muốn gì?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Người không phải muốn chết sao? Vừa rồi người có cốt khí lắm mà, sao lại dừng lại thế?”

Tên thư sinh cúi đầu thật thấp, nói: “Ta”

Du Mộng Điệp thở dài, nói: “Ta tin tưởng người cũng có cha mẹ và vợ con, nếu người chết đi thì họ biết làm sao?”, dừng một chút, Du Mộng Điệp nói tiếp: “Kỳ thật rất nhiều người trong chúng ta cố gắng sống cũng là sống vì thân nhân của mình cho nên người cũng không cần phải cảm thấy xấu hổ”

Tên thư sinh chậm rãi ngẩng đầu lên, vừa xấu hổ vừa cảm kích nhìn Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Chết thật ra rất dễ dàng nhưng sống thì rất khó đấy, sở dĩ ta cố gắng giải thích cho người là vì ta biết người nhất định sống trong đau khổ và mệt mỏi!”

Tên thư sinh thở dài, lại tiếp tục cúi đầu thấp xuống.

Du Mộng Điệp chậm rãi nói tiếp: “Người vừa rồi không nên làm vậy, cho dù người không vì chính bản thân thì cũng nên vì cha mẹ và vợ con mà nghĩ lại”, Du Mộng Điệp dừng một chút rồi mỉm cười: “Huống chi, người cũng không cần ở trước mặt chúng ta biểu diễn nhiều trò như vậy.”

Tên thư sinh vẫn cúi đầu không lên tiếng.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, nói tiếp: “Ta hy vọng người có thể nói ra bí mật của tổ chức các người, và là ai đã hại Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành, ta cam đoan người có thể an toàn rời đi”

Tên thư sinh chậm rãi ngẩng đầu lên, mặt và ánh mắt lộ ra vẻ rất sợ hãi. Một hồi lâu sau lại chậm rãi lắc đầu.

Phương Thất đột nhiên thở dài, lạnh lùng nói: “Đinh Dật, rốt cuộc người có muốn nói không?”

Tên thư sinh kinh ngạc nhìn Phương Thất, nói lắp bắp: “Người người?”

Phương thất cười lạnh, nói:: “Khoái Bút Thư Sinh Đinh Dật, là người Cửu Giang, chuyên sử dụng Phán Quan Bút, vận bút như thần, chuyên đánh vào các yếu huyệt của đối thủ, trên giang hồ cũng có danh nghĩa hiệp, chẳng lẽ người cũng cam tâm làm con chó dưới chân người khác?”

Đinh Dật nhìn Phương Thất, hẩn nhìn thật lâu, sau đó ngửa mặt lên trời than thở: “Đinh mỗ thẹn với tổ tông, quả thật đáng chết!”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Người không cần phải chết, ta biết người cũng đã từng làm nhiều chuyện tốt, ta sẽ không giết người đâu.”

Đinh Dật nhìn Phương Thất, vẻ mặt hẩn biến hóa rất nhiều, cảm kích có, xấu hổ có, bất đắc dĩ và đau khổ cũng có.

Phương Thất chậm rãi nói: “Theo ta thấy thì với võ công của các người căn bản không thể đụng tới một sợi tóc của tứ ca ta, tuy nhiên tổ chức của các người đã hại tứ ca của ta như vậy, do đó người chỉ cần nói cho ta biết tên chủ mưu phía sau các người là ai thì người có thể lập tức trở về Cửu Giang, tiếp tục danh tiếng hiệp sĩ của người, chuyện hôm nay ta tuyệt sẽ không tiết lộ một lời”

Đinh Dật chậm rãi gật đầu, tiếp đó thở dài nói: “Người của Phương gia quả nhiên ai cũng là người thông minh, Đinh mỗ đây kính nể vạn phần, chỉ là người muốn ta nói cho người biết ai đã hại Phương Ngọc Thành, điều này không có khả năng”

Phương Thất nhìn Đinh Dật, thở dài, nói: “Nếu người thật sự không muốn nói, vậy người hãy đi đi, nên nhớ sau này đừng giúp bọn chúng làm chuyện ác đức nữa là được”

Trong mắt Đinh Dật đột nhiên tràn ngập cảm kích, nói: “Phương huynh đệ, Đinh mỗ có thể xưng hô với người một tiếng huynh đệ không? Người đối đãi ta như vậy, Đinh Dật đây thật sự cảm thấy rất xấu hổ. Chỉ là chuyện này không phải ta không muốn nói mà là ta quả thật không hề biết gì cả”

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Không biết? Sao có thể như vậy?”

Đinh Dật chậm rãi nói: “Các người đại khái cũng biết nơi này có một tổ chức thần bí, ta đương nhiên cũng là người của tổ chức này, tuy nhiên tổ chức này có những bí mật đáng sợ gì thì ta thật sự là không biết”

31. Chương 31: Tổ Chức Thần Bí

Đinh Dật nhìn Du Mộng Điệp, tiếp đó thở dài, cười khổ một tiếng, dường như đang cười nhạo chính bản thân hẩn, rồi chậm rãi nói: “Nói ra có thể hai vị sẽ không tin, Đinh mỗ đến nơi đây cũng đã gần năm năm thời gian nhưng đối với mọi tình huống trong tổ chức đều không biết một chút gì cả.....”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười lạnh nói: “Người đừng nên giở trò hư thật nữa”

Đinh Dật nhìn Du Mộng Điệp cười cười, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn, chậm rãi lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Vừa rồi Phương huynh đệ đã tha cho tại hạ, lời nói của tại hạ hiện tại không phải là lời giả dối”

Du Mộng Điệp yên lặng gật đầu, lời của Đinh Dật lúc này thật sự không phải giả.

Đinh Dật nói tiếp: “Tại hạ chỉ biết là, tổ chức của chúng tôi chẳng những rất thần bí, hơn nữa thủ đoạn cũng hết sức ác độc, không những đối với người bên ngoài mà còn với những người thuộc tổ chức nữa, nếu mà làm sai chuyện gì thì sẽ bị trừng phạt bằng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất!”

Phương Thất và Du Mộng Điệp nhìn Đinh Dật với vẻ khó hiểu.

Đinh Dật dừng một chút, đột nhiên cả người run rẩy, sắc mặt cũng thay đổi, nói gần từng chữ một: “Quả thật cực kỳ đáng sợ!”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi tiếp: “Đáng sợ thế nào?”

Đinh Dật cắn răng nói: “Cô nương có biết, trước đây nhóm của chúng tôi vốn có tám người nhưng tại sao bây giờ chỉ còn lại có bảy người thôi không?”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Thủ đoạn của các ngươi quá tàn nhẫn, giết người như ma, vốn phải chết đi cho đỡ lo, nhóm các ngươi chết đi một người thì cuộc sống của người khác mới có thể an ổn một chút”

Ánh mắt của Đinh Dật cực kỳ buồn bã nhìn Du Mộng Điệp, run giọng nói: “Nhưng cô nương có biết hắn chết ra sao không?”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Chết như thế nào? Ta hy vọng hắn chết càng thảm càng tốt!”

Đinh Dật nở nụ cười, sắc mặt càng khó coi, giọng run rẩy nói: “Tứ chi của hắn đều bị chặt hết, tiếp đó bị bỏ vào một cái bình rồi đổ nước thuốc vào, ba ngày sau mới có thể chết được”

Sắc mặt Du Mộng Điệp đột nhiên thay đổi, kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Đinh Dật nói: “Cô nương thấy kiểu chết như vậy có đáng sợ không?”

Du Mộng Điệp ngẩn người, rồi chậm rãi gật đầu.

Kiểu chết này thật sự rất đáng sợ, đáng sợ đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng thật sự nghĩ không ra có kiểu chết nào đáng sợ hơn kiểu chết này.

Nàng đang tưởng tượng ra sự sợ hãi sâu sắc của Đinh Dật khi đứng nhìn người bị ngâm trong bình chết dần chết mòn trong đau khổ.

Đinh Dật thở dài, chậm rãi nói: “Người giống như Đinh mỗ đây, trong tổ chức không biết có bao nhiêu nữa”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Có khoảng bao nhiêu?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Đinh mỗ vừa rồi đã nói, không phải tại hạ không muốn nói mà là tại hạ chẳng biết gì để nói cả”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Các ngươi cùng sống chung trong một tổ chức, có lý nào lại không biết?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Là như thế này, nhóm của chúng tôi vốn có tám người, bây giờ chỉ còn lại có bảy, đều sống trong một biệt viện, mỗi người đều đến từ những nơi khác nhau nên không hề biết lẫn nhau, hơn nữa còn có một quy định nghiêm khắc là tuyệt đối không cho phép kể cho người khác nghe thân phận và lai lịch của mình, bình thường đều ở tại phòng mình, không có chuyện gì thì không được ra ngoài, các bữa ăn đều là do một người vừa cầm vừa điếc mang đến”

Du Mộng Điệp lại nhíu mày hỏi tiếp: “Là thật? Vậy thủ lĩnh của nhóm là ai?”

Đinh Dật đáp: “Chính là người sử dụng kiếm khi này”

Du Mộng Điệp và Phương Thất quay đầu thoáng nhìn về xác tên sử dụng kiếm, thân thể hắn giờ đây đã không còn dấu dính trên người nữa, trước đó đã bị Lưu Tinh Chùy đánh bể rồi.

Du Mộng Điệp hỏi: “Người có biết thân phận và lai lịch của hắn không?”

Đinh Dật lắc đầu trả lời: “Không biết và chúng tôi cũng không dám hỏi, chỉ biết là võ công của rất cao nên chúng tôi đều gọi hần là lão đại”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Làm thế nào các người biết được chúng ta đến Hắc Phong Trại này?”

Đinh Dật nói: “Tại hạ không biết, sợ là tất cả người trong nhóm cũng không ai biết, ngay cả khi đến đây rồi thì cũng không biết phải làm nhiệm vụ gì. Mỗi lần có nhiệm vụ, lão đại sẽ triệu tập và xuất phát, tất cả mọi hành động cũng đều do hần an bài sắp xếp, chúng tôi không thể hỏi, chỉ có thể làm mà thôi”

Phương Thất đột nhiên lên tiếng: “Tổ chức của các người có tên là gì? Điều này người có biết không?”

Đinh Dật lại lắc đầu nói: “Không biết, tại hạ chỉ biết là nhóm của chúng tôi có số hiệu là mười sáu.”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Mười sáu? Vậy có tổng cộng bao nhiêu nhóm?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Không biết nhưng sợ rằng không ít đâu, hơn nữa mỗi nhóm không ai biết ai cả, ngay cả sống tại nơi nào cũng không biết nữa”

Phương Thất cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Người có tham gia vào việc hãm hại tứ ca ta không?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Cao thủ như Phương Ngọc Thành vậy thì làm thế nào người kém cỏi như tại hạ có thể tham gia? Chuyện này nhóm của chúng tôi không có tham gia, chúng tôi cũng không biết là nhóm nào đã ra tay nữa”

Phương Thất nhíu mày hỏi tiếp: “Người có biết người đứng đầu tổ chức là ai không?”

Đinh Dật lắc đầu, cười khổ nói: “Với thân phận của Đinh mỗ trong tổ chức, chỉ sợ là cao hơn tên mang cơm một chút mà thôi, ngay cả cơ hội được triệu kiến còn không có thì lấy gì mà gặp mặt được.” Đinh Dật dừng một chút, cười khổ nói tiếp: “Thật ra nếu có cơ hội gặp mặt đi nữa thì chỉ sợ Đinh mỗ cũng chả biết hần là ai”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Thật thần bí vậy sao?”

Đinh Dật gật đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tại sao người đang sống một cuộc sống an ổn mà lại đi tham gia vào tổ chức này làm gì? Hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bán mạng cho bọn chúng?”

Đinh Dật nặng nề thở dài, rồi chậm rãi nói: “Người khác như thế nào thì tại hạ không biết nhưng tại hạ tới nơi này đều là do tự làm tự chịu”

Du Mộng Điệp nhíu mày, ngạc nhiên hỏi: “Người muốn nói gì?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Hai vị cũng biết, Đinh mỗ ta trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, nhưng là người thì ai cũng có lúc sai lầm, tuy nhiên sai lầm mà Đinh mỗ đây phạm phải là là, hần dường như nói không được nữa.

Du Mộng Điệp hỏi: “Là sai lầm gì?”

Đinh Dật trầm tư một chút rồi nói: “Đây là một chuyện sai lầm rất lớn, chuyện này nếu mà truyền ra ngoài thì Đinh mỗ đây ngay lập tức sẽ thân bại danh liệt, sống không bằng chết.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Bọn chúng đã lợi dụng sự sai lầm đó và đến tìm người có phải không?”

Đinh Dật gật đầu, trả lời: “Vào một đêm của mấy năm trước, Đinh mỗ đang ở trong nhà thì đột nhiên có một người bịt mặt võ công cao cường tới, võ công của hần cao siêu đến nỗi không thể tưởng tượng”

Du Mộng Điệp liền mỉm cười hỏi: “Cao siêu ra sao?”

Đinh Dật thở dài, nói: “Cao siêu đến cỡ nào thì tại hạ không biết nhưng hần đứng bất động một nơi mà Đinh mỗ đây ngay cả vạt áo của hần cũng chạm không nổi”

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Ý người muốn nói...?”

Đinh Dật liền than thở: “Đinh mỗ học nghệ không tinh, người bịt mắt đó cầm một thanh trường kiếm trong tay nhưng căn bản không có sử dụng, mỗi lần Phán Quan Bút của Đinh mỗ đây đánh vào huyết đạo của hắn thì tay hắn đã đâm tới cổ họng của Đinh mỗ trước rồi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy chẳng phải người đã chết rồi sao?”

Đinh Dật lắc đầu nói: “Hắn chỉ là đâm tới rồi dừng, Đinh mỗ thử tấn công nhiều lần nữa nhưng cũng thất bại”

Phương Thất nói: “Hắn không giết người có phải là muốn lợi dụng người không?”

Đinh Dật gật đầu, thở dài nói: “Lúc Đinh mỗ đang tuyệt vọng thì hắn dùng giọng nói lạnh lùng nói với Đinh mỗ một việc, đúng là đúng là việc sai lầm mà Đinh mỗ đã phạm vào trước đó”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Sau đó thì sao?”

Đinh Dật khê cần môi nói: “Chuyện này nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của Đinh mỗ sẽ hoàn toàn bị hủy. Hắn uy hiếp rằng nếu tại hạ không gia nhập tổ chức của hắn thì chuyện này sẽ được truyền khắp thiên hạ, hơn nữa hơn nữa”, giọng Đinh Dật lại bắt đầu run rẩy.

Phương Thất nhìn Đinh Dật, đột nhiên khê thở dài.

Du Mộng Điệp nghi hoặc hỏi: “Hơn nữa thế nào?”

Đinh Dật trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói: “Hơn nữa hắn sẽ làm cho Đinh mỗ sống không bằng chết và giết tất cả già trẻ bé lớn của gia môn Đinh mỗ, ngay cả gà chó cũng không tha”

Du Mộng Điệp thở dài, cúi đầu không nói.

Nàng cũng hiểu được, trên thực tế Đinh Dật vốn không có cơ hội lựa chọn.

Mặt của Đinh Dật đột nhiên hiện lên vẻ cực kỳ buồn bã, chậm rãi nói: “Có ai mà không chết, Đinh mỗ đây chết đi thì cũng không có gì nhưng nếu tất cả người trong gia môn đều chết hết, Đinh mỗ Đinh mỗ thật sự là”, hắn dừng một chút, ngẩng đầu lên than thở: “Nếu vậy thì Đinh mỗ sẽ là tội nhân thiên cổ, có xuống dưới cửu tuyền cũng không còn mặt mũi nào mà gặp liệt tổ liệt tông nữa!”

Một người khi đã làm sai một chuyện, vì không muốn để cho người khác biết, có đôi khi sẽ bắt đắ dĩ phạm các sai lầm khác lớn hơn nữa, tựa như một người một người nói dối, có đôi khi cần phải nói dối nhiều hơn để che dấu cái việc nói dối trước đây.

Phương Thất thở dài hỏi tiếp: “Tiếp đó ra sao?”

Đinh Dật trả lời: “Tiếp đó hắn nói cho tại hạ một địa danh và bảo tại hạ đến đây, tìm được địa danh đó thì chỉ cần nói ra ám hiệu mà thôi, không cần nói gì khác, cũng không cần hỏi gì, chỉ cần nghe lệnh làm việc là đủ”

Du Mộng Điệp hỏi: “Ám hiệu thế nào?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Rất đơn giản, hắn bảo tại hạ đến đây nói rằng tại hạ mang số bảy mươi chín là được”

Du Mộng Điệp nói: “Đó mà cũng là ám hiệu sao?”

Đinh Dật gật đầu đáp: “Đúng vậy, ở chỗ này ai cũng không có tên, chỉ có số hiệu, tại hạ mang số bảy mươi chín.”

Phương Thất nói: “Các người sống ở đâu?”

Đinh Dật đột nhiên đưa tay lên sờ sờ sau gáy rồi cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ở tại”

Phương Thất hỏi tới: “Ở đâu?”

Du Mộng Điệp vội la lên: “Thất ca, không ổn!”

Phương Thất nhanh chóng nhìn kỹ Đinh Dật, chỉ thấy Đinh Dật đang há to miệng, thân dựa vào tường, thần sắc đầy giât mình trên mặt hiện ra.

32. Chương 32: Cái Chết Của Đinh Dật

Đinh Dật nhìn Du Mộng Điệp, tiếp đó thở dài, cười khổ một tiếng, dường như đang cười nhạo chính bản thân hắn, rồi chậm rãi nói: “Nói ra có thể hai vị sẽ không tin, Đinh mỗ đến nơi đây cũng đã gần năm năm thời gian nhưng đối với mọi tình huống trong tổ chức đều không biết một chút gì cả.....”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười lạnh nói: “Người đừng nên giở trò hư thật nữa”

Đinh Dật nhìn Du Mộng Điệp cười cười, nhưng cười so với khóc còn khó coi hơn, chậm rãi lắc đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Vừa rồi Phương huynh đệ đã tha cho tại hạ, lời nói của tại hạ hiện tại không phải là lời giả dối”

Du Mộng Điệp yên lặng gật đầu, lời của Đinh Dật lúc này thật sự không phải giả.

Đinh Dật nói tiếp: “Tại hạ chỉ biết là, tổ chức của chúng tôi chẳng những rất thần bí, hơn nữa thủ đoạn cũng hết sức ác độc, không những đối với người bên ngoài mà còn với những người thuộc tổ chức nữa, nếu mà làm sai chuyện gì thì sẽ bị trừng phạt bằng những thủ đoạn tàn nhẫn nhất!”

Phương Thất và Du Mộng Điệp nhìn Đinh Dật với vẻ khó hiểu.

Đinh Dật dừng một chút, đột nhiên cả người run rẩy, sắc mặt cũng thay đổi, nói gần từng chữ một: “Quả thật cực kỳ đáng sợ!”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi tiếp: “Đáng sợ thế nào?”

Đinh Dật cắn răng nói: “Cô nương có biết, trước đây nhóm của chúng tôi vốn có tám người nhưng tại sao bây giờ chỉ còn lại có bảy người thôi không?”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Thủ đoạn của các người quá tàn nhẫn, giết người như ma, vốn phải chết đi cho đỡ lo, nhóm các người chết đi một người thì cuộc sống của người khác mới có thể an ổn một chút”

Ánh mắt của Đinh Dật cực kỳ buồn bã nhìn Du Mộng Điệp, run giọng nói: “Nhưng cô nương có biết hắn chết ra sao không?”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Chết như thế nào? Ta hy vọng hắn chết càng thảm càng tốt!”

Đinh Dật nở nụ cười, sắc mặt càng khó coi, giọng run rẩy nói: “Tứ chi của hắn đều bị chặt hết, tiếp đó bị bỏ vào một cái bình rồi đổ nước thuốc vào, ba ngày sau mới có thể chết được”

Sắc mặt Du Mộng Điệp đột nhiên thay đổi, kinh ngạc đến nỗi nói không nên lời.

Đinh Dật nói: “Cô nương thấy kiểu chết như vậy có đáng sợ không?”

Du Mộng Điệp ngẩn người, rồi chậm rãi gật đầu.

Kiểu chết này thật sự rất đáng sợ, đáng sợ đến nỗi ngay cả chính bản thân mình cũng thật sự nghĩ không ra có kiểu chết nào đáng sợ hơn kiểu chết này.

Nàng đang tưởng tượng ra sự sợ hãi sâu sắc của Đinh Dật khi đứng nhìn người bị ngâm trong bình chết dần chết mòn trong đau khổ.

Đinh Dật thở dài, chậm rãi nói: “Người giống như Đinh mỗ đây, trong tổ chức không biết có bao nhiêu nữa”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Có khoảng bao nhiêu?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Đinh mỗ vừa rồi đã nói, không phải tại hạ không muốn nói mà là tại hạ chẳng biết gì để nói cả”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Các người cùng sống chung trong một tổ chức, có lý nào lại không biết?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Là như thế này, nhóm của chúng tôi vốn có tám người, bây giờ chỉ còn lại có bảy, đều sống trong một biệt viện, mỗi người đều đến từ những nơi khác nhau nên không hề biết lẫn nhau, hơn

nữa còn có một quy định nghiêm khắc là tuyệt đối không cho phép kể cho người khác nghe thân phận và lai lịch của mình, bình thường đều ở tại phòng mình, không có chuyện gì thì không được ra ngoài, các bữa ăn đều là do một người vừa cầm vừa điếc mang đến”

Du Mộng Điệp lại nhú mày hỏi tiếp: “Là thật? Vậy thủ lĩnh của nhóm là ai?”

Đinh Dật đáp: “Chính là người sử dụng kiếm khi này”

Du Mộng Điệp và Phương Thất quay đầu thoáng nhìn về xác tên sử dụng kiếm, thân thể hắn giờ đây đã không còn dấu dính trên người nữa, trước đó đã bị Lưu Tinh Chùy đánh bể rồi.

Du Mộng Điệp hỏi: “Người có biết thân phận và lai lịch của hắn không?”

Đinh Dật lắc đầu trả lời: “Không biết và chúng tôi cũng không dám hỏi, chỉ biết là võ công của rất cao nên chúng tôi đều gọi hắn là lão đại”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Làm thế nào các người biết được chúng ta đến Hắc Phong Trại này?”

Đinh Dật nói: “Tại hạ không biết, sợ là tất cả người trong nhóm cũng không ai biết, ngay cả khi đến đây rồi thì cũng không biết phải làm nhiệm vụ gì. Mỗi lần có nhiệm vụ, lão đại sẽ triệu tập và xuất phát, tất cả mọi hành động cũng đều do hắn an bài sắp xếp, chúng tôi không thể hỏi, chỉ có thể làm mà thôi”

Phương Thất đột nhiên lên tiếng: “Tổ chức của các người có tên là gì? Điều này người có biết không?”

Đinh Dật lại lắc đầu nói: “Không biết, tại hạ chỉ biết là nhóm của chúng tôi có số hiệu là mười sáu.”

Phương Thất nhú mày hỏi: “Mười sáu? Vậy có tổng cộng bao nhiêu nhóm?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Không biết nhưng sợ rằng không ít đâu, hơn nữa mỗi nhóm không ai biết ai cả, ngay cả sống tại nơi nào cũng không biết nữa”

Phương Thất cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Người có tham gia vào việc hãm hại tứ ca ta không?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Cao thủ như Phương Ngọc Thành vậy thì làm thế nào người kém cỏi như tại hạ có thể tham gia? Chuyện này nhóm của chúng tôi không có tham gia, chúng tôi cũng không biết là nhóm nào đã ra tay nữa”

Phương Thất nhú mày hỏi tiếp: “Người có biết người đứng đầu tổ chức là ai không?”

Đinh Dật lắc đầu, cười khổ nói: “Với thân phận của Đinh mỗ trong tổ chức, chỉ sợ là cao hơn tên mang cơm một chút mà thôi, ngay cả cơ hội được triệu kiến còn không có thì lấy gì mà gặp mặt được.” Đinh Dật dừng một chút, cười khổ nói tiếp: “Thật ra nếu có cơ hội gặp mặt đi nữa thì chỉ sợ Đinh mỗ cũng chẳng biết hắn là ai”

Du Mộng Điệp nhú mày hỏi: “Thật thần bí vậy sao?”

Đinh Dật gật đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tại sao người đang sống một cuộc sống an ổn mà lại đi tham gia vào tổ chức này làm gì? Hơn nữa còn cam tâm tình nguyện bán mạng cho bọn chúng?”

Đinh Dật nặng nề thở dài, rồi chậm rãi nói: “Người khác như thế nào thì tại hạ không biết nhưng tại hạ tới nơi này đều là do tự làm tự chịu”

Du Mộng Điệp nhú mày, ngạc nhiên hỏi: “Người muốn nói gì?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Hai vị cũng biết, Đinh mỗ ta trên giang hồ cũng có chút danh tiếng, nhưng là người thì ai cũng có lúc sai lầm, tuy nhiên sai lầm mà Đinh mỗ đây phạm phải là là”, hắn dường như nói không được nữa.

Du Mộng Điệp hỏi: “Là sai lầm gì?”

Đinh Dật trầm tư một chút rồi nói: “Đây là một chuyện sai lầm rất lớn, chuyện này nếu mà truyền ra ngoài thì Đinh mỗ đây ngay lập tức sẽ thân bại danh liệt, sống không bằng chết.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Bọn chúng đã lợi dụng sự sai lầm đó và đến tìm người có phải không?”

Đinh Dật gật đầu, trả lời: “Vào một đêm của mấy năm trước, Đinh mỗ đang ở trong nhà thì đột nhiên có một người bịt mặt võ công cao cường tới, võ công của hắn cao siêu đến nỗi không thể tưởng tượng”

Du Mộng Điệp liền mỉm cười hỏi: “Cao siêu ra sao?”

Đinh Dật thở dài, nói: “Cao siêu đến cỡ nào thì tại hạ không biết nhưng hắn đứng bất động một nơi mà Đinh mỗ đây ngay cả vạt áo của hắn cũng chạm không nổi”

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Ý người muốn nói...?”

Đinh Dật liền than thở: “Đinh mỗ học nghệ không tinh, người bịt mặt đó cầm một thanh trường kiếm trong tay nhưng căn bản không có sử dụng, mỗi lần Phán Quan Bút của Đinh mỗ đây đánh vào huyết đạo của hắn thì tay hắn đã đâm tới cổ họng của Đinh mỗ trước rồi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy chẳng phải người đã chết rồi sao?”

Đinh Dật lắc đầu nói: “Hắn chỉ là đâm tới rồi dừng, Đinh mỗ thử tấn công nhiều lần nữa nhưng cũng thất bại”

Phương Thất nói: “Hắn không giết người có phải là muốn lợi dụng người không?”

Đinh Dật gật đầu, thở dài nói: “Lúc Đinh mỗ đang tuyệt vọng thì hắn dùng giọng nói lạnh lùng nói với Đinh mỗ một việc, đúng là đúng là việc sai lầm mà Đinh mỗ đã phạm vào trước đó”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Sau đó thì sao?”

Đinh Dật khê cần môi nói: “Chuyện này nếu truyền ra ngoài, danh tiếng của Đinh mỗ sẽ hoàn toàn bị hủy. Hắn uy hiếp rằng nếu tại hạ không gia nhập tổ chức của hắn thì chuyện này sẽ được truyền khắp thiên hạ, hơn nữa hơn nữa”, giọng Đinh Dật lại bắt đầu run rẩy.

Phương Thất nhìn Đinh Dật, đột nhiên khê thở dài.

Du Mộng Điệp nghi hoặc hỏi: “Hơn nữa thế nào?”

Đinh Dật trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi nói: “Hơn nữa hắn sẽ làm cho Đinh mỗ sống không bằng chết và giết tất cả già trẻ bé lớn của gia môn Đinh mỗ, ngay cả gà chó cũng không tha”

Du Mộng Điệp thở dài, cúi đầu không nói.

Nàng cũng hiểu được, trên thực tế Đinh Dật vốn không có cơ hội lựa chọn.

Mặt của Đinh Dật đột nhiên hiện lên vẻ cực kỳ buồn bã, chậm rãi nói: “Có ai mà không chết, Đinh mỗ đây chết đi thì cũng không có gì nhưng nếu tất cả người trong gia môn đều chết hết, Đinh mỗ Đinh mỗ thật sự là”, hắn dừng một chút, ngẩng đầu lên than thở: “Nếu vậy thì Đinh mỗ sẽ là tội nhân thiên cổ, có xuống dưới cửu tuyền cũng không còn mặt mũi nào mà gặp liệt tổ liệt tông nữa!”

Một người khi đã làm sai một chuyện, vì không muốn để cho người khác biết, có đôi khi sẽ bắt đắ dĩ phạm các sai lầm khác lớn hơn nữa, tựa như một người một người nói dối, có đôi khi cần phải nói dối nhiều hơn để che dấu cái việc nói dối trước đây.

Phương Thất thở dài hỏi tiếp: “Tiếp đó ra sao?”

Đinh Dật trả lời: “Tiếp đó hắn nói cho tại hạ một địa danh và bảo tại hạ đến đây, tìm được địa danh đó thì chỉ cần nói ra ám hiệu mà thôi, không cần nói gì khác, cũng không cần hỏi gì, chỉ cần nghe lệnh làm việc là đủ”

Du Mộng Điệp hỏi: “Ám hiệu thế nào?”

Đinh Dật cười khổ nói: “Rất đơn giản, hắn bảo tại hạ đến đây nói rằng tại hạ mang số bảy mươi chín là được”

Du Mộng Điệp nói: “Đó mà cũng là ám hiệu sao?”

Đinh Dật gật đầu đáp: “Đúng vậy, ở chỗ này ai cũng không có tên, chỉ có số hiệu, tại hạ mang số bảy mươi chín.”

Phương Thất nói: “Các người sống ở đâu?”

Đinh Dật đột nhiên đưa tay lên sờ sờ sau gáy rồi cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Ở tại”

Phương Thất hỏi tới: “Ở đâu?”

Du Mộng Điệp vội la lên: “Thất ca, không ổn!”

Phương Thất nhanh chóng nhìn kỹ Đinh Dật, chỉ thấy Đinh Dật đang há to miệng, thân dựa vào tường, thần sắc đầy giật mình trên mặt hiện ra.

33. Chương 33: Nguyệt Dạ Nhu Tình

Du Mộng Điệp nói đầy ẩn ý: “Cô ấy đã bỏ đi ba năm rồi, chẳng lẽ Thất ca còn không thể quên được cô ấy sao?”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp rồi lại cúi đầu, chậm rãi nói: “Có những người, có những việc, không phải nói quên là quên được”

Dưới ánh trăng, Du Mộng Điệp ngẩng đầu nhìn Phương Thất, nhìn thật lâu rồi chậm rãi nói: “Tại sao có một số việc rõ ràng vừa nghĩ đến là cảm thấy đau khổ mà lại không thể quên được? Tại sao nên quên đi lại không thể quên được? Tại sao nên nhớ thì lại không thể nhớ? Tại sao nhìn không thấy thì luôn nghĩ đến nó? Tại sao ở ngay trước mắt thì lại nhìn không thấy?” Nàng chậm rãi nói, hình như là đang nói với Phương Thất, hình như là đang lẩm bẩm một mình .

Dưới ánh trăng, có thể thấy trong hai mắt của Du Mộng Điệp nước đã tràn ra.

Phương Thất cúi đầu chậm rãi đi tới, yên lặng không nói gì, hần lúc này thật không biết nên nói gì nữa.

Có lẽ đây là tình yêu khắc cốt ghi tâm và nỗi nhớ nhưng thấm sâu vào xương tủy, nó đã trở thành một bộ phận của tính mạng và cũng đã biến thành dấu ấn không thể tách rời, bất luận là có đi tới nơi nào đi nữa thì cũng không thể trốn tránh và loại nó ra khỏi đầu óc.

Có những thời gian sống bên người rất vui vẻ, rất ngọt ngào, thậm chí rất sung sướng và hạnh phúc nhưng khi mất đi người rồi thì sẽ cảm thấy cô đơn, buồn bã và khổ đau và nó sẽ luôn hiện lên trong đầu, hiện ra trước mắt, những khi nhớ lại những chuyện vui vẻ, ngọt ngào, sung sướng và hạnh phúc ấy thì nó tự nhiên sẽ biến thành nỗi đau đớn không thể nói nên lời.

Khi buồn bã và đau khổ không nói nên lời thì lúc thất thần không hay không biết, nước mắt sẽ không tiếng động chảy xuống khuôn mặt.

Có lẽ đúng là bởi vì quá đau khổ cho nên mới nỗi nhớ nhưng mới tăng thêm.

Có lẽ bởi vì đau khổ rơi lệ cho nên mới không có cách nào quên được.

Du Mộng Điệp đột nhiên gọi: “Thất ca.”

Phương Thất đáp: “Gì hả muội?.”

Du Mộng Điệp đột nhiên lại im lặng.

Phương Thất quay đầu lại nhìn Du Mộng Điệp, đôi mắt đầy nước mắt của nàng đang nhìn hần.

Phương Thất miễn cưỡng cười hỏi: “Muội sao thế?”

Du Mộng Điệp dụi dụi mắt đáp: “Muội hơi sợ”

Sa mạc hoang vu, màn đêm yên tĩnh, hai người buồn bã cô đơn

Phương Thất lại miễn cưỡng cười hỏi: “Muội sợ gì vậy?”

Du Mộng Điệp trả lời: “Ca có thể nắm tay của muội không?”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, dưới ánh trăng nàng có vẻ quá cô đơn.

Có lẽ nàng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn như thế và cũng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn trong chốn sa mạc hoang dã này, bên người mặc dù có một người nhưng dường như có một bức tường vô hình ngăn cách giữa hai người, làm tăng thêm nỗi cô quạnh không lời.

Phương Thất khẽ thở dài, cúi đầu không nói.

Du Mộng Điệp đột nhiên lớn tiếng nói: “Ca xem thường muội vậy sao? Ca đi đi, muội không đi nữa”

Phương Thất cười khổ nói: “Huynh nào có dám dám xem thường muội đâu? Du muội muội của huynh bằng tuyết thông minh, xinh đẹp đáng yêu, ngu huynh nơi nào dám xem thường muội chứ”

Du Mộng Điệp nói: “Có phải vậy không? Những lời ca nói có thật không? Vậy tại sao ca lại không chịu nắm tay muội?”

Phương Thất nói lấp bắp: “Huynh huynh”

Du Mộng Điệp lại nói: “Ca không cần nói nữa, trong mắt của ca, ngoại trừ Trầm Tuyết Quân là phụ nữ thì không có ai đáng để lọt vào mắt cả”

Phương Thất cười khổ nói: “Chuyện đó chuyện đó thì có liên quan gì nào?”

Du Mộng Điệp lạnh lùng hỏi: “Không có liên quan thật sao?”

Phương Thất khẽ thở dài, đáp: “Không phải.”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Tại sao không?”

Phương Thất cúi đầu đáp: “Ngu huynh ngu huynh”

Du Mộng Điệp đột nhiên bước lên hai bước, vươn tay ra nắm lấy khuỷu tay của Phương Thất, tiếp đó đầu nhẹ nhàng tựa vào vai hắn.

Phương Thất ngẩn ra, thân thể hơi run, ngoại trừ Trầm Tuyết Quân, cho tới bây giờ hắn không có cùng với người phụ nữ khác có cử chỉ thân mật như thế. Hắn thật không nghĩ tới Du Mộng Điệp lại hành động như vậy.

Phương Thất thở dài, nhẹ nhàng gọi: “Du muội muội”

Du Mộng Điệp không nói gì.

Phương Thất nói: “Du muội muội, ngu huynh”

Du Mộng Điệp đột nhiên lớn tiếng: “Gọi muội là Mộng Điệp hay Điệp nhi, cha của muội cũng gọi muội như thế, muội thích ca gọi muội như thế”

Phương Thất cười khổ nói: “Nhưng..... nhưng ngu huynh”

Du Mộng Điệp lại lớn tiếng: “Muội mặc kệ, dù sao cô ấy đã rời khỏi ca lâu rồi, muội thích ca, muội muốn cùng sống chung với ca”

Phương Thất thở dài, nói: “Sao muội lại tự tìm khổ như vậy? Có rất nhiều người tốt thích muội”

Du Mộng Điệp nói: “Những người đó ở trong mắt muội đều là bọn ruồi quấy rầy cả, người muội thích chính là ca, có khổ hay không là chuyện của muội, ca không cần xen vào”

Phương Thất cúi đầu, nhìn Du Mộng Điệp, đầu của nàng đang tựa vào vai hắn, mái tóc dài đang tỏa ra mùi thơm ngát. Phương Thất khẽ thở dài, ánh mắt lại nhìn về phía xa xăm.

Ở nơi quê nhà xa xôi, người mẹ già bây giờ không biết ra sao? Có còn thắm rơi lệ lúc không người hay không? Tình hình của tứ ca có trở nên tốt hơn không? Tứ tẩu vẫn còn bên cạnh giường khóc hết nước mắt hay không?

Cuộc sống vốn rất lạ kỳ, những việc không nên nhớ thì lại nhớ hoài, còn những việc nên nhớ thì lại hết lần này tới lần khác nhớ không nổi.

Trăng đã lên cao.

Gió cũng ngừng thổi, những ngôi sao trên bầu trời đêm có vẻ sáng hơn mọi ngày.

Ánh trăng chậm chậm trôi trên bầu trời, yên lặng quan sát tất cả diễn biến nơi thế gian.

Du Mộng Điệp đột nhiên dịu dàng gọi: “Thất ca”

Phương Thất cũng nhẹ giọng đáp lại: “Gì hở?”

Du Mộng Điệp dịu dàng hỏi: “Ca đang suy nghĩ gì thế?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Huynh đột nhiên nhớ tới mẹ của huynh, còn có tứ ca và tứ tẩu nữa.”

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thất ca yên tâm, lần này chúng ta đến nơi đây, nhất định có thể báo thù cho tứ ca”

Phương Thất không nói, chỉ khẽ gật đầu.

Du Mộng Điệp nói: “Muội đột nhiên cũng muốn đến Thần Long Sơn Trang thăm mẹ của ca, và tứ ca tứ tẩu nữa.”

Trong lòng Phương Thất đột nhiên lại đau đớn.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Trước kia mỗi khi muội muốn ra ngoài chơi thì cha luôn lo lắng, và không cho phép đi”

Phương Thất miễn cưỡng cười nói: “Lão nhân gia cũng vì muốn tốt cho muội thôi, giang hồ hung hiểm, muội thân con gái sẽ rất nguy hiểm ”

Du Mộng Điệp hỏi: “Ca cũng lo lắng cho muội à?”

Phương Thất ngẩn ra đáp: “Huynh huynh”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười, gắt giọng: “Sau này muội nhất định sẽ khiến ca luôn lo lắng cho muội, như vậy ca mới có thể” Du Mộng Điệp đột nhiên không nói tiếp nữa, thẹn thùng cúi đầu thấp xuống.

Phương Thất âm thầm thở dài, một lời cũng không thốt, vẫn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Du Mộng Điệp thấy thế liền lên tiếng: “Thất ca, nghe nói Thần Long Sơn Trang nằm tại dãy núi Phượng Minh Sơn, bên cạnh Ấm mã hồ, quanh năm mặt trời chiếu sáng, cảnh tượng nhất định là rất đẹp phải không?”

Phương Thất gật đầu, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ mỉm cười, nói: “Đúng vậy, rất đẹp, đó là nơi đẹp nhất”

Một người lãng tử phiêu bạt giang hồ, bất cứ lúc nào cũng nhớ tới cố hương của mình cả, luôn rất hoài niệm về gia môn và người thân, trong trí nhớ của họ, cố hương luôn là nơi xinh đẹp nhất khiến hồn luôn mơ mộng.

Du Mộng Điệp hỏi: “Tại sao ngọn núi lại có tên là Phượng Minh Sơn?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Trong Thi kinh đại nhã, quyển a có viết: ‘Phượng Hoàng Minh Hĩ, Vu Bĩ Cao Cương, Ngô Đồng Sanh Hĩ, Vu Bĩ Triều Dương (1)’, truyền thuyết nói rằng thật lâu trước kia có một con Phượng Hoàng ngũ sắc cất tiếng hát tại đây, từ đó về sau thiên hạ thái bình, dân chúng an bình, nên nó mới có tên là Phượng Minh Sơn”

Du Mộng Điệp liền hỏi tiếp: “À, thì ra là thế. Vậy có phải cây ngô đồng (2) sẽ mọc đầy dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi không?”

Các cô gái khi yêu luôn nghĩ ra những câu hỏi thoát nghe thì rất ngu ngốc nhưng nghĩ kỹ thì lại là rất đáng yêu.

Phương Thất mỉm cười đáp: “Ừm, gần như vậy, Phượng Hoàng là loài chim thần trong truyền thuyết, phi ngô đồng bất tề (Chim phượng hoàng không có cây ngô đồng không đậu), trên núi thật sự có rất nhiều cây ngô đồng mọc đầy dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, còn buổi sáng sớm đứng ở đỉnh núi có thể thấy được cảnh mặt trời mọc, thời khắc đó nhìn một là không thể quên đâu, rất đẹp và tráng lệ, thật không cách nào dùng lời nói mà hình dung được, cho nên ngọn núi mới có tên là Triều Dương Phong”

Du Mộng Điệp nói: “Đợi mọi chuyện giải quyết xong hết thì ca phải dẫn muội đi ngắm mặt trời mọc đó, ca có đồng ý không?”

Phượng Thất đột nhiên không cười nữa, suy nghĩ một chút rồi nói: “Được, chỉ cần lúc đó huynh vẫn còn sống thì huynh sẽ dẫn muội đến tham quan và làm khách tại Thần Long Sơn Trang”

Du Mộng Điệp dịu dàng hỏi: “Chỉ là khách thôi sao?”

Phượng Thất cúi đầu không đáp, sau một lúc chậm rãi nói: “Chúng ta hãy mau trở về đi, Cửu Công chắc đang nóng lòng chờ hai người mình đó”

Du Mộng Điệp ngẩng đầu nhìn Phượng Thất, tiếp đó gật đầu.

Không gian lại trở nên yên tĩnh.

Trời đất đột nhiên cũng trở nên yên tĩnh.

Yên tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng bước chân bước đi.

Hai mắt của Phượng Thất đang nhìn về phương xa, nhìn vào nơi chân trời xa xôi và bầu trời đêm đầy những ngôi sao lấp lánh.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng hỏi: “Thất ca, Ấm Mã hồ tại sao lại có tên như thế? Có phải là nơi đó có rất nhiều ngựa mỗi ngày đến uống nước và tắm trong hồ không?”

Phượng Thất cười cười, trả lời: “Nơi đó không có nhiều ngựa đâu, trong nhà của huynh cũng chỉ có hơn mười con thôi. Ấm Mã hồ cũng có một truyền thuyết về nó.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Là truyền thuyết gì vậy? Ca kể cho muội nghe đi.”

Phượng Thất mỉm cười nói: “Truyền thuyết rất đơn giản, nghe nói trước kia có một vị khai quốc hoàng đế đang chinh chiến thiên hạ, có một lần mang binh qua nơi này, thấy Triều Dương Phong mờ ảo trong mây, phong cảnh tú lệ, hồ nước xanh xanh hữu tình nên đã hạ lệnh nghỉ ngơi tại đây và cho ngựa uống nước và tắm ngựa trong hồ Ấm Mã, cho nên mới có tên gọi là Ấm Mã hồ”

Du Mộng Điệp nói: “Thì ra là thế, vậy mà muội còn tưởng nơi đó có rất nhiều ngựa nữa chứ?! Thất ca có biết bơi không? Khi còn bé có thường xuyên tắm trong hồ không?”

Phượng Thất cười khỏ nói: “Lúc huynh được năm tuổi thì ngày nào cũng ở trong hồ cả”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội cũng biết bơi đấy, khi còn bé muội rất muốn xuống nước chơi nhưng cha luôn không cho, nên muội đã lén trốn đi, cả cha cũng không có biện pháp ngăn cản. Sau đó lớn hơn một chút thì không chơi nữa”

Phượng Thất cười lớn nói: “Đó là đương nhiên, muội hiện tại đã là đại cô nương rồi, nếu để cho người khác nhìn thấy thật không tốt đó”

Du Mộng Điệp khẽ gật đầu.

Từng cơn cát vàng kéo dài vô tận, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào sa mạc làm cho nó tăng thêm vẻ hoang vu khôn cùng. Ban đêm trong sa mạc, lạnh đến thấu xương.

Du Mộng Điệp đột nhiên run rẩy nói: “Thất ca, muội muội hơi lạnh”

Note:

(1): Thi Kinh Viết:

Phiên âm:

Phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương

Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triều dương

Dịch nghĩa:

Chim phượng chim hoàng cất tiếng, âm thanh vang trên sườn núi cao

Ngô đồng mọc lên, sum suê nắng sớm

Dịch thơ:

Phượng hoàng cất tiếng,

Trên ngọn đồi cao,

Ngô đồng sinh sôi,

Trong ánh sáng mai (Sưu tầm)

(2) Cây ngô đồng: xem hình, tham khảo tại đây

34. Chương 34: Nhân Sinh Bất Đắc Dĩ

Sa mạc mênh mông, trống trải, hoang vu, yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi truyền vào bên tai.

Đây là đêm tối của sa mạc, nếu cho người lúc này bước đi trong hoàn cảnh yên tĩnh, trống trải của sa mạc hoang vu thì thử hỏi trong lòng người có cảm thấy cô độc và sợ hãi không?

Ban ngày thì mặt trời chói chan nóng bỏng thiêu đốt đại địa, còn ban đêm thì lại lạnh thấu xương.

Người chưa từng đi qua sa mạc thì đối với nó thật sự không thể nào mà tưởng tượng ra, tuy nhiên ngay lúc này người có thể nhìn thấy một cô gái và một chàng trai trẻ mặc quần áo mỏng mang đi trong màn đêm của sa mạc.

Quần áo của Phương Thất và Du Mộng Điệp rất mỏng manh.

Khi Du Mộng Điệp nói lạnh thì Phương Thất đột nhiên cũng có cảm giác hơi lạnh.

Phương Thất nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, tiếp đó cởi nút áo.

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Ca muốn làm gì?”

Phương Thất nhẹ giọng nói: “Muội hãy mặc luôn áo của huynh đi”

Du Mộng Điệp dịu dàng hỏi tiếp: “Ca không cảm thấy lạnh sao?”

Phương Thất đáp: “Huynh không lạnh.”

Du Mộng Điệp nhẹ nhàng nói: “Không lạnh mới là lạ đó!”

Phương Thất cười cười, tiếp tục cởi áo của hấn.

Du Mộng Điệp gắt giọng: “Muội không mặc áo của huynh đâu, mặc vào khó coi muốn chết!”

Phương Thất cười khỏ nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Ca ôm muội đi.....”

Phương Thất đột nhiên cúi đầu, trầm mặc không nói.

Du Mộng Điệp liền nói: “Thế nào? Muội cũng đã ôm ca rồi mà”

Phương Thất lại nhớ tới đêm đó trong khu rừng phía nam, bản thân hấn hôn mê và Du Mộng Điệp đã ôm hấn mang trở về.

Phương Thất âm thầm thở dài, hấn thật không thể nào tưởng tượng ra một Du Mộng Điệp nhìn có vẻ nhu nhược thế mà có thể trong tình thế cấp bách ôm cả thân thể nặng nề của mình quay trở về. Hấn đột nhiên rất cảm động!

Du Mộng Điệp kéo tay Phương Thất, rồi liếc nhìn hắn một chút.

Phương Thất vẫn cúi đầu không lên tiếng.

Du Mộng Điệp đột nhiên xoay gục đầu vào trong lòng ngực của Phương Thất, hai tay nàng ôm chặt eo hắn, thân thể nhỏ nhắn của nàng đang run run nhẹ trong lòng ngực của hắn.

Cả người Phương Thất chấn động, tay buông lỏng, đầu thì ngẩng lên nhìn vào bầu trời đầy trời, vẫn không nhúc nhích.

Hắn không đành lòng đẩy cô gái xinh đẹp và đáng yêu này ra, không đành lòng đẩy ra người đã từng hai lần cứu hắn.

Cả người Du Mộng Điệp khẽ run rẩy, dịu dàng nói: “Thất ca ôm muội đi”

Phương Thất vẫn im lặng, một hồi lâu mới lên tiếng: “Huynh huynh không thể”

Nước mắt của Du Mộng Điệp đột nhiên chảy ra ướt đầm cả ngực Phương Thất.

Phương Thất vẫn ngơ ngác đứng đó, không hề nhúc nhích.

Du Mộng Điệp đột nhiên lại mỉm cười, nói : “Ca thật sự là người đàn ông rất si tình, rất tốt! Trầm Tuyết Quân kia thật sự là quá ngốc mà!”

Tâm tư của phái nữ thật sự là làm cho người ta nắm bắt không được, nàng khóc người không biết tại sao nàng khóc, còn cười cũng chẳng biết tại sao nàng cười, thậm chí còn không biết là nàng đang khóc hay cười nữa đấy chứ.

Phương Thất đột nhiên lại nhớ tới Trầm Tuyết Quân, nhớ tới lần đầu gặp gỡ trong tình cảnh nàng bị đuổi giết, nhớ tới lần đầu tiên hắn ôm nàng, nhớ tới những thời gian hắn cùng nàng thân mật, nhớ tới việc Trầm Tuyết Quân đột nhiên bỏ đi, nhớ tới bức thư nàng đã để lại cho hắn, nhớ tới ba năm phiêu bạt giang hồ, nhớ tới đêm đó Trầm Tuyết Quân đột nhiên xuất hiện tại quán trọ Duyệt Lai, nhớ tới Trầm Tuyết Quân cẩn thận từng ly từng tí giúp hắn lau rửa thân thể, nhớ tới nụ cười của nàng, nhớ tới việc nàng lại đột ngột bỏ đi

Nước mắt của Phương Thất lại tràn ra.

Trầm Tuyết Quân trong lòng hắn đột nhiên trở thành một câu hỏi bí ẩn, một câu hỏi mà hắn vừa muốn biết đáp án lại vừa không muốn.

Nước mắt đàn ông rơi chẳng nhẹ chút nào, chỉ bởi vì quá thương tâm mới rơi lệ thôi.

Chuyện có thể làm cho nam nhi đau đớn, buồn bã và thương tâm thì dường như cũng chỉ có tình yêu quá sâu đậm mà thôi.

Yêu càng sâu thì đau khổ và buồn bã cũng càng nặng.

Phương Thất vì chuyện này đã chảy không biết bao nhiêu nước mắt.

Lúc đàn ông rơi lệ thì chính là lúc thương tâm nhất của họ và cũng là lúc mà họ cảm thấy cô độc nhất.

Cái có thể giải quyết vấn đề này đối với một người lãng tử như Phương Thất thì thường cũng chỉ có rượu mới làm được thôi, cho nên chúng ta thường xuyên chứng kiến một số người cảm thấy cô đơn hay uống cho đến say mềm dưới ngọn đèn hiu hắt.

Có lẽ người sẽ nói đây là chuyện làm rất ngu xuẩn, rượu chỉ có thể tạm thời giúp cho người ta say thôi nhưng không thể vĩnh viễn giải trừ được đau khổ.

Đúng vậy.

Tuy nhiên trên thế gian này có cái gì có thể vĩnh viễn giải trừ đau khổ đây?

Chỉ có cái chết.

Chết là hết, cái gì cũng không còn nữa, đau khổ không, sung sướng không, cô đơn không, buồn bã cũng không, ngay cả cái chết cũng không nữa mà.

Tuy nhiên chúng ta sinh ra trên thế gian này có rất nhiều chuyện cho tới bây giờ đều không phải do chính bản thân mình quyết định. Việc bản thân sinh ra không phải do bản thân khống chế, ngay cả cái chết có đôi khi cũng không phải do bản thân quyết định nữa.

Đây là sự bất đắc dĩ của nhân sinh, thật không thể tránh né được, vô vọng

Có nhiều người không phải là không có dũng khí để chết mà là còn có rất nhiều chuyện đang chờ đợi họ giải quyết, đây thường là những chuyện họ không muốn nhưng vẫn phải làm.

Một người sinh ra trên thế gian nhất định sẽ có một vận mệnh theo họ cả đời, nhất định có rất nhiều chuyện không như mong muốn, tuy nhiên không làm thì không được.

Cũng có rất nhiều người hay khoe khoang lý tưởng vĩ đại của mình như muốn tạo phúc cho loài người, tạo phúc cho xã hội, tuy nhiên lý tưởng vĩ đại này tới một lúc nào đó thì sẽ không còn nghe nhắc đến nữa.

Trung, hiếu, nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, chỉ hai chữ ‘Hiếu’ và ‘Nghĩa’ thôi cũng đã đủ để cho chúng ta bận rộn cả đời.

Mỗi người ai cũng là người có máu có thịt, mỗi người ai cũng có cha mẹ và thân nhân. Khi cuộc sống của chúng ta tới một thời điểm bế tắc thì cái duy nhất mà chúng ta có thể dựa vào đó là chính bản thân và gia đình của mình.

Vì thân nhân của mình người phải sống, đôi lúc cũng phải cố gắng làm ra bộ dáng vui vẻ trước mặt họ.

Việc này cũng giống như đang hóa trang.

Nếu người không vui vẻ thì thân nhân của người sẽ không vui theo, sự đau khổ của người so với niềm vui vẻ, hạnh phúc của người thân thì cái nào quan trọng hơn đây?

Nếu chúng ta vẫn còn là một “Người” thật sự thì đáp án tự nhiên sẽ hiện ra trong lòng mỗi người.

Vì thân nhân thì chính bản thân người phải làm một cái gì đó.

Ngoại trừ cô nhi. Cô nhi đương nhiên là bất hạnh rồi.

Tuy nhiên có đôi khi là một cô nhi cũng không phải là điều bất hạnh bởi vì không có gì ràng buộc cả, rất tự do tự tại.

35. Chương 35: Thế Sự Khó Đoán Trước

Ý tứ của câu ‘Xúc cảnh sinh tình’ là nói khi ở một chỗ hoặc nhìn thấy vật gì đó sẽ đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện phát sinh đã lâu trước kia.

Khi nhớ tới, trong lòng sẽ cảm thấy khổ đau hay ngọt ngào? Là hoài niệm hay là hy vọng có thể quên nó mãi mãi?

Bất luận là cảm giác gì thì cũng đều là giống nhau cả, khó có thể quên được.

Người sống trên đời vốn đã không phải là một chuyện dễ dàng.

Hiên Viên Hoàng thì sao? Một đời Hiệp Nghĩa Cái Vương, có rất nhiều sắc thái truyền kỳ trong cuộc sống, đã trải qua không biết bao nhiêu phong ba bão táp, sinh tử xem nhẹ tựa lông hồng, trong đêm khuya bên ngọn đèn cô độc, hắn cũng là một lão nhân tang thương đầy tóc bạc, một mình yên lặng ngồi đó, yên lặng thưởng thức từng chén rượu, trong lòng rối cuộc đang nghĩ đến cái gì đây?

Có phải chỉ có rượu mới là người bạn duy nhất trong lúc cảm thấy cô đơn nhất hay không? Có phải chỉ có rượu mới có thể làm cho tấm lòng người cô độc có chút an ủi?

Trong đêm hôm khuya khoắc như vậy, lão nhân đang ngồi hồi tưởng chuyện gì đây? Người năm đó có bản lĩnh đủ để khiếp sợ thiên hạ, oanh động giang hồ nhưng tới hiện tại, ở giờ phút này đây, có phải đang hồi tưởng chuyện huy hoàng năm đó hay không hay chuyện gì khác? Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã trăm năm, khi một người đã tới rồi những năm cuối đời, có phải đã không còn quyến luyến gì với những chuyện trên thế gian này nữa hay không?

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng bước chân, Hiên Viên Hoảng nghe được liền mỉm cười.

Thật ra Liễu Thanh Thanh đã rất mệt mỏi, cô gái này từ khi mất đi song thân thì dường như đã trưởng thành hơn, trong đêm hôm khuya khoắt như vậy vẫn còn đang thức cùng Hiên Viên Hoảng.

Liễu Thanh Thanh lên tiếng hỏi: “Hiên Viên gia gia, gia gia đang cười gì đấy?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Họ đã về”

Liễu Thanh Thanh vui vẻ thốt: “Thật à? Con đi mở cửa”

Liễu Thanh Thanh chạy vội tới mở cửa phòng thì đã thấy Du Mộng Điệp mỉm cười bước vào, Phương Thất cúi đầu theo ở phía sau.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười hỏi: “Thế nào?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Cửu Công người đoán thử xem?”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Tình huống nhất định là không được tốt rồi vì nếu không sẽ không cúi đầu ủ rũ trở về như vậy.”

Du Mộng Điệp dịu dàng cười nói: “Chúng con có cúi đầu ủ rũ sao?”

Hiên Viên Hoảng nhìn Phương Thất một chút, mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

Du Mộng Điệp thở dài, lập tức cúi đầu ủ rũ nói: “Hắc Phong Trại bị toàn diệt, không còn ai sống sót, chúng con còn bị phục kích.”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gạt đầu, rồi nói: “Ừm, đừng suy nghĩ nữa, chỉ cần các con bình an trở về là tốt rồi”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên hỏi: “Tại sao vậy?”

Hiên Viên Hoảng trả lời: “Nhất định là Hắc Phong Trại này có liên quan gì đó tới tổ chức thần bí kia cho nên khi các con đến Hắc Phong Trại, bọn họ vì tránh cho tin tức bị tiết lộ nên mới tới trước diệt khẩu”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Cửu Công thật sự là lão giang hồ, văn bối chúng con thật sánh không kịp”

‘Lão giang hồ’ có đôi khi cũng có ý tứ là ‘Lão hồ ly’, lúc Du Mộng Điệp nói ra những lời này xong, trong lòng cảm thất rất hối hận.

Hiên Viên Hoảng cười cười, không nói gì. Người đã tới tuổi này như lão đã không còn quan tâm chuyện gì nữa, về phần người khác nói mình ra sao cũng đã không còn để ý nữa rồi, huống chi lão cũng biết Du Mộng Điệp cũng không có ác ý.

Du Mộng Điệp lè lưỡi, nhanh nhẩu nói: “Việc này nghĩ lại cũng rất kỳ lạ! Hắc Phong Trại kia làm thế nào mà có thể biết chuyện gì về tổ chức thần bí đó được?”

Hiên Viên Hoảng gạt đầu, mỉm cười nói: “Hắc Phong Trại đã hoành hành một thời gian dài tại đây nên có thể biết chút ít tình huống, hơn nữa”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Hơn nữa thế nào?”

Hiên Viên Hoảng suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: “Các con hãy nghĩ kỹ lại đi, một núi làm sao mà có hai hồ được, Hắc Phong Trại có thể tồn tại thời gian dài tại chỗ này, ta đoán có hai khả năng, một là tổ chức thần bí kia buông lỏng cho nó tồn tại, như vậy Hắc Phong Trại sẽ là một bình phong cho chúng, quan phủ sẽ chú ý tới bọn thổ phỉ và không hề chú ý tới bọn chúng. Thứ hai, Hắc Phong Trại cũng có thể chính là một phân đà của tổ chức thần bí này.”, Hiên Viên Hoảng dừng lại một chút, uống một chén rượu rồi nói tiếp: “Bất luận là dạng tổ chức gì đi nữa thì cũng đều cần chi phí để trang trải, nếu Hắc Phong Trại thật sự bị tổ chức này khống chế thì nó chính là một nơi cung cấp tài lực cho tổ chức, cho nên cả hai mới có thể cùng tồn tại lâu dài như thế”

Du Mộng Điệp gạt đầu nói: “Cửu Công phân tích rất có lý. Khi bọn chúng biết chúng ta đi Hắc Phong Trại, cho dù là lo lắng bị tiết lộ tin tức hay là thí tốt bảo xe thì cũng ngay lập tức ra tay diệt Hắc Phong Trại cả.

Và qua đó có thể thấy được, thủ đoạn của tổ chức thần bí này chẳng những tàn nhẫn, hơn nữa còn hành động quyết đoán nhanh chóng, quả thật đáng sợ cực kỳ”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, mỉm cười nói: “Một tổ chức thần bí như vậy, lão ăn mày ta cũng là lần đầu tiên gặp được”

Du Mộng Điệp đột nhiên nhú mày, nói: “Cửu Công nói Phương tứ ca tới nơi này rốt cuộc là vì chuyện gì? Có phải là vì tổ chức thần bí này mà tới đây?”

Hiên Viên Hoàng suy nghĩ một chút, cũng không có trả lời vấn đề này, hỏi lại: “Phương Ngọc Thành hận ác như thù, thời gian nó đến nơi đây cũng không ngắn nhưng nó cũng không có ra tay diệt Hắc Phong Trại, điều này thật khó lý giải?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Có lẽ là Phương tứ ca đang có chuyện trọng yếu cần làm hoặc là không có thời gian đến Hắc Phong Trại? Cũng có thể Phương tứ ca cũng không có nghĩ đến Hắc Phong Trại là phân đà của tổ chức thần bí kia?”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Phương Ngọc Thành nếu biết Hắc Phong Trại có quan hệ tới tổ chức thần bí này thì nó nhất định đã đến rồi. Đương nhiên cũng có thể như con nói, nhưng Phương Ngọc Thành lịch lãm giang hồ nhiều năm, đối với chuyện trên giang hồ rõ như lòng bàn tay, vả lại nó đến nơi đây một thời gian dài như vậy thì cơ hội có thể đến Hắc Phong Trại rất lớn, nếu nó biết được Hắc Phong Trại có quan hệ với tổ chức thần bí này thì với tính cách của nó đã ra tay tiêu diệt Hắc Phong Trại rồi”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Lời của Cửu Công rất có lý, hôm nay chúng con ở tại tửu lâu nghe tên chủ mập kia nói, Phương tứ ca đã từng gặp qua La Nhất Dao, hơn nữa có thể hai người đã ra ngoài giao chiến”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nói: “Võ công và đạo pháp của La Nhất Dao cũng không tồi đâu nhưng nếu hắn giao thủ với Phương Ngọc Thành thì hắn đang tìm cái chết cho bản thân”, nếu Hiên Viên Hoàng đã nói võ công của một ai đó là ‘không tồi’, thì võ công của người này nhất định phải rất cao siêu.

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Nếu Phương tứ ca đã gặp La Nhất Dao và tiếp đó cũng không có ra tay tiêu diệt Hắc Phong Trại, theo Cửu Công thấy thì tại sao thế?”

Hiên Viên Hoàng suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chỉ có một khả năng”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Là khả năng gì?”

Hiên Viên Hoàng lại suy nghĩ, rồi chậm rãi lên tiếng: “Lão chủ quán mập kia chắc cũng không có nói dối, Phương Ngọc Thành rất có thể đã gặp La Nhất Dao, hơn nữa hai người cũng rất có thể đã giao chiến, La Nhất Dao thì chắc chắn không phải là đối thủ của Phương Ngọc Thành rồi, với lại cả hai đều là người sử dụng đao cả, vì thế ta nghĩ La Nhất Dao sau khi thất bại, hắn nhất định cảm thấy rất bội phục võ công và đạo pháp của Phương Ngọc Thành”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Ừm, rất có lý, đều là người sử dụng đao, nghe đồn La Nhất Dao giết người cho tới bây giờ chỉ dùng có một đao thôi, không hề có đao thứ hai, nếu hắn thua dưới đao của Phương tứ ca thì hắn nhất định cúi đầu sát đất bội phục”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Chuyện như vậy thì trên giang hồ cũng thường gặp, người tự cho mình là cao thủ một khi bị người khác đánh bại thì nhất định sẽ rất chán nản, thất vọng và rất kính nể đối phương, loại kính nể này thật sự xuất phát từ nội tâm”

Du Mộng Điệp nhú mày, hỏi: “Cửu Công à, nếu Phương tứ ca biết La Nhất Dao là đầu sỏ của bọn cướp thì tại sao lại không ra tay giết hắn?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười trả lời: “Phương Ngọc Thành là danh môn đệ tử, võ công tuy cao nhưng sẽ không tùy tiện giết người, trừ phi là người cùng hung cực ác. Ta nghĩ rất có thể nó muốn nghe tin tức gì đó từ miệng của La Nhất Dao hoặc là còn ẩn tình gì đó mà chúng ta không đoán được”

Phương Thất vẫn yên lặng đứng nghe Hiên Viên Hoàng và Du Mộng Điệp nói chuyện, khi Hiên Viên Hoàng nói đến việc Phương Ngọc Thành sẽ không tùy tiện giết người thì ánh mắt của Phương Thất đột nhiên tràn ngập sự cảm kích.

Du Mộng Điệp dịu dàng cười nói: “Con đã hiểu được lời của Cửu Công, ý của người là La Nhất Dao đã nói cho Phương tứ ca một chuyện gì đó mà tứ ca cần biết hoặc là giữa hai người họ đã thỏa thuận gì đó cho nên Phương tứ ca mới không có giết La Nhất Dao”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười gật đầu, nói: “Ta nghĩ rất có thể là như vậy.”

Du Mộng Điệp đột nhiên nhú mày nói tiếp: “Hôm nay chúng con đến Hắc Phong Trại nhưng cũng không nhìn thấy xác của La Nhất Dao, còn nữa, cả xác của ba tên cướp nhỏ nhoi gây chuyện ở tửu lâu cũng không thấy”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “La Nhất Dao thì hiện ở nơi nào không ai rõ cả, điều này cũng có thể giải thích được võ công của hắn tương đối cao, rất có thể đã bị vây công và bị thương thoát được, hoặc là lúc ấy hắn không hề có mặt tại Hắc Phong Trại. Về phần ba tên cướp nhỏ nhoi mà con nói, có phải là Thiết Kim Cương, Diêu Nghiễm Tú và Đỗ lão lục không?”

Du Mộng Điệp gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Hiên Viên Hoàng liền nói: “Ba người họ đã chết rồi, bị giết trong khu rừng nhỏ tại thành nam.”

Du Mộng Điệp nhú mày lên tiếng: “Quả nhiên bọn chúng cũng ra tay khử luôn ba tên này”

Hiên Viên Hoàng uống tiếp một chén rượu, nói: “Tổ chức thần bí này làm việc quả nhiên tính toán rất chu đáo, không hề bỏ sót chuyện gì, luôn không để lại hậu hoạn, điểm này thật ra trước đó ta không hề để ý”

Du Mộng Điệp than thở: “Quả thật tổ chức này hết sức đáng sợ”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ, rồi nói tiếp: “Ngay cả thiên hạ đệ nhất đại bang như Cái Bang của ta mà bọn chúng cũng dám ra tay giết người nữa huống chi là người khác. Thật thương cảm cho bọn con cháu của ta, bị chết rất thảm, nếu không phải thấy bọn con cháu than khổ triền miên thì lão ăn mày ta đây cũng sẽ không ngần ngại dậm xa xôi đến nơi này”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài.

Phương Thất này giờ vẫn im lặng không nói đột nhiên lên tiếng: “Theo ý kiến của lão tiền bối thì bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Hiên Viên Hoàng suy nghĩ một hồi lâu, uống một chén rượu rồi nói: “Tổ chức của bọn chúng rất bí ẩn, chúng ta tra không ra manh mối gì cả, bây giờ biện pháp duy nhất có thể làm là phải nhanh chóng tìm ra La Nhất Dao”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Lời Cửu Công rất đúng, bọn chúng ra tay diệt toàn bộ Hắc Phong Trại như vậy thì chắc chắn La Nhất Dao có biết chuyện gì đó!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, thở dài nói: “Hy vọng là La Nhất Dao vẫn còn sống, đừng chết nhanh như vậy”

Trong bóng đêm dày đặc, chỉ có ánh đèn leo lét cháy trong căn phòng này.

Trong sân đột nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhanh và vội vã. Một người bước tới trước cửa phòng, gõ cửa vài cái rồi lên tiếng: “Đệ tử Bắc Hải Vũ cầu kiến lão bang chủ!”

36. Chương 36: Tin Tức La Nhất Dao

Hiên Viên Hoàng mỉm cười, nói: “Hắn đã tới.”, sau đó lớn tiếng: “Vào đi.”

Cửa phòng mở, một người ăn mặc sạch sẽ bước vào, quần áo cũng có một vài chỗ vá, mặc dù nhìn có chút phong trần nhưng tinh thần lại hết sức sung mãn.

Phương Thất liền nhớ tới trong ngày đưa tiễn vợ chồng Liễu Thiếu Kiệt, đứng ở bên Hiên Viên Hoàng đúng là người này nhưng thật không có nghĩ đến hắn là bang chủ Cái Bang Bắc Hải Vũ.

Du Mộng Điệp hiển nhiên biết hắn, mỉm cười nói: “Bắc Hải huynh, sao đến đây khuya như vậy?”

Bắc Hải Vũ nói: “Ngu huynh mới từ bên ngoài trở về.”

Bắc Hải Vũ vừa nói xong liền khom người hành lễ với Hiên Viên Hoàng đang ngồi tại bàn, nói: “Đệ tử Bắc Hải Vũ bái kiến lão bang chủ”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Đừng khách khí nữa, con cũng mệt rồi, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Bắc Hải Vũ lại thi lễ lần nữa, đáp: “Vâng”

Đây chính là lần đầu tiên Phương Thất biết được người mang thân phận bang chủ Cái Bang và kẻ tặc Hiên Viên Hoàng, bang chủ Bắc Hải Vũ, nhưng cũng thật không nghĩ đến hắn lại hữu lễ như thế, trong lòng liền dâng lên cảm giác kính trọng với người trung niên này.

Du Mộng Điệp vẫn cười hì hì ngồi ở một bên.

Hiên Viên Hoàng nói: “Du nha đầu, con đưa Tiểu Thanh đi ngủ đi”

Du Mộng Điệp nhìn Liễu Thanh Thanh, mặc dù thấy Thanh Thanh rất uể oải nhưng vẫn kiên trì ngồi ở bên giường, trong mắt mặc dù toát ra ánh đau thương nhưng trên mặt vẫn vui vẻ mỉm cười.

Du Mộng Điệp còn chưa mở miệng, Liễu Thanh Thanh liền nói: “Hiên Viên gia gia, các người nói chuyện của các người đi, con và Hồ Tử chỉ muốn ngủ ở chỗ này thôi, không làm phiền các người đâu”

Đây là một cô nương rất hiểu chuyện, từ sau khi cha mẹ mất đi, nàng chẳng những yên lặng thừa nhận nỗi đau thương mà còn ra sức chăm lo cho em nữa, biểu hiện sự kiên cường và sự hiểu biết vượt quá tuổi tác.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Cũng tốt, không phải ai xa lạ, cháu ngoan, mau lên giường ngủ đi”

Liễu Thanh Thanh gật đầu rồi nằm xuống giường, khẽ nhắm mắt lại, cũng không biết có ngủ hay không.

Hiên Viên Hoàng uống một chén rượu rồi nhìn Bắc Hải Vũ hỏi: “Thế nào?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Đệ tử đã phái tất cả các đệ tử ở chỗ này chia ra điều tra nhiều nơi, thậm chí cả Bạch Đà Sơn cũng đã tìm kiếm thật lâu nhưng vẫn không có tin tức của La Nhất Dao”

Hiên Viên Hoàng hỏi tiếp: “Nói cách khác là không hề có thu hoạch gì?”

Bắc Hải Vũ gật đầu nói: “Đúng là như thế, sống không thấy người, chết cũng không thấy xác, đệ tử thật hổ thẹn với lão bang chủ!”

Hiên Viên Hoàng thần nhiên nói: “Cũng không thể trách con.”

Bắc Hải Vũ cúi đầu không nói.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng: “Cửu Công, theo người thấy thì Hắc Phong Trại có mật đạo không?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, thở dài nói: “Đám chắc là có, đám thổ phỉ của Hắc Phong Trại nhất định cũng có địa đạo bí mật riêng của chúng dùng để chạy trốn hoặc là ẩn núp khi có nguy hiểm, hơn nữa vàng bạc bọn chúng là cướp được cũng phải có một chỗ bí mật để giấu chứ”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Con nghĩ chỗ đó nhất định có thể là một sơn động nằm sâu trong núi.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Chắc là vậy nhưng La Nhất Dao bây giờ không biết đang ở nơi nào đây?”

Phương Thất đột nhiên lên tiếng: “Cửu Công nói đúng, tai mắt của tổ chức thần bí rất lớn, nếu Hắc Phong Trại bị bọn chúng khống chế thì bọn chúng nhất định cũng đã biết đến nơi bí mật kia, cho dù không bị bọn chúng khống chế đi nữa thì tại Hắc Phong Trại nhất định cũng có tai mắt của chúng nên bọn chúng chắc chắn cũng biết được chỗ bí mật này”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu.

Bắc Hải Vũ nói: “Đệ tử phụng lệnh của lão bang chủ phái người đi thăm dò, đích xác cũng đã tìm ra sơn động này trong núi nhưng bên trong chỉ có một chút ít vàng bạc và hàng hóa, ngoài ra còn có xác của hai tên cướp nữa nhưng cũng không có phát hiện ra La Nhất Dao.”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên hỏi: “Chỗ đó hẳn là phải rất bí mật mới phải, người biết được hẳn là rất ít, sao lại có xác của đám cướp ở Hắc Phong trại được?”

Phương Thất suy nghĩ rồi nói: “Huynh nghĩ hai cái xác đó nếu không phải là tai mắt của tổ chức thần bí thì cũng chính là kẻ phản bội, nhất định muốn cướp vàng bạc mang đi”

Du Mộng Điệp nói: “Hắc Phong Trại tiếng ác một phương, hàng ngày đều cướp của khách qua đường thì thật không hiểu sao lại chỉ có một số ít vàng bạc và hàng hóa nhỉ? Chẳng lẽ bọn chúng thật sự là phân đà của tổ chức thần bí?”

Hiên Viên Hoảng lại uống thêm một chén rượu, cười khổ nói: “Chuyện này sợ rằng chỉ có tìm được La Nhất Dao mới có thể biết được.”

Du Mộng Điệp nhú mày nói: “Thật sự là rất kỳ lạ, tên La Nhất Dao kia rốt cuộc đang trốn ở đâu đây?”

Bắc Hải Vũ nói: “Sư phụ, trời cũng sắp sáng rồi, sáng sớm ngày mai đệ tử sẽ phái toàn bộ nhân mã toàn lực truy tìm tung tích của La Nhất Dao, sư phụ thấy có được không?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, chậm rãi nói: “Nếu La Nhất Dao vẫn còn sống thì tổ chức thần bí kia cũng sẽ không tha cho hắn, chúng ta nhất định phải tìm ra La Nhất Dao trước bọn chúng”

Bắc Hải Vũ gật đầu nói: “Vâng, đệ tử đã rõ! Sư phụ xin nghỉ ngơi sớm”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Tốt, con đi đi.”

Trời đã sắp hừng đông.

Ngoài cửa sổ đã có chút ánh sáng.

Ngọn đèn vẫn tỏa ra ánh sáng yếu ớt của nó.

Hiên Viên Hoảng lại uống một chén rượu, tiếp đó thổi tắt ngọn đèn, rồi thở dài nói: “Trời cũng sắp sáng, hãy đi nghỉ ngơi một chút đi”

Phương Thất và Du Mộng Điệp gật đầu, Phương Thất nói: “Cửu Công cũng nghỉ ngơi sớm”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười gật đầu.

Phương Thất trở về phòng, một mình nằm ở trên giường, mặc dù hết sức mệt mỏi nhưng lại không hề chợp mắt được, hẳn cứ suy nghĩ miên man.

Người mẹ già nơi quê nhà sức khỏe ra sao? Tứ ca tứ tẩu thế nào?

Còn Trầm Tuyết Quân đã đi đâu? Du Mộng Điệp thì sao? Cửu Công nữa? Họ bây giờ đang làm gì? Có phải đều đã ngủ hay không? Còn Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ đáng thương nữa, cuộc sống của hai chị em sau này sẽ ra sao đây? Phương gia thiếu hai chị em họ một món nợ quá lớn làm cách nào có thể bù đắp?

Phương Thất khẽ thở dài, nhắm đôi mắt lại, trở mình.

Mặt trời dần lên, chiếu những tia nắng khá dịu của nó xuống mặt đất.

Từng đám mây lặng lẽ trôi trên bầu trời xanh, đúng là buổi sáng sớm.

Trên đường rất náo nhiệt, tất cả các cửa hàng đều mở rộng cửa làm ăn, những người bán hàng hóa trên đường cất tiếng lớn giới thiệu hàng và lời mời gọi, những người mãi nghệ cũng không ngừng biểu diễn trong đám đông tụ tập, đại cô nương, tiểu cô nương, ông lão bà lão và những đứa trẻ đều đổ ra đường, ngoài ra còn có các thương nhân và những tộc người khác đi lại trên đường.... Lúc này trời cũng không nóng lắm, là thời khắc mà người đổ ra đường nhiều nhất.

Phương Thất và Du Mộng Điệp đang cùng nhau bước trên đường, thoạt nhìn cùng với những người nơi đây không có gì khác nhau.

Hai người cũng ngủ không bao lâu, lúc Du Mộng Điệp thức dậy thì đã thấy Phương Thất đang đứng trong sân rồi.

Du Mộng Điệp cười khanh khách nhìn Phương Thất, hỏi: “Thất ca đang nghĩ gì thế?”

Phương Thất quay đầu lại miễn cưỡng cười nói: “Không có gì.”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Chi bằng chúng ta ra ngoài dạo một chút đi?”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Không có mục đích gì cả, chỉ là đi ra ngoài dạo chơi một chút, kể từ khi đến nơi này thì đây là lần đầu tiên.

Trên đường ngoại trừ nhiều người ăn mặc các trang phục khác nhau đầy màu sắc, còn có một ít người ăn xin.

Ở bất cứ thành thị hay thị trấn nào thì cũng đều có người ăn xin, nơi nào cũng có người đáng thương cả.

Bọn họ hoặc là tàn tật, hoặc là già yếu, nếu không phải thật sự đã hết cách xoay sở thì ai lại tự động đi làm ăn xin, cái nghề thấp nhất trong xã hội này chứ?

Người trong xã hội cũng có phân cấp, người ăn xin cho tới bây giờ đều là người có địa vị thấp nhất nhất và đáng thương nhất trong xã hội.

Sự khác biệt giữa người và người sao luôn lớn như vậy?

Cuộc sống ăn xin cho tới bây giờ đều là áo cơm không đủ no ấm, thường thường chỉ có thể nghỉ ngơi tại một cái miếu đồ nát nào đó thôi, rất đáng thương, bất luận là mùa đông lạnh lẽo hay mùa hè oi bức thì cũng chỉ có mái hiên rách nát để nghỉ qua ngày.

Đương nhiên những người đang nói đây chính là những người già yếu vô lực mà đi làm ăn xin, cái những người này muốn xin là một chút lòng thiện tâm của chúng ta, nhìn chung cho một chút cơm hay bánh bao hoặc những gì đại loại có thể ăn được để sống qua ngày.

Chúng ta hãy cố giúp đỡ cho những người này, chỉ tiết kiệm một ít và cho một ít cũng đã đủ rồi.

Đáng tiếc có đôi khi chúng ta lại chứng kiến có nhiều người ăn xin khác, ban ngày ăn xin, đến đêm lại đi hưởng thụ cuộc sống xa hoa, cuộc sống của bọn họ thật xa xỉ vượt xa với người bình thường chúng ta nhiều lắm.

Những người như thế đúng là thật đáng để chúng ta thóa mạ, thật không đáng để đồng tình. Người như thế càng ngày càng nhiều, chuyện này không chỉ là nỗi buồn chung của xã hội, mà còn là nỗi buồn của riêng mỗi chúng ta.

Nhưng chúng ta nhất định phải có lòng tin rằng những người như thế nhất định chỉ có rất ít thôi, đại đa số người già yếu, cô khổ, bệnh tật hành nghề ăn xin rất đáng để đồng tình và được giúp đỡ.

Chỉ cần có thể làm vậy thì ít nhất cũng chứng minh rằng mình vẫn còn là một người có tấm lòng lương thiện.

Một người có tấm lòng lương thiện có lẽ sẽ không nhất định có thiện báo, tuy nhiên tối thiểu tấm lòng sẽ an ổn và không hề thẹn với lòng.

Phương Thất và Du Mộng Điệp chậm rãi bước đi trên đường, Du Mộng Điệp hằng hái quan sát khắp nơi, mỗi đồ vật, mỗi phong cảnh... đều dùng ánh mắt tò mò nhìn vào.

Tuy nhiên Phương Thất ngay cả nhìn cũng không có tâm tư, trong lòng có lẽ đang mang nặng tâm sự.

Đi ngang qua bên cạnh một đồng rác lớn, tại đây có một người ăn xin, đầu tóc bù xù đến nỗi không thể bù xù hơn nữa, trên người mặc quần áo rách nát, vừa đen lại vừa hôi thối.

Du Mộng Điệp đưa một tay bịt mũi, một tay lôi kéo Phương Thất bước nhanh qua.

Ngay lúc sắp đi qua thì tên ăn xin đột nhiên lớn tiếng nói: “Xin đại gia thương tình giúp đỡ”

Phương Thất nhíu mày rồi đưa tay vào trong ngực áo móc ra một thỏi bạc vụn bỏ vào tay tên ăn xin.

Tên ăn xin cúi mạnh đầu xuống đất, lớn tiếng nói: “Đa tạ đại gia, đa tạ đại gia”

Phương Thất liền đáp: “Không có chi, hãy đi mua cái gì ăn đi”

Phương Thất khẽ thở dài, xoay người bỏ đi.

Tên ăn xin đột nhiên thấp giọng nói: “Đại gia đi thông thả, có phải đại gia mang họ Phương không?”

Phương Thất sững sốt, hỏi: “Đúng, người người biết ta sao?”

Tên ăn xin trả lời: “Tại hạ không nhận ra đại gia nhưng có một vị bằng hữu của tại hạ muốn gặp đại gia”

Phương Thất liền nói: “Là người nào? Ta có biết hắn không?”

Tên ăn xin đáp: “Đại gia có thể không biết nhưng hắn ta lại biết đại gia tới nơi này. Xin hỏi đại gia ngài có thật sự mang họ Phương?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Ta đương nhiên họ Phương, ta gọi là Phương Thất. Vị bằng hữu của người là ai?”

Tên ăn xin ngẩng đầu nhìn Phương Thất, gật đầu, nói: “Hắn họ La, gọi là Nhất Dao”

37. Chương 37: Thư Hùng Song Sát

Phương Thất quay đầu lại nhìn Du Mộng Điệp liếc mắt một cái, Du Mộng Điệp đang đứng ở xa xa bịt mũi, cau mày nhìn Phương Thất, không rõ Phương Thất và tên ăn xin kia đang nói chuyện gì?

Trên đường người qua lại rất nhiều nhưng khi đi qua đồng rác này đều bị mũi tránh xa.

Phương Thất hỏi: “Người nói là ai?”

Tên ăn xin nói nhỏ: “La Nhất Dao.”

Phương Thất vội hỏi: “Hắn ta đang ở đâu?”

Tên ăn xin đáp: “Mời đại gia đi theo ta.”

Phương Thất gật đầu, giục: “Được, mau đi.”

Tên ăn xin liếc mắt nhìn hai bên một chút, sau đó chống một tay đứng lên, Phương Thất nhìn thấy liền kinh ngạc vì cánh tay trái của hắn không còn dính trên thân thể nữa.

Ngay lúc này thì lại có một lão bà tóc bạc trắng và một lão già tóc hoa râm chống gậy đi qua, thoạt nhìn rất già yếu, không thể làm gì khác hơn mới đi ăn xin.

Hai người này đã chứng kiến Phương Thất cho tiền tên ăn xin kia nên liền đi tới trước mặt Phương Thất, người chưa đến nhưng tiếng nói run run của lão bà đã đến: “Đại gia, xin thương tình giúp đỡ cho hai lão già chúng tôi”

Phương Thất gật đầu, rồi cúi đầu, đưa tay vào ngực áo móc bạc ra.

Khi bàn tay Phương Thất vừa để vào trong ngực áo thì mặt của lão bà ăn xin hiện lên vẻ tươi cười, đưa bàn tay dơ bẩn lên chụp vào mặt của Phương Thất với tốc độ cực nhanh, lão già ăn xin bên cạnh cũng đột nhiên hươ gậy trong tay rồi rút ra một thanh đoản kiếm khoảng ba tấc hàn quang rợn người tấn công tên ăn xin cụt tay.

Bàn tay dơ bẩn của lão bà ăn xin nửa trắng nửa đen và gầy trơ xương, giống như móng vuốt của chim ưng chớp mắt đã đến trước mắt Phương Thất, mắt thấy Phương Thất đã khó lòng né tránh, mặt của lão bà ăn xin đã hiện ra nụ cười.

Du Mộng Điệp đứng ở phía xa nhìn thấy sợ ngây người.

Lúc mặt lão bà ăn xin hiện lên nụ cười thì cả người Phương Thất trước mắt đột nhiên không thấy đâu nữa, lão bà ăn xin liền ngẩn ra, sau đó cả người tự nhiên bay đi đập thẳng vào sau lưng của lão già ăn xin, tiếp đó cả hai người cũng đồng loạt bay đi rơi vào đồng rác phía sau tên ăn xin cụt tay.

Lão bà ăn xin sau khi rơi vào đồng rác, bụng dường như bị thương nên không thể đứng nổi nữa, còn lão già ăn xin thì chỉ là bị va chạm gián tiếp nên có vẻ chẳng bị gì, trong tay vẫn cầm thanh đoản kiếm đứng lên

và dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn vào lão bà ăn xin nằm bên, tiếp đó là Phương Thất đang đứng đằng xa, thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Du Mộng Điệp vội chạy tới.

Lúc nàng nhìn thấy Phương Thất cúi đầu đưa tay vào ngực áo lấy bạc thì lòng còn đang thầm khen sao trên đời lại có người thiện lương như vậy, nhưng tiếp đó lão bà ăn xin xuất ra ứng trảo chụp vào mặt Phương Thất thì hấn vẫn còn đang cúi đầu, Du Mộng Điệp muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng đã không còn kịp rồi, nên trong thời khắc đó nàng mới sợ ngây người.

Người muốn ra tay nhanh thì trước tiên phải luyện mắt, chỉ có mắt nhanh thì phản ứng mới có thể nhanh, phản ứng nhanh thì tay mới nhanh.

Du Mộng Điệp mặc dù là nữ nhi nhưng nàng cũng là một cao thủ thật sự.

Hơn nữa còn không phải một cao thủ bình thường.

Con gái của Thái Hồ Điều Tẩu Du Vọng Nhạc được ông đích thân chỉ dạy, ngoài ra còn được Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoằng chỉ điểm nữa, nếu không phải là cao thủ thì chuyện mới thật sự kỳ lạ.

Du Mộng Điệp chẳng những tay nhanh, mà mắt cũng nhanh.

Ngay khi ứng trảo của lão bà ăn xin đánh gần tới mặt Phương Thất thì đột nhiên Du Mộng Điệp đang lo sợ lại nhìn thấy Phương Thất ngồi xổm xuống, tay trong ngực xuất ra, xuất một quyền như tia chớp đánh vào bụng của bà ta, lão bà này còn chưa kịp hiểu gì thì cả thân hình đã bay đi rồi.

Du Mộng Điệp thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ ngực, lúc này mới có cảm giác tim thôi đập loạn.

Phương Thất chậm rãi đứng lên, tên ăn xin cụt tay lúc trước cũng đứng lên, hấn nhìn Phương Thất với một ánh mắt kỳ quái.

Phương Thất nhìn chằm chằm vào tên ăn xin cụt tay hỏi: “Người là ai?”

Tên ăn xin cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói: “Người yên tâm, ta và hai người bọn họ tuyệt không phải đồng bọn đâu”

Phương Thất gật đầu, nếu ba người bọn họ là đồng bọn thì lão già ăn xin vừa rồi tuyệt sẽ không ra tay tấn công hấn.

Phương Thất thở dài, tiếp đó nhìn về hai lão ăn xin tại đồng rác, mỉm cười hỏi: “Các người có muốn vĩnh viễn nằm ở đó không?”

Lão già ăn xin nhìn Phương Thất, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, nói: “Chỗ này rất thoải mái, ta tuổi lớn rồi nên còn muốn nằm thêm chút xíu”

Du Mộng Điệp lại đưa tay lên bịt mũi.

Tên ăn xin cụt tay lúc này lên tiếng: “Người cho rằng người ở tại đó thì hấn sẽ không giết được người sao?”

Lão già ăn xin đột nhiên không cười nữa.

Phương Thất lạnh lùng nói: “Người tốt nhất hãy thành thật trả lời các câu hỏi của ta, ta hỏi cái gì thì trả lời cái đó, ta cam đoan người có thể sống thêm vài năm”

Lão già ăn xin cười lạnh nói: “Ta không rời khỏi đây thì sao, người muốn hỏi gì thì cứ đến đây mà hỏi”

Du Mộng Điệp không khỏi nhú mày, đồng rác đó đích thật là thối không thể chịu nổi.

Phương Thất mỉm cười nói: “Người nghĩ rằng người không rời khỏi đó thì ta không giết được người sao?”

Lão già ăn xin lạnh lùng lên tiếng: “Ta sẽ không nói gì cho người biết cả, người muốn giết cứ giết, dù sao ta sống cũng đã đủ rồi.”

Du Mộng Điệp lại nhú mày, nàng thật không biết nên làm cái gì bây giờ mới phải.

Gặp phải loại tình huống này có đôi khi thật sự là dở khóc dở cười.

Phương Thất khẽ thở dài, mỉm cười nói: “Nếu các người đã không muốn sống nữa thì ta đây sẽ giúp các người, giết những kẻ tiếng xấu đầy rẫy như Thư Hùng Song Sát, ta nghĩ sẽ không có ai phản đối đâu?”

Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn về lão già ăn xin đang đứng trên đồng rác, tên ăn xin cụt tay cũng dùng ánh mắt kinh dị nhìn vào lão.

Lão già ăn xin đột nhiên giật mình nhìn Phương Thất, thân thể dường như có chút phát run.

Phương Thất mỉm cười nói tiếp: “Hai người các người ba mươi năm trước hung danh lẫy lừng, thủ đoạn độc ác, giết người vô số, có thể sống đến từng tuổi này thì cũng đã đủ, cũng nên chết đi thôi”

Lão già ăn xin nói lắp bắp: “Người người ta ta”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Ta người cái gì? Rốt cục người có muốn trả lời hay không?”

Lão già ăn xin hít sâu một tiếng rồi cúi đầu thấp xuống, chậm rãi nói: “Ta nói cũng chết, không nói cũng chết”

Phương Thất nói: “Người nói ra ta sẽ không giết người, người cứ yên tâm.”

Lão già ăn xin nhìn thoáng qua lão bà ăn xin đang nằm bên cạnh hắn, tiếp đó vung tay ra điểm vào Nhân Trung huyệt của bà ta, lão bà liền từ từ hồi tỉnh, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn bốn phía, tò mò không biết xảy ra chuyện gì.

Chung quanh đột nhiên có rất nhiều người vây quanh, ai ai cũng thích xem náo nhiệt cả.

Rất nhiều người vây quanh đã hình thành một vòng tròn lớn, có một số người trong lòng đang thầm mắng nhiếc Phương Thất, tuy nhiên cũng không có ai dám đứng ra nói chuyện.

Trên đời hầu hết mọi người đều có tấm lòng lương thiện, chỉ là rất nhiều lúc thiếu một chút dũng khí mà thôi.

Bất luận là người nào, nếu nhìn thấy một người trẻ tuổi đánh hai lão ăn xin bay vào đồng rác cũng sẽ cho là người trẻ tuổi này đang ăn hiếp hai lão ăn xin già cả vô lực đã gần cuối đời thì hỏi sao không cảm thấy bất bình cho được.

Lão già ăn xin đứng tại đồng rác suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, người muốn hỏi gì?”

Một người tuổi càng đến gần cuối cuộc đời thì lại càng ham sống, và càng sợ chết.

Có lẽ là họ biết chính bản thân họ không còn sống được bao lâu nữa, đã như mặt trời xế chiều, như ánh nến trong gió, nên họ càng hiểu được sự sống quan trọng thế nào và càng hy vọng có thể sống lâu thêm một chút, vì vậy nên họ rất sợ chết.

Còn sống so với đã chết là tốt hơn nhiều, còn sống thì còn có thể hưởng thụ, có thể làm những việc mình muốn làm. Còn đã chết thì cái gì cũng không biết nữa, sau cái chết là thế giới gì càng không ai biết rõ.

Chuyện không biết thì có ai lại nguyện ý làm chứ?

Phương Thất nhìn lão già ăn xin, mỉm cười hỏi: “Các người có phải là Thư Hùng Song Sát không?”

Lão già ăn xin dìu lão bà ăn xin ngồi dậy, tiếp đó quay về Phương Thất gật đầu, trả lời: “Đúng vậy, ta chính là Hùng Sát Hùng Tâm.”

Vậy lão bà ăn xin bên cạnh Hùng Sát Hùng Tâm chính là Thư Sát Âm Phượng.

Phương Thất gật đầu hỏi tiếp: “Tại sao các người muốn giết ta? Và cả hắn nữa?” Phương Thất chỉ vào tên ăn xin cụt tay.

Hùng Sát Hùng Tâm im lặng một lúc lâu, tiếp đó ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta và người không thù không oán, chúng ta chỉ là nhận lệnh làm việc mà thôi”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Nhận lệnh của ai ?”

Hùng Sát Hùng Tâm nhìn Thư Sát Âm Phượng một chút rồi đảo mắt nhìn vào đám đông, cắn răng nói: “Là là lệnh của tổ chức.”

Phương Thất nhíu mày hỏi tiếp: “Các người cũng là bị ép buộc gia nhập vào tổ chức này đúng không?”

Hùng Sát Hùng Tâm gật đầu, trong mắt đột nhiên toát ra vẻ buồn bã vô hạn.

Sự buồn bã thường là do sự bất đắc dĩ tạo nên. Có thể làm cho Thư Hùng Song Sát bất đắc dĩ mà nghe lệnh thì nhất định người thi triển thủ đoạn là người rất đáng sợ.

Phương Thất thở dài, hỏi tiếp: “Tổ chức của các người gọi là gì, đặt ở đâu?”

Hùng Sát Hùng Tâm kinh hãi lắc đầu, đáp: “Việc này chúng ta thật không biết.”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Nói vậy thì làm sao chúng có thể liên lạc với các người?”

Hùng Tâm nhìn về lão bà ăn xin một chút rồi nói trả lời: “Mỗi lần như thế đều có người mang thư đến đặt tại cửa, tiếp đó thì chúng ta chỉ hành động theo lệnh trong thư mà thôi”

Phương Thất hỏi: “Là người ra sao?”

Hùng Tâm lại lắc đầu nói: “Không biết, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua người này”

Phương Thất hỏi tiếp: “Hôm nay mệnh lệnh của các người nhận được là gì? Còn bức thư đâu?”

Hùng Tâm đáp: “Thư thì đã đốt rồi, trong thư viết ra lệnh cho chúng ta tới giết”

Lời của Hùng Sát Hùng Tâm còn chưa nói hết thì cặp mắt của hắn đột nhiên hiện lên vẻ vô cùng hoảng sợ, há hốc miệng, Thư Sát Âm Phương ở bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ như thế. Phương Thất đột nhiên phát hiện ra tại cổ họng hai người có hai cây ngân châm màu đen nhỏ như tơ cắm vào, châm cắm vào rất sâu, chỉ còn đuôi ngân châm lộ ra ngoài.

Thân hình Phương Thất đột nhiên phóng tới đồng rúc, đưa tay đỡ lấy Hùng Tâm hỏi: “Nói đi! Người đi giết ai?”

Hùng Sát Hùng Tâm cố gắng nói từng chữ: “La La Nhất Dao.”

Phương Thất vội hỏi tiếp: “Ai là La Nhất Dao?”

Hùng Tâm nói: “La là”, lời của hắn chưa nói hết thì đầu đã gục xuống.

Phương Thất vội quay sang hỏi Thư Sát Âm Phương: “Nói mau, ai là La Nhất Dao?”

Đầu của Thư Sát Âm Phương cũng gục bên cạnh Hùng Sát Hùng Tâm, thân thể của hai người đã dần dần lạnh đi.

Phương Thất liền thở dài, ngơ ngác nhìn Thư Hùng Song Sát nằm chết trên đồng rúc.

Tiếp đó phía sau đột nhiên có tiếng nói vang lên: “Ta chính là La Nhất Dao.”

38. Chương 38: La Nhất Dao

Du Mộng Điệp đứng đó dùng ánh mắt cẩn thận quan sát mỗi một người trong đám đông vây quanh.

Phương Thất ngơ ngác nhìn Thư Hùng Song Sát bị trúng châm độc chết nằm trên đồng rúc.

Bỗng phía sau có tiếng nói vang lên: “Ta chính là La Nhất Dao.”

Phương Thất đột nhiên quay đầu lại thì thấy tên ăn xin cụt tay đứng đó, đúng là hắn đã phát ra những lời này. Du Mộng Điệp cũng quay đầu lại kinh ngạc nhìn vào hắn.

Phương Thất nhíu mày lại, mặt Du Mộng Điệp cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, tên ăn xin cụt một tay quần áo rách nát, tóc tai bù xù phủ xuống gương mặt, không thể nhìn thấy rõ cả khuôn mặt hắn, cho dù có trí tưởng tượng phong phú thế nào thì Phương Thất cũng không nghĩ ra tên này lại là La Nhất Dao.

Trong sự tưởng tượng của Phương Thất, La Nhất Dao ít nhất cũng không mặc đồ của người ăn xin và không thể có bộ dáng thế kia.

Phương Thất nhìn tên ăn xin cụt tay, hỏi: “Người quả thật là La Nhất Dao?”

Tên ăn xin liền đáp: “Đúng vậy”

Phương Thất hỏi tiếp: “Người đến tìm ta?”

Tên ăn xin thản nhiên trả lời: “Đúng”

Phương Thất gật đầu, tiếp đó cũng dùng ánh mắt nhạy bén quan sát đám đông xung quanh, chỉ thấy có một số người đang rất phấn nộ, một số người dường như đang cảm thấy tiếc nuối, một số người im lặng không hề lên tiếng, ai ai cũng trông có vẻ rất bình thường, không thể nhìn ra là ai đã ẩn trong đám đông ra tay phóng độc châm vào Thư Hùng Song Sát.

Phương Thất khẽ thở dài rồi quay sang nhìn Du Mộng Điệp, nàng cũng khẽ lắc đầu.

Phương Thất gật đầu rồi quay về hướng đám đông nói lớn: “Mọi người hãy mau tản đi đi, hai người kia đã giả trang thành ăn xin, bọn họ ở trên giang hồ tiếng xấu vang xa gọi là Thư Hùng Song Sát, hôm nay đến nơi đây với mục đích là giết chết ta, không có gì nhìn đâu, mọi người đi đi”

Đám người nhìn lẫn nhau rồi từ từ tản đi, người thì cũng đã chết rồi còn nói cái gì là Thư Hùng Song Sát, mọi người cũng bán tín bán nghi nhưng đại đa số đều bỏ đi.

Chỉ có một số người vẫn đứng tại chỗ, chờ xem những phút náo nhiệt cuối cùng, màn hay lúc nào cũng ở sau chót cả.

Du Mộng Điệp nhíu mày, lớn tiếng quát: “Đi đi, còn nhìn gì nữa”

Số người còn lại nghe xong vẫn không chịu rời đi, thật không biết là muốn xem náo nhiệt hay là nhìn Du Mộng Điệp nữa.

Du Mộng Điệp đích thật là mỹ nhân, chẳng những nụ cười rất đẹp, ngay cả lúc nhíu mày tức giận cũng xinh đẹp lạ thường, người đẹp ở ngôi thành nhỏ rất là hiếm thấy, có thể có được cơ hội nhìn ngắm như vậy thì sao lại bỏ qua.

Chợt có một người lớn tiếng nói: “Mọi người hãy đi đi, Tôn mỗ đây có thể làm chứng, vị Phương đại gia kia tuyệt không phải là người xấu, anh ta là một vị đại hiệp, hơn nữa đã từng giúp cứu mạng của ta và các tiểu nhị trong quán trọ”

Người nói chuyện đúng là ông chủ của quán trọ Duyệt Lai Tôn Nhị Hỉ, mọi người ở đây đều biết hẳn nên khi hắn nói ra những lời này thì mọi người đều tin tưởng.

Phương Thất mỉm cười nói: “Đa tạ ông chủ Tôn”

Tôn Nhị Hỉ mỉm cười nói: “Phương đại gia đừng khách khí, đây là việc tại hạ nên làm mà”, tiếp đó lại lớn tiếng nói với đám người: “Mọi người hãy đi đi nào”

Đám người này trong thoáng chốc đã bỏ đi hết, có tiếp tục ở lại cũng không còn chuyện gì xem nữa.

Tôn Nhị Hỉ cũng xoay người bỏ đi.

Phương Thất đột nhiên lên tiếng: “Ông chủ Tôn đi thông thả.”

Tôn Nhị Hỉ quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười đáp lời: “Xin hỏi Phương đại gia có cái gì phân phó?”

Tôn Nhị Hỉ này ở trong quán trọ đối đãi với khách rất là khách khí, nói chuyện lúc nào vẻ mặt cũng tươi cười, mở miệng ngậm miệng cũng luôn là ‘đại gia’ ‘phân phó’ một loại từ ngữ, dường như đã thành thói quen.

Mở quán trọ làm ăn xem ra cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Phương Thất mỉm cười nói: “Phân phó thì không dám, chỉ là có chuyện muốn phiền ông chủ Tôn một chút, tại hạ đây có chút bạc nhờ ông chủ Tôn giúp đỡ tìm người mang hai cái xác này ra ngoài thành chôn dùm, không biết ông chủ Tôn có thể giúp đỡ không?”

Về mặt Tôn Nhị Hỉ lập tức nghiêm nghị hẳn lên, thở dài nói: “Ái dà, thật không nghĩ tới Phương đại gia lại là người có tấm lòng nhân nghĩa như vậy, chuyện này cứ giao cho tại hạ, tại hạ sẽ lập tức làm ngay!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Xin đa tạ ông chủ Tôn”

Tôn Nhị Hỉ vẻ mặt tươi cười nói: “Phương đại gia đừng nói như vậy, Phương đại gia đã cứu mạng của tại hạ, và là người nhân nghĩa như thế, một chút việc nhỏ này không tính vào đâu”

Phương Thất gạt đầu, móc ra một thỏi bạc đặt vào trong tay Tôn Nhị Hỉ, nói: “Xin làm phiền ông chủ Tôn vậy”

Tôn Nhị Hỉ vui vẻ nói: “Phương đại gia đừng khách khí, tại hạ đi làm ngay”

Phương Thất gạt đầu, nói: “Được, đa tạ ông”

Tôn Nhị Hỉ mất hứng nói: “Phương đại gia lại khách khí nữa rồi, thôi tại hạ đi tìm người giúp đỡ đây”, nói xong liền xoay người bỏ đi.

Phương Thất quay đầu lại nhìn tên ăn xin cụt tay, nhú mày hỏi lần nữa: “Người quả thật là La Nhất Dao?”

Tên ăn xin cụt tay cười khổ nói: “Người nghĩ rằng ta tự nhiên cải trang thành La Nhất Dao để bị truy sát sao?”

Phương Thất gạt đầu, nói: “Được, người hãy theo ta về quán trọ cái đã, trước tiên hãy đi tắm rửa rồi nói chuyện sau, đi thôi.”

Tên ăn xin cụt tay dùng loại ánh mắt kỳ quái nhìn Phương Thất, sau đó đáp lời: “Được”

Thật là một cảnh rất đặc biệt diễn ra trên đường, Phương Thất và tên ăn xin cụt tay toàn thân bốc mùi hôi thối cùng nhau bước song song, ở phía sau có một cô nương xinh đẹp bịt mũi theo sát hai người.

Quán trọ Duyệt Lai.

Hiên Viên Hoảng và Phương Thất ngồi tại một cái bàn, trên bàn có rượu có thịt.

Tên ăn xin cụt tay đã tắm rửa xong cũng ngồi đó, hắn hiện đang mặc đồ của Phương Thất, hắn là một người trung niên, mày rậm mắt to, trên mặt hiện lên vẻ kiên nghị và hung hãn, người hắn đã không còn mùi hôi thối nữa, nhìn hắn thuận mắt hơn rất nhiều.

Du Mộng Điệp và Liễu Thanh Thanh ngồi ở bên giường, Tiểu Hồ thì trừng cặp mắt tròn xoe đứng ở một bên nhìn chăm chăm vào La Nhất Dao.

Phương Thất nhìn vào tên ăn xin cụt tay nói: “Hãy ăn một chút gì đi”

La Nhất Dao gạt đầu, một lời cũng không nói, rồi cúi đầu ăn như chưa từng được ăn.

Hiên Viên Hoảng và Phương Thất đưa mắt nhìn La Nhất Dao, song lại chậm rãi uống rượu, cũng không ai lên tiếng.

La Nhất Dao rốt cục cũng đã ăn no, hắn uống liền vài chén rượu rồi đứng lên đưa tay sờ sờ cái bụng, hít một hơi dài rồi lại ngồi xuống.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nhìn hắn, Phương Thất cũng vậy.

La Nhất Dao khẽ thở dài nói: “Người thật sự là Phương Ngọc Thụ, tiểu đệ của Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành?”

Phương Thất cười khổ nói: “Ta cam đoan với người”

La Nhất Dao gạt đầu hỏi: “Không biết vị tiên bối này là ai?”

Phương Thất trả lời: “Vị lão tiên bối này được người đời gọi là Hiệp Nghĩa Cái Vương, Hiên Viên lão tiên bối.”

Lúc La Nhất Dao vừa nghe xong bốn chữ Hiệp Nghĩa Cái Vương, trong mắt hắc đột nhiên lộ ra vẻ ngạc nhiên tột độ, miệng há hốc một hồi lâu nói không ra lời. Một lúc lâu sau nữa, mới kích động nói: “Tại hạ may mắn được chiêm ngưỡng phong thái của Hiên Viên lão tiên bối, thật sự là thật sự là chuyện may mắn trong đời. Văn bối xin ra mắt lão tiên bối”, dứt lời liền vội vã đứng dậy cúi người.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Không cần khách khí, ngồi xuống nói chuyện đi.”

La Nhất Dao liền đáp: “Tạ lão tiên bói!”

La Nhất Dao ngồi xuống nhưng vẻ mặt vẫn ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Hoàng, dường như đang nhìn thấy một kỳ cảnh nào đó.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười rồi lại nâng chén rượu lên uống.

Phương Thất nhìn La Nhất Dao, lên tiếng: “Cánh tay trái của ngươi bị sao vậy?”

La Nhất Dao đưa mắt nhìn vào ống tay áo bên trái rồi khẽ thở dài, tiếp đó cười khổ một tiếng nói: “Bị người ta chém đứt”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Là ai chém?”

La Nhất Dao trả lời: “Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành.”

Phương Thất kinh ngạc nhìn La Nhất Dao và ống tay áo trái của hắn.

La Nhất Dao đột nhiên cười khổ nói: “Hai vị có biết trước đây tên của ta không phải là La Nhất Dao”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Vậy ngươi tên gì?”

La Nhất Dao lại cười khổ một tiếng, giống như là đang cười nhạo chính bản thân hắn, nói: “Tại hạ trước đây gọi là La Phi Vũ”, nói xong liền cúi đầu thấp xuống, tiếp đó lại thở dài nói: “Tại hạ cũng đã từng khổ luyện nhiều năm, ra tay cũng không cần sử dụng đến đao thứ hai cho nên tại vùng sa mạc nhỏ này đặt cho tại hạ biệt danh là La Nhất Dao, sau đó lại thêm vào cái gì, à là Bán Thiên Phong La Nhất Dao, tại hạ cũng tự cho là đao pháp của mình đã rất cao siêu nên cũng vui vẻ tiếp nhận danh xưng đó”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Một người khi cho rằng bản thân có một phương diện nào đó cao siêu thì nhất định sẽ gặp rắc rối ở phương diện đó.

La Nhất Dao lại cười khổ nói: “Khi đó La mỗ kiêu căng vô cùng, tự cho rằng đao pháp của mình đã là thiên hạ vô địch, nào biết đâu rằng chính bản thân đúng là ếch ngồi đáy giếng, thật chẳng biết thiên hạ to lớn bao nhiêu, cũng giống như thần sông vậy, nhìn thấy trâu bò ở hai bên bờ đã tưởng là có hết thủy rồi”

Phương Thất mỉm cười trêu chọc: “Tiếp đó ngươi có đến Đông Hải xem biển rộng thế nào không?”

La Nhất Dao gật đầu, cười khổ nói: “Chỗ này mặc dù hẻo lánh và vắng vẻ nhưng tại hạ cũng đã nghe qua danh tiếng của Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành, và nghe đồn là anh ta cũng sử dụng đao, hơn nữa đao pháp rất cao, xuất đao cực nhanh, do đó trong biệt hiệu có chữ “Thần”, trong lòng tại hạ có ý nghĩ không phục nên tại hạ đã đi gặp anh ta”

Phương Thất gật đầu.

Đây là giang hồ.

Người dùng kiếm nếu nghe nói có người nào đó có kiếm pháp cao siêu thì nhất định sẽ dùng mọi cách đi gặp người đó một lần. Cao thủ dùng đao cũng thế, nếu nghe nói có người nào có đao pháp cao hơn so với mình thì nhất định cũng sẽ đi tìm người đó.

Có rất nhiều người khổ luyện nhiều năm là vì muốn trở thành thiên hạ đệ nhất. Vì danh dự này, rất nhiều người đã đi khắp nơi tìm người khác luận võ và đã có rất nhiều người ngã xuống, máu nhuộm đỏ mặt đất. Người chiến thắng thì trở thành anh hùng trong mắt mọi người, còn người thất bại thì bị thương hoặc chết, chết thì trở về cát bụi, bị thương thì không thể gượng dậy nổi nên ẩn tính mai danh.

Giang hồ vốn là như thế.

Đây là sự đáng buồn của giang hồ, và cũng là sự bất đắc dĩ và sự tàn khốc của nó.

Nhân tại giang hồ đều thân bất do kỷ cả, người không đi tìm người thì người cũng sẽ tìm đến người.

Phương Thất gật đầu, hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Cũng không biết là trời an bài hay là sự bất hạnh của La mỗ nữa, mấy tháng trước tại hạ đột nhiên nghe được tin Tiểu Thần Long đã tới vùng sa mạc này, vì vậy tại hạ đã lập tức đi tìm, rốt cục cũng gặp được anh ta tại một tửu lâu, tại hạ ngồi ở phía sau quan sát anh ta rất lâu, tiếp đó bước đến báo ra danh tính rồi hẹn anh ta ra ngoài luận võ”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

La Nhất Dao buồn bã cúi đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng hỏi: “Tiếp đó thì sao? Kết quả thế nào?”

[T]ony[K]

39. Chương 39: Một Dao Tuyệt Diệu

Hiên Viên Hoàng mỉm cười rồi uống tiếp một chén rượu, Phương Thất cũng cười cười, không nói tiếng nào.

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Vụ tình huống rốt cục ra sao?”

La Nhất Dao cúi đầu, nói: “Vốn là tại hạ chủ động ước chiến với Phương Ngọc Thành, hiện tại nghĩ lại, giống như là đang đi tìm tử lộ cho bản thân vậy La mỗ vốn tưởng rằng đao pháp của mình đã rất cao siêu, nhưng nhưng sau khi gặp Phương Ngọc Thành, La mỗ mới hiểu ra mình tuyệt không phải là đối thủ của Tiểu Thần Long”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Người nói vậy là sao?”

La Nhất Dao nói: “Ngày đó đã vào lúc hoàng hôn, trong rừng cây yên tĩnh không người, Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành và tại hạ đứng đối diện nhau, La mỗ đang chuẩn bị rút đao thì đột nhiên có cảm giác không ổn.....” La Nhất Dao nói đến đây, giọng nói dường như có chút run rẩy.

Hiên Viên Hoàng và Phương Thất vẫn không lên tiếng.

Du Mộng Điệp lại nhíu mày hỏi tiếp: “Không ổn chỗ nào?”

La Nhất Dao thở dài một hơi, ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên rất xa xăm, dường như đang nhớ lại buổi hoàng hôn hôm ấy trong khu rừng nhỏ, Phương Ngọc Thành thản nhiên đứng đối diện với hắn, thời khắc đó đã in sâu vào trong đầu hắn, vĩnh viễn không thể quên.

La Nhất Dao chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Du Mộng Điệp, rồi nói: “Tại hạ thấy Phương Ngọc Thành cũng không có gì kỳ lạ, tuổi tác cũng ngang với La mỗ, thản nhiên đứng đó, tay trái cầm một cây đao, vỏ đao đen bóng. La mỗ hỏi anh ta có phải là Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành hay không thì anh ta chỉ gật đầu, cũng không có nói tiếng nào.”, La Nhất Dao đột nhiên nhìn thấy cây đao treo trên tường của Phương Thất, giọng run run nói: “Cây đao kia chính là cây đao kia, nó giống như đúc cây đao này ”

Phương Thất đột nhiên nhìn được từ trong mắt hắn hiện ra một loại sợ hãi, song song còn có sự ngưỡng mộ nữa

Hiên Viên Hoàng lại mỉm cười uống rượu.

La Nhất Dao nói tiếp: “Tại hạ thấy anh ta cũng không có gì đáng sợ, hỏi tên họ xong thì chuẩn bị rút đao động thủ, tuy nhiên tuy nhiên ngay thời khắc tại hạ đặt tay vào chuôi đao thì tại hạ lập tức phát hiện có điều không ổn”, giọng của La Nhất Dao lại run rẩy.

Du Mộng Điệp vội la lên: “Rốt cuộc là không ổn ở chỗ nào?”

Trong mắt của La Nhất Dao toát ra vẻ sợ hãi, nói: “Sát khí!”

Du Mộng Điệp gật đầu.

La Nhất Dao giọng vẫn run rẩy nói: “La mỗ đang chuẩn bị rút đao, đột nhiên cảm giác được một cổ sát khí dày đặc đập vào mặt, cả người tại hạ lập tức phát lạnh, hình như hình như cả tóc gáy đều dựng đứng lên hết, thành thật mà nói, cho tới bây giờ La mỗ chưa từng cảm giác được luồng sát khí nào khủng khiếp như vậy cả và cũng chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy”

Du Mộng Điệp không hỏi nữa, kết quả của trận đánh này đã dễ dàng đoán biết.

Một cao thủ, nhất là một tuyệt đỉnh cao thủ chính thức thì chân khí của họ ẩn dấu rất sâu, lúc bình thường nhìn vào không có gì cả, chẳng khác gì người bình thường, tuy nhiên khi chuẩn bị động thủ thì sẽ không tự chủ được phát ra một loại sát khí bức người, áp chế đối thủ.

Sát khí nhìn không thấy nhưng tuyệt đối có thể cảm giác được, nhất là tuyệt đỉnh cao thủ như Phương Ngọc Thành vậy, cổ sát khí phát ra đáng sợ bao nhiêu sao có thể tưởng tượng.

Du Mộng Điệp đang tưởng tượng ra cảnh La Nhất Dao sợ hãi trong thời khắc đó.

Du Mộng Điệp dường như đang nhìn thấy cảnh hoàng hôn trong khu rừng nhỏ kia, có hai người đang đứng đối diện tại đó, một người dáng vẻ rất thản nhiên đứng đó, tay cầm một cây đao màu đen, đó chính là Phương Ngọc Thành, phía đối diện là một người cầm đao khác, một tay đang đặt trên chuôi đao, ở tư thế chuẩn bị rút đao khỏi vỏ, nhưng đột nhiên cả người lại run rẩy. Hai người vẫn đứng như vậy trong ánh hoàng hôn.

La Nhất Dao lại khẽ thở dài, buồn bã nói: “Trong thời khắc đó, mồ hôi của La mỗ chảy ra như tắm, tại hạ đã biết mình tất sẽ bại!”

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Không có người nào lên tiếng.

Chỉ có Liễu Thanh Thanh dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn La Nhất Dao.

La Nhất Dao thở dài một tiếng, nói: “Trong lúc giằng co ấy thì La mỗ đột nhiên phát hiện được Phương Ngọc Thành đã để lộ một chỗ sơ hở, trong lòng La mỗ liền mừng rỡ, đao trong tay liền rút ra!”

Hiên Viên Hoàng cười khở uống tiếp một chén rượu, ông ta hiểu được La Nhất Dao đang nói bừa.

Nếu Phương Ngọc Thành đứng để cho người khác phát hiện ra sơ hở thì người đó đã không phải Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành.

Trong lòng Phương Thất, Du Mộng Điệp, Liễu Thanh Thanh không khỏi lo lắng, chỉ có Tiểu Hồ dùng cặp mắt xoe tròn nhìn La Nhất Dao.

Du Mộng Điệp vội hỏi: “Là sơ hở gì?”

La Nhất Dao cười khở một tiếng, nói: “Ngay lúc chúng tôi đang giằng co, lúc ấy thật sự La mỗ không biết nên làm gì nữa, mồ hôi trong người không ngừng chảy ra đột nhiên lúc ấy ở một cái cây phía sau Phương Ngọc Thành có một con rắn đang bò đến một tổ chim, chim trong tổ nhìn thấy nó cất tiếng kêu thê lương bay hết đi, Phương Ngọc Thành liền quay đầu lại nhìn, La mỗ trông thấy liền biết đây là cơ hội tốt nhất, trong lòng mừng rỡ liền xuất đao ra”

Liễu Thanh Thanh sợ ngây người, đột nhiên nói lớn: “Nguyên lai chính là người, là người đã hại ông ta thành như vậy, ta giết chết người tên bại hoại!”, lời còn chưa nói xong thân đã bước tới phía trước muốn đánh La Nhất Dao, tuy nhiên Du Mộng Điệp đã ra tay cản lại, lấy tay chụp lấy cổ tay của Liễu Thanh Thanh.

La Nhất Dao cúi đầu cười khở, nói: “La mỗ lúc đó cũng không có ý muốn giết anh ta, ý nghĩ của tại hạ chỉ là muốn chặt đứt cánh tay dùng đao của anh ta thôi để sau này anh ta không thể sử dụng đao nữa, tới lúc đó thì còn có ai dám không phục La Nhất Dao này?”, La Nhất Dao lại thở dài nói tiếp: “Một đao đó xuất ra, La mỗ có mười phần nắm chắc sẽ lấy đi cánh tay phải của Phương Ngọc Thành”

Du Mộng Điệp lạnh lùng nhìn La Nhất Dao, còn Phương Thất thì trên mặt hiện ra vẻ rất kỳ lạ. Hiên Viên Hoàng thì vẫn đang mỉm cười, hình như chưa nghe thấy chuyện gì phát sinh cả.

Du Mộng Điệp lạnh lùng hỏi: “Người chém có trúng không?”

La Nhất Dao lại cười khở một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ khiếp sợ, nói: “Ngay lúc đao của La mỗ sắp chém vào cánh tay phải của anh ta thì anh ta vẫn đứng bất động, ngay cả đầu cũng không có quay lại nhìn, La mỗ chỉ cảm giác được có ánh đao lóe lên trước mắt, một tia sáng chói mắt hiện lên, dường như tất cả ánh

sáng trong trời đất đều tập trung vào một ánh đao đó, sáng lạn huy hoàng, tiếp đến thì La mỗ bỗng nhiên có cảm giác mê muội, còn chưa kịp phản ứng gì thì tay cầm đao của La mỗ đã rời khỏi thân thể rơi xuống mặt đất

Liều Thanh Thanh nghe được đến đây thì mới hạ hỏa một chút.

Du Mộng Điệp ngạc nhiên hỏi: “Tay cầm đao? Vậy người?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Hắn cầm đao bằng tay trái.”

La Nhất Đao gật đầu nói: “Lão tiền bối thật sự là hảo nhân lực, văn bối đúng là dùng đao bằng tay trái”

Người bình thường bất luận là luyện đao hay luyện kiếm hoặc một loại binh khí nào đó thì cũng đều dùng tay phải cả, tuy nhiên cũng có một số ít người thuận tay trái nên ngay từ lúc bắt đầu luyện tập đã dùng binh khí bằng tay trái rồi, cũng giống chúng ta học cách cầm đũa ăn cơm vậy.

Bởi vì người dùng tay trái sử dụng binh khí rất ít nên một khi luyện thành công thì đều là cao thủ cả, khi ra tay thì càng khiến kẻ khác khó lòng phòng bị. La Nhất Đao sống tại đại mạc, người biết được hắn dùng đao bằng tay trái là rất ít.

Không ai chú ý, vừa rồi lúc La Nhất Đao ăn cơm, hắn sử dụng tay phải rất vụng về có vẻ không quen, tuy nhiên Hiên Viên Hoàng liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

Phương Thất hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Mặt của La Nhất Đao đột nhiên hiển lộ ra vẻ nghiêm túc nói: “La mỗ cũng là người dùng đao, hơn nữa luôn luôn cho rằng đao của mình đã rất nhanh rồi, nhưng một đao kia của Tiểu Thần Long, La mỗ thú thật cũng không có nhìn rõ anh ta xuất đao thế nào nữa”

Mồ hôi trên trán La Nhất Đao đã tuôn ra, lẩm bẩm nói: “Cả đời này của La mỗ cho tới bây giờ chưa từng gặp qua đường đao nhanh như vậy, quả thật ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua”

Phương Thất khẽ thở dài.

La Nhất Đao nói tiếp: “Lúc ấy, cánh tay trái cầm đao của La mỗ bị chém đứt rơi trên mặt đất, tuy nhiên ngay cả sự đau đớn cũng không hề có cảm giác, cho đến khi ý thức được tay đã rời ra thì ngay lập tức cảm thấy đau đớn khôn cùng. Phương Ngọc Thành vẫn đứng đó mỉm cười, chậm rãi tra đao vào vỏ”

Liều Thanh Thanh kinh ngạc nhìn La Nhất Đao, nàng có thể tưởng tượng ra cảnh trong rừng cây dưới ánh hoàng hôn, một người đang mỉm cười chậm rãi tra đao vào vỏ, còn người kia thì đã bị chém đứt cánh tay trái, trán chảy đầy mồ hôi, đau đớn đã muốn ngất đi.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên dùng ánh mắt nhìn La Nhất Đao, hỏi: “Tiếp đó ra sao?”

La Nhất Đao buồn bã trả lời: “Bẩm lão tiền bối, thời khắc đó văn bối mới hiểu được cái gì gọi là đao pháp chính tông, cho dù văn bối có luyện cả đời cũng không thể đạt tới trình độ đó được, vết thương trên người tuy đau đớn nhưng trong lòng văn bối càng đau và buồn bã hơn, quả thật lúc đó văn bối đã có ý nghĩ không muốn sống nữa.....”

Du Mộng Điệp nghe đến đó liền khẽ thở dài.

Phương Thất thở dài, chậm rãi cúi đầu.

La Nhất Đao lại nói: “Mọi người không cần thương tiếc cho một người đầy tội ác như La mỗ đâu, Phương Ngọc Thành không có giết tại hạ, anh ta đã rất nhân từ rồi!”

Phương Thất ngẩng đầu nhìn La Nhất Đao, cũng không nói gì, hắn hiện không biết nên nói cái gì vào lúc này nữa.

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Vậy tình huống kế tiếp thế nào?”

La Nhất Đao trả lời: “Lúc ấy tại hạ cố gắng chịu nổi đau đớn và hỏi Phương Ngọc Thành tại sao không giết tại hạ, anh ta thần nhiên trả lời tại hạ rằng vì tại hạ trước đó không có ý định giết anh ta”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, La Nhất Dao chỉ là muốn chém đứt cánh tay dùng đao của Phương Ngọc Thành mà thôi nên Phương Ngọc Thành mới không có giết hấn, mà chỉ đáp lễ chém đứt lại cánh tay trái dùng đao của hấn thôi.

Một đao tuyệt diệu và nhanh chóng vô cùng, không thể dùng lời để diễn tả.

Hiên Viên Hoàng lại lên tiếng: “Người nói rất đúng, đích thật là thân người mang đầy tội ác, Phương Ngọc Thành không có giết người, quả thật là đã hạ thủ lưu tình”

La Nhất Dao gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ rất buồn bã, từ từ cúi đầu thấp xuống rồi nói: “Thú thật với lão tiền bối, văn bối đi làm thổ phỉ của Hắc Phong Trại cũng là do bị ép buộc”

[T]ony[K]

40. Chương 40: Kiếm Của Người Áo Xanh

Hiên Viên Hoàng nhìn La Nhất Dao, chậm rãi hỏi: “Người bị ép buộc đi làm cướp sao?”

La Nhất Dao còn chưa mở miệng trả lời thì Liễu Thanh Thanh đã lớn tiếng nói: “Người bị ép buộc làm cướp à? Quả thật là chuyện đáng cười”, cô gái này đối với những chuyện độc ác của La Nhất Dao rất phẫn nộ.

La Nhất Dao gật đầu, cười khổ nói: “Lão tiền bối, văn bối không dám nói bậy, đích thật là văn bối bị ép buộc đến Bạch Đà Sơn làm cướp”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Người nói thử xem là ai bức người làm cướp?”

Liễu Thanh Thanh liền xen vào: “Đúng vậy, người nói thử xem!, vẻ mặt vẫn hiện ra vẻ giận dữ không tin.

Hiên Viên Hoàng ngẩng đầu nhìn Liễu Thanh Thanh, cười nói: “Thanh Thanh”

Liễu Thanh Thanh nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoàng, xong liền cúi đầu không nói nữa.

La Nhất Dao thở dài nói: “Đa tạ lão tiền bối, gia đình văn bối vốn sống tại Bạch Đà Sơn, nơi đó vốn chỉ có hai ba gia đình thôi, văn bối từ nhỏ đã thích võ nên đã tự thân khổ luyện hơn mười năm đao pháp và tự cho là đao pháp của mình đã rất cao siêu”, La Nhất Dao ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng và Phương Thất, mặt hiện lên vẻ xấu hổ rồi cúi đầu nói tiếp: “Văn bối tự cho rằng đao pháp đã thành nên coi trời bằng vung, tính cách kiêu căng, ở tại vùng này không có người nào dám đụng chạm đến văn bối, tuy nhiên văn bối cũng chỉ là có chút bá đạo mà thôi, chưa bao giờ nghĩ tới chiếm núi làm vua gì cả, chuyện như vậy văn bối thú thật không có bản sự đi làm”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nói: “Ta tin tưởng người”

Đôi mắt của La Nhất Dao đột nhiên tràn ngập vẻ cảm kích. Lúc này, giờ phút này, dường như mọi thứ đều đã mất, còn có cái gì làm cho hấn cảm kích hơn sự tín nhiệm của người khác đối với mình đây?

Huống chi người tín nhiệm hấn lại là Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng: “Đao pháp của người là do người tự luyện sao? Thật không có bái sư? Du Mộng Điệp có chút không tin.

La Nhất Dao cười khổ nói: “Nơi này nơi biên thù hoang mạc, La mỗ bất hạnh, chưa bao giờ có cơ hội nào để bái sư cả, tất cả đều là do chính bản thân tự khổ luyện mà có được”

Theo như lời của La Nhất Dao là một thân võ công của hấn do chính bản thân hấn tự luyện được, việc này không biết hấn đã cố gắng và chảy bao nhiêu mồ hôi nữa Du Mộng Điệp liền cảm thấy có chút tiếc nuối, người như La Nhất Dao vậy nếu có thể gặp được danh sư chỉ điểm thì nhất định sẽ trở thành một cao thủ siêu hạng.

Một người cả đời có thể có bao nhiêu thành tựu thì sự kỳ ngộ có quan hệ rất lớn. Một số người sinh ra tại võ lâm thế gia, từ nhỏ đã được giáo dục nên việc luyện võ công dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ đi đường thẳng không quanh co, đáng tiếc trong những người này cũng có rất ít người có khả năng trở thành cao thủ. Còn

người như La Nhất Dao thì có thiên phú lại có nỗ lực, nhưng cho tới bây giờ cũng không có cơ hội bá tử, do đó mới dễ dàng bị Phương Ngọc Thành dùng một đao phé đi cánh tay trái, nếu hắn ngay từ nhỏ cũng có điều kiện giống như Phương Ngọc Thành vậy thì kết quả trận đánh này diễn ra thế nào thật khó đoán trước.

Không chỉ ở phương diện tu luyện võ công thôi, thế gian có rất nhiều chuyện đều giống như thế.

Đây là số mệnh.

Đời là như thế.

Hiên Viên Hoàng uống một chén rượu rồi bảo: “Người cứ tiếp tục kể”

La Nhất Dao gật đầu, thở dài kể tiếp: “Vãn bối mặc dù kiêu căng, hành sự cũng có chút độc đoán nhưng cũng không hề có ý nghĩ đi chiếm núi làm cướp. Tuy nhiên vào một đêm của ba năm trước đây đã có một người tới”, trên mặt La Nhất Dao đột nhiên hiện ra vẻ rất sợ hãi.

Phương Thất liền hỏi: “Là ai?”

La Nhất Dao cắn răng, nói: “Là một người áo xanh bịt mặt, đêm đó đúng là đêm trăng tròn, tại hạ đang cùng mấy người bạn uống rượu trong phòng, cũng không biết là người bịt mặt áo xanh đó đến lúc nào nữa, lúc đó một người bạn của tại hạ ra ngoài đi tiểu tiện thì tại hạ nghe loáng thoáng trong sân có người nói gì đó, tiếp đến người bạn đó của tại hạ đột nhiên bị người nọ đá một cước bay trở vào phòng!”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên thốt: “Ồ”

La Nhất Dao nói tiếp: “Tại hạ và mấy người bạn còn lại đang uống rượu trong phòng, đột nhiên thấy được có người bay vào, xong nằm úp trên mặt đất ngất đi, ngay cả rượu đã uống cũng từ trong miệng ọc ra, La mỗ tại hạ lúc ấy cũng rất lấy làm kinh ngạc vì ở chỗ này mà cũng có người dám gây sự tại nhà của tại hạ thì thật sự không phải là quá khi dễ tại hạ sao. La mỗ lúc ấy giận dữ, liền rút đao bước ra khỏi phòng thì thấy có một người mặt áo xanh bịt mặt đang đứng trong sân, trong tay hắn cầm một thanh kiếm”

Hiên Viên Hoàng, Phương Thất, Du Mộng Điệp đưa mắt nhìn nhau, nhưng cũng không có lên tiếng.

La Nhất Dao kể tiếp: “Tại hạ lúc ấy giận dữ vô cùng liền hỏi hắn có phải đã đánh bạn của tại hạ không. Người áo xanh chỉ yên lặng đứng đó gật đầu ý nói chính là hắn và hỏi tại hạ muốn thế nào? Tại hạ lúc ấy cầm đao nơi tay nên mới nói với hắn là muốn chặt cái đầu của hắn xuống, nói xong thì liền muốn ra tay. Tuy nhiên ngay lúc đó thì hắn đột nhiên lên tiếng”

Du Mộng Điệp hỏi: “Hắn đã nói gì?”

La Nhất Dao trả lời: “Ngay lúc tại hạ muốn rút đao ra thì người áo xanh đó đột nhiên ra hiệu bảo tại hạ chờ một chút, tại hạ cũng cảm thấy rất kinh ngạc, hắn có chuyện gì hay là sợ hãi đây, cho nên tò mò muốn nghe hắn nói chuyện gì, chờ hắn nói xong rồi làm thịt hắn cũng chưa muộn”

Hiên Viên Hoàng và Phương Thất nghe xong, trên mặt liền lộ ra vẻ mỉm cười.

La Nhất Dao kể tiếp: “Hắn hỏi tại hạ có phải là La Nhất Dao không? Tại hạ đáp đúng. Tiếp đó hắn lại hỏi tại hạ có can đảm dám đánh cuộc với hắn hay không? Tại hạ lúc ấy lạnh lùng cười, nói với hắn cái gì cũng có thể đánh cuộc, chờ hắn nói xong tại hạ sẽ lập tức ra tay chặt đầu hắn”

Trong lòng Du Mộng Điệp thầm thở dài, nàng đã có thể tưởng tượng ra sự hung hãn và tự đại của La Nhất Dao.

Phương Thất hỏi: “Hắn muốn đánh cuộc gì với người?”

La Nhất Dao cười khở nói: “Hắn nói muốn đánh cuộc cùng tại hạ, hắn sẽ cho tại hạ chém hắn ba đao và không hoàn thủ, nếu tại hạ có thể giết được hắn thì hắn không còn gì nói nữa, còn nếu tại hạ giết không được hắn thì hắn nói gì tại hạ cũng phải nghe theo”

Hiên Viên Hoàng và Phương Thất nhìn nhau, chẳng hiểu võ công của người bịt mặt áo xanh kia đã đạt tới cảnh giới nào nữa? Hắn rốt cục là ai đây?

La Nhất Dao lại cúi đầu.

Du Mộng Điệp hỏi: “Người đã thua?”

La Nhất Dao chậm rãi gật đầu, thấp giọng nói: “Lời của hần còn chưa nói xong, tại hạ liền nở nụ cười, cho rằng hần quá tự đại, dám để cho người có danh La Nhất Dao chém ba đao không hoàn thủ”, La Nhất Dao cười khở vài tiếng, nói tiếp: “Đêm đó trăng rất sáng, tại hạ đứng đằng trước và mấy người bạn của tại hạ đứng phía sau, vì thể diện nên mặc dù tại hạ không phải muốn cũng phải cùng hần đánh cuộc. Kỳ thật lúc ấy tại hạ nghĩ là hần đang muốn chết.” La Nhất Dao nói đến nơi đây, nụ cười liền méo xeo.

Hiên Viên Hoàng có chút thở dài.

Trong mắt La Nhất Dao lại hiện lên vẻ buồn bã nói tiếp: “Lúc ấy tại hạ ngửa mặt lên trời cười to, rồi nói với hần có làm quỷ thì cũng đừng trách tại hạ. Hần thân nhiên đáp sẽ không trách tại hạ. Tiếp đó tại hạ lập tức rút đao động thủ tuy nhiên tuy nhiên” Phương Thất lẳng lặng nhìn La Nhất Dao, Du Mộng Điệp lại trầm thở dài.

La Nhất Dao buồn bã kể tiếp: “Tại hạ tự cho là đao của tại hạ đã xuất ra nhanh như điện rồi, hần tuyệt không có khả năng chạy thoát, nhưng người áo xanh kia rõ ràng là đứng bất động một nơi, đao của tại hạ rõ ràng thấy là đã chém trúng hần, tuy nhiên không biết tại sao lại không trúng, còn nhìn lại thì hình như hần vẫn chưa động đậy gì cả, vẫn đứng ở chỗ cũ, liền tiếp chém ra ba đao và lần nào cũng giống như thế, không chém trúng hần!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, liếc nhìn Phương Thất một cái rồi thân nhiên nói: “Xem ra khinh công của người này rất giỏi”

La Nhất Dao thở dài nói: “Đâu chỉ khinh công thân pháp thôi, kiếm pháp của hần cũng rất đáng sợ”

Phương Thất thốt lên: “Thật à?”

La Nhất Dao kể tiếp: “Ba đao qua đi cũng không có chém trúng hần nên trong lòng tại hạ liền quỳnh lên, bất chấp thể diện chém đao thứ tư vào hần, lúc mắt thấy sắp chém trúng hần thì thanh kiếm trong tay đột nhiên xuất ra, dưới ánh trăng chỉ thấy ánh kiếm lóe lên, mũi kiếm đã lia sát vào cổ họng tại hạ”

La Nhất Dao liền đưa tay lên sờ sờ cổ họng, dường như mũi kiếm đang nằm tại đó vậy, trong lòng hần đã quá sợ hãi.

Phương Thất hỏi tiếp: “Hần đã không giết người và đưa ra yêu cầu cho người phải không?”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Lúc đó toàn thân tại hạ chảy mồ hôi như tắm, động cũng không dám động. Người áo xanh chậm rãi thu kiếm lại rồi hỏi tại hạ có phục hay chưa?”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Người có phục không?”

La Nhất Dao gật đầu, buồn bã nói: “Tại hạ đích xác rất phục hần, cho tới bây giờ tại hạ chưa từng thấy qua đường kiếm nào nhanh như vậy, hần muốn giết tại hạ quả thật dễ như trở bàn tay”

Phương Thất nhìn La Nhất Dao, thở dài hỏi: “Thế yêu cầu mà hần đưa ra là gì?”

La Nhất Dao ngẩng đầu nhìn Phương Thất và Hiên Viên Hoàng, chậm rãi nói: “Hần muốn tại hạ và mấy người bạn của tại hạ lập Hắc Phong Trại trên núi, chiếm núi làm cướp, cướp của những người qua lại sa mạc và mỗi tháng phải giao cho hần ba mươi vạn lượng bạc. Còn gia đình của tại hạ và các người bạn thì hần sẽ đưa vào thành ở trong một căn nhà nhỏ để làm con tin”

Du Mộng Điệp lạnh lùng hỏi: “Người có đáp ứng không?”

La Nhất Dao thở dài, chậm rãi nói: “Tại hạ lúc đó vừa nghe hần đưa ra yêu cầu như vậy, trong lòng liền hết sức do dự, mặc dù nói đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh nhưng việc chiếm núi làm cướp tại hạ vốn không muốn làm, huống chi”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Huống chi cái gì?”

La Nhất Dao nói: “Huống chi một khi làm cướp thì sẽ lưu lại tiếng xấu muôn đời, tại hạ mặc dù hung hãn nhưng cũng không muốn làm ra chuyện như vậy, nếu không một khi chết đi sẽ không có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông”

Du Mộng Điệp nhìn La Nhất Dao bằng ánh mắt kỳ quái, nàng thật không có nghĩ đến La Nhất Dao lại là một người còn lòng tự trọng như thế.

La Nhất Dao khẽ thở dài, nói: “Người áo xanh đó thấy tại hạ cứ do dự mãi thì liền nói với tại hạ rằng tại hạ cũng có thể không đáp ứng”

Du Mộng Điệp ngạc nhiên thốt lên: “Có chuyện vậy sao?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Hắn dùng giọng nói lạnh lùng nói với tại hạ, nếu tại hạ không đáp ứng thì hắn sẽ lập tức chặt bỏ tứ chi của tại hạ và các bạn của tại hạ ở đây, sau đó sẽ tiếp tục chặt bỏ hết tứ chi của tất cả thân nhân trong gia đình tại hạ và những người bạn. Lời nói của hắn vừa thốt ra làm cho máu của tại hạ và những người bạn đều đông cứng lại hết”

Trong mắt của Du Mộng Điệp lập tức tràn ngập vẻ kinh dị. Liễu Thanh Thanh sợ hãi nắm chặt lấy tay của Du Mộng Điệp.

Phương Thất cắn răng, thở dài. Sắc mặt của Hiên Viên Hoảng cũng nghiêm túc hẳn lên.

Chỉ có Tiểu Hổ vẫn dùng cặp mắt xoe tròn nhìn vào La Nhất Dao.

Nghé con mới sinh tất cả đều không bao giờ sợ hổ.

Phương Thất hỏi tiếp: “Tiếp đó thế nào?”

La Nhất Dao thở dài, nói: “Tại hạ lúc ấy đang do dự, mấy người bạn ở phía sau trong lòng cũng không phục liền lập tức tiến lên mắng to vào hắn, có một người còn xuất đao ra chém hắn nữa”

Du Mộng Điệp nói: “Người bạn đó của ngươi cũng rất dũng cảm đấy chứ”

La Nhất Dao cười khổ một tiếng, lệ trong mắt dường như đã chảy ra, buồn bã nói: “Đúng vậy, tại hạ rất kính nể anh ta, dũng khí của anh ta so với La mỗ thì hơn nhiều, tuy nhiên sự lỗ mãng cũng hơn nữa, nhưng tiếp đó” La Nhất Dao đã nói không được nữa.

Du Mộng Điệp đột nhiên nghĩ tới kết quả không tốt.

Phương Thất thở dài, hỏi: “Nhưng sao?”

Giọng nói của La Nhất Dao run rẩy: “Tiếp đó tại hạ chỉ nhìn thấy có nhiều ánh kiếm chớp lên, trong chớp mắt, hai tay hai chân của người bạn tại hạ đã bị chặt đứt rơi ra trên đất, trên lưỡi kiếm của người áo xanh vẫn còn vương máu, cặp mắt của hắn lạnh lùng nhìn vào người bạn của tại hạ nằm trên đất đã đau đớn ngất đi tự lúc nào”

[T]ony[K]

41. Chương 41: Bị Bức Đến Bạch Đà Sơn

Bầu không khí đột nhiên trở nên yên tĩnh vô cùng.

Không có một người nào lên tiếng.

Phương Thất xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên xa xăm.

Liễu Thanh Thanh nắm chặt lấy tay Du Mộng Điệp, cả thân thể khẽ run run.

Tiểu Hổ đột nhiên nói lớn: “Chờ ta lớn lên, ta sẽ giết chết hắn”

Không có ai lên tiếng và cũng không ai cười cả.

Trong mắt La Nhất Dao cơ hồ đã chảy nước mắt, hắn chậm rãi liếc nhìn Tiểu Hổ một cái nhưng cũng không có thốt tiếng nào.

Hiên Viên Hoảng vẫn chậm rãi đưa chén rượu lên miệng, trong lòng cũng không khỏi âm thầm thở dài.

Kiếm không phải là đao, đao kiếm tuy đều là có lưỡi sắc bén nhưng kiếm thì chú trọng nhanh và nhẹ, còn đao thì chú trọng cương mãnh; kiếm chuyên dùng để đâm, đao chuyên dùng để chém, đây là chỗ khác nhau

căn bản giữa đao pháp và kiếm pháp. Tuy nhiên người bịt mắt áo xanh kia lại có thể dùng kiếm trong chớp mắt chém đứt tứ chi của một người, tuy đối phương không phải là cao thủ gì nhưng cũng chứng minh được sự sắc bén, tốc độ nhanh và sự uy mãnh trong đường kiếm của hắn ra sao, và qua đó cũng có thể nghĩ ra trong kiếm pháp của hắn đã dung hợp đao pháp vào.

Điểm này, Hiên Viên Hoàng, Phương Thất, Du Mộng Điệp ai cũng hiểu được.

Sự độc ác, quyết đoán và tâm cơ của người áo xanh ra sao thì cũng có thể tưởng tượng ra được qua đường kiếm của hắn.

Hiên Viên Hoàng nhìn la Nhất Dao, hỏi: “Tiếp đó ra sao?”

La Nhất Dao cố nén nước mắt, nói: “Vãn bối mắt thấy người bạn của vãn bối trong chớp mắt đã bị chém đứt tứ chi, máu chảy ướt cả đất, thật là quá thê thảm, những người bạn còn lại cũng sợ ngây người, vãn bối vốn định tiến lên liều mạng với hắn nhưng khi nghĩ đến người mẹ già của vãn bối và thân nhân của những người bạn, nếu để cho họ gặp độc thủ như vậy thì vãn bối thật là tội nhân thiên cổ, nghĩ vậy nên mọi ý định của vãn bối đã tiêu mất.....”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nếu trong hoàn cảnh đó có ai giữ ý chí kiên định được thì mới là chuyện kỳ lạ.

La Nhất Dao nói: “Dưới ánh trăng sáng, hắn trông rất lạnh lùng ghê rợn, người bạn của vãn bối bất tỉnh nhân sự nằm đó, cả người đều là máu đỏ thắm, vãn bối liền run rẩy bước tới, trong lòng thật không biết là ôm thân thể của anh ta lên hay là nên giúp nâng dậy nữa thật chẳng biết làm sao, vãn bối ngồi xổm xuống đưa tay ấn vào nhân trung của anh ta, rốt cục anh ta cũng từ từ tỉnh lại, đầu anh ta đổ đầy mồ hôi, miệng thì thảo thêm vài tiếng nghe rất thảm, rồi sau đó chết đi đến lúc này tên áo xanh đó lại cất tiếng nói lạnh lùng của hắn hỏi vãn bối là đã quyết định chưa? Vãn bối..... vãn bối.....”

Du Mộng Điệp, Phương Thất, Hiên Viên Hoàng đều lẳng lẳng nhìn La Nhất Dao, không có lên tiếng, trong tình cảnh như thế thì chỉ tưởng tượng thôi cũng đã biết kết quả rồi.

La Nhất Dao nói tiếp: “Vãn bối nhìn về những người bạn đứng ở phía sau một chút, lúc ấy thật sự vãn bối không còn biện pháp gì nữa, chỉ có thể cắn răng đáp ứng yêu cầu của hắn!”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài.

Phương Thất và Du Mộng Điệp cũng hiểu được, trong tình cảnh như thế thì có muốn không đáp ứng cũng không được, trừ phi là thật sự không muốn sống nữa. Người trên thế gian đều là ham sống sợ chết cả, đây là bản tính vốn có của con người, cũng không thể trách cứ gì được. Tuy nhiên với La Nhất Dao thì tính cách của hắn hung hãn uy mãnh, loại nhân vật giang hồ này rất trọng nghĩa và xem cái chết tựa lông hồng.

Nhưng cái gì là nghĩa, cái gì là sinh, cái gì là tử, trong lúc ấy thật khó mà phân biệt nữa.

Nếu không có sự uy hiếp của gia đình và nhiều tính mạng thân nhân của những người bạn thì La Nhất Dao dám chắc sẽ liều mạng với người áo xanh. Tuy lúc ấy biết người áo xanh có kiếm pháp cao siêu, võ công vượt xa hắn nhiều, thủ đoạn vô cùng độc ác, bản thân chết cũng không sao nhưng nếu liên lụy đến người thân của mình và cả người thân của bằng hữu thì chuyện đó thật không thể làm được.

Chuyện lúc ấy đã không phải chỉ liên quan đến sự sống chết của bản thân nữa rồi, người sống trên đời đôi lúc có những chuyện còn quan trọng hơn sống chết.

Chuyện quan trọng hơn sống chết cũng có nhiều lắm, và ‘Nghĩa’ không thể nghi ngờ chính là một trong số đó.

Khái niệm về ‘Nghĩa’ rất lớn, tỷ như đối với bằng hữu thì có kết giao chi nghĩa, đối với cha mẹ thì có hiếu dưỡng chi nghĩa.

Loài chim cũng biết nghĩa trả ơn, cả loài trâu già cũng yêu con nhỏ, đại trượng phu sống trên đời chẳng lẽ còn thua cầm thú?

La Nhất Dao ngoại trừ việc đáp ứng người áo xanh, thật sự đã không còn con đường thứ hai để chọn lựa.

Du Mộng Điệp vẫn không biểu hiện gì trên mặt, ánh mắt vẫn lẳng lẳng nhìn La Nhất Dao. Liễu Thanh Thanh đột nhiên cũng không còn hận La Nhất Dao nữa, trong ánh mắt toát ra nhiều sự đồng tình.

Hiên Viên Hoàng và Phương Thất cũng nhìn ra được trong mắt của La Nhất Dao toát ra sự buồn bã, bất lực không gì có thể diễn tả.

Có đôi khi để xác định một người có phải là đại trượng phu chân chính hay không thì cũng không phải xem việc hắn có sợ chết hay không. Không sợ chết cũng không nhất định là đại trượng phu chân chính, và sợ chết cũng không nhất định không là đại trượng phu.

Người sống trên đời có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ.

Sống đôi khi cũng không do mình quyết định, và ngay cả chết cũng vậy.

Đây cũng là sự đáng buồn nhất trong cuộc sống.

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Cũng không thể trách người, nếu thay đổi là ta thì ta cũng chỉ có thể đáp ứng hắn.”

La Nhất Dao vẫn cố nén nước mắt, người mang dòng máu hung hãn như hắn, khi nhớ lại chuyện ngày đó thì cũng vẫn chảy nước mắt như thường, vài lần cố nén nước mắt, có thể là hắn không muốn có sự đau khổ trong lòng nữa.

La Nhất Dao đứng lên, quay về Hiên Viên Hoàng cúi người xuống, lệ trong mắt chảy ra nói: “Vãn bối đa tạ lão tiên bối đã thông cảm và khoan dung”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Người ngồi xuống đi, chúng ta ai cũng thông cảm với người cả.”

La Nhất Dao cúi đầu, đưa tay lau nước mắt, cảm kích nhìn những người trong phòng. Trong mắt của Phương Thất, Du Mộng Điệp, Liễu Thanh Thanh đều toát ra sự đồng tình, buồn bã và thương cảm, chỉ có Tiểu Hồ là vẫn vô tư nhìn hắn thôi.

La Nhất Dao thở dài một hơi, chuyện này đã gây cho hắn áp lực lớn trong một thời gian dài, người khác ai cũng biết và cho rằng hắn là tên cướp máu lạnh, nhưng hôm nay hắn đã nói ra được hết tâm sự chôn giấu trong lòng bao năm với Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng, lãng tử Phương Thất, Du Mộng Điệp, Liễu Thanh Thanh, La Nhất Dao nhất thời cảm giác được trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều.

Một người bị ép buộc, bất đắc dĩ phải đi làm một chuyện không hề muốn làm và không có người nào thông cảm và chịu lắng nghe hắn thì quả thật áp lực trong lòng rất nặng nề, sự đau khổ và vô vọng bao nhiêu thật không thể tưởng tượng, tuy nhiên trên thực tế thì hắn không thể giải thích và kêu khổ với ai cả.

Khi La Nhất Dao đã ngồi xuống, Hiên Viên Hoàng liền bảo: “Người hãy tiếp tục kể đi.”

La Nhất Dao gật đầu, trong lòng tràn ngập cảm kích nói: “Thưa lão tiên bối, vãn bối trong sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng những người bạn lên núi lập Hắc Phong Trại, ở nơi đó dựng nên mấy căn nhà cỏ, tiếp đó mang người thân trong gia đình đưa đến một nơi trong thành mà người áo xanh đã chỉ định, từ đó về sau liền bắt đầu kiếp sống cướp đường”

Du Mộng Điệp đột nhiên hỏi: “Người đưa gia đình đến nơi nào trong thành?”

La Nhất Dao đáp: “Một ngôi biệt viện ở phía tây của ngôi thành, nơi đó rất hẻo lánh, nhưng giờ còn đâu còn đâu.....”

Lòng của Du Mộng Điệp liền trầm xuống.

Phương Thất cũng âm thầm thở dài, nói: “Họ đều bị giết hết rồi phải không?”

La Nhất Dao gật đầu, hai hàng lệ trong mắt đã chảy ra, buồn bã nói: “Một người cũng không còn” rồi im lặng.

Bầu không khí lại trở nên yên tĩnh.

La Nhất Dao cúi đầu dùng tay lau đi nước mắt rồi nói: “Lão tiên bối, vãn bối tuy lên núi làm cướp nhưng thật sự cho tới bây giờ vẫn không hề giết qua một người nào cả, chỉ là hù dọa họ một chút mà thôi.”

Hiên Viên Hoàng khẽ gật đầu.

La Nhất Dao nói: “Người áo xanh đó ra lệnh cho vân bối chiêu binh mãi mã, hư trương thanh thế nhằm dễ dàng cướp hàng hóa và tiền tài của những người đi qua đây, và mỗi tháng phải nộp số lượng bạc cho hắn theo yêu cầu, mang tới một tiền trang (giống như bank) trong thành đổi thành ngân phiếu”

Phương Thất đột nhiên cắt lời hắn, nói: “Là tiền trang nào?”

La Nhất Dao trả lời: “Là Đại Thông Tiền Trang, tại hạ mang bạc đến đó đổi ngân phiếu xong thì mang ngân phiếu đến khu rừng ở phía nam của thành đặt dưới một tảng đá, sau đó trở về tiếp tục công việc”

Phương Thất liếc nhíu mày.

Du Mộng Điệp ngạc nhiên hỏi: “Nói như vậy thì cho tới bây giờ ngươi vẫn chưa gặp được người nào khác trong tổ chức này phải không?”

La Nhất Dao lắc đầu, trong mắt lại toát ra vẻ buồn bã và căm phẫn, cắn răng nói: “Đúng vậy, người duy nhất mà tại hạ gặp chỉ là người áo xanh bịt mặt kia thôi, hắn hắn quả thật không phải là con người nữa mà”

Du Mộng Điệp nghe xong liền nhíu mày.

La Nhất Dao thở dài, nói tiếp: “Tuy nhiên tại hạ cũng biết được là bọn chúng không chỉ có một người như thế, bọn chúng nhất định còn có rất nhiều người, hơn nữa võ công của ai cũng rất cao siêu, thủ đoạn hết sức tàn nhẫn, tuyệt đối không phải người như tại hạ có khả năng đối phó được. Nếu tại hạ đoán không lầm thì cả ngôi thành này cũng nằm dưới sự khống chế của bọn chúng.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Thật vậy? Làm sao ngươi biết?”

La Nhất Dao gật đầu, đáp: “Người áo xanh kia ra yêu cầu là mỗi tháng tại hạ phải nộp cho hắn ba mươi vạn lượng bạc, tại hạ lúc mới bắt đầu cũng cảm thấy không đành lòng cướp của người ta nên biết rõ dưới chân núi có người đi qua nhưng cũng giả bộ làm lơ chẳng hay biết tha cho bọn họ, vì vậy tới cuối mỗi tháng thường không có đủ bạc để nộp, dưới sự ép buộc liền tìm kiếm và ra tay cướp nhiều hơn cho đủ số. Sau này những người thương nhân biết được Bạch Đà Sơn có cướp nên qua lại nơi đây càng ngày càng ít đi, họ thà chọn đường vòng và xa để đi, thậm chí còn đi luôn trong sa mạc nữa, cho nên việc kiếm bạc của tại hạ trở nên khó khăn, do đó tới hạn đều không nộp đủ số.”

Du Mộng Điệp gật đầu.

La Nhất Dao thở dài, nói tiếp: “Tuy nhiên mỗi lần không nộp đủ số bạc thì thuộc hạ của tại hạ sẽ gặp nạn, mỗi lần như thế đều có người bị giết bằng những binh khí khác nhau, chết rất thảm, sau những việc đó thì chẳng biết lúc nào tại cửa của sơn trại trên núi có viết mấy chữ ‘Tới Hạn Phải Giao Bạc’. Qua những binh khí gây nên cái chết của thuộc hạ thì tại hạ có thể đoán được bọn chúng có rất nhiều người”

Du Mộng Điệp gật đầu, nàng hiểu được sự phán đoán của La Nhất Dao rất đúng, căn cứ vào những hiểu biết hiện tại thì tổ chức này chẳng những thần bí mà còn có thế lực rất lớn nữa. Bọn chúng ra tay tàn nhẫn như vậy rõ ràng là muốn giết gà dọa khỉ.

Phương Thất liền hỏi: “Vậy ngươi sao có thể biết được cả ngôi thành này nằm dưới sự khống chế của bọn chúng?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Tại hạ cũng chỉ là đoán mà thôi”

Phương Thất nói: “Cứ thử nói xem.”

La Nhất Dao thở dài, nói: “Trong khoảng hai năm, vì mỗi tháng đều phải nộp bạc nên tại hạ liền phái thuộc hạ vào trong thành để tìm kiếm xem có thương nhân hay người giàu có gì ghé vào trong thành hay không...”

Phương Thất gật đầu, nói: “Ta có biết”

La Nhất Dao thở dài, nói tiếp: “Tại hạ bị một người không rõ lai lịch khống chế như vậy nên lòng không thể cam, vì thế đã bí mật phái người giả trang dân thường theo dõi trước cửa Đại Thông Tiền Trang để xem ai tới lấy bạc mang đi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Có phát hiện gì không?”

La Nhất Dao lắc đầu, nói: “Không có, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua có ai đến lấy một số lượng bạc lớn mang đi cả, tuy nhiên trong lúc vô ý lại phát hiện ra một chuyện rất kỳ lạ, đó là tất cả các cửa hàng buôn bán trong thành, không kể những người làm ăn nhỏ, thì mỗi tháng đều cùng một ngày mang bạc đến nộp tại Đại Thông Tiền Trang”

Phương Thất gật đầu, hỏi: “Ý của ngươi là bọn họ cũng giống như ngươi, đều là bị tổ chức kia khống chế cho nên mỗi tháng đều phải nộp vàng bạc cho chúng?”

La Nhất Dao gật đầu, chậm rãi nói: “Tại hạ cũng chỉ là phán đoán mà thôi nhưng sau khi tại hạ biết được tin này thì trong lòng liền sợ hãi không thôi”

Phương Thất gật đầu, La Nhất Dao mặc dù hung hãn nhưng cũng không phải là một người ngu ngốc, sự phán đoán của hắn nhất định có nguyên nhân của nó.

Hiên Viên Hoàng yên lặng không nói, chỉ chậm rãi uống rượu.

Phương Thất đột nhiên hỏi: “Tứ ca của ta ngày đó có nói gì với ngươi không? Ngươi có biết được nguyên nhân vì sao tứ ca ta đến đây không?”

Trong mắt La Nhất Dao lập tức hiện lộ ra vẻ kính nể, gật đầu nói: “Tiểu Thần Long Phương đại hiệp ngày đó hỏi tại hạ rất nhiều vấn đề, anh ta hỏi tại hạ có biết chuyện gì về tổ chức thần bí kia hay không, còn nữa, dường như anh ta có nói là đang tìm một người”

Phương Thất gật đầu hỏi: “Tứ ca của ta tìm ai?”

La Nhất Dao trả lời: “Ngày ấy Phương đại hiệp đã từng hỏi qua tại hạ, có gặp qua một người đàn bà rất xinh đẹp hay không? Dường như tên là Trầm Trầm Tuyết Quân? Đúng, chính là cái tên đó”

Phương Thất trong nháy mắt liền bị choáng.

Nước mắt từ hai mắt hắn đột nhiên tuôn ra.

[T]ony[K]

42. Chương 42: Sống Lại

Tuy nhiên tứ ca hắn, một tuyệt đỉnh cao thủ với biệt hiệu Tiểu Thần Long bây giờ đã trở thành một phế nhân, Phương Thất mỗi lần nhớ tới hình ảnh thảm hại đó của người anh hắn thì tim của hắn như bị dao cắt nát vậy.

Phương Thất chậm rãi đứng lên, lẳng lặng bước ra khỏi phòng.

Hiên Viên Hoàng nhìn Du Mộng Điệp nháy mắt một cái, Du Mộng Điệp gật đầu rồi cũng bước ra ngoài.

Phương Thất ngơ ngác đứng ở trong sân, ngửa đầu nhìn trời, lệ rơi đầy mặt.

Du Mộng Điệp nhẹ nhàng bước đến ôm lấy cánh tay hắn.

Tay của Phương Thất rất lạnh lẽo, thân thể đang nhẹ run.

Du Mộng Điệp nhẹ giọng gọi: “Thất ca.”

Phương Thất nói: “Muội vào trong đi, huynh muốn đứng đây yên tĩnh suy nghĩ một chút”

Du Mộng Điệp nói: “Nhưng mà”

Phương Thất đột nhiên ngắt lời nàng, quát: “Không nhưng nhị gì cả, bảo muội vào cứ vào đi”

Du Mộng Điệp ngơ ngác nhìn Phương Thất, rồi khẽ thở dài, chậm rãi bước về phòng.

Từ nhỏ đến lớn thì người nào cũng đối với nàng như viên ngọc, nâng như trứng hứng như hoa, cho tới bây giờ không ai đối với nàng nói lớn tiếng và lạnh nhạt như vậy, và trong lòng nàng cũng thật chưa hề nghĩ qua Phương Thất lại đối với nàng như vậy.

Nếu thay đổi là người khác thì nàng cũng sẽ bỏ mặc không làm bạn và muốn dùng lời an ủi hẩn, như thế thì đã không nhận lấy được sự đối xử lạnh lùng như vậy rồi.

Tuy nhiên đối với Phương Thất thì từ lúc chưa gặp hẩn, Du Mộng Điệp đã đối với người nổi danh cùng mình này có cảm giác rất tò mò rồi. Từ khi gặp được hẩn thì tận đáy lòng của Du Mộng Điệp đột nhiên xảy ra một sự biến hóa không thể giải thích.

Nàng đột nhiên phát hiện ra mỗi lúc nàng đi chung với hẩn thì trong lòng sẽ rất vui vẻ, không gặp được hẩn thì đầu óc sẽ luôn suy nghĩ về hẩn, muốn biết được hẩn đang làm gì? Nhìn chung thì lúc nào nàng cũng hy vọng gặp mặt và ở bên hẩn cả.

Một người khi yêu thích một người thì đều luôn mang tâm tình này, về phần yêu thích cái gì ở người ta thì kỳ thật chính bản thân cũng không biết rõ nữa, rất mơ hồ.

Du Mộng Điệp cũng là người thông minh, nàng đột nhiên ý thức được bản thân nàng đã yêu thích người này rồi, mặc dù hẩn đối với nàng luôn lạnh lùng và luôn duy trì khoảng cách.

Một người khi yêu thích rồi một người thì sẽ luôn suy nghĩ thay đổi phương nhằm muốn hiểu rõ sự đau khổ, vui vẻ, sầu muộn... của hẩn. Lúc một người khi đã yêu sâu đậm một người thì thường sẽ thỏa hiệp vô điều kiện, có thể chấp nhận cho đối phương gây ủy khuất cho mình, bất luận là nam hay nữ thì lúc này ai cũng sẽ biểu hiện ra sự khoan dung, quan tâm, nhẫn nại và tế nhị không người nào có thể tưởng tượng được.

Chính bởi vì nàng hiểu rõ Phương Thất, nàng biết giờ phút này trong lòng hẩn đang cảm thấy rất đau khổ và buồn bã cho nên mới im lặng rời đi.

Hoàng hôn đã đến.

Ánh tà dương đã hạ xuống phía tây chân trời, ngôi thành đã bị ánh trời chiều bao phủ.

Phương Thất vẫn ngơ ngác đứng ở trong sân, bất động.

Với một người tuyệt thế cao thủ đang trong thời kỳ hoàng kim, tiền đồ sáng lạn, đột nhiên bị người khác hại thành một cái xác sống mỗi ngày không thể động đậy nằm một chỗ trên giường chờ chết, thậm chí ngay cả việc tự sát cũng không thể làm nữa, thì sự đau khổ và sầu muộn trong lòng hẩn cũng như người thân của hẩn đau xót ra sao, có ai có thể thấu hiểu đây?

Tuy nhiên sự đau khổ, chua xót, buồn bã, thảm hại đó là do chính bản thân Phương Thất tạo ra.

Tứ ca của Phương Thất ngàn dặm đến nơi đây là vì giúp hẩn tìm kiếm Trầm Tuyết Quân.

Nhưng bản thân Phương Thất thì sao?

Từ khi Trầm Tuyết Quân bỏ đi, Phương Ngọc Thụ cũng buồn bã rời khỏi Thần Long Sơn Trang, phiêu bạt lưu lã, ba năm biệt xứ, không hề quan tâm đến sự đau khổ của người thân. Người mẹ già, tứ ca tứ tẩu không biết đã buồn bã bao nhiêu vì hẩn? Và đã làm bao nhiêu chuyện cho hẩn nữa?

Phương Thất nhớ tới trong những ngày lưu lã, tứ ca của hẩn đã lần mò trong biển người tìm gặp được hẩn hai lần, mỗi lần khi tạm biệt hẩn thì người tứ ca đó trong mắt lại toát ra vẻ thương cảm và vô vọng không thể nào diễn tả

Đây là tình cảm quan tâm của người anh đối với em mình, loại quan tâm này thật khó diễn tả bằng lời, nặng tựa như Thái Sơn và sâu như biển cả, Phương Thất bây giờ mới có thể cảm nhận ra sự quan tâm đó của tứ ca đối với hẩn sâu sắc thế nào.

Phương Thất cũng nghĩ đến và cảm nhận được vì hẩn mà người mẹ già và tứ ca đau khổ thế nào, trông chờ ra sao..., hẩn lại tự hỏi không biết người mẹ già của hẩn đã chảy ra bao nhiêu nước mắt vì đau xót và thương nhớ hẩn? Lúc tứ ca nhìn thấy mẹ già đau thương như vậy thì cảm giác của tứ ca ra sao, lo lắng, quan tâm và an ủi thế nào? Tại sao lại phải tìm kiếm Trầm Tuyết Quân cho hẩn?

Và cũng không biết tứ ca từ nơi nào nghe được Trầm Tuyết Quân đang ở chỗ này? Sau khi trải qua ngàn dặm đến đây thì đã gặp những chuyện gì? Tứ ca có gặp Trầm Tuyết Quân hay không? Rốt cuộc là ai đã hạ độc thủ là cho tứ ca trở nên sống không bằng chết?

Phương Thất bây giờ mới hiểu được, tứ ca của hắn tới nơi này nguyên do là vì người em không ra gì như hắn.

Ở trong mắt của người khác, Phương Ngọc Thành là một mặt trời huy hoàng chiếu sáng, là một đời cao thủ tuyệt thế với danh hiệu Tiểu Thần Long, còn trong mắt của Phương Thất thì Phương Ngọc Thành đó chỉ là một người anh hiền hòa luôn quan tâm và yêu thương đến em của hắn. Trưởng huynh vi phụ, từ khi trưởng huynh Phương Ngọc Sơn xuất gia, Phương Ngọc Thành đã yên lặng tiếp nhận trọng trách này.

Đồng dạng cũng như vậy, bất kể Phương Thất ở trong mắt người khác là Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ hay là lãng tử Phương Thất lãng tích giang hồ thì trong mắt tứ ca của hắn, hắn chỉ là một người em bé bỏng, phải được quan tâm và chiều chuộng.

Nhưng Phương Ngọc Thành chính là vì hắn mới bị người ta hại trở thành phế nhân như vậy.

Mọi chuyện diễn ra như thế, ai là người đã gây ra? Và cuối cùng là ai sẽ gánh mọi hậu quả của nó?

Phương Thất đột nhiên ý thức được chuyện này đã càng ngày càng phức tạp.

Hắn đột nhiên hạ quyết tâm, bất luận là ai hại tứ ca của hắn thành phế nhân thì hắn cũng sẽ bắt người đó máu trả bằng máu.

Cho dù là Trầm Tuyết Quân cũng không ngoại lệ.

Phương Thất đưa tay lau nước mắt rồi lại lẳng lặng bước trở vào phòng

Yên tĩnh.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Du Mộng Điệp và Liễu Thanh Thanh cúi đầu ngồi ở trên giường, Tiểu Hồ thì ngo đầu ngo tây, La Nhất Đào ngồi tại bàn cúi đầu không nói, Hiên Viên Hoảng vẫn chậm rãi uống rượu, trên mặt không biểu hiện gì.

Phương Thất chậm rãi bước tới bên bàn ngồi xuống.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười hỏi: “Uống một chén chứ?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Du nha đầu, con qua đây rót rượu cho Thất ca con đi”

Du Mộng Điệp yên lặng bước tới rồi rót rượu vào chén cho Phương Thất. Phương Thất cầm lấy chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, tiếp đó đặt mạnh chén rượu lên bàn phát ra một tiếng động lớn, Du Mộng Điệp thấy thế cả kinh liếc mắt nhìn Phương Thất, xong lại tiếp tục rót rượu vào chén, Phương Thất lại nâng lên uống hết. Du Mộng Điệp ngẩn người nhưng vẫn tiếp tục rót rượu.

Phương Thất chậm rãi nâng chén rượu lên, suy nghĩ một chút rồi uống tiếp một hơi cạn sạch.

Bất luận đây là chén rượu gì, cho dù là rượu khổ đau thì cũng phải uống cạn.

Hắn tuy không muốn uống nhưng cũng cố gắng uống, người tạo ra loại rượu khổ đau này chính là bản thân hắn.

Hiên Viên Hoảng âm thầm thở dài, mỉm cười nói: “Rượu mặc dù uống rất ngon, nhưng khi không muốn uống thì cũng có thể không uống”

Phương Thất đáp: “Bất luận ra sao con cũng phải uống cạn nó”

Hiên Viên Hoảng nói: “Ta biết, tuy nhiên con có thể không uống”

Phương Thất đáp: “Con phải uống, thứ rượu khổ đau này là chính con đã làm ra, nếu ngay cả chính bản thân con cũng không chịu uống thì còn ai có thể uống thay đây?”

Hiên Viên Hoảng nói: “Con làm sao biết loại rượu đó là do con tạo ra? Có lẽ có người thừa lúc con vắng mặt lén đem loại rượu đó đến mà con không biết đấy”

Phương Thất ngẩn người, ngờ ngác nói: “Có chuyện đó hay sao?”

Hiên Viên Hoảng nhìn Phương Thất, thản nhiên trả lời: “Chuyện gì cũng có thể xảy ra, ta lúc nào cũng có thể lờ ra hàng trăm lý nói cho con nghe, sao, con có muốn nghe không?”

Phương Thất liền thở ra một hơi, ánh mắt đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu nói: “Đa tạ lão tiên bối!”

Làm người trong cuộc luôn mê muội, Phương Thất đột nhiên cảm giác hẳn đã có lại được sự tin tưởng, đối với cuộc đời tràn ngập hy vọng.

Hiên Viên Hoảng cười to nói: “Con quả nhiên là một người rất thông minh”

Phương Thất liền cúi đầu, trên mặt dường như đã ứng đỏ, hẳn nhớ tới vừa rồi bản thân hẳn trước mặt người khác có bộ dáng thật không ra gì.

Hiên Viên Hoảng ý vị thâm trường nhìn Phương Thất, nói: “Bất quá loại rượu kia có do bản thân mình làm ra hay không cũng không sao, lúc nào muốn uống thì cứ việc uống nó, không cần phải quan tâm đến chuyện gì khác”

Phương Thất gật đầu, nói: “Đa tạ lão tiên bối, văn bối hiểu được!”

Trong lòng của hắn đột nhiên tràn ngập sự tin tưởng và quyết tâm.

Hiên Viên Hoảng gật đầu hài lòng, mỉm cười rồi đảo mắt nhìn La Nhất Dao bảo: “Người cứ kể tiếp chuyện xảy ra ngày hôm đó xem”

La Nhất Dao thở dài, nói: “Văn bối thật sự là bất hạnh, tại sao không thể gặp một cao nhân như lão tiên bối sớm một chút, lắng nghe lời dạy bảo của tiên bối, nếu có thể thì chắc đã không ra hình dáng hôm nay”

Hiên Viên Hoảng nhìn La Nhất Dao, chậm rãi nói: “Bây giờ gặp được cũng chưa muộn”

La Nhất Dao cúi nhìn một chút vào cánh tay trái của hắn, rồi nhớ tới những người thân đã mất đi, buồn bã nói: “Nhưng ... nhưng”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Nhưng sao?”

La Nhất Dao chậm rãi nói: “Nhưng văn bối bây giờ đã trở thành phế nhân, người thân đều đã mất, văn bối”

Hiên Viên Hoảng nói: “Người trở thành phế nhân ư? Sao ta không nhìn thấy gì cả? Võ công của người so với Phương Ngọc Thành ra sao, có cao hơn không? Hình dáng của người bây giờ ra sao, so với Phương Ngọc Thành ai thảm hơn?”

Lòng của Phương Thất đột nhiên lại đau đớn.

Đôi mắt của La Nhất Dao đột nhiên lóe sáng.

Phương Ngọc Thành là người ra sao? Hiện tại đã trở thành như vậy còn mình là ai? Chỉ bất quá là một tên cướp bị mất đi một cánh tay mà thôi”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói: “Người thân của người mất đi đã là sự thật nhưng ai mà không có thân nhân? Người tuy không có giết qua người nào nhưng những người bị thuộc hạ của người hại có thân nhân không? Sự đau khổ của bọn họ do ai gánh chịu đây?”

Người nào thì cũng thường nghĩ đến là bản thân của mình đau khổ nhưng họ đã quên không nhìn lại người khác có đau khổ hơn mình hay không.

La Nhất Dao yên lặng gật đầu, nói: “Lời chỉ dạy của lão tiên bối rất đúng, chuyện của văn bối chẳng có chi phải sầu khổ cả”

Hiên Viên Hoảng uống một hớp rượu, mỉm cười nói: “Ta chúc mừng người!”

La Nhất Dao nhíu mày thắc mắc: “Chúc mừng?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Không sai, chúc mừng người sống lại.”

Đôi mắt của La Nhất Dao đột nhiên lóe sáng, ngẩng đầu lên, kích động nói: “Đa tạ lão tiên bối. Văn bối đã hiểu”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nói: “Người cũng là một người thông minh đấy.”

La Nhất Dao kích động nói: “Vân bối kiếp này có thể gặp được lão tiên bối, nghe được lời chỉ dạy, vân bối thật sự là quá may mắn, cho dù tối nay có chết đi thì cũng có mặt mũi gặp liệt tổ liệt tông dưới suối vàng”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Biết ác mà sửa là việc thiện lớn lao, ta thấy ngươi nhất định sẽ không chết yểu đâu, còn có thể sống lâu lắm, còn nữa, nhớ đừng làm cho lão ăn mày ta đây thất vọng đấy, và cũng đừng có chụp cái mũ quá lớn lên đầu ta”

La Nhất Dao sững sờ.

Du Mộng Diệp lạnh lùng thốt: “Làm sao vậy, không thích nghe à?”

La Nhất Dao vội vàng lắc đầu nói: “Không đâu, tại hạ sao dám không nghe lời chỉ dạy của lão tiên bối được, chỉ là lời này nghe được sao mà quen tai quá, hình như ngày ấy trong khu rừng, Tiểu Thần Long Phương đại hiệp cũng đã từng nói với tại hạ những lời này”

Du Mộng Diệp liền hỏi: “Thật à? Ngày đó tình huống rốt cuộc ra sao?”

La Nhất Dao gật đầu, trong mắt lại toát ra vẻ kính nể, nói: “Ngày ấy trong khu rừng nhỏ, trời đã vào lúc hoàng hôn, thời gian so với lúc này thì sớm hơn một chút, Tiểu Thần Long Phương đại hiệp đã dùng một đao dễ dàng chém đứt cánh tay trái của tại hạ, ánh đao lóe lên giống như mặt trời sáng chói, một đao tuyệt diệu đó đến nay vẫn in sâu mãi trong đầu tại hạ”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

43. Chương 43: Ước Định Trong Rừng Cây.

Ánh mắt của La Nhất Dao đột nhiên trở nên xa xăm mờ ảo, dường như hắn lại đang trông thấy đường đao của Phương Ngọc Thành tỏa ra ánh sáng huy hoàng sáng lạn dưới ánh hoàng hôn làm cho mọi ánh sáng trong trời đất cũng cam bái hạ phong, chỉ còn lại ánh sáng của đường đao kia thôi

Một đao vô cùng tuyệt diệu đó, mặc dù đã trôi qua một thời gian thật lâu nhưng lúc nào cũng vẫn hiện lên trước mắt La Nhất Dao.

Mỗi khi nghĩ đến đường đao kia thì ánh mắt của La Nhất Dao liền toát ra vẻ kính nể và sợ hãi.

Du Mộng Diệp chậm rãi gật đầu.

La Nhất Dao nhìn Phương Thất, trong mắt đột nhiên hiện ra thần thái sáng lạn, nói tiếp: “Tại hạ lúc ấy quá đau đớn, đầu đổ đầy mồ hôi, còn Tiểu Thần Long Phương đại hiệp thì vẫn mỉm cười nhìn tại hạ, trong thời khắc đó trong lòng tại hạ thật sự đã tuyệt vọng rồi. Ngay lúc đó thì tại hạ đột nhiên nhìn thấy xác của con rắn đã bỏ lên tổ chim trước kia, chẳng biết lúc nào nó đã bị chém thành hai đoạn nằm phía sau lưng Phương đại hiệp nữa, tại hạ nhìn thấy sợ hãi người. Tại hạ vọng xưng La ‘Nhất Dao’, thật không thể ngờ và biết được trên đời lại có đao pháp kinh người như thế. Nguyên trước đó Tiểu Thần Long Phương đại hiệp sau khi chặt đứt cánh tay trái của tại hạ xong thì còn xuất ra thêm một đao nữa chém vào con rắn kia phân nó thành hai đoạn, hai đường đao tốc độ kinh người, nhắm rất chính xác vào mục tiêu, quả thực ngay cả muốn nhìn cũng nhìn không rõ”

Phương Thất yên lặng gật đầu, đao pháp của tứ ca hắn biết rất rõ, chẳng những tứ ca hắn có thiên phú luyện võ và thông minh hơn người, hơn nữa còn chăm chỉ khổ luyện, ngay khi đã dương danh giang hồ thì vẫn cần mẫn luyện tập không ngừng, với tinh thần và nghị lực như vậy thì Phương Thất vẫn tự thẹn không bằng được.

La Nhất Dao lòng đầy kính nể nói: “Trong thời khắc đó, tận đáy lòng của tại hạ đối với Phương đại hiệp quả là tâm phục khẩu phục ”

Du Mộng Diệp mỉm cười nói: “Điều đó là đương nhiên, với cảnh giới đao pháp của tứ ca thì người có luyện cả đời cũng không thắng nổi, người không phục cũng không được!”

La Nhất Dao lắc đầu nói: “Cũng không phải hoàn toàn là như thế, Tiểu Thần Long Phương đại hiệp xuất đao cực nhanh, tại hạ đương nhiên không bằng, nhưng tấm lòng từ bi của Phương đại hiệp càng khiến tại hạ phục hơn. Anh ta không đành lòng thấy lũ chim bị rấn tẩn công nên trong nháy mắt giết chết con rấn và tha mạng cho tại hạ, chỉ chặt đứt cánh tay của tại hạ thôi, tại hạ như thế nào có thể không phục cho được?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, tiếp đó liền âm thầm thở dài và thương tiếc, một tuyệt thế cao thủ như Phương Ngọc Thành lại bị người ta hãm hại thành phế nhân sống không bằng chết như vậy. Ông cũng thầm tiếc cho La Nhất Dao, người như hắn nếu có thể sớm gặp được cao nhân chỉ điểm thì nhất định sẽ là một nhân tài.

Đây là số mệnh.

Số mệnh của một người rốt cuộc là như thế nào, có ai có thể dùng lời miêu tả không?

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi lên tiếng hỏi: “Tiếp đó thì sao?”

La Nhất Dao tiếp tục nói: “Tại hạ lúc ấy thân mang đầy đau đớn đưa mắt nhìn Tiểu Thần Long Phương đại hiệp chậm rãi tra đao vào vỏ, tiếp đó anh ta mỉm cười hỏi tại hạ còn đứng đó làm gì? Chẳng lẽ thật không muốn sống nữa?”

Phương Thất gật đầu, hẳn hiểu được những lời nói của tứ ca hẳn có ý tứ gì.

Du Mộng Điệp ngạc nhiên hỏi: “Ý của tứ ca là gì?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Lúc ấy tại hạ cũng không rõ, cố nén cơn đau lên tiếng nói rằng muốn giết thì cứ giết, dù sao tại hạ cũng không phải là đối thủ, chết ở trong tay cao thủ như Phương Ngọc Thành vậy cũng không uổng kiếp người! Tuy nhiên Phương đại hiệp lại thở dài nói, anh ta cũng không phải muốn giết tại hạ, thắng bại đã phân rồi, hỏi tại hạ sao không đem Kim Sang được ra cầm máu vết thương đi, nếu để lâu thì máu chảy quá nhiều sẽ chết.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, chậm rãi uống thêm một chén rượu. Trong lòng của Du Mộng Điệp liền thầm thở dài, nàng hiểu được Phương Ngọc Thành cũng không phải là một người có lòng dạ độc ác chém giết lung tung, anh ta chẳng những có võ công tuyệt đỉnh mà sự nhân từ và hiệp can nghĩa đảm cũng khiến người kính trọng không thôi.

Nhưng như vậy thì sao, hiện tại anh ta cũng bị hại trở thành một phế nhân sống không bằng chết.

Người như thế mà gặp được tình cảnh bi thảm như vậy thì có ai lại không thương tiếc bao giờ?

Phương Thất miễn cưỡng cười hỏi: “Người không có mang theo Kim Sang được sao?”

La Nhất Dao gật đầu, cười khổ nói: “Tại hạ đích xác không có mang theo Kim Sáng được bên người, không phải chỉ ngày đó thôi đâu mà từ trước tới giờ đều không hề mang theo”

Một người quá tự đại và kiêu căng thì thường thường sẽ không nghĩ đến đường lui và chuẩn bị gì cho bản thân cả, người như La Nhất Dao vậy thì làm sao nghĩ đến việc mang theo thuốc trong người chứ.

La Nhất Dao than thở: “Tại hạ ngoại trừ gặp qua người bịt mặt áo xanh kia có võ công cao siêu thì không hề gặp qua cao thủ nào như hắn nữa, vì vậy tại hạ cũng không nghĩ tới mình sẽ có ngày bị thương như vậy, mặc dù tổ chức thần bí kia có nhiều cao thủ nhưng mỗi khi thiếu bạc nộ cho bọn chúng thì chúng chỉ ra tay giết bọn lâu la thôi nên tại hạ luôn nghĩ rằng chúng không động đến tại hạ chính là vì bọn thuộc hạ của chúng không đối phó nổi tại hạ.”

Du Mộng Điệp gật đầu hỏi: “Sau đó thế nào?”

Trong mắt La Nhất Dao đột nhiên lại tràn đầy vẻ cảm kích, nói: “Tại hạ lúc ấy đau đến nỗi muốn ngất đi, nhưng trong lòng cũng không muốn nói là không mang theo thuốc. Tiểu Thần Long Phương đại hiệp trông thấy tại hạ không nói lời nào, cả cười rồi móc từ trong lòng ngực ra Kim Sang được đưa cho tại hạ, trong thời khắc đó trong lòng tại hạ vừa thấy cảm kích lại vừa thẹn và hối hận”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Thật sao? Người hối hận cái gì?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Cao thủ như Phương đại hiệp vậy còn mang theo Kim Sang được phòng thân, tại hạ là loại nhân vật gì? Chỉ là một tên tự cao tự đại mà thôi, hơn nữa còn dám tìm Phương đại hiệp so đao nữa, sau này nghĩ lại tại hạ thấy thật buồn cười cho bản thân mình”

Hiên Viên Hoảng uống một hớp rượu, mỉm cười nói: “Ta nghĩ người tìm Phương Ngọc Thành so đao nhất định là có dụng ý khác phải không? Có phải là muốn kiểm nghiệm thành quả của những năm khổ luyện đã qua?”

La Nhất Dao không khỏi lấy làm kinh hãi, kính nể nói: “Đích xác là đúng như thế, lão tiền bối thật sự là có thể nhìn thấu mọi việc, từ lúc bị tổ chức thần bí kia khống chế thì văn bối càng vui đầu khổ luyện hơn để mong được tiến bộ, hy vọng có một ngày sẽ đánh bại được tên áo xanh kia để thoát khỏi vòng khống chế của hắn, và khi nghĩ được bản thân có một chút tiến bộ thì mới không biết tự lượng sức mình mà đi tìm Phương đại hiệp so đao.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Đó cũng là việc thường tình, người cứ tiếp tục đi”

La Nhất Dao nói: “Phương đại hiệp đưa tại hạ Kim Sang được xong, chờ cho tại hạ sức vào vết thương cầm máu rồi hỏi tại hạ rằng có phải là La Nhất Dao của Hắc Phong Trại không? Tại hạ gật đầu đáp đúng. Tiếp đó Phương đại hiệp lại hỏi tại hạ tại sao lại lên núi làm cướp? Tại hạ lúc ấy đối với Phương đại hiệp chẳng những rất kính nể mà còn cảm kích nữa nên liền đem mọi chuyện xảy ra kể cho Phương đại hiệp nghe, tại hạ bất đắc dĩ mới lên núi làm cướp. Phương đại hiệp nghe xong, gật đầu và hỏi tiếp tại hạ về tình huống của tổ chức thần bí kia và tại hạ cũng đã đem những gì mình biết được kể hết”

Phương Thất liền hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

La Nhất Dao kể tiếp: “Sau khi kể hết mọi chuyện, Phương đại hiệp nghe xong liền gật đầu nói biết ác mà sửa là việc thiện lớn lao. Tại hạ lúc ấy được Phương đại hiệp thấu hiểu và khoan dung, trong lòng kích động liền tán dương Phương đại hiệp vài câu. Anh ta nghe xong mỉm cười nói rằng đừng chụp cái mũ quá lớn lên đầu của anh ta như thế, cũng giống như những lời của lão tiền bối vừa thốt ra khi nãy”

La Nhất Dao nói xong lại xấu hổ cúi đầu xuống.

Trong lòng của Du Mộng Điệp và Liễu Thanh Thanh đột nhiên dâng lên sự sùng kính đối với Phương Ngọc Thành hơn, song lại nghĩ đến tình cảnh hiện tại của hắn thì cũng buồn bã cúi đầu.

Hiên Viên Hoảng gật đầu, cười nói: “Cứ tiếp tục”

La Nhất Dao nói: “Bẩm lão tiền bối, lúc ấy văn bối cảm thấy hết sức mất tự nhiên, Phương đại hiệp tiếp đó lại hỏi văn bối có phải thật sự hối cải hay không? Tự đáy lòng của văn bối đương nhiên là không muốn làm cướp rồi nhưng trong lòng của văn bối cũng sợ sẽ sống một cuộc sống bình thường buồn tẻ. Sau đó Phương đại hiệp cũng nói, nhờ tại hạ phái thuộc hạ theo dõi tìm hiểu mọi tình huống của tổ chức bí mật kia, và mặt khác cũng giúp anh ta tìm một người phụ nữ tên là Trầm Tuyết Quân. Anh ta còn bảo tại hạ cứ chờ anh ta diệt trừ tổ chức này rồi hãy giải tán Hắc phong Trại đi, sau này không nên làm cướp nữa. Tại hạ lúc ấy nghe xong quá mừng rỡ và hy vọng, lập tức hứa hẹn sẽ phái tất cả thuộc hạ âm thầm tìm hiểu tin tức của tổ chức kia, đồng thời cũng giúp anh tìm kiếm người phụ nữ tên gọi Trầm Tuyết Quân”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, hỏi: “Tình huống ra sao? Có tìm được người không?”

La Nhất Dao thở dài, nói: “Tiếp đó văn bối đã ra lệnh cho thuộc hạ phân tán khắp thành để tìm hiểu tin tức của tổ chức thần bí kia nhưng đáng tiếc cũng không có thu hoạch gì. Còn người phụ nữ kia thì theo như lời của Phương đại hiệp miêu tả, là một người rất xinh đẹp, tuổi hơn hai mươi, văn bối cũng hạ lệnh cho thuộc hạ khi nhìn thấy cô gái đẹp nào đi lại trong thành phải bám sát theo dõi, và sau đó sẽ báo tin cho Phương đại hiệp. Tuy đã liên tiếp gặp rất nhiều người nhưng Phương đại hiệp đều nói là không phải người anh ta muốn tìm, và còn nói Trầm Tuyết Quân kia xinh đẹp vượt xa tất cả những người đó”

Lòng của Phương Thất đột nhiên lại đau đớn, không biết từ đâu cuộc có tìm được Trầm Tuyết Quân hay không?

Du Mộng Điệp cắn chặt môi không nói, Trầm Tuyết Quân rốt cuộc xinh đẹp và tốt cỡ nào đây? Sao có thể làm cho Phương Thất mê muội đến như vậy? Lại càng làm cho Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành không

tiếc ngàn dặm xa xăm đến đây tìm nàng cho Phương Thất, nếu có một ngày gặp được thì cũng muốn xem thử nàng ta xinh đẹp cỡ nào

La Nhất Dao thở dài, nói tiếp: “Tóm lại là đã tìm ra hơn hai mươi cô gái rất xinh đẹp nhưng Phương đại hiệp đều nói là không phải, ngôi thành này vốn nhỏ lại nằm trong sa mạc nên tìm thấy nhiều cô gái vậy cũng đã không dễ dàng rồi, mỗi ngày tại hạ đều đến địa điểm hẹn ước với Phương đại hiệp để chờ và báo tin cho anh ta, nhưng cho đến một ngày”

La Nhất Dao nói đến đây liền thở dài một tiếng rồi chậm rãi cúi đầu không lên tiếng nữa.

Lòng của Phương Thất đột nhiên nặng nề hẳn lên.

Hiên Viên Hoảng cũng trầm thở dài, nâng một chén rượu lên uống rồi hỏi: “Tình huống tiếp đó ra sao?”

La Nhất Dao từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy vẻ buồn bã, chậm rãi nói: “Ngày đó đột nhiên có bão cát nhưng tại hạ vẫn theo ước hẹn đến địa điểm đó, dự định đem những tin tức mà bọn thuộc hạ có được báo cho Phương đại hiệp, sau đó sau đó”

Lại yên tĩnh.

Sự yên tĩnh bao trùm căn phòng.

Phương Thất cắn răng, lòng hẳn lại trở nên đau đớn hơn.

Du Mộng Điệp và Liễu Thanh Thanh dường như cũng hiểu ra được điều gì, ai cũng đều cúi đầu không nói, trên mặt hiện lên vẻ buồn bã nặng nề.

Hiên Viên Hoảng cũng im lặng một chút tiếp đó chậm rãi nói: “Bất luận là chuyện gì đã xảy ra thì nó cũng đã xảy ra rồi, điều chúng ta bây giờ muốn biết là chuyện đó đã diễn ra như thế nào.”

La Nhất Dao chậm rãi ngẩng đầu lên, cắn răng nói: “Lão tiên bối nói không sai, ngày đó sau khi chia tay với Phương đại hiệp thì ngày kế tiếp vẫn bối vẫn đến đúng điểm hẹn chờ thật lâu nhưng cũng không thấy Phương đại hiệp đến. Vẫn bối thấy vậy nên ngày kế tiếp cũng đến đợi nhưng cũng vẫn không nhìn thấy Phương đại hiệp, và cho đến ba ngày sau đó”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

44. Chương 44: Kế Phản Gián.

Trời đã tối.

Cả căn phòng chìm vào bóng tối, ngoài cửa sổ bóng đêm bao trùm.

Du Mộng Điệp chậm rãi đốt ngọn đèn trên bàn, trong bóng đêm ngọn đèn phát ra ánh sáng leo lét từ từ rọi sáng căn phòng.

Phương Thất cắn răng, trầm giọng nói: “Ba ngày sau đó thế nào?”

La Nhất Dao chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt ẩn chứa đầy buồn bã, nhìn Phương Thất, đáp: “Vào buổi sáng của ba ngày sau đó, tại hạ nghe được bọn thuộc hạ báo tin về là nhìn thấy Phương đại hiệp trước cửa Hồng Tân Lâu”

Yên lặng.

Ai cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Du Mộng Điệp đột nhiên lạnh lùng cười nói: “La Nhất Dao, người cùng tổ chức kia nội ứng ngoại hợp, trước cố ý cung cấp tin giả cho Phương tứ ca, dụ tứ ca mắc câu, sau đó mới ra tay giết hại tứ ca, có phải không?”

La Nhất Dao ngẩn ra, chậm rãi đứng dậy, kinh ngạc nhìn Du Mộng Điệp, một lát sau cắn răng nói: “Tại hạ nguyện lấy cái chết chứng minh sự trong sạch”

Du Mộng Điệp lạnh lùng nhìn La Nhất Dao, thốt: “Được, làm đi”

La Nhất Dao chậm rãi xoay người, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, đột nhiên phóng tới vách tường.

Du Mộng Điệp vẫn lạnh lùng nhìn La Nhất Dao phóng tới vách tường, Liễu Thanh Thanh thì sợ ngây người, Tiểu Hồ dùng ánh mắt tò mò nhìn La Nhất Dao, còn Hiên Viên Hoảng nhíu mày. Một bóng người đột nhiên lóe lên, Phương Thất đang đứng đó đột nhiên không thấy đâu nữa.

La Nhất Dao lao tới bức tường với một tốc độ cực nhanh, vì hắn muốn chứng tỏ sự trong sạch và cũng vì trong lòng rất buồn bã không ai tin hắn nên cú lao này hắn đã dùng hết toàn lực, mắt thấy đầu mình sắp đập vào tường, La Nhất Dao liền nhắm chặt đôi mắt

Trong đầu hiện ra ý nghĩ hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Hắn đã tuyệt vọng.

Ngay khi đầu của La Nhất Dao sắp đập vào tường thì hắn đột nhiên cảm giác được hình như đầu hắn đập vào một vật mềm mại nào đó, vật mềm mại đó đột nhiên phát ra một cỗ nhu lực khiến cho cả thân thể La Nhất Dao không tự chủ được xoay một vòng, sau đó cả người hắn dựa lưng dựa vào vách tường lúc hào không hay.

La Nhất Dao kinh ngạc mở mắt ra thì thấy Phương Thất đang mỉm cười đứng cạnh người của hắn.

Phương Thất mỉm cười nói: “Nơi này không ai không tin người, người cần gì phải làm thế?”

La Nhất Dao nước mắt rưng rưng nói: “Nhưng nhưng mà”

Nếu một người đã mang tất cả thật tình nói ra mà người khác vẫn không tin thì sẽ có cảm giác bị oan uổng, lúc đó sẽ có cảm giác ủy khuất và nước mắt sẽ chảy ra.

Phương Thất chậm rãi xoay người trở về bên cạnh bàn, nói: “Du muội muội cũng chỉ là thử người thôi, người cũng biết giang hồ hiểm ác, chuyện gì cũng đều có thể phát sinh, người chắc cũng hiểu rõ điểm này chứ?”

La Nhất Dao gật đầu, khẽ thở dài, nói: “Tại hạ hiểu được.”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi uống một chén rượu, mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta đây đã nói qua, người nhất định sẽ còn sống rất lâu mà, chẳng lẽ người mau quên vậy sao?”

Trong mắt La Nhất Dao đột nhiên lại sáng lên, lớn tiếng nói: “Vãn bối không có quên, vãn bối hiểu được”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Người cũng là một người thông minh, nhất định sẽ hiểu được, ta nghĩ người cũng đã hiểu ra dụng ý của Du nha đầu rồi”

La Nhất Dao gật đầu, nói: “Vãn bối hiểu được dụng ý của Du tiểu thư, xin lão tiền bối yên tâm và thứ lỗi, vừa rồi là do vãn bối quá xúc động”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Vẫn còn chờ gì, đến đây uống một chén đi?”

La Nhất Dao xấu hổ cúi đầu, ngồi xuống.

Rượu và thức ăn đã được mang đến phòng, vẫn là món thịt cừu nướng và rượu Thanh Khoa lâu năm nổi tiếng của quán.

Đã là con người thì phải ăn cơm uống nước.

Một người trong lúc quá gian khổ hoặc là quá bận rộn thì vì hoàn cảnh mà có thể ăn ít một chút, một bữa một ngày chẳng hạn, thậm chí là hai ba ngày không ăn nữa, đây cũng là điều bình thường, đặc biệt là đối với người hành tẩu giang hồ thường là như thế. Tuy nhiên trong hoàn cảnh bình thường thì luôn ăn uống đủ, nếu không ăn và uống thì trừ phi hắn là kẻ ngu hoặc là thân thể có bệnh thôi.

Người nào cũng giống nhau cả, ai cũng là người có máu có thịt, tới một thời gian nào đó thì bụng sẽ đói thôi, và phải ăn uống để được no, không thể khác hơn.

Người không cần ăn uống chỉ có một loại, đó là người chết.

Hiên Viên Hoảng cười to nhìn vào món thịt cừu nướng trên bàn đang tỏa hương thơm phức, nói: “Lão ăn mày ta đời này thật là có phúc, còn có thể ăn được món ngon như vậy, thật sự là quá thỏa mãn”

Phương Thất tâm tình nặng nề, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên.

Du Mộng Điệp nở nụ cười, tiếng cười như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, nhìn Phương Thất, nói: “Đúng vậy, có thể ăn được món thịt nướng thơm ngon như vậy, nếu không ăn mà chỉ chăm chăm lo nghĩ chuyện khác thì lần sau lúc muốn ăn, nói không chừng không có cơ hội ăn nữa”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, miễn cưỡng cười nói: “Thức ăn và rượu ngon như vậy, nếu ai không muốn ăn uống thì người đó thật sự là quá ngốc”

La Nhất Dao cầm một chén rượu lên, nói: “Vân bối kính lão tiền bối và mọi người một chén, xin uống trước tỏ lòng thành”, dứt lời liền ngửa đầu uống cạn.

Hiên Viên Hoảng cười to nói: “Thế mới tốt chứ, Tiểu Hổ, Thanh Thanh, hai con không uống rượu được, cứ dùng thức ăn đi”

Tiểu Hổ đột nhiên nói lớn: “Con cũng muốn uống rượu”

Liễu Thanh Thanh liếc mắt trừng Tiểu Hổ, Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Cho nó ném thử đi”

Tiểu Hổ cầm chén rượu lên uống một ngụm, lập tức lè lưỡi ra, mọi người nhìn thấy đều cười to.

Phương Thất và Du Mộng Điệp mỉm cười, tiếp đó cũng nâng chén lên.

Tiếng cười vui vẻ vang khắp phòng.

Cuộc sống chính là như thế.

Nếu người không có ý nghĩ tức giận, nếu người không có suy nghĩ đau khổ thì người nào có thể làm cho người tức giận được đây? Người nào có thể gây cho người đau khổ được đây?

Một người thường xuyên tức giận và cảm thấy đau khổ, kỳ thật chính là người luôn nhớ về những chuyện đã qua và dùng nó tự hành hạ và trừng phạt chính bản thân họ.

Tức giận thì làm sao? Đau khổ thì thế nào? Có thể giải quyết được chuyện gì hay không?

Phương pháp có thể giải quyết một vấn đề chỉ có một loại, đó chính là mỉm cười.

Người sống trong giang hồ, khoái ý ân cừu, đây mới chính là cuộc sống.

Nếu vẫn trầm mê trong tức giận và đau khổ thì còn đâu khí lực để báo ơn hay báo thù?

Tới hiện tại thì Phương Thất dường như mới đột nhiên hiểu ra được một chút đạo lý.

Hiên Viên Hoảng uống một chén rồi hỏi La Nhất Dao: “Ba ngày sau đó, Phương Ngọc Thành đã bị hại và đặt ở đó?”

La Nhất Dao gật đầu, nhìn Phương Thất một chút, muốn nói nhưng lại thôi, nói: “Đúng vậy lão tiền bối, hơn nữa tình huống không tốt lắm”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Chúng ta ai cũng biết là không tốt rồi, cứ kể tiếp đi”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Vân bối sau khi biết được tin này cũng có chút không tin tưởng nên mới tự mình chạy đến xem, lúc ấy trong lòng vân bối cực kỳ sợ hãi vân bối vừa nhìn thì đã tin tưởng mọi chuyện nhất định là tổ chức này gây ra, cũng chỉ có bọn chúng mới có thực lực làm ra chuyện này.”

Phương Thất nhìn La Nhất Dao gật đầu.

La Nhất Dao thở dài nói: “Thủ đoạn của bọn chúng thật sự là quá tàn nhẫn, giết thì giết đi sao lại cố ý làm cho Phương đại hiệp trở thành như thế chứ”

Lòng của Phương Thất lại đau đớn, nhưng vẫn mỉm cười hỏi: “Tiếp đó ra sao?”

La Nhất Dao nói tiếp: “Tiếp đó có một đêm, người bịt mặt áo xanh kia đột nhiên tới Hắc Phong Trại, vừa đến đã ra tay giết liền mấy người, tại hạ hay tin liền ra ngoài xem thì thấy hắn đang đứng ở tại bực cỏ.”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Hắn lại tới tìm ngươi? Chẳng lẽ hắn đã biết”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Tại hạ lúc ấy cực kỳ sợ hãi nhưng cũng miễn cưỡng mỉm cười bước tới, hắn nói với tại hạ là tại hạ làm rất khá. Tại hạ lúc đó cũng không biết hắn nói cái gì? Tiếp đó hắn lại nói với tại hạ là tại hạ làm gì nghĩ hắn không biết sao? Lúc ấy trong lòng tại hạ đã có chút tuyệt vọng”

Phương Thất gật đầu, hắn đột nhiên hiểu được mọi chuyện.

Người bị mặt áo xanh kia nhất định là đang ám chỉ việc La Nhất Dao và tứ ca có liên hệ, chỉ là giả vờ không biết mà thôi, hắn lợi dụng điều đó để thuận nước đẩy thuyền, gián tiếp lợi dụng La Nhất Dao, làm cho La Nhất Dao tung tin giả, sau đó chuẩn bị mọi thứ chờ tứ ca chui đầu vào bẫy, đây đúng là kế phản gián. Quả nhiên tứ ca sau khi nhận được tin liền rơi vào bẫy, kết quả là biến thành phế nhân. Thật sự không biết bọn chúng đã bày ra kế hoạch gì và làm thế nào để hạ tứ ca?”

La Nhất Dao kể tiếp: “Tại hạ lúc ấy chỉ cúi đầu không đáp, trong lòng đã chuẩn bị liều mạng cùng hắn, tuy nhiên hắn lại bảo tại hạ không cần sợ hãi, sau này mọi chuyện cứ thành thật khai báo, nếu không hắn muốn giết tại hạ chỉ là việc trở bàn tay thôi, tiếp đó hắn bảo tại hạ cứ tiếp tục lãnh đạo Hắc Phong Trại và tiếp tục công việc cướp của người ta, và nhắc nhở mỗi tháng phải giao nộp số bạc đầy đủ không thể thiếu một lượng nào, nếu không thì.....”

Phương Thất nói: “Nếu không thì hắn sẽ toàn diệt Hắc Phong Trại, cả gà chó cũng không tha, phải không?”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Đúng vậy, hắn đúng là đã nói như thế, tại hạ lúc ấy vừa hối hận lại vừa sợ hãi, trong lòng liền mắng to chính bản thân mình thật sự là quá ngu xuẩn, vốn đã tưởng rằng việc gặp Phương đại hiệp đã vô cùng bí mật, bọn chúng không hề biết, tuy nhiên nào biết đầu rằng tất cả mọi chuyện bọn chúng đều nắm trong lòng bàn tay, chính là tại hạ đã làm hại Phương đại hiệp đến nông nỗi đó, trong lòng tại hạ thật sự hối hận và muốn chết cho xong”

Phương Thất âm thầm thở dài, mỉm cười nói: “Chuyện này không liên quan đến ngươi, dù sao ngươi cũng có ý tốt. Qua chuyện này có thể thấy rõ thế lực của tổ chức thần bí khó lường ra sao”

La Nhất Dao ngẩng đầu nhìn Phương Thất, tiếp đó thở dài một tiếng, kính nể nói: “Quả nhiên không hổ là người xuất thân từ Phương gia, La mỗ vạn phần cảm kích!”

Phương Thất thản nhiên nói: “Ngươi quá khách khí rồi, hãy kể tiếp xem sao”

La Nhất Dao gật đầu, thở dài kể tiếp: “Tại hạ thật sự là không còn cách nào khác, tại hạ chết thì cũng không quan trọng nhưng tuyệt không thể liên lụy đến người nhà của thuộc hạ được cho nên đành cúi đầu cam chịu. Người áo xanh kia lạnh lùng cười vài tiếng, khi tại hạ ngẩng đầu lên thì trước mắt đã không còn một bóng người, hắn đã bốc hơi không thấy bóng dáng.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Kỳ thật hắn không phải không muốn giết ngươi, mất ngươi rồi hắn sẽ tìm người khác thay thế. Hắn không giết ngươi để đổi người khác thì nhất định có nguyên nhân nào đó, có thể là trong thuộc hạ của ngươi không có ai có thể phục chúng, và hắn lại không muốn phái cao thủ trong tổ chức tới tiếp quản Hắc Phong Trại vì như vậy sẽ bại lộ thân phận của người được phái đến, chỉ có ngươi là người thích hợp nhất thôi nên hắn đã tha mạng cho ngươi”

La Nhất Dao gật đầu, than thở: “Sau đó tại hạ cũng đã nghĩ tới điểm này, nhưng bản thân không phải là đối thủ của ngươi ta, huống chi còn mất đi cánh tay nữa cho nên không thể làm gì khác hơn là không thể làm gì khác hơn là... phải nhẫn”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Vì sao ngươi đột nhiên lại biến thành bộ dáng ăn mày như thế?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Cô nương đang hỏi tại sao tại hạ lại phải ăn xin bên cạnh đồng rác đó phải không?”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Đúng vậy?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Bởi vì tại hạ muốn tìm ra Phương Thất huynh đây, tại hạ biết thế lực của bọn chúng rất lớn nên chỉ có cải trang như thế mới là an toàn nhất, tuy nhiên bọn chúng cũng vẫn phát hiện được”

Du Mộng Điệp yên lặng gật đầu.

La Nhất Dao nói tiếp: “Mấy ngày trước đây, khi ba người thuộc hạ Thiết Kim Cương, Diêu Nghiễm Tú và Đỗ lão lục tìm hiểu tin tức trở về, tại hạ đã phát hiện thần sắc bọn họ không được tốt lắm liền hỏi họ đã xảy ra chuyện gì, bọn họ lúc ấy ai cũng không muốn nói, tuy nhiên sau đó Diêu Nghiễm Tú lại nói cho tại hạ biết chuyện ngày đó Thiết Kim Cương ở tửu lâu gây chuyện với người ta, lúc đó tại hạ cứ nghĩ rằng có cao thủ thần bí nào của tổ chức đó ra tay nữa chứ, tuy nhiên việc này cũng trôi qua nhanh.”

Hiên Viên Hoàng có chút mỉm cười, uống thêm một hớp rượu.

Du Mộng Điệp đột nhiên nhin không được nở nụ cười, nàng nhớ tới ngày đó tại tửu lâu bộ dáng của Thiết Kim Cương thật tức cười.

Phương Thất có chút cười cười, nói: “Ngày đó đúng là Phương Thất ta ra tay giáo huấn bọn họ một chút”

La Nhất Dao thở dài, buồn bã nói: “Nếu tại hạ được biết huynh sớm một chút thì tốt rồi, Hắc Phong Trại cũng sẽ không bị toàn diệt. Trước đó một ngày đột nhiên có thuộc hạ báo tin lại nói thiết quyền của Thiết Kim Cương bị phế, hai lỗ tai của Đỗ lão lục thì bị chém mất, bọn họ không thể quay trở về và đang ở trong khu rừng phía nam ngôi thành trị liệu thương thế. Lúc ấy tại hạ nghe được tin rất kinh hãi, cho rằng đó là cao thủ và vội hỏi hỏi đối phương là ai? Thuộc hạ báo lại là người đó họ Phương, gọi là lăng tử Phương Thất, tại hạ suy nghĩ một lúc lâu thì đột nhiên nhớ ra Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành Phương đại hiệp đã từng nói qua có một người em tên là Phương Thất, tiếp đó tại hạ lập tức chạy vào trong thành, thứ nhất là muốn xem bọn thủ hạ thương thế ra sao, thứ hai là muốn lên đến gặp người tên Phương Thất báo cho anh ta biết về chuyện của Tiểu Thần Long Phương Đại Hiệp. Tại hạ đã tới khu rừng ở phía nam thành trước, khi đến đó thì trông thấy”

La Nhất Dao nói xong liền thở dài, tiếp đó chậm rãi cúi đầu, thần sắc rất buồn bã.

45. Chương 45: Mọi Chuyện Tất Có Nguyên Nhân

Bầu trời đã tối đen như mực.

Một vầng trăng tròn sáng không biết khi nào đã xuất hiện trên bầu trời xa xôi.

Ngoài cửa sổ bóng đêm nặng trĩu bao trùm, trên bầu trời cao đầy những ngôi sao chiếu lấp lánh.

Phương Thất trầm giọng nói: “Tất cả họ đều chết hết phải không?”

La Nhất Dao gật đầu, than thở: “Đúng vậy, tại hạ lúc ấy chỉ nghĩ là cái chết của bọn họ chắc chắn còn có nguyên nhân khác”

Du Mộng Điệp hừ nhẹ nói: “Bọn chúng đều là kẻ đáng chết, tên Thiết Kim Cương gì đó dám hai lần trêu chọc ta, còn cái tên lùn kia nữa, tướng mạo đã xấu mà tâm địa còn xấu hơn, tất cả mọi chủ ý đều là do hấn mà ra!”

La Nhất Dao thở dài nói: “Thiết Kim Cương thường ngày rất hay gây chuyện, tại hạ cũng không bằng lòng nhưng dù sao hấn cũng là huynh đệ tốt của tại hạ, còn Đỗ lão lục kia thì quả thật là không tốt, võ công không bằng ai nhưng lại thường xuyên đứng sau lưng giật dây cho Thiết Kim Cương với nhiều chủ ý xấu xa. Tuy nhiên chỉ có Diêu Nghiễm Tú là được thôi. Thiết Kim Cương và Đỗ lão lục chết thì cũng không oan uổng nhưng đối với Diêu Nghiễm Tú thì tại hạ cũng thấy có chút thương tiếc. Lão tiền bối và Phương huynh chắc là cũng nhận thấy điểm này”

Phương Thất gật đầu, cười khổ nói: “Người đừng khách sáo nữa, gọi ta là Phương Thất được rồi.”

La Nhất Dao gật đầu, kính nể đáp lại: “Được, Phương Thất quả nhiên rất giống Tiểu Thần Long Phương đại hiệp, rất sáng khoái và không câu nệ tiểu tiết”

Phương Thất cười khổ nói: “Ta làm sao mà có thể bì được với tứ ca, người hãy tiếp tục kể đi”

La Nhất Dao nói: “Khi tại hạ đến được khu rừng và tiến vào thì thấy xác của ba người bọn họ nằm đó, lúc ấy trong đầu tại hạ liền cảm thấy mọi chuyện không ổn rồi, nhất định là do tổ chức thần bí kia ra tay, nói

không chừng , tiếp đó tại hạ lập tức chạy tới ngôi tiểu viện tại phía tây thành mà người thân đang ở, và phát hiện mọi người cũng đã đã

Giọng nói của La Nhất Dao đột nhiên trở nên nghẹn ngào, nói không ra lời nữa.

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Người chết sao có thể sống lại được, người đừng quá thương tiếc nữa”

La Nhất Dao gật đầu, rưng rưng nói: “Mẹ già và vợ con tại hạ đã bị hạ độc thủ, tại hạ lúc ấy đau khổ đến nỗi không muốn sống nữa, nhưng chợt nghĩ tới tổ chức kia cũng có thể xuống tay với các huynh đệ và người thân của họ tại Hắc Phong Trại thì tại hạ lập tức muốn chạy trở về đó ngay, cho dù biết rõ mình không phải là đối thủ của chúng, dù chết đi nữa thì tại hạ cũng muốn chết cùng bọn họ

Hiên Viên Hoàng gật đầu, tán thưởng: “Người quả là người có nghĩa khí, người sống trong giang hồ phải luôn nhớ tới một chữ ‘Nghĩa’ này”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Lão tiên bối quá khen, tuy nhiên ngay lúc tại hạ định trở về Hắc Phong Trại thì đột nhiên gặp phải phục kích”

Du Mộng Điệp liền nhú mày, nói: “Tổ chức này quả là ghê ghớm thật, mọi kế hoạch đều không bỏ sót một chi tiết nào”

La Nhất Dao nói: “Đây là chỗ đáng sợ nhất ở bọn chúng, tại hạ vừa xoay người lại thì đã có một thanh khoái kiếm đâm tới tại hạ, thấy thế tại hạ liền vội nghiêng người né tránh nên thanh kiếm chỉ đâm trúng vào ống tay áo trái của tại hạ, vì vậy nên không có thương tích gì, người nọ cả kinh lại trở kiếm tiếp tục tấn công, tại hạ lợi dụng ngay thời cơ đó, một đao xuất ra đã đâm vào ngay bụng của hắn”

Du Mộng Điệp giật mình hỏi: “Người không phải là đã....?”

Ánh mắt của La Nhất Dao đột nhiên lóe sáng, nói: “Các vị có điều không biết, lúc Phương đại hiệp còn ở chỗ này, do thương cảm tại hạ mất đi cánh tay trái nên đã chỉ điểm cho tại hạ mấy chiêu, tại hạ được Phương đại hiệp chỉ điểm và trải qua mấy tháng khổ luyện nên cũng có chút tiến bộ, tuy nhiên cánh tay phải của tại hạ vẫn chậm hơn so với tay trái trước kia.”

Du Mộng Điệp nhìn La Nhất Dao rồi chậm rãi gật đầu.

La Nhất Dao cười khổ nói: “Nhưng đối với chuyện cầm đũa ăn cơm và làm các việc lật vật khác thì vẫn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm”

Du Mộng Điệp gật đầu hỏi: “Sau đó thế nào?”

La Nhất Dao nói: “Tại hạ đoán là bọn chúng cho rằng tay trái của tại hạ đã mất nên việc giết tại hạ rất dễ dàng, vì thế nên không phải nhiều người đến, tại hạ giết chết tên đó xong thì lập tức chạy trở về Hắc Phong Trại

Du Mộng Điệp đột nhiên ngắt lời La Nhất Dao, nói: “Nhưng sao chúng ta không gặp người trên đường đến đó?”

La Nhất Dao mỉm cười nói: “Chắc là cô nương đi đường lớn nên mới không gặp, tại hạ vốn cũng muốn đi đường lớn nhưng sợ trên đường gặp phải người của bọn chúng nên đã đi đường khác về Hắc Phong Trại”

Du Mộng Điệp gật đầu, mỉm cười hỏi tiếp: “Thì ra là thế, dù sao người cũng là người nơi đây nên hiểu rõ đường đi nước bước. Tiếp đó ra sao?”

La Nhất Dao than thở: “Khi tại hạ về đến Hắc Phong Trại đã là nửa đêm, chỉ thấy Hắc Phong Trại quá im ắng, và tại hạ biết là mọi việc đã xong rồi, chỉ nhìn thấy được thi thể của đám huynh đệ đã bị thiêu thành tro, tại hạ lúc ấy có cảm giác rất khó hiểu”

Du Mộng Điệp thở dài, hỏi: “Khó hiểu chỗ nào?”

La Nhất Dao nhú mày nói: “Nếu người của Hắc Phong Trại bị bọn chúng ra tay trừ khử, ngay cả già trẻ bé lớn đều không tha, chuyện tàn nhẫn như vậy thì chỉ có tổ chức thần bí kia làm thôi, tuy nhiên nếu là bọn chúng ra tay sao có thể giúp hỏa thiêu xác người chết được, đáng lẽ bọn chúng phải mặc kệ chứ? Tại hạ lúc ấy thật sự là suy nghĩ không ra”

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Muốn biết tại sao không?”

La Nhất Dao nói: “Tại hạ nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ tới hai người đã ra tay giáo huấn bọn Thiết Kim Cương tại tửu lâu, có thể hai người họ đã nghe lão chủ mập của tửu lâu nói về Hắc Phong Trại hoành hành tác ác nơi đây, nói không chừng cũng đã biết chuyện tại hạ gặp Phương đại hiệp, hai vị nghe xong nhất định sẽ tới Hắc Phong Trại tìm tại hạ, bọn chúng vì sợ tại hạ tiết lộ tin tức nên nhất định sẽ ra tay cản trở hai vị trước rồi tới diệt Hắc Phong Trại và tại hạ sau, tuy nhiên chắc là bọn chúng đã dùng con đường khác lên núi nên khi tại hạ đi đường lớn vào thành cũng không có gặp chúng, thật là may mắn”

Hiên Viên Hoàng uống tiếp một chén rượu, chậm rãi gật đầu nói: “Người nói rất có lý”

La Nhất Dao nói tiếp: “Tuy nhiên sau khi bọn chúng giết hết người tại Hắc Phong Trại thì nhất định sẽ không làm ra việc hỏa thiêu xác kia, cho dù bọn chúng muốn hủy thi diệt tích thì cũng không có thời gian, cho nên tại hạ nghĩ tới nghĩ lui, và đoán chắc chắn mọi việc là do hai vị đây làm”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Đúng vậy, là ta và Thất ca giúp hỏa táng bọn họ”

La Nhất Dao gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích, nói: “Tại hạ đây xin đa tạ hai vị, bọn họ khi còn sống là cướp, vậy mà sau khi chết đi còn có thể được hai vị giúp hỏa táng, thật là thật là cũng đã mãn nguyện”

Phương Thất thở dài nói: “Người chết như đèn đã tắt, vạn sự như không, chuyện thiện hay ác khi còn sống đừng nên nhắc tới nữa”

La Nhất Dao chậm rãi gật đầu, than thở: “Tại hạ xem như cũng có lời giao phó với họ”

Phương Thất hỏi tiếp: “Sau đó thế nào nữa?”

La Nhất Dao đáp: “Tại hạ lúc ấy nghĩ tới nghĩ lui, và chỉ có một ý nghĩ đó là có khả năng nhất, vì vậy tại hạ đã xuống núi vào thành với quyết tâm tìm đến Phương Thất, thứ nhất là đem chuyện của Tiểu Thần Long Phương đại hiệp báo cho, thứ hai là nói cho các người biết một số tình huống của tổ chức thần bí này, với hy vọng các người có thể tiêu diệt bọn chúng, giúp báo thù cho Phương đại hiệp, và cũng giúp cho Hắc Phong Trại báo thù”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Cho nên vì vậy người mới giả trang thành tên ăn xin kia?”

La Nhất Dao cười khổ nói: “Tại hạ thật sự là bất đắc dĩ mà làm thế vì không thể trực tiếp đến quán trọ tìm các người, sợ bọn chúng phát hiện và giết tại hạ diệt khẩu, chỉ có giả trang thành như vậy mới không để mọi người chú ý, tuy nhiên cũng bị bọn chúng phát hiện ra”

Du Mộng Điệp gật đầu, ánh mắt hướng nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, đột nhiên im lặng.

Phương Thất cũng ngẩng đầu nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, ánh mắt mơ hồ xa xăm.

Hiên Viên Hoàng uống tiếp một hớp rượu, mỉm cười nhìn Tiểu Hổ.

Tiểu Hổ nằm trên giường ngáp dài, Liễu Thanh Thanh thì ngồi bên giường trông chừng.

Du Mộng Điệp chậm rãi quay đầu, hỏi: “Người còn nhớ rõ tin tức lần cuối cùng người thông báo cho tứ ca là gì không?”

La Nhất Dao nói: “Nhớ rõ, ngày đó có hai sự kiện xảy ra, một là lão Chu mập chủ của Hồng Tân Lâu mang đến một số bạc lớn nộp vào Đại Thông Tiền Trang, hai là phát hiện ra một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp đang ở tại một tiểu viện ở phía tây thành. Cả hai việc này tại hạ đều đã nói cho Phương đại hiệp”

Du Mộng Điệp hỏi: “Người có còn nhớ nơi người đã đưa người nhà đến không?”

La Nhất Dao nói: “Đương nhiên tại hạ nhớ kỹ.”

Phương Thất đột nhiên lên tiếng: “Có nhớ kỹ cũng vô dụng, hiện tại dám chắc nơi đó đã bỏ hoang rồi”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Không sai, nếu thật sự biết là nơi có đầy người chết thì còn ai mà dám lãng vãng ở đó”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Văn bối cũng nghĩ như vậy.”

Du Mộng Điệp chậm rãi hỏi: “Người nói lão Chu mập kia có phải là người của tổ chức thần bí không?”

La Nhất Dao lắc đầu nói: “Không biết, nhưng hẳn mỗi tháng đều đến Đại Thông Tiền Trang nộp bạc vào, hơn nữa số lượng cũng không phải ít.”

Phương Thất gật đầu, nói: “Điều đó có thể chứng minh ít nhất là hẳn cũng bị tổ chức kia khống chế”

La Nhất Dao chậm rãi gật đầu.

Phương Thất hỏi: “Đại Thông Tiền Trang kia có lai lịch ra sao?”

La Nhất Dao trả lời: “Đại Thông Tiền Trang này được mở vào hơn mười năm trước, ông chủ là người Sơn Tây, nghe nói khắp cả nước đều có chi nhánh cả.”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Thật sự là kỳ lạ, tại sao chỉ có người nộp bạc vào mà lại không thấy ai lấy ra cả?”

Phương Thất nói: “Vấn đề này có thể dễ dàng giải thích, bọn chúng có thể đến một nhánh nào đó lấy bạc ra, hoặc là”

Phương Thất đột nhiên không nói.

Hiên Viên Hoảng cười to, nói: “Hoặc là Đại Thông Tiền Trang cũng nằm trong vòng khống chế của bọn chúng phải không?”

Phương Thất nói: “Rất khó nói, thế lực của bọn chúng có lẽ khống chế không được Đại Thông Tiền Trang, nhưng nếu là muốn khống chế một chi nhánh nào đó cũng không phải là việc khó”

Hiên Viên Hoảng gật đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên lại hỏi: “Người có từng thấy chủ của đồ phường và kỹ viện mang bạc tới nộp vào không?”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Đây là hai nơi kiếm tiền nhiều nhất trong thành, bọn họ mỗi tháng cũng mang bạc đi nộp, hơn nữa số lượng cũng lớn hơn nhiều.”

Du Mộng Điệp cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát, rồi thì thào: “Chuyện này thật là kỳ lạ quá.....”

La Nhất Dao cũng lẩm bẩm: “Còn có một chuyện rất kỳ lạ nữa.....”

Phương Thất liền hỏi: “Chuyện gì?”

La Nhất Dao nói: “Các vị cũng biết trong thành này có ba tòa lầu không, đó là Hồng Tân Lâu, Thanh Phong Lâu và Ý Thúy Lâu, điều kỳ lạ là cả ba tòa lầu này đều được đồng thời xây lên vào năm năm trước”

Phương Thất gật đầu đáp: “Ta có biết.”

La Nhất Dao nhíu mày, nghi hoặc nói: “Tại sao bọn chúng lại đồng thời xây dựng ba tòa lầu kia nhỉ? Hơn nữa đó là ba nơi kiếm tiền nhiều nhất trong thành, người nói có kỳ lạ không?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Chuyện này đúng thật là rất kỳ lạ, nếu muốn đồng thời xây dựng ba tòa lầu kia thì không những nhân lực phải rất lớn mà còn phải cần một lượng lớn tài lực nữa.”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu ba nơi đó đều là sản nghiệp của tổ chức này thì tại sao bọn chúng lại phải kiếm thêm bạc làm gì? Chẳng lẽ”

46. Chương 46: Đêm Thăm Tiểu Di Lạc

Phương Thất đột nhiên không nói.

Hiên Viên Hoảng uống tiếp một chén rượu, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ là bọn chúng cố ý làm như vậy để làm bình phong, tránh cho bị hoài nghi.”

Phương Thất yên lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Rất có lý phải không, tuy nhiên lại không có chứng cứ”

Phương Thất khẽ thở dài.

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất, mỉm cười nói tiếp: “Bây giờ những điều chúng ta biết được là tổ chức này chẳng những rất thần bí, hơn nữa thế lực cũng rất lớn, ngoại trừ hai điều này ra thì chúng ta chẳng biết gì về chúng nữa cả”

Phương Thất gật đầu, chậm rãi nói: “Không, chúng ta còn biết được trong tổ chức này chỉ ít có hai người rất đáng sợ, võ công rất cao siêu, chúng ta phải tìm ra và diệt trừ hai người này trước”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, chậm rãi nâng chén rượu lên uống cạn.

Du Mộng Điệp lên tiếng hỏi: “Hai người mà Thất ca vừa nói đến có phải là người bịt mặt áo xanh và Kim Hoa Bà Bà không?”

Phương Thất gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Du Mộng Điệp đột nhiên hỏi tiếp: “Thất ca có nghĩ đến tại sao người áo xanh kia lại che mặt hay không?”

Phương Thất thản nhiên trả lời: “Đó là bởi vì hắn sợ bị người khác nhận ra.”

Du Mộng Điệp nói: “Vấn đề ở đó”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Vậy rốt cục hắn là ai đây?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Nếu muốn biết thì chỉ có thể lấy khăn che mặt của hắn xuống thôi”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Ca có thể không?”

Phương Thất trả lời: “Huynh chuẩn bị đi lột nó xuống đây.”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười.

Phương Thất chậm rãi nói: “Ngoại trừ người bịt mặt áo xanh ra thì Kim Hoa Bà Bà kia càng đáng sợ hơn”

Hiên Viên Hoàng lại uống một hớp rượu, rồi khẽ gật đầu.

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Đúng vậy, trên giang hồ cũng chưa từng có ai gặp qua diện mạo thật của bà ta, bây giờ bà ta đang ở trong tối, chúng ta thì ở ngoài sáng, thật sự là khó lòng phòng bị”

Phương Thất đột nhiên nói: “Còn lão Chu mập kia nữa, hắn càng kỳ lạ hơn”

Du Mộng Điệp thốt lên: “Thật à?”

Phương Thất nói: “Năm năm trước Hồng Tân Lâu được xây lên, hắn chính là chủ của nơi này, tuy nhiên không có ai biết được hắn có lai lịch ra sao cả?”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Điểm này đích xác là rất kỳ lạ, tuy nhiên nếu hắn là người của tổ chức kia thì tại sao lại nói cho chúng ta biết chuyện của Hắc Phong Trại?”

Phương Thất im lặng suy nghĩ.

Hiên Viên Hoàng uống tiếp một chén rượu, chậm rãi nói: “Có lẽ là bọn chúng nghĩ rằng Hắc Phong Trại không còn giá trị lợi dụng gì nữa, hoặc là Hồng Tân Lâu này bị tổ chức kia khống chế, và cả hai không hề biết nhau nên lão Chu mập kia cũng không biết Hắc Phong Trại cũng nằm trong sự khống chế của tổ chức”

Phương Thất gật đầu nói: “Có lẽ là thế.”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Ca nói có lẽ là ám chỉ gì thế?”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu Hồng Tân Lâu là sản nghiệp của tổ chức thần bí kia thì lão Chu mập đó cũng là người trong tổ chức, như vậy thì có thể giải thích rõ ràng về lai lịch của lão Chu mập kia, nhưng nếu vậy thì hắn cũng sẽ biết Hắc Phong Trại nằm dưới sự khống chế của tổ chức, tuy nhiên tại

sao lại nói ra cho chúng ta biết chuyện của Hắc Phong Trại? Vừa báo cho chúng ta biết lại vừa phái người đi tiêu diệt Hắc Phong Trại, đây chẳng phải quá mâu thuẫn sao?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng không lên tiếng.

Phương Thất đột nhiên nói: “Phải đi nghỉ ngơi thôi”

Du Mộng Điệp kinh ngạc hỏi: “Ca thấy mệt lắm sao?”

Phương Thất gật đầu đáp: “Huynh thật sự rất mệt”

Du Mộng Điệp không hỏi nữa.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười uống tiếp một chén rượu, nói: “Nếu đã thấy mệt rồi thì nên đi nghỉ đi”

Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn vào Hiên Viên Hoàng, rồi xoay qua nhìn Phương Thất.

Phương Thất đã đứng lên, lấy tay che miệng rồi ngáp dài một cái, mỉm cười nói: “Các vị ngủ ngon”, sau đó chậm rãi bước khỏi phòng.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nhìn La Nhất Dao nói: “Người cũng tạm thời ở đây với chúng ta một thời gian đi”

La Nhất Dao cảm kích nói: “Xin đa tạ lão tiền bối.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười đứng lên, tiếp đó cũng ngáp dài một cái rồi chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Du Mộng Điệp dùng ánh mắt tò mò nhìn từng người bước ra khỏi phòng, xong lắc đầu và khẽ thở dài rồi cũng rời khỏi đó trở về phòng của mình.

Trăng đã lên cao.

Vầng trăng tròn sáng trôi giữa bầu trời, ánh sáng lờ mờ của nó chiếu rọi xuống ngôi thành nhỏ đang say ngủ. Gió nhẹ thổi, trong bầu trời đêm dường như có vài đám mây đang lửng lơ nằm đó làm cho ánh sao mờ đi rất nhiều.

Quán trọ Duyệt Lai rất yên tĩnh, sau một ngày mệt nhọc mọi người giờ đã tiến vào mộng đẹp, tuy nhiên có một phòng vang lên một chút âm thanh.

Đó là tiếng cửa mở, trong bóng tối có một người từ phòng khẽ bước ra, chậm rãi xoay người lại khép cửa phòng, tiếp đó đi đến bên vách tường của quán trọ, thân ảnh chợt lóe, cả người đã phóng đi mất hút.

Trên đường không có một bóng người, những con đường trống trải và im lặng nằm đó.

Phương Thất chậm rãi bước đi trên đường, đột nhiên trong lòng lại nổi lên cảm giác trống trải và cô đơn.

Người sống trong giang hồ sẽ thường xuyên có loại cảm giác này, nhất là đối với một người lẳng tử lẳng tích thiên nhai đang bước đi một mình trên con đường dài vắng lặng thì loại cảm giác cô đơn vô tận trong lòng này sẽ tùy thời mà đến.

Cửa chính của Hồng Tân Lâu đã đóng chặt, trên hai tầng của tửu lâu đều đen nhánh, không có chút ánh sáng.

Phương Thất ngẩng đầu nhìn lên cái biển viết ba chữ vàng Hồng Tân Lâu, tiếp đó mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, cả thân hình bay lên, trông giống như một con hạc sảy cánh bay lên trời, trong nháy mắt đã ở trên lầu hai của Hồng Tân Lâu.

Ở phía sau Hồng Tân Lâu còn có một cái sân nhỏ rất trang nhã, từng hàng cây bạch dương xanh biếc, lá đang chập chờn trong gió. Trong sân toàn là một màu đen, chỉ có một phòng còn sáng.

Phương Thất mỉm cười, cả thân hình liền phóng xuống, trông giống như một mảnh lá rụng nhẹ nhàng đáp xuống sân trong, tiếp đó chậm rãi đi tới trước cửa phòng rồi đứng lại.

Trong phòng đột nhiên có người khẽ thở dài, tiếp đó chậm rãi đốt những ngọn đèn còn lại trong phòng, ánh đèn sáng lên chiếu rọi khắp sân, sau đó có tiếng người trong phòng vang lên: “Khách quý đêm khuya quang lâm, xin mời vào.”

Phương Thất đẩy cửa ra, mỉm cười bước vào.

Lão Chu mập đang ngồi ở trước bàn, trên bàn đầy rượu và thức ăn ngon nhưng dường như vẫn chưa động đũa.

Lão Chu mập mỉm cười, nói: “Ta biết người sớm muộn gì cũng sẽ đến mà.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Phiền người đợi lâu, thật sự là xin lỗi.”

Lão Chu mập nói: “Không cần khách khí, đợi khách quý quang lâm thì dù có đợi mấy canh giờ cũng đáng”

Phương Thất nói: “Rượu và thức ăn kia có phải chuẩn bị cho Phương Mỗ không?”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Khách quý quang lâm sao có thể không có rượu và thức ăn chiêu đãi được, chỉ là thức ăn đã nguội lạnh cả rồi, có cần hâm nóng lại không?”

Phương Thất bước đến ngồi xuống, mỉm cười nói: “Nguội lạnh cũng không sao, chỉ cần có rượu ngon uống là được rồi.”

Lão Chu mập nói: “Đúng vậy, đúng vậy, người sống trong giang hồ, đêm dài đằng đẵng, có rượu ngon là đủ rồi.”

Phương Thất gật đầu nói: “Ta đã ngồi xuống rồi, tại sao còn chưa cạn chén đi?”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Người không sợ trong rượu có độc sao?”

Phương Thất lại thản nhiên đáp: “Rất sợ.”

Lão Chu mập cười cười, nói: “Người rất thẳng thắn”

Phương Thất thản nhiên nói: “Thẳng thắn cũng là một điểm tốt, rượu ngon mặc dù có thể nhất tụy giải thiên sầu, nhưng nếu là rượu độc thì lại là một chuyện khác rồi”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Đích xác là như thế, một người nếu đã uống rượu độc thì đừng nói là giải thiên sầu, thậm chí cả vạn sầu cũng có thể giải bởi vì sau này hẳn không cần sầu lo, buồn khổ và lo lắng gì nữa”

Người không cần buồn bã và lo lắng thì chỉ có một loại người, đó chính là người chết. Nếu đã chết thì còn gì đâu mà buồn lo nữa?

Phương Thất gật đầu đáp: “Đích xác là như thế.”

Lão Chu mập chậm rãi rót rượu cho Phương Thất, rồi nói: “Xin mời!”

Phương Thất cầm chén rượu lên, nói: “Mời”, rồi ngửa đầu uống một hơi.

Lão Chu mập lại dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Phương Thất hỏi: “Người thật sự không sợ trong rượu có độc?”

Phương Thất đáp: “Rất sợ.”

Lão Chu mập hỏi tiếp: “Nếu đã rất sợ thì tại sao còn uống?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta biết chén rượu này không có độc”

Lão Chu mập nở nụ cười, rồi cũng nâng chén lên uống cạn.

Lão Chu mập lại rót rượu vào chén, mỉm cười hỏi tiếp: “Làm thế nào người có thể biết được trong rượu không có độc?”

Phương Thất thản nhiên trả lời: “Bởi vì ta tin rằng người sẽ không ngu xuẩn như vậy.”

Lão Chu mập lại nở nụ cười, hẳn đột nhiên hiểu được Phương Thất cũng không phải là kẻ ngốc.

Hắn đã đoán được Phương Thất tối nay nhất định sẽ đến tìm hắn, Phương Thất có thể đến tìm hắn thì nhất định là đối với hắn đã có hoài nghi, một người nếu đã sinh nghi đối với ai thì nhất định sẽ cẩn thận đề phòng người đó, nếu còn hạ độc trong rượu thì quả thực là quá ngu xuẩn.

Phương Thất mỉm cười lên tiếng: “Khách sáo đủ chưa?”

Lão Chu mập gật đầu, nói: “Cũng đã đủ”

Phương Thất cũng gật đầu, nói: “Người đã biết tối nay ta sẽ tìm đến người?”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Gần như vậy, nếu người không đến thì nhất định cũng sẽ có người khác đến.”

Phương Thất liền hỏi: “Người khác? Là ai?”

Lão Chu mập cười khỏ nói: “Là ai thì ta không biết, nhưng nhất định là người tới giết ta.”

Phương Thất nhíu mày nói: “Ý của người là”

Lão Chu mập gật đầu, cười khỏ nói: “Đúng vậy.”

Phương Thất nhìn vào lão Chu mập một lúc lâu, sau đó đột nhiên hỏi: “Người chính là Tiểu Di Lặc Chu Tiểu Thiên?”

Lão Chu mập thản nhiên đáp: “Chính là Chu mỗ.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tiểu Di Lặc, tên rất hay”

Lão Chu mập cười khỏ nói: “Hay cái gì? Đâu có chỗ nào tốt đâu”

Phương Thất liền hỏi: “Bộ có chỗ nào không tốt à?”

Lão Chu mập nói: “Ta đang sống một cuộc sống an nhàn tự tại ở Dương Châu, đột nhiên lại bị ép buộc nên nơi sa mạc nóng bức này, người nói đi, tốt hay không tốt?”

Phương Thất nói: “Ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ, có một số việc nghĩ không ra, chẳng lẽ người thật sự bị người khác ép buộc?”

Lão Chu mập thản nhiên nói: “Nếu không phải là bị ép buộc thì người nào lại tự nguyện đến nơi đây?”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Cũng có lý, nghe nói người ở tại Dương Châu có hơn mười thê thiếp, gia sản cự vạn, nếu thay đổi là ta thì có đánh chết ta, ta cũng không tới nơi này.”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Đích xác là như thế, hơn nữa ta cam đoan trong những người vợ của ta không có một người nào xấu xí cả”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thật là khiến kẻ khác hâm mộ.”

Lão Chu mập gật đầu, mỉm cười nói: “Nếu không phải hâm mộ thì ta cam đoan là có rất nhiều người ghen ghét đó”

Phương Thất nở nụ cười.

Lão Chu mập cũng cười to, trong tiếng cười dường như mang theo sự buồn bã thê lương nào đó.

Phương Thất nói tiếp: “Nghe nói võ công của người rất cao, hơn nữa còn là cao thủ trong cao thủ, ai mà có thể ép buộc được người nhỉ?”

Lão Chu mập nói: “Võ công của ta hù ma dọa quỷ thì cũng xem là được nhưng đối với người ta gặp thì thật sự cách biệt quá xa”

Phương Thất nói: “Thật vậy à? Ta đây cũng rất tò mò muốn biết ai lại có võ công cao siêu như thế, có thể làm cho Tiểu Di Lặc danh chấn Giang Đông phải bỏ xứ mà đi”

Lão Chu mập cười khỏ nói: “Người trong thiên hạ có võ công cao hơn so với Chu mỗ thì có rất nhiều, tuy nhiên người áo xanh kia không những võ công cao siêu mà lòng dạ độc ác của hắn càng cao siêu hơn võ công nữa”, lão Chu mập thở dài, nói tiếp: “Người biết đó, người nào mà không có nhược điểm đâu”

Mỗi người đều có nhược điểm của mình, có một số người sợ chết, có một số người tham tài, có một số người háo sắc, những nhược điểm này chính là điểm trí mạng, nếu bị người khác nắm được thì đương nhiên phải cúi đầu thần phục người thôi.

Lão Chu mập cũng là người, là người thì nhất định phải có nhược điểm.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Người nói hán lòng dạ độc ác là có ý tứ gì?”

Lão Chu mập cười khổ nói: “Hắn vừa ra tay đã gạch trên mặt người nương tử mới cưới của ta hơn mười đường kiếm, người nói có đáng sợ hay không?”

Phương Thất nói: “Nhưng người cũng đâu có liều mạng cùng hắn đâu?”

Lão Chu mập nở nụ cười, nụ cười của hắn rất kỳ quái, nói: “Mất thấy bản thân mình rõ ràng không phải là đối thủ của người ta, thì có nên vì một người phụ nữ mà đi liều mạng không, đó không phải là liều mạng mà quả thực chính là đi chịu chết, người nói có đáng giá hay không?”

Phương Thất nở nụ cười, hắn đột nhiên hiểu được lão Chu mập chẳng những háo sắc mà còn rất sợ chết nữa.

Người có tiền của càng nhiều thì càng không muốn chết.

Phương Thất gật đầu, nói: “Có lẽ là người đúng, chỉ có còn sống mới có cơ hội báo thù.”

Lão Chu mập cười khổ nói: “Người nói đúng, vừa không muốn chết vừa lại không có biện pháp gì trở mình cả thì không thể làm gì khác hơn là phải nhẫn thôi”

Đêm đã khuya.

Sự yên tĩnh bao trùm cả tửu lâu, ánh sáng ảm đạm của các ngôi sao trên trời rơi xuống hàng bạch dương trong sân.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh lùng, nói: “Không cần phải nhẫn nữa, tất cả đều chết đi”

Chỉ nghe ‘Bồng’ một tiếng, một chùm ngân châm kín kẽ như tấm lưới bắn qua cửa sổ, tốc độ nhanh như điện xẹt, trực tiếp tấn công phía Phương Thất và lão Chu mập ngồi tại bàn.

Phương Thất và lão Chu mập nhất thời sắc mặt đại biến.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

47. Chương 47: Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm.

Là Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm.

Châm phóng ra vừa nhanh vừa kín kẽ như thế, ám khí ác độc như thế thì trên thế gian còn ám khí gì có thể đáng sợ so với Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm đây?

Nghe nói thật lâu trước kia, trên giang hồ có một tòa Khổng Tước Sơn Trang, và trấn trang chi bảo của Khổng Tước Sơn Trang cũng là một loại ám khí, loại ám khí này có một cái tên rất dễ nghe – gọi là Khổng Tước Linh.

Khi Khổng Tước Linh phóng ra thì cả một không gian đều bao trùm đầy ám khí, sự oai phong của nó đủ để bất cứ kẻ nào nghe đến cũng phải khiếp vía, hơn nữa còn có lời đồn rằng một khi Khổng Tước Linh phóng ra thì trên thế gian tuyệt không có kẻ nào có khả năng thoát được.

Đáng tiếc là sau đó Khổng Tước Linh lại đột nhiên biến mất, nghe nói đã bị rơi xuống vực ở Thái Sơn, tiếp đó mười năm thì Khổng Tước Sơn Trang cũng dần dần suy sụp.

Khi Khổng Tước Linh biến mất thì thật lâu sau đó trên giang hồ lại xuất hiện Kim Hoa Bà Bà, và ám khí độc môn của Kim Hoa Bà Bà là Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm.

Khổng Tước Linh oai phong lẫm lẫm, Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm âm độc vô song.

Tiếng cười lạnh lùng ngoài cửa sổ im bật, tiếp đó lại vang lên một tiếng kêu thảm cùng tiếng quát khê, rồi sau đó lại im bật.

Lão Chu mập không phải là kẻ điếc.

Thân thể của hắn mặc dù béo mập nhưng hắn tuyệt không phải là kẻ điếc, hơn nữa hành động cũng nhanh chóng vô cùng.

Người béo mập không nhất định sẽ phải là người có hành động chậm chạp, người gầy yếu cũng không nhất định sẽ không có khí lực, và người ngọng ngịu không nhất định sẽ phải là người có tư duy chậm chạp. Nếu người khi thoát nhìn vào một người phụ nữ và có ý nghĩ người đó nhu nhược, yếu đuối dễ khi dễ thì có đôi khi người sẽ sai lầm, có thể người phụ nữ đó mạnh hơn so với người nhiều lắm.

Mọi chuyện trên thế gian thường là như thế, nhìn bề ngoài đôi khi sẽ hiểu sai về một người, có đôi khi họ che dấu kỹ càng và người không hề biết.

Lúc nghe được tiếng ‘Bồng’ vang lên thì sắc mặt lão Chu mập đột nhiên đại biến, chỉ thấy trước mắt một tấm lưới ngân châm xuyên qua cửa sổ bắn về phía hắn Phương Thất.

Lão Chu mập cũng không suy nghĩ, tay hắn lập tức chụp vào cạnh bàn, Phương Thất ngồi ở một bên cũng đồng thời ra tay dùng sức đỡ cái bàn lên, sau đó đẩy ngược về phía cửa sổ.

Chỉ nghe một trận âm thanh rất nhỏ ‘Đinh Đinh’ vang lên, Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm cắm vào mặt bàn, lực đẩy của cái bàn còn chưa tiêu hết, vẫn bay đến cửa sổ, trực tiếp phá cửa mà ra.

Phương Thất vẫn theo sát cái bàn, người cũng phóng ra ngoài cửa sổ.

Dưới ánh trăng mờ mờ chiếu rọi vào trong sân, Du Mộng Điệp xinh đẹp mỉm cười đứng đó, ánh mắt nhìn vào một bóng đen đang nằm trên mặt đất.

Bụng của bóng đen đang chảy máu, miệng không ngừng rên rỉ.

Trong tay của Du Mộng Điệp không hề có kiếm.

Phương Thất chậm rãi bước tới, cười khỏ nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp rồi cúi đầu nhìn vào bóng đen kia.

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn Phương Thất.

Phương Thất liền hỏi: “Sao muội lại tới đây?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội không ngủ được nên ra ngoài dạo một chút”

Phương Thất nở nụ cười.

Du Mộng Điệp cũng cười.

Phương Thất nhìn vào bóng đen, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Bóng đen vẫn nằm trên đất đau đớn không ngừng rên rỉ, cắn răng cười lạnh nói: “Người vĩnh viễn cũng không biết được ta là ai”

Phương Thất cười lạnh nói: “Người cho rằng có thể giấu được ta sao?”

Người nằm trên mặt đất im lặng không đáp.

Phương Thất chậm rãi khom người xuống, đưa tay ra sờ sờ vào bên cạnh tai của bóng đen, sau đó lột ra cái mặt nạ da người trên mặt của bóng đen thì thấy phía trong hiện ra mặt của một bà lão tóc trắng bạc phơ.

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Bà là Kim Hoa Bà Bà sao?”

Bà lão liền ngậm chặt miệng lại, tuy nhiên trong mắt bà ta lại toát ra một vẻ rất kỳ lạ giống như đau khổ vậy.

Phương Thất mỉm cười nhìn bà lão, chậm rãi nói: “Rốt cục bà có phải là Kim Hoa Bà Bà hay không?”

Bà lão đột nhiên cắn răng, cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, các ngươi vĩnh viễn cũng đừng hòng biết..... được ta là ai”

Phương Thất nhíu mày, xong đột nhiên hiểu được liền đưa tay chụp vào miệng bà lão nhưng đã không còn kịp, máu đen từ miệng bà lão đã chảy ra, thân thể đã bất động.

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Bà ta chết rồi sao?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi đứng thẳng lên, gật đầu.

Lão Chu mập từ phía xa chạy đến, nhìn thấy tình cảnh thì liền khẽ thở dài.

Phương Thất quay đầu lại nhìn lão Chu mập, nói: “Ngươi có từng gặp qua người này không?”

Lão Chu mập nhìn vào bà lão một hồi lâu , sau đó chậm rãi lắc đầu.

Phương Thất liền hỏi tiếp: “Cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua à?”

Lão Chu mập thở dài, nói: “Cho tới bây giờ chưa từng gặp qua”

Phương Thất đột nhiên mỉm cười nói: “Xem ra bà ta đúng là Kim Hoa Bà Bà”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất với ánh mắt nghi hoặc.

Lão Chu mập nói: “Rất có khả năng, nghe nói trên giang hồ cho tới bây giờ chưa có ai từng gặp qua diện mạo thật của bà ta”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Trăng tàn đã ngã về tây.

Những ngôi sao trên bầu trời vẫn phát ra ánh sáng mờ mờ của chúng.

Phương Thất ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên lên tiếng: “Ta cảm thấy có điều rất kỳ lạ, nhiều Ly Hồn Châm như vậy và còn lực đạo mạnh mẽ nữa, bà lão này làm thế nào có thể trong nháy mắt mà phát ra được?”

Lão Chu mập thản nhiên đáp: “Có lẽ là dùng một dụng cụ nào đó để phóng châm”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Rất có lý.”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Vừa rồi khi muội đâm trúng bà ta thì hình như có nhìn thấy một vật gì rớt xuống mặt đất”

Phương Thất gật đầu, tiếp đó dùng tay lật thi thể Kim Hoa Bà Bà ra, quả nhiên phía dưới có một cái ống đồng màu vàng. Phương Thất liền cúi người xuống nhặt nó lên, tiếp đó cẩn thận xem xét.

Đây là cái ống tròn dài làm bằng đồng, bề ngoài rất bóng và sáng lấp lánh, ở phía trước đầu ống có rất nhiều lỗ châm nhỏ, tại phần giữa ống có một cái nút ấn, cái ống tròn này được thiết kế rất tinh xảo, chỉ vừa đủ để cầm nắm trong tay và người khác không thể phát hiện ra.

Phương Thất cẩn thận xem xét cái ống đồng, một lời không phát.

Du Mộng Điệp nhíu mày nói: “Đây chẳng lẽ là độc môn ám khí của Kim Hoa Bà Bà sao?”

Phương Thất gật đầu đáp: “Có thể nói vậy”

Du Mộng Điệp cười khanh khách hỏi: “Sao lại là có thể?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Có thể đúng mà có thể cũng không”

Du Mộng Điệp cười nói: “Vậy ca xem xét và phát hiện ra gì chưa?”

Phương Thất đáp: “Chỉ phát hiện ra một điểm nhỏ”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Là gì hở ca?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Độc châm là phải từ phía lỗ trước của ống lấp vào, muốn phóng ra bao nhiêu châm thì lấp vào bấy nhiêu, ở phía sau ống có một cái chốt, khi lấp châm vào phải kéo nó ra, tiếp đó muốn phóng châm thì ấn cái nút ở giữa ống, cái chốt thụt vào và sẽ phóng độc châm ra ngoài”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Thì ra là vậy, hèn gì Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm lại có lực đạo và tốc độ như vậy”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp nhú mày nói: “Một ám khí ác độc và đáng sợ như vậy, để lại trên đời cũng là một tai họa, chỉ bằng hãy hủy nó đi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đây là vật mà không biết bao nhiêu người trên giang hồ mơ ước có được, nếu muội đem nó đi bán thì nói không chừng muội muốn bao nhiêu bạc thì có bấy nhiêu đó, muộiỡ hũy nó à?”

Lão Chu mập nói: “Dích xác là như thế, vật này cho dù là ngàn vàng cũng khó mua được, tại hạ.....”

Lão Chu mập đột nhiên ngừng lại, không nói nữa.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ người muốn mua nó sao?”

Lão Chu mập xấu hổ cười nói: “Tại hạ tại hạ có ý muốn mua nó để phòng thân.”

Phương Thất nói: “Được”

Lão Chu mập cười khỏ nói: “Tại hạ tại hạ có điều thật khó xử, nói vậy chắc hai vị cũng hiểu rồi?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Hoàn toàn hiểu được, đem bạc ra mua một món đồ tốt để phòng thân, bảo vệ tính mạng, ít nhất thì cũng có thể cùng đối phương đồng quy vu tận, chuyện mua bán này dù cho thế nào đi nữa thì cũng phải làm cho được, đúng không?”

Lão Chu mập vui vẻ nói: “Các hạ quả nhiên là người thông minh, không biết các hạ ra giá bao nhiêu?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đồ tốt như vậy, trên thế gian lại không hề có cái thứ hai, ra giá bao nhiêu cho phải đây”

Lão Chu mập gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy, các hạ cứ suy nghĩ kỹ rồi nói ra một giá đi”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Ra giá à, sợ là người không đủ bạc trả thôi, còn đem tặng cho người thì người khác sẽ nói ta quá quố, thôi vậy, lấy của một lượng bạc thôi”

Lão Chu mập nghe xong liền ngậy người.

Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn Phương Thất.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ ngay cả một lượng bạc người cũng không có?”

Lão Chu mập vội vàng nói: “Có, có nhưng Chu mỗ thật không nghĩ tới các hạ”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người không cần khách khí, trên đời không có gì đáng giá hơn so với mạng sống cả, một lượng bạc cũng đủ rồi, nếu người vẫn không chịu mua thì ta đây không thể làm gì khác hơn là đem bán cho người khác vậy”

Lão Chu mập liền nói: “Đừng, đừng, tại hạ mua nó.”

Phương Thất nói: “Ta cần bạc thật, không phải ngân phiếu”

Lão Chu mập nói: “Đương nhiên, đương nhiên, không phải ngân phiếu”

Phương Thất mỉm cười vươn tay đưa ám khí ra.

Lão Chu mập vươn bàn tay đầy thịt của hắn ra, run rẩy tiếp lấy ám khí, trên mặt toát ra vẻ mừng rỡ không thôi.

Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn Phương Thất cùng lão Chu mập.

Phương Thất cầm lấy thỏi bạc, mỉm cười nói: “Vốn tưởng rằng có thể ăn uống no say nhưng chỉ được nhìn thôi, thật không thể làm gì khác hơn là sau này trở lại làm phiền ông chủ lần nữa vậy.”

Lão Chu mập kích động nói: “Hoan nghênh, hoan nghênh, lúc nào tại hạ cũng hoan nghênh cả”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Còn một việc nữa, ông chủ Chu có thể còn chưa biết, tại hạ thường xuyên túng thiếu, không biết từ lâu của ông có cho ghi nợ không?”

Lão Chu mập sững sốt một chút rồi cười to nói: “Không thành vấn đề, không thành vấn đề, chỉ cần hai vị và bạn của hai vị tới quán nhỏ của tại hạ thì đều có thể ghi nợ cả”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nợ là nợ, tại hạ có lẽ nợ rồi sẽ bỏ đi luôn, ông chủ Chu suy nghĩ cho cẩn thận nhé”

Lão Chu mập cười to nói: “Khư khư một việc nhỏ như thế thì để ý làm gì, chỉ cần là đến đây thì nợ bao nhiêu cũng không thành vấn đề”

Phương Thất mỉm cười nói: “Quả nhiên có phong độ của một ông chủ lớn, xin đa tạ, tại hạ xin phép cáo từ.”

Lão Chu mập liền nói: “Để tại hạ tiễn hai vị”

Phương Thất nói: “Không cần tiễn đâu, xin ông chủ dừng bước”

Lão Chu mập mỉm cười nói: “Vây chúc hai vị đi thông thả”

Phương Thất gật đầu, nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp rồi chậm rãi bước ra phía ngoài. Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn Phương Thất rồi cũng đi theo, cả hai người đi tới dưới tòa tử lâu, tiếp đó thân ảnh chợt lóe, trong chớp mắt đã ở lầu hai của tòa lâu.

Trên con đường dài.

Con đường rất yên tĩnh và vắng lặng, bóng đêm bao phủ khắp nơi.

Ánh trăng vẫn lẳng lặng trôi trên bầu trời, ánh sáng ảm đạm của nó, lúc sáng lúc tối cứ lóe ra không dứt.

Phương Thất cùng Du Mộng Điệp chậm rãi bước đi trên con đường dài yên tĩnh.

Phương Thất vẫn trầm mặc không nói.

Du Mộng Điệp rốt cục chịu không nổi nữa liền lớn tiếng nói: “Tại sao ca lại đem cái ám khí đó bán cho tên mập kia?”

Phương Thất nói: “Bởi vì huynh cần bạc để xài, và thấy hắn cần nên huynh mới bán cho hắn”

Du Mộng Điệp quả thực vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Ca ca không phải đang cần bạc sao? Tại sao lại chỉ ra giá có một lượng bạc?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Với cái đồ chơi bằng đồng kia thì nhiều nhất cũng chỉ đáng giá một lượng bạc thôi”

Du Mộng Điệp ngẩn người, tiếp đó đột nhiên nở nụ cười, cười đến nỗi nước mắt cũng gần chảy ra, Phương Thất nhíu mày dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng.

Du Mộng Điệp rốt cục nhịn cười, nói: “Đó đâu phải là đồ chơi đâu? Đó là thiên hạ đệ nhất ám khí đó, đừng nói là một lượng bạc, cho dù ca có ra giá mười vạn lượng hoàng kim đi nữa thì cũng không có ai dám nói gì đâu”

Phương Thất gật đầu nói: “Có thể.”

Du Mộng Điệp nói: “Cái gì mà có thể, chuyện vốn là sự thật mà”

Phương Thất mỉm cười nhìn thoáng qua Du Mộng Điệp, tiếp đó lại ngẩng đầu nhìn trời rồi bỗng nhiên khẽ thở dài một tiếng.

Du Mộng Điệp dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Phương Thất, một hồi lâu sau đột nhiên nở nụ cười

Phương Thất hỏi: “Muội đang cười gì đó?”

Du Mộng Điệp cười khanh khách nói: “Muội đã hiểu rồi”

Phương Thất nói: “Muội hiểu được điều gì?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Muội hiểu được ca thật ra cũng không phải kẻ ngốc, ca đem bán cái âm khí cho lão Chu mập kia thì ca nhất định có dụng ý gì đó”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thật vậy à? Huynh vừa mới mới nghĩ tới mình quả thật hơi ngốc một chút, đáng lẽ không nên đem đồ tốt vậy bán cho tên Chu mập kia”

Du Mộng Điệp nở nụ cười, tiếng cười như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, trên con đường dài trống trải dường như cũng sinh động hẳn lên.

Phương Thất nói: “Muội cười trông đẹp lắm”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội biết, rất nhiều người cũng nói như vậy, nhưng với ca thì đây là lần đầu tiên”

Phương Thất mỉm cười nói: “Có một số việc cũng không cần nhất định phải nói ra thành lời”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Nhưng nếu ca không nói ra thì người ta làm sao có thể biết được?”

Phương Thất nói: “Có một số việc chỉ cần trong lòng mình hiểu là được, cần gì phải nói ra cho người khác biết?”

Du Mộng Điệp cười nói: “Nhưng đôi khi người khác vẫn muốn nghe những lời của ca đó”

Phương Thất cười khỏ nói: “Nói ra thì đã sao? Không nói thì thế nào?”

Du Mộng Điệp hỏi: “Có nói ra thì người khác mới biết chứ, không nói cứ giấu kín trong lòng hoài có gì tốt đâu?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Có đôi khi biết được chưa chắc đã tốt, ngược lại có lẽ không biết sẽ tốt hơn”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, im lặng chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

48. Chương 48: Đại Mạc Đồ Phường

Phương Thất ngẩng đầu lên nhìn vào phía cuối của con đường vắng lặng, vẫn yên lặng không hề nói gì.

Du Mộng Điệp lẳng lặng bước theo sát bên hất, cũng cúi đầu không nói.

Có một số lời đôi khi là phải thật sự nói ra, có đôi khi nói ra càng sớm càng tốt, có đôi khi cần phải lựa thời điểm mà nói. Nếu người không nói ra thì người khác làm sao biết được trong lòng người đang nghĩ cái gì đây?

Cho dù người khác có biết trong lòng người nghĩ cái gì đi nữa thì nếu người không nói ra, người khác làm thế nào có thể khẳng định?

Nếu người vẫn dấu mọi chuyện trong lòng không chịu nói, và có lẽ một ngày nào đó lúc người đã có dũng khí để nói chuyện đó ra thì lại đột nhiên phát hiện nó đã trôi qua quá lâu, người khác không muốn nghe và cũng không thể nghe nữa.

Trên đời không có sự chờ đợi nào vĩnh viễn cả, nếu người nghĩ rằng người khác vẫn chờ người nói ra những lời kia thì người đã nghĩ sai rồi.

Đáng tiếc có những lời đôi khi không nhất định phải nói ra khỏi miệng, không thể nói ra đương nhiên là có lý do không thể nói hoặc là không có cách nào thoát nó ra khỏi miệng, cho nên chỉ có thể yên lặng dấu nó trong tận đáy lòng.

Trên đời có rất nhiều chuyện thường không thể nói, nhưng cũng có chuyện bắt buộc phải nói ra.

Trên con đường dài đàng đẵng.

Trăng tàn đã lặn về tây, ánh sáng ảm đạm của nó cũng sắp tiêu mất.

Lồng đèn treo trước Quán trọ Duyệt Lai đã được tắt đi, con đường dài vẫn rất yên tĩnh.

Du Mộng Điệp đột nhiên khê thở dài.

Phương Thất miễn cưỡng cười hỏi: “Muội làm sao vậy?”

Du Mộng Điệp thở dài, nói đầy ẩn ý: “Con đường này thoạt nhìn tựa hồ rất dài, nhưng khi đi trên nó thì lại thấy rất ngắn”

Phương Thất im lặng trong chốc lát rồi chậm rãi nói: “Đường dù dài nhưng cũng luôn có điểm kết thúc, trừ phi là.....”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Không có trừ phi, chúng ta hôm nay phải đi, và ngày mai cũng phải đi!”

Phương Thất cười khổ gật đầu.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Ca đem Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm bán cho tên Chu mập kia, muội thấy có chút không ổn”

Phương Thất cười khổ nói: “Huynh không bán cho hắn thì có thể bán cho ai đây?”

Du Mộng Điệp khê thở dài, nói: “Đích thật đây là biện pháp duy nhất trước mắt.”

Phương Thất gật đầu, nói: “Huynh cũng nghĩ như vậy.”

Du Mộng Điệp nói: “Chúng ta phải làm gì bây giờ?”

Phương Thất thản nhiên đáp: “Bây giờ thì về phòng ngủ thôi.”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười khanh khách nói: “Muội gần đây càng ngày càng phát hiện ra ca là một người rất thú vị đó”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh vẫn luôn là một người rất thú vị mà”

Hai người nhẹ nhàng phóng qua tường, Du Mộng Điệp yên lặng nhìn Phương Thất liếc mắt một cái rồi chia tay trở về phòng của mình.

Phương Thất thấp sáng ngọn đèn trên bàn, ánh lửa cháy lên, chiếu sáng căn phòng tối đen.

Phương Thất ngồi yên lặng tại bàn một hồi lâu, tiếp đó thổi tắt ngọn đèn, một mình lẳng lặng ngồi trong màn đêm u tối.

Màn đêm quá yên tĩnh.

Chỉ trong chốc lát, Phương Thất đứng dậy rồi rời khỏi phòng, sau đó cả thân hình phóng qua khỏi tường rồi quán trọ Duyệt Lai.

Trên con đường dài vẫn vắng lặng và yên tĩnh, chỉ có ánh trăng trên trời phát ra màu sắc ảm đạm của nó, xa xa có một hai tiếng chó sủa vọng lại.

Phương Thất chậm rãi đi tới, ngẩng đầu nhìn về phía trước, ánh mắt đột nhiên trở nên xa xăm.

49. Chương 49:sát Cơ Trùng Trùng

Phương Thất ngáp dài rồi chậm rãi giở cái lon lên làm lộ ra ba hạt xúc xắc phía dưới.

Ba hạt xúc xắc chồng lên nhau thành một đường thẳng.

Ba hạt xúc xắc nằm cùng một chỗ chồng lên nhau, mặt của hạt xúc xắc phía trên cùng hiện rõ sáu điểm, nhìn từ các mặt khác thì cả ba hạt đều có số giống nhau cả.

Phương Thất mỉm cười cầm lấy hạt xúc xắc trên cùng đặt xuống bàn, hiện ra phía dưới vẫn là một mặt sáu điểm, Phương Thất lại ngáp dài một cái rồi đưa tay lấy hạt thứ hai nhẹ nhàng đặt xuống bàn, mặt của hạt phía dưới cùng hiện ra, vẫn là sáu điểm.

Sắc mặt của Trần Bội Luân đột nhiên có chút thay đổi, hắn giật mình nhìn xúc xắc trên bàn và Phương Thất.

Đám khách chơi bạc cũng sững sốt ngây người một hồi lâu, rồi không biết ai đứng trong đám người thở dài một cái làm cho khắp nơi trong đại sảnh đều vang lên tiếng trầm trồ và than thở, tất cả đám người chơi bạc đều ngạc nhiên hướng mắt nhìn vào Phương Thất.

Phương Thất mỉm cười nhìn Trần Bội Luân.

Trần Bội Luân thở dài, mỉm cười nói: “Quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, bằng hữu quả là cao thủ, Trần mỗ bội phục vô cùng”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ông chủ Trần quá khách khí rồi, còn muốn chơi tiếp không?”

Trần Bội Luân cười khỏ nói: “Trần mỗ vốn không phải là đối thủ của các hạ, có chơi tiếp thì Trần mỗ đây cũng sẽ thua thôi”

Đây mới là người thông minh, đây mới chính thức là cao thủ đánh bạc.

Một cao thủ đánh bạc nếu đã biết rõ là dù có chơi tiếp cũng phải thua chắc thì hắn tuyệt sẽ không chơi nữa, nếu còn muốn tiếp tục chơi thì chỉ có kẻ ngu mới dám làm.

Phương Thất mỉm cười nói: “Không chơi nữa à? Ông chủ Trần nhiều bạc như vậy, khư khư một ván nhỏ, sao lại mất hứng vậy?”

Trần Bội Luân cười khỏ nói: “Trần mỗ thật xấu hổ, xấu hổ”, nói xong đi đến bên một tên thuộc hạ nói: “Mau mang ngân phiếu tới cho vị đại gia này”

Tên thuộc hạ lập tức chạy đi lấy ngân phiếu mang tới, Phương Thất nhìn xấp ngân phiếu, mỉm cười nói: “Là ngân phiếu của Đại Thông Tiền Trang, đáng tin cậy, hay lắm”, nói xong thuận tay đưa ra cầm rồi nhét vào trong ngực áo.

Trần Bội Luân cười khỏ nhìn Phương Thất, nói: “Mau cung tiễn đại gia”

Phương Thất kinh ngạc nói: “Ta có nói là đi đâu?”

Trần Bội Luân miễn cưỡng cười nói: “Nơi này chỉ là chơi nhỏ thôi, để tiêu khiển ấy mà, các hạ là cao thủ trong cao thủ, thắng được thì dừng đi, xem như cho tại hạ chút mặt mũi vậy?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Mặt mũi bán đi có thể mua cơm ăn không? Khách đến cửa mà sao đuổi khách vậy, hôm nay nếu vận may của tại hạ đã quá tốt như thế thì chi bằng chơi tiếp một hai ván nữa đi, thế nào?”

Trần Bội Luân miễn cưỡng cười nói: “Đại gia thật sự là thật sự là vậy các hạ muốn chơi gì nữa?”

Phương Thất nói: “Phương mỗ hôm nay chơi xúc xắc hình như có chút vận may, chi bằng cứ tiếp tục lắc xúc xắc đi?”

Trần Bội Luân nhú nhú mày, đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, cắn răng nói: “Được, nếu đại gia đã cao hứng như thế thì hôm nay chúng ta cứ chơi cho sướng tay vậy, xin đại gia đặt cược đi”

Phương Thất mỉm cười gật đầu rồi chậm rãi đưa tay về phía sau rút đao ra, sau đó nhẹ nhàng đặt thanh đao lên mặt bàn.

Thanh đao sắc bén đã rời khỏi vỏ đao.

Sắc mặt của Trần Bội Luân đột nhiên thay đổi, ngơ ngác nhìn vào cây đao đặt trên bàn.

Đám khách chơi bạc cũng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Phương Thất.

Phương Thất mỉm cười nói: “Đao này của ta là bảo đao tổ truyền của Thần Long Sơn Trang, chắc đáng giá mười vạn lượng bạc chứ”

Trần Bội Luân nhíu mày nhìn vào cây đao rồi tiếp đó nhìn Phương Thất, sau đó lại nhìn vào đám khách chơi bạc đang đứng chung quanh, thấy ai ai cũng nhìn chằm chằm vào hắn, chờ xem phản ứng của hắn thế nào.

Trần Bội Luân nuốt nước bọt một cái, miễn cưỡng cười nói: “Xin lỗi đại gia, tại hạ..... tại hạ thật không biết Thần Long Sơn Trang và cũng không biết thanh đao này có giá trị ra sao nên không thể định giá, hành động của đại gia thật sự là làm cho tại hạ khó xử quá”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ông thật không biết Thần Long Sơn Trang?”

Trần Bội Luân lại miễn cưỡng cười nói: “Kiến thức của tại hạ ít ỏi, thật sự không biết đến quý trang, xin đại gia thứ lỗi cho”

Bỗng có một người đàn ông râu ria xồm xoàm đột nhiên nói lớn: “Thần Long Sơn Trang ta có biết, đó là một trong tứ đại thế gia nổi danh trên giang hồ, với thanh đao kia đừng nói là mười vạn lượng, cho dù là trăm vạn lượng đi nữa cũng không thua thiệt đâu”, dứt lời thì vẻ mặt liền dương dương đắc ý, kiêu ngạo nhìn mọi người xung quanh.

Phương Thất mỉm cười nói: “Lời của vị huynh đệ này nói không sai, không biết ông chủ Trần có nghe rõ không?”

Trần Bội Luân miễn cưỡng cười đáp: “Trần mỗ nghe nghe rất rõ, chỉ là chỉ là”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bộ ông không tin thanh đao này là thật sao?”

Trần Bội Luân cười cười, cũng không trả lời.

Phương Thất mỉm cười nói tiếp: “Nếu ta nói đặt một cọng tóc lên lưỡi đao và thổi nhẹ một cái thì nó sẽ đứt làm đôi, vả lại còn chém sắt như chém bùn nữa, ông có tin hay không?”

Trần Bội Luân miễn cưỡng cười đáp: “Đại gia có thể biểu diễn cho chúng tôi xem không?”

Phương Thất đột nhiên không cười nữa, lạnh lùng nói: “Thanh đao này mỗi khi xuất ra thì tất phải thấy máu, ông thật sự muốn xem à?”

Trần Bội Luân đột nhiên rùng mình một cái, nói: “Chuyện này chuyện này”

Phương Thất đột nhiên lại mỉm cười gật đầu, nói: “Cũng tốt, hôm nay ta sẽ phá lệ một lần vậy”

Trần Bội Luân nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm, đám khách chơi bạc lúc này nhìn Phương Thất không chớp mắt.

Phương Thất chậm rãi cầm thanh đao trên bàn lên, nói: “Ông chủ Trần có thể mang một cây nến đến đây không?”

Một cây nến liền được mang đến để giữa bàn, lửa cũng đã đốt lên.

Phương Thất ngáp dài một cái, nói: “Ông chủ Trần xem kỹ nhé”

Trần Bội Luân gật đầu, đám khách chơi bạc cũng mở to hai mắt rưng rưng nhìn vào cây nến đang cháy ở giữa bàn.

Phương Thất nâng đao lên, đột nhiên đường đao xuất ra, ánh đao lóe sáng, trong chớp mắt ánh sáng của mọi đèn đuốc trong đại sảnh dường như âm đạm phai nhạt đi, ánh đao chói mắt, mắt của đám khách chơi bạc chịu không nổi đành nhắm lại.

Rồi đột nhiên đao lại trở vào vỏ, tất cả ánh sáng do nó phát trong thoáng chốc đều biến mất, chỉ còn trông thấy chuôi đao và vỏ đao đen nhánh mà thôi.

Đám khách chơi bạc dùng ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu nhìn vào Phương Thất, tiếp đó lại chuyển ánh mắt nhìn về cây nến trên bàn, nó vẫn đang cháy đứng thẳng ở đó, dường như so với lúc mới đem ra ánh lửa càng sáng hơn.

Sắc mặt của Trần Bội Luân đột nhiên thay đổi, mồ hôi toàn thân tuôn chảy ra.

Hắn đã trông thấy được đường đao vừa rồi của Phương Thất, thực tế mà nói thì hắn chỉ thấy được ánh đao thôi, ngay lúc ánh đao chớp động trong phút chốc, cây nến trên bàn đã bị chém trở thành hơn mười khúc nhưng vẫn vững vàng đứng đó cháy sáng, cũng không có ngã xuống.

Đường đao nhanh như vậy, đao pháp kinh người như thế quả thật làm cho người nhìn thấy đều sợ hãi không dám hình dung, đây thật sự không phải là đường đao mà con người có thể xuất ra được.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Ông chủ Trần thấy thế nào?”

Trần Bội Luân lau mồ hôi, trầm giọng nói: “Quả nhiên là đao tốt”

Đám khách chơi bạc dùng ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu nhìn Phương Thất rồi lại chuyển sang nhìn Trần Bội Luân và cây nến đang cháy vẫn đứng thẳng trên bàn. Phương Thất mỉm cười nói: “Vây có đáng giá mười vạn lượng.....”

Lời của Phương Thất còn chưa dứt thì ở phía sau đột nhiên vang lên liên tiếp ba tiếng kêu thảm, Phương Thất vội xoay đầu lại nhìn thì thấy có ba người đang nằm trên mặt đất, trong tay họ đều có cầm cầm binh khí.

Du Mộng Điệp cười hì hì đứng ở phía sau đám người.

Lúc Phương Thất quay đầu lại thì Trần Bội Luân đang đứng ở phía đối diện đột nhiên phát tay, trong ống tay áo của hắn liền bay ra một thanh phi đao giống như tia chớp tấn công về phía sau gáy của Phương Thất, còn ở phía trái của Phương Thất thì có một tên chơi bạc gầy gò bỗng nhiên rút ra một thanh đoản kiếm đâm tới người Phương Thất, ở phía phải tên râu ria xồm xoàm nói chuyện vừa rồi cũng đã rút ra một thanh đại đao, từ trên bồ xuống đầu của Phương Thất với lực đao mạnh vô cùng, ở bên cạnh đó một tên khách mập mập đang mơ ngủ thì ánh mắt của hắn đột nhiên lóe sáng, từ phía sau rút ra hai cây binh khí đầy gai nhọn, chia ra hai hướng tấn công vào ngực và bụng Phương Thất.

Du Mộng Điệp nhìn thấy liền kinh hãi, thân ảnh chợt lóe lên, trong tay đột nhiên có thêm một thanh đoản kiếm, một thanh đỡ lấy vũ khí đầy gai nhọn của tên mập, một thanh khác thì đâm vào phía bụng trái của hắn. Thân ảnh của Du Mộng Điệp lại lóe lên, tên cầm đại đao sắp bồ xuống đầu của Phương Thất đột nhiên chém vào đầu của một khách chơi bạc bên cạnh, tên cầm đại đao cả kinh, tiếp đó hắn đột nhiên cảm giác được một sự lạnh lẽo xẹt qua cổ họng hắn, hắn nhanh chóng buông tay đao giữ lấy cổ họng nhưng đã muộn, cổ họng hắn đã đứt, máu tươi phun ra, tên cầm đại đao lập tức ngã xuống.

Phi đao của Trần Bội Luân nhanh như tia chớp, lúc mắt thấy phi đao sắp ghim vào gáy Phương Thất thì nhìn kỹ lại là nó đang cắm vào cổ họng của một người khác, Phương Thất đã không còn thấy đâu nữa.

Trần Bội Luân liền lặng người.

Ngay lúc tưởng phi đao sẽ bắn trúng vào gáy của Phương Thất thì thân thể của Phương Thất đột nhiên chợt động, thân hình giống như quỷ mị nhanh chóng vọt tới phía sau tên gầy gò cầm thanh đoản kiếm, tiếp đó khẽ đẩy nhẹ hắn một cái, hắn liền chúi người ra thì phi đao đang phóng đến như tia chớp ghim trúng ngay vào cổ họng hắn, không một tiếng kêu, tên cầm đoản kiếm hai mắt trừng lên rồi từ từ ngã xuống.

Phương Thất đứng ở ngay chỗ của tên cầm đoản kiếm vừa rồi, mỉm cười nhìn Trần Bội Luân.

Tất cả đám khách chơi bạc đều đã chạy vào một góc, mới vừa rồi đại sảnh rất đông đúc và náo nhiệt giờ đây lại trở nên yên tĩnh và trống trải, mỗi người ai cũng dường như nín thở nhìn vào cổ thi thể ngã xuống trước mắt, trong không khí mùi máu tươi nồng đậm nổi lên, có một số người chịu không nổi liền ói tại chỗ.

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, nhú mày hỏi: “Sao muội lại tới đây?”

Du Mộng Điệp cười đáp: “Đây là lần thứ hai trong đêm nay ca hỏi muội vấn đề này, muội cũng lần thứ hai trả lời ca: muội không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một chút”

Phương Thất mỉm cười.

Du Mộng Điệp cũng cười, tiếng cười như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, vang khắp đại sảnh của Đại Mạc Đồ Phường.

Đám khách chơi bạc si ngốc mở to hai mắt lắng nghe tiếng cười như chuông ngân của Du Mộng Điệp, tựa hồ đã quên đi việc chết người vừa xảy ra .

“Thử ‘Tiểu’ chích ứng thiên thượng hữu, nhân gian na đắc kỷ hồi văn” (tạm dịch: Nụ cười chỉ có trên thiên giới, tại nhân gian chẳng kiếm đâu ra)

Là thiên đường hay địa ngục, có đôi khi thật rất khó phán đoán.

Có đôi khi thiên đường lại chính là địa ngục, và có đôi khi địa ngục lại chính là thiên đường.

Tất cả đều do ý nghĩ và cái nhìn của con người mà thôi.

Phương Thất nhìn Trần Bội Luân, mỉm cười nói: “Chúng ta tiếp tục chơi chứ?”

Mồ hôi của Trần Bội Luân tuôn chảy như mưa, nói: “Còn chơi chơi gì nữa đây?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đánh cuộc một keo xem đao của ta nhanh hơn hay là phi đao của ông nhanh hơn”

Trần Bội Luân khẽ thở dài, nói: “Không cần”

Phương Thất liền hỏi: “Không cần? Ông muốn nói gì?”

Trần Bội Luân nói: “Ý của ta là không cần đánh cuộc vì phi đao của ta không thể nhanh hơn đao của người được”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ông cũng quá khách khí đó, có muốn thử lại lần nữa không?”

Trán của Trần Bội Luân lại đổ đầy mồ hôi, lắc đầu đáp: “Không cần, thật sự là không cần”

Phương Thất nói: “Nếu thế thì ông hãy xuất ra luôn cây quạt của ông đi, ta biết cây quạt của ông giết người cũng rất nhanh mà”

Sắc mặt của Trần Bội Luân nhất thời thay đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Thất.

Phương Thất thản nhiên hỏi: “Không có mang theo sao?”

Trần Bội Luân nuốt nước bọt một cái, gật đầu, nói: “Đích thật là không mang theo”

Phương Thất đột nhiên lạnh lùng nói: “Nếu có người ở sau lưng ra tay định giết ông thì ông có muốn giết hắn không?”

Mồ hôi của Trần Bội Luân lại tuôn ra, trả lời lắp bắp: “Trần mỗ Trần mỗ có lẽ.....”

Phương Thất cười lạnh nói: “Quý Thư Sinh hình như không phải họ Trần, đúng không?”

Trần Bội Luân nhìn chằm chằm Phương Thất, một hồi lâu sau mới thở dài cất tiếng: “Triệu mỗ nhất định sẽ giết hắn.”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Ông nói rất đúng, Phương mỗ cũng sẽ làm vậy”

Trần Bội Luân thở dài một hơi, gật đầu nói: “Cũng tốt, có ơn báo ơn, có thù báo thù, chỉ tiếc”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tiếc là ông và ta không có ơn lại không có thù chứ gì, đúng không?”

Trần Bội Luân chậm rãi gật đầu, trong ánh mắt bỗng nhiên toát ra một tia buồn bã và bất đắc dĩ.

Phương Thất mỉm cười nói tiếp: “Bất quá Phương mỗ có đôi khi cũng sẽ ngoại lệ, tỷ như sẽ không giết những người thân bất do kỷ”

Trong mắt của Trần Bội Luân đột nhiên hiện lên một tia kinh hãi, lập tức nói: “Xin mời các hạ đến phía sau dùng trà”

Phương Thất mỉm cười gật đầu.

Quý Thư Sinh đi phía trước dẫn đường, Phương Thất và Du Mộng Điệp mỉm cười bước theo phía sau.

Ở hậu viện có một cái sân rất đẹp và yên tĩnh, trong sân đầy hoa cỏ, trong màn đêm yên ắng phát ra mùi hương rất dễ chịu.

Đi tới trước cửa một căn phòng lớn và trang nhã, Trần Bội Luân nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, mỉm cười nói: “Mời hai vị vào trong”

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn phát ra ánh sáng leo lét của nó.

Du Mộng Điệp mỉm cười bước vào, Phương Thất cũng theo sát phía sau, Trần Bội Luân cũng mỉm cười bước theo sau Phương Thất.

Khi chân của Phương Thất vừa bước qua cửa thì trên mặt của Trần Bội Luân đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, thật không biết từ đâu xuất ra một cây quạt sắt, thế như tia chớp tấn công vào gáy của Phương Thất.

Du Mộng Điệp vừa bước vào phòng thì ở phía sau cánh cửa đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm sắc bén, thế vừa nhanh lại vừa hiểm, như tia chớp đâm tới bên hông của Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp dường như cũng không có phát hiện ra.

Phương Thất kinh hãi, hắn đã nhìn thấy mũi thanh kiếm sắc bén kia chỉ còn cách hông của Du Mộng Điệp chưa đầy một tấc.

50. Chương 50:khó Lòng Phòng Bị

Thanh đao trong tay phải của Phương Thất như tia chớp xuất ra đón đỡ mũi kiếm đang đâm vào Du Mộng Điệp, còn vô đao đang cầm ở tay trái đột nhiên đánh ra phía sau.

Thanh kiếm từ phía sau cửa đâm đến Du Mộng Điệp đã bị đao của Phương Thất chém gãy.

Cây quạt sắt của Quỷ Thử Sinh khi sắp chạm được gáy của Phương Thất thì bụng của hắn đột nhiên bị vô đao đâm vào, xuyên thấu ra đến lưng, Quỷ Thử Sinh rú lên một tiếng thảm thiết bay ra xa. .

Phương Thất quay người lại, đao ở tay phải như tia chớp đổi thế đâm xuyên qua cánh cửa, người ở phía sau cánh cửa vừa mới ổn định tinh thần thì thân thể đã bị một đao xuyên thấu, thanh kiếm trong tay rớt xuống đất phát ra một tiếng “keng” lớn, cả thân thể bị đao đâm xuyên dính luôn vào tường.

Du Mộng Điệp sợ ngây người, trong thoáng chốc cả người liền run rẩy.

Ngoại trừ tên núp ở sau cửa và Quỷ Thử Sinh đang nằm ở trong sân rên rỉ thì không hề có một âm thanh nào khác.

Ngọn đèn trong phòng vẫn cháy sáng như cũ.

Bên ngoài màn đêm bao trùm.

Ánh trăng tàn phát ra ánh sáng lơ mơ cũng đã không thấy đâu nữa, đây đúng là thời khắc tối tăm nhất trước ánh bình minh.

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng gà gáy sáng, từng tiếng nối tiếp nhau vang lên.

Du Mộng Điệp đứng ở trong căn phòng sáng sủa, xoay người lại nhìn vào tên núp ở sau cửa đang bị đao đâm xuyên dính vào tường, Phương Thất vẫn còn chưa rút đao ra.

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, thở phào một tiếng, mỉm cười nói: “Không phải lúc nào chỉ nơi tối tăm mới có nguy hiểm, có đôi khi nơi sáng sủa cũng có nữa đấy”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, chậm rãi gật đầu.

Phương Thất nhìn vào tên núp phía sau cửa hỏi: “Người là ai?”

Hắn cười thảm đáp: “Ta là ai bây giờ đâu quan trọng nữa?”

Phương Thất gật đầu, thở dài nói: “Đúng là không quan trọng, vậy người không có gì muốn trần trối trước lúc chết sao?”

Tên núp sau cửa nhìn Phương Thất, máu từ khoe miệng chậm rãi tràn ra, thống khổ nói: “Các người nhất định phải cẩn thận, tổ chức này rất rất”

Du Mộng Điệp vội la lên: “Rất cái gì?”

Đầu của tên núp sau cửa đã ngoẹo sang một bên, hắn đã tắt thở.

Du Mộng Điệp ngơ ngác nhìn vào người vừa rồi thiếu chút nữa đã giết mình, hắn thoát nhìn chỉ là một người đàn ông trung niên bình thường mà thôi, bình thường đến nỗi nếu hắn đứng ở trong đám đông thì căn bản sẽ chẳng có người nào lưu ý đến sự tồn tại của hắn cả, mặt hắn cũng không hề có hóa trang gì hết.

Phương Thất yên lặng nhìn hắn một hồi lâu không nói tiếng nào.

Du Mộng Điệp lên tiến hỏi: “Ca có biết hắn không?”

Phương Thất lắc đầu.

Du Mộng Điệp thở dài nói: “Lời của hắn phải chăng là muốn nói tổ chức kia rất đáng sợ?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Người sắp chết, lời sẽ thật, chim sắp chết cũng hót lên tiếng kêu thảm cuối cùng.

Hướng chi lại là không oán không cừ, không hề biết nhau, thân bất do kỷ, vào một khắc trước khi hắn chết, sự buồn bã và đau thương trong lòng hắn có ai thấu hiểu đây?

Phương Thất khẽ thở dài, rút cây đao ra từ người của hắn, trên đao vẫn vương máu tươi, giọt giọt chảy xuống mặt đất, thân thể của hắn cũng từ từ rơi xuống.

Du Mộng Điệp nhìn vào thanh đao trong tay Phương Thất, nhíu mày hỏi: “Đó có thật là bảo đao tổ truyền của Thần Long Sơn Trang không?”

Phương Thất cười cười.

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Ca cười gì thế?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Cây đao này người thợ rèn nào cũng có thể làm ra cả”

Du Mộng Điệp cười khanh khách nói: “Ca thật là giỏi hoạt, muội còn tưởng đó chính thật là bảo đao tổ truyền của Phương gia nữa!”

Phương Thất đột nhiên không cười nữa, chậm rãi nói: “Phương gia của huynh chỉ có một thanh bảo đao tổ truyền thôi, nhưng thanh đao đó cũng chỉ là một thanh đao rất bình thường, chỉ là chất liệu có tốt hơn một chút thôi, đó chính là thanh đao mà tổ tiên sáng lập Phương gia năm đó đã sử dụng”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Vậy cây đao của ca thì sao?”

Lòng của Phương Thất đột nhiên lại mơ hồ cảm thấy đau đớn, nói: “Cây đao này là do tứ ca của huynh kêu người làm riêng cho huynh lúc huynh được mười sáu tuổi, xem như lễ vật chúc huynh trưởng thành.”

Du Mộng Điệp nhíu mày, nhẹ giọng nói: “Mười sáu tuổi? Mười sáu tuổi đã trưởng thành rồi sao?”

Phương Thất gật đầu, nói: “Người trong Phương gia, khi mười sáu tuổi đều đã là người trưởng thành”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất một chút rồi khẽ thở dài, tiếp đó chậm rãi cúi đầu.

Phương Thất đột nhiên mỉm cười nói: “Bên ngoài hình như còn có một người đang chờ chúng ta đây?”

Du Mộng Điệp miễn cưỡng cười nói: “Chúng ta đây mau đến xem hắn đi, để người khác chờ lâu là một điều không được tốt đâu”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Có đạo lý, huynh cũng nghĩ như muội vậy”

Trong sân vẫn tối đen, Quỷ Thư Sinh đang đau đớn rên rỉ nằm đó, âm thanh cũng từ từ yếu hẫng đi.

Phương Thất chậm rãi ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, mỉm cười nói: “Vừa rồi có chuyện ta quên nói với người”

Quỷ Thư Sinh đau đớn nói: “Cái gì ”

Phương Thất thở dài, nói: “Ta vốn nên phải sớm nói với người, đáng tiếc lúc ấy người lại mời ta đi uống trà, ta nhất thời cao hứng nên cũng quên nói luôn”

Quỷ Thư Sinh nhìn chằm chằm Phương Thất, chỉ đau đớn rên rỉ, không nói gì.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Người có muốn nghe hay không?”

Quỷ Thư Sinh cắn răng gật đầu.

Phương Thất khẽ thở dài, mỉm cười nói: “Nếu người muốn biết như vậy thì ta bây giờ sẽ nói cho người: đó là nếu có người dám ở phía sau lưng ta ra tay định giết ta lần thứ hai thì bất luận là ai, ta cũng tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình, người có nghe rõ không?”

Quỷ Thư Sinh nở nụ cười, nhưng cười thảm.

Phương Thất lạnh lùng thốt: “Người chưa hề nghĩ qua võ đạo cũng có thể giết người phải không?”

Quỷ Thư Sinh cắn răng, cố chịu đau đớn không trả lời.

Phương Thất thở dài nói tiếp: “Kỳ thật người hẳn là đã nghĩ đến, giết người cũng không nhất định phải dùng đao, có đôi khi võ đạo cũng có thể dùng nữa, giống như cây quạt vốn chỉ dùng để quạt cho mát vậy nhưng cây quạt của người cũng có thể giết người kia mà.”

Quỷ Thư Sinh cười lạnh.

Du Mộng Điệp đột nhiên giật mình, hỏi: “Thất ca, sau gáy của ca ”

Phương Thất đưa tay sờ sờ vào gáy của mình, trong bóng tối vẫn nhìn thấy đầy máu dính trên tay.

Du Mộng Điệp đột nhiên hiểu ra, Phương Thất vừa rồi nóng lòng cứu nàng nên sau gáy đã bị Quỷ Thư Sinh đánh trúng.

Quỷ Thư Sinh Triệu Ngọc Sanh thành danh đã lâu, dương danh giang hồ với tài nghệ sử dụng phi đao và một cây quạt sắt, thường xuyên mặc quần áo của nho sinh, vẻ bề ngoài thoát nhìn rất ôn văn nho nhã đầy khí chất của một người có học, tuy nhiên lòng dạ lại độc ác vô cùng, hành động quỷ bí khó lường cho nên mới có danh hiệu là ‘Quỷ Thư Sinh’

Phi đao của Quỷ Thư Sinh Triệu Ngọc Sanh vốn đã rất đáng sợ nhưng cây quạt trong tay hắn càng đáng sợ hơn, mọi người chỉ thấy hắn cầm quạt trong tay phe phẩy như đang đùa nhưng thường thì trong lúc mỉm cười ấy lại nhanh như chớp lấy đi tính mạng của kẻ khác.

Cây quạt sắt vừa rồi đã đánh chạm vào sau gáy của Phương Thất và gây ra một lỗ vết thương nhỏ, nếu không phải Phương Thất nhanh nhẹn trở tay dùng võ đao đâm vào bụng Quỷ Thư Sinh với lực đạo lớn đánh cả thân thể hắn bay đi thì lúc này người chết chính là Phương Thất rồi.

Phương Thất cười cười nói: “Đừng lo, huynh không chết được đâu”

Mồ hôi trên trán của Du Mộng Điệp nhất thời tuôn ra, nàng vội vàng lấy Kim Sang bọc từ trong ngực áo ra.

Phương Thất cười lạnh nói: “Nhưng hẳn thì chết chắc”

Du Mộng Điệp nhú mày hỏi: “Ca còn nói nữa sao? Ca không thấy đau à?”

Phương Thất thở dài, tiếp đó mỉm cười nói: “Huynh cũng vừa mới cảm giác được có chút đau đớn thôi”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài rồi nhẹ nhàng bôi Kim Sang bọc vào vết thương sau gáy của Phương Thất để cầm máu, mắt thấy máu vẫn còn đang chảy ra không ngừng, Du Mộng Điệp vội vàng xé vạt áo của nàng để băng lại vết thương cho Phương Thất.

Phương Thất thản nhiên nói: “Muội không cần lo lắng, vết thương này chẳng nguy hiểm gì đâu”

Du Mộng Điệp đột nhiên lớn tiếng nói: “Ca đừng nói nữa”

Phương Thất khẽ thở dài, cũng không hề đáp lại.

Người sống trong giang hồ, không biết đã trải qua bao nhiêu mưa gió, trải qua bao nhiêu hung hiểm và cũng không biết đã chảy ra bao nhiêu máu nữa, vết thương như vậy đối với một người lãng tử phiêu bạt giang hồ mà nói thì đích xác chẳng thấm vào đâu.

Nam nhi có đôi khi cần phải kiên cường một chút, và đôi khi cũng phải cố chịu đựng một chút những đau đớn phát sinh.

Nếu người không thể chịu đựng được thì còn ai có thể thể người chịu đựng đây?

Đây cũng là một trong những nỗi buồn của người sống trong giang hồ.

Phương Thất nhìn Quỷ Thư Sinh nằm trên mặt đất, mỉm cười nói: “Ta vừa rồi nói cho người nghe nhiều lời như vậy, người có nghĩ là đáp lễ nói cho ta nghe chuyện gì không?”

Quỷ Thư Sinh chỉ đau đớn rên rỉ, một lời cũng không phát.

Du Mộng Điệp đột nhiên tung ra một cước đá vào bên hông của Quỷ Thư Sinh, hấn kêu thảm một tiếng, cả thân thể bị đá bay ra xa khoảng một trượng đập vào vách tường rồi rơi xuống đất, cả thân thể hấn nằm tại góc tường đau đớn rên rỉ không thôi.

Phương Thất ngẩng đầu nhìn Du Mộng Điệp, nhú mày, nói: “Muội”

Du Mộng Điệp lạnh lùng thốt: “Người như hấn vậy thì có giết một vạn lần cũng chưa đủ”

Phương Thất cười khổ nói: “Nhưng nếu muội đem hấn giết chết thì chúng ta còn tra hỏi được gì nữa?”

Du Mộng Điệp lớn tiếng nói: “Nhưng hấn vừa rồi thiếu chút nữa đã giết chết ca đó”

Phương Thất khẽ thở dài, hấn đột nhiên hiểu được, Du Mộng Điệp chỉ là quá lo lắng cho hấn thôi.

Đối với một người quan tâm đến mình như thế thì Phương Thất còn có thể nói gì đây?

Phương Thất bước nhanh đi tới bên cạnh vách tường, nhìn vào Quỷ Thư Sinh nằm trên đất, hỏi: “Tổ chức của các người có tên gọi là gì?”

Quỷ Thư Sinh cười thảm, nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết, các người sẽ được chết thảm hại hơn ta nhiều”

Phương Thất nhú mày, hỏi: “Người thật sự không muốn nói?”

Quỷ Thư Sinh cười lạnh.

Phương Thất mỉm cười, đưa tay ra nắm lấy vỏ đao đang cắm trong bụng Quỷ Thư Sinh, nói: “Ta khuyên người hãy nói ra đi”

Trên mặt Quỷ Thư sinh đột nhiên hiện lên vẻ sợ hãi, cả người không ngừng run rẩy.

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Nếu người thật sự không muốn nói thì ta đây không thể làm gì khác hơn là rút vỏ đao ra vậy”

Quỷ Thư Sinh vội la lên: “Đừng đừng”

Phương Thất nở nụ cười.

Xem ra càng là người có lòng dạ độc ác, giết người như ma thì bản thân ngược lại càng sợ chết.

Phương Thất mỉm cười nói: “Người thật sự là một người thông minh, mau nói đi, tổ chức của các người có tên là gì, ai là thủ lĩnh?”

Quỷ Thư Sinh cố đáp: “Ta ta không biết.”

Phương Thất nhú mày rồi khẽ động đậy vỏ đao lên một chút, Quỷ Thư Sinh lập tức đau đớn kêu lên thảm thiết.

Phương Thất mỉm cười nói: “Người lập lại lần nữa đi, ta vừa rồi không nghe rõ lắm.”

Quỷ Thư Sinh kêu thảm: “Ta ta”

Phương thất thở dài rồi từ từ rút vỏ đao lên, nói : “Vỏ đao của ta nên ta phải lấy lại”

Quỷ Thư Sinh kêu lên: “Đừng đừng ta nói”

Phương Thất đột nhiên lạnh lùng nói: “Người mau nói đi, sự kiên nhẫn của ta có hạn, đây là cơ hội cuối cùng của người”

Quỷ Thư Sinh cố nói: “Tổ chức của chúng ta gọi gọi là”

Quỷ Thư Sinh còn chưa nói hết, thì bỗng nhiên Phương Thất cảm giác được có một luồng kinh phong rất nhỏ phá không bay đến từ một bụi hoa lớn ở bên phải, dưới bầu trời tối đen thật nhìn không rõ là vật gì, Phương Thất hoảng hốt vội lui về phía sau. Đột nhiên có một cái bóng đen từ trong bụi hoa bay ra, thân hình nhanh như điện phóng qua bức tường.

Du Mộng Điệp nhìn thấy liền dùng mũi chân điểm nhẹ vào mặt đất, thân hình chớp động phóng theo.

Phương Thất nhìn thân ảnh của Du Mộng Điệp phóng đi, nhú mày, sau đó cũng bước nhanh trở lại bên cạnh Quỷ Thư Sinh, hẩn vẫn bất động nằm đó.

Phương Thất nhìn thoáng qua thân thể Quỷ Thư Sinh Triệu Ngọc Sinh đang nằm trong bóng đêm rồi thở dài một tiếng, tiếp đó vươn tay ra lấy một cái gì đó cùng với vỏ đao trên người Quỷ Thư Sinh rồi bước trở vào phòng, đem vật đó để dưới ánh đèn xem xét.

Chỉ trong chốc lát, Phương Thất khê thở dài rồi chậm rãi tra đao vào vỏ.

Du Mộng Điệp đang lặng yên bước vào phòng, vẻ mặt đau khổ nhìn Phương Thất.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Không đuổi theo kịp hở?”

Du Mộng Điệp khê lắc đầu, nhìn xác của Quỷ Thư Sinh đang nằm trên đất một chút rồi nhú mày hỏi: “Hắn đã chết rồi à?”

Phương Thất gật đầu, cười khổ nói: “Hắn đã thật sự trở “quỷ thư sinh” rồi.”, Phương Thất dừng một chút, chậm rãi giơ tay phải lên, nói: ”Muội xem đây là gì?”

Du Mộng Điệp ngẩng đầu lên thì thấy trong tay Phương Thất đang cầm một cây ngân châm nhỏ như tơ, dưới ánh sáng của ngọn đèn trong phòng trong phát ra ánh sáng xanh mờ mờ.

Du Mộng Điệp giật mình thốt: “Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm?”

51. Chương 51:giang Hồ Dạ Quy Lộ

Du Mộng Điệp nhú mày hỏi: “Ca tìm được nó ở đâu thế?”

“Từ trên cổ của Quỷ Thư Sinh”, Phương Thất trả lời.

Du Mộng Điệp giật mình thốt: “Sao có thể vậy được?”

Phương Thất mỉm cười, chậm rãi nói: “Huynh đã nói rồi, chuyện gì cũng có thể xảy ra cả”

Du Mộng Điệp cắn răng, nói: “Chúng ta đi tìm tên mập kia đi”

Phương Thất thản nhiên đáp: “Không cần.”

“Không cần? Ý của ca là sao?” Du Mộng Điệp nhú mày hỏi.

Phương Thất thở nhẹ một cái, mỉm cười nói: “Huynh dám cam đoan ít nhất có thể tìm ra hơn trăm lý do chứng minh lão Chu mập kia không hề ra tay giết Quỷ Thư Sinh, hơn nữa vừa rồi người phóng qua tường kia không mập mạp như hắn”

Du Mộng Điệp yên lặng gật đầu, vừa rồi người áo đen kia đúng là có khinh công rất cao, thân hình linh động, đích xác không giống như thân pháp của lão Chu mập.

Phương Thất chậm rãi nói: “Nhân hàm lệ, quý thôn thanh, nhất kiến Ly Hồn Châm, thần quý đoạn mệnh quy! Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm quả nhiên danh bất hư truyền”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài: “Không sai, thần quý còn phải chết, nói chi là người.”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng vậy, nó quả thật là rất đáng sợ”

Du Mộng Điệp do dự nói: “Nhưng mà”

Phương Thất hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Du Mộng Điệp nói: “Nhưng mà ám khí kia không phải đang ở trong tay lão Chu mập sao?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chẳng lẽ ám khí kia không thể có cái thứ hai à?”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười, nói: “Chẳng lẽ ca biết thế cho nên mới đem bán nó cho lão Chu mập?”

Phương Thất mỉm cười lắc đầu, nói: “Huynh không biết”

Du Mộng Điệp kinh ngạc hỏi: “Ca không biết? Vậy tại sao ca lại đem bán cho hắn? Ca chẳng lẽ không biết món đồ đó rất nguy hiểm sao?”

Phương Thất cười khổ nói: “Huynh cũng không rõ ràng lắm, chỉ là lúc ấy trực giác của huynh nghĩ muốn bán cho hắn thôi”

Du Mộng Điệp chậm rãi cúi đầu, thở dài nói: “Muội thật sự là càng ngày càng không hiểu ca”

Phương Thất nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài, nói: “Nếu như muội gặp huynh vào ba, bốn năm trước thì tâm tư của huynh muội chỉ cần liếc mắt là có thể thấu ngay”

Du Mộng Điệp nhìn vào mắt của Phương Thất, dưới ngọn đèn leo lét trong màn đêm trước ánh bình minh, ánh mắt của hắn có vẻ như xa xăm mờ mịt, tuy nhiên lại dường như tràn ngập sự vô vọng, Du Mộng Điệp không khỏi nhú nhú mày, loại ánh mắt cực kỳ phức tạp này cho tới giờ nàng cũng chưa từng thấy qua.

Là chuyện gì có thể làm cho một người đột nhiên toát ra ánh mắt phức tạp như thế? Là chốn giang hồ ra sao mà có thể làm cho một người tâm tư đơn thuần trở nên không đơn thuần nữa?

Trong lòng Du Mộng Điệp đột nhiên cảm thấy đau đớn, một loại đau đớn mà nàng chưa bao giờ cảm giác qua.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thất ca, chúng ta trở về đi”

Phương Thất khẽ gật đầu.

52. Chương 52: Thời Khắc Giữa Trưa

Phương Thất đột nhiên cảm thấy hối hận, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ vì sao mình lại thốt ra một câu như vậy.

Du Mộng Điệp trong nháy mắt vừa thẹn, vừa vội, vừa giận, gương mặt đỏ bừng, nhìn chằm chằm vào Phương Thất nói lắp bắp: “Ca ca”

Trong phòng bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng cười sang sảng, rồi một tiếng nói vang lên: “Nha đầu con cứ đi theo quấy rầy Thất ca hoài thế”

Mặt của Du Mộng Điệp càng đỏ hơn, đột nhiên dậm dậm chân, lớn tiếng nói: “Cửu Công, người người người thật xấu mà”, dứt lời mang gương mặt đỏ bừng chạy về phòng mình. Phòng bên lại truyền đến tiếng cười to sang sảng của Hiên Viên Hoàng.

Phương Thất thầm cười khổ rồi cũng trở về phòng.

Du Mộng Điệp lẳng lặng ngồi ở trên giường, sự đỏ bừng trên mặt vẫn chưa phai đi, nàng nhớ tới lời nói của Phương Thất vừa rồi thì trống ngực lại đập liên hồi, mặt càng đỏ hơn, liền mắng thầm: “Phương Thất xấu xa, Phương Thất hôi thối”, trong miệng mặc dù đang mắng người nhưng trong đáy lòng lại dâng lên một tia ngọt ngào và

Một đêm không ngủ thì lúc này vốn đã buồn ngủ lắm mới phải nhưng nàng lại hết lần này tới lần khác ngủ không được.

Đó chính là vì vừa rồi Phương Thất đột nhiên thốt ra câu nói kia làm cho nàng nhất thời chẳng biết phản ứng ra sao, mặt cứ đỏ bừng lên như trái gấc.

Du Mộng Điệp nghĩ tới đây rồi nhẹ nhàng cắn môi lại, trên mặt lộ ra một tia ngọt ngào và tươi cười, loại cảm giác kỳ quái này nàng chưa bao giờ cảm giác qua.

Nàng nhin không được lại suy nghĩ, Phương Thất bây giờ đang làm gì đây? Chắc là đã ngủ rồi? Hoặc là nằm ở trên giường suy nghĩ cái gì? Có một mình lên ra ngoài nữa hay không? Chắc là sẽ không đâu?

Tuy nhiên tại sao vừa rồi hần lại đột nhiên thốt ra câu nói kia? Nếu Phương Thất không nói lời nào mà kéo mình vào phòng hần thì mình có cự tuyệt hay không? Nghĩ tới đây trong lòng của Du Mộng Điệp bỗng nhiên cảm thấy kinh hoàng không thôi.

Một hồi lâu sau, Du Mộng Điệp lại trầm thổ dài, nàng biết chuyện như vậy Phương Thất tuyệt đối sẽ không làm, vừa rồi thốt ra câu nói đó chỉ là muốn đùa với mình một chút mà thôi.

Du Mộng Điệp đột nhiên lại nghĩ tới cảm tình mà Phương Thất dành cho Trầm Tuyết Quân, nàng đã vài lần chú ý tới mỗi lúc nói hoặc nhớ tới Trầm Tuyết Quân thì trong mắt của Phương Thất đột nhiên sẽ thoáng hiện ra nước mắt và đau khổ, nàng cũng nhìn ra được cảm tình mà Phương Thất dành cho Trầm Tuyết Quân sâu đậm cỡ nào

Trầm Tuyết Quân rốt cuộc thuộc dạng người ra sao? Nhớ tới Trầm Tuyết Quân, trong lòng Du Mộng Điệp đột nhiên lại dâng lên một tia ghen ghét.

Tuy nhiên Trầm Tuyết Quân dù sao cũng là chuyện trong quá khứ rồi, Du Mộng Điệp mơ hồ cảm giác được mọi chuyện phát sinh tại nơi đây đều có quan hệ tới Trầm Tuyết Quân, nếu như vậy thì Phương Thất và Trầm Tuyết Quân sẽ không thể ở bên nhau nữa, trên mặt Du Mộng Điệp lại lộ ra một tia mỉm cười, trong lòng không khỏi dâng lên sự mừng rỡ và vui vẻ không thể dùng lời diễn tả được.

Đây không phải là sự vui vẻ trên nỗi đau của kẻ khác, tuyệt không phải.

Tình yêu, cho tới bây giờ đều là ích kỷ cả.

Nhưng Phương Thất rốt cuộc là một người như thế nào đây? Du Mộng Điệp đột nhiên phát hiện ra gần đây tính tình của hần hình như có chút biến hóa, hành vi cũng ngày càng thần bí, trong lòng hần suy nghĩ và muốn làm gì thì nàng cũng càng ngày càng đoán không ra nữa người đàn ông này chẳng lẽ thật sự là càng ngày càng phức tạp sao? Đây là việc xấu hay tốt? Du Mộng Điệp không khỏi nhíu mày lắc đầu, rồi lại khẽ thổ dài.

Nhớ tới Phương Thất, trong lòng của Du Mộng Điệp lại phát ra nhiều yêu thương, chính nàng cũng biết hần từ nhỏ đã mất cha, cùng mẫu thân và huynh tẩu sống nương tựa lẫn nhau, sau đó gặp được Trầm Tuyết Quân rồi lại đột nhiên chia tay không hiểu tại sao, mang nặng tình yêu sâu đậm và sự đau khổ nhiều năm. Hơn ba năm lưu lạc thiên nhai thật không biết đã chịu bao nhiêu đau khổ nữa? Trong hơn ba năm kia thì hần làm sao có thể vượt qua? Người khác chỉ biết là trên giang hồ đột nhiên hiện ra một lãng tử Phương Thất nhưng lại không biết hần vốn là Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ của Thân Long Sơn Trang. “Tại gia thiên nhật hảo, xuất môn sự sự nan, gia hữu ngân tiền hảo độ nhật, xuất môn vô tiền bội gian nan, nhất phân tiền nan đảo anh hùng hần (tạm dịch: ở nhà thì ngày ngày đều tốt, rời đi thì chuyện chuyện khó khăn, ở nhà thì tiền bạc không lo, rời khỏi nhà không tiền thì gian nan chất chồng, một phân tiền cũng có thể làm đổ ngã anh hùng). Trong đêm khuya tại một quán rượu nhỏ năm nào lãng tử Phương Thất chỉ có thể lấy rượu làm say chính bản thân, sự đau đớn và cô đơn trong lòng hần có ai ngờ được?

Trong khoảnh khắc bất tri bất giác, hai hàng lệ trong mắt Du Mộng Điệp đột nhiên chảy xuống, vô thanh vô tức, lặng yên chảy xuống gò má.

Du Mộng Điệp biết, trong lòng Phương Thất bây giờ yêu thương nhất và cũng đau đớn nhất chính là vị tứ ca kia, Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành kỳ tài trăm năm khó gặp, giúp cho Thần Long Sơn Trang vốn sắp suy sụp đột nhiên như rồng bay lên trời, thanh danh đại chấn trở lại, trên giang hồ các nhân vật thuộc hắc bạch lưỡng đạo mỗi khi nghe được tên của Phương Ngọc Thành thì có ai dám bất kính và không sợ hãi đâu. Còn tình cảm của Phương Ngọc Thành đối với Phương Thất nửa giống huynh nửa như phụ, có ơn chiếu cố của huynh trưởng và sự quan tâm vô cùng của người cha, vì tìm kiếm Trầm Tuyết Quân cho Phương Thất nên đã xâm nhập đại mạc, không ngờ lại gặp độc thủ, vậy thử hỏi làm sao mà trong lòng Phương Thất không đau đớn cho được?

Du Mộng Điệp có thể mơ hồ tưởng tượng ra được phong thái như mặt trời chiếu sáng của Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành, và cũng có ý nghĩ đến thăm hỏi một lần, nàng vì yêu thương Phương Thất nên cũng yêu thương luôn những gì hấn quan tâm và có được.....

Du Mộng Điệp lại khẽ thở dài, Phương Thất bây giờ đã ngủ chưa? Mình cũng nên ngủ thôi, từ khi quán quít lấy Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng đi lại trên giang hồ, cha già lúc này có khỏe hay không? Trước đây Du Mộng Điệp chưa bao giờ thức trắng đêm không ngủ như vậy.

Nhớ tới cha già, mặt của Du Mộng Điệp lại lộ ra một tia mỉm cười, người cha gầy gò, cổ cháp, thanh cao, lời lẽ luôn luôn nghiêm khắc đối người khác và hai vị ca ca của nàng, và cũng rất hiếm thấy ông cười qua, nhưng đối với nàng, người cha già kia lại không bao giờ nặng lời, mọi việc đều cố gắng làm cho mình vui, thương yêu vô cùng. Du Mộng Điệp đột nhiên có cảm giác nhớ tới người cha già, ông bây giờ có đang một mình đứng bên Thái Hồ câu cá? Từ khi mẫu thân qua đời thì trong lòng cha có cảm thấy cô đơn hay không?

Cặp mắt của Du Mộng Điệp đột nhiên đỏ lên, trong lòng nàng đã thầm hạ quyết tâm, đợi khi trở lại Thái Hồ, nàng nhất định sẽ cố gắng chăm sóc cha già, cùng cha ngày ngày đến Thái Hồ câu cá.

Nàng đột nhiên hiểu được nội tâm cô độc của cha.

Du Mộng Điệp lại khẽ thở dài rồi chậm rãi ngã lưng xuống giường, lúc này nàng mới phát hiện ra nước mắt của mình chẳng biết khi nào đã chảy xuống rất nhiều. Du Mộng Điệp không khỏi cười cười, vội đưa tay lau đi nước mắt, tiếp đó trong lòng lại nghĩ đến Phương Thất, hấn bây giờ đã ngủ chưa? Phương Thất xấu xa

Gương mặt Du Mộng Điệp lại hiện ra một tia ngọt ngào, khóe miệng lộ ra một tia mỉm cười rồi từ từ tiến vào mộng đẹp

53. Chương 53: Đại Thông Tiền Trang

Đại Thông Tiền Trang.

Đại Thông Tiền Trang cách quán trọ Duyệt Lai không xa lắm, nó nằm ngay đường lớn ở phía nam thành, phía trước có một cái sân rất rộng.

Vị trí nơi đây hiển nhiên là đã trải qua sự chọn lựa kỹ càng tỉ mỉ, các khách thương dùng phương tiện lui tới để nộp hoặc đổi bạc mang đi cũng sẽ không làm người khác chú ý.

Ngay tại cửa chính đã trông thấy sự hào hoa của tiền trang, trước cửa có đặt hai con sư tử bằng đá thật lớn trấn giữ, trên hai cánh cửa có cái một cái biển trông rất cổ xưa có ghi bốn chữ “Đại Thông Tiền Trang”.

Từ cửa chính bước vào sẽ thấy ngay ở tòa đại sảnh trung tâm có treo một cái biển nữa, trên đó cũng có ghi bốn chữ “Thiên Hạ Thông Cù”, bên cạnh cái biển có treo một cái đồng tiền màu vàng thật lớn, ngoài tròn trong vuông, trên đồng tiền cũng có bốn chữ “Khai Nguyên Thông Bảo”, ở phía vách tường bên trái có một cái miếu nhỏ thờ thần tài, trên lư hương phát ra mùi nhang thơm lừng, bên trong cũng có treo một chuỗi đồng tiền.

Quầy giao dịch cao lớn, trên hai vách tường xung quanh đều có treo các bức tranh của các danh nhân, phía bên phải đại sảnh có một bộ bàn ghế uống trà trông rất cổ xưa. Trong tiền trang người không nhiều lắm, các tiểu nhị đang rất bận rộn, ngồi ở quầy giao dịch có một người quản lý, đầu hấn đang xoay qua xoay lại nhìn vào quyển sách và tay thì đang tính bàn tính phát ra mấy tiếng “cộc cộc”

Phương Thất và Du Mộng Điệp mỉm cười bước vào.

Du Mộng Điệp nhìn bốn chữ to ‘Thiên Hạ Thông Cù’, mỉm cười nói: “Khẩu khí quả thật lớn”

Phương Thất mỉm cười không đáp.

Du Mộng Điệp lại quay đầu nhìn vào đồng tiền to có ghi ‘Khai Nguyên Thông Bảo’, cười hì hì nói: “Đây là năm nào rồi mà còn treo loại tiền như vậy, thật sự là quá cổ hủ”

Phương Thất lại cười cười.

Du Mộng Điệp gắt giọng: “Ca cười gì đó?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Không có gì.”

Du Mộng Điệp nhú mày thốt: “Thật vậy à?”

Phương Thất đáp: “Thật vậy.”

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Không đúng, vừa rồi ca rõ ràng là cười muối”

Phương Thất cười khổ nói: “Thế muối có điều này không biết rồi, bây giờ tuy đã qua khai nguyên thịnh thế và loại tiền này cũng không còn được dùng nữa nhưng tiền trang treo nó ở chỗ này cũng là có dụng ý đấy”

Du Mộng Điệp cười khanh khách rồi hỏi: “Ca quả nhiên càng ngày càng biết giả vờ, rốt cuộc là dụng ý ra sao?”

Phương Thất nói: “Năm đó Đại Đường khai nguyên thịnh thế, phát hành ra loại tiền này, đương nhiên là không có quá lớn như đồng tiền treo ở đây đâu. Khi đó Đại Đường quốc lực cường thịnh, vạn quốc triều bái, loại tiền này hầu như người ở tất cả các nước chư hầu đều biết, tại rất nhiều nước chư hầu thậm chí còn dùng nó làm tiền chính thức để sử dụng nữa”

Du Mộng Điệp gật đầu hỏi tiếp: “Ừm, tiếp đó thế nào?”

Phương Thất nói tiếp: “Bây giờ mặc dù đã qua nhiều năm nhưng hầu hết mọi tiền trang cũng đều dùng hình tượng của loại tiền này để trang trí, có hàm ý nói là tiền trang của mình tài lực hùng hậu và danh tiếng lẫy lừng”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Thì ra là thế, vậy còn có hàm ý nào khác nữa không ca?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Có.”

Du Mộng Điệp hỏi: “Là gì?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Còn có một ý tứ khác nữa chính là nhất nguyên phục thủy, khách tới nơi này làm ăn với tiền trang sẽ được may mắn và tiền vào như nước, hơn nữa có ngân phiếu của tiền trang trong tay có thể sử dụng khắp thiên hạ”

Du Mộng Điệp gật đầu, mỉm cười nói: “Quả nhiên là một chút ý tứ, ngoài ra còn có hàm ý nào khác nữa không?”

Phương Thất lại mỉm cười đáp: “Có.”

Du Mộng Điệp gắt giọng: “Vậy sao ca không nói hết luôn đi”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp giận dữ, mỉm cười nói: “Có thì có nhưng mà huynh lại đột nhiên quên mất rồi”

Du Mộng Điệp trừng đôi mắt tròn xoe nhìn Phương Thất, rồi đột nhiên cười khanh khách nắm lấy khuỷu tay Phương Thất, nói: “Ca thật xấu nha”

Phương Thất không khỏi hơi run một chút, cười khổ nói: “Huynh xấu mà muối còn như vậy nữa? Thôi trước tiên hãy giải quyết việc chính đi nào”

Du Mộng Điệp âm thầm thở dài, yên lặng gật đầu, chậm rãi rút tay của mình lại.

Phương Thất có chút cười cười, sau đó đột nhiên lớn tiếng gọi: “Tiểu nhị!”

Các hàng quán hay tiệm lớn, nhất là lớn như Đại Thông Tiền Trang này, thì khi nhìn thấy có khách bước vào thường thường tiểu nhị sẽ chạy đến bắt chuyện nhưng nơi đây lại phải lớn tiếng gọi.

Một tên tiểu nhị chậm rãi từ trong quầy ngẩng đầu lên hỏi: “Khách quan, có chuyện gì?”

Phương thất nói: “Đi thông báo cho ông chủ của các người biết, nói là có cổ nhân từ gia hương đến thăm”

Tiểu nhị nghi hoặc nhìn Phương Thất, hỏi tiếp: “Khách quan họ gì?”

Phương Thất liền hỏi lại: “VẬY ông chủ các người họ gì?”

Tiểu nhị liền nói: “Khách quan không biết ông chủ của chúng tôi họ gì sao?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người có đi thông báo hay không thì nói? Còn việc tin hay không tin là tùy người”

Tiểu nhị nhú nhú mày, cắn cắn môi, nhìn thấy tay trái của Phương Thất có cầm một cây đao, hơi do dự một chút rồi miễn cưỡng cười nói: “Xin khách quan chờ một chút, tiểu nhân lập tức đi thông báo với ông chủ”

Phương Thất mỉm cười, cùng Du Mộng Điệp bước đến bàn trà ở cạnh tường ngồi xuống ghế.

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Ca thật sự là có biết ông chủ ở đây sao?”

Phương Thất nói nhỏ: “Lập tức sẽ biết ngay thôi”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười khanh khách, tiếng cười như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, khe vang khắp đại sảnh, lập tức đều hấp dẫn các tiểu nhị khác và người quản lý đang ngồi tại quầy ai cũng đều ngẩng đầu lên ngáy người nghe ngóng.

Du Mộng Điệp đột nhiên hỏi nhỏ: “Thất ca có nghĩ rằng ông chủ ở đây có vấn đề không?”

Phương Thất chậm rãi lắc đầu nói: “Không biết.”

Du Mộng Điệp nói: “Nói không chừng hẳn ta chính là người chủ mưu phía sau, nếu không thì làm thế nào lại có nhiều bạc mang đến nơi này và cho tới giờ cũng không thấy ai đến lấy ra. Nếu chính là hẳn thì hôm nay muội sẽ cắt đầu hẳn xuống”

Phương Thất mỉm cười nói: “Con gái đừng tùy tiện nói ra mấy chuyện chém giết máu me như thế, nhiệm vụ của tiền trang chính là giữ bạc, tuy không phát hiện có người lấy bạc ra nhưng cũng không thể khẳng định là không có ai đến lấy”

Du Mộng Điệp héch mũi, nói: “Huynh toàn là phản bác muội không à”

Phương Thất cười khổ nói: “Không có, huynh chỉ là khách quan phân tích vấn đề thôi”

Du Mộng Điệp hừ nhẹ một tiếng rồi quay đầu nhìn các bức tranh trên tường.

Một tiếng cười sang sảng đột nhiên truyền đến, người chưa tới lời đã tới trước: “Là vị cổ nhân nào đến thăm vậy? Trường Phúc đến trễ xin thứ lỗi, thứ lỗi”, trong tiếng cười, một người trẻ tuổi thoạt nhìn tinh thần hết sức phấn chấn đang đi nhanh hướng về Phương Thất và Du Mộng Điệp, trong thoáng chốc đã đến trước mặt hai người.

Phương Thất mỉm cười nhìn vào người tuổi trẻ tinh thần phấn chấn này, nói: “Là Phương mỗ và biểu muội đến đây bái phỏng”

Người trẻ tuổi trẻ ha ha cười nói: “Nguyên lai là hai vị bằng hữu mới, hoan nghênh, hoan nghênh, tiểu nhị, mau mang trà”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Xin hỏi ông chủ họ gì?”

Người trẻ tuổi mỉm cười nói: “Tại hạ họ Chu, tiện danh là Trường Phúc, là chủ của phân nhánh này, không biết tôn tính đại danh của bằng hữu ra sao?”

Phương Thất đáp: “Tại hạ họ Phương, trong nhà đứng hàng thứ bảy cho nên mọi người đều gọi tại hạ là Phương Thất, đây là biểu muội của tại hạ, họ Du.”

Ông chủ Chu mỉm cười nói: “Thì ra là Phương đại gia và Du tiểu thư quang lâm tề xá, không biết có chuyện gì tại hạ có thể giúp đây?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chuyện thì cũng có một chút, bất quá không vội, có thể mạo muội hỏi gia hương của ông chủ đây ở đâu không?”

Ông chủ Chu nói: “Gia hương của tại hạ ở Thái Cốc Huyện thuộc Sơn Tây, là một nơi xa xôi hẻo lánh vô cùng”

Phương Thất gật đầu mỉm cười nói: “Ừm, vậy chúng ta vào mấy trăm năm trước cũng coi như là đồng hương, Phương mỗ tuy không phải người Sơn Tây nhưng nghe lời tổ tông truyền lại là trước kia cũng xuất phát từ Sơn Tây. Sơn Tây của chúng ta là nơi tốt nhất đó”

Ông chủ Chu mỉm cười nhìn Phương Thất, nói : “Đúng vậy, đúng vậy, Hồng Động Huyền ở Sơn Tây của chúng ta đất đai phì nhiêu, người người hưng vượng, nhưng cũng vì thế mà mỗi khi gặp thiên tai lũ lụt tràn tới thật không biết nơi nào trốn tránh, vì vậy có rất nhiều người chết, triều đình thấy thế mới hạ lệnh cho chúng ta rời khỏi Hồng Động Huyền đi đến nơi khác. Thật thương cảm cho các hương thân phải bỏ xứ mà đi trong nước mắt, đúng là cố thổ nan ly a”

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn Chu Trường Phúc, nàng thật sự có chút nhìn không thấu ông chủ trẻ tuổi này.

Phương Thất thở dài nói: “Rời khỏi xứ sở đúng là chuyện làm cho người ta cảm khái nhất, người Sơn Tây chúng ta không biết có bao nhiêu người đã rời gia hương, bất đắc dĩ mà an cư lập nghiệp tại nơi khác”

Du Mộng Điệp nhin không được đã muốn cười ra tiếng, Phương Thất trong nháy mắt đã biến thành người Sơn Tây rồi.

Chu Trường Phúc cũng khẽ thở dài: “Đúng vậy, tứ hải giai huynh đệ, gặp mặt nơi xa xôi này thì cũng là cố nhân, cùng là kẻ lưu lạc thiên nhai, gặp mặt là có duyên, cần chi phải từng quen biết.”

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn Phương Thất và ông chủ Chu khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi đứng trước mặt nói chuyện dông dài, cảm tình tràn ngập, hận sao không gặp nhau sớm hơn..., trong lòng không khỏi buồn bực. Nàng thật không biết tại sao hôm nay Phương Thất đột nhiên lại làm vậy, cùng một người không quen không biết tạo quan hệ, nói nhảm đủ điều, hai người thật sự giống như câu “tha hương ngộ cố tri” miêu tả, đều kích động không thôi.

Con người có bốn chuyện lớn vui vẻ: đêm động phòng hoa chúc, kim bảng đề danh, trong nắng hạn gặp mưa rào, tha hương ngộ cố tri. Nếu là tha hương ngộ cố tri thì tự nhiên phải cao hứng và kích động một chút rồi.

Trên mặt Du Mộng Điệp mặc dù mỉm cười nhưng trong lòng lại buồn bực không thôi.

Phương Thất đột nhiên thở dài, mặt lộ vẻ khó xử, nói: “Ông chủ Chu, à không Chu huynh đệ, tại hạ lần này đến quý trang thật sự là có việc muốn nhờ vả”

Ông chủ Chu mỉm cười nhìn Phương Thất, nói: “Phương huynh có việc chi cứ nói, chỉ cần là huynh đệ ta đây có khả năng giúp được thì tất nhiên nghĩa vô phần cố”

Phương Thất liền than thở: “Hay lắm, quả nhiên là có nghĩa khí, trách không được vì sao huynh đệ tuổi còn trẻ như thế đã có thể làm chủ nơi đây, ông chủ lớn của các người quả nhiên là có tuệ nhãn, rất biết nhìn người”

Chu Trường Phúc cười khỏ nói: “Phương huynh quá khen rồi, huynh đệ ta đây thật sự là không có khả năng gì đâu, nhờ có ông chủ lớn niệm tình đồng hương chiếu cố đề bạt, huynh đệ ta đây mới có một chỗ ăn nghỉ thôi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh đệ quá khiêm nhượng rồi, tiền trang lớn như vậy, nếu không phải huynh đệ người có năng lực hơn người thì ông chủ lớn làm sao dám giao cho huynh đệ người quản lý được!”

Trong lòng của Du Mộng Điệp không khỏi âm thầm thở dài, Phương Thất hôm nay thật sự nói nhảm quá nhiều.

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Phương huynh quá khen, nơi này hẻo lánh và vắng vẻ như thế, trang cũng không lớn, việc làm ăn thật sự rất ít ỏi, huynh đệ ta đây quả thật là một ông chủ nghèo đó”

Trên mặt của Phương Thất mỉm cười nhưng trong lòng không khỏi trầm suy nghĩ và đánh giá Chu Trường Phúc này, hẳn thoát nhìn tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng không biết đã lăn lộn làm ăn đã bao năm nữa, tuổi còn trẻ thế mà đã có thể lên làm chủ của một phân nhánh thuộc Đại Thông Tiền Trang rồi, hẳn tuyệt sẽ không là một người đơn giản đâu. Người như vậy, nói chuyện kín kẽ sắc sảo, có thể làm người khác có một loại cảm giác rất tri kỷ và rất thân thiết, nếu ai đã nói chuyện cùng hẳn thì có nói đến khi bầu trời tối đen cũng không cảm thấy chán và phiền, tuy nhiên chỉ là không có lời nào hữu dụng cả thôi.

Phương Thất thở dài, cười khổ nói: “Chu huynh đệ, lần này Phương Thất đến quý trang thật sự là muốn mượn chút bạc”

Mặt Chu Trường Phúc nghiêm túc nói: “Phương huynh sao không nói sớm, ở nhà thì nhờ cha mẹ, ra ngoài thì nhờ bằng hữu, không biết Phương huynh muốn mượn bao nhiêu?”

Phương Thất cười khổ nói: “Nói nhiều cũng không nhiều, nói ít cũng không ít, chỉ có một vạn lượng bạc thôi!”

Chu Trường Phúc ngẩn người, đột nhiên cười khổ nói: “Phương huynh không nói giỡn chứ?”

Phương Thất nhíu mày nói: “Chẳng lẽ huynh đệ ngươi cảm thấy có chỗ nào không tiện?”

Chu Trường Phúc thở dài, nói: “Phương huynh có điều không biết, tổng bộ của Đại Thông Tiền Trang nằm ở Thái Cốc Huyền Sơn Tây, phân nhánh nằm khắp đại giang nam bắc, đừng nói là một vạn lượng bạc, cho dù là mấy ngàn vạn lượng đi nữa thì Đại Thông Tiền Trang cũng có, chỉ là có một quy định rằng nếu chi nhiều hơn một ngàn hai trăm lượng thì phải được tổng bộ đồng ý, do đó nơi này tuy do tại hạ làm chủ nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể quyết định một ngàn hai trăm lượng thôi, nhưng cũng cần có người bảo lãnh hoặc là có đồ vật để lại mới được. Còn nếu muốn vượt qua con số đó thì nhất định phải được tổng bộ đồng ý, xin lỗi huynh đệ ta đây không giúp được rồi”

Phương Thất gật đầu, nhíu mày nói: “Ồ, thì ra là thế”

Chu Trường Phúc nói: “Phương huynh có thể tìm người bảo lãnh hoặc là có vật gì cầm cố không?”

Phương Thất lắc đầu nói: “Phương mỗ vừa mới đến nơi đây, thật là không quen biết ai ở đây cả”

Chu Trường Phúc nói: “Phương huynh chớ vội, Phương huynh đã đến đây tất nhiên phải có chuyện cần bạc để dùng, lương tháng của huynh đệ ta đây tích góp được cũng khoảng mấy trăm lượng bạc, ngươi ta vừa gặp đã như cố nhân, nếu Phương huynh không chê ít thì hãy cầm dùng trước đi”

Gặp người như vậy thì ngươi còn có thể nói gì đây?

Một người tinh khôn và sắc sảo như vậy, nói chuyện lại kín kẽ không hề sơ hở, đối với người rất nhiệt tâm và sốt sắng như thế, còn nguyện ý cho người mượn cả gia sản khổ cực tích góp được thì người làm sao có thể nhẫn tâm đập đổ chén cơm của hắn?

Trong lòng Du Mộng Điệp không khỏi âm thầm thở dài, nàng đột nhiên hiểu ra được tên chủ trẻ tuổi này tuyệt không phải là một người dễ dàng đối phó.

54. Chương 54: Điệp Hồ Ly Sơn

Phương Thất mỉm cười nói: “Thâm tình của Chu huynh đệ thật là làm Phương mỗ cảm động không thôi”

Chu Trường Phúc nghiêm mặt nói: “Phương huynh nói chi những lời đó, giang hồ giúp đỡ lẫn nhau là việc phải làm, xin Phương huynh chờ cho một chút, huynh đệ ta đây đi lấy ngân lượng”, dứt lời liền lập tức xoay người đi vào hậu đường.

Phương Thất mỉm cười nhìn vào bóng lưng của Chu Trường Phúc, đột nhiên lên tiếng: “Chu huynh đệ, không cần đâu”

Chu Trường Phúc quay đầu lại, chần chờ nói: “Phương huynh chẳng lẽ chê ít sao? Huynh đệ ta đây thật sự là xấu hổ quá”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đâu có, đâu có, Chu huynh đệ nhiệt tình như thế thật là làm Phương mỗ cảm động, chỉ là một ngàn hai trăm lượng bạc kia, Phương mỗ cũng có”

Chu Trường Phúc lúng túng nói: “Thật sự không có ý tứ, huynh đệ ta đây tưởng rằng tưởng rằng xin Phương huynh ngàn vạn lần chớ để trong lòng”

Phương Thất nói: “Chu huynh đệ khách khí rồi, có thể kết bằng hữu với người luôn giúp người trong lúc nguy nan như Chu huynh đệ đây thật sự là may mắn của Phương mỗ”

Mặt Chu Trường Phúc lộ ra vẻ xấu hổ nói: “Thật xấu hổ, xấu hổ, thật sự là rất xấu hổ, Phương huynh giá lâm tiểu xá nhưng huynh đệ ta đây lại thật sự chẳng giúp được cho Phương huynh một vạn lượng bạc kia, xin Phương huynh hiểu cho sự khó xử của huynh đệ ta đây”

Phương Thất mỉm cười nói: “Không sao, không sao, chuyện số bạc thì tạm thời cũng không vội, chỉ là có chút chuyện muốn hỏi Chu huynh đệ một chút.”

Chu Trường Phúc nói: “Không biết là chuyện gì? Xin Phương huynh cứ nói ra”

Phương Thất mỉm cười nhìn Chu Trường Phúc, nói từng chữ một: “Chu huynh đệ có biết La Nhất Dao không?”

Sắc mặt Chu Trường Phúc hơi đổi, gật đầu, nhẹ giọng nói: “Có biết.”

Phương Thất liền hỏi tiếp: “Vậy huynh đệ có biết lão Chu mập chủ của Hồng Tân Lâu và Trần Bội Luân của đồ phường không?”

Sắc mặt Chu Trường Phúc đột nhiên thay đổi, xoay đầu nhìn hai bên một chút rồi nói nhỏ: “Xin mời Phương huynh vào hậu đường dùng trà”

Phương Thất mỉm cười gật đầu.

Hậu đường.

Nơi đây có một dãy phòng hết sức rộng rãi nhưng bố trí cũng hết sức đơn giản, không hề có chút xa hoa nào của một tiền trang vốn có. Ở giữa dãy phòng là một phòng khách, một bên là thư phòng, một bên là phòng ngủ, thoạt nhìn vào thì đây là nơi Chu Trường Phúc hàng ngày xử lý công vụ, đọc sách và tiếp khách.

Trà đã được mang lên, Phương Thất và Du Mộng Điệp mỉm cười ngồi xuống.

Phương Thất nhẹ nhàng cầm chén trà lên, một cổ hương thơm dịu ngọt từ trong chén bốc lên, Phương Thất liền khen: “Trà ngon, trà ngon, đây có phải là Thiết Quan Âm thời tiền Minh?”

Chu Trường Phúc liền tán thưởng: “Phương huynh quả nhiên là người trong giới, một câu nói đã nói ra được xuất xứ của trà, trà ngon gặp người biết thưởng thức, thật cũng không uống công tại hạ.”

Ý tứ của những lời này hình như là Thiên Lý Mã gặp được Bá Nhạc vậy, bảo kiếm rốt cục cũng tặng cho anh hùng, trong lòng Du Mộng Điệp không khỏi thầm cười trộm, lời của Chu Trường Phúc này thật sự là nói quá phóng đại.

Tuy nhiên Du Mộng Điệp vẫn không lên tiếng.

Một người phụ nữ thông minh nhất định sẽ hiểu được lúc nào nên nói và lúc nào không nên nói.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Chu huynh đệ làm sao mà biết được La Nhất Dao?”

Chu Trường Phúc khẽ thở dài, nói: “Thật ra cũng không có gì kỳ lạ cả, tại hạ vốn cũng không biết hẳn nhưng mỗi tháng hẳn đều mang bạc đến đây nộp vào nên mới biết hẳn thôi”

Phương Thất hỏi: “Ồ, vậy mỗi tháng hẳn mang tới bao nhiêu?”

Chu Trường Phúc nhìn Phương Thất, do dự nói: “Đây là bí mật của khách, theo quy tắc của Đại Thông Tiền Trang thì không thể tiết lộ được, huynh đệ ta thật sự xin lỗi, không tiện tiết lộ cho Phương huynh được.”

Phương Thất có chút cười cười nhưng ánh mắt sắc bén như đao, nói: “Chuyện này có quan hệ đến một bí mật rất lớn, có rất nhiều người đã chết rồi, quan hệ trọng đại, xin Chu huynh đệ tiết lộ một chút”

Chu Trường Phúc do dự, tiếp đó chậm rãi gật đầu, nói: “Mỗi tháng ước chừng khoảng ba mươi vạn lượng, có đôi khi thiếu một chút.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Vậy còn lão Chu mập thì sao?”

Chu Trường Phúc đáp: “Mười vạn lượng.”

Phương Thất lại hỏi: “Còn Trần Bội Luân của Đại Mạc Đồ Phương?”

Chu Trường Phúc liền đáp: “Năm mươi vạn lượng.”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười hỏi tới: “Còn Vệ Cửu Nương của Ý Thúy Lâu thì bao nhiêu?”

Chu Trường Phúc giật mình nhìn Phương Thất, một hồi lâu sau mới chậm rãi trả lời: “Hai mươi vạn lượng.”

Phương Thất chậm rãi gật đầu nói: “Nhất định là còn rất nhiều người nữa phải không?”

Chu Trường Phúc thở dài, nói: “Nơi đây chính là tiền trang mà, bất luận là người nào mang bạc tới đây cũng được hoan nghênh cả”

Phương Thất gật đầu nói: “Không sai, tiền trang có người mang bạc đến cũng không kỳ lạ, nếu không có ai mang bạc đến thì mới là lạ kỳ đấy”

Chu Trường Phúc miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, giống như quán cơm thì phải có người đến ăn cơm thôi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy số lượng lớn bạc đó là của ai?”

Chu Trường Phúc nói: “Không biết, chỉ là đổi ra thành ngân phiếu thôi, bất luận người nào đó cầm ngân phiếu của tệ trang thì bất cứ lúc nào cũng có thể tại phân nhánh của Đại Thông Tiền Trang trên khắp cả nước đổi thành bạc được”

Phương Thất lặng người.

Chu Trường Phúc cười cười nói tiếp: “Phương huynh có điều không biết, người mang bạc tới đây thường chỉ có hai loại, một loại là gửi vào bằng tên mình và một loại là đổi thành ngân phiếu, tuy nhiên những người mang bạc số lượng nhiều đến đây thì cho tới bây giờ đều không dùng tên họ để gửi”

Phương Thất đột nhiên mỉm cười nói: “Vậy huynh đệ có từng thấy bọn họ đến đây đổi bạc không?”

Chu Trường Phúc gật đầu nói: “Không, đây cũng là chỗ mà huynh đệ ta đây không giải thích được”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chỉ nộp vào không lấy ra, số lượng lại nhiều như thế, chuyện này hình như là không hợp lý lắm?”

Chu Trường Phúc cười khổ nói: “Huynh đệ người cũng nghĩ vậy sao, nếu không hợp lý thì quả thực là chuyện rất kỳ lạ, bất quá”

Phương Thất liền hỏi: “Bất quá thế nào?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Có lẽ bọn họ cầm ngân phiếu đến phân nhánh khác để đổi bạc không chừng”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nếu thay đổi là huynh đệ người thì người có làm việc bất tiện như thế không?”

Chu Trường Phúc ngẩn người một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Chuyện này quả thật là có chút kỳ lạ”

Phương Thất đột nhiên lạnh lùng nói: “Vừa rồi ở bên ngoài tại sao ta vừa nhắc tới La Nhất Đao và lão Chu mập thì người lại đột nhiên khẩn trương vậy?”

Chu Trường Phúc ngăn người nói: “Huynh đệ huynh đệ ta là do sợ hãi mà vậy, La Nhất Dao kia chính là thổ phỉ trong vùng này, hơn nữa bọn họ cũng mang bạc đến đây và cho tới bây giờ cũng chưa thấy lấy ra, huynh đệ ta đây cũng có chỗ lấy làm lạ cho nên mới mời Phương huynh đến đây nói chuyện, chỉ sợ Phương huynh đã hiểu lầm huynh đệ ta rồi”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Ừm, có thể là đã có chút hiểu lầm”

Chu Trường Phúc liền hỏi: “Phương huynh đã hỏi về chuyện này, chắc là có biết việc gì đó?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người thật sự không biết?”

Chu Trường Phúc lắc đầu nói: “Huynh đệ ta thật không biết”

Phương Thất chậm rãi hỏi: “Người tới nơi này đã bao lâu rồi?”

Chu Trường Phúc đáp: “Tính ra cũng đã được hơn năm năm”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người vẫn làm chủ nơi đây trong thời gian đó?”

Chu Trường Phúc gật đầu nói: “Đúng vậy, cũng là do ông chủ lớn đề bạt tiểu đệ cho nên mới phái đến tạm làm chủ nơi đây”

Phương Thất mỉm cười, chậm rãi nói: “Vào một đêm của vài năm trước đột nhiên có một người áo xanh xuất hiện, có lẽ là che mặt, cùng người thỏa thuận gì đó, và kể từ đó về sau tất cả các thương nhân lớn trong thành, kể cả La Nhất Dao cũng đều mang bạc đến chỗ người nộm vào, sau đó người âm thầm mang bạc đưa cho người áo xanh bịt mặt kia, có đúng không?”

Chu Trường Phúc kinh ngạc nhìn Phương Thất, hình như là đang nghe được một câu chuyện xưa nào đó, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Phương huynh kể chuyện này có liên quan gì đến tiểu đệ sao?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nếu không phải là người thì là ai?”

Chu Trường Phúc vội lắc đầu, cười khổ nói: “Phương huynh nói đùa, chuyện này tiểu đệ lần đầu tiên được nghe, cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp người áo xanh bịt mặt gì đó như Phương huynh nói”

Phương Thất chậm rãi đứng lên, mặt nghiêm túc nói: “Thật sự?”

Sắc mặt của Chu Trường Phúc cũng nghiêm túc hẳn lên, gật đầu đáp: “Thật sự như vậy”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Nếu người không chịu nói thật thì có tin là ta sẽ giết người không?”

Chu Trường Phúc thở dài nói: “Chu mỗ xem Phương huynh như là huynh trưởng đối đãi, thật không nghĩ đến Phương huynh lại không tin tưởng tiểu đệ, tiểu đệ thật sự không còn lời gì để nói nữa”

Phương Thất cười lạnh rồi chậm rãi rút đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao lóe sáng phát ra sự lạnh lẽo vô cùng, rồi lạnh lùng thốt: “Cho người thêm một cơ hội nữa, ta tuyệt sẽ không đùa giỡn với người”

Chu Trường Phúc thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Chu mỗ lấy lòng thành thật mà tương kiến nhưng thật không ngờ lời nói thật luôn làm cho người ta không tin, nếu đã như thế thì xin mời Phương huynh cứ xuống tay đi”

Phương Thất cười lạnh nói: “Được, người đừng hối hận. Xem đao”, dứt lời một đao đã xuất ra chém vào cổ của Chu Trường Phúc.

Du Mộng Điệp kinh ngạc nhìn Phương Thất.

Ánh đao lóe sáng, đao phong rét lạnh, trong nháy mắt đã tiếp cận cổ của Chu Trường Phúc.

Chu Trường Phúc đã nhắm mắt lại.

Lưỡi đao vừa chạm đến cổ của Chu Trường Phúc đột nhiên dừng lại, Chu Trường Phúc vẫn nhắm mắt bất động đứng đó.

Phương Thất nhìn Chu Trường Phúc, chậm rãi thu đao.

Chu Trường Phúc từ từ mở mắt ra, buồn bã nói: “Phương huynh không phải muốn giết tiểu đệ sao? Tại sao lại đột nhiên dừng tay vậy?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chu huynh đệ, thật sự là xin lỗi, vừa rồi chỉ là”

Phía bên ngoài sân đột nhiên vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Đao quả thật rất nhanh”

Phương Thất đột nhiên ngẩn ra rồi vội nói với Du Mộng Điệp: “Muội ở chỗ này chờ huynh”, tiếp đó thân hình chợt lóe, nhanh như điện xẹt đã vọt ra khỏi phòng.

Ngoài sân không có một bóng người.

Thân hình của Phương Thất lại chợt lóe lên, cả người đã phóng lên mái nhà, đôi mắt nhìn lại thì trông thấy một thân ảnh như quỷ mị đang phòng về phía nam.

Mũi chân của Phương Thất liền điểm nhẹ lên mái nhà, thân hình triển khai, giống như một con đại bàng đang giương cánh, phóng về hướng nam đuổi theo.

Thân ảnh quỷ mị ở phía trước trông giống như là một làn khói, lướt qua một loạt các mái nhà rồi đột nhiên bay xuống phía dưới, phía dưới là một chỗ rất hỗn độn dành cho người nghèo ở, rất phức tạp, Phương Thất truy đến nơi đây thì đã không thấy người nữa.

Phương Thất ngơ ngác đứng trên mái nhà, nhú nhú mào, đột nhiên trong lòng vừa động, thầm kêu một tiếng không ổn, thân hình vội triển khai, so với lúc đến đây còn nhanh hơn rất nhiều, bay nhanh qua từng mái nhà, trong nháy mắt đã về tới Đại Thông Tiền Trang.

Lúc Phương Thất trở lại phòng, lòng của hắn liền trầm xuống.

Trà trên bàn còn chưa nguội lạnh, trong phòng trống rỗng, Du Mộng Điệp và Chu Trường Phúc đã không thấy đâu nữa.

Trong nháy mắt mồ hôi đã chảy khắp toàn thân Phương Thất.

55. Chương 55: Mật Đạo

Du Mộng Điệp đã đi đâu?

Thời gian đuổi theo và quay về bất quá chỉ trong chốc lát, nhưng trong một chốc lát đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Dựa theo tính cách và cơ trí của Du Mộng Điệp thì nàng nhất định sẽ ở tại chỗ này xem chừng Chu Trường Phúc, tuyệt sẽ không dễ dàng rời đi.

Nhưng mà bây giờ hai người cũng đều không thấy đâu cả.

Với võ công và thân thủ của Du Mộng Điệp thì nàng cũng tuyệt không phải là người mà một cao thủ bình thường có khả năng so được, chẳng lẽ mình đã nhìn lầm Chu Trường Phúc rồi sao? Hắn dĩ nhiên cũng ẩn dấu quá sâu, có thể là hắn đã ra tay không chế Du Mộng Điệp chăng?

Toàn thân Phương Thất trong nháy mắt đã đổ đầy mồ hôi.

Nếu Du Mộng Điệp mất tích hoặc là xảy ra chuyện gì thì sao có thể ăn nói với Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng đây? Thái Hồ Điều Tẩu Du Vọng Nhạc nếu như biết được tin này thì cũng sẽ lập tức tới đây và phải ăn nói ra sao với ông ấy?

Phương Thất không khỏi tự hận chính bản thân mình tại sao lại quá ngu xuẩn như vậy, trúng vào kế diệu hổ ly sơn của người khác, để lại Du Mộng Điệp một mình cho người khác thừa cơ xuống tay.

Nếu Du Mộng Điệp bị bắt hoặc là Phương Thất đã không dám suy nghĩ tiếp nữa.

Bây giờ trời đang lúc hoàng hôn, bên ngoài đường người vẫn còn đông, nếu Du Mộng Điệp bị bắt thì bọn chúng nhất định sẽ không mang người ra khỏi tiền trang ngay bây giờ

Trong lòng Phương Thất đột nhiên tỉnh ngộ, là mật thất?

Nơi này nhất định là cũng có mật thất, ngoại trừ mật thất ra thì chỉ còn ngân khố hoặc là hoặc là một chỗ nào khác cất giấu bạc là bí mật thôi.

Nếu có mật thất thì nhất định sẽ nằm ở phòng của Chu Trường Phúc và cũng chính là căn phòng này, cho nên bọn chúng mới có thể biến mất nhanh như vậy.

Phương Thất bước nhanh tới bên cạnh giường của Chu Trường Phúc cẩn thận xem xét nhưng cũng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi.

Giường lớn làm bằng gỗ hương, hai bên treo hai tấm màn vải, trên giường rất sạch sẽ, tại đầu giường có một cái hộp nhỏ bằng gỗ.

Phương Thất nhíu nhíu mày rồi đưa tay cầm lấy cái hộp gỗ lên nhưng nó vẫn dính chặt vào giường, Phương Thất liền nhẹ nhàng mở nắp của cái hộp thì thấy bên trong có hai quyển sách, quyển trên cùng là Luận Ngữ, Phương Thất cầm nó lên thì thấy phía dưới là một quyển “Hàn Phi Tử”, tiếp đó Phương Thất lại cầm lấy quyển sách Hàn Phi Tử lên.

Cặp mắt của Phương Thất đột nhiên sáng lên, phía dưới quyển Hàn Phi Tử không phải là sách nữa mà lại là một cái chốt nhỏ.

Phương Thất khẽ ấn vào cái chốt thì bức tường phía sau giường đột nhiên mở ra không một tiếng động, đúng là một cánh cửa giả bằng gỗ được chế thành vách tường, phía sau cánh cửa gỗ lộ ra một cửa hầm, phía bên trong rất tối đen không nhìn thấy gì cả.

Phương Thất vội lấy cây đèn chiếu vào bên trong thì thấy được có một mật thất nho nhỏ, tiến vào trong mật thất thì thấy ở giữa mật thất có một cái bàn tròn, trên bàn có nến và một bộ đồ uống trà, ở góc tường có đặt một cái giường, ngoài những thứ này ra thì không còn gì khác.

Phương Thất dùng lửa của ngọn đèn thắp cháy cây nến trên bàn, ánh lửa lập tức cháy lên, chiếu sáng cả mật thất. Phương Thất vội đưa mắt quan sát kỹ mật thất, không có cửa sổ, bốn phía đều là vách tường, thoạt nhìn đây chính là một nơi dành cho trốn tránh trong trường hợp khẩn cấp.

Phương Thất nghi hoặc lấy tay gõ gõ vào vách tường, các vách tường phát ra âm thanh rất trầm đục, tiếp đó lại gõ gõ trên mặt đất cũng không có phát hiện chỗ nào kỳ lạ.

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi nhìn ra ngoài phòng khách, lắc mình một cái đã ra khỏi mật thất, đi tới thư phòng bên cạnh.

Trước thư phòng có treo một dãy các sợi vải, giữa các sợi vải có đính hạt châu kết thành một tấm màn, khác với phòng khách, nếu bỏ màn vải xuống thì từ phòng khách không thể nhìn thấy bên trong thư phòng.

Trong thư phòng có đặt một cái bàn rất lớn, trên bàn đủ cả văn phòng tứ bảo, còn có mấy quyển sách và mấy thứ linh tinh khác, phía sau bàn có một cái ghế thái sư, phía sau nữa là một giá sách thật lớn, trên đó có rất nhiều bộ sách.

Phương Thất ngồi tại ghế thái sư suy nghĩ trong chốc lát rồi quay đầu lại nhìn chằm chằm vào giá sách ở phía sau.

Từng quyển sách nằm sát vào nhau đặt trên giá sách rất chỉnh tề, Phương Thất đứng dậy lấy hết sách ra nhưng đằng sau không có gì cả. Phương Thất suy nghĩ một chút rồi đi đến một giá sách nằm ở phía tây, lấy hết sách ra nữa thì phát hiện ra có một cái chốt nhỏ ở phía trong.

Phương Thất nở nụ cười.

Phương Thất khẽ ấn vào cái chốt, giá sách chậm rãi dạt ra một bên lộ ra một cánh cửa ngầm.

Phương Thất thắp sáng nến trong phòng khách rồi mang trở về thư phòng, đưa nến rơi vào bên trong thì thấy được đây là một thông đạo sâu và tối đen không thấy điểm cuối.

Phương Thất nhíu nhíu mày, cầm cây nến chậm rãi tiến vào, thông đạo tối đen này dường đi chỉ vừa cho một người, Phương Thất trong lòng lo lắng, che ánh lửa cho khỏi tắt rồi bước nhanh về phía trước, ánh nến chớp chớp giống như bóng ma quỷ vậy. Đi được một đoạn thì Phương Thất cảm giác được con đường thông

đạo này hơi cong, trong lòng Phương Thất nghi hoặc, thật không biết con đường này thông đến đâu nữa, ngay lúc này thì ở phía trước, hai bên phải trái đều xuất hiện hai đường đi.

Phương Thất nhíu mày nhìn vào hai con đường phía trước rồi giơ cây nến lên rồi một chút về phía trước, ánh sáng yếu ớt của nến chiếu sáng không được xa lắm nên vẫn còn một góc tối không thể nhìn thấy, Phương Thất cẩn thận rồi lại tiếp tục đi thẳng tới.

Thông đạo yên tĩnh dị thường, chỉ có tiếng bước chân đầy lo lắng của Phương Thất vang lên, tiếp đó lại băng qua một ngã đường hình chữ thập, Phương Thất vừa mới tiến về phía trước được vài bước thì phía sau đột nhiên khẽ phát ra một tiếng “Bồng”.

Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm.

Cây nến rơi xuống mặt đất, ánh lửa liền tắt ngay, Phương Thất chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Trong thông đạo lại yên tĩnh hẳn lên, không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Qua một hồi lâu đột nhiên có một tiếng cười hắc hắc phát ra, tiếp đó có tiếng nói: “Cho dù người có gian manh cỡ nào đi nữa thì cũng phải uống nước rửa chân của lão nương ta thôi, ta cứ nghĩ rằng Phương Thất lợi hại lắm chứ nhưng rốt cuộc cũng chết dưới Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm của ta”

Đột nhiên lại có một giọng nói khác vang lên: “Kim Hoa Bà Bà quả nhiên lợi hại, Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm càng danh bất hư truyền, nhân hàm lệ, quỷ thôn thanh, nhất kiến Ly Hồn Châm, thần quỷ đoạn mệnh quy, huống chi một người nhỏ nhỏ như Phương Thất”

Giọng cười hắc hắc lạnh lùng lại vang lên cùng giọng nói: “Hừ, đã trừ xong tên Phương Thất này, chúng ta cũng có thể trở về giao phó rồi!”

Giọng nói kia lại vang lên: “Đúng vậy, rốt cuộc cũng trừ được mối họa trong lòng, sau này chúng ta có thể an hưởng thái bình rồi”

Giọng cười hắc hắc lại vang lên rồi nói: “Đại khái thì hẳn cũng đã chết rồi, đi, chúng ta đi đến nhìn xem một chút rồi cất lấy đầu hắc”

Một giọng cười to vang lên.

Vài tiếng thổi vang lên, cả thông đạo đột nhiên lóe sáng dưới ánh lửa của ngọn đuốc.

Ánh lửa của ngọn đuốc chiếu gọi vào hai thân ảnh đang chậm rãi bước tới chỗ Phương Thất.

Phương Thất ngã xuống mặt đất, vẫn không nhúc nhích, cây nến cũng rơi xuống tắt hẳn.

Giọng cười hắc hắc lại vang lên, nói: “Hắc hắc, xem ra hắc quả thật đã ngủ rồi, không có cơ hội tỉnh lại nữa đâu”

Giọng khác lại mỉm cười nói: “Đương nhiên, Kim Hoa Bà Bà đã ra tay thì cho dù là thần tiên cũng tuyệt sẽ không bao giờ tỉnh lại”

Ánh lửa của ngọn đuốc chiếu vào người của Phương Thất làm lộ ra gương mặt của hắn.

Phương Thất đột nhiên cười cười.

Tên cầm ngọn đuốc ngẩn người, đưa tay dụi mắt, rồi lại giơ ngọn đuốc lên rồi vào mặt Phương Thất.

Đây cũng là động tác cuối cùng của hắn.

Ánh đao lóe lên, dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đuốc, trong thông đạo tối đen trong nháy mắt hiện ra một vòng cầu vồng, lưỡi đao như tia chớp lướt qua chém bay đầu của tên cầm đuốc, hắc chết cũng chưa kịp phát ra tiếng nào, cả thân thể ngã xuống làm vang lên một tiếng “bịch” lớn. Ngọn đuốc cũng rơi xuống nằm trên đất, ánh lửa cũng đã sắp tắt.

Trong thông đạo hẹp, Kim Hoa Bà Bà nhanh chóng lui về phía sau rồi xoay người nhanh chóng lao đi, thân hình nhanh như chim, mắt thấy sẽ biến mất ngay chỗ cong của thông đạo.

Phương Thất cắn răng, ánh đao lại lóe lên, bay ra khỏi tay như tia chớp, trong lúc Kim Hoa Bà Bà mắt thấy sẽ vòng qua chỗ cong của thông đạo thì đao của Phương Thất giống như tia chớp bay đến đâm vào sau lưng, tiếp đó xuyên thủng ra trước ngực, Kim Hoa Bà Bà hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Phương Thất thở nhẹ một tiếng rồi chậm rãi cầm ngọn đuốc trên mặt đất lên rồi dùng lửa sắp tắt đốt lại cây nến, sau đó cúi người xuống nhìn vào cái đầu người bị mình dùng một đao chém đứt, thì phát hiện ra đây là một người đàn ông trung niên, hai mắt vẫn đang trợn tròn, tựa hồ tràn ngập sự kinh ngạc và hoài nghi, xác hắn cũng mặc quần áo của Trung Nguyên, trong tay còn cầm một thanh kiếm.

Phương Thất thở dài, người này cho tới giờ mình cũng chưa bao giờ gặp qua, hẳn rốt cuộc là ai, xem ra thật là một điều bí ẩn.

Phương Thất giơ cây nến lên chậm rãi đi tới trước mặt Kim Hoa Bà Bà, Kim Hoa Bà Bà đang nằm úp mặt trên đất, dưới chỗ nằm có nhiều máu đang chảy ra.

Phương Thất cúi người mỉm cười nói: “Lúc người còn sống không có ai thấy qua gương mặt thật của người cả, chẳng lẽ sau khi chết người cũng không có mặt mũi để gặp người hay sao?”

Kim Hoa Bà Bà hừ nhẹ một tiếng, cũng không biết là vì khinh thường hay là đau đớn.

Phương Thất mỉm cười nói: “Đáng tiếc cho dù người không muốn thì bây giờ cũng không phải do người quyết định rồi”

Kim Hoa Bà Bà lại hừ nhẹ một tiếng.

Phương Thất ngồi xổm xuống, tay cầm cây nến đưa lên rồi xuống mặt Kim Hoa Bà Bà, thì thấy đây là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trên mặt không có biểu lộ ra vẻ gì, chỉ có lộ ra hai ánh mắt độc ác mà thôi.

Phương Thất thở dài nói: “Người bây giờ có hận ta cũng không có gì nữa đâu, bởi vì người lần trước còn thiếu chút nữa là lấy cái mạng nhỏ này của ta rồi”

Kim Hoa Bà Bà không nói, hai mắt vẫn trừng lớn nhìn vào Phương Thất.

Phương Thất đột nhiên lại mỉm cười nói: “Người muốn hận cứ hận đi, bởi vì người lập tức sẽ ngủ say thôi, hơn nữa cũng sẽ không bao giờ tỉnh lại, sau này muốn hận cũng không có cơ hội nữa đâu”

Kim Hoa Bà Bà ác độc nhìn Phương Thất, mặc dù đau đớn nhưng vẫn nở nụ cười lạnh lùng.

Phương Thất cẩn thận nhìn vào gương mặt của Kim Hoa Bà Bà, đột nhiên cười cười rồi chậm rãi đưa tay sờ sờ vào bên tai của Kim Hoa Bà Bà, sau đó nhẹ nhàng lấy ra một cái mặt nạ.

Phương Thất nhìn gương mặt quen thuộc đằng sau mặt nạ, sững sờ một chút rồi đột nhiên lại mỉm cười, trong nháy mắt Phương Thất đột nhiên hiểu được rất nhiều chuyện.

Kim Hoa Bà Bà tuyệt vọng nhắm chặt đôi mắt.

Phương Thất mỉm cười nói: “Ông chủ Tôn, thì ra là ông à?”

Tôn Nhị Hỉ nhắm chặt hai mắt, một lời cũng không nói.

Phương Thất khẽ thở dài: “Thì ra Kim Hoa Bà Bà thần bí vẫn luôn ở ngay bên cạnh chúng ta, hèn gì nhất cử nhất động của chúng ta các người đều biết hết”

Tôn Nhị Hỉ đột nhiên nói: “Ta không phải Kim Hoa Bà Bà, Kim Hoa Bà Bà là đàn bà, còn ta là đàn ông, người người chẳng lẽ mắt đã mù rồi sao!”

Phương Thất chậm rãi nở nụ cười, nói: “Thử bởi vì người là đàn ông cho nên mới không có người nào nghĩ đến người chính là Kim Hoa Bà Bà, người tự xưng là Kim Hoa Bà Bà cũng là vì muốn che dấu thân phận thôi”

Tôn Nhị Hỉ tuyệt vọng nhắm chặt cặp mắt.

Phương Thất mỉm cười đưa tay lục lọi ngực áo của Tôn Nhị Hỉ rồi lấy ra một cái ống tròn màu vàng, đúng là vật phóng ra ám khí của Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm, tuy nhiên cái này so với cái đã bán cho lão Chu mập thì tinh xảo hơn nhiều”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nếu người không phải là Kim Hoa Bà Bà thì là ai?”

Tôn Nhị Hỉ cười lạnh nói: “Người đoán ra được rồi à, ta chính là Kim Hoa Bà Bà đây, tuy nhiên người cũng vĩnh viễn sẽ không biết được người đứng phía sau là ai đâu”

Phương Thất thở dài một tiếng, mỉm cười nói: “Ta đã đoán ra”

Tôn Nhị Hỉ sắc mặt thay đổi, nói: “Là ai?”

Phương Thất cười cười, hỏi: “Tại sao ta lại phải nói với người?”

Tôn Nhị Hỉ đã không cười nữa, sắc mặt hần từ từ cứng lại, đột nhiên ngừng thở, thân thể cũng từ từ trở nên lạnh lẽo.

Phương Thất đưa tay đặt trên mũi của Tôn Nhị Hỉ kiểm tra một chút, tiếp đó thở dài một tiếng rồi rút đao khỏi người của Tôn Nhị Hỉ, sau đó nhẹ nhàng tra đao vào vỏ.

Phương Thất cầm đao nơi tay, trong lòng nháy mắt trở nên mơ hồ và bối rối, suy nghĩ một chút rồi lập tức xoay người bước nhanh về phía cuối thông đạo.

Trong thông đạo tối đen, chỉ có cây nến trong tay của Phương Thất phát ra ánh sáng leo lét của nó.

56. Chương 56: Gặp Đại Mộng

Trong thông đạo yên tĩnh và tối đen, dường như không có điểm cuối.

Chỉ có tiếng bước chân nhanh và dồn dập của Phương Thất phát ra cùng với cây nến phát ra ánh lửa leo lét sắp tắt tới nơi.

Đột nhiên không biết ở đâu truyền tới một tiếng sáo trúc, Phương Thất đột nhiên đứng lại.

Tiếng sáo trúc qua đi, tiếp đó lại đột nhiên có một chuỗi âm thanh “sa sa sa” truyền tới, âm thanh rất dày đặc và có trước có sau, dường như đang có vật gì đang không ngừng bò tới gần.

Phương Thất lẳng lặng đứng trong thông đạo trầm nghĩ một chút, nhú nhú mày, cẩn thận lắng nghe âm thanh truyền tới, hẳn thật sự nghĩ không ra đây là âm thanh của vật gì phát ra.

Âm thanh càng ngày càng gần, càng ngày càng dày đặc, cách Phương Thất chỉ còn khoảng một trượng.

Phương Thất nhẹ nhàng đặt cây nến ngăn ngửng xuống đất, tiếp đó cả thân thể nhanh chóng lui về phía sau một trượng.

Âm thanh đã tới trước cây nến, Phương Thất nhìn thấy kinh hãi, nguyên lai đúng là rắn.

Rắn thì cũng không có gì mà phải sợ nhưng nếu là rắn độc thì là một chuyện khác.

Một hai con rắn độc thì cũng không có gì phải sợ nhưng nếu là cả bầy vô số con thì thật là kinh khủng.

Phương Thất nhìn thấy đúng là một bầy rắn độc không thể đếm xuể đang bò về phía mình, như nước thủy triều đang dâng lên vậy, tràn đầy thông đạo. Còn màu sắc của chúng thì đỏ có, xanh có..., hầu như tất cả các màu sắc của rắn đều tập trung hết tại đây, trong đó có rắn Xích Luyện, Trúc Diệp Thanh, Hưởng Vĩ, còn có cả Hồ Mang nữa đang ngẩng cao đầu nữa.

Mồ hôi trên trán Phương Thất đã tuôn ra.

Bầy rắn độc ngẩng cao đầu bò tới từ từ, rất chỉnh tề và có trật tự, mặc dù tràn đầy thông đạo nhưng chẳng có chút nào loạn cả, trong nháy mắt đã bò thẳng qua chỗ Phương Thất đặt cây nến làm cho nó tắt đi, thông đạo lại nhất thời lâm vào một mảnh tối đen.

Mắt thấy bầy độc xà đã đến dưới chân, trong thời khắc cấp bách Phương Thất liền phóng người lên đến gần trần của thông đạo, sau đó dang hai tay hai chân ra bám vào hai bên vách thông đạo thành hình chữ Đại ().

Thông đạo vẫn một mảnh tối đen.

Âm thanh “sa sa” đã đến ngay phía dưới Phương Thất, đột nhiên tiếng sáo trúc quái dị lại truyền tới dồn dập hơn, bầy rắn độc phía dưới hình như dừng lại nhưng ở phía sau âm thanh sa sa vẫn không ngừng tiến lên.

Phương Thất nhú nhú mày, lấy tay móc ra một ngọn đuốc nhỏ từ trong ngực áo ra rồi thổi làm cho cháy lên, dưới ánh sáng của ngọn đuốc thì thấy ở phía dưới đã tràn ngập rắn độc, những con rắn phía sau vẫn đang như nước thủy triều dâng lên, tầng tầng chồng lưng lên nhau cố gắng bò đến chỗ Phương Thất, trong chớp mắt cách thân thể Phương Thất chỉ còn một khoảng cách ngắn.

Mồ hôi trên trán của Phương Thất tuôn ra nhiều hơn, chảy xuống mặt rồi từ giọt từ giọt rơi xuống bầy rắn phía dưới.

Tiếng sáo trúc quái dị lại truyền tới, dường như đang thúc giục bầy rắn độc, các con rắn bò ở phía sau đột nhiên tăng tốc độ lện nhưng trong tức thời vẫn không thể bò lên đến chỗ Phương Thất ngay được.

Phương Thất liền quăng ngọn đuốc đang cháy xuống bầy rắn đang chồng lên nhau, tuy nhiên bầy rắn chẳng hề có chút nào loạn lên để tránh cả, dường như là không sợ lửa vậy, trong nháy mắt nhiều con đã bò lên lấp luôn ngọn đuốc làm cho nó tắt đi, thông đạo lại trở nên tối đen, chỉ có ở phía dưới thân thể Phương Thất không ngừng vang lên tiếng “sa sa” của bầy rắn.

Hai tay hai chân của Phương Thất vẫn bám trụ vào hai bên vách của thông đạo, quần áo trên người đã bị mồ hôi tuôn ra ướt đẫm.

Tiếng sáo trúc lại vang lên truyền tới, bầy rắn tựa hồ nghe được mệnh lệnh nên phát ra tiếng “sa sa” càng nhanh và lớn hơn.

Trong lòng Phương Thất đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền mở miệng hút không khí vào, tiếp đó bụng thu lại, từ miệng phát ra một tiếng thét dài.

Tiếng thét tựa như tiếng hổ rống rùng rậm, âm thanh rõ ràng và kéo dài thật lâu không dứt, cũng không biết truyền xa bao nhiêu nhưng chấn động cả thông đạo run lên, bụi đất phía trên không ngừng rơi xuống.

Bầy rắn độc phía dưới đột nhiên bất động, âm thanh “sa sa” đột nhiên biến mất, trả lại cho thông đạo sự yên tĩnh vốn có, bầy rắn độc trong nháy mắt dường như đã biến thành những tảng đá.

Tổ tiên của Phương gia Phương Đình Long sở dĩ được xưng là Thiên Ngoại Thần Long, ngoại trừ đạo pháp và khinh công độc bộ giang hồ ra thì cũng có sáng tạo một môn thần công gọi là Hổ Khiếu Long Ngâm rất độc đáo, so với tuyệt kỹ thần công mà võ lâm đồn đại Sư Tử Hống còn thắng một bậc.

Phương Đình Long không hổ là một đời thần nhân, vô luận là văn chương, trí tuệ hay là võ công cũng đều hơn người, ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ chính là ông ta dựa vào Sư Tử Hống và Thiên Lý Truyền Âm hai môn thần công của võ lâm mà sáng tạo ra.

Thiên Lý Truyền Âm chỉ là một cách nói khoa trương thôi nhưng tuyệt kỹ Hổ Khiếu Long Ngâm của Phương Đình Long lại có thể truyền ra ít nhất là hơn mười dặm xa, Hổ Khiếu Long Ngâm vừa xuất có thể hủy nội tạng, chấn động tê liệt tai nghe, từ xa nghe tiếng đã bỏ của mà chạy lấy người.

Phương Thất ngay từ nhỏ đã được luyện tập môn công pháp này, người mẹ già của hắn mặc dù rất hiền và yêu thương hắn nhưng gia quy thì rất nghiêm không thể làm trái nên nếu hắn luyện công không tốt thì lúc nào cũng dùng gia pháp mà xử lý.

Một âm thanh như tiếng hổ rống rùng rậm rõ ràng phát ra và kéo dài một lúc mới tắt hẳn, cả thông đạo run lên nhưng sau một lúc mới khôi phục được về yên tĩnh vốn có.

Phương Thất vừa rồi chỉ là khê thét một tiếng dài thôi, hắn cũng không muốn làm sập thông đạo để chôn mình cùng chung với bầy rắn.

Nếu một người sống mà chôn cùng một đám rắn độc như vậy thì hãy thử tượng tượng xem có cảm giác và mùi vị ra sao.

Bầy rắn độc phía dưới đã bất động như thể những tảng đá, lẳng lẳng nằm đó không hề phát ra tiếng nào, tiếng sáo trúc kia cũng không còn vang lên nữa.

Phương Thất thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cảm giác được có một chút dễ chịu.

Phương Thất tiếp tục móc ra ngọn đuốc chiếu xuống phía dưới thì thấy cả bầy rắn độc tất cả đều cúi đầu nằm im re không nhúc nhích, thoạt nhìn rất hiền và đáng yêu như những con chim bồ câu.

Đáng tiếc rắn độc không phải là chim bồ câu, đặc biệt là một bầy rắn độc đầy đủ màu sắc như thế tập trung một chỗ.

Bây giờ mặc dù chúng nó thoạt nhìn hiền và đáng yêu như chim bồ câu nhưng đợi đến lúc chúng nó tỉnh lại thì sẽ không còn hiền như thế và cũng không đáng yêu nữa, chỉ cần bị một con trong bầy nhẹ nhàng cắn một cái thôi thì sẽ lấy đi tính mạng sẽ mất đi rất nhanh chóng.

Phương Thất nhú mào, tiếp đó lại khẽ thét một tiếng nữa.

Bầy rắn độc trên mặt đất liền động đậy nhưng là không có trật tự gì cả, phân ra chạy tứ tán, chỉ trong chốc lát đã bỏ đi hết không còn một con.

Rắn dù sao cũng là rắn, tuyệt không thể so sánh với rồng. Rắn một khi nghe được tiếng rầm của rồng thì ngoại trừ việc bỏ chạy trốn chết ra, thật sự không có con đường khác lựa chọn.

Phương Thất nở nụ cười.

Hắn nhẹ nhàng bay xuống mặt đất, lấy ống tay lên lau mồ hôi trên trán.

Cầm ngọn đuốc nhỏ trong tay, Phương Thất lại tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Nhớ tới Du Mộng Điệp, trong lòng Phương Thất lại lo lắng hẳn lên, nàng bây giờ rốt cuộc đang ở nơi nào? Hay là

Phương Thất cắn răng, hẳn thật không dám nghĩ tiếp nữa.

Là hẳn mang theo Du Mộng Điệp đến Đại Thông Tiền Trang, nếu Du Mộng Điệp xảy ra chuyện gì thì hẳn thật sự đảm đương không nổi. Nhớ tới cô nương đáng yêu xinh đẹp và có nụ cười như chuông ngân kia, trong lòng Phương Thất đột nhiên có chút khổ sở.

Lúc Du Mộng Điệp cười, giọng cười như chim hoàng oanh rời khỏi tổ, tiếng như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, thậm chí ngay cả một người đang đau buồn tuyệt vọng mà nghe thấy tiếng cười tuyệt vời như vậy thì trong nháy mắt cũng có thể cảm giác được sự sống có ý nghĩa như thế nào.

Nhưng tiếng cười tuyệt diệu chỉ có trên thượng giới kia chẳng lẽ lại mất đi trong tay mình sao?

Phương Thất đột nhiên tự đánh vào đầu một cái, hẳn thật sự đang hận chính bản thân đến nỗi muốn chết.

Nhưng bây giờ hẳn không thể chết được, tuyệt không thể.

Hắn còn có mối thù cần trả.

Mối thù của tứ ca hẳn tuyệt không thể không trả.

Phương Thất âm thầm thở dài, hẳn không phải là kẻ ngốc, mặc dù có thể nhìn ra Du Mộng Điệp thích hẳn nhưng hẳn không dám tiếp nhận phần tình cảm đó.

Khi không dám tiếp nhận thì không thể làm gì khác hơn là phải giả vờ không hiểu, không hiểu chính là một loại biện pháp trong khi không còn cách nào có thể tránh được.

Bởi vì hẳn vẫn còn chưa quên được Trầm Tuyết Quân

Nhớ tới Trầm Tuyết Quân, Phương Thất đột nhiên lại cảm giác được dường như đang có một cây trùy đập vào tim hẳn, từng giọt từng giọt máu đang lặng lẽ chảy ra.

Hắn mơ hồ cảm giác được tất cả mọi chuyện phát sinh tại nơi này rất có thể có mối quan hệ nào đó với Trầm Tuyết Quân.

Nhưng hẳn lại cự tuyệt chính mình suy nghĩ như vậy. Lúc một người đã cự tuyệt việc thừa nhận một việc gì đó thì nhất định có thể tìm ra rất nhiều lý do để cự tuyệt nó.

Tình yêu của Trầm Tuyết Quân đối với hắn, sự dịu dàng và tình ý sâu đậm kia Phương Thất vĩnh viễn cũng không quên được, và tình cảm của hắn đối với Trầm Tuyết Quân không phải cũng như thế sao.

Loại tình cảm này đã ăn sâu vào cốt tủy của hắn, hòa quyện cùng với máu đang chảy trong người, cho dù có chạy đến nơi chân trời góc biển thì cũng vĩnh viễn không thể thoát khỏi nó.

Cho nên Phương Thất đã nghĩ, dù bất luận thế nào thì Trầm Tuyết Quân cũng vẫn không sai, nàng vẫn còn yêu mình, ít ra tới giờ phút này hắn vẫn chưa tận mắt nhìn thấy Trầm Tuyết Quân đã làm ra chuyện gì có lỗi với hắn.

Hết thấy đều cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Phương Thất đột nhiên cảm giác được trong lòng hắn dễ chịu đi rất nhiều.

Còn Du Mộng Diệp thì sao? Phương Thất đột nhiên cảm thấy, âm thầm thở dài, bất luận là ai tổn thương tới Du Mộng Diệp thì hắn nhất định lấy máu của kẻ đó trả cho nàng.

Tuyết không buông tha.

Phương Thất tiếp tục hành trình, chân bước nhanh trong thông đạo tối đen tiến về phía trước.

Phía trước lại có một chỗ cong, vượt qua chỗ cong của thông đạo một đoạn không xa thì đường lại trở nên thẳng tắp.

Phía trước đột nhiên có một tiếng thổi ‘phù’ vang lên, tiếp đó liền có ánh sáng.

Phương Thất nhíu mày, hắn thật không nghĩ nơi đây còn có người khác.

Ở một bên vách của thông đạo có một căn phòng vuông nhỏ nằm đó, trong căn phòng có một cái bàn và một cái giường, trên bàn có nến, có một người đang yên lặng ngồi tại bàn.

Ánh nến trên bàn cháy lên thấp sáng cả căn phòng tối tăm.

Người ngồi tại bàn có ánh mắt còn sáng hơn cả ánh nến, tinh quang bắn ra bốn phía, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Phương Thất.

Phương Thất cũng tò mò đưa mắt nhìn vào người ngồi đó, người này thoạt nhìn thật sự có chút kỳ lạ.

Người ngồi trước bàn mặc một bộ đồ đạo sĩ rộng thùng thình, tuy nhiên cơ thể lại khô gầy, râu tóc xám trắng, trên đầu còn cài trâm, đôi mắt giống như hai cây kiếm sắc bén phóng ra, hình như muốn đâm xuyên người khác.

Phương Thất đột nhiên cảm giác được phía sau lưng ớn lạnh.

Người ngồi tại bàn thu ánh mắt lại, tinh quang trong hai mắt đột nhiên mất đi, tuy nhiên vẫn yên lặng ngồi ở trên ghế.

Phương Thất thở phào một hơi.

Người ngồi tại bàn đột nhiên lên tiếng hỏi: “Phương Thất phải không?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy.”

Người ngồi tại bàn lại hỏi: “Muốn đi đâu?”

Phương Thất lại đáp: “Đi đến điểm cuối cùng”

Người ngồi tại bàn lại hỏi: “Đã đi lâu rồi phải không?”

Phương Thất trả lời: “Đúng vậy.”

Người ngồi tại bàn gật đầu nói: “Vậy bây giờ đã tới rồi”

Phương Thất liền hỏi: “Đã tới đâu?”

Người ngồi tại bàn nói: “Đã tới được nơi muốn tới”

Phương Thất thở dài nói: “Chỉ tiếc nơi đây lại không có người mà ta muốn tìm.”

Người ngồi tại bàn lại hỏi: “Cho nên đây cũng không phải là nơi người muốn tới?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy.”

Người ngồi tại bàn liền lạnh lùng nói: “Đáng tiếc đã tới nơi đây rồi thì người cũng không thể đi nữa”

Phương Thất mỉm cười trả lời: “Chân là của ta, ta muốn đi đâu thì ai cũng ngăn không được.”

Người ngồi tại bàn lại nói: “Nếu trói chặt hai chân người thì sao?”

Phương Thất đáp: “Thì ta cũng sẽ bò đi”

Người ngồi tại bàn thở dài, nói: “Xem ra ta không thể làm gì khác hơn là phải trói chặt luôn đôi tay của người”

Phương Thất cười cười, nói: “Người dùng cái gì trói ta đây?”

Người ngồi tại bàn đáp: “Dùng cây roi của ta”

Phương Thất liền nói: “Sao người không thử đi?”

Người ngồi tại bàn lại nói: “Thử thì thử vậy”

Vừa dứt lời, cánh tay trái của người ngồi tại bàn đột nhiên như có phép biến ra một cây roi dài, cây roi trong tay hần tựa như một con linh xà trườn tới, đột nhiên đã quấn lấy hai chân của Phương Thất.

Phương Thất lấy làm kinh hãi liền rút đao ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên thành hình cầu vòng, một đao xuất ra đã chặt đứt cây roi.

Tay cầm roi của người ngồi tại bàn run lên, rồi đột nhiên thu roi trở về, chỉ để lại một khúc đã bị Phương Thất chặt đứt.

Người ngồi tại bàn khẽ thở dài, nói: “Có thể chặt đứt roi của ta thì người là người đầu tiên đó”

Phương Thất cũng khẽ thở dài, nói: “Có thể đem hai chân ta hai chân chế trụ thì người cũng là người đầu tiên”

Người ngồi tại bàn mỉm cười.

Phương Thất cũng cười.

Người ngồi tại bàn đột nhiên hỏi: “Người là ai?”

Phương Thất đáp: “Ta chính là Phương Thất, Phương Thất chính là ta, còn người là ai?”

Người ngồi tại bàn khẽ lắc đầu, nói: “Phương Thất là ai? Lão đạo là Đại Mộng.”

Phương Thất quả thực có chút dở khóc dở cười, nói: “Người không biết Phương Thất là ai thì vì sao phải ở đây chờ ta?”

Người ngồi tại bàn vẫn im lặng không trả lời.

Phương Thất hỏi: “Đại Mộng? Đại Mộng là ai?”

Người ngồi tại bàn lại thản nhiên nói: “Đại mộng chính là đại mộng, thế sự vốn chính là một giấc mộng lớn, cần gì phải biết là ai?”

Phương Thất gật đầu, nói: “Có đạo lý, rất có lý, nhưng đối với một người đạo sĩ thì không nên gọi là Đại Mộng, trong phật giáo hần là mới có pháp danh này, người đến tốt cùng là hòa thượng hay là đạo sĩ vậy?”

Người ngồi tại bàn nói: “Phật cũng là đạo, đạo cũng là phật, trong thiên địa vạn sự vạn vật đều có đạo, cần gì phải phân chia?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thế sự vốn chính là một giấc mộng, người cần gì phải ở đây chờ ta?”

Đại Mộng khẽ thở dài, nói: “Không phải ta muốn ở đây chờ người mà là ta không thể đi được”

Phương Thất nhú mày hỏi: “Không có đường trốn đi à?”

Đại Mộng suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Nếu người không có đôi chân thì người còn có thể chạy đâu?”

Phương Thất đột nhiên lặng người, người ngồi trước bàn vẫn ngồi ở ghế không hề động đậy, Phương Thất lúc này mới chú ý tới, dưới ánh nền chập chờn như bóng ma trên bàn chiếu rọi thì phía dưới ghế không hề có gì cả, hai chân của Đại Mộng đã bị chặt mất.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

57. Chương 57: Thế Sự Như Giấc Mộng.

Phương Thất nhìn vào phía dưới thân trống rỗng của Đại Mộng, khẽ thở dài nói: “Người đích xác là không thể trốn đi đâu cả”

Đại Mộng nói: “Nhân sinh quý tại tiêu dao, tự do tự tại, giống như ta vậy” Đại Mộng cười khổ, có chút nói không ra lời.

Phương Thất đột nhiên nói: “Bất quá ta có thể mang người ra ngoài.”

Đại Mộng liền hỏi: “Người thật muốn làm thế?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy.”

Đại Mộng lại hỏi: “Tại sao người không hỏi xem ta có muốn rời đi không?”

Phương Thất ngẩn người, lên tiếng: “Vậy người có muốn rời đây hay không?”

Đại Mộng thản nhiên đáp: “Ta không muốn.”

Phương Thất hỏi: “Tại sao?”

Đại Mộng thở dài nói: “Cuộc đời như giấc mộng, trong mộng cũng là cuộc đời. Nơi này cùng ở ngoài có gì khác nhau? Nếu không thể tiêu điều tự tại thì ta cần gì phải đi ra ngoài?”

Phương Thất khẽ thở dài, trầm mặc không nói.

Đại Mộng đột nhiên hỏi: “Vừa rồi một tiếng thét vang kia có phải là tuyệt kỹ Hồ Khiếu Long Ngâm của Phương gia không?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy.”

Đại Mộng nhú nhú mày, nhìn chằm chằm vào Phương Thất, hỏi: “Phương Thanh Vân là gì của người?”

Cả người Phương Thất đột nhiên run rẩy, nhìn vào người ngồi tại bàn, chậm rãi trả lời: “Đó là tiên phụ”

Phương Thất đã thật lâu không có nghe qua cái tên này rồi.

Đối với cha, Phương Thất thật sự không có ấn tượng gì cả, từ lúc hắn sinh ra tới nay thì chưa hề gặp mặt được cha của hắn, vì thế nên không có tình cảm yêu thương hoặc là cảm tình đặc biệt gì cả, chỉ là mỗi lần nhớ tới trong lòng chỉ hơi buồn bã thôi.

Một đứa trẻ chưa hề gặp qua người cha, một đứa trẻ vừa sinh ra thì người cha đã qua đời thì đối với người cha kia trong lòng của hắn chỉ có sự buồn bã mà thôi.

Đại Mộng chậm rãi gật đầu, lẩm bẩm nói: “Thì ra là thế, thì ra là thế”, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, tinh quang trong hai mắt lại bắn ra bốn phía, nhìn chằm chằm Phương Thất, nói: “Tiên phụ? Chẳng lẽ ông ta”

Phương Thất trầm mặc nói: “Gia phụ đã trở về cõi tiên hơn ba mươi năm rồi”

Đại Mộng đột nhiên nở nụ cười.

Phương Thất không khỏi trợn mắt nhìn Đại Mộng.

Cho dù hấn đối với cha hấn không có ấn tượng và cảm tình gì nhưng nếu người khác nghe được tin cha hấn đã chết mà lại cao hứng thì thử hỏi Phương Thất sao không phần nộ cho được.

Cha thì dù sao cũng là cha, là người đã sinh ra hấn.

Đại Mộng lẩm bẩm: “Đã chết, đã chết, cũng hay, có thể thoát khỏi sự trói buộc của thân thể, đến nơi tiên cảnh, cũng còn hơn ở tại trần thế chịu khổ”

Phương Thất ngẩn người, lời của Đại Mộng nói tựa hồ cũng có chút đạo lý. Trong mấy năm sống kiếp sống phiêu bạt, Phương Thất cũng đã nếm trải nhiều khó khăn và đau khổ trong cuộc sống .

Phương Thất thăm thở dài, chậm rãi nói: “Chỉ tiếc có đôi khi cho dù phải chịu khổ thì chúng ta cũng phải cố sống, bởi vì chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm”, hấn nhìn Đại Mộng, nói: “Rất nhiều chuyện”

Khi nói ra những lời này nhưng trong ánh mắt của Phương Thất toát ra vẻ rất kiên định.

Đại Mộng cười cười, nói: “Ta vốn cũng nghĩ như thế, sống trong căn phòng tối tăm này nhiều năm ta cũng đã dần dần hiểu được”, hấn tiếp tục nói: “Nhất là hôm nay”

Phương Thất liền hỏi: “Hiểu được cái gì?”

Đại Mộng nói: “Hiểu được việc muốn sống chỉ là do chính bản thân tự tìm ra lý do sống cho mình mà thôi, và cũng hiểu được cái chết đích xác còn tốt hơn so với việc còn sống”

Phương Thất nhíu mày suy nghĩ, không nói một lời.

Đại Mộng cười khổ nói: “Phương Thanh Vân đã chết hơn ba mươi năm, còn ta thì lại ở trên trần thế này chịu khổ hơn ba mươi năm, người nói đi, có phải cái chết tốt hơn so với còn sống không?”

Chết rồi quả thật không cần phải chịu đựng gì nữa, một người không có đôi chân bị nhốt trong căn phòng tối tăm này quả thật chẳng biết đã phải chịu bao nhiêu đau khổ rồi nữa, sống trong một nơi có sự yên tĩnh và bóng đêm vô tận bao quanh này thì không phát điên đã là kỳ tích rồi.

Phương Thất đột nhiên cũng cảm giác được việc còn sống như vậy thì chi bằng chết đi còn tốt hơn. Nếu thay đổi là mình, thì chỉ cần sống trong nơi bóng đêm vô tận bao trùm này ba ngày thôi chắc cũng sẽ nổi điên.

Phương Thất thở dài, nói: “Người thật ra có quan hệ ra sao với tiên phụ của ta?”

Đại Mộng khẽ lắc đầu, nói: “Bây giờ cả ta cũng không nhớ rõ nữa, cuộc đời là mộng, chớp mắt đã qua trăm năm, cuộc đời như mộng, mọi sự giai không, cần gì phải so đo đến ân ân oán oán Phương Thanh Vân đích xác so với người trong mộng như ta đây thông minh vạn lần.....”

Phương Thất đột nhiên cười lạnh nói: “Người sống trên đời, trên không thể không hiểu với cha mẹ, dưới không thể không giáo dục con cái, chỉ nghĩ đến bản thân mình thì không thấy quá ích kỷ sao?”

Đại Mộng thở dài nói: “Người sai rồi, thiên địa bao trùm vạn vật, mọi sự đều do thiên ý, năng lực con người sao có thể chống lại đây?”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Nếu chết đi là vui vẻ thì sao người lại không chết?”

Đại Mộng chậm rãi gật đầu, một hồi lâu khẽ thở dài: “Người là con của Phương Thanh Vân, ta cũng không làm khó người nữa, người đi đi!”

Phương Thất liền nói: “Hẹn gặp lại”

Đại Mộng thản nhiên nói: “Không cần thiết.”

Phương Thất khẽ thở dài, liếc nhìn Đại Mộng một cái, chỉ thấy Đại Mộng đang cúi đầu ngồi tại đó, Phương Thất chậm rãi lắc đầu, tiếp đó trở ra khỏi căn phòng và đi tiếp về phía trước.

Phía sau đột nhiên truyền đến một âm thanh kỳ quái, tựa như một luồng gió mát thổi qua, ngay sau đó lại khẽ vang lên một tiếng ‘Đông’, Phương Thất nhíu mày rồi lui nhanh trở lại chỗ của Đại Mộng.

Trên bàn nền vẫn còn cháy leo lét, Đại Mộng vẫn ngồi trên ghế, tuy nhiên đầu của hấn đã ngã ra sau lưng.

Cây roi dài nằm sóng xoài trên mặt đất, nằm cạnh nó có một thanh chủy thủ còn dính máu, cổ họng của Đại Mộng đã bị cắt đứt, máu tươi đang chảy ra như suối nhuộm đỏ cả bộ đồ trên thân.

Phương Thất nhíu mày, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng rồi xoay người đi.

Cuộc đời như mộng, thật chẳng biết hiện tại gặp được Đại Mộng là trong hiện thực hay là đang ở trong mộng nữa?

Hết thấy đều như một giấc mộng.

Nếu là đang trong mộng thì cứ mặc nó đi, cần gì phải phân rõ là đang tỉnh hay mộng? Như vậy thì đâu cần gì phải phân rõ sống hay chết?

Có một số việc vốn là không có đáp án.

Nếu người cứ nhất định muốn phân rõ đúng sai thì kết quả thường thường chỉ có thể là mang đến sự phiền não cho mình.

Một người một lòng muốn chết thì ai có thể ngăn cản được đây? Một người nếu cho rằng chết là một loại vui vẻ thì ai có thể nói thuyết phục hẳn được?

Phương Thất vẫn còn sống, còn sống thì phải làm những chuyện khi còn sống nên làm.

Trong thông đạo vẫn một mảnh tối đen, Phương Thất khẽ thở dài rồi lại móc ra một ngọn đuốc nhỏ.

Đây cũng là ngọn đuốc cuối cùng trong người của hắn, không biết con đường phía trước còn xa hay không nữa.

Chân của Phương Thất đã bước nhanh hơn.

Đột nhiên nhìn thấy ở phía trước không có đường đi nữa.

Nhìn kỹ lại thì cũng không phải là không có đường đi mà là có một bóng đen cao lớn đang đứng chặn giữa đường.

Phương Thất dùng ngọn đuốc chiếu về phía trước.

Một người giống như một cái tháp đang đứng trong thông đạo, thân hình cao lớn, trên thân mặc một bộ áo của hòa thượng, tuy nhiên lại là màu đỏ, một bên vai và tay để trần làm lộ ra cơ thể giống như là một khối thiết, đầu cao bóng lờng, trên đỉnh đầu có chấm chín chấm trắng rất rõ ràng. Phương Thất nhìn vào con người kỳ quái này và nói: “Xin hãy nhường đường”

Người nọ liền hỏi: “Tại sao phải nhường?”

Phương Thất nói: “Bởi vì ta muốn đi tiếp”

Người nọ nói: “Người có thể đi tiếp nhưng phải để lại một món đồ”

Phương Thất hỏi: “Người muốn gì?”

Người nọ nói: “Muốn mạng của người”

Phương Thất nở nụ cười, nói: “Một hòa thượng hung ác như người vậy thì ta chưa từng thấy qua bao giờ”

Người nọ cười lạnh nói: “Ta không phải là hòa thượng, ta là La Hán.”

Phương Thất đột nhiên ngẩn ra, đã sớm nghe đồn trên giang hồ có một La Hán, vốn là họ La tên Hán, bởi vì cái tên này cho nên hắn mới đến Thiếu Lâm Tự xuất gia, luyện được một thân công phu, võ công cực cao, công phu khổ luyện là Thiết Bồ Sam Kim Chung Trảo, toàn thân đao thương bất nhập. Khi công phu đại thành thì đã rời khỏi Thiếu Lâm, tự xưng là La Hán, trên giang hồ hoành hành bá đạo, mấy năm gần đây đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, không ngờ lại xuất hiện tại đây.

Phương Thất trầm thổ dài, nói: “Thì ra là người”

La Hán lạnh lùng nói: “Đúng là bốn đại gia”

Phương Thất nói: “Ta với người không thù không oán”

La Hán nói: “Vốn không có nhưng bây giờ đã có ”

Phương Thất nói: “Thật à? Sao ta không biết?”

La Hán cười lạnh nói: “Ta đứng ở chỗ này, còn ngươi thì muốn đi qua nơi này”

Phương Thất nhíu mày, nói: “Chỉ bởi vì ta muốn ngươi nhường đường cho nên mới có thù với ngươi à?”

La Hán nói: “Không sai.”

Phương Thất nở nụ cười, nói: “Ngươi thật là hoành hành bá đạo quá đó.”

La Hán nói: “Hoành hành bá đạo thì có chỗ nào không tốt?”

Phương Thất nói: “Có một điểm không tốt”

La Hán liền hỏi: “Là gì?”

Phương Thất nói: “Sẽ bị chết nhanh một chút”

La Hán liền ngửa đầu cười to.

Phương Thất mỉm cười nhìn La Hán.

La Hán ngừng cười, một quyền đột nhiên xuất ra đánh tới Phương Thất.

Một quyền này đúng là một chiêu La Hán Khai Sơn trong Thiếu Lâm La Hán Phục Hổ Quyền, uy cương dũng mãnh, tốc độ nhanh như gió, có thể đem La Hán Phục Hổ Quyền luyện đến cảnh giới như thế thì trong Thiếu Lâm Tự chỉ có hai người, trong đó một người chính là La Hán này.

Nắm tay trong chớp mắt đã đến trước mắt.

Phương Thất động tác như tia chớp chuyển ngọn đuốc sang tay trái, còn tay phải thì thuận tay rút đao ra khỏi vỏ, ánh đao dưới ánh sáng của ngọn đuốc lóe lên một đường trông giống như cầu vồng, một đao xuất ra bổ vào nắm tay của La Hán đang đánh tới.

Có một loại niềm tin gọi là ‘không tin có tà’, Phương Thất vốn là mang loại niềm tin này trong người, cái hắn muốn chính là một đao bổ đôi nắm quyền của La Hán.

Đáng tiếc có đôi khi ‘không tin có tà’ là không được, mặc dù một đao này đã bổ rất mạnh vào nắm tay của La Hán nhưng là lưỡi đao giống như là chém vào đá tảng vậy, lực phản hồi khiến cho cánh tay của Phương Thất tê dại.

La Hán cười hắc hắc, tiếp đó liền ra tiếp một quyền.

Phương Thất đột nhiên cúi người xuống, một đao lại xuất ra đâm vào bụng của La Hán.

Nhưng một đao này đâm vào cũng giống như là đâm vào sắt thép vậy, La Hán vẫn như không chịu bị gì cả, còn Phương Thất thì ngược lại bị chấn phải lùi ra sau ba bước.

La Hán ha ha cười to, nhắc chân xuất tiếp một cước đá vào Phương Thất.

Phương Thất điểm mũi chân nhẹ lên mặt đất rồi nhảy lên cao, tiếp đó lại một đao đâm thẳng vào cổ họng của La Hán.

Cổ họng là một trong những nơi yếu nhất trên cơ thể con người, cho dù là Thiết Bối Sam cũng rất khó luyện nơi này trở nên đao thương bất nhập, nếu La Hán chỉ khổ luyện công phu toàn thân thì cổ họng của hắn hẳn phải là phải nơi yếu nhất.

Nhưng Phương Thất đã sai.

Cổ họng của La Hán vẫn cứng rắn như thiết, lúc đao trong tay Phương Thất đâm vào cổ họng của La Hán thì hắn đã biết được, tuy nhiên Phương Thất cũng mượn lực phản chấn bay ngược về phía sau khoảng bảy tám thước mới đáp xuống.

Phương Thất thở dài, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.

La Hán lại ha ha cười to, chân chỉ tiến hai bước thì đã đến, tiếp đó chân trái xuất ra một chiêu ‘Trắc Thích Bắc Đẩu’ hướng Phương Thất tung ra, tựa như hấn muốn một cước này đá văng Phương Thất tới điểm cuối thông đạo vậy.

Phương Thất cắn răng, ánh đao lại lóe lên, hướng về huyệt Dũng Tuyền dưới giữa lòng bàn chân của La Hán đâm tới.

La Hán đột nhiên kêu thảm một tiếng, một đao này bỗng nhiên đã đâm xuyên qua lòng bàn chân của hấn vào tới xương.

La Hán kêu thảm một tiếng rồi rơi phịch xuống đất.

Phương Thất nở nụ cười, nguyên lai điểm yếu của La Hán nằm ở huyệt Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân.

Một đao tiếp đó lại xuất ra, ánh đao lóe lên, thẳng một đường đâm vào cổ họng của La Hán.

La Hán vẫn ngồi ở đó, tại cổ họng không ngừng phát ra âm thanh ‘Lạc Lạc Lạc’.

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta thật sự nghĩ rằng người đao thương bất nhập, giết không chết, thì ra người cũng có thể chết.”

Âm thanh ‘lạc lạc’ vẫn không ngừng phát ra tại cổ họng của La Hán, hấn một câu nói cũng không nên lời nữa.

Phương Thất mỉm cười nói: “Giết người cũng tính là vì dân trừ hại, người không ngại thì đến thế giới cực lạc phương tây một chuyến hỏi xem Phật tổ có đồng ý nhận người làm đệ tử không?”

La Hán trừng đôi mắt nhìn vào Phương Thất, Phương Thất chậm rãi tra đao vào vỏ, còn hấn thì từ từ ngã lảo lảo ra.

Phương Thất thở dài, tiếp đó bước qua cái xác của La Hán rồi tiếp tục tiến tới trước.

Ngon đuốc trong tay đã sắp tắt.

Lại băng qua một chỗ cong nữa, phía trước dường như là một cái dốc.

Trong lòng Phương Thất liền mừng rỡ, xem ra cũng đã sắp đến mặt đất rồi.

Phía sau đột nhiên phát ra một tiếng nổ ‘ầm’ dữ dội, trong chớp mắt đất rung núi chuyển, các mảnh đất đá nhỏ từ phía sau văng tới, có lẽ đường hầm trong thông đạo phía sau lưng đã sụp đổ.

Trong đầu Phương Thất nhanh chóng hiện lên một ba chữ - Phích Lịch Đường.

Thuốc nổ của Giang Nam Phích Lịch Đường danh chấn thiên hạ, và cũng chỉ có thuốc nổ của Phích Lịch Đường mới có thể có được uy lực như thế.

Phương Thất đột nhiên nghĩ đến: phía sau sụp đổ, còn phía trước thì sao?

Nếu phía trước cũng bị nổ sụp thì không phải bản thân sẽ bị chôn sống tại đây?

Mồ hôi của Phương Thất lại tuôn ra, cả thân hình chợt lóe, tay vừa cầm ngọn đuốc chiếu rọi vừa nhanh chóng phóng về phía trước.

Bỗng nhiên ánh lửa của ngọn đuốc tắt đi, trong thông đạo lại lâm một mảnh tối đen.

Đường trong thông đạo thẳng tắp, Phương Thất đang chậm rãi bước tới.

Phương Thất đột nhiên nhìn thấy ở xa xa phía trước, cũng không thể đoán được bao xa, có một vật gì đó đang cháy phát ra ánh lửa cùng tiếng “xuy xuy xuy” vang khắp thông đạo yên tĩnh.

Thuốc nổ.

Bọn chúng quả nhiên muốn chôn sống mình ở đây.

Với khoảng cách xa như vậy, không biết bản thân có khả năng vượt qua chỗ đó lúc chưa phát nổ hay không, nếu chậm một bước thì thuốc nổ sẽ nổ mạnh, bản thân sẽ bị chôn sống tại nơi này.

Thuốc nổ của Giang Nam Phích Lịch Đường tuyệt không phải là thứ đồ chơi, nó cũng không cần biết võ công của người cao bao nhiêu cả.

Mồ hôi toàn thân của Phương Thất lại tuôn ra như suối.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

58. Chương 58: Một Kế Sách Đơn Giản.

Phương Thất đột nhiên do dự, mồ hôi từ trán trong nháy mắt tuôn chảy xuống.

Nên tới hay lùi đây?

Đi tới thì sẽ có một đường sinh cơ nhưng không thể nghi ngờ là hết sức nguy hiểm, nếu chậm một bước không thể vượt qua thì vừa lúc thuốc nổ nổ mạnh sẽ lập tức phần thân toái cốt. Còn lùi về phía sau thì tạm thời sẽ an toàn giữ mạng nhưng nếu muốn bằng sức một người dùng đao đào một con đường thông lên mặt đất tại nơi tối tăm và thiếu không khí này thì thật không biết sẽ cố gắng duy được bao lâu?

Hai ý nghĩ trong đầu Phương Thất giằng co lẫn nhau. Phương Thất cắn răng, hẩn quyết định đi tới.

Ngay lúc này thì âm thanh “xuy xuy” phía trước đột nhiên tắt hẳn, màu lửa cháy sáng cũng tắt luôn, trong lòng của Phương Thất không khỏi sững sốt.

Bỗng có tiếng của một người ở phía trước vang lên: “Tiểu huynh đệ, tới đây nào”, tiếng nói tuy nhỏ nhưng vẫn rõ ràng bên tai.

Là Hiên Viên Hoảng.

Phương Thất mừng rỡ, trong chớp mắt đã phóng người đến bên cạnh Hiên Viên Hoảng, thông đạo vẫn một mảnh tối đen, đưa tay ra thậm chí còn không thấy năm ngón tay, chỉ có thể cảm giác được đang đứng bên người Hiên Viên Hoảng thôi.

Hiên Viên Hoảng nói: “Chúng ta ra ngoài trước rồi hãy nói”

Phương Thất thấp giọng nói: “Vâng.”

Trong nháy mắt trong đầu hẩn dâng lên nhiều ý nghĩ hỗn loạn, trong thông đạo tối đen, đầu của Phương Thất đột nhiên đổ đầy mồ hôi, vẻ mặt đỏ bừng.

Nếu như Hiên Viên Hoảng hỏi Du Mộng Điệp đâu thì phải trả lời thế nào đây?

Chính mình đã mang Du Mộng Điệp đến Đại Thông Tiền Trang, còn Hiên Viên Hoảng từ Minh Nguyệt Sơn Trang mang Du Mộng Điệp ra, Du Mộng Điệp xảy ra chuyện thì mình làm sao ăn nói với Hiên Viên Hoảng? Và Hiên Viên Hoảng sẽ phải làm sao ăn nói với Thái Hồ Điều Tẩu Du Vọng Nhạc?

Phương Thất bước ở phía sau mà trong lòng dao động mãnh liệt, vừa lo lắng vừa xấu hổ, mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả quần áo.

Hẩn đột nhiên không muốn suy nghĩ nữa, sau khi rời khỏi đây thì cứ mặc Hiên Viên Hoảng xử trí.

Phương Thất đánh một cái vào đầu hẩn, giờ phút này hẩn thật hận bản thân đến nỗi muốn chết cho xong.

Trong lòng hẩn đột nhiên lại mong chờ có kỳ tích xuất hiện, lúc vừa ra khỏi nơi đây thì thấy được Du Mộng Điệp đang đứng mỉm cười chờ mình.

Nhưng điều đó có thể xảy ra không?

Con đường trong thông đạo vừa dài vừa tối đen, không biết đâu là điểm cuối.

Phía trước đột nhiên có ánh sáng.

Ánh sáng màu trắng bạc.

Một vầng trăng sáng sắp ngã về tây, ánh sáng của nó phá ra rất ảm đạm.

Nơi này đúng là khu rừng nhỏ ở phía nam thành.

Hiên Viên Hoằng cười nói: “Con có thể từ nơi này thoát ra, đích xác là rất giỏi”

Về mặt Phương Thất đồ bưng.

Hắn tưởng rằng Hiên Viên Hoằng sẽ hỏi hắn Du Mộng Điệp đang ở đâu, tuy nhiên Hiên Viên Hoằng lại không hỏi.

Phương Thất nói lấp bắp: “Cửu Công văn bối”

Hiên Viên Hoằng ngắt lời hắn, than thở: “Ôi, bây giờ toàn thân con dơ bẩn trông giống như một con chuột chũi vậy”

Phương Thất cúi đầu nhìn một chút vào hắn, quả thật rất dơ bẩn, vừa rồi trong thông đạo đã dính đầy bụi đất, mồ hôi, còn cả vết máu nữa, quả thực so với chuột chũi còn thua xa chứ đừng nói chi đến Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ, nếu so thì cách xa mười vạn tám nghìn dặm.

Nhưng lúc này hắn hơi đâu mà để ý.

Có một số việc không thể trốn tránh, cũng không có biện pháp trốn tránh, nếu người vẫn còn là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Phương Thất thở dài, hắn đã quyết tâm không trốn tránh nữa.

Hiên Viên Hoằng lại mỉm cười nói: “Bất quá chỉ dơ một chút mà thôi, cả đời lão ăn mày ta cũng thường giống con vậy”

Tại sao Hiên Viên Hoằng lại không hỏi xem Du Mộng Điệp đang ở đâu?

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Hoằng, cắn răng, chậm rãi nói: “Cửu Công, Du muội muội đã mất tích.”

Hiên Viên Hoằng cười hỏi: “Mất tích? Con đang nói Du nha đầu à?”

Lão ăn mày này thật lợi hại, tới giờ phút này mà ông ta vẫn còn có thể cười được.

Phương Thất lớn tiếng nói: “Đúng vậy, là văn bối đã hại muội ấy, chuyện này do văn bối phụ trách, mặc dù văn bối không đảm đương nổi trách nhiệm như vậy nhưng văn bối nhất định phải tìm cho ra muội ấy, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nếu Du muội muội đã chết, văn bối sẽ lấy mạng bồi thường”

Hiên Viên Hoằng mỉm cười gật đầu, nói: “Nói hay lắm”

Phương Thất cắn răng, cúi đầu.

Chợt nghe một giọng nói vang lên: “Ca thật sự muốn bồi thường mạng cho muội sao?”

Một thân ảnh tuyệt vời tựa như một con bướm đang vờn bên hoa đột nhiên từ trên một gốc cây phía sau nhảy xuống, đó chính là Du Mộng Điệp.

Phương Thất kinh ngạc nhìn Du Mộng Điệp, trong nháy mắt lặng người.

Rốt cuộc muội đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đột nhiên biến mất như thế? Rồi lại đột nhiên xuất hiện? Lúc huynh đuổi theo người kia thì tại Đại Thông Tiên Trang đã xảy ra chuyện gì?

Nếu muội bị người chế trụ thì là ai đã cứu muội? Chẳng lẽ là Hiên Viên Hoằng tiên bối đã kịp thời ra tay?

Hoặc là muội căn bản chẳng có gặp chuyện gì cả và tự huynh lại nghĩ là bọn chúng đã ra tay? Tiếp đó bị dẫn vào thông đạo và đã trúng kế “thỉnh quân nhập ủng” (tạm dịch: dụ người tự sa vào lưới) của chúng?

Phương Thất trong nháy mắt vừa mừng vừa sợ, trong đầu có hàng trăm câu hỏi lý giải không được, cũng còn may là Du Mộng Điệp không có việc gì nên trong lòng của Phương Thất đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Du Mộng Điệp lặng lẽ nhìn Phương Thất, ánh trăng rơi vào người nàng, gió thổi nhẹ nhẹ làm mái tóc mềm mại của nàng bông bênh như thác, trông thật là xinh đẹp.

Vì một chuyện như thế mà Phương Thất muốn đem mạng của hắn ra bồi thường, đàn ông như vậy có đáng để yêu không?

Muội thích ca nhưng sao ca lại luôn giả vờ không biết?

Ca thật sự không biết hay vẫn còn chưa quên được Trầm Tuyết Quân?

Nhưng Trầm Tuyết Quân kia đã đi rồi, còn muội thì đang ở bên cạnh của ca, tại sao ca lại không chịu chú ý đến muội?

Khi muội xảy ra chuyện thì ca lại cam nguyện vì muội mà chết, cảm tình như vậy có phải là tình yêu không? Hay là sự áy náy?

Du Mộng Điệp lại nhớ tới tình cảnh đêm đó từ Bạch Đà Sơn trở về, trên đường nàng đã ôm chặt lấy Phương Thất, còn Phương Thất thì chỉ run rẩy và cứng nhắc, làm cho nàng khóc ướt hết cả mặt và ngực áo của Phương Thất.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, bất luận thế nào thì người đàn ông này cũng cam nguyện vì mình mà chết, trong thông đạo tối đen kia hắn đã trải qua cử tử nhất sinh thì dù có thế nào đi nữa cũng không thể trách hắn được.

Tất cả chỉ bởi vì Trầm Tuyết Quân, nghĩ tới Trầm Tuyết Quân, trong lòng Du Mộng Điệp không khỏi dâng lên sự ghen ghét.

Trầm Tuyết Quân kia rốt cuộc xinh đẹp tới cỡ nào? Dịu dàng cỡ nào? Mà có thể làm cho Phương Thất không thể quên được?

Tại sao Trầm Tuyết Quân lại thần bí như thế, nàng ta rốt cuộc là ai mà có thể khiến cho Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành không tiếc ngàn dặm đến đây tìm nàng và gặp phải độc thủ?

Việc này bây giờ vẫn còn là một điều bí ẩn, nếu đã nghĩ không ra thì không nên suy nghĩ nữa, nếu không thì mặc dù có nghĩ đến nổ tung đầu ra đi nữa cũng không thể nghĩ ra.

Du Mộng Điệp tin tưởng, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ gặp được Trầm Tuyết Quân, một ngày nào đó thì tất cả chân tướng cũng sẽ rõ ràng.

Toàn thân Phương Thất bây giờ đích xác rất dơ bẩn giống như một con chuột chũi.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, nói: “Thất ca, ca hãy đi tắm rửa và thay quần áo đi”

Phương Thất do dự hỏi: “Muội muội không có việc gì sao?”

Du Mộng Điệp thản nhiên cười nói: “Ca xem dáng của muội giống như xảy ra chuyện gì à?”

Phương Thất gật đầu, đưa tay quạt mồ hôi trên trán, cười khổ nói: “Không có việc gì là tốt rồi, huynh bây giờ thật sự rất muốn đi tắm rửa thay quần áo và ăn một bữa ngon”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Vậy sao chúng ta còn chưa trở về?”

Xa xa đột nhiên truyền đến tiếng cười to cùng giọng nói của Hiên Viên Hoảng: “Người trẻ tuổi các con sao mà chậm quá vậy, thôi lão ăn mày ta đi trước một bước vậy”

Phương Thất quay đầu lại nhìn thì không còn thấy Hiên Viên Hoảng bên người nữa. Mặt của hai người có chút đỏ lên, cúi thấp đầu chậm rãi bước trở về.

Phương Thất nhin không được liền hỏi: “Lúc huynh rời đi thì rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Du Mộng Điệp ngẩng đầu nhìn Phương Thất , mỉm cười nói: “Ca thật muốn biết?”

Phương Thất gật đầu đáp: “Ừm.”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội không nói cho ca biết đâu”

Phương Thất nói: “Muội”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, mỉm cười, nói: “Ca thật sự muốn biết sao?”

Phương Thất đáp: “Rất muốn”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội đây sẽ không nói cho ca biết để ca luôn lo lắng”

Phương Thất không nói, thở dài, ngẩng đầu nhìn về ánh trăng tàn sắp lặn.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Rất cực ca có muốn biết hay không?”

Phương Thất hỏi: “Muốn biết cái gì?”

Du Mộng Điệp nói: “Chuyện đã phát sinh khi ca rời đi”

Phương Thất nói: “Vừa rồi rất muốn nhưng bây giờ đột nhiên lại không muốn biết nữa”

Du Mộng Điệp hỏi: “Tại sao”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh không nói cho muội biết đâu”

Du Mộng Điệp ngẩn người, đột nhiên cười hì hì nói: “Kỳ thật muội biết ca vẫn còn muốn biết, chỉ bắt quá.....”

Phương Thất hỏi: “Chỉ bắt quá cái gì?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Chỉ bắt quá ca đang giả vờ thôi.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh đâu cần phải giả vờ”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Thôi đi, muội sẽ nói cho ca biết vậy”

Phương Thất nói: “Huynh không vội, muội không có việc gì là được, huynh cần gì phải phải biết thêm”

Du Mộng Điệp đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười nhưng chuông ngân thanh thúy dễ nghe, vang vọng trong đêm tối tịch mịch, tuy nhiên trong tiếng cười dường như có ẩn chứa một nỗi buồn nào đó.

Phương Thất liền hỏi: “Muội đang cười gì thế?”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, buồn bã nói: “Kỳ thật muội đâu có gặp chuyện gì, nhưng lại khiến cho ca phải gặp nguy hiểm”

Phương Thất thản nhiên nói: “Người sống trong giang hồ vốn chính là sống trong nơi hiểm nguy, gặp nhiều hơn cũng tốt”

Du Mộng Điệp nói: “Nhưng chút nữa thì ca đã mất mạng rồi”

Phương Thất nói: “Chỉ cần muội không có việc gì là tốt rồi, nếu muội xảy ra chuyện thì mới thật là lấy mạng của huynh”

Du Mộng Điệp đột nhiên nắm lấy khuỷu tay Phương Thất, nói: “Thì ra là ca rất quan tâm đến muội”

Phương Thất cười khổ nói: “Người huynh bây giờ dơ bẩn lắm đấy”

Du Mộng Điệp gắt giọng: “Muội mặc kệ, muội thích người dơ bẩn như thế, thì sao nào?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Muội có muốn nghe lời thật lòng của huynh không?”

Phương Thất vốn muốn nói, nếu muội xảy ra chuyện gì thì huynh không cách nào có thể giao phó với Hiên Viên tiên bối, đây mới chính là điều thật sự lấy mạng của huynh.

Du Mộng Điệp lắc đầu, thản nhiên nói: “Không muốn”

Du Mộng Điệp hiểu được Phương Thất muốn nói gì nhưng nàng lại không muốn Phương Thất chính miệng nói ra.

Lời nói thật thì thường sẽ mất lòng, lời nói dối thì lại thường rất dễ nghe lọt lỗ tai, cho nên đại đa số phụ nữ ai cũng đều thích nghe lời nói dối mà không hề muốn nghe lời nói thật.

Dù cho biết rõ là lời nói dối thì cũng không muốn vạch trần bởi vì lời nói dối thường rất thoải mái khi nghe và rất thích thú, cho nên một người phụ nữ thật sự thông minh thì có đôi khi lại cam tâm tình nguyện nghe những lời nói dối ấy.

Đối với Du Mộng Điệp mà nói thì chỉ cần những lời này của Phương Thất cũng là đủ rồi, về phần tại sao thì nàng không muốn biết đến.

Nàng là một cô gái rất thông minh, một cô gái thông minh thì biết lúc nào nên nói gì và lúc nào nên làm chuyện gì.

Nàng tin tưởng thời gian có thể xóa nhòa tất cả, sự dịu dàng có thể hòa tan băng giá.

Phương Thất khẽ thở dài.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Lúc ca rời đi thì đột nhiên có một người giúp việc hốt hoảng chạy tới, nói là ở đại sảnh có người gây chuyện và nói ông chủ mau ra ngoài xem”

Phương Thất gật đầu, hần đã hiểu được.

Tiền trang có người đến gây chuyện thì ông chủ đương nhiên không thể không ra mặt, và Du Mộng Điệp đương nhiên cũng không thể để cho hần đi một mình ra ngoài cho nên Du Mộng Điệp không thể làm gì khác hơn là phải đi theo Chu Trường Phúc ra đại sảnh.

Du Mộng Điệp nói: “Muội đi theo hần ra ngoài, thấy quả nhiên có người đang phá rối, nguyên lai là một người mù lừa cầm trong tay một tấm ngân phiếu mười hai lượng nhưng lại nói là một trăm hai mươi lượng, và đòi tiền trang phải đổi cho hần một trăm hai mươi lượng bạc”

Phương Thất cười khổ.

Người mù thì đương nhiên là không biết ngân phiếu trong tay ghi là mười hai lượng hay là một trăm hai mươi lượng, có lẽ hần bị người khác lừa gạt hoặc có lẽ là hần cố ý đến gây chuyện dụ cho Chu Trường Phúc và Du Mộng Điệp ra ngoài và dụ cho mình mắc bẫy.

Du Mộng Điệp kể tiếp: “Tên mù đó mặc dù chỉ có một mình nhưng lại có biết chút võ công, cây trượng trong tay hần rất lợi hại, đã đánh bị thương mấy người giúp việc, miệng thì la hét ồm ồm bảo là tiền trang khi dễ hần là người mù muốn lừa gạt hần, rõ ràng đó là ngân phiếu một trăm hai mươi lượng nhưng lại đổi cho hần chỉ có mười lượng bạc”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp kể tiếp: “Chu Trường Phúc liền bước đến, chưa kịp mở lời thì đã bị tên mù đánh cho một gậy ngã xuống đất”

Phương Thất liền hỏi: “Sau đó muội đã ra tay?”

Du Mộng Điệp hỏi: “Sao ca biết được?”

Phương Thất nói: “Bởi vì muội thông minh xinh đẹp, dịu dàng thiện lương và rất có phong phạm của hiệp nữ”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Ca đang khen muội hay là đang chọc muội thế?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đương nhiên là đang khen muội.”

Du Mộng Điệp hỏi: “Có thật không?”

Phương Thất đáp: “Muội nhìn mặt của huynh thì biết”

Du Mộng Điệp lập tức tựa đầu vào vai Phương Thất, nói: “Muội không nhìn, muội coi như là ca đang khen muội là được”

Phương Thất lại hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Ca đoán thử xem?”

Phương Thất thở dài nói: “Muội đương nhiên vừa ra tay là đã không chế được tên mù đó”

Du Mộng Điệp lắc đầu nói: “Không có.”

Phương Thất ngạc nhiên thốt: “Thật vậy?”

Du Mộng Điệp nói: “Lúc ấy muội cũng không có ra tay bởi vì muội muốn xem bọn chúng đang giở trò gì”

Phương Thất gật đầu.

Một tiểu thư khuê các, một thực nữ thì đương nhiên không thể tùy tiện ra tay đối phó một người mù.

Du Mộng Điệp nói: “Tên mù đó gây chuyện, trong tiền trang có hai người võ sư đi đến nhưng cũng không phải là đối thủ của hắn, còn những người giúp việc thì bị thương và bỏ chạy sang một bên không dám bén mảng tới gần, còn Chu Trường Phúc sau khi ngã xuống vừa mới đứng lên thì lại bị tên mù đánh thêm một gậy nữa ngã xuống tiếp. Muội đứng nhìn thật không chịu nổi, lúc đó mới không thể làm gì khác hơn là định ra tay chế phục hắn”

Phương Thất mỉm cười không nói.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Ai ngờ Chu Trường Phúc đã đứng lên cản muội lại không cho muội đối phó tên mù đó, tiếp đó liền giải thích với tên mù kia tấm ngân phiếu thật sự ghi là mười hai lượng bạc, bắt quá tên mù lại không tin nên sau cùng Chu Trường Phúc quyết định móc ra của bản thân một trăm lượng bạc đưa cho hắn để mọi chuyện được êm xuôi.”

Phương Thất gật đầu.

Ông chủ đã thương lượng rồi mà không thể làm được gì, ngoài ra còn phải giữ uy tín và quy tắc của tiền trang nên bản thân đã tự bỏ ra số bạc đưa cho người mù kia để giải quyết mọi chuyện.

Người mù đương nhiên hài lòng và rời đi ngay, Du Mộng Điệp và Chu Trường Phúc lúc này mới trở lại hậu đường.

Chuyện này đã trì hoãn một thời gian rất lâu.

Tuy nhiên Phương Thất đuổi theo người mặc áo đen kia và rất nhanh chóng quay trở lại, lúc phát hiện ra Du Mộng Điệp và Chu Trường Phúc không có mặt tại đó thì lập tức đã nghĩ mọi chuyện phức tạp lên, căn bản là không nghĩ tới Du Mộng Điệp và Chu Trường Phúc đang ở ngoài đại sảnh.

Chuyện càng phức tạp thì thường thường lại càng đơn giản, Phương Thất chỉ cười khổ cho qua.

Du Mộng Điệp nói: “Lúc hai người muội quay trở lại phòng ở hậu đường thì phát hiện ra cửa ngấm của mật thất trong phòng ngủ đã bị mở, sau đó đến xem xét thư phòng thì cũng thấy như vậy, Chu Trường Phúc lúc ấy rất kinh hãi thất sắc.”

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Muội nói hắn kinh hãi thất sắc?”

Du Mộng Điệp gật đầu, nói: “Đúng vậy, hắn nói mật thất trong phòng ngủ hắn có biết và cửa thông đạo trong thư phòng hắn cũng biết nhưng cho tới bây giờ cũng không dám đi vào. Nhìn cây nến trên bàn đã tắt nên hắn đã khẳng định là đã có người cầm nến đi vào trong thông đạo rồi, tuy nhiên không biết là ai”

Phương Thất cười lạnh.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Lúc ấy muội chợt nghĩ ra nhất định là ca sau khi quay lại phát giác ra không có ai nên đã tìm ra mật đạo và tiến vào đó nên muội lập tức muốn tiến vào tìm ca, tuy nhiên Chu Trường Phúc lại ngăn cản muội, nói là hắn không biết thông đạo sâu và dài bao nhiêu, hơn nữa rất tối, hắn cho tới giờ vẫn không dám đi vào, có thể có rất nhiều nguy hiểm và khuyên muội đừng nên vào đó”

Phương Thất suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Đây là hảo ý hay là ác ý? Là giả vờ muốn kích cho Du Mộng Điệp đi vào? Hay là muốn cho Du Mộng Điệp tìm thêm một số người nữa cùng tiến vào thông đạo, sau đó buông một mẻ lưới tóm gọn?

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

59. Chương 59: Lâm Ngụy Bất Loạn.

Phương Thất trầm tư không nói.

Đệ tử hổ ly sơn – kẻ đó là thỉnh quân nhập ủng - là liên hoàn kế?

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn Phương Thất hỏi: “Ca đang suy nghĩ gì thế?”

Phương Thất nhíu mày nói: “Huynh đang suy nghĩ, rốt cuộc Chu Trường Phúc kia thuộc dạng người nào?”

Du Mộng Điệp chau mày nói: “Ca không muốn biết muội có tiến vào thông đạo hay không à?”

Phương Thất cười cười nói: “Muội đâu có đi vào.”

Du Mộng Điệp liền hỏi: “Tại sao ca biết?”

Phương Thất nói: “Bởi vì muội là một cô gái rất thông minh”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Miệng của ca gần đây càng ngày càng ngọt à, cứ một mực khen muội”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chỉ vì muội là một cô gái vốn thông minh mà, lại xinh đẹp và rất đáng yêu nữa”

Về mặt Du Mộng Điệp đau khổ nói: “Những lời này muội nghe không hiểu gì cả”

Phương Thất liền hỏi: “Có chỗ nào không hiểu vậy?”

Du Mộng Điệp nói: “Nghe không hiểu ca rốt cuộc là đang khen hay là chê muội?”

Phương Thất thở dài nói: “Tại sao lúc nào huynh khen người ta thì người ta lại cứ tưởng là chê vậy?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Bởi vì ca trước kia rất ít khen muội, tuy nhiên đêm nay lại khen liên tiếp mấy lần cho nên.....”

Phương Thất nói: “Cho nên huynh im miệng là tốt nhất phải không?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Ca cũng biết thế à, nhưng không sao cứ tiếp tục khen muội đi bởi vì muội thích nghe”

Người khác khen nàng thì nàng lại không muốn nghe nhưng nếu là Phương Thất thì khác.

Nàng vốn là một cô gái thông minh lại xinh đẹp và là một cô nương rất hấp dẫn người, cho dù là người mù thì cũng có thể nhìn ra được điều đó.

Lời từ trong miệng người khác nói ra thì không có ý nghĩa gì cả nhưng nó là từ trong miệng của một người đàn ông được nàng yêu thích thì rất khác.

Phương Thất đã quyết tâm ngậm miệng lại.

Hắn đột nhiên phát hiện, nếu cùng đấu võ mồm với phụ nữ thì quả thực chính là nhất chuyện không tốt, huống chi hắn bây giờ còn có rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Ca sao lại không nói nữa vậy?”

Phương Thất thầm thở dài, nói: “Tiếp đó ra sao hở muội?”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Như ca đã nói, muội là một cô gái thông minh, xinh đẹp và đáng yêu, vì thế ca có nghĩ là muội tiến vào thông đạo không?”

Phương Thất nói: “Huynh phát hiện một việc khác, muội muốn nghe hay không?”

Du Mộng Điệp lập tức lắc đầu nói: “Không muốn, cái gì cũng không muốn nghe” , nàng cười hì hì nhìn Phương Thất, nụ cười giống như một con tiểu hồ ly đang sắp bắt được con gà.

Du Mộng Điệp biết, lần này việc Phương Thất định nói nhất định sẽ không có lời nào là tốt cả.

Phương Thất lại âm thầm thở dài.

Hắn vốn nghĩ sẽ đem tất cả nói ra nhưng lại phát hiện Du Mộng Điệp da mặt càng ngày càng dày rồi.

Du Mộng Điệp không muốn nghe bởi vì nàng biết Phương Thất muốn nói cái gì. Phương Thất đột nhiên phát hiện, cô tiểu nha đầu này quả thật rất thông minh, ít nhất so với trong tưởng tượng của thông minh hơn rất nhiều.

Du Mộng Điệp nói: “Khi đó muội nhìn vào thì thấy trong đó tối đen như mực, vốn có ý nghĩ sẽ tiến vào nhưng Chu Trường Phúc vừa thốt ra những lời kia thì muội đã thay đổi chủ ý”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Tại sao vậy?”

Du Mộng Điệp chậm rãi nói: “Bởi vì muội đột nhiên phát hiện mình thật không hiểu những lời kia của Chu Trường Phúc có ý tứ gì”

Phương Thất yên lặng gật đầu.

Du Mộng Điệp biết được Phương Thất đã tiến vào thông đạo và vô cùng lo lắng cho sự an nguy của hắn, vì vậy sẽ không hề suy nghĩ nhiều mà lập tức tiến vào, tuy nhiên khi Chu Trường Phúc thốt ra những lời kia thì Du Mộng Điệp lập tức bình tĩnh.

Nàng cũng không phải là một cô gái ngu ngốc bởi vì nàng đột nhiên không hiểu ý tứ trong lời nói của Chu Trường Phúc và càng không thể xác định được thân phận thật sự của Chu Trường Phúc.

Phương Thất trước tiên trúng kế diệu hổ ly sơn, sau đó tiến vào mật đạo, nếu nàng còn đi vào thì chẳng phải là lại trúng kế thính quân nhập ửng sao?

Nếu nàng vẫn tiến vào cùng chết chung với Phương Thất ở bên trong thì sẽ không ai biết nàng và Phương Thất đã đi đâu, thậm chí nếu Hiên Viên Hoàng có đến tiền trang tra hỏi thì nhất định sẽ có vô số người đứng ra làm chứng là không nhìn thấy Phương Thất và Du Mộng Điệp tới đây.

Phương Thất gật đầu nói: “Muội thật là rất thông minh, nếu muội mặc kệ hết thảy mà tiến vào chúng ta nhất định sẽ chết ở bên trong”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Cho nên muội mới nói với Chu Trường Phúc rằng là muội từ nhỏ đã rất sợ tối, muội sẽ ngồi ở đó chờ và bảo hắn đi tìm người đến”

Phương Thất mỉm cười.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Chu Trường Phúc nghe xong thì lập tức gật đầu lia lịa và cũng nói thêm là sức bản thân hắn trời gà không chặt nên dù có tìm ra người đi nữa cũng không dám đi vào.”

Phương Thất gật đầu.

Chu Trường Phúc đương nhiên sẽ không đi vào, cho dù muốn vào thì cũng sẽ cùng Du Mộng Điệp đồng thời đi vào.

Nếu hắn là một ông chủ có quy tắc thì nhất định sẽ không đi vào, hơn nữa hắn còn bị thương nữa.

Nếu hắn và tổ chức kia cấu kết thì tuyệt sẽ không tự thân bước vào mà bỏ lại Du Mộng Điệp ở ngoài.

Phương Thất mỉm cười nói: “Muội làm rất đúng, rất có lý trí.”

Du Mộng Điệp nói: “Lúc cùng hắn nói chuyện thì muội đã lưu ý cho nên muội cũng chậm chậm lui về phía cửa, sau đó bảo hắn cứ ngồi ở chỗ đó chờ muội, còn muội thì đi tìm người đến để tiến vào”

Phương Thất nói: “Và muội đã trở về quán trọ?”

Du Mộng Điệp nói: “Đúng vậy, muội lập tức trở về quán trọ tìm Cửu Công kể rõ tình huống, Cửu Công suy nghĩ một chút rồi lập tức đi tìm Bắc Hải Vũ và bọn đệ tử của hắn.”

Phương Thất gật đầu nói: “Đúng là gừng càng già càng cay, nếu chỉ có Cửu Công và muội cùng tiến vào thông đạo thì sợ rằng cũng lạnh ít dữ nhiều.”

Du Mộng Điệp nói: “Đúng vậy, Cửu Công lập tức hỏi bọn hắn, trong khoảng thời gian năm năm trước có thấy người nào vận chuyển đất đá hay là đào mật đạo gì không”

Phương Thất thở dài nói: “Cửu Công sống trong giang hồ nhiều năm, suy nghĩ thật chu đáo, huynh thật sự không bằng”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Đúng vậy, Cửu Công vừa mới hỏi xong thì liền có đệ tử Cái Bang tiến lên bẩm báo, nói là khoảng năm năm trước kia, ở khu rừng nhỏ phía nam thành đột nhiên xuất hiện một đồng đất đá lớn, rất có thể là có người đào mật đạo tại đó, bọn họ cũng đã tìm tòi cửa vào nhưng đến giờ cũng không tìm được.”

Phương Thất yên lặng gật đầu, hắn đột nhiên đã thông suốt mọi ý nghĩ, mỗi lần La Nhất Dao mang ngân phiếu của tiền trang đến khu rừng và đặt trong đó thì cũng không thấy ai đến lấy mà lại biến mất đi thần không biết quỷ không hay, nguyên lai chính là có người từ mật đạo đã lấy đi.

Du Mộng Điệp nói: “Cửu Công nghe xong lập tức đi tìm La Nhất Dao hỏi hắn thường đặt ngân phiếu ở nơi nào trong khu rừng? La Nhất Dao trả lời là mỗi lần đều đặt trong hốc của một cái cây to, cái cây đó rất đặc biệt, đi vào là có thể thấy được vì nó đã có trăm năm tuổi rồi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Cửa thông đạo nhất định nằm nằm phía sau cái cây đó”

Du Mộng Điệp kể tiếp: “Đúng vậy, Cửu Công nghe xong liền nở nụ cười, sau đó lập tức ra lệnh cho Bắc Hải Vũ mang theo mấy đệ tử Cái Bang đến Đại Thông Tiền Trang tiến vào mật đạo, tiếp đó lại bảo La Nhất Dao và một số đệ tử Cái Bang khác ở tại quán trọ để chiêu cố Thanh Thanh cô nương và Tiểu Hồ, xong xuôi thì Cửu Công đã một mình đi đến khu rừng phía nam thành”

Phương Thất khẽ thở dài, hắn đối với Hiên Viên Hoảng thật bội phục sát đất.

Phương Thất bây giờ mới hiểu được cái gì gọi là lâm nguy bất loạn.

Nếu sự an bài của Hiên Viên Hoảng có gì sơ sót thì rất có thể có một phương diện gặp chuyện không may, không phải là mình chết trong thông đạo thì cũng chính là Thanh Thanh và Tiểu Hồ bị hại.

Phương Thất đột nhiên phát giác ra chính hắn đã rất lỗ mãng, khi gặp chuyện thì không giữ được sự tỉnh táo.

Sự tỉnh táo thường là rất quan trọng, càng gặp phải nguy hiểm lớn thì càng phải tỉnh táo hơn nhiều.

Nếu không phải hắn phát hiện ra Du Mộng Điệp mất tích thì làm sao mà nóng lòng đi tìm thông đạo rồi đi vào đó, làm sao mà lại trúng kế của người khác thiếu chút nữa đã tiêu luôn cái mạng?

Là người an bài xảo diệu hay là bản thân không giữ được bình tĩnh đây?

Phương Thất cười khổ.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Cửu Công vốn đã an bài muội dẫn Bắc Hải Vũ tới thông đạo này rồi thì lập tức phải quay trở lại quán trọ để chiêu cố Thanh Thanh cô nương và Tiểu Hồ. Khi bọn muội đến trước cửa thông đạo thì đột nhiên nghe được có tiếng sáo trúc từ xa truyền đến, tiếp đó thì nghe được một tiếng thét vang như hổ rống rống rầm thì muội lập tức đoán biết được ca nhất định vẫn còn sống. Lúc nhóm người của Bắc Hải Vũ đang muốn đi vào thì đột nhiên có rất nhiều rắn độc bò ra từ thông đạo nên bọn muội không thể làm gì khác hơn là phải lui sang một bên”

Phương Thất cười khổ, hắn liền nhớ lại tình cảnh lúc đó hắn treo người trên không, nhìn thấy một bầy rắn độc đang ngo ngoe phía dưới thì trong lòng rất hoảng sợ, mồ hôi toàn thân toát cả ra.

Du Mộng Điệp nhú mày than thở: “Bầy rắn độc thật sự là quá nhiều, trong đời của muội chưa từng thấy qua nhiều rắn độc như vậy”

Phương Thất lại cười khổ không nói.

Hắn vốn muốn nói rằng bầy rắn muội thấy chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, nhiều nhất bất quá cũng là phân nửa.

Phương Thất đột nhiên nhú mày suy nghĩ, nhiều rắn độc như vậy thì chúng tới từ đâu? Còn người thổi sáo trúc kia là ai?

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Thật vất vả mới đợi được bọn rắn đó bỏ đi hết, tiếp đó nhóm người của Bắc Hải Vũ mới tiến vào thông đạo, chỉ để lại mấy người tử thủ tại cửa thông đạo thôi. Muội vốn muốn quay trở về quán trọ nhưng lại đột nhiên nhớ tới Cửu Công đã một mình đến khu rừng phía nam, muội đoán nhất định là nơi đó có gì rất quan trọng nên muội vội vàng chạy tới”

Phương Thất gật đầu, nói: “Muội vừa này có nghe Cửu Công nói không, mau trở về quán trọ đi”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, một hồi lâu khẽ thở dài rồi nói đầy ẩn ý: “Muội biết mấy người ai cũng đều lo lắng cho sự an nguy của muội nên mới đặt muội ở nơi an toàn nhất, tuy nhiên ca có nghĩ tới là nếu ca vì muội mà chết trong thông đạo đó thì muội phải làm sao bây giờ?”

Nếu muội ở Đại Thông Tiền Trang xảy ra chuyện thì ca sẽ đem mạng bồi thường cho muội, còn nếu ca vì muội mà chết trong thông đạo đó thì muội biết phải làm sao bây giờ?

Phương Thất lại trầm thờ dài.

Hắn đột nhiên phát hiện chuyện này càng ngày càng trở nên phiền toái.

Tình cảm của Du Mộng Điệp đối với hắn nếu hắn còn không nhìn ra thì đúng thật là một khúc cây.

Chỉ tiếc hắn không phải một khúc cây, khúc cây không có tình cảm, hắn cũng là một người có máu có thịt đang sống bình thường.

Nhưng đã là người thì thường sẽ có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ và sự buồn bã khó có thể dùng lời mà diễn tả, lúc bất đắc dĩ thì không thể làm gì khác hơn là làm ra một chút chuyện bất đắc dĩ.

Sự bất đắc dĩ có phải là một trong những nỗi buồn lớn nhất của con người không?

Phương Thất thở dài, hỏi: “Tiếp đó muội tới đây?”

Du Mộng Điệp nói: “Đúng vậy, khi muội tới đây thì cũng thấy có rất nhiều rắn độc đang bò đầy mặt đất, Cửu Công đã tìm được lối vào của thông đạo, đang muốn tiến vào thì nhìn thấy muội tới. Cửu Công liền cười nói rằng gia gia người biết muội sẽ không nghe lời đầu và nhất định sẽ chạy tới đây”

Phương Thất nở nụ cười.

Du Mộng Điệp nói tiếp: “Tuy nhiên Cửu Công lại lập tức dùng lời nghiêm túc nói với muội, bảo muội đừng đi vào và hãy trốn ở trên cây để quan sát mọi động tĩnh, đừng cho người khác thừa cơ lấp cửa thông đạo lại”

Phương Thất gật đầu, nói: “Cửu Công lo lắng cửa thông đạo sẽ bị lấp đi cũng rất đúng, tuy nhiên điều mà lão nhân gia người muốn chủ yếu là không để cho muội đi mạo hiểm thôi”

Du Mộng Điệp thở dài, chậm rãi nói: “Muội biết chứ nhưng cho tới giờ muội cũng chưa từng thấy Cửu Công nghiêm túc qua như thế, do đó nên muội không thể làm gì khác hơn là phải nghe lời”

Phương Thất thở dài: “Lão nhân gia người thật không hổ với bốn chữ Hiệp Nghĩa Cái Vương”

Du Mộng Điệp nói đầy ẩn ý: “Cũng còn may là ca không có việc gì.....”

Phương Thất mỉm cười nói: “Huynh đương nhiên không có việc gì, mạng của huynh lớn mà, huynh còn muốn”, hắn đột nhiên dừng lại không nói và cũng không cười nữa.

Còn muốn báo thù cho tứ ca.

Còn muốn tìm Trầm Tuyết Quân.

Đây là hai chuyện mà bất luận nhớ tới một chuyện nào thì tim của Phương Thất dường như bị vật sắc bén cắt vào, cảm thấy rất đau đớn.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Chỉ cần là ca còn sống thì ca muốn làm gì cũng đều có thể làm”

Nàng vốn muốn nói, bất luận là ca muốn làm chuyện gì thì muội cũng sẽ ở bên cạnh ca, tuy nhiên nàng lại đột nhiên nghĩ tới Trầm Tuyết Quân.

Nàng biết rõ tình cảm của Phương Thất đối với Trầm Tuyết Quân ra sao, Phương Thất muốn tìm Trầm Tuyết Quân thì nàng đương nhiên sẽ không ở bên cạnh.

Du Mộng Điệp cũng thầm thở dài.

Phương Thất cũng đột nhiên trầm mặc không nói.

Trăng đã tàn.

Ánh trăng ảm đạm sắp lặn mất, ở phía cuối chân trời đã dần dần sáng lên.

Phương Thất đột nhiên nhớ tới gì đó, liền giật mình nói: “Không ổn!”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

60. Chương 60: Chu Trường Phúc Thật Giả.

Du Mộng Điệp giật mình hỏi: “Ca làm sao vậy?”

Phương Thất nói: “Chúng ta mau quay lại Đại Thông Tiền Trang!”

Du Mộng Điệp nghi hoặc nói: “Đại Thông Tiền Trang”

Phương Thất nói: “Nhanh!”

Hai người triển khai thân hình, trong màn đêm trông giống như hai vầng sáng, nhẹ như sương khói, phóng đi.

Ánh trăng đã lặn về tây, bóng đêm đột nhiên bao phủ.

Đại Thông Tiền Trang.

Trước cửa phòng của ông chủ Chu.

Phương Thất cười lạnh xuất một cước đá văng cửa phòng, Du Mộng Điệp nhìn thấy không khỏi ngẩn người, trong nháy mắt vừa giật mình vừa buồn cười, nàng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua Phương Thất thô bạo như vậy.

Phương Thất liền đi vào.

Du Mộng Điệp không thể làm gì khác hơn là đứng yên tại cửa, căn phòng của một người đàn ông xa lạ nàng đương nhiên không thể tùy tiện bước vào, nhất là lúc này ai biết bên trong người ta đang làm cái gì? Không biết đã mặc quần áo xong chưa nữa?

Trong phòng một mảnh tối đen, đột nhiên có một người đàn ông cả kinh kêu lên: “Ai đó?”

Lòng của Phương Thất liền trầm xuống, đây không phải là tiếng của Chu Trường Phúc.

Phương Thất thản nhiên đáp: “Là ta.”

Người trong bóng tối hoảng sợ nói lắp bắp: “Người người người là ai?”

Phương Thất hỏi lại: “Còn người là ai?”

Người trong bóng tối lại lắp bắp nói: “Ta ta ta là”

Phương Thất nói: “Người muốn tự mình mặc quần áo vào hay là muốn ta mang người như thế ra ngoài sân?”

Người trong bóng tối giọng run run như muốn khóc, nói: “Đại đại gia muốn lấy bạc thì cứ lấy đi, ngàn vạn lần đừng..... đừng làm hại tiểu nhân, đại gia muốn bao nhiêu bạc cũng có thể thương lượng”

Phương Thất cười lạnh nói: “Ta không muốn lấy bạc, ta chỉ cần cái mạng của người”

Du Mộng Điệp đứng trước cửa không khỏi nhủ mày, Phương Thất đến tột cùng làm sao thế? Lúc nào lại trở nên người không nói lý như vậy?

Người trong bóng tối cơ hồ sắp khóc, nói: “Đại gia ngàn vạn lần đừng như vậy, tiểu nhân tiểu nhân trên có cha mẹ già, dưới có con thơ dại, cũng vì phải nuôi gia đình nên mới đến nơi đây, trước giờ chưa từng làm chuyện gì đắc tội với ai cả”

Phương Thất lạnh lùng hỏi: “Người tên gì?”

Người trong bóng tối nói: “Tiểu nhân tiểu nhân là Chu Trường Phúc, đại gia ngài đừng nhận lầm người nhé”

Phương Thất khẽ thở dài, hỏi: “Người là Chu Trường Phúc, vậy cái tên buổi chiều kia là ai?”

Người trong bóng tối lấp bắp nói: “Buổi chiều buổi chiều buổi chiều”

Phương Thất than thở: “Xem ra ta cũng không có tìm sai người, nếu người trong buổi chiều kia cũng là người thì ta đây không thể làm gì khác hơn là phải giết người thôi.”

Người trong bóng tối run run nói: “Xin đừng xin đừng xin đừng đại gia đại gia”

Phương Thất lạnh lùng hỏi: “Người rốt cuộc có muốn nói thật hay không?”

Trong bóng tối đột nhiên không có tiếng gì nữa.

Phương Thất khẽ thở dài, tiếp đó chậm rãi thấp sáng nền trên bàn, trong phòng không có một bóng người.

Phương Thất sờ sờ trên giường, thấy giường vẫn còn hơi ấm. Phương Thất cười cười, xuất ra một cước đá vào bức tường phía sau, bức tường giả làm bằng gỗ bị một cước đá cho vỡ tan, tiếp đó có tiếng kêu hốt hoảng của một người vang lên, quần áo của hắn không chỉnh tề đang trốn trong mật thất, cả người đang run như cây sậy.

Phương Thất mỉm cười nói: “Để xem người còn trốn đi đâu?”

Cả thân thể người nọ run rẩy, nói: “Đại gia tại sao đại gia lại không bỏ qua cho tiểu nhân đi?”

Phương Thất nói: “Ta lúc nào có nói sẽ bỏ qua cho người?”

Về mặt người nọ cười khóc không xong, nói: “Đại gia người người”

Phương Thất mỉm cười nói tiếp: “Ta chỉ là đến thăm ông chủ Chu một chút và hỏi thăm tình hình sức khỏe gần đây thế nào thôi, ngủ có được hay không? Và có giảm cân không thôi?”, Phương Thất mỉm cười, dường như là nửa đêm đến thăm bằng hữu lâu năm không bằng.

Người nọ quả thực vừa sợ vừa tức vừa giận nhưng lại không thể làm gì được, cười khổ nói: “Ta vẫn còn khỏe khỏe lắm”

Gặp được cường đạo trong chốc lát đã trở thành người quan tâm hỏi thăm sức khỏe của mình giống như bằng hữu lâu năm gặp nhau vậy, khiến cho hắn cũng dễ khóc dễ cười.

Phương Thất thở dài đặt cây nến xuống bàn, nói: “Ta quan tâm tới người như vậy, tại sao người vẫn còn ngồi đó không đứng dậy đi? Có phải là cảm thấy có chỗ nào không khỏe hay không?”

Người nọ vội vàng lắc đầu nói: “Không không tiểu nhân”

Phương Thất ngắt lời hắn, nói: “Nếu người không có gì thì tại sao còn chưa đứng dậy? Chẳng lẽ nghĩ ta là cường đạo phải không?”

Người nọ quả thật dễ khóc dễ cười.

Người một cước phá phòng ta xông vào, rồi lại một cước đá vỡ cánh cửa của mật thất, nếu người không phải cường đạo thì ai là cường đạo đây?

Phương Thất thở dài, nói: “Người đứng lên đi, ta chỉ là có chút chuyện muốn hỏi người thôi”

Người nọ do dự đứng lên nhưng vẫn không dám tiến đến gần, nói: “Chẳng lẽ đại gia là người của Cái Bang? Mỗi tháng tiền trang của chúng tôi đều có bạc gửi cho quý bang mà”

Phương Thất cười khỏ, cúi đầu nhìn một chút vào quần áo của mình, quả thật còn thua cả những tên đệ tử Cái Bang.

Người nọ vội vàng nói: “Chẳng lẽ là đại gia chê ít? Nếu thế thì tiểu nhân có thể báo cáo lên tổng bộ và mỗi tháng sẽ tăng lên một trăm hai mươi lượng gửi cho quý bang”

Phương Thất nói: “Ta không phải là người của Cái Bang, ta chỉ là muốn hỏi người, rốt cuộc người là ai?”

Người nọ cảm thấy khó hiểu, nói: “Tiểu nhân là Chu Trường Phúc, là là”

Phương Thất gật đầu, hỏi: “Vào buổi chiều nay người đã ở đâu?”

Chu Trường Phúc do dự nói: “Vào buổi chiều buổi chiều”

Dưới ánh sáng của nến, Phương Thất nhìn chăm chăm vào Chu Trường Phúc, quả thật cùng với người buổi chiều đã gặp diện mạo không khác chút nào, tuy nhiên giọng nói lại có chút không giống.

Phương Thất chậm rãi giơ tay phải lên, dừng đứng bàn tay, nói: “Người xem cho rõ đây”

Chu Trường Phúc nhìn chăm chăm vào tay phải của Phương Thất, chỉ thấy tay phải của Phương Thất nhẹ nhàng đánh xuống, góc của cái bàn gỗ lập tức giống như bị đao chém văng ra một bên, một chướng này rất dứt khoát và nhanh chóng, chém xuống giống như một lưỡi đao sắc bén.

Trán của Chu Trường Phúc trong nháy mắt tràn đầy mồ hôi.

Phương Thất chậm rãi dùng tay trái đặt đao lên bàn, lạnh lùng nói: “Người muốn ta dùng đao hay là dùng tay cắt đầu người?”

Chu Trường Phúc vội vã quỳ xuống mặt đất, cơ hồ muốn khóc thành tiếng, nói: “Đại gia ngài ngàn vạn lần đừng làm vậy, tiểu nhân xin nói thật”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người là một người thông minh, ta luôn rất thích người thông minh như người.”

Chu Trường Phúc mếu máo cười nói: “Đại gia kỳ thật kỳ thật”

Sắc mặt của Phương Thất lại trầm xuống.

Chu Trường Phúc vội nói: “Kỳ thật chỉ là một việc việc đó việc đó thì đại gia ngày cần chi phải đã động can qua, tổn thương tổn thương hòa khí”

Phương Thất hỏi: “Là việc gì?”

Chu Trường Phúc cắn răng, nói: “Chỉ là một cô gái lâu xanh thôi mà, nếu đại gia cho rằng ta khi dễ cô ấy thì tiểu nhân đây nguyện ý nhận tội với đại gia”

Phương Thất âm thầm thở dài, hẳn đã mơ hồ đoán được Chu Trường Phúc đã làm gì.

Chu Trường Phúc miễn cưỡng cười nói: “Tiểu nhân tiểu nhân mặc dù rất ngưỡng mộ dung nhan của Tử Yên cô nương, đã từng đến Ý Thụy Lâu vài lần nhưng vẫn chưa từng động chạm gì tới cô ấy, tuy nhiên lần này lại khác, là do Tử Yên cô nương kia đã chủ động hẹn với tiểu nhân”

Phương Thất gật đầu, nói: “Ta không trách người, người hãy kể tiếp xem nào?”

Chu Trường Phúc vội kể: “Lúc tiểu nhân đang dùng cơm trưa thì Tử Yên cô nương đột nhiên phái người đưa tới một bức thư hẹn tiểu nhân đến Ý Thụy Lâu gặp mặt vào buổi chiều cho nên tiểu nhân vội vã ăn cơm rồi tới Ý Thụy Lâu ngay”

Phương Thất gật đầu rồi thầm thở dài.

Ông chủ đi Ý Thụy Lâu thì đương nhiên sẽ không nói cho bọn người làm là mình đi đâu và làm gì, và cũng không có người làm nào dám tự tiện mở miệng hỏi ông chủ cả.

Thật sự là Chu Trường Phúc đã vội vã đến Ý Thúy Lâu để hoàn thành cuộc hẹn, và Kim Hoa Bà Bà đã hóa trang thành hán để đóng kịch.

Khi Chu Trường Phúc đến Ý Thúy Lâu thì Phương Thất và Du Mộng Điệp mới đến Đại Thông Tiền Trang, tất cả đều nằm trong kế hoạch bày bố của người khác.

Ý Thúy Lâu? Tử Yên? Là ai?

Phương Thất hỏi: “Người là người Sơn Tây?”

Chu Trường Phúc trả lời: “Tổ tiên của tiểu nhân ở Thái Cốc Huyền Sơn Tây”

Phương Thất hỏi: “Cha mẹ vợ con của người đều đang sống tại Thái Cốc Huyền?”

Chu Trường Phúc nói: “Đúng vậy, nơi này là nơi biên thù đầy bão cát, tiểu nhân không đành lòng cho họ đến đây chịu khổ”

Phương Thất gật đầu nói: “Cũng đúng, nếu họ đến đây thì người đâu có thời gian mà đến Ý Thúy Lâu”

Chu Trường Phúc lắp bắp: “Việc này việc này”

Phương Thất thản nhiên nói: “Việc này ta cũng hiểu được, ”nhân bất phong lưu uống thiếu niên” mà, người cứ tiếp tục kể đi”

Chu Trường Phúc nuốt nước bọt một cái, nói: “Khi tiểu nhân đến Ý Thúy Lâu thì mụ tú bà lại nói là Tử Yên cô nương đang bận việc một chút, bảo tiểu nhân chờ một chút, ai ngờ cái chờ một chút của bà ta là hơn một canh giờ”

Phương Thất ha ha cười to.

Chu Trường Phúc đỏ mặt xấu hổ nói: “Lúc tiểu nhân đợi không nổi nữa muốn đi khỏi thì ngay lúc đó Tử Yên cô nương lại cho mời tiểu nhân lên lầu gặp mặt.”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Tiếp đó thì sao?”

Chu Trường Phúc thở dài, nói: “Nói ra thì đại gia có thể không tin, sau khi tiểu nhân bước vào phòng thì Tử Yên cô nương đã chuẩn bị rượu và thức ăn sẵn rồi, tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống uống rượu, vốn trong lòng cũng lo lắng, không muốn uống nhiều, ai ngờ ai ngờ”

Phương Thất nói: “Ai ngờ uống mới mấy chén đã say phải không?”

Chu Trường Phúc xấu hổ nói: “Đúng vậy, sau đó Tử Yên cô nương đã dìu tiểu nhân lên giường nghỉ ngơi, tiểu nhân sau đó cảm thấy rất mơ hồ, hình như đã làm gì đó không biết, tiếp đến tiểu nhân ngủ một mạch đến nửa đêm, tỉnh lại thì thấy Tử Yên cô nương đang ngồi tại bàn, tiểu nhân vốn còn muốn lưu lại, ai ngờ Tử Yên cô nương lại kiên quyết không cho, nói là ngày sau còn có nhiều thời gian để gặp nữa, do đó tiểu nhân không thể làm gì khác hơn là quay về.”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Tử Yên cô nương kia có phải là rất đẹp hay không?”

Chu Trường Phúc cúi đầu đáp: “Đúng vậy đích thật là đẹp không thể dùng lời diễn tả”, Chu Trường Phúc than thở, đột nhiên ngẩng đầu lên, giật mình nói: “Đại gia chẳng lẽ đại gia không phải tới đây vì chuyện của Tử Yên sao?”, sắc mặt của Chu Trường Phúc đột nhiên thay đổi.

Phương Thất thản nhiên nói: “Không phải, người có biết vào buổi chiều tiền trang đã xảy ra chuyện gì không?”

Chu Trường Phúc nghi hoặc nói: “Lúc tiểu nhân quay về đã vào lúc nửa đêm, không có ai báo cho tiểu nhân chuyện gì cả”

Phương Thất gật đầu.

Người làm trong tiền trang ai cũng tưởng rằng Chu Trường Phúc đã có mặt tại tiền trang vào buổi chiều, vì vậy mọi chuyện phát sinh hán đều đã biết hết nên làm sao dám nhiều lời nữa.

Chu Trường Phúc vội hỏi: “Buổi chiều buổi chiều đã xảy ra chuyện gì?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Cũng không có gì, chỉ là có một người mù đến đây gây chuyện, dùng ngân phiếu mười hai lượng đổi lấy một trăm hai mươi lượng bạc thôi”

Chu Trường Phúc giật mình nói: “Chuyện này chuyện này sao có thể được? Người làm và hộ vệ không có làm gì sao?”

Phương Thất nói: “Vốn họ không muốn đưa cho người mù kia nhưng chỉ tiếc là ông chủ Chu tặng cho nên họ không dám lên tiếng thôi”

Chu Trường Phúc vẽ mặt mờ mịt, không hiểu nói: “Ông chủ Chu? Là chủ của tiệm nào vậy?”

Phương Thất nói: “Đương nhiên là Chu Trường Phúc, ông chủ của Đại Thông Tiền Trang rồi”

Chu Trường Phúc kinh ngạc nhìn thân thể hần một chút, rồi ngẩng đầu nói: “Chuyện này chuyện này đại gia không phải là nói giỡn chứ?”

Phương Thất nói: “Người nhìn ta xem có giống đang nói giỡn chơi không?”

Chu Trường Phúc cười khở nói: “Chuyện này sao có thể xảy ra được?”

Phương Thất cười cười, rồi hỏi: “Người tới nơi này đã bao lâu rồi?”

Chu Trường Phúc trả lời: “Cũng hơn ba năm.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Tại thư phòng của người có mật đạo, là người tạo ra nó à?”

Chu Trường Phúc lắc đầu nói: “Không phải, tuy nhiên tiểu nhân cũng biết nơi đó có mật đạo là dùng để chạy trốn trong lúc khẩn cấp, bất quá bên trong quá tối nên cho tới giờ tiểu nhân cũng không dám vào xem.”

Phương Thất gật đầu, đột nhiên nói: “Mỗi tháng đều có chủ của các hàng quán lớn mang một số bạc lớn đến nơi này nộp vào, người có biết không?”

Chu Trường Phúc gật đầu nói: “Tiểu nhân có biết, bất quá cho tới giờ tiểu nhân cũng không thấy ai trong bọn họ đến lấy ra, thật là có chút kỳ lạ”

Phương Thất lại hỏi: “Vậy người có biết là ai cầm lấy ngân phiếu đi đổi bạc không?”

Chu Trường Phúc đột nhiên hít sâu một hơi, nhíu mày suy nghĩ rồi chậm rãi nói: “Thật ra là có, nhưng là rất thần bí”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

61. Chương 61: Trở Mặt Thành Thù.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Ồ, có gì thần bí?”

Chu Trường Phúc nhíu mày nói: “Đại gia ngài chắc cũng biết quy tắc, nếu cần đổi ngân phiếu lấy bạc thì bình thường phải đến trước quầy để đổi, tuy nhiên “

Phương Thất liền hỏi: “Tuy nhiên cái gì?”

Chu Trường Phúc dùng sức nuốt nước bọt một cái rồi nói: “Có một lần tiểu nhân đang ngồi làm việc trong phòng thì đột nhiên phát hiện ra một tấm ngân phiếu mười vạn lượng cùng một mảnh giấy dán trên nó, không biết ở đâu lẫn vào nữa, chuyện này đại gia nói đi, có thần bí hay không?”

Phương Thất cười cười, hỏi: “Trên mảnh giấy ghi cái gì?”

Chu Trường Phúc gật đầu nói: “Tiểu nhân còn nhớ rất rõ, trên mảnh giấy chỉ có mười mấy chữ, nói là: đổi mười vạn lượng bạc trắng, đặt nó dưới bàn, nếu có thiếu sót, đầu tắt rơi xuống!”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười hỏi tiếp: “Sau đó thế nào?”

Chu Trường Phúc nói: “Tiểu nhân lúc ấy đọc xong cũng rất lấy làm lạ và cũng rất sợ hãi, suy nghĩ một chút rồi tự mình đi đến quây lấy ra mười vạn lượng bạc trắng đem về đặt trong phòng khách, tiếp đó mười vạn lượng kia cũng đã biến mất, rồi có một lá thư đặt trên bàn, viết: bạc đã lấy, sau này vẫn cứ như thế, nếu dám thiếu sót, đầu tắt rơi xuống!”

Phương Thất trầm tư không nói.

Chu Trường Phúc nghi hoặc nhìn chăm chăm vào Phương Thất.

Phương Thất nhíu mày, rồi đột nhiên hỏi tiếp: “Mười vạn lượng bạc trắng nặng khoảng bao nhiêu người có biết không?”

Chu Trường Phúc gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu nhân cũng rất lấy làm lạ, nhiều bạc như vậy thì làm thế nào mà mang đi cùng lúc được.....”

Không ai so với ông chủ tiền trang biết rõ mười vạn lượng bạc nặng bao nhiêu, các ông chủ lớn mỗi khi đưa bạc tới đây nộp đều dùng xe ngựa vận chuyển tới.

Phương Thất lại hỏi: “Vậy người đã đổi bạc được bao nhiêu lần rồi?”

Chu Trường Phúc nói: “Tiểu nhân ở chỗ này đã hơn ba năm, tổng cộng đã đổi hai mươi ba lần”

Phương Thất lại hỏi: “Cho tới giờ người cũng chưa thấy qua số bạc làm thế nào bị lấy đi à?”

Chu Trường Phúc lắc đầu nói: “Cho tới giờ chưa từng thấy qua, quả thật là thần không biết quỷ không hay”

Phương Thất mỉm cười hỏi tiếp: “Người thật sự không biết?”

Chu Trường Phúc nhìn Phương Thất, nuốt nước bọt, hạ quyết tâm nói: “Tiểu nhân cũng từng nghĩ tới, có thể là từ thông đạo trong thư phòng mang đi hay không? Tuy nhiên muốn như vậy thì với số bạc nhiều thế cũng phải có hai ba người khiêng mới nổi, cho nên cho nên.....”

Phương Thất nói: “Cho nên người đã sợ hãi và vì vậy mới không dám tiến vào thông đạo đó phải không?”

Chu Trường Phúc chậm rãi gật đầu, đáp: “Đúng là vậy”

Phương Thất mỉm cười nói: “Xem ra thông đạo của các người tạo ra chỉ để dành cho người khác lợi dụng thôi, người nó có đúng không?”

Chu Trường Phúc khẽ thở dài, cúi đầu không nói.

Phương Thất hỏi tiếp: “Người có biết lối ra của thông đạo nằm ở đâu không?”

Chu Trường Phúc gật đầu đáp: “Biết, ông chủ Lý trước của tiền trang lúc rời khỏi có nói, trong thành nếu có thổ phỉ hoặc binh loạn thì trong thời khắc khẩn cấp hãy trốn vào thông đạo, lối ra nằm ở khu rừng phía nam thành”

Phương Thất lại hỏi: “Thông đạo đó là ông chủ Lý trước kia tạo ra sao?”

Chu Trường Phúc nhíu mày nói: “Có thể là vậy, tiểu nhân lúc ấy cũng không có hỏi nhiều”

Phương Thất hỏi: “Ông chủ Lý bây giờ đã đi đâu?”

Chu Trường Phúc thở dài, tựa hồ cảm thán cho vận mệnh của hắn, lại dường như rất hâm mộ ông chủ Lý kia, miễn cưỡng cười nói: “Ông chủ Lý được điều đến Dương Châu quản lý một tiền trang lớn tại đó, tiểu nhân cũng đã nhiều năm không gặp mặt”

Phương Thất gật đầu mỉm cười, đột nhiên lại hỏi: “Tử Yên cô nương kia rất đẹp đúng không?”

Hai mắt của Chu Trường Phúc lập tức sáng lên, nói: “Đúng vậy, đích thật là một giai nhân hiếm thấy, chẳng những xinh đẹp, hơn nữa còn sắc nghệ song tuyệt, nghe nói cầm kỳ thư họa không chỗ nào không thông, đại gia chẳng lẽ chẳng lẽ”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đã có mỹ nhân như thế thì nếu không đến xem chẳng phải là uổng công tới đây sao?”

Về mặt của Chu Trường Phúc kích động đỏ bừng, nói: “Đúng là vậy, đúng là vậy!”, đột nhiên lại gãi gãi đầu, nhìn Phương Thất cười cười nói: “Đại gia ngài ngài”

Người mặc quần áo rách nát như thế thì có bạc đâu mà đi?

Phương Thất mỉm cười nói: “Không biết vị Tử Yên cô nương mỗi lần tiếp khách phải trả cô ta bao nhiêu?”

Chu Trường Phúc thở dài nói: “Tử Yên cô nương xinh đẹp như thế nên giá tiền đương nhiên cũng cao một chút, nếu muốn cho nàng tiếp khách uống trà thì là ba trăm lượng bạc, còn phải xem nàng có thích hay không nữa. Còn nếu muốn cho nàng tiếp khách ăn cơm thì là năm trăm lượng, nếu khách muốn ở lại đêm với nàng thì không có trên một ngàn lượng bạc là không thể”, Chu Trường Phúc nói xong, lắc đầu cảm thán không thôi.

Ý tứ của “ở lại đêm” thì không cần giải thích nữa, chỉ có kẻ ngu mới không thể hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Phương Thất gật đầu nói: “Xem ra người cũng tốn không ít bạc thì mới có thể ở lại đêm với cô nương ấy?”

Chu Trường Phúc xấu hổ, cười khổ nói: “Đại gia ngài ngài”

Phương Thất mỉm cười nói: “Người yên tâm, ta không phải là ông chủ lớn của người nên sẽ không tra hỏi gì đâu”

Chu Trường Phúc cười cười, tựa hồ có chút xấu hổ và tựa hồ đối với Phương Thất tràn ngập cảm kích.

Phương Thất mỉm cười nói: “Không biết ông chủ Chu có thể phá lệ một lần giúp Phương mỗ đổi bạc hay không?”

Sắc mặt của Chu Trường Phúc đột nhiên lại thay đổi, run run nói: “Đại gia ngài chẳng lẽ chẳng lẽ”

Chu Trường Phúc vốn muốn nói, chẳng lẽ người muốn cướp bạc hay sao?

Phương Thất cười khổ rồi móc từ ngực áo ra một xấp ngân phiếu dính đầy mồ hôi đưa cho Chu Trường Phúc, nói: “Người xem thử đây có đúng là ngân phiếu của tiền trang hay không?”

Chu Trường Phúc tiếp nhận xong nhìn một chút, tiếp vui vẻ nói: “Đây đúng là ngân phiếu của tiền trang, đại gia muốn đổi bạc à? Chỉ là bây giờ” Chu Trường Phúc nói xong nhú mày.

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta biết bây giờ mọi người đều đang ngủ, trời cũng sắp sáng rồi, hôm nay giữa trưa người hãy cho người mang bạc đến quán trọ Duyệt Lai giúp ta”

Chu Trường Phúc vui vẻ nói: “Nhất định, nhất định”

Phương Thất chậm rãi đứng lên, cười cười nói: “Đã quấy rầy giấc ngủ của ông chủ Chu, thật sự là xin lỗi”

Trong nháy mắt Chu Trường Phúc lại có chút đỏ khốc đỏ cười, nói: “Đại gia xin đừng khách khí”

Phương Thất xoay người rời đi, Chu Trường Phúc thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó chậm rãi dùng vạt áo lau mồ hôi trên trán.

Phương Thất đột nhiên xoay người lại, Chu Trường Phúc nhìn thấy cả kinh, Phương Thất mỉm cười hỏi: “Ta quên nói cho người phải đưa bạc đến cho ai?”

Chu Trường Phúc sửng sốt, nói: “Chẳng phải đại gia ngài đã nói là họ Phương sao?”

Phương Thất gật đầu, lẩm bẩm nói: “Ta chỉ sợ người đưa sai người thôi.....”

Chu Trường Phúc cười cười nói: “Không đâu, xin đại gia ngài cứ yên tâm”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta rất an tâm”

Chu Trường Phúc nói: “Đại gia đi thông thả.”

Phương Thất cười cười, chậm rãi xoay người đi ra ngoài.

Du Mộng Điệp đã hết kiên nhẫn đứng đợi.

Phương Thất chậm chậm từ trong phòng bước ra, Du Mộng Điệp liền nghiêm mặt, một lời cũng không hỏi.

Phương Thất mỉm cười nói: “Chúng ta đi.”

Du Mộng Điệp nói: “Đi đâu, ca đi đường của ca đi, muội đi đường của muội”

Phương Thất liền hỏi: “Muội không muốn đi chung với huynh à?”

Du Mộng Điệp nói: “Phương đại gia muốn đi Ý Thúy Lâu gặp Tử Yên cô nương, Ý Thúy Lâu đâu có đàn ông, muội đi làm gì?”

Phương Thất thầm thở dài, muốn cho một người phụ nữ không ghen tuông thì quả thật so với việc làm cho kẻ không trèo cây còn khó hơn.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Ca sao không nói gì đi?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Huynh không biết nói gì nữa.”

Du Mộng Điệp nói: “Đương nhiên ca không còn gì để nói rồi”

Phương Thất cười khổ nói: “Cho dù huynh muốn đi Ý Thúy Lâu thì ít nhất cũng phải có bạc đã chứ, còn phải thay quần áo nữa.”

Du Mộng Điệp cười lạnh một tiếng, tiếp đó thân hình nhảy lên, cả người đã đứng trên mái nhà, sau đó triển khai thân hình nhanh chóng trở về quán trọ Duyệt Lai trước.

Phương Thất cười khổ một tiếng rồi cũng nhảy lên mái nhà, sau đó nhẹ nhàng đáp xuống bên ngoài rồi lững thững bước về quán trọ Duyệt Lai.

Tại phương đông một màu trắng bệch đã hiện lên, mặt trời hồng đỏ đã sắp mọc lên.

Quán trọ Duyệt Lai vẫn chưa mở cửa.

Phương Thất tiến vào quán trọ, cúi đầu trầm tư, chậm rãi bước về phòng.

Hôm nay có thể trở về quán trọ, thật không biết lần sau ra ngoài thì còn có thể trở về nữa không?

Phương Thất thờ dãi một hơi.

Hắn đột nhiên cảm giác được phía trước có một luồng ánh mắt dữ tợn và sắc bén đang nhìn chằm chằm vào hắn, Phương Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn thì thấy Du Mộng Điệp đang đứng ở ngoài sân, nghiêng chặt hàm răng, đôi mắt xinh đẹp tựa như đang nhìn thấy kẻ thù hung hăng nhìn chằm chằm vào Phương Thất.

Phương Thất miễn cưỡng cười nói: “Muội”

‘Rầm’ một tiếng, Du Mộng Điệp đột nhiên lắc mình một cái đã trở về phòng, đóng cửa mạnh lại.

Phương Thất cười khổ, lẩm bẩm nói: “Cửa có thù oán gì với muội sao?”

Không có hồi âm, tuy nhiên trong phòng lại vang lên tiếng bàn ghế bị đá ngã.

Phương Thất cười khổ, chậm rãi đi vào phòng rồi đóng cửa lại.

Vừa đóng cửa lại thì Phương Thất không khỏi thở dài, hắn đột nhiên lại nhớ đến Trần Tuyết Quân.

Trong đêm đó, hắn cũng một mình không chịu nổi trở lại phòng, trong bóng tối Trần Tuyết Quân đang lặng lẽ ngồi trên giường, giống như là một người vợ trong đêm tân hôn chờ chồng bước vào phòng vậy.

Phương Thất liền nhìn về phía giường một chút, căn phòng trống rỗng, bên giường không có một bóng người.....

Phương Thất cảm thấy chán nản thất vọng.

Đôi tay mềm mại và ấm áp đêm đó đã nhẹ nhàng lau rửa đi vết bẩn trên người hắn, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của hắn.....

Eo của nàng như cành dương liễu đung đưa trong gió xuân, mảnh khảnh và mềm mại, đôi mắt sáng ngời như trăng sáng trong đêm của nàng như soi rọi tất cả nhưng cũng dường như tràn ngập sự ai oán và ưu thương vô tận

Sự triền miên đêm hôm đó giờ đâu, tình yêu nồng nàn đêm hôm đó đã hòa quyện vào máu trong người của Phương Thất.

Phương Thất lúc này rất hy vọng có thể gặp được Trần Tuyết Quân giống như đêm hôm đó, nàng đang lẳng lặng ngồi trên giường chờ hán.

Tim của hán đột nhiên như bị vật gì sắc bén cắt vào, từng trận từng trận đau đớn nổi lên.

Phương Thất yên lặng đi tới bên giường, mặc cho quần áo trên người vẫn dơ bẩn và rách rưới, nhẹ nhàng nằm xuống.

Hán thật mệt mỏi không chịu nổi.

Chỉ nghe một tiếng “rầm” vang lên, cửa đã bị đá văng ra hai bên.

Phương Thất khẽ thở dài một tiếng.

Vẻ mặt Du Mộng Điệp đầy lạnh lùng bước vào.

Phương Thất lẩm bẩm nói: “Người bây giờ tại sao cứ không gõ cửa mà vẫn xông vào thế?”

Du Mộng Điệp cười lạnh, lớn tiếng nói: “Ca đứng lên, muội có chuyện muốn hỏi ca”

Phương Thất lại nói: “Nghe tiếng thì chỉ dùng lỗ tai thôi, đừng hay không thì cũng nghe thấy mà”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Ca chẳng lẽ là heo sao? Cứ nằm trên giường hoài thế?”

Phương Thất cười khổ nói: “Huynh cho dù là heo đi nữa thì muội sao lại xông vào chuồng heo nói chuyện với heo vậy?”

Du Mộng Điệp vừa vội vừa tức, cắn răng nói: “Ca thật là một con heo mà, ca nói đi, có phải ca thật sự muốn tới Ý Thúc Lâu hay không?”

Phương Thất liền hỏi: “Ý Thúc Lâu là nơi nào?”

Ý Thúc Lâu là kỹ viện, ai ai cũng biết.

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Ca không biết Ý Thúc Lâu là nơi nào sao?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Huynh đương nhiên biết.”

Nếu là kỹ viện thì đó chính là nơi dành cho đàn ông đến, huynh nếu là đàn ông thì tại sao không thể đến?

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Biết sao ca còn muốn đi?”

Phương Thất thở dài, hỏi: “Muội thấy huynh không giống đàn ông à?”

Du Mộng Điệp nói: “Muội chỉ thấy ca giống con heo thôi”

Phương Thất cười khổ nói: “Huynh cho dù là heo thì cũng là heo nam, chỉ cần có bạc thì cho dù là heo đi nữa huynh nghĩ Ý Thúc Lâu cũng hết sức hoan nghênh”

Du Mộng Điệp vừa vội vừa tức, trong nháy mắt chẳng biết nói gì nữa.

Trên thế gian người đáng sợ nhất là người vừa vô sỉ vừa vô lại, trong mắt của Du Mộng Điệp hiện tại Phương Thất chính là người như thế.

Gặp người như thế thì người còn có thể nói cái gì đây?

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

62. Chương 62: Trường Sinh Đạo Nhân.

Phương Thất thản nhiên nói: “Chỉ tiếc muội là phụ nữ, nếu muội là đàn ông thì huynh có thể mời muội cùng đi luôn”

Mặt của Du Mộng Điệp đỏ lên, quả thật sắp tức đến điên rồi.

Nàng xông vào vốn là muốn nghe lời giải thích của Phương Thất nhưng hắn lại hết lần này tới lần khác chẳng hề giải thích gì cả.

Chỉ cần Phương Thất tùy tiện tìm ra một lý do nào đó nói là đi Y Thúy Lâu không phải là tìm của lạ mà là vì điều tra tình huống thì Du Mộng Điệp cũng sẽ nguyện ý tin tưởng.

Ca có biết địa vị của ca trong lòng muội thế nào không? Tại sao ca hết lần này tới lần khác muốn làm như vậy?

Trong chốc lát, mắt của Du Mộng Điệp đã hồng lên, cắn răng nói: “Ca thật sự là một người xấu xa”, lời con chưa nói xong đã xoay người chạy ra ngoài.

Nàng không muốn để cho Phương Thất trông thấy nước mắt của nàng.

Đối với người xấu xa vừa vô sỉ vừa vô lại như vậy, hơn nữa cả người dơ bẩn như con heo thì người còn có thể nói gì nữa đây?

Nước mắt của Du Mộng Điệp rốt cục cũng đã chảy xuống.

Muội đối với ca thật lòng thật dạ, tại sao ca cứ giả vờ không biết? Tại sao còn hết lần này tới lần khác muốn làm thương tổn con tim của muội?

Muội vốn nghĩ sẽ nghe được lời giải thích của ca, tại sao ca không giải thích? Tại sao ca không nói dối đi?

Du Mộng Điệp đột nhiên hiểu được thì ra bản thân nàng đã nhìn lầm Phương Thất rồi, vẫn tưởng hắn là một người si tình, chính nhân quân tử, thật không ngờ hắn lại thế này, một tên xấu xa vừa nghe thấy gái đẹp đã sáng mắt muốn đi xem.

Du Mộng Điệp cười lạnh, hắn bắt quả chỉ là một người lãng tử mà thôi, tuy nhiên bản thân lại nghĩ hắn là người tốt.

Du Mộng Điệp chạy vào phòng rồi tự ném mình lên giường, dùng chăn đắp luôn cả đầu, khóc thất thanh.

Phương Thất chỉ khẽ thở dài.

Cửa phòng mở rộng nhưng hắn cũng không muốn đi đóng lại.

Có lẽ đây cũng coi như là một biện pháp, một cái biện pháp trong khi không có biện pháp nào.

Có một số việc lúc người không biết làm thế nào để giải quyết thì ông trời tự nhiên sẽ cho người một cơ hội.

Cảm tình của hắn đối với Trầm Tuyết Quân đã bám rễ thật sâu vào tim hắn, đã dung nhập vào xương tủy của hắn và hòa quyện cùng dòng máu đang chảy trong người hắn.

Du Mộng Điệp rất đẹp, rất thông minh và cũng rất đáng yêu, thậm chí so với Trầm Tuyết Quân còn có nhiều sức sống hơn.

Cảm tình của nàng đối với mình ra sao thì Phương Thất cũng hiểu được.

Phương Thất không phải kẻ ngu.

Cho dù là kẻ ngu thì cũng có thể nhìn ra được được sự thân mật, quan tâm và tâm ý của nàng đối với Phương Thất ra sao.

Tuy nhiên Phương Thất lại không thể tiếp nhận và cũng không dám tiếp nhận phần cảm tình này bởi vì trong lòng của hắn còn có Trầm Tuyết Quân, hắn cũng không đành lòng thương tổn tới Du Mộng Điệp.

Trong cuộc sống đôi khi sẽ có những điều bất đắc dĩ như thế, lúc bất đắc dĩ thì cũng chỉ có dùng phương pháp bất đắc dĩ đi giải quyết mà thôi.

Phương Thất khẽ thở dài, đau dài không bằng đau ngắn, có lẽ đây cũng coi như là kết cục tốt.

Trời đã giữa trưa.

Phương Thất đã tắm rửa sạch sẽ và thay đồ xong, mỉm cười đi vào phòng của Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoảng đang mỉm cười ngồi ở tại bàn, ngồi bên cạnh là một người thiếu niên anh tuấn, tuy nhiên gương mặt của hắn lại lạnh như băng chả hề có biểu hiện gì.

Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hổ đang dùng mắt nhìn chăm chăm vào Phương Thất, Phương Thất cảm giác được hai luồng ánh mắt đó tựa như hai thanh trùy đang đánh vào mình.

Phương Thất chậm rãi ngồi xuống.

Tiểu Hổ đột nhiên lớn tiếng nói: “Huynh không phải người tốt”

Phương Thất cười khỏ, cũng không có quay đầu lại.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Đến đây ăn cơm đi”

Tiểu Hổ lớn tiếng nói: “Con không muốn cùng người bại hoại ăn cơm chung”

Hiên Viên Hoảng ha ha cười to.

Phương Thất cười khỏ không nói.

Liễu Thanh Thanh liền lên tiếng: “Tiểu Hổ, đừng nói lung tung”

Tiểu Hổ liền ‘hừ’ một tiếng.

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Xem ra là con chọc chúng giận rồi”

Phương Thất chỉ có cười khỏ.

Người thiếu niên ngồi tại bàn lạnh lùng nói: “Người như vậy mà còn có mặt mũi ra đây ăn cơm, thật sự là không biết xấu hổ là gì”

Phương Thất thản nhiên nói: “Đã đói bụng thì phải ăn cơm, có xấu hổ đi nữa thì cũng phải ăn vì cái bụng đói”

Thiếu niên liền nói: “Người thật sự là vô sỉ”

Phương Thất mỉm cười nói: “Những lời này hình như sáng nay đã có người nói qua một lần rồi”

Thiếu niên trong nháy mắt tức đến nổi nói không ra lời.

Đối với một người vô sỉ đến mức này thì người còn có thể nói ra lời gì nữa đây?

Phương Thất nói: “Muội mặc vào bộ quần áo này nhìn cũng được đấy, chỉ tiếc quần áo chỉ là bề ngoài thôi, bên trong cũng vẫn là phụ nữ”

Thiếu niên cười lạnh nói: “Heo cũng có thể đến Ý Thúc Lâu thì có ai quy định phụ nữ không thể đi? Muội cũng có đầy bạc trong túi sao lại không thể đi?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì Ý Thúc Lâu không hề có một người đàn ông nào chờ muội cả”

Thiếu niên nói: “Không có đàn ông thì có phụ nữ, Tử Yên cô nương kia không phải phụ nữ hay sao?”

Phương Thất gật đầu nói: “Đúng là phụ nữ nhưng là muội có thể làm gì đây?”

Phụ nữ làm sao mà đi tìm phụ nữ để vui vẻ được?

Thiếu niên cười lạnh nói: “Muội làm gì thì liên quan gì ca? Muội chỉ cần có bạc thì muốn làm gì sẽ làm đó thôi!”

Phương Thất thở dài nói: “Xem ra là muội đã quyết định theo huynh rồi”

Thiếu niên cười lạnh nói: “Đúng vậy”

Hiên Viên Hoàng nhin không được ha ha cười to.

Gương mặt của thiếu niên vẫn lạnh lùng không nói lời nào.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Du nha đầu, hóa ra hôm nay con mặc đồ như vậy là muốn đi Ý Thúc Lâu à?”

Thiếu niên bĩu môi, cúi đầu không nói.

Người thiếu niên này chính là Du Mộng Điệp, chỉ bất quá là cải nam trang thôi.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Như vậy đi, mặc kệ có muốn làm gì thì trước tiên phải ăn cho no bụng cái đã rồi hãy nói, mọi người đến đây ăn cơm đi”

Không ai dám không nghe.

Tiểu Hổ và Liễu Thanh Thanh đều không tình nguyện ngồi xuống.

Đột nhiên La Nhất Dao từ ngoài cửa bước vào.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Tôi đứng lúc đây, ngồi xuống đây dùng cơm luôn đi”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Vâng, lão tiền bối.”, rồi lập tức ngồi xuống.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Xem ra bữa cơm này chắc là sẽ ăn mà không vui vẻ gì, bất quá người sống trên đời có bao lâu, ăn và mặc là hai việc trọng yếu, lão ăn mày ta không nói về mặc, nhưng bữa cơm này cũng không thể không ăn, cho nên ta hy vọng mọi người thừa dịp còn có thể ăn được thì hãy ăn cho no bụng đi rồi muốn nói gì hãy nói.”

La Nhất Dao gật đầu mỉm cười nói: “Lão tiền bối nói rất đúng, phiêu lãng giang hồ, đường dài và hiểm trở, hôm nay nếu không ăn no thì cũng không biết ngày mai có còn được ăn không nữa”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Có lý, có lý, cạn một chén nào”

La Nhất Dao nâng chén rượu lên, nói: “Xin mời lão tiền bối”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Uống đi, mọi người ai ăn thì cứ ăn, ai uống cứ uống”

Tiểu Hổ rất không tình nguyện cầm đôi đũa lên và cơm vào miệng, Liễu Thanh Thanh cũng cúi đầu yên lặng ăn cơm, hai người chưa trưởng thành này chưa bao giờ nếm qua mùi vị của sự đói cả.

Đói, vốn là một trong những sợ hãi lớn nhất của loài người, chỉ đứng sau cái chết, ai chưa từng đói qua sẽ không hiểu được đạo lý trong đó. Ăn cơm cũng là một trong những dục vọng nguyên thủy nhất của loài người.

Cho nên lúc có thể ăn cơm thì nhất định phải ăn cho no, sau đó có tức giận cũng không muộn.

Điều ta muốn nói là nếu người có tức giận cũng không nên bộc lộ ra.

Nếu người vừa đói bụng vừa tức giận thì chẳng phải là tự mình hành hạ chính mình sao?

Phương Thất vẫn yên lặng uống rượu, một lời cũng không phát.

Du Mộng Điệp nghiêng người sang một bên, quay sang đối diện với Hiên Viên Hoàng, có vẻ rất không được tự nhiên.

Xem ra đối với Phương Thất thì nàng đã đạt đến sự không muốn nhìn nữa rồi, cho dù chỉ là một cái liếc mắt.

Tuy nhiên nếu cả nhìn cũng không muốn nhìn thì cần gì phải cải nam trang để cùng Phương Thất đến Ý Thúc Lâu cơ chứ?

Trong cuộc sống và trong lòng con người luôn tràn ngập các loại mâu thuẫn và sự bất đắc dĩ.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên nói: “Tiểu huynh đệ, đám người của Bắc Hải Vũ đã từ trong thông đạo mang ra ba thi thể, trong đó có một là ông chủ của quán trọ này, chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Phương Thất hỏi: “Người Cửu Công đang nói chính là Tôn Nhị Hỉ phải không?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Phương Thất liền móc từ trong ngực áo ra một cái ống đồng màu vàng được làm rất tinh xảo và khéo léo, đúng là vật phóng ám khí Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm, nói: “Lão tiên bối xem đây là cái gì?”

Hiên Viên Hoàng tiếp nhận rồi cẩn thận xem xét, sau đó nhú mày nói: “Chẳng lẽ đây là vật phóng ám khí Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoàng hỏi tiếp: “Tôn Nhị Hỉ chính là Kim Hoa Bà Bà à?”

Phương Thất gật đầu nói: “Hẳn là đúng.”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, nói: “Không sai, lẽ ra chúng ta phải nên nghĩ tới từ sớm”

Phương Thất nói: “Đúng vậy, chúng ta vẫn luôn nghĩ rằng Kim Hoa Bà Bà là một bà lão cho nên mới không hề nghĩ đến Tôn Nhị Hỉ chính là Kim Hoa Bà Bà”

Hiên Viên Hoàng nói: “Chuyện quỷ bí và dị thường trên giang hồ nhiều lắm, thường thường là luôn nằm ngoài dự liệu của người ta, Tôn Nhị Hỉ rõ ràng là đàn ông nhưng lại tự xưng là Kim Hoa Bà Bà cho nên từ trước tới nay ai cũng chưa từng thấy qua diện mạo thật của Kim Hoa Bà Bà kia bởi vì sẽ không hề nghĩ đến phương diện này.”

Phương Thất gật đầu nói: “Lão tiên bối phân tích rất đúng”

Hiên Viên Hoàng hỏi tiếp: “Còn có một lão đạo sĩ bị cụt hai chân, hẳn là ai vậy?”

Phương Thất lắc đầu nói: “Văn bối không biết, hẳn tự xưng là Đại Mộng, sử dụng một cây roi dài, cây roi trong tay hẳn rất tự nhiên và linh hoạt, trong chớp mắt đã quấn chặt đôi chân văn bối, hình như hẳn còn biết gia phụ”

Hiên Viên Hoàng giật mình nói: “Con nói hẳn vừa xuất roi ra thì đã quấn chặt đôi chân của con sao?”

Phương Thất gật đầu nói: “Đúng vậy, tốc độ của nó cực nhanh, văn bối trước giờ chưa từng chứng kiến”

Du Mộng Điệp đột nhiên cười lạnh nói: “Tại sao hẳn ta không trói chặt ca cho ca ở trong thông đạo đó cả đời luôn”

Phương Thất cười khổ không nói.

Hiên Viên Hoàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Đại Mộng Đại Mộng chẳng lẽ là hẳn?”

Phương Thất liền hỏi: “Tiền bối biết hẳn là ai à?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Võ Đang Trường Sinh Đạo Nhân, kiếm pháp nổi tiếng thiên hạ.....”, Hiên Viên Hoàng lại chuyển đề tài, đột nhiên hỏi: “Mẹ của con có kể cho con nghe về chuyện của cha con năm đó không?”

Phương Thất sửng sốt, chậm rãi lắc đầu nói: “Gia mẫu không hề đề cập tới”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Giang hồ người gian ta trá, gió tanh mưa máu, việc này nói ra quá sớm cho các con đích xác cũng không tốt lắm.”

Phương Thất liền hỏi: “Cửu Công cũng biết chuyện đó sao? Có thể kể cho văn bối nghe không?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi uống một hớp rượu, nói: “Nếu ta đoán không lầm thì Đại Mộng kia chính là Trường Sinh Đạo Nhân”

Phương Thất nhú mày nói: “Vậy hẳn làm sao lại”

Làm sao lại bị cắt đứt hai chân như thế? Làm sao mà bị nhốt trong căn phòng tối tăm kia?

Những lời này vốn Phương Thất muốn thốt ra hỏi nhưng lời ra đến miệng đã nuốt trở vào, dù sao những vấn đề như vậy cũng quá tàn khốc và dù sao đi nữa thì Đại Mộng cũng không có làm khó hắn.

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: “Phương gia thế hệ nào cũng có cao thủ xuất hiện, không biết đó có phải là do Phương gia có được võ công tổ truyền hay là gia quy gia pháp nghiêm khắc hay không, nhưng cho dù là gì đi nữa thì con cũng nên kiêu hãnh vì là con cháu của Phương gia”

Hàm nghĩa bên trong của những lời này là người không nên làm cho tổ tông của Phương gia mất mặt.

Phương Thất đột nhiên có chút xấu hổ, hắn liền vội vàng cúi đầu, hắn lại nhớ tới ba năm lãng tích giang hồ của hắn, trầm luân phiêu bạt, chuyện này có tính là làm mất mặt tổ tông của Phương gia không?

Hiên Viên Hoàng nói tiếp: “Cha con Phương Thanh Vân cũng là một anh hùng, đao pháp xuất thần nhập hóa, Trường Sinh Đạo Nhân thì kiếm thuật cao siêu, vì vậy hai người đã ước hẹn tỷ thí võ công trên đỉnh Hoa Sơn. Trận chiến ấy mặc dù trên giang hồ không ai chứng kiến nhưng cũng đã làm cho giang hồ nhất thời chấn động”

Phương Thất nhíu mày thốt: “Ồ”

Hiên Viên Hoàng nói: “Hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ, bọn họ lúc đó tỷ thí võ công, luận bàn võ nghệ, người trong võ lâm có ai không muốn đến xem để tăng thêm hiểu biết nhưng đáng tiếc lúc biết được tin tức này thì đã muộn rồi”

Phương Thất gật đầu.

Hai đại cao thủ luận võ thì phải toàn tâm toàn ý, đương nhiên sẽ không nguyện ý cho người khác biết để đến vây quanh mà xem.

La Nhất Dao đột nhiên lên tiếng hỏi: “Vậy kết quả của trận chiến ấy như thế nào thưa lão tiền bối?”

Hiên Viên Hoàng lại hớp một hớp rượu, tiếp đó đặt chén rượu xuống bàn rồi thở dài một tiếng, nói: “Trận chiến ấy mặc dù không có ai chứng kiến nhưng kết quả của trận chiến ấy thì cả thiên hạ sau đó đều biết”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

63. Chương 63: Thắng Bại Sinh Tử Thật Khó Phân.

La Nhất Dao liền hỏi: “Thưa lão tiền bối, trận chiến ấy đến tột cùng là ai thắng ai bại?”

Phương Thất ngẩng đầu chăm chú lắng nghe, những sự tích giang hồ trước đây của cha hắn, cho tới giờ hắn cũng chưa bao giờ được nghe người ta nói qua cả.

Du Mộng Điệp cũng ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất và Du Mộng Điệp một chút, khẽ thở dài: “Khi đó các con còn chưa ra đời, La Nhất Dao chắc là cũng là một đứa trẻ thôi, đương nhiên sẽ không biết kết quả của trận chiến chấn động cả thiên hạ năm đó rồi.”

Phương Thất yên lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoàng nói tiếp: “Hai đại cao thủ quyết chiến trên đỉnh Hoa Sơn, tỷ thí võ công trên Lạc Nhạc Phong, kết quả của trận chiến ấy nói đến cũng rất đơn giản, đó chính là Phương Thanh Vân an toàn trở về Thần Long Sơn Trang, còn Trường Sinh Đạo Nhân thì sau đó biến mất trên giang hồ”

La Nhất Dao nhíu mày nói: “Biến mất?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Ý tứ của biến mất chính là không còn nhìn thấy nữa, đại đa số người biến mất đều là người thất bại.

Phương Thất đột nhiên hỏi: “Cửu Công sao có thể biết được Đại Mộng là Trường Sinh Đạo Nhân?”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Ta cũng chỉ là đoán mà thôi, mặc dù ta có nhìn qua thi thể, nhưng đã trôi qua ba mươi năm thời gian rồi, bấy nhiêu thời gian cũng đủ để thay đổi hoàn toàn dung mạo của một người.”

Thời gian, có thể thay đổi hết thảy. Ba mươi năm thời gian đủ để thay đổi hoàn toàn dung mạo của một người, nhất là một người đã chịu nhiều đau khổ trong cuộc sống.

Phương Thất hỏi: “Nhưng Trường Sinh Đạo Nhân không phải dùng kiếm sao?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Hỏi rất hay, chuyện này phải kể từ về chuyện cha của con, Phương Thanh Vân”

Hiên Viên Hoàng uống thêm một hớp rượu rồi nói tiếp: “Năm đó kết quả của trận chiến trên đỉnh Hoa Sơn mặc dù rất rõ ràng, nhưng là quá trình diễn biến thế nào cha của con cũng không hề nói qua, cho tới khi cha của Du nha đầu đến làm khách tại Thần Long Sơn Trang, hai người năm đó cũng là bạn tốt của nhau, rượu vào thì lời ra, Phương Thanh Vân mới kể hết chuyện năm đó, nói là hai người đại chiến hết tám trăm hiệp cũng khó phân cao thấp, tuy nhiên”, Hiên Viên Hoàng hít sâu một hơi rồi kể tiếp: “Tuy nhiên cao thủ quyết đấu thì sự thắng bại thường thường là chỉ trong một ý niệm, cha con lúc ấy đã thi triển Hổ Khiếu Long Ngâm làm rối loạn tâm thần của Trường Sinh Đạo Nhân, trong khoảnh khắc đã lợi dụng thời cơ đó xuất một đao chém vào đùi của Trường Sinh Đạo Nhân”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, hần đột nhiên hiểu được một số điều.

Chính bởi vì đao kiếm không thể phân ra cao thấp nên cha mới sử dụng đến tuyệt kỹ Hổ Khiếu Long Ngâm của Phương gia, Trường Sinh Đạo Nhân tuy là tuyệt đỉnh cao thủ nhưng cũng không kịp đề phòng, nhất thời tâm thần đại loạn mới bị một đao của cha chém vào đùi.

Vì sau đó cha cũng cảm giác được thắng không quang minh cho nên mới đem việc này giấu trong lòng và không hề đề cập tới.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Trong chốn võ lâm, cao thủ luận võ, thắng bại thường chỉ trong chốc lát, bất luận có nói thế nào đi nữa thì thắng chính là thắng, còn bại vẫn là bại”

La Nhất Dao gật đầu nói: “Lão tiền bối nói rất đúng, người khác có tuyệt kỹ, bản thân không bằng người thì thất bại cũng không còn lời gì để nói”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Đúng là như thế, đáng tiếc là Trường Sinh Đạo Nhân lại không nghĩ như vậy.”

Phương Thất nhíu mày nói: “Cha con đã nói gì với Du thế bá vậy?”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Đêm đó uống nhiều rượu nên cha con đại khái cũng đã say, sau đó quả thật đã đem chuyện kể ra, một đao kia chém vào đùi trái của Trường Sinh Đạo Nhân thì Trường Sinh Đạo Nhân lập tức ngã xuống. Cha con lúc ấy cũng có chút hối hận nên liền bước lên phía trước định giúp Trường Sinh Đạo Nhân cầm máu vết thương, tuy nhiên Trường Sinh Đạo Nhân kia mặc dù vết thương trên chân chảy máu ròng ròng nhưng lại cố chịu đau đớn cha con ra không chịu nhận sự giúp đỡ, tiếp đó cắn răng dùng kiếm chặt đi hai chân của mình rồi thuận tay quăng luôn thanh kiếm xuống núi, sau đó nói là do bản thân học nghệ không tinh, giờ chỉ còn lại một cái chân cũng đã thành vô dụng nên để làm chi, từ nay về sau không cần kiếm nữa và trên giang hồ cũng không còn người mang cái tên Trường Sinh Đạo Nhân nữa”

Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ đều sợ ngây người, gương đôi mắt đầy kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hoàng.

Phương Thất thở dài một tiếng rồi chậm rãi cúi thấp đầu xuống, trầm mặc không nói.

Đây là giang hồ, đây là sự tàn khốc của giang hồ.

Hắn có thể tưởng tượng ra sự thanh cao và cao ngạo của Trường Sinh Đạo Nhân năm đó, một lần bại cũng giống như đã chết. Một người tự chặt bỏ đôi chân của mình, một cao thủ quăng bỏ kiếm thề từ nay về sau không sử dụng kiếm nữa thì bất luận hắn là ai cũng tuyệt không phải là một người đơn giản, tính cách của hắn cũng có thể tưởng tượng mà biết được.

Hiên Viên Hoàng thở dài rồi nhìn Phương Thất một chút, chậm rãi nói: “Du Vọng Nhạc sau đó đã đem chuyện kể lại cho lão ăn mày ta nghe, đêm đó cùng Phương Thanh Vân uống rượu thì Phương Thanh Vân

rất hối hận và xấu hổ, rất chán nản và thất vọng, ông ta nói một đời Võ Đang cao thủ đã bị hủy trong tay của mình. Đêm đó Phương Thanh Vân một mình say khướt, sau đó không quá hai năm sau đã qua đời”

Phương Thất không khỏi lấy làm kinh hãi, đột nhiên trầm mặc không nói.

Hắn thật không nghĩ tới việc cha hắn qua đời lại có liên quan đến chuyện này, hắn vẫn tưởng rằng cha của hắn là bị bệnh mà qua đời thôi.

Người thất bại thì lại còn sống hơn ba mươi năm, người chiến thắng thì lại không quá hai năm sau đã qua đời. Trên đời thắng bại được thua làm sao có thể phân biệt rõ đây?

La Nhất Dao cũng cúi đầu trầm mặc không nói.

Việc thắng và bại trên giang hồ, trong đó cũng ẩn chứa phúc họa khó lường, sung sướng và đau khổ có ai có thể dự đoán được?

Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành chỉ một đao đã nhẹ nhàng chặt đứt cánh tay trái của mình, đường đao kia sáng lạn huy hoàng đến nay như vẫn còn đọng trước mắt, tuy nhiên bản thân mình bây giờ thì sống rất tốt và vui vẻ, nhưng còn Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành thì sao?

Yên tĩnh.

Không có người nào lên tiếng cả.

Chỉ có Tiểu Hồ mở to đôi mắt tròn xoe đầy ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Hoàng.

Phương Thất khê thở dài, rốt cục cũng lên tiếng: “Nhưng sau đó ông ta sao lại tới nơi này? Còn bị nhốt trong căn phòng tối tăm kia nữa?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Chuyện này không thể nào biết được, ta chỉ biết là kể từ sau trận chiến ấy thì Trường Sinh Đạo Nhân đã biến mất trên giang hồ. Rất nhiều người nghĩ rằng ông ta đã chết, tuy nhiên lúc ấy cha con đã nói với cha của Du nha đầu rằng Trường Sinh Đạo Nhân sau khi quảng kiếm xuống núi đã cố chịu nổi đau thể xác bỏ đi nhưng hắn là không có chết, còn tình huống sau đó thì không ai biết được”

Phương Thất âm thầm thở dài, tiếp đó chậm rãi uống một chén rượu rồi lại tiếp tục im lặng.

Hắn không biết Trường Sinh Đạo Nhân làm cách nào mang vết thương như thế mà có thể xuống được núi Hoa Sơn? Chiếu theo tính cách cao ngạo của ông ta thì tuyệt sẽ không chịu sự giúp đỡ của ai cả.

Thế gian người người đều biết, “Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ” (1), nhất là khi rời khỏi Lạc Nhạn Phong phải thông qua ‘Trường Không Sạn Đạo’ (2) gian hiểm vô cùng, người bình thường đi lên cũng rất khó khăn, huống chi một người vừa mới mất đi đôi chân và chảy máu quá nhiều, với đau đớn như thế thì không biết làm thế nào để xuống núi Hoa Sơn đây? Nếu có thể thì chuyện này cần phải có bao nhiêu nhẫn nại, dũng khí và nghị lực cứng cỏi để làm được? Tuy nhiên sau đó làm thế nào lại bị nhốt trong căn phòng tối tăm kia? Là bị nhốt hay bản thân tự nguyện vào đó?

Bất quá cũng rất hiển nhiên, hoàn cảnh ở đó rất yên tĩnh và đã giúp cho ông ta suy nghĩ thông suốt rất nhiều vấn đề, cho nên khi đó ông ta cũng không có làm khó Phương Thất.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên mỉm cười nói: “Còn có một người bị chặt bỏ đầu nữa, người này thật ra cũng không khó nhận biết, hắn chính là Khoái Kiếm Triệu Khải, con có thể dùng một đao chém đứt đầu của hắn thì xem ra đao pháp của con cũng rất tốt đấy”

Mặt Phương Thất có chút đỏ lên, nói: “Cửu Công đừng khen vãn bối, kỳ thật cũng chỉ là may mắn mà thôi, lúc đó hắn nghĩ rằng con đã chết nên không hề có phòng bị, vì vậy một đao của con mới có thể đắc thủ”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Tiểu huynh đệ cũng không cần khiêm nhường, có thể dùng một đao mà chặt được đầu của Khoái Kiếm Triệu Khải thì đao pháp tuyệt sẽ không thấp đâu”

Phương Thất liền nói: “Lão tiên bối quá lời rồi, vãn bối thật sự là xấu hổ”, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Còn có một La Hán nữa, bộ không có tìm ra xác hắn sao?”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày hỏi: “La Hán? Con nói chính là La Hán thật à?”

Phương Thất gật đầu nói: “Đúng vậy, chính là La Hán.”

Hiên Viên Hoàng nghi hoặc hỏi: “Con đã giết La Hán sao?”

Phương Thất trả lời: “Đúng là vậy.”

Hiên Viên Hoàng liền hỏi: “Giết như thế nào?”

La Nhất Dao đột nhiên hỏi: “Lão tiền bối, La Hán là ai vậy?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Người chưa bao giờ đi qua Trung Nguyên, cũng khó trách không biết La Hán là ai. La Hán này họ La tên Hán, từ thuở nhỏ đã lên Thiếu Lâm tập võ, luyện được một thân bản lĩnh, công phu nổi danh là Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam, đã luyện đến cảnh giới đao thương bất nhập, sau đó bản thân không tuân thanh quy thủ giới luật của Thiếu Lâm Tự nên bị trục xuất, trên giang hồ hoành hành bá đạo, tự xưng là La Hán, không người không có kị hấn, mấy năm gần đây đột nhiên mất tích, thật không nghĩ tới hắn lại xuất hiện tại đây”

La Nhất Dao lắc đầu nói: “Vãn bối quả thật chưa bao giờ nghe nói qua người này”

Phương Thất mỉm cười nói: “Một đao của vãn bối đâm vào huyết Dũng Tuyền dưới bàn chân của hắn, sau đó thêm một đao cắt đứt cổ họng hắn”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, than thở: “Tiểu huynh đệ thật sự là càng ngày càng lợi hại, có thể tìm ra được tử huyết của La Hán thật sự là không đơn giản”

Du Mộng Điệp đột nhiên lạnh lùng nói: “Cửu Công, người không thấy được có người vô sỉ đã bay lên trời rồi sao”

Phương Thất liền cười khở.

Hiên Viên Hoàng nói: “Võ công của La Hán chính là Thiếu Lâm chính tông, nhưng cái làm cho mọi người cổ kị hấn chính Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam kia đã luyện tới cực hạn, không người nào phá được cho nên hắn mới có thể hoành hành bá đạo trên giang hồ. Tiểu huynh đệ giết hắn cũng coi như là vì dân trừ hại”

Phương Thất liền nói: “Vãn bối lúc ấy cũng không có cách nào khác nhưng cuối cùng cần rằng mạo hiểm thử một lần, thật không nghĩ tới là may mắn mà trúng”

Hiên Viên Hoàng cười cười, nói: “Trên đời tuyệt không có chuyện may mắn, cho dù là có thì cũng tuyệt sẽ không nhiều, trong tình huống bình thường thì chúng ta cũng không thể tìm ra được sự may mắn nữa là”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Đó chính là một tình huống mà tên xấu xa gặp người vô sỉ thôi”

Hiên Viên Hoàng ha ha cười to.

Phương Thất cúi đầu cười khở.

Một người phụ nữ khi yêu thích một người đàn ông thì mọi khuyết điểm trên người của hắn trong mắt nàng đều là đáng yêu cả, thậm chí ngay cả mùi mồ hôi trên người của hắn nàng cũng sẽ cho là “mùi đàn ông” và cũng yêu thích luôn.

Tuy nhiên một khi trở yêu thành hận thì tất cả ưu điểm trên người hắn trong mắt nàng đều là xấu xa và không đáng giá một xu, còn bị bỏ rơi nữa.

Giữa yêu và hận, chính là kỳ lạ và kỳ diệu như vậy.

“Xin hỏi vị nào là Phương đại gia?” Trong sân đột nhiên có một người mặc một bộ đồ áo xanh của người giúp việc đi tới, theo quy tắc đứng tại cửa hỏi.

Phương Thất quay đầu lại hỏi: “Người mang bạc tới phải không?”

Người giúp việc nói: “Cho hỏi các hạ chính là Phương đại gia phải không?”

Phương Thất đáp: “Đúng là ta.”

Người giúp việc nói: “Tiểu nhân phụng mệnh của ông chủ mang bạc đến cho Phương đại gia”

Phương Thất thản nhiên nói: “Mang vào đây đi”

Người giúp việc liền xoay người vẩy vẩy tay, ở phía sau cũng có mấy người ăn mặc giống hần khiêng một cái rương vào phòng rồi đặt xuống đất, mở nắp rương ra thì thấy từng thỏi bạc được xếp chỉnh tề ngăn nắp phát ra một màu sáng chói.

Người giúp việc nói: “Bạc trắng tổng cộng là ba vạn sáu ngàn năm trăm hai mươi lượng, mời Phương đại gia kiểm tra”

Phương Thất mỉm cười nói: “Không cần kiểm, mang đến đặt ở góc tường dùm ta”

Mấy người giúp việc lại khiêng cái rương đầy bạc lên rồi đặt vào góc tường.

Người giúp việc đứng tại cửa móc ra một tấm giấy và một cây bút lông, nói: “Xin Phương đại gia ký tên vào đây để tiểu nhân có thể trở về báo cáo.”

Phương Thất mỉm cười cầm bút lông viết tên vào giấy rồi đột nhiên hỏi: “Ông chủ các người họ gì? Tổ tiên ở đâu?”

Người giúp việc đáp: “Ông chủ của chúng tôi họ Chu, tổ tiên ở tại Thái Cốc Huyền Sơn Tây”

Phương Thất mỉm cười hỏi tiếp: “Ông ta đến đây bao lâu rồi?”

Người giúp việc trả lời: “Ước chừng khoảng hơn ba năm”

Phương Thất lại hỏi: “Ông chủ trước của các người họ gì?”

Người giúp việc nói: “Tiểu nhân không biết, tiểu nhân tới nơi này làm việc chỉ mới hơn hai năm”

Phương Thất lại hỏi: “Người cũng là người Sơn Tây?”

Người giúp việc nói: “Đúng vậy, tiểu nhân cũng là người của Thái Cốc Huyền”

Phương Thất lại hỏi: “Vào buổi chiều ngày hôm qua người có mặt tại tiền trang hay không?”

Người giúp việc đáp: “Bẩm đại gia, buổi chiều hôm qua tiểu nhân có ở bên trong tiền trang”

Phương Thất hỏi tiếp: “Vẫn ở suốt phải không?”

Người giúp việc nói: “Vẫn ở suốt trong tiền trang, buổi chiều hôm qua có một người mù tới, thiếu chút nữa đã đánh chết chúng tôi, sau đó lại có nhiều rắn độc không biết từ nơi nào bò ra cũng thiếu chút nữa hù chết chúng tôi”

Phương Thất gạt đầu, đột nhiên hỏi tiếp: “Người là người của Thái Cốc Huyền Sơn Tây, người có cảm giác được ông chủ các người vào chiều hôm qua giọng nói có gì khác thường không?”

Người giúp việc ngần người, do dự nói: “Không có? Hình như không có gì khác thường cả, tiểu nhân cũng không chú ý lắm”

Phương Thất gạt đầu, mỉm cười nói: “buổi chiều hôm qua người ở trong tiền trang, trong chúng ta ở đây người có gặp qua ai vào chiều hôm qua đến đó không?”

Chú thích:

(1) Tự cổ Hoa Sơn nhất điều lộ: ý nói đường lên Hoa Sơn chỉ có một thôi.

Hoa Sơn là một trong năm ngọn núi nổi tiếng thuộc Ngũ Nhạc Danh Sơn của Trung Quốc.

Dáng vẻ của năm ngọn núi nổi tiếng này cũng thật phong phú không giống nhau hay trùng lặp. Thái Sơn như tọa (ngồi), Hành Sơn như phi (bay), Tung Sơn như ngọa (nằm), Hằng Sơn như hành (đi), Hoa Sơn như lập (đứng).

Hoa Sơn là một ngọn núi thuộc đoạn đông dãy Tần Lĩnh ở phía nam tỉnh Thiểm Tây, cách thành phố Tây An khoảng 100 km về phía đông. Hoa Sơn có năm đỉnh núi chính, trong đó đỉnh cao nhất Nam Phong (ở phía nam) có tên Lạc Nhạn (“ ”) cao 2.154,9 m. Ngọn núi bao bọc bởi toàn đá hoa cương, từ xa vọng về,

hình núi dựng đứng như một bông hoa và vì vậy mà có tên là Hoa Sơn, đỉnh chính cao 2.083m, gọi là Thái Hoa Sơn hoặc Tây Nhạc. Hoa Sơn nổi danh là nơi hiểm nguy, thử thách tài nghệ của những dũng sĩ leo núi.

(2) Trường Không Sạn Đạo: ý chỉ vách núi dựng đứng khó đi, xin xem tại đây để biết thêm

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

64. Chương 64: Xuân Quang Tại Ý Thúy Lâu.

Người giúp việc nhú mào rồi đảo mắt nhìn một vòng vào mọi người đứng đó, nói: “Lúc đó Phương đại gia ngài tới cùng một vị cô nương rất xinh đẹp nhưng hình như cô nương đó không có ở đây?”

Phương Thất nói: “Nếu người đã nhìn thấy và biết ta thì tại sao vừa rồi lại còn hỏi ai là Phương đại gia?”

Người giúp việc mỉm cười nói: “Tiểu nhân chỉ là muốn xác nhận cho chắc chắn một chút vì số bạc này quả thật không phải là số lượng nhỏ”

Phương Thất hỏi: “Người ở tại tiền trang làm việc gì?”

Người giúp việc trả lời: “Tiểu nhân là người chuyên mang bạc ra ngoài giao”

Phương Thất mỉm cười vỗ vỗ vào vai của người giúp việc, nói: “Người làm rất khá, sớm muộn gì thì chức vụ ông chủ nhất định sẽ là người thôi”

Người giúp việc tựa hồ có chút kích động, nói: “Tiểu nhân đa tạ lời tốt đẹp của Phương đại gia, tiểu nhân xin phép trở về phục mệnh vậy”

Phương Thất mỉm cười gật đầu.

Người giúp việc liền ngoắc tay rồi cùng mấy người khiêng rương bạc vào phòng rồi đi hết.

Du Mộng Điệp đột nhiên lạnh lùng nói: “Thế gian này đáng sợ nhất là kẻ vô sỉ, có ai biết loại người nào so với kẻ vô sỉ càng đáng sợ hơn không?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười không nói, chậm rãi uống một chén rượu.

Mỗi người ai cũng đều đưa mắt nhìn nhau, không hiểu ý tứ của Du Mộng Điệp là gì.

Phương Thất thản nhiên nói: “Loại người so với kẻ vô sỉ còn đáng sợ hơn chính là loại người vừa có tiền vừa vô sỉ”

Hiên Viên Hoàng nhin không được ha ha cười to.

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Xem ra thật đã có người vô sỉ vào nhà rồi kìa”

Phương Thất mỉm cười nói: “Có thể vô sỉ vào nhà cũng không phải là một chuyện dễ dàng, thật hiếm có người khen huynh như vậy”

Du Mộng Điệp nghe thấy tức đến mức vẽ mặt đỏ bừng, không biết nói gì cho phải.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười, hớp tiếp một hớp rượu, nói: “Tiểu huynh đệ vừa rồi tra hỏi tên giúp việc kia có phát hiện ra gì không?”

Phương Thất lắc đầu, đáp: “Không phát hiện gì cả”

Hiên Viên Hoàng nói: “Con muốn xác định vào chiều ngày hôm qua ông chủ Chu mà con nhìn thấy cùng với ông chủ Chu gặp đêm qua có phải là cùng một người hay không chứ gì?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Con nghĩ sao?”

Phương Thất khẽ thở dài: “Con không thể xác định bởi vì trước kia chưa bao giờ gặp qua hắn.”

Hiên Viên Hoằng nói: “Có phải con đang cho rằng họ chính là cùng một người hay không?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu.

Hiên Viên Hoằng hỏi: “Vì sao lại nghĩ vậy?”

Phương Thất đáp: “Bởi vì từ bề ngoài thật nhìn không ra dấu vết gì cả nhưng là giọng nói lại có chút bất đồng, tuy nhiên.....”

Hiên Viên Hoằng nói: “Tuy nhiên nếu một người đã chu du khắp nam bắc thì giọng của các nơi cũng có thể bất chước phải không, còn nếu mà sống ở nơi nào một thời gian dài nữa thì ngay cả giọng nói cũng sẽ thay đổi và không còn chuẩn nữa, có đúng không?”

Phương Thất gật đầu nói: “Văn bối cũng nghĩ như vậy”

Hiên Viên Hoằng nói: “Cho nên một người chỉ cần thay đổi một chút giọng nói thì có thể thoát được nghi ngờ trong chuyện này và làm cho người khác nghĩ rằng hắn không hề có liên quan gì cả, tuy nghi ngờ mà vẫn không có chứng cứ gì, đúng không?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, nói: “Con tối qua đã đến Đại Thông Tiền Trang, trong lòng vốn lo là Chu Trường Phúc sẽ bị giết diệt khẩu, nhưng hắn vẫn còn sống nhăn ra đó, con nhìn thấy thì cũng cảm giác được chuyện này có một chút kỳ lạ”

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: “Tổ chức này làm việc quá độc ác, lại tính toán không hề bỏ sót chi tiết nào, dựa theo cách làm của bọn chúng thì chắc hắn phải giết Chu Trường Phúc diệt khẩu mới đúng.”

Phương Thất cười khổ nói: “Lão tiền bối phân tích rất đúng nhưng hắn vẫn còn sống và còn tiết lộ ra việc đi Ý Thúy Lâu nữa, chuyện này con cảm thấy quá kỳ lạ”

Hiên Viên Hoằng nói: “Cho nên con mới muốn đi Ý Thúy Lâu một chuyến, đúng không?”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp nhìn thoáng qua Phương Thất rồi lại làm mặt lạnh xoay đầu ra chỗ khác.

Hiên Viên Hoằng mỉm cười, hớp một hớp rượu, chậm rãi nói: “Thật ra chắc con cũng đã nghĩ tới rồi, bọn chúng có thể đã bố trí một cái lưới lớn tại Ý Thúy Lâu chờ con chui vào, nhưng con biết mà vẫn muốn đi, có đúng không?”

Phương Thất khẽ thở dài, đáp: “Đúng là vậy.”

Du Mộng Điệp đột nhiên cúi đầu, gương mặt vẫn lạnh như băng nhưng trong lòng lại đột nhiên có gợn sóng
.....

Nàng vẫn tưởng rằng bản thân rất thông minh, chỉ cần liếc mắt một cái đã biết được rất nhiều chuyện nhưng trong chuyện này tại sao nàng lại không hề suy nghĩ cẩn thận về nó?

Có phải là tất cả phụ nữ khi nghe được người đàn ông mình thích muốn đi tìm của lạ thì lập tức sẽ miên man suy nghĩ và sự ghen tuông trong lòng liền bùng phát hay không?

Tại sao bản thân lại không suy nghĩ hắn ta muốn làm gì? Hắn có phải là người như thế hay không?

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, cúi đầu không nói.

Hiên Viên Hoằng suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói: “Con đi đi.”

Phương Thất gật đầu, chậm rãi nói: “Con nhất định phải đi.”

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: “Cả đời của lão ăn mày ta đây nơi nào cũng đi qua cả rồi nhưng duy chỉ có kỹ viện là chưa ghé qua thôi, thật ra có đôi lúc cũng muốn đến xem nhưng lại hơi ngượng ngùng và cũng không có bạc vàng dư thừa nên cũng không có đi. La huynh đệ có đến nơi đó chưa?”

La Nhất Dao trong nháy mắt đỏ mặt cả lên, lắp bắp trả lời: “Văn bối văn bối đích xác đã ghé qua”

Hiên Viên Hoàng ha ha cười to, nói: “Cũng đâu có gì, đàn ông mà, đến một hai lần cũng có thể hiểu được hướng chỉ kỹ viện vốn chính là dành cho đàn ông đến mua vui, người là một người rất thành thật, ta rất thích người như thế”, rồi quay đầu về Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Du nha đầu con nói có đúng không?”

Du Mộng Điệp vừa đỏ mặt vừa có vẻ giận dữ, nói: “Cửu Công, người người thật thấy ghét quá”

Hiên Viên Hoàng ha ha cười to.

Tiểu Hổ cũng cười hì hì nhìn Hiên Viên Hoàng.

Du Mộng Điệp gắt giọng: “Cửu Công, chỗ này có trẻ con đó, người đừng làm nó hư đó”

Hiên Viên Hoàng cười ha ha nói: “Đều là lão ăn mày ta không phải, Tiểu Hổ, con nghe thì có thể nhưng không được đến đó, có biết chưa?”

Tiểu Hổ cười hì hì đáp: “Con không đi đâu”

Mặt trời đã ngã về tây.

Cái nóng khốc liệt nhất trong ngày đã trôi qua, trên đường người đi đi lại lại đã dần nhiều hơn.

Ánh hoàng hôn xinh đẹp bao phủ ngôi thành, ánh sáng của nó chiếu rọi xuống mặt đất vàng cứng rắn, chiếu rọi xuống con đường dài xuyên cả ngôi thành, chiếu rọi xuống những người và vật đi đường và cũng chiếu rọi luôn vào cánh cửa lớn của Ý Thụy Lâu

Ý Thụy Lâu nằm sát bên Đại Mạc Đồ Phường.

Phương Thất đang mỉm cười đứng nhìn vào cánh cửa của Ý Thụy Lâu, trong tay cầm một cái túi vải.

Trước cửa Ý Thụy Lâu không có cô nương nào đứng mời khách vì tại đây việc làm ăn của các nàng tốt vô cùng.

Phương Thất mỉm cười cất bước đi vào, băng qua sân trong đầy hoa cỏ, tiếp đó lại băng qua con đường nhỏ lát đá sỏi rồi bước vào trong đại sảnh cao lớn hào hoa của Ý Thụy Lâu.

Thoạt nhìn, tâm tình của hắn rất tốt, dường như là một người nghèo đột nhiên có được một số bạc lớn, và cũng tựa như đang có mười mấy cô nương xinh đẹp tranh nhau lấy hắn vậy. Một vị tú ông liền chạy ra, nhìn thấy trong tay Phương Thất cầm cái túi vải đứng đó đã lập tức chạy đến với khuôn mặt tươi cười dài ngoằng và gầy trơ xương.

Tú ông gật đầu khom lưng cười nói: “Đại gia mới tới à? Xin mời ngồi, xin mời ngồi”

Phương Thất mỉm cười đặt mạnh cái túi vải lên bàn phát ra một tiếng “cách” to, tú ông đứng đó nhìn thấy giật mình, tiếp đó Phương Thất chậm rãi ngồi xuống.

Tú ông nhìn cái túi vải trên bàn lộ ra từng thỏi bạc trắng lớn bên trong, con mắt hắn liền cười to, tiếp đó vội mang trà đến cho Phương Thất, mỉm cười hỏi: “Đại gia ngài là lần đầu tiên đến đây phải không?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Đúng vậy.”

Cặp mắt của tú ông liền sáng lên: “Đại gia ngài đến đúng chỗ rồi, các cô nương tại đây ai ai cũng như hoa như ngọc cả, chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa. Đại gia tới rất đúng lúc, giờ này khách vẫn chưa đến nhiều đâu, tiểu nhân sẽ mời các cô nương ra đây để đại gia chọn lựa nhé”, nói xong lập tức ngẩng đầu lớn tiếng: “Xuân Hoa Thu Nguyệt, Hạ Hương Đông Mai, các cô mau ra đây tiếp khách nào”

Trên lầu trong nháy mắt náo động hẳn lên, trong lúc nhất thời tiếng nói cười vang lên, một loạt các cô gái trong trang phục rất xinh đẹp tràn ra rồi bước xuống lầu, tiếp đó chạy đến vây quanh Phương Thất, miệng cười tay vuốt ve, có vẻ phong tình vạn chủng, tiếng “đại gia, đại gia” không ngừng vang lên, còn ánh mắt thì thỉnh thoảng nhìn chằm chằm vào túi vải đựng bạc đặt trên bàn.

Phương Thất thuận tay ôm lấy một vị cô nương, cô nương đó liền “a” một tiếng rồi ngã vào lòng Phương Thất.

Tú ông vui vẻ nói: “Đại gia ngài thích Thu Nguyệt cô nương không?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tất cả các cô nương ở chỗ của người đều ở đây hết phải không?”

Tú ông gật đầu đáp: “Dạ, đều ở đây cả”

Phương Thất cười hì hì nói: “Ta có nghe nói chỗ của người có một vị cô nương gọi là Tử Yên xinh đẹp vô cùng, ta cũng vì mộ danh nên mới tới đây”

Tú ông đột nhiên do dự nói: “Tử Yên cô nương à..... à”

Phương Thất mỉm cười mở túi vải trên bàn, bên trong lộ ra đều là các thỏi bạc lớn mười lượng, con mắt của các cô nương trong phút chốc đã bị hấp dẫn nhìn chăm chăm vào đó, thậm nuốt nước bọt, dường như là muốn nuốt tất cả các thỏi bạc vậy.

Phương Thất tiện tay lấy một thỏi bạc cho tú ông, nói: “Đại gia đây thưởng cho mọi người, các cô nương ai cũng có phần cả, mỗi người một thỏi, cứ lấy đi”

Các cô nương lập tức rời khỏi Phương Thất rồi tranh nhau đến lấy bạc, ngay cả Thu Nguyệt đang nằm trong lòng Phương Thất cũng không ngoại lệ, có người còn lén lấy hai thỏi nữa.

Tuy nhiên bạc trên bàn vẫn còn là một đống lớn.

Có thể lấy được bao nhiêu thì lấy, lấy xong rồi hãy nói, cơ hội tốt đẹp như vậy không nhiều lắm đâu.

Huống chi mỗi lần tiếp khách đều chỉ có được mười hai lượng bạc thôi, chuyện tốt như vậy thì người nào lại có thể bỏ qua?

Người cho đã cho thì người lấy phải lấy thôi.

Cơ hội tốt đẹp như vậy nếu kẻ nào bỏ qua thì kẻ đó thật quả là kẻ ngốc hết chỗ nói.

Kẻ ngốc trên đời này vốn không nhiều lắm, nếu người nào xem người khác là kẻ ngốc thì thường tới phút cuối cùng sẽ phát hiện ra, thì ra kẻ ngốc không phải là người mà là mình.

Các cô nương không có ai là kẻ ngốc cả.

Phương Thất đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc.

Lúc tất cả đều không phải là kẻ ngốc thì thường thường cũng có ngoại lệ, đó chính là đột nhiên tất cả mọi người đều biến thành kẻ ngốc.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Người vừa rồi nói Tử Yên cô nương ra sao?”

Tú ông gật đầu khom lưng cười nói: “Tử Yên cô nương cũng đang ở trong, chỉ bắt quá chỉ bắt quá thân thể cô ấy không được khỏe lắm”

Phương Thất lại mỉm cười lấy hai thỏi bạc thấy cho tú ông nói: “Vậy người xem cô ấy có thể miễn cưỡng gặp ta hay không? Phiên người đi hỏi cô ấy dùm được không?”

Tú ông nở nụ cười tươi rói, ngay cả cách xưng hô cũng thay đổi, gật đầu khom lưng cười nói: “Tiểu nhân sẽ đi hỏi liền, xin đại gia ngài chờ cho một chút”, nói xong liền xoay người chạy vội lên lầu.

Thu Nguyệt lại làm nũng ngã vào lòng Phương Thất, then thừng nói: “Đại gia cần gì phải tìm Tử Yên, cô gái lạnh như băng kia, đại gia cứ vào phòng của thiếp đi, thiếp cam đoan sẽ hầu hạ đại gia ngài vừa lòng mà”

Phương Thất cười hì hì hỏi: “Không biết như thế nào mới là vừa lòng?”

Thu Nguyệt chớp mắt đưa tình vài cái rồi véo nhẹ Phương Thất một cái, nói: “Đại gia ngài thật xấu quá đi, đã biết rõ mà còn muốn hỏi nữa”

Phương Thất cười hì hì nói: “Ta không biết đâu, cô nói cho ta nghe đi”

Thu Nguyệt lại kêu một tiếng làm nũng, tiếp đó lại véo nhẹ Phương Thất cái nữa, cắn môi nói: “Đại gia ngài quả thật xấu quá đi, cùng thiếp vào đây, thiếp nói cho đại gia ngài biết”

Phương Thất đột nhiên hỏi: "Nghe nói chủ nhân Vệ Cửu Nương của các cô cũng có vài phần tư sắc, sao không thấy nàng ta đâu thế?"

Thu Nguyệt kinh ngạc lắp bắp: "Đại gia ngài chẳng lẽ chẳng lẽ"

Chẳng lẽ người muốn lấy bà chủ chúng ta hay sao?

Phương Thất cười xấu xa, nói: "Cũng có ý đó đấy"

Thu Nguyệt lập tức đứng lên, một lời cũng không nói nữa, ngay cả nụ cười trên mặt cũng đột nhiên tắt hẳn.

Các cô nương khác đều dùng ánh mắt tò mò nhìn Phương Thất, đồng bạc trên bàn trong mắt các nàng đột nhiên như biến mất hết.

Phương Thất nhú mày, kéo Thu Nguyệt lại, mỉm cười nói: "Vệ Cửu Nương không có ở đây sao?"

Thu Nguyệt miễn cưỡng cười nói: "Đại gia cần gì phải tìm bà chủ của bọn thiếp chứ, tìm bọn thiếp cũng giống nhau mà"

Phương Thất cười hì hì nói: "Đâu có giống nhau được, nghe nói Vệ Cửu Nương rất có tư sắc và tài nghệ, gừng càng già càng cay đó nghe"

Sắc mặt Thu Nguyệt hơi đổi, nói: "Bà ta..... bà ta bà ta bị bệnh rồi, không thể gặp người."

Phương Thất liền hỏi: "Bị bệnh gì thế?"

Thu Nguyệt đáp: "À à tóm lại là bị bệnh rất nặng, nằm liệt giường không dậy nổi, sợ rằng phải làm cho đại gia thất vọng rồi"

Phương Thất gật đầu, nói: "Ồ, thì ra là thế"

Tú ông lúc này đã từ lầu chạy xuống, gật đầu khom lưng cười nói: "Đại gia ngài thật là may mắn, Tử Yên cô nương xin mời đại gia ngài lên lầu"

Phương Thất gật đầu mỉm cười, sau đó tay cầm túi vải đi nhanh lên lầu.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

65. Chương 65: Cao Sơn Lưu Thủy Ngộ Tri Âm.

Trời đã hoàng hôn.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, trong Ý Thụ Lâu đã bắt đầu thắp đèn, chuẩn bị nghênh đón khách đến chơi.

Phương Thất bước đi nhanh theo sau tú ông lên lầu hai, tới trước cửa một căn phòng nằm trong cùng, tú ông cười hì hì đưa tay vén rèm sang một bên, khom lưng cười nói: "Mời đại gia vào, Tử Yên cô nương đang đợi ngài ở trong"

Phương Thất mỉm cười bước vào.

Ở bên trong phòng tỏa ra một mùi hương hoa lan thơm ngát, trần của phòng được thiết kế tinh xảo và đơn giản, có một cái giường lớn đầy hoa văn xinh đẹp nằm tại góc phòng, chiếc gương đồng đặt kế bên giường, cạnh nó là một cái bàn nhỏ đặt các son phấn trang điểm và một cái hộp có hoa văn rất đẹp. Ở giữa phòng là một cái bàn tròn cùng với bốn chiếc ghế xung quanh.

Có một cô nương đang cúi đầu ngồi trên chiếc ghế tại bàn.

Tử Yên.

Phương Thất mỉm cười đặt cái túi vải đựng bạc lên bàn phát ra một tiếng "cạch" lớn.

Tử Yên dường như nhú mồm một chút rồi khẽ thở dài, nói: “Đại gia có thể đem vật phạm tặc này đặt chỗ khác được không?”

Đây là câu nói đầu tiên của nàng.

Phương Thất có chút cười cười rồi tiện tay cầm túi vải lên, tiếp đó quăng mạnh túi bạc vào góc tường như một món đồ chẳng đáng giá, từng thỏi bạc trắng phau văng ra khỏi túi.

Tử Yên lại khẽ thở dài, đầu vẫn cúi thấp, nhẹ giọng nói: “Xin mời đại gia ngồi.”

Đây là câu nói thứ hai của nàng.

Từ khi Phương Thất bước vào cửa tới giờ thì nàng ngay cả đầu cũng chưa có ngẩng lên nữa.

Phương Thất mỉm cười ngồi xuống, cất tiếng: “Cô là Tử Yên cô nương phải không?”

Tử Yên chậm rãi ngẩng đầu lên liếc nhìn Phương Thất một cái, gật đầu đáp: “Đúng là nô gia”

Phương Thất nhìn Tử Yên, chỉ thấy gương mặt nàng có tô điểm một chút phấn son, hai hàng mi cong cong trên cặp mắt phượng, đôi môi đỏ mọng, cái mũi thật xinh, mái tóc mềm mại như tơ, trên người mặc bộ quần áo bằng tơ tằm rất đắt tiền, tất cả hòa quyện thành một thể.

Phương Thất nhìn vào cũng không khỏi có chút ngây dại.

Đây nào có phải là kỹ nữ? Rõ ràng chính là một tiểu thư khuê tú mà?

Tử Yên nhìn Phương Thất, thản nhiên hỏi: “Đại gia nhìn đủ chưa?”, trên mặt ngay cả một tia biểu hiện cũng không có.

Phương Thất lắc đầu đáp: “Chưa đủ”

Gương mặt của Tử Yên đột nhiên hiện lên màu hơi đỏ ửng rồi chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Một câu trả lời trực tiếp và thành thật như vậy thì nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng được nghe qua.

Đàn ông đến Ý Thúy Lâu này Tử Yên cũng đã gặp qua không ít, mặc dù trong lòng họ cũng chẳng hề biết nghĩ gì nhưng trên mặt và lời nói luôn luôn biểu hiện ra là chính nhân quân tử.

Trên đời này có rất nhiều người thoát nhìn bề ngoài rất giống chính nhân quân tử nhưng thường thường có thể chuyển đổi thành cầm thú trong chớp mắt.

Cho nên có đôi khi chúng ta không sợ tiểu nhân bình thường nhưng lại rất sợ loại người tiểu nhân đội lốt quân tử.

Có lẽ chính bởi vì nơi bọn họ tới là kỹ viện cho nên mới biểu hiện ra bộ dáng của người quân tử.

Ít nhất lúc mới bắt đầu thì rất giống quân tử.

Người nào lúc nhìn thấy Tử Yên có ai chẳng phải là quân tử, hơn nữa đều là quân tử rất có phong độ.

Bởi vì Tử Yên thật sự quá xinh đẹp và bởi vì thoát nhìn nàng thật sự rất giống một tiểu thư khuê tú.

Trong lòng Phương Thất không khỏi thở dài một hơi.

Rõ ràng là một người kỹ nữ, tại sao thoát nhìn lại hết lần này tới lần khác giống với một cô gái đẳng hoàng thế.

Phương Thất đột nhiên hiểu được, thì ra là vì nàng thoát nhìn rất giống một tiểu thư khuê tú nên giá tiền mới cao như vậy.

Một người kỹ nữ nếu thoát nhìn trông giống một cô gái đẳng hoàng thì nhất định sẽ có nhiều đại công tử bao quanh.

Ăn không được bồ đào cũng có thể ngửi thấy vị chua của nó, và bởi vì ăn không được cho nên nước miếng mới chảy ra.

Một người con gái đang hoàng nếu thoát nhìn mà trông giống một kỹ nữ thì ở phía sau nàng cũng có rất nhiều đàn ông chảy nước miếng đầy miệng bám theo.

Một người kỹ nữ nếu trông giống như một tiểu thư khuê tú thì nhất định sẽ có rất nhiều khách hào hiệp cam tâm tình nguyện bỏ ra từng đồng bạc lớn để có nàng.

Chuyện trên đời thường là kỳ lạ như thế, càng phức tạp thì lại càng đơn giản.

Tử Yên ngẩng đầu lên, mỉm cười hỏi: “Xin hỏi có thể xưng hô với đại gia ra sao?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Với mỗi người khách cô đều hỏi như vậy sao?”

Tử Yên khẽ lắc đầu.

Lúc nàng lắc đầu dường như cũng toát ra một vẻ đẹp rất ưu nhã.

Phương Thất lại hỏi: “Vậy vì sao cô phải hỏi ta?”

Tử Yên hỏi lại: “Đại gia có chỗ nào không tiện trả lời sao?”

Phương Thất cười cười, nói: “Ta họ Phương, gọi là Phương Thất, Phương trong phương hướng, còn Thất nằm trong nhất nhị tam tứ ngũ lục thất.”

Tử Yên thản nhiên nói: “Phương đại gia giải thích rất cặn kẽ.”

Phương Thất nói: “Không nói thì thôi, nếu đã nói thì phải nói rõ ràng”

Tử Yên lại thản nhiên hỏi: “Không biết có “bát” hay không?”

Phương Thất đáp: “Có.”

Tử Yên ngẩn người thốt: “Thật là có sao?”

Phương Thất nói: “Ta cũng chính là Phương Bát”

Tử Yên nở nụ cười.

Nàng đột nhiên cảm giác được người đàn ông trước mắt này rất thú vị, bất luận là nói mình là Phương Thất hay Phương Bát thì cũng rất nghiêm túc mà nói.

Phương Thất hỏi: “Cô nghe không rõ sao?”

Tử Yên mỉm cười nói: “Nghe không rõ lắm”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tên gọi chỉ là một danh hiệu để gọi mà thôi, Phương Thất chạy bát phương cũng có thể gọi là Phương Bát, giống như là người nào đó lại có cái tên Tử Yên thôi”

Tử Yên đột nhiên không cười nữa, nhẹ nhàng gật đầu, thản nhiên nói: “Đều là người lưu lạc thiên nhai, gặp nhau cần gì phải quen biết, Phương đại gia nói rất đúng, tên chỉ là một danh hiệu để gọi mà thôi, đại gia chỉ cần gọi nô gia là Tử Yên cũng đủ rồi”

Phương Thất gật đầu nói: “Nói không sai, chúng ta hãy cạn một chén nào, rượu đâu?”

Tử Yên thản nhiên cười nói: “Chỉ lo nói chuyện mà đã quên mất việc chiêu đãi Phương đại gia, xin đại gia thứ lỗi, nô gia sẽ gọi người mang rượu và thức ăn lên ngay”

Rượu và thức ăn trong phút chốc đã được mang đến, bảy tám món ăn bày biện rất đẹp mắt nhưng rượu thì chỉ có một bình.

Phương Thất thở dài nói: “Chuyện sầu muộn trên đời rất nhiều, ưu tư thật khó quên, muốn giải ưu sầu cũng chỉ có rượu mà thôi. Không có thức ăn cũng không sao nhưng một bình rượu nhỏ như thế này thì làm sao uống đây?”

Tử Yên mỉm cười hỏi: “Phương đại gia chẳng lẽ tới nơi này chỉ vì uống rượu thôi sao?”

Phương Thất lắc đầu, thở dài nói: “Bất luận là muốn làm chuyện gì thì trước tiên cũng phải uống một chút đã, nếu không thì sao có tinh thần mà làm việc được?”

Tử Yên thần nhiên nói: “Phương đại gia xin cứ yên tâm, rượu thì có nhiều, chỉ cần đại gia có thể uống thì muốn uống bao nhiêu cũng có”

Phương Thất gật đầu, nói: “Nghe được lời này ta rất an tâm”

Tử Yên hỏi tiếp: “Đại gia có uống được nhiều không?”

Phương Thất cười khở nói: “Thật ra thì uống không được bao nhiêu đâu, hơn nữa chỉ vừa uống một chút đã say rồi”

Tử Yên thần nhiên hỏi tiếp: “Vậy sao đại gia lại còn muốn uống nhiều rượu?”

Phương Thất nói: “Cảnh xinh đẹp như thế, gió mát trăng sáng, giai nhân ngồi cạnh bên, nếu có thể uống thì uống hàng ngày cũng được”

Tử Yên có chút nhú mày, lấy làm lạ nhìn Phương Thất, nàng thật sự có điểm nghi không ra người này rốt cuộc muốn làm gì? Hắn tới nơi này chẳng lẽ là vì muốn giai nhân bồi rượu cho hắn thôi sao? Đầu óc có phải đã hỏng do uống rượu không?

Một vầng trăng sáng cong cong đã hiện ra trên bầu trời đêm.

Cửa sổ đã mở, ánh trăng sáng thoát nhìn như động trước cửa sổ, khung cảnh sáng ngời mà yên tĩnh vô cùng, gió đêm trong sa mạc thổi vào song cửa mang đến một tia tươi mát và khoan khoái, bầu trời đầy ánh sao đang chớp lóe tựa như những cặp mắt khép mở quan sát thế gian.

Chén rượu đã được rót đầy, Phương Thất chậm rãi nâng chén lên mũi ngửi ngửi rồi hít một hơi thật sâu, mỉm cười nói: “Rượu ngon.”

Tử Yên cũng nâng chén rượu lên, mỉm cười nói: “Phương đại gia hào tình như thế, nô gia xin cùng Phương đại gia cộng ẩm vậy.”

Phương Thất vui vẻ nói: “Hay lắm, rượu cho dù ngon uống một mình cũng vô vị, có giai nhân cộng ẩm quả thật một chuyện sung sướng trong đời”

Tử Yên thần nhiên cười, nói: “Xin mời Phương đại gia một chén”

Phương Thất cũng đáp: “Mời Tử Yên cô nương”

Tử Yên mỉm cười, đưa tay trái lên che tay cầm chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Phương Thất liền nói: “Tốt”, tiếp đó cũng nâng chén uống một hơi.

Tử Yên mỉm cười nói: “Đại gia thật là hào sảng”

Phương Thất cũng nói: “Tử Yên cô nương cũng không kém”

Tử Yên cười cười, nói: “Đại gia quá khen, nô gia chỉ là một cô gái nhỏ nhoi, sao dám cùng so sánh với đại gia”

Phương Thất nói: “Cô nương quá khách khí rồi, chúng ta uống thêm mấy chén nữa nhé”

Tử Yên liền rót rượu cho Phương Thất. Phương Thất không nói một lời liền nâng chén lên uống sạch.

Tử Yên kinh ngạc nhìn Phương Thất, hỏi: “Đại gia chẳng lẽ đang có tâm sự gì chăng?”

Phương Thất thần nhiên nói: “Phiêu du giang hồ, lưu lạc thiên nhai, thử hỏi có ai mà không có tâm sự đây? Bình thủy tương phùng, gặp mặt là duyên, trong khung cảnh xinh đẹp thế này đừng nên nói đến mấy chuyện đó”

Tử Yên gật đầu, trong mắt dường như toát ra một chút u buồn, nói: “Lời của Phương đại gia rất đúng, nhất tụy có thể giải thiên sầu, nô gia xin bồi tiếp đại gia thêm mấy chén nữa vậy”

Phương Thất cười to, nói: “Hay lắm, nói rất hay, mau rót rượu đi”

Tử Yên lại chậm rãi rót rượu cho Phương Thất, Phương Thất lại uống một hơi cạn sạch rồi cười to nói: “Rượu ngon, quả thật là rượu ngon”

Tử Yên thân nhiên hỏi: “Đại gia có biết đây là rượu gì không?”

Phương Thất lắc đầu nói: “Không biết.”

Tử Yên lại hỏi: “Đại gia thật không biết?”

Phương Thất lắc đầu đáp: “Thật không biết.”

Tử Yên nhin không được liền nở nụ cười.

Phương Thất mỉm cười nói: “Lúc cô cười thật đẹp quá”

Tử Yên mỉm cười nói: “Đại gia không biết là rượu gì thì sao lại nói nó là rượu ngon?”

Phương Thất nói: “Mọi loại rượu thì có gì khác nhau đâu, rượu chính là rượu, chỉ cần không phải nước thì đối với Phương mỗ mà nói, thứ rượu có thể làm say lòng người thì nó là rượu ngon”

Tử Yên đột nhiên khẽ thở dài, nói: “Đại gia thật sự đã say rồi sao?”

Phương Thất nói: “Chẳng phải cô nương mới vừa nói nhất túy có thể giải thiên sầu sao?”

Tử Yên chậm rãi cúi thấp đầu xuống, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: “Dường như đại gia có nhiều chuyện ưu sầu, nếu đã như thế thì nô gia sẽ vì đại gia mà tấu một khúc để giải phiền muộn, đại gia thấy có được không?”

Phương Thất vỗ tay cười to, nói: “Nghe đồn cô nương sắc nghệ song tuyệt, có thể nghe được tiếng đàn của cô nương thật là vinh hạnh của Phương mỗ”

Tử Yên mỉm cười đứng dậy rồi cầm lấy một cây tỳ bà mang tới trước bàn ngồi xuống.

Phương Thất mỉm cười nhìn Tử Yên rồi hóp một hộp rượu.

Tử Yên liếc nhìn Phương Thất một cái, có chút cười cười rồi khẽ gảy vào đàn thử âm thanh, mấy âm thanh vang lên tựa hồ đã thành khúc.

Phương Thất tự rót lấy rượu rồi mỉm cười nhìn Tử Yên gảy đàn.

Tử Yên đột nhiên vươn cánh tay trắng nõn ra, các ngón tay ngọc thon dài chậm rãi chạm vào dây đàn.

Âm thanh của đàn tỳ bà đột nhiên vang lên.

Phương Thất chậm rãi uống rượu, nụ cười trên mặt từ từ tiêu mất.

Tiếng đàn tỳ bà vang lên, mỗi một tiếng dường như chứa đầy thâm tình, mỗi một tiếng tựa hồ bao hàm nỗi sầu vô hạn, phẳng phát như đã dung nhập toàn bộ cảm tình của bản thân vào trong tiếng đàn.

Tiếng tỳ bà vang khắp Ý Thúc Lâu, từng tiếng từng tiếng phát ra như muốn nói lên sự ai oán cùng một nỗi sầu vô tận không ai thấu hiểu.

Cả Ý Thúc Lâu đột nhiên yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn tỳ bà phát ra tiếng ai oán của nó.

Phương Thất cũng nghe đến ngây dại.

Tử Yên ngậy ngốc nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, những ngón tay ngọc vẫn chậm chậm dạo đàn, khi trầm khi bổng, thành thực tự nhiên, dường như đây là một việc làm quen thuộc nhất.

Tiếng đàn đột nhiên biến đổi, như cuồng phong nổi lên, mưa to gió lớn, rồi lại như thiên quân vạn mã kéo đến, tiếp đến lại như tiếng binh khí giao kích, sau đó lại đột nhiên biến chuyển, tựa như tiếng suối đang chảy róc rách, tựa như tiếng chim hoàng oanh hót líu lo trên ngọn cây

Tử Yên vẫn ngồi đó gảy đàn, lúc nhanh lúc chậm, lúc trầm lúc bổng, dưới các ngón tay của nàng âm thanh biến hóa không ngừng.

Phương Thất chậm rãi uống rượu, rượu vào trong miệng rồi trôi xuống cổ.

Tiếng đàn chậm rãi thu lại, trong thiên địa đột nhiên lại trở nên yên tĩnh, tuy nhiên dường như dư âm vẫn quanh quẩn chưa dứt, Tử Yên đề lại dây đàn, mỉm cười nhìn Phương Thất.

Phương Thất đang cầm chén rượu, mở miệng, nhìn chăm chăm vào Tử Yên, dường như đã thật sự ngây người.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

66. Chương 66: Nghê Thường Vũ Y Khúc.

Tử Yên thần nhiên cười, nụ cười tươi như trăm hoa đua nở, kiều diễm vô cùng, nhẹ giọng gọi: “Phương đại gia?”

Phương Thất ngẩn người, giật mình: “A.”

Tử Yên hỏi: “Đại gia thấy tiếng đàn của nô gia ra sao?”

Phương Thất nói: “Tuyệt vời vô cùng, thật khó có thể dùng lời diễn tả, khó có thể dùng lời diễn tả.....”

Tử Yên lẳng lặng nhìn Phương Thất, nói: “Biển người mênh mông, thật không ngờ có thể gặp được người tri âm như Phương đại gia”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tri âm thì không dám, chỉ là hiểu được một chút thôi”

Tử Yên khẽ thở dài: “Nô gia nghe nói, ngày Chung Tử Kỳ qua đời thì Du Bá Nha đã đập bể Dao cầm (1), từ đó về sau cả đời không đàn nữa. Cao Sơn Lưu Thủy (2) không có tri âm, dù có hay cỡ nào chẳng nữa thì cũng không còn người tri âm nghe hiểu. Phương đại gia đã am hiểu âm nhạc như thế thì nô gia xin mạn phép gảy một bản nữa hầu đại gia, đại gia thấy có được không?”

Phương Thất thở dài một tiếng rồi mỉm cười nói: “Thật không ngờ tại nơi biên thùy hoang vu này lại có thể nghe được tiếng nhạc cao nhã thể gian khó tìm như thế, vận khí của Phương Thất ta thật không nhỏ, làm phiền cô nương gảy một khúc nữa vậy”

Tử Yên mỉm cười nói: “Mời Phương đại gia cứ tiếp tục uống rượu, nô gia sẽ vì ngài mà tấu thêm một khúc nữa”

Phương Thất gật đầu rồi uống tiếp một chén rượu, tiếp đó giơ tay ra chụp lấy bình rượu như nó đã trống không.

Một bình rượu trong lúc không hay không biết đã uống cạn, ngay cả một giọt cũng không còn.

Phương Thất liền nhú mày.

Tử Yên mỉm cười nói: “Để nô gia gọi người mang rượu đến”

Tú ông mặt mày vui tươi, tay cầm một cái khay vàng bưng lên tiếp một bình rượu.

Lại chỉ một bình.

Tử Yên mỉm cười nói: “Mời Phương đại gia tiếp tục thưởng thức, nô gia sẽ tiếp tục gảy đàn giúp vui cho ngài”

Phương Thất gật đầu rồi tự rót rượu vào chén, tiếp đó đưa lên miệng.

Những ngón tay ngọc của Tử Yên lại chậm chậm dạo dây đàn, tiếng đàn trong trẻo trong nháy mắt vang lên trong bầu không khí yên tĩnh, nghe giống như từng hạt trân châu lớn nhỏ rớt xuống bàn ngọc, tiếng đàn bắt đầu hòa quyện vào nhau thành một khúc nhạc tuyệt vời

Phương Thất vừa uống rượu vừa nghe đến nỗi thất thần.

Hắn dường như nhìn thấy được nguyệt cung trắng toát và lạnh lẽo trên bầu trời kia, có một cây quế thật cao to đứng đó, thân cây một màu trắng xóa, trên những cành của nó thì mọc đầy những nụ hoa đủ màu sắc, thú thật cho tới giờ hắn cũng chưa từng thấy hoa nhiều hoa cùng mọc trên một thân như thế, chúng tỏa ra mùi hương thơm ngát bao trùm không gian. Bên cạnh đó còn có tiếng tiên nhạc văng vẳng bên tai, trong trẻo nhưng lạnh lùng, trước tòa nguyệt cung có một cái sân rộng, tại đó có mười mấy người tiên nữ

đang nhảy múa theo tiếng nhạc đang vang, trong nhóm tiên nữ đó có một người đứng chính giữa xinh đẹp vô cùng, ông tay áo vũ động, múa một điệu múa đẹp và tuyệt vời đến nỗi không thể dùng lời diễn tả

Nghê Thường Vũ Y Khúc

Phương Thất dường như cảm giác được hần đã thật sự đặt chân tới nguyệt cung tiên cảnh, người không có mặt ở trần thế nữa, si ngốc nhìn người tiên nữ trước mắt nhảy múa.

Sau đó hần đột nhiên ngã gục trên bàn.

Hần thật sự đã say.

Là say thật? Hay giả vờ?

Khúc nhạc đã kết thúc, bàn tay Tử Yên chạm vào dây đàn, tuy nhiên bốn bề dường như vẫn còn văng vẳng khúc nhạc tuyệt vời kia.

Chỉ có ánh trăng sáng lạnh lẽo đang treo ngoài cửa sổ dường như cũng đang lẳng lặng nằm lắng nghe tiếng đàn kia.

Một mảnh yên tĩnh, cả không gian không hề có tiếng nào cả.

Tử Yên khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy chậm rãi buông cây tỷ bà xuống, rồi nhẹ giọng gọi: “Phương đại gia?”

Phương Thất vẫn nằm gục đầu trên bàn, trong miệng hàm hồ phát ra một tiếng “um”

Tử Yên ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng đang trôi phía chân trời, trong mắt tựa hồ tràn ngập sự bất đắc dĩ và nỗi sầu muộn vô hạn.

Một hồi lâu sau Tử Yên lại khẽ gọi: “Phương đại gia?”

Phương Thất vẫn nằm gục đầu trên bàn, tuy nhiên lần này chẳng có một tiếng ừ hử nào.

Tử Yên lẳng lặng nhìn Phương Thất, khẽ cắn môi, trong đôi mắt xinh đẹp toát ra vẻ bất đắc dĩ và buồn bã, gương mặt cũng hiện ra vẻ rất phức tạp.

Tú ông đột nhiên mỉm cười đi đến, người hần đã thẳng lên không còn khom lưng nữa.

Tử Yên nhìn tú ông một chút rồi khẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Tú ông nói: “Vị đại gia này hình như say rồi, tại sao cô không dìu anh ta lên giường nghỉ ngơi đi?”

Tử Yên vẫn cúi đầu không nói.

Tú ông cười lạnh nói: “Thế nào? Không muốn làm à?”

Tử Yên thở dài, đứng dậy rồi khẽ đẩy Phương Thất, nói: “Phương đại gia? Nô gia dìu ngài vào giường nghỉ ngơi nhé?”

Phương Thất vẫn gục đầu trên bàn, thân thể cũng không nhúc nhích.

Tử Yên cẩn thận nâng Phương Thất dậy, thân thể Phương Thất tựa hồ rất nặng, đầu vẫn gục xuống, xem ra đã say đến nỗi bất tỉnh nhân sự rồi.

Tú ông liền hỏi: “Cô dìu không nổi sao?”

Tử Yên gật đầu.

Tú ông hỏi: “Nếu dìu không nổi thì sao cô không bỏ hần nằm xuống đất đi?”

Tử Yên thở dài rồi nhẹ nhàng buông Phương Thất ra, cả người Phương Thất giống như chiếc lá rơi rụng xuống mặt đất nằm dài ở đó, không hề nhúc nhích chút nào.

Tú ông mỉm cười nói: “Xem ra hần đích xác đã ngủ say rồi”

Ngoài cửa đột nhiên có một người bước vào, mỉm cười nói: “Hần đương nhiên đã ngủ say, bất luận là ai, nếu đã trúng độc của Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán thì dù không muốn ngủ say cũng không được”

Tử Yên vẫn không nói một lời, chậm rãi bước đến bên giường ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Tú ông mỉm cười nói: “Ông chủ Chu quả nhiên dự liệu như thần, đao kiếm và ám khí đều không giết được hần, nhưng mỹ nhân và âm nhạc lại có thể giết hần”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Vốn mỹ nhân và âm nhạc cũng không thể giết được hần, chỉ vì tiếng đàn tỳ bà của Tử Yên cô nương giống như là chỉ tại trên trời mới có, thật sự quá mức tuyệt vời, hần lại là người tri âm, nếu không thì làm sao mà hần có thể trong lúc không hay không biết mà trúng Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán chứ?”

Tú ông cười to nói: “Có lý, rất có lý, mưa to gió lớn có thể vượt qua nhưng mùi hương của sự ôn nhu dịu dàng lại có thể say chết người, thật sự là tuyệt diệu không thể tả”

Chu Trường Phúc chấp tay mà đứng, thản nhiên nói: “Nhưng hần bây giờ vẫn còn chưa chết đó”

Tú ông cười nói: “Mặc dù còn chưa có chết nhưng cũng đã như cá nằm trên thớt rồi, đao trong tay chúng ta, chúng ta muốn hạ xuống khi nào thì là do chúng ta thôi”

Tử Yên đột nhiên lạnh lùng nói: “Mặc kệ các người có muốn làm gì hần thì xin mời hãy mang hần ra khỏi đây, ta không muốn ở chỗ này của ta có mấy vấn đề như thế phát sinh”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Được, được, tuy nhiên bất luận chúng ta ra tay tại đâu thì công lớn cũng đều thuộc về cô nương, nếu không thì chúng ta làm sao có thể bắt hần được”

Tử Yên cắn môi, lạnh lùng hỏi: “Các người có còn là đàn ông không?”

Các người nếu còn là đàn ông thì nên đao đối đao, thương đối thương cùng quyết chiến với hần đi.

Các người nếu còn là đàn ông thì đừng nên dùng phương pháp hèn hạ như thế, cho một người con gái đi đối phó hần.

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Cho dù chúng ta là phụ nữ đi nữa thì bây giờ chúng ta cũng là người chiến thắng, bây giờ chúng ta vẫn còn đứng đây nhưng tên đàn ông kia thì lại nằm trên đất rồi”.

Tú ông cũng mỉm cười nói: “Ta cũng không phải đàn ông cho nên ta cũng đứng, nếu người nào nói ta là đàn ông thì mắt của người đó đã mù rồi”

Tử Yên lạnh lùng nói: “Người đương nhiên không phải là đàn ông rồi, cho dù đàn ông trên đời có chết sạch hết thì cũng không đến phiên người là đàn ông, người chỉ là một tên quái vật bắt nam bắt nữ mà thôi”

Sắc mặt của tú ông đột nhiên thay đổi, hung hăng nhìn chằm chằm vào Tử Yên, cười lạnh nói: “Cô rất giỏi đấy, đừng tưởng rằng có người bao che cho cô thì ta không dám làm gì cô nhé”

Tử Yên cười lạnh nói: “Người chính là một tên quái vật bắt nam bắt nữ, người có thể làm gì ta nào?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Hần đương nhiên không thể làm gì được cô, chuyện này ai cũng biết, chỉ bất quá”

Tử Yên hỏi: “Chỉ bất quá cái gì?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Chỉ bất quá nếu chúng ta ở trong phòng này đem tên kia chặt làm bảy tám khúc thì ta nghĩ ở trên cũng sẽ không phải đối đầu”

Sắc mặt của Tử Yên thay đổi, lạnh lùng nói: “Người dám sao, đồ vô sỉ”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Lúc cô nương mắng chửi người khác cũng rất đẹp đó, Chu mẫu thật sự là vinh hạnh”

Tú ông cười lạnh nói: “Chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Dùng một đao giết hần à?”

Chu Trường Phúc mỉm cười, chậm rãi nói: “Như vậy chẳng phải là quá dễ dàng cho hần sao?”

Với bọn họ mà nói thì một đao giết chết Phương Thất thì thật quá dễ dàng cho hắn, chỉ có bầm vằm hắn thành từng mảnh nhỏ mới là hả dạ, tuy nhiên giữa bọn họ lại chẳng hề có thâm thù đại hận gì cả? Bọn họ vốn chẳng hề quen biết nhau, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà làm cho bọn họ độc ác đến thế?

Trên đời đáng sợ nhất tuyệt không phải hổ hay sói, còn ác độc nhất cũng không phải các loại rắn độc.

Trên đời còn có rất nhiều người “đội lốt người”, nội tâm của bọn chúng càng hung tàn, độc ác và đáng sợ hơn nhiều so với hổ sói.

Hổ hay sói nhiều nhất chỉ là cắn một cái chết người thôi, rắn độc cũng giống vậy. Tuy nhiên loài người lại phát minh ra rất nhiều kiểu chết đáng sợ, tỷ như lăng trì (3), xa liệt (4), pháo lạc (5). Những kiểu chết này cái nào cũng đều tàn khốc hơn nhiều so với cú đớp hay cắn của hổ sói và rắn.

Còn có kiểu chết nào đáng sợ hơn không?

Có.

Đó chính là làm cho người ta vẫn sống.

Có một loại sự sống so với các kiểu chết trên càng khiến kẻ khác cảm thấy tàn khốc, đau khổ và tuyệt vọng hơn.

Có thể tưởng tượng một chút, một con mãnh hổ nếu chặt đi hai móng, một con chim ưng hùng dũng bị tước đi hai cánh, một con sói bị lấy đi hàm răng, thì kết quả ra sao chắc cũng có thể tưởng tượng ra.

Còn sống như vậy so với việc chết đi càng đau đớn và không thể nào chịu đựng nổi.

Phương Ngọc Thành chính là tấm gương.

Tú ông ha ha cười to hỏi: “Ý tứ của ông chủ Chu là sao?”

Chu Trường Phúc thần nhiên nói: “Ý tứ của ta người cũng hiểu mà, tuy nhiên phải xin ý kiến với bên trên một chút.”

Tú ông gật đầu nói: “Ông chủ Chu nói thật không sai, vạn nhất phía trên trách tội xuống thì chúng ta cũng không xong đâu, chi bằng trước tiên chúng ta phớt bỏ đôi chiêu tử của hắn rồi hãy nói tiếp?”

“Chiêu tử” là ám chỉ đôi mắt.

Chu Trường Phúc nói: “Cũng tốt, vậy người động thủ đi.”

Tú ông nói: “Việc này việc này”

Tử Yên đột nhiên cười lạnh.

Tú ông cả giận hỏi: “Cô cười cái gì?”

Tử Yên cười lạnh nói: “Ta cười cái gì người không biết sao?”

Tú ông đáp: “Không biết.”

Tử Yên lạnh lùng nói: “Ta đây nói cho các người biết là ta đang cười các người đấy, lá gan còn nhỏ hơn cả con thỏ nữa!”

Tú ông cả giận nói: “Cô nghĩ rằng ta không dám sao?”

Tử Yên cười lạnh nói: “Người cứ thử xem?”

Tú ông ngăn người rồi đột nhiên cười nói: “Không bằng hãy để cho ông chủ Chu động thủ đi!”

Chu Trường Phúc mỉm cười, nói: “Người động thủ sẽ tốt hơn ta, người biết ta là người làm ăn mà, tay của người làm ăn không nên dấy máu vì sẽ không hên”

Tú ông do dự một chút rồi đột nhiên thở dài nói : “Ta cũng chỉ là một kẻ bưng trà nước mà thôi, chưa hề làm qua chuyện móc mắt tàn nhẫn này nên cũng không có kinh nghiệm đâu”

Vừa rồi bọn họ còn ác độc vô cùng, đột nhiên lại biến chuyển thành người làm ăn có quy tắc và người tiểu nhị bưng trà nước hiền lành.

Chu Trường Phúc thở dài, nói: “Nếu chúng ta đều là người tốt và chưa từng làm qua việc này thì nên làm gì bây giờ đây?”

Tử Yên cười lạnh.

Tú ông dùng cặp mắt giao hoạt của hắn liếc nhìn Chu Trường Phúc rồi lại liếc nhìn Tử Yên.

Chu Trường Phúc đột nhiên nói: “Theo ta thấy thì không bằng vậy, trước tiên khiêng hán đặt lên giường của Tử Yên cô nương, đợi cho bên trên có chỉ thị xuống thì ra tay cũng không muộn”

Tú ông nhanh nhẩu nói: “Chủ ý hay, quả là chủ ý hay, cứ làm vậy đi”

Nếu đều là người tốt và đều không đành lòng động thủ thì đây là biện pháp tốt nhất.

Hai người ba chân bốn cẳng bước tới khiêng Phương Thất lên giường, cả người Phương Thất hiện mềm nhũn và hôn mê bất tỉnh.

Tử Yên cười lạnh nhìn hai tên hì hục khiêng Phương Thất đặt lên giường.

Tú ông đưa tay lau mồ trên trán nói: “Tên này thật nặng quá”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Người yên tâm, hắn sẽ nhẹ lại rất nhanh thôi”

Nghe nói người sau khi chết thì thân thể sẽ nhẹ lại, còn có một cách nữa chính là chia thân thể làm nhiều khúc thì sẽ không thấy nặng nữa.

Tử Yên cười lạnh nói: “Bây giờ hai người các người hãy cút ra ngoài mà đợi lệnh được rồi đấy”

Chu Trường Phúc gật đầu, mỉm cười nói: “Ta bây giờ sẽ cút ra ngoài đây”, nói xong liền bỏ đi.

Tú ông cười tà dị nói: “Cô nương cần chi phải chiếu cố hắn, nếu có chuyện gì sai sót”

Tử Yên đột nhiên ngắt lời hắn, lạnh lùng quát: “Cút!”

Tú ông cắn răng, cười lạnh nói: “Giỏi lắm!”, xong xoay người đi nhanh khỏi đó.

Tử Yên nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi chậm rãi bước đến trước cửa sổ, ngẩng đầu thất thần nhìn về ánh trăng sắp tàn phía cuối chân trời.

Một hồi lâu sau nàng lại khẽ ngâm: “Minh nguyệt kỷ thời hữu, bả tửu vấn thanh thiên, bất tri thiên thương cung khuyết, kim tịch thị hà niên (xem phần chú thích thêm).....” Giọng ngâm tựa hồ mang theo nỗi sầu bi vô hạn

Tử Yên ngâm xong thở dài, trầm tư trong chốc lát rồi đột nhiên cắn răng, xoay người đi tới trước giường, vươn tay ra dùng sức lay Phương Thất, nhẹ giọng gọi: “Phương đại gia, Phương đại gia, Phương Thất”

Chú thích:

(1) Dao Cầm: Dao Cầm là tên gọi cổ của cổ cầm, được làm từ phần gỗ tốt nhất của cây ngô đồng. Khi xưa vua Phục Hy thấy 5 vì sao rơi vào cây ngô đồng, rồi có chim phượng hoàng đến đậu. Biết là gỗ quý, hấp thụ tinh hoa Trời Đất, nên vua bảo thợ khéo lấy gỗ chế làm nhạc khí gọi là Dao cầm, bắt chước nhạc khí ở Cung Dao Trì.

Đàn cổ cầm (Gu Qin) đã được Unesco công nhận là di sản văn hóa phi vật thể của thế giới. Ban đầu đàn có tên là Dao Cầm, gồm 5 dây: Cung – Thương – Dốc – Chủy – Vũ, sau thêm hai dây Văn – Võ, nên còn gọi là Thất huyền cầm (tức đàn 7 dây).

Có 1 bài thơ của Bá Nha về sự tích đập bể Dao Cầm (sưu tầm)

Suất toái dao cầm phượng vĩ hàn

Tử Kỳ bất tại đối thù đàn

Đại thiên thế giới giai bằng hữu

Dục mệnh tri âm nan thượng nan!

Tạm dịch thơ

Đập nát Dao cầm đau xót phương (1)

Tử Kỳ không có đàn cho ai

Bốn phương trời đất bao bè bạn

Tìm được tri âm khó lắm thay!

Tham khảo thêm sự tích Bá Nha - Tử Kỳ ở đây

(2) Cao Sơn Lưu Thủy: là một khúc nhạc nổi tiếng nằm trong “Trung Hoa Thập Đại Danh Khúc”. Mười nhạc khúc đó bao gồm: Cao Sơn Lưu thủy, Quảng Lăng Tán, Bình Sa Lạc Nhạn, Mai Hoa Tam Lộ, Thập Diện Mai Phục, Tịch Dương Tiêu Cổ, Ngư Tiều Vấn Đáp, Hồ Gia Thập Bát Phách, Hán Cung Thu Nguyệt, Dương Xuân Bạch Tuyết.

(3) Lăng trì: Tùنگ xẻo (còn gọi là lăng trì hay xử bá đao) (tiếng Hoa giản thể: 凌迟, tiếng Hoa phồn thể: 凌遲, bính âm: língchí) là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man được dùng rộng rãi ở Trung Quốc thời cổ xưa từ năm 900 cho đến khi chính thức bãi bỏ vào năm 1905. Từ ngữ trong tiếng Hán “lăng trì” có nghĩa lẫn lộn một cách chậm chạp. (xem thêm tại đây)

(4) Xa liệt: đây là một hình phạt cực kỳ tàn khốc trong thời cổ đại. Hình phạt là dùng dây buộc vào cổ và tứ chi của người, sau đó cột vào xe ngựa kéo theo năm hướng khác nhau, có khi không dùng xe mà chỉ dùng ngựa kéo nên mới có tên Ngũ mã phân thân.

(5) Pháo lạc: hay bào lạc, là một công cụ chuyên hành hình các quan thần, đó là một ống đồng thật to rộng ruột, bên dưới là miệng lò dùng để chum than củi vào, hành hình bằng cách chất củi nung cho cột đồng nóng đỏ rồi đưa nạn nhân đến dí nguyên người nạn nhân vào ống đồng cho thịt da cháy khét, nạn nhân giãy chết rất thê lương. Hình phạt này được tạo ra vào thời Trụ Vương nhà Thương

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

67. Chương 67: U U Hoàng Tuyền Lộ.

Phương Thất vẫn hôn mê bất tỉnh, không hề nhúc nhích.

Tử Yên khẽ thở dài, chậm rãi cúi đầu lâm vào trầm tư.

Nghe nói Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán là một loại kỳ độc trên giang hồ, không sắc không vị, bất luận là đổ vào trong rượu hay thức ăn thì người ăn uống sẽ không hay không biết mà trúng độc.

Tuy nhiên cách điều chế Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán thất truyền đã lâu, đây là bảo bối của Kim Hoa Bà Bà, không biết bà ta từ nơi đâu tìm ra được phương pháp bào chế nữa, ngoại trừ Ly Hồn Đoạt Mệnh Châm thì Thập Hương Nhuyễn Cốt Trán của Kim Hoa Bà Bà là một loại kỳ độc giang hồ nghe đến mà kinh sợ.

Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán tuy không có làm hại đến tính mạng nhưng người trúng độc sẽ hôn mê bất tỉnh, bộ dáng cực kỳ giống với say rượu. Cho dù có tỉnh lại thì toàn thân cũng nhũn ra, võ công hoàn toàn biến mất, như tên gọi của nó tất cả xương cốt toàn thân đều mềm nhũn, cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ đi nữa thì cũng phải mặc cho người chém giết.

Kim Hoa Bà Bà đã chết.

Hắn đã bị Phương Thất giết chết trong thông đạo tối tăm kia.

Kim Hoa Bà Bà đã chết và để lại độc dược Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán, còn giải dược thì sao?

Trước khi chết ánh mắt của Kim Hoa Bà Bà rất oán độc, chẳng lẽ muốn nói lên kết cục của Phương Thất hôm nay?

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng sáo trúc, Tử Yên nghe thấy sắc mặt có chút thay đổi, tiếp đó một người ăn mặc kỳ lạ trông giống như người rừng đột nhiên từ cửa sổ nhảy vào.

Trên mặt người này dường như không có lỗ mũi, chỉ lộ ra hai hốc mắt sâu hoắm như hai cái động bên cạnh cái mũi dài dẹt lép của hắn .

Kỳ lạ hơn nữa là hắn chỉ có một cái lỗ tai, bàn tay trái cũng chỉ có ba ngón, cánh tay phải thì cầm một cây thiết trượng chống đỡ thay cho chân trái, phía dưới đùi phải có đeo một cây sáo bằng ngọc.

Nếu như người đột nhiên nhìn thấy một người như vậy thì nhất định sẽ hoảng sợ nhảy cẫng lên, một người mặt mày dữ tợn đột nhiên nhảy vào phòng người từ cửa sổ thì khi người nhìn thấy không bị hù hoảng sợ mới là lạ, nếu không hoảng sợ thì người khác nhất định sẽ rất bội phục người.

Họ sẽ rất bội phục sự can đảm của người.

Tuy nhiên Tử Yên cũng không có hoảng sợ.

Tử Yên ngẩng đầu nhìn người này một chút rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như là nhìn thấy một con cóc nhảy vào không hề để ý.

Tuy nhiên người này lại cũng không hề nhìn Tử Yên mà lại dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất đang nằm trên giường.

Phương Thất vẫn không nhúc nhích.

Người này chống cây thiết trượng đi tới bên giường, tốc độ rất nhanh.

Tử Yên lại khẽ thở dài, cũng không có quay đầu lại.

Người cầm thiết trượng lạnh lùng quát: “Tránh ra”

Tử Yên nhìn vách tường, thản nhiên nói: “Đây là giường của ta”

Người cầm thiết trượng lạnh lùng nói: “Ta biết”

Tử Yên thản nhiên nói: “Vậy thì mời người tránh ra xa một chút.”

Người cầm thiết trượng cười lạnh.

Tử Yên lạnh lùng nói: “Ta vừa nhìn thấy người thì có cảm giác rất ghê tởm, người có biết không?”

Người cầm thiết trượng không có trả lời, chậm rãi giơ bàn tay trái ba ngón lên, đột nhiên cười lạnh nói: “Cô xem đây là cái gì?”

Chỉ thấy từ trong ống tay áo của hắn có một con rắn độc chậm rãi thò đầu ra, thè lưỡi kêu “xuy xuy”, dường như đang chờ mệnh lệnh của người cầm thiết trượng thì sẽ lập tức bay ra cắn người.

Tử Yên nhìn thấy không khỏi rùng mình, trợn mắt nói: “Mang thứ dơ bẩn của ra xa một chút”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Nếu cô còn không tránh ra thì bảo bối của ta sẽ không nể mặt”

Tử Yên cắn răng, nói: “Bất luận thế nào thì cũng đừng giết hắn trên giường của ta, nếu người dám thả con súc sinh kia lên giường của ta thì ta tuyệt sẽ bỏ qua cho người”

Người cầm thiết trượng lạnh lùng nói: “Đây là mệnh lệnh của bên trên đưa xuống, ta chỉ có thể theo lệnh làm thôi”

Tử Yên nhú mày nói: “Tại sao phía trên lại ra lệnh như vậy? Hắn đã trở thành vậy rồi, cho dù có mang tới nơi nào cũng ra tay được, tại sao lại phải ra tay ở chỗ này?”

Một người đã không còn chút sức lực chống cự nào cả thì cho dù ở nơi nào cũng có thể giết hắn, tại sao lại nhất định phải giết hắn trên giường của ta?

Một người mỹ nhân quốc sắc thiên hương, cho dù nàng là kỹ nữ hay là tiểu thư khuê tú, nếu giường của mình bị một con độc xà leo lên đó cắn chết một người thì người nghĩ thử coi làm sao nàng còn dám ngủ trên cái giường đó nữa?

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Bởi vì làm như vậy là an toàn nhất.”

Đối phó địch nhân, phương pháp an toàn nhất chính là thừa lúc hấn không còn chút sức lực chống trả nào mà giết hấn, để lâu sẽ sinh biến, chỉ có khi đã ra tay xong rồi thì mới là biện pháp an toàn nhất.

Tử Yên cười lạnh nói: “An toàn? Chẳng lẽ lá gan của các người bây giờ nhỏ vậy sao?”

Người cầm thiết trượng khẽ thở dài rồi chậm rãi nói: “Sự kiên nhẫn của ta rất có hạn, điều này chắc cô cũng biết”

Tử Yên cắn răng, nói: “Người kéo hấn xuống đất đi, đừng giết hấn trên giường của ta”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Không cần”, tiếp đó trong miệng đột nhiên khẽ huýt một tiếng, con rắn độc trong tay áo đột nhiên phóng ra nhào tới người Phương Thất.

Tử Yên cắn răng, trợn mắt nói: “Người”

Người cầm thiết trượng cũng không để ý đến Tử Yên, chỉ nhìn chăm chăm vào con rắn độc trên giường, trên gương mặt hấn đã lộ ra nụ cười, con rắn Xích Luyện dài hơn ba thước đã nhanh chóng chui xuống phía dưới cổ của Phương Thất, tiếp đó nó quấn vòng quanh cổ họng của Phương Thất, cái đầu của nó nhô cao lên, cái lưỡi từ trong miệng cái miệng đỏ như máu khê ra kêu “xuy xuy” không ngừng, sau đó nhìn chăm chăm vào môi Phương Thất, tựa hồ chuẩn bị cắn vào đó.

Tử Yên cắn răng, không nói một lời, chậm rãi đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ.

Nếu đã ngăn cản không được thì nàng còn có biện pháp gì đây?

Người cầm thiết trượng nhìn con rắn độc và Phương Thất trên giường, chậm rãi nở nụ cười.

Tử Yên lặng lẽ đứng ở phía trước cửa sổ, ngửa đầu nhìn vào ánh trăng sáng phía cuối chân trời, một đóa mây đen chậm rãi trôi qua, ánh trăng sáng đột nhiên bị che khuất.

Tử Yên nhin không được khẽ thở dài một tiếng.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Chu Trường Phúc mỉm cười bước vào.

Tú ông cũng cười hì hì đi theo ở phía sau, trong tay còn cầm một bình trà lớn, bộ dáng giống như là đi đến châm trà cho khách vậy.

Người cầm thiết trượng cũng không có quay đầu lại, chỉ lo nhìn chăm chăm vào con rắn đang quấn lấy cổ Phương Thất, gương mặt xấu xí của hấn mỉm cười, dường như trên đời này không có chuyện nào so với chuyện này thích thú hơn được.

Trong tay Chu Trường Phúc đột nhiên xuất hiện một cây quạt, hấn chậm rãi phe phẩy nó rồi thản nhiên đi tới trước giường, mỉm cười nhìn Phương Thất.

Phương Thất vẫn hôn mê nằm im đó, không hề nhúc nhích.

Tú ông tay mang bình trà cũng chạy đến trước giường, ba người cùng nhau mỉm cười nhìn con rắn độc và Phương Thất giống như đang thưởng thức một bức tranh phong cảnh đẹp nhất trên đời.

Cho dù là một người mỹ nữ không mặc quần áo, trần như nhộng nằm trên giường thì trong lòng họ cũng không thể đẹp hơn được khung cảnh con rắn độc đang quấn lấy Phương Thất, bọn họ cảm thấy thật tuyệt vời và đắc ý làm sao.

Chu Trường Phúc mỉm cười rồi đột nhiên lên tiếng: “Xem ra hấn đích thật là trúng độc rồi, lần này tuyệt không phải giả vờ đâu”

Tú ông nở nụ cười tà dị nói: “Nếu như vậy mà hấn còn có thể giả vờ thì ta thấy nếu hấn không phải là thần tiên thì chắc chắn là người chết”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Bây giờ thì hắc mới là cá nằm trên thớt đây, chỉ chờ chúng ta hạ đao thôi”

Tú ông lại cười tà dị nói: “Vậy bây giờ chúng ta hạ đao ở đâu đây?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Còn ở đâu nữa? Dĩ nhiên là ở chỗ cũ rồi, bạn già à”

Tú ông đột nhiên nói: “Ta thấy chúng ta nên cẩn thận một chút thì hay hơn”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Như vậy chẳng phải là quá dễ dàng cho hắc sao, vạn xà trận của ta đã bị hắc phá rồi, bao nhiêu bảo bối của ta khổ cực tích góp nuôi dưỡng trong nhiều năm không biết chạy đi đâu nữa, nếu không cho hắc ném thử mùi vị sống không bằng chết thì Xà Ma ta làm sao mà có thể người ngoài đây”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy, hai người huynh đệ còn lại của Phương gia từ nay về sau chỉ có thể tàn phế nằm trên giường mà thôi, điều này chẳng phải là quá tuyệt diệu sao?”

Tú ông liền hỏi: “Đây là ý tứ của bên trên sao?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Người nói vậy?”

Tử Yên vẫn đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Bây giờ các người định mang hắc đi phải không?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Đó là điều hiển nhiên, chúng ta sao có thể làm cho chỗ này của cô nương ô uế được”

Người cầm thiết trượng cười lạnh rồi khê cười rồi huýt sáo một tiếng, con rắn Xích Luyện dường như nghe hiểu gì đó đột nhiên chậm rãi bò khỏi cổ Phương Thất bò về phía hắc, cánh tay trái của hắc vươn ra, con rắn độc ngẩng đầu thè lưỡi rồi tiếp đó phóng vào trong tay áo.

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Xà Ma quả nhiên không hổ là Xà Ma, mấy con rắn độc ngoan ngoãn còn hơn chó nữa”

Người cầm thiết trượng lạnh lùng nói: “Đây không phải là rắn độc mà là bảo bối của ta”

Tú ông nghe thấy là lưỡi nhưng cũng không có lên tiếng.

Chu Trường Phúc hắc hắc cười nói: “Đúng đúng đúng, đích thật là bảo bối”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Nếu so ra thì nó so với một số phế vật hữu dụng hơn rất nhiều”

Ai là phế vật? “Một số phế vật” ám chỉ ai đây?

Chuyện trên đời chính là kỳ lạ như vậy, một người không mũi không lỗ tai thậm chí mất một cái chân nhưng lại rất thích gọi người khác là phế vật.

Tú ông đứng ở phía sau thầm cắn răng tức tối nhưng cũng không dám lên tiếng.

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Chỉ cần làm phế vật mà có thể sống thoải mái thì tại sao lại không làm?”

Con người có đôi khi cũng có thể chịu làm phế vật, chỉ cần có thể an ổn sống thoải mái là được – đây cũng là lý tưởng của một số người.

‘Đại Trọng Phu Năng Khuất Năng Thân’ (biết tiến biết thoái đúng lúc) có phải nói lên ý tứ này hay không? “Hàn Tín chịu nhục luân hắng (1)’ cũng có phải là ý tứ này không?”

Mỗi người đều chỉ có một tánh mạng, mỗi người ai cũng chỉ chết có một lần, nếu một khi thân tử mệnh vong thì ngay cả muốn làm phế vật cũng không làm được nữa.

“Cung ngạnh phí huyền” (cung cứng thẳng đơ sẽ tổn nhiều dây), Sở Bá Vương Hạng Vũ tuyệt không phải phế vật cho nên mới tự sát ở Ô Giang. Mọi chuyện trên đời có đôi khi là như thế.

Người cầm thiết trượng cười lạnh, nói: “Bây giờ hãy công hắc đi thôi”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Đúng vậy, đi thôi.”

Tú ông liền do dự hỏi: “Vậy là ai ai sẽ công hấn?”

Chu Trường Phúc khẽ thở dài: “Người xem nơi đây có một người tàn phế, một người là người làm ăn buôn bán, vậy người nói ai sẽ công hấn đây?”

Tú ông nhìn người cầm thiết trượng và Chu Trường Phúc, căn rằng tức tối nhưng cũng không dám rên một tiếng, sau đó tiến đến nâng người Phương Thất lên.

Người cầm thiết trượng cười lạnh một tiếng, thiết trượng điểm xuống đất một chút cả người đã nhẹ nhàng phóng tới trước cửa sổ, tiếp đó thân hình chột lóc lên rồi phóng qua cửa sổ đáp xuống mặt đất, khinh công của hấn so với người bình thường cao hơn rất nhiều.

Hậu viện yên tĩnh không một tiếng động, xung quanh cỏ hoang mọc đầy.

Ở phía sau một đám cỏ hoang có một cái mộ.

Người cầm thiết trượng đi tới trước cái mộ, tiếp đó gõ thiết trượng lên mộ bia vài cái, tấm bia bằng đá phát ra tiếng “đình đình” thanh thúy, trong khoảnh khắc vạt sang một bên làm hiện ra một cái miệng hầm tối đen.

Người cầm thiết trượng đi trước dẫn đường tiến vào miệng hầm, tiếng thiết trượng đập vào bậc thang bằng đá cộc cộc vang lên, tú ông đang công Phương Thất bước theo sau người cầm thiết trượng, Chu Trường Phúc thì phe phẩy cây quạt đi ở cuối cùng.

Sau khi ba người tiến vào thông đạo thì tấm bia đá tại miệng hầm đột nhiên không một tiếng động khép lại, bên ngoài [nhìn không ra một chút dấu vết.

Trong thông đạo một mảnh tối đen, chỉ có âm thanh của cây thiết trượng phát ra khi cắm vào bậc thang bằng đá đích, từ từ đi xuống sâu phía dưới thông đạo ẩm ướt, giống như hành trình xuống nơi hoàng tuyền vậy.....

Chú thích:

(1) Sự tích Hàn Tín luân hán: Hàn Tín (chữ Hán giản thể: 韩信, chính thể: 韓信, latin hóa: Hán Xìn) (? – 196 TCN), còn gọi là Hoài Âm hầu (淮陰王), là một danh tướng của Hán Cao Tổ Lưu Bang thời Hán Sở tranh hùng, có công rất lớn giúp Lưu Bang đánh bại Hạng Vũ lập nên nhà Hán kéo dài 400 năm.

Theo sách Tây Hán thì Tín nhà nghèo, phải làm nghề câu cá. Khi mẹ mất, vì muốn xây cất cho mẹ ngôi mộ ở nơi đẹp đẽ trên núi cao mà bán cả nhà cửa, xách kiếm đi lang thang ngoài chợ. Thấy Hàn Tín gầy gò yếu đuối, có gã bán thịt làm nhục bắt Tín luân qua hán (trôn) y. Mọi người thấy Tín bị nhục đều chê cười. Tín không có gì ăn, thường đi xin ăn của bà giặt lụa và hứa hẹn sau này làm nên sự nghiệp sẽ trả ơn ngàn vàng, cũng bị bà ta mắng cho.

Mọi người thấy thế đều cho ông là người thấp kém, hèn hạ.

(tham khảo thêm tại đây)

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

68. Chương 68: Cá Nằm Trên Thớt.

Ba người mang Phương Thất đi vào thông đạo lãnh lẽo như băng.

Không có người nào lên tiếng, trong thông đạo tối đen chỉ có tiếng bước chân và tiếng thiết trượng của ba người vang lên.

Khi xuống tới bậc thang cuối cùng thì phía trước lại có hai ngã rẽ phải và trái, người cầm thiết trượng tựa hồ rất quen thuộc đoạn đường này, trong bóng đêm lập tức xoay người đi về phía trái.

Thông đạo vẫn một mảnh tối đen nhưng bọn họ lại rất thành thực đường đi nước bước giống như là nhà của họ vậy, có nhắm mắt lại cũng có thể biết giường đặt ở nơi nào.

Đi thật lâu trong thông đạo dài ngoằng hắc ám, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, phía trước xuất hiện một nơi rộng lớn như một đại sảnh, đèn đuốc sáng trưng, trên trần có treo một dãy đèn lồng, bốn cây cột tròn ở bốn phía cũng không biết là dùng vật gì tạo ra, ở chính giữa có đặt một cái bàn gỗ nhưng chỉ có bốn chiếc ghế.

Đây là một cái bàn gỗ rất thẳng và dài, mặt bàn cũng dày và cứng rắn nhưng hình như không có ai lau chùi cả, trên mặt bàn vẫn còn vương vãi nhiều vết máu.

Tú ông mang Phương Thất tới trước bàn rồi thấy hấn lên bàn giống như thấy một bao gạo.

Phương Thất tựa hồ không có cảm giác và vẫn không nhúc nhích.

Tú ông lau mồ hôi, thở dài, nói: “Sao hấn vẫn còn bất tỉnh thế?”

Người cầm thiết trượng không nói một lời, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Phương Thất trên bàn, trông giống như một người đầu bếp nhìn con cá trên thớt vậy, chuẩn bị hạ đao làm thịt.

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Hãy làm cho hấn tỉnh lại để cho hấn xem chúng ta thu thập hấn ra sao, nếu chúng ta có chỗ nào làm không tốt thì hấn có thể cho ý kiến nhắc nhở đấy”

Tú ông cười tà dị nói: “Có lý, quả rất có lý, hấn bây giờ cùng người chết có gì khác nhau, thu thập một người chết quả thật là không vui gì cả”

Người cầm thiết trượng đột nhiên nói: “Chậm đã!”, rồi giơ cây thiết trượng ra, nhanh như chớp điểm vào bả đại huyệt trên người Phương Thất, sau đó lạnh lùng nói: “Ồn rồi”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Xà Ma làm việc quả nhiên không giống người thường, quả là thận trọng”

Người cầm thiết trượng lạnh lùng không đáp .

Tú ông từ một cây cột mang tới một thùng nước lạnh, cười gian trá rồi dội lên đầu Phương Thất.

Phương Thất rung mình một cái, tỉnh lại, tiếp đó đột nhiên mở mắt nhưng thân thể lại không thể động đậy, chỉ có thể khẽ đảo ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn bốn phía, hình như là đang cố gắng nhớ lại chuyện gì đó, hấn thật sự nhớ không nổi bản thân đang ở đâu

Mới vừa rồi hấn dường như là đã tới nguyệt cung tiên cảnh và nhìn thấy một đám tiên nữ đang nhảy múa, trong không gian vang lên tiếng nhạc khiến người mê say, sao bây giờ lại đột nhiên tới đây? Đây là đâu?

Nguyệt cung tiên cảnh đáng lẽ không có lồng đèn mới phải chứ? Và cũng không nên có mặt ba người đứng trước mặt này, huống chi trong đó lại có Chu Trường Phúc và tú ông mà hấn đã gặp nữa.

Phương Thất ngay tức khắc đã xác định hấn không phải đang ở nguyệt cung nào cả mà là còn đang ở tại nhân gian, chỉ bất quá sẽ xuống hoàng tuyền nhanh thôi.

Bởi vì hấn phát hiện ra cả người hấn mềm nhũn vô lực, ngay cả huyệt đạo cũng bị người khác điểm rồi.

Tú ông nở nụ cười gian xảo rồi nói với Phương Thất: “Người có biết đây là đâu không?”

Phương Thất thở dài, nói: “Nơi đây tuyệt đối không phải là nơi tốt đẹp gì, ta thú thật cũng không nghĩ tới người là người như thế.”

Tú ông ha ha cười to, trên gương mặt xấu xí tràn ngập vẻ cao ngạo và đắc ý.

Phương Thất hỏi: “Người có thể cho ta biết đây là đâu hay không?”

Tú ông liền ho khan hai tiếng rồi mỉm cười nói: “Có thể, nơi này là mật thất dưới lòng đất”

Phương Thất hỏi tiếp: “Nơi này dùng để làm gì?”

Tú ông nói: “Nơi này đặc biệt dùng để thu thập người”

Phương Thất nói: “Ta vẫn còn chưa hiểu lắm”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Người bây giờ không cần phải hiểu bởi vì người rất nhanh sẽ hiểu ra tất cả thôi”

Phương Thất thở dài nói: “Cám ơn ông chủ Chu, ông thật sự là người tốt.”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Ta vẫn luôn à người tốt mà, người cũng không cần phải cảm ơn ta.”

Phương Thất hỏi: “Các người chuẩn bị thu thập ta thế nào?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Đại khái giống như Phương Ngọc Thành vậy, nếu người còn có gì muốn nhả nhủ thì chúng ta đây giúp cho”

Phương Thất buồn bã than thở: “Thì ra tứ ca của ta đã bị các người hại thành như vậy”

Tú ông cười hì hì nói: “Là ta tự mình ra tay đó, người có thấy hài lòng hay không?”

Phương Thất đột nhiên suy nghĩ một hồi rồi nói: “Rất hài lòng, người thật sự làm rất sạch sẽ.”

Tú ông cười tà dị nói: “Hiện tại người cũng đang nằm ở chỗ mà Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành nằm đó, đây cũng là chúng ta đặc biệt chiếu cố cho người, dù sao các người cũng là huynh đệ mà, người cũng không cần phải cảm ơn ta đâu”

Phương Thất sững sốt, nói: “Tứ ca của ta cũng bị tại đây.....”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Đúng vậy, người còn gì muốn hỏi nữa không?”

Phương Thất buồn bã hỏi: “Rốt cuộc các người cùng Phương gia ta có thâm thù đại hận gì?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Không biết”

Phương Thất liền hỏi: “Người không biết?”

Chu Trường Phúc mỉm cười gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Phương Thất cười khổ nói: “Vậy tại sao các người lại làm vậy? Có thể cho một người sắp chết như ta biết rõ không?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Cũng không có gì, người nhiều nhất chỉ là phá bức tường gỗ của ta thôi, cái đó cũng chẳng đáng giá bao nhiêu”

Tú ông mỉm cười nói: “Ta cũng không chưa hề quen biết người trước đây”

Phương Thất thở dài một hơi, ánh mắt đảo qua nhìn vào người cầm thiết trượng.

Mặt người cầm thiết trượng không hề biểu hiện gì, chỉ lạnh lùng nói: “Ta và người vốn cũng chả có quan hệ gì, chỉ bất quá gần đây người đã dọa cho nhiều bảo bối mà ta cực khổ nuôi dưỡng chạy mất đất cho nên hiện tại cũng tính là chúng ta có mối thù lớn”

Phương Thất ngạc nhiên hỏi: “Bảo bối? Bảo bối gì? Ta có thể nghĩ biện pháp tìm trả lại cho người”

Người cầm thiết trượng cười lạnh nói: “Trả lại cho ta? Người có thể sao?”

Phương Thất lo lắng, thở dài, nói: “Ta thật sự không biết đó là bảo bối gì”

Tú ông cười hì hì nói: “Đó chính là bầy rắn mà người đã gặp trong thông đạo, đó chính là bảo bối của hần.”

Phương Thất kinh ngạc thốt: “Vậy cũng là bảo bối sao?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Đối với người khác thì không phải nhưng đối với Xà Ma mà nói là bảo bối có một không hai”

Phương Thất giật mình: “Xà Ma? Người người chính là Xà Ma?”

Người cầm thiết trượng lạnh lùng nói: “Không sai, là ta, Xà Ma Thiên Tàn đây”

Phương Thất thở dài, nói: “Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Không cần khách khí”

Phương Thất đột nhiên nói: “Ta có nghe nói người không phải tàn phế bẩm sinh, mà là”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Ta nuôi dưỡng đám bảo bối kia, đương nhiên tránh không được cũng bị chúng cắn, trong thời khắc khẩn cấp, nếu muốn sống sót thì cũng chỉ có cách quyết định thật nhanh thôi.”

Phương Thất nói: “Cắn ở ngón tay thì chặt ngón tay? Cắn tại lỗ mũi thì vạt mũi? Cắn tại lỗ tai thì cắt lỗ tai, phải không?”

Xà Ma lạnh lùng đáp: “Đúng vậy, cắn ngay đùi thì chặt bỏ chân luôn”

Phương Thất nhú mày nói: “Người danh là Xà Ma mà không có thuốc giải độc rắn sao?”

Xà Ma nói: “Có chứ, hơn nữa rất nhiều, nhưng người chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu chuyện “Thần Nông nếm bách thảo” sao?”

Thần nông nếm bách thảo, ăn trúng Đoạn Trường Thảo mà chết, ai ai cũng biết chuyện này.

Phương Thất than thở: “Ta rốt cục cũng hiểu được tại sao người lại có danh là Xà Ma rồi, cho dù người không nuôi dưỡng đám rắn thì người cũng là ma”

Một người đối với thân thể mình tự đoạn chân, vạt mũi, cắt tai, bẻ ngón, đối với thân thể của mình còn độc như vậy thì đối với người khác ra sao, không phải là ma thì là cái gì?

Xà Ma lạnh lùng hỏi: “Đám bảo bối của ta, người đèn nổi không?”

Phương Thất cười khổ nói: “Đèn không nổi, ta thật sự đèn không nổi”

Xà Ma cười lạnh nói: “Vậy chúng ta bây giờ thu thập người, người thấy có oan uổng hay không?”

Phương Thất buồn bã đáp: “Không oan, không hề oan chút nào”, rồi đột nhiên lại mỉm cười nói: “Chỉ bất quá ta còn có chuyện không rõ, người có thể cho ta biết hay không?”

Xà Ma lạnh lùng hỏi: “Không rõ chuyện gì?”

Phương Thất nói: “Ta thật sự là không rõ, một người tàn phế như người vậy, bất luận là ai không cần thận nhìn thấy bộ dáng của người thì cả đời mỗi khi nằm ngủ sẽ gặp ác mộng, sao người còn có mặt mũi sống trên đời vậy?”

Xà Ma trong giây lát tròn đôi mắt, thiết trượng trong cánh tay phải như tia chớp đánh ra hướng thẳng tới đầu Phương Thất, tựa hồ muốn đâm xuyên qua đầu Phương Thất vậy.

Chu Trường Phúc đột nhiên hét lên: “Chậm đã”

Thiết trượng đột nhiên dừng lại, cách đầu Phương Thất chưa đầy một thước, Xà Ma cắn răng lạnh lùng nhìn Phương Thất, một hồi lâu sau mới chậm rãi thu hồi thiết trượng, không hề phẫn nộ mà ngược lại còn nở nụ cười.

Giọng cười này so với việc hắn không cười còn kinh khủng hơn.

Một người không mũi, mất một lỗ tai, mặt mày thì dữ tợn, lúc không cười thì nhiều lắm cũng chỉ là xấu xí mà thôi nhưng nếu đột nhiên nở nụ cười thì nhất định sẽ dọa người nhảy dựng.

Phương Thất thở dài, hỏi: “Sao người lại dừng tay?”

Xà Ma cười lạnh nói: “Người muốn kích ta để ta một trượng đánh chết người sao, ta không mắc mưu đâu”

Phương Thất thở dài, nói: “Người thật làm cho ta thất vọng quá.....”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Người không cần thất vọng, chúng ta còn có nhiều biện pháp khác tốt hơn dành cho người, giống như Phương Ngọc Thành vậy, chúng ta làm sao mà nhân tâm để cho người chết được?”

Tú ông cười hì hì nói: “Chúng ta đây đều là người tốt cả, cho tới bây giờ cũng không tùy tiện giết người đâu”

Phương Thất thở dài nói: “Xem ra ta rất nhanh sẽ trở nên giống tứ ca của ta”

Gương mặt dài ngoằng của tú ông tràn ngập sự ân cần và thành khẩn, gật đầu nói: “Người yên tâm, ta cam đoan sẽ làm giống như đúc lần trước”

Phương Thất than thở: “Ta nghĩ chi bằng các người cứ trực tiếp một đao giết ta là điều hay hơn cả”

Chu Trường Phúc mỉm cười rồi thở dài nói: “Chúng ta đều là người tốt, thật sự không đành lòng giết người đâu.”

Phương Thất hỏi: “Cho nên mới để cho ta sống phải không?”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Không muốn sống cũng không được.”

Phương Thất nhất thời buồn bã, thở dài nói: “Xem ra ta rất nhanh sẽ không còn nghe và thấy gì nữa, cả nói chuyện cũng không thể nói luôn, người có thể nói cho ta nghe một chút chuyện để ta an lòng mà nhắm mắt hay không, các người đến tột cùng là ai?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Người thật sự muốn biết sao?”

Phương Thất lo lắng thở dài, chậm rãi nói: “Đúng vậy, vì khi ta chịu đựng đến cuối đời thì khi đến chỗ của Diêm vương gia còn biết để mà khai báo một chút là ai đã hại mình”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

69. Chương 69: Ai Năm Thốt, Ai Hạ Dao?

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Chúng ta đều là người tốt, ta lại là người làm ăn buôn bán rất có quy tắc, là chủ của tiền trang trong thành này, sau này nếu Diêm Vương gia có hỏi thì người cứ trả lời như thế”

Tú ông cũng cười hì hì nói: “Tiểu nhân cũng là người tốt, cho tới giờ cũng không đành lòng giết người, nhiều nhất cũng chính là đánh gãy chân tay, phá hủy cột sống, cắt lưỡi và móc mắt mà thôi, do đó đại gia ngài ngàn vạn lần xin đừng nói với Diêm Vương gia là ta đã giết người.”

Phương Thất than thở: “Xem ra các người đích xác đều là người tốt còn Xà Ma thì sao? Ta nghĩ người chắc chắn cũng là người tốt luôn rồi?”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Ta cũng không phải là người tốt gì cả, nếu có ai dám làm tổn hại đến bảo bối của ta thì ta nhất định sẽ làm cho hắn sống không bằng chết”

Phương Thất nói: “Nhưng ta cũng vẫn nghĩ rằng người là người tốt, tối thiểu người so với hai người tiểu nhân nhất gan như chuột đứng bên cạnh thì tốt hơn nhiều”

Xà Ma liếc mắt nhìn Chu Trường Phúc và tú ông, cười lạnh không nói.

Phương Thất nói tiếp: “Mặc dù người rất tàn nhẫn đối với bản thân nhưng ít nhất người cũng là người dám làm dám chịu, lời nói cũng đều là lời thật cho nên người dù có độc ác đối với người khác thì ta cũng có thể hiểu được”

Xà Ma ngạo nghễ ngẩng đầu lên, dường như rất thưởng thức lời nói của Phương Thất, hắn rất tự hào.

“Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên” (ngàn cách vạn cách không hiệu quả, chỉ có cách nịnh hót – vỗ mông ngựa – là dùng được thôi), đại khái chính là đạo lý này vậy.

Phương Thất lại thở dài nói: “Đáng tiếc có một số tiểu nhân ngay cả mình là ai cũng không dám nói ra”

Xà Ma nhìn thoáng qua Chu Trường Phúc, cười lạnh không nói.

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Ta đã nói qua rồi, người muốn ta nói gì nữa đây? Người làm ăn buôn bán chính là luôn tuân thủ hai chữ “Thành, Tín”, nếu không thì sao có thể làm ăn? Không giống một số người, được người ta nịnh bợ mấy câu đã không hề biết mình là ai rồi”

Xà Ma cả giận nói: “Người nói gì?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Ta nói cái gì chẳng lẽ người nghe không rõ sao?”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Ta thấy người đang muốn chết”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân làm sao dám đắc tội Xà đại gia.”

Xà Ma “hừ” mạnh một tiếng, cười lạnh không đáp.

Tú ông cười hì hì nói: “Thôi, chơi đùa bấy nhiêu cũng đã đủ, bây giờ chúng ta phải thu thập con chuột ra sao đây?”

Thì ra bọn họ vốn là đang đùa giỡn, tựa như một con mèo đang vờn con chuột vậy, giỡn trước ăn sau.

Huống chi bây giờ nơi đây có tới ba con mèo vậy bắt một con chuột thì phải đùa giỡn nhiều hơn rồi mới thu thập.

Chu Trường Phúc gật đầu, thần nhiên nói: “Không còn sớm đâu, người ra tay đi.”

Tú ông mỉm cười chậm rãi rút từ bên hông ra một con dao găm bén nhọn, tiếp đó nhẹ nhàng vuốt ve lưỡi dao sắc bén rồi đưa nó lên miệng thổi một cái, cười hì hì nói: “Con dao này rất thích hợp để cắt lưỡi đoạn gân, tuy nhiên ta cam đoan người nhất định sẽ không hề cảm thấy đau đớn đâu, nếu vạn nhất có chút đau đớn thì phiền Phương đại gia ngài hãy miễn cưỡng chịu đựng một chút, sẽ xong rất nhanh nhanh thôi”

Phương Thất than thở: “Không thành vấn đề, chỉ bất quá ta có chuyện vẫn còn chưa hiểu được, rõ ràng cảm của người không hề có một cọng râu nào, sao vừa rồi người lại hành động như vậy nhỉ?”

Tú ông giận dữ, cười lạnh nói: “Ta để cho người nói thêm chút nữa đó, chút nữa đại gia đây cắt lưỡi của người rồi để xem người lấy gì mà nói”

Phương Thất mỉm cười nói: “Tử Yên cô nương nói rất đúng, người thật sự là một tên quái vật bất nam bất nữ, trách không được tại sao người ta lại ghê tởm mắng người như vậy”

Sắc mặt của tú ông đột nhiên thay đổi, không còn cười nữa bước nhanh tới trước bàn, tay vươn cây dao sắc bén lóe hàn quang rợn người ra rồi đâm vào miệng Phương Thất.

Hắn cũng không hề vội vã, mèo vờn chuột thì muốn lúc nào giết mà chả được, đối với hắn mà nói đây cũng là một niềm vui thú.

Làm cho kẻ bị hành hạ được tỉnh táo, sau đó sẽ từng chút từng chút hành hạ hắn, đây là thú vui và cũng là một loại hưởng thụ.

Có những người trời sinh ra đã thích làm như vậy, thích nghe tiếng kêu thảm thiết của người khác, nếu người bị hại càng đau đớn và kêu thảm thì bọn họ sẽ càng hưng phấn.

Tú ông chính là người như thế.

Tú ông cười một cách tà dị, con dao sắc bén đã đưa tới gần miệng Phương Thất.

Phương Thất khê thở dài.

Tú ông đột nhiên dừng tay lại, cười nói: “Còn có lời gì muốn nói sao? Cứ nói đi đừng khách khí, bởi vì người rất nhanh sẽ không thể nói chuyện được nữa đâu”

Phương Thất nói: “Người chỉ cần nói cho ta biết các người rốt cuộc là thuộc tổ chức nào là đủ, những điều khác ta cũng không muốn hỏi thêm nữa”

Tú ông ha ha cười to, nói: “Thấy người tội nghiệp quá, ta đây nói cho người biết vậy, chúng ta là Hắc”

Chu Trường Phúc đột nhiên ngắt lời hắn, trầm giọng nói: “Chúng ta là Hắc Nhân!”

Phương Thất nhú mày lập lại: “Hắc Nhân?”

Chu Trường Phúc mỉm cười nói: “Hắc Nhân có nghĩa là người không có thân phận và không thể tra được, không biết Phương đại gia ngài có hiểu được không?”

Phương Thất than thở: “Trong tình cảnh thế này rồi mà các người còn cẩn thận như thế, chẳng lẽ thật sự muốn để cho ta chết không minh bạch sao?”, Phương Thất lại thở dài: “Lá gan của các người quả thật còn nhỏ hơn cả thỏ nữa”

Chu Trường Phúc thản nhiên nói: “Phương đại gia không cần khổ tâm dùng phép khích tướng ta đâu”

Phương Thất cười cười, chậm rãi hỏi: “Các người không muốn nói cho ta biết là vì không dám nói phải không?”

Chu Trường Phúc lắc đầu, mỉm cười nói: “Chuyện này đối với Phương đại gia đây mà nói có gì khác nhau đâu, chẳng phải ta vừa rồi đã nói qua sao, còn muốn nghe gì nữa”

Phương Thất thở dài một hơi, đột nhiên nói: “Người nói đúng, cứ ra tay đi”

Tú ông cười hì hì hỏi: “Người chuẩn bị tốt rồi à?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Rất tốt”

Tú ông cười nói: “Ta thật không ngờ tới giờ phút này người còn có thể cười được?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta sợ sau này ta không có cơ hội cười nữa”

Tú ông cười hắc hắc, nói: “Được, người cứ tiếp tục cười đi”, tiếp đó đưa lưỡi dao sắc bén vào trong miệng Phương Thất.

Phương Thất vẫn còn đang mỉm cười.

Xà Ma lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất.

Chu Trường Phúc thì phe phẩy cây quạt, mặt mày tươi cười như đang rất thưởng thức.

Lưỡi dao nhọn đâm vào trong miệng Phương Thất, chỉ cần tiến thêm một chút nữa và nhẹ nhàng xoay chuyển thì lưỡi của Phương Thất sẽ lập tức bị cắt đứt tận gốc.

Tú ông đối với tay nghề của hắc hủn luôn rất tin tưởng và hài lòng.

Lúc hắc hủn cắt lưỡi của Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành cũng là như thế mà làm, chẳng những sạch sẽ hơn nữa còn gọn gang nhanh chóng, ngay cả đường dao thứ hai cũng chưa hề dùng qua.

Có thể đồng thời cắt được lưỡi của hai huynh đệ Phương gia, hơn nữa còn là lưỡi của hai tuyệt đỉnh cao thủ, làm cho bọn họ tàn phế sống không bằng chết, chuyện này bất luận đối với một người mà nói thì cũng đều đủ để trở thành ước mơ, đủ để tự hào cả đời. Tú ông cũng cảm thấy cực kỳ hài lòng, tâm tình cũng rất tốt, hắc hủn được hôm nay thật sự là một ngày tốt đẹp nhất trong cuộc sống của hắc hủn.

Tuy nhiên trong lòng hắc hủn lại đột nhiên cảm giác được tựa hồ có hơi chút không ổn, tú ông liền nhíu mày, cũng không có cười nữa.

Phương Thất vẫn đang mỉm cười.

Mồ hôi trên trán tú ông đột nhiên đổ ra.

Lưỡi dao nhọn của hắc hủn đâm vào trong miệng Phương Thất đã bị hàm răng của Phương Thất đột nhiên cắn chặt lại, không thể vào thêm phân nào nữa và cũng không rút ra được, muốn nhúc nhích cũng không được, tựa như một cái cây đã bám rễ sâu vào một mặt đất vậy.

Phương Thất vẫn đang mỉm cười nhưng cả thân thể vẫn không nhúc nhích.

Tú ông đột nhiên nghĩ tới bốn chữ ‘Tì Phù Hám Thụ’ (kiến càng rung cây to), hắc hủn bỗng nhiên hiểu được hiện tại bản thân giống như một con kiến càng đang vận dụng tất cả sức lực toàn thân làm rung chuyển một cây đại thụ.

Chu Trường Phúc đã không còn cười nữa bởi vì hắc hủn đã nhìn thấy được mồ hôi đổ ra nhiều trên trán tú ông.

Dưới ánh sáng sáng ngời của dây đèn lồng treo trong mật thất, cái bàn trông giống như là nơi để giết mổ con mồi vậy, tên đồ tể đang mỉm cười nhìn về tuyệt vọng và đau đớn của con mồi. Tuy nhiên hiện tại thì tên đồ tể cầm dao mổ trán đang đổ đầy mồ hôi, mặt toát ra vẻ kinh dị, đứng cạnh bên là một người cầm

quạt cũng giật mình ngạc nhiên, quạt trong tay hần cũng không phe phẩy nữa, và đứng một bên là Xà Ma đang cầm thiết trượng, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tên đồ tể và con mồi Phương Thất.

Thiết trượng của Xà Ma đột nhiên giống như tia chớp đánh ra, một trượng sắc bén vô cùng, đâm tới bụng của Phương Thất.

Thiết trượng màu đen đánh tới, mắt thấy sẽ đâm ngay và xuyên qua thân thể Phương Thất, bỗng nhiên tay của Phương Thất giật giật, vươn lên chụp lấy thiết trượng một cách chuẩn xác.

Xà Ma kinh hãi, lo lắng vội ra sức rút thiết trượng trong tay Phương Thất ra nhưng không thể rút được.

Mồ hôi trên trán của Xà Ma trong nháy mắt cũng tuôn ra.

Phương Thất không phải đã trúng độc của Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán sao? Làm thế nào còn có được khí lực như thế?

Chính Xà Ma cũng đã dùng rắn Xích Luyện thử qua, nếu Phương Thất không có trúng độc thì khi bị con rắn độc quấn lấy cổ họng làm sao mà hần có thể bất động được, chẳng lẽ hần có được sự can đảm và sự kiên nhẫn không ai bằng?

Vì sự an toàn, Xà Ma vừa rồi đã điểm vào bảy đại huyệt trên người Phương Thất, nếu hần không có trúng độc thì cũng không thể động đậy được mới đúng chứ, tại sao còn có thể ra tay?

Chẳng lẽ Phương Thất trúng độc chỉ là giả vờ? Chẳng lẽ hần biết di cung hoán huyệt và không hề điểm trúng một huyệt đạo nào của hần?

Xà Ma đột nhiên phát hiện ra chính bản thân hần đã sai lầm rồi, vốn tưởng rằng Phương Thất đã như cá nằm trên thớt nhưng bây giờ thì đã không phải nữa, ngược lại bản thân hần mới đúng là cá.

Hần đột nhiên phát hiện ra Chu Trường Phúc đã biến mất tự lúc nào.

Mồ hôi trên trán Xà Ma trong nháy mắt tuôn ra nhiều hơn, đột nhiên hần vươn cánh tay trái ra rồi huyết sáo một tiếng, con rắn Xích Luyện trong tay áo phóng ra như tia chớp, giống như một mũi tên rời khỏi dây cung bắn vào cổ họng Phương Thất.

Cánh tay đang nắm lấy thiết trượng của Phương Thất đột nhiên hất lên, Xà Ma lập tức cảm giác được một cỗ sức mạnh vô cùng lớn đang hất thiết trượng của hần đi, thiết trượng được đánh lên không trung và đánh trúng vào con rắn độc đang bay tới làm cho nó bị văng ra xa đập vào cột trụ rồi rớt xuống đất, bất động.

Xà Ma sợ ngây người.

Tú ông nhìn thấy mọi chuyện không ổn, đột nhiên bỏ cây dao ra rồi quay đầu bỏ chạy.

Đánh không lại thì chạy, đây là sách lược muôn đời của một số người.

Ba mươi sáu kế tẩu vi thượng kế, ngay cả binh pháp cũng nói như vậy thì làm như vậy nhất định là không có sai.

Phương Thất mỉm cười ngồi dậy, chậm rãi vươn người.

Xà Ma ngăn người rồi vùng thiết trượng quét ngang, một chiêu 'Hoành Tảo Thiên Quân' với thế của lời đình vạn quân tấn công vào phần eo của Phương Thất.

Phương Thất vẫn mỉm cười ngồi ở trên bàn, một chút cũng không động đậy.

Thiết trượng đã như tia chớp đánh đến, tay trái của Phương Thất đột nhiên lại vùng lên chụp lấy cây thiết trượng.

Phương Thất mỉm cười nhìn Xà Ma.

Mồ hôi trên trán của Xà Ma lại tuôn ra nhiều hơn, ngay cả cái đầu bóng lưng của hần cũng đầy mồ hôi.

Đột nhiên có hai tiếng 'bịch bịch' vang lên, có hai cái bao bố bay vào mặt thất.

Trong mặt thất đèn đuốc sáng trưng.

Du Mộng Điệp đang mỉm cười đi đến.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

70. Chương 70: Ai Là Cá?

Du Mộng Điệp mỉm cười đi đến tựa như một người tiên nữ xinh đẹp đang chậm rãi bước vào cung điện của mình.

Phía sau Du Mộng Điệp có một người sắc mặt rất bình thản bước theo, nhìn rất phóng khoáng, quần áo tuy rách rưới vá lỗ chỗ nhưng sạch sẽ không hề bẩn chút nào, đúng là bang chủ Cái Bang Bắc Hải Vũ.

Phương Thất quay đầu lại nhìn một chút rồi quay sang mỉm cười nhìn vào Xà Ma Thiên Tàn.

Trong mắt thất vọng và lạnh lẽo, tuy nhiên trán của Xà Ma Thiên Tàn lại tràn đầy mồ hôi.

Gương mặt đầy mồ hôi cùng ánh mắt của Xà Ma nhìn Phương Thất rồi lại chuyển sang nhìn hai cái bao bố chứa Chu Trường Phúc và tú ông, gương mặt xấu xí của hắn không ngừng biến hóa rồi bỗng nhiên lại ha ha cười to lên.

Phương Thất vẫn ngồi trên bàn, một mặt hai chân thoải mái duỗi ra thư giãn, một mặt mỉm cười nhìn Xà Ma Thiên Tàn đang cười to.

Tiếng cười của Xà Ma Thiên Tàn đột nhiên dừng lại, rồi hỏi Phương Thất: “Người không muốn biết ta đang cười chuyện gì sao?”

Phương Thất lắc đầu đáp: “Không muốn”

Xà Ma Thiên Tàn lại ngẩng đầu lên cười to, giọng cười như đang cười chính bản thân hắn, trong tiếng cười tràn ngập sự chế nhạo. Một hồi lâu sau thì tiếng cười lại nghe như tiếng khóc, rồi tiếp đó lại vừa khóc vừa cười, thật không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Phương Thất vươn người ngáp một cái, hắn đang kiên nhẫn chờ tiếng cười của Xà Ma chấm dứt.

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn Xà Ma, còn Bắc Hải Vũ thì gương mặt chẳng biểu lộ gì, Chu Trường Phúc và tú ông bị nhốt trong bao vẫn không nhúc nhích.

Tiếng cười kỳ lạ của Xà Ma Thiên Tàn rốt cuộc cũng chậm rãi dừng lại. Tiếng cười của một người cho dù kéo dài cỡ nào cũng sẽ có lúc dừng lại.

Khóc cũng giống vậy.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Người cười đủ chưa?”

Xà Ma Thiên Tàn yên lặng gật đầu, đáp: “Gần như vậy”

Phương Thất nói: “Tiếng cười của người nghe cũng không tệ lắm, khi một người đang vui vẻ cười thì ta luôn không đành lòng cắt đứt sự vui vẻ của họ đâu.”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Đạ tạ người”

Phương Thất nói: “Đừng khách khí”

Xà Ma Thiên Tàn khẽ thở dài, nói: “Ta có vấn đề này muốn hỏi người, người rốt cuộc có trúng độc hay không?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Không có.”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Nhưng rõ ràng là người đã uống bình rượu có chứa Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta biết, bọn người hạ độc vào bình rượu thứ hai, ta đích thật cũng có uống, hơn nữa còn uống cạn bình không chứa lại một giọt, có rượu uống mà lãng phí là điều không tốt đâu”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Vây vậy là thế nào mà”

Phương Thất mỉm cười nói: “Cách phát hiện ra rượu có độc hay không ít nhất cũng có hơn sáu mươi, bảy mươi phương pháp, ta đây cũng am hiểu khoảng mười mấy cách, nếu ngay cả rượu bị hạ độc mà cũng nhận không ra thì chỉ sợ rằng mười cái mạng của ta vẫn còn chưa đủ chết”

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi gật đầu, nói: “Điểm này chúng ta cũng đã nghĩ tới, nhưng rõ ràng là người đã uống xong bình rượu đó, tại sao lại không bị trúng độc? Ta thật suy nghĩ không ra.”

Phương Thất thở dài, nói: “Người rõ ràng rất thông minh, tại sao lại đột nhiên ngu ngốc trong phút chốc thế?”

Xà Ma Thiên Tàn nhũm mày, gương mặt tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Phương Thất lại thở dài, chậm rãi nói: “Trên đời đã có độc được thì chẳng lẽ không có thuốc giải sao?”

Xà Ma Thiên Tàn há to miệng, càng thêm ngạc nhiên.

Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán đích xác là có thuốc giải, Kim Hoa Bà Bà tuy đã chết nhưng cũng để lại độc được Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán và thuốc giải của nó, bất quá là bọn họ đang giữ thuốc giải trong tay thì Phương Thất làm sao có được? Chẳng lẽ là Tử Yên

Phương Thất thản nhiên nói: “Mặc dù ta không có thuốc giải của Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán nhưng đúng lúc có một người bạn tốt đã đưa cho ta một loại thuốc còn tốt hơn thuốc giải của Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán nữa, đó chính là Tuyết Liên Tục Mệnh Tán, trước đó ta đã uống nó rồi, bây giờ người hiểu chưa?”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu, thở dài rồi chậm rãi đáp: “Ta đã hiểu”

Tuyết Liên Tục Mệnh Tán là độc môn bí dược của Minh Nguyệt Sơn Trang ở Thái Hồ, là võ lâm chí bảo, có thể kéo dài mạng sống và công hiệu khởi tử hồi sinh. Trên giang hồ có biết bao người mơ tưởng đến nó, ngay cả người trúng Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm độc nhất cũng cứu sống được, đừng nói là Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán cắn con.

Tuyết Liên Tục Mệnh Tán nổi tiếng thiên hạ, người trên giang hồ cho dù có quên mất cha mẹ mình là ai thì cũng sẽ không quên được cái tên Tuyết Liên Tục Mệnh Tán, Xà Ma Thiên Tàn cũng không ngoại lệ.

Xà Ma Thiên Tàn cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Kỳ thật điểm này ta cũng đã nghĩ tới cho nên ta mới dùng con rắn độc thử người”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta biết.”

Xà Ma Thiên Tàn dùng ánh mắt kỳ quái và phức tạp nhìn Phương Thất, nói: “Lúc ấy ta chỉ cần huyt sáo nhẹ một tiếng thôi thì người sẽ bị nó cắn chết, chẳng lẽ người không sợ?”

Cho dù người trước đó đã uống Tuyết Liên Tục Mệnh Tán thì chẳng lẽ bị một con rắn độc quấn quanh cổ họng và lúc nào cũng có thể cắn người, người làm sao mà có thể chịu được?

Phương Thất thở dài hỏi: “Người muốn nghe lời thật à?”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu.

Phương Thất nói: “Sợ chứ, quả thực ta rất sợ”

Xà Ma Thiên Tàn ngạc nhiên hỏi: “Nếu đã sợ thì sao người có thể chịu được và không nhúc nhích tí nào?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta muốn đánh cược một keo.”

Xà Ma Thiên Tàn hỏi tiếp: “Muốn đánh cược ta có để con rắn đó cắn người hay không à?”

Phương Thất đáp: “Rất đúng”

Xà Ma Thiên Tàn cười khỏ nói: “Người đã thắng”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta thắng và các người đã mất một cơ hội tuyệt vời để giết ta”

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi gật đầu.

Phương Thất nói: “Cho nên có đôi khi cũng nên phải ác độc một chút, nếu người khi đó xuống tay thì bây giờ người thoải mái mỉm cười ở đây đã là các người rồi”

Xà Ma Thiên Tàn buồn bã thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Ta thua tâm phục khẩu phục”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đừng quá khách khí.”

Xà Ma Thiên Tàn lại thở dài, nói: “Ta không phải là đối thủ của người, người ra tay đi”

Phương Thất liền hỏi: “Ra tay làm gì?”

Xà Ma Thiên Tàn cười thảm nói: “Đương nhiên là ra tay giết ta.”

Phương Thất nhú mày hỏi: “Ta có nói là muốn giết người sao?”

Xà Ma Thiên Tàn ngạc nhiên hỏi: “Người không giết ta?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Ta đang suy nghĩ”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói: “Không cần suy nghĩ, hãy ra tay đi”

Phương Thất lắc đầu, nói: “Tại sao người ngoan cố thế? Không mũi không lỗ tai còn có thể sống chứ nếu mạng đã mất thì chẳng còn gì nữa đâu”

Xà Ma Thiên Tàn lạnh lùng nói: “Không phải là ta ngoan cố, đã biết rõ đã chết thì chết sớm hay muộn có gì khác nhau?”

Phương Thất gật đầu nói: “Mặc dù người có khó nhìn một chút nhưng so với hai tên tiểu nhân kia cũng dễ nhìn hơn và cũng đáng yêu hơn”

Xà Ma Thiên Tàn hừ lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu ngạo nghễ.

Hắn luôn khinh thường Chu Trường Phúc và tú ông, tuy nhiên luôn phải theo lệnh đi chung với bọn chúng.

Chuyện trên đời thường thường là như vậy, có những chuyện không muốn nhưng vẫn phải làm.

Phương Thất chậm rãi nói: “Ta thấy người cũng là một hán tử, nói vậy thì người cũng là bị buộc gia nhập vào tổ chức này phải không? Nếu người có thể nói cho ta biết tình huống tổ chức của các người thì ta cam đoan người sẽ an toàn mà rời khỏi đây.”

Xà Ma Thiên Tàn đột nhiên cúi đầu không nói, gương mặt xấu xí dường như tràn ngập sự buồn bã, phảng phất như đang oán than cho vận mệnh cuộc đời bất hạnh.

Phương Thất hỏi: “Người có muốn nói không?”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ, hỏi: “Nếu ta không nói thì sao?”

Phương Thất khẽ thở dài: “Thì ta đây chẳng còn biện pháp gì nữa”

Xà Ma Thiên Tàn lạnh lùng nói/: “Ta nói cũng chết, không nói cũng chết, con người ai mà không chết, không bằng người bây giờ cứ một đao nhanh chóng giúp ta đi”

Phương Thất hiểu được hắn muốn nói gì.

Xà Ma Thiên Tàn biết, nếu hắn nói ra thì nhất định sẽ bị người áo xanh của tổ chức thần bí kia giết chết.

Người áo xanh có khả năng buộc hắn gia nhập tổ chức thì nhất định cũng sẽ có biện pháp đối phó với hắn.

Phương Thất nói: “Nếu người nói ra thì có lẽ còn có một con đường sống”

Nếu người nói ra thì ta đây sẽ đi đối phó hắn, đến lúc đó người cũng không cần lo lắng nữa.

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói: “Người nghĩ với võ công của người có thể đối phó được hắn sao?”

Phương Thất nói: “Có lẽ có thể, có lẽ không nhưng nếu có thêm Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng lão tiên bối thì người nghĩ có thể không?”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu, nói: “Đủ rồi, vậy cũng đủ rồi.”

Phương Thất hỏi tiếp: “Người còn có gì bản khoản nữa không?”

Xà Ma Thiên Tàn đáp: “Không có.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy người nói đi, nói xong rồi có thể lập tức rời đi”

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi cúi đầu trầm tư, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Phương Thất mỉm cười nhìn hắn.

Tú ông và Chu Trường Phúc vẫn nằm trong bao bố không nhúc nhích.

Du Mộng Điệp đột nhiên đi tới, xuất ra một cước đá vào bụng của tú ông, hấn hết thảy một tiếng rồi lập tức mở to hai mắt ra.

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Giả chết hử, bây giờ đã tỉnh chưa?”

Tú ông đau đớn ôm bụng, nằm trên mặt đất cuống quýt gật đầu.

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Ông chủ Chu, người cũng nên tỉnh lại đi?”

Chu Trường Phúc nằm trên mặt đất bỗng nhiên thở dài, chậm rãi nói: “Ta đã tỉnh lại lâu rồi, chỉ là không muốn mở mắt mà thôi”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Vậy bây giờ người có muốn mở mắt không?”

Chu Trường Phúc nói: “Bây giờ ta rất muốn”

Du Mộng Điệp nói: “Tốt rồi, nếu các người đã tỉnh lại hết, vậy thì hãy nói đi”

Chu Trường Phúc nói: “Cô nương cô nương muốn chúng ta nói gì đây?”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Tốt nhất là người nên thành thật một chút, đối phó với người như người thì ta có nhiều biện pháp lắm đó”

Chu Trường Phúc chậm rãi lắc đầu, một lời cũng không phát.

Du Mộng Điệp chậm rãi đi tới, đột nhiên xuất ra một cước đá vào bụng Chu Trường Phúc, Chu Trường Phúc hét thảm một tiếng, cả thân thể bị đá bay ra xa khoảng ba thước, tiếng kêu của hắn thảm thiết còn hơn heo bị thọc huyết nữa.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Bây giờ hãy thoải mái một chút đi”

Chu Trường Phúc cố nhịn cơn đau đớn, nói lớn: “Ta cô nương ta cái gì cũng đều không biết, thật đó”

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, chậm rãi gật đầu, nói: “Ta nghĩ người cũng không biết, bất quá ta có biện pháp làm cho người biết.”

Chu Trường Phúc hỏi: “Là..... biện pháp gì?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói với tú ông: “Ta nghĩ người cũng biết mà, phải không?”

Gương mặt của tú ông lập tức tràn ngập sự sợ hãi, vội vàng cười cười nói: “Tiểu nhân tiểu nhân quả thật là không biết”

Du Mộng Điệp gật đầu, mỉm cười nói: “Ta có thể cho người một con đường sống, không biết người có muốn sống không?”

Tú ông chần chờ, nói: “Thật vậy sao? Tiểu nhân đương nhiên rất muốn sống”

Du Mộng Điệp gật đầu hỏi: “Thật muốn sống?”

Tú ông vui vẻ nói: “Đa tạ Du nữ hiệp”

Du Mộng Điệp đột nhiên nói: “Người sao biết được ta họ Du ?”

Tú ông lấy làm kinh hãi, lắp bắp: “Việc này việc này

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Được rồi, người có thể rời đi, bất quá trước khi đi phải giúp ta làm một việc.”

Tú ông hỏi: “Là chuyện gì?”

Du Mộng Điệp chậm rãi vươn tay phải, nói: “Người nhìn xem đây là cái gì?”

Sắc mặt của tú ông đột nhiên thay đổi, Du Mộng Điệp một tay vẫn chắp phía sau lưng, một tay giơ con dao nhọn của hắn lên quơ quơ.

Du Mộng Điệp lạnh lùng hỏi: “Thấy rõ rồi chứ?”

Tú ông dùng sức nuốt nước bọt một cái, nói: “Thấy thấy rõ”

Du Mộng Điệp gật đầu nói: “Hay lắm, bây giờ người hãy dùng con dao nhọn kia biểu diễn lại cho ta xem người đã làm thế nào đối phó Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành, nhất định phải làm giống như đúc đấy, nếu có chút nào không giống thì ta sẽ lập tức làm thịt người ngay, còn làm xong rồi thì người lập tức có thể rời đi, rõ không?”

Tú ông lắp bắp trả lời: “Không không thành vấn đề biểu diễn..... với ai?”

Du Mộng Điệp mỉm cười chỉ vào Chu Trường Phúc, nói: “Hắn.”

Sắc mặt của Chu Trường Phúc đột nhiên thay đổi, trong nháy mắt đã trở nên trắng bệch

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

71. Chương 71: Âm Mưu Của Loài Chuột.

Sắc mặt của tú ông đột nhiên cũng thay đổi.

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn tú ông và Chu Trường Phúc đang nằm trên đất giống như một con mèo đang nhìn hai con chuột đang tuyệt vọng.

Sắc mặt của Chu Trường Phúc trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi.

Phương Thất vẫn mỉm cười ngồi ở trên bàn, nhàn nhã co duỗi đôi chân.

Xà Ma vẫn đứng đó, gương mặt xấu xí của hắn tràn ngập sự buồn bã, giống như đau khổ giống như tuyệt vọng.

Trong mật thất đột nhiên yên tĩnh hẳn lên, chỉ có dây đèn lồng treo giữa không trung chói sáng.

Tú ông cẩn mật nhìn Du Mộng Điệp rồi nhìn qua Chu Trường Phúc, sau đó lại đưa mắt nhìn về Xà Ma Thiên Tàn và Phương Thất, vẻ mặt biến hóa không ngừng.

Du Mộng Điệp đột nhiên lên tiếng: “Người đến tột cùng có muốn biểu diễn hay không?”

Tú ông do dự một hồi rồi cắn răng đáp: “Được”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Vậy thì tốt, ta biết người là một người thông minh.”

Tú ông cười khổ, so với khóc còn khó coi hơn, tiếp đó chậm rãi đứng lên rồi đưa tay tiếp lấy con dao trên tay Du Mộng Điệp.

Cúi người và gật đầu tựa hồ đã trở thành thói quen của hắn, cái bộ dáng này cả đời cũng rất khó sửa đổi, nhất là trong hoàn cảnh gặp được địch nhân mạnh mẽ và không còn đường trốn.

Du Mộng Điệp mỉm cười đưa con dao cho hắn.

Tú ông tiếp lấy con dao.

Sau khi cầm lấy con dao sắc bén, tú ông tựa hồ do dự một chút rồi đột nhiên cúi thấp người, ba tiếng ‘Sưu Sưu Sưu’ liên tục vang lên, từ sau lưng hắn ba cây nổ tiễn bắn ra như tia chớp phóng thẳng tới trước ngực Du Mộng Điệp, còn con dao thì lại phóng về phía Bắc Hải Vũ đang đứng cạnh bên.

Loại nổ tiễn này còn có tên là ‘Bối Nổ’, do Chư Cát Nổ cải tiến và chế tạo, giấu ở sau lưng, trong lúc gật đầu cúi thấp người thuận tay ấn một cơ quan bên hông ngay lập tức sẽ phóng ra, tốc độ cực kỳ nhanh, lực đạo mạnh mẽ và bất ngờ khiến kẻ khác khó lòng phòng bị, là một loại ám khí độc ác nổi danh trên giang hồ.

Sau khi tú ông phóng ra nổ tiễn ra và phóng con dao về phía Bắc Hải Vũ thì liền quay đầu bỏ chạy.

Khoảng cách của hắn với Du Mộng Điệp chưa đầy ba thước, ba thanh nổ tiễn phóng ra bất ngờ đã bay đến gần ngực Du Mộng Điệp, mắt thấy chắc chắn sẽ cắm sâu vào cơ thể của nàng.

Sắc mặt của Du Mộng Điệp hơi đổi, tay vung ra nhanh như chớp, ba thanh nổ tiễn đột nhiên đã nằm gọn trong tay. Du Mộng Điệp cười lạnh, nhìn tên tú ông đang cuống quýt chạy đi, phất tay một cái, nổ tiễn trong tay bay ra, tốc độ còn nhanh hơn tia chớp, hai thanh bắn về hai chân tú ông, còn một thanh bắn ngay eo hắn.

Tú ông hét thảm một tiếng, cả người ngã xuống trước cửa mật thất.

Bắc Hải Vũ khẽ thở dài, con dao sắc bén cũng đang nằm trong tay hắn.

Du Mộng Điệp cười khanh khách nhìn Phương Thất rồi nhìn sang Bắc Hải Vũ.

Chu Trường Phúc sắc mặt trắng bệch đang nằm trên đất thấy thế không khỏi thở dài.

Du Mộng Điệp cười lạnh hỏi: “Người thở dài gì đó?”

Chu Trường Phúc nói: “Ta cười hắn qua ngu xuẩn, rõ ràng chạy không được, sao còn muốn chạy”

Du Mộng Điệp cười lạnh nói: “Người thật ra không ngu ngốc nhưng ngay cả dũng khí bỏ chạy cũng không có”

Chu Trường Phúc đột nhiên lại cúi đầu.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Nếu hắn chạy thoát thì là may mắn của người, nếu hắn chạy không thoát thì phải y theo lời ta nói mà làm”

Từng giọt mồ hôi nặng nề trên trán của Chu trường Phúc lại nhỏ xuống, sắc mặt lúc này còn trắng hơn cả giấy trắng.

Hắn hiểu được câu “y theo lời ta nói mà làm” của Du Mộng Điệp có ý tứ gì.

Bắc Hải Vũ bước tới nắm chân tú ông kéo hắn trở lại tựa như một tên ăn mày đang lôi một con chó đi làm thịt.

Tú ông đau đớn đến nỗi miệng không ngừng kêu thảm.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Bắc Hải huynh, muội thấy hắn hình như có chút đau đớn, hay là huynh giúp hắn rút mấy cây tiễn ra đi”

Bắc Hải Vũ gật đầu nói: “Huynh cũng nghĩ vậy, huynh làm liền đây”

Tú ông đột nhiên hét lớn: “Đừng, đừng, đừng, ngàn vạn lần đừng rút ra, ta không có đau”

Trong lòng tú ông hiểu được cấu tạo của mấy cây tiễn của hắn ra sao, nếu như mà trực tiếp rút ra thì phải xin thêm của hắn một khối thịt.

Loại ám khí ác độc này được cải tạo vốn là vì muốn làm cho địch nhân có thương tổn nhiều hơn. Tú ông có thể cho tới giờ cũng không hề nghĩ đến tiễn của hắn có ngày lại cắm vào người hắn.

Tiễn chính là tiễn, cũng giống với đao kiếm có thể làm người khác bị thương và cũng có thể cho chính bản thân mình bị thương. Điểm này chắc là ai cũng biết.

Bắc Hải Vũ nói: “Du muội muội, hắn nói hắn không đau.”

Du Mộng Điệp lại đá tú ông một cước, nói: “Đau không?”

Tú ông lại hét thảm một tiếng rồi kêu lên: “Không đau, thật sự không đau”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Nếu không đau thì đứng lên làm việc đi”

Tú ông đau đến nỗi cả người chảy đầy mồ hôi, thấp giọng hừ hừ hai tiếng nhưng cũng không dám nói lời nào.

Bắc Hải Vũ đột nhiên nói: “Du muội muội, huynh thấy hần hình như là có chút đau đòn đó, hay là giúp hần rút tiền ra nhé?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Muội cũng nghĩ như vậy, huynh xem hần đau đến nỗi ngay cả lời nói cũng nói không nổi”

Tú ông đột nhiên hét lớn: “Đừng, đừng, ta làm ta làm.....”, tiếp đó méo máo dường như muốn khóc.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Sao còn chưa đứng dậy?”

Tú ông giãy dụa cố gắng đứng dậy nhưng hần đau đòn đến nỗi chỉ có thể bò trên mặt đất, Bắc Hải Vũ phóng con dao sắc bén đến cắm vào mặt đất trước mặt hần, tú ông cố chịu nỗi đau thể xác cảm con dao chậm chậm đứng lên, trán đổ đầy mồ hôi, dờ khóc dờ cười bước về phía Chu Trường Phúc.

Sắc mặt của Chu Trường Phúc còn trắng hơn cả giấy trắng, từng giọt mồ hôi nặng nề từ trên trán chảy xuống mặt mũi hần.

Tú ông miệng đang thấp giọng rên hừ hừ vì đau, lê từng bước từng bước khó nhọc đi đến phía Chu Trường Phúc. Chu Trường Phúc ngồi trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, hai tay chống mặt đất và chậm chậm lui về phía sau.

Du Mộng Điệp mỉm cười nhìn tú ông và Chu Trường Phúc.

Mồ hôi của Chu Trường Phúc không ngừng chảy ra, đột nhiên lên tiếng: “Du nữ hiệp, đừng làm như vậy, ta nói cho cô biết hết”

Du Mộng Điệp mỉm cười đạo: “Người nghĩ thông suốt rồi à?”

Chu Trường Phúc than thở: “Đã nghĩ thông”

Du Mộng Điệp nói: “Vậy thì tốt”

Chu Trường Phúc đáp: “Đúng, đúng”

Du Mộng Điệp nói: “Còn nữa, đừng gọi ta là Du nữ hiệp, ta nghe không được tự nhiên.”

Chu Trường Phúc hỏi: “Vậy gọi cô nương là gì?”

Phương Thất đột nhiên mỉm cười nói: “Gọi là Du bà bà đi ”

Chu Trường Phúc liền gọi: “Du bà bà!”

Bắc Hải Vũ đột nhiên nhin không được cười hì hì.

Gương mặt Du Mộng Điệp nhất thời đỏ bừng, dậm chân cắn răng nói: “Người còn dám gọi Du Du ta lập tức sẽ giết người”

Chu Trường Phúc lúng túng nói: “Là là là do Phương đại gia bảo ta gọi thế mà”

Du Mộng Điệp quay đầu nhìn về Phương Thất, lạnh lùng hừ một tiếng.

Phương Thất thấy thế lẽ lười, sau đó quay đầu sang chỗ khác.

Thân hình Du Mộng Điệp chợt lóe, thoáng cái đã đến trước mặt Chu Trường Phúc, tiếp đó tung ra một cước đá vào bụng của Chu Trường Phúc làm cho cả thân thể hần văng ra hơn ba thước, tiếng kêu thảm thiết của hần so với tiếng heo bị thọc huyết còn khó nghe hơn.

Bắc Hải Vũ nhin không được đã muốn cười tiếp.

Du Mộng Điệp trút tất cả tức giận lên người Chu Trường Phúc.

Một người khi tức giận ai đó và không thể phát tiết với người đó, trong lòng mang một bầu ảm ức thì sẽ kiếm người khác trút giận thôi.

Du Mộng Điệp đúng là đang rất tức giận Phương Thất, ngay cả cục tức lúc trước cũng chưa phát tiết giờ thì lại cộng thêm việc này nữa.

Nếu không thể phát tiết ra thì nhất định trong lòng sẽ không được thoải mái, và hiện tại đang có mấy con dê thể tội thì hỏi sao không phát tiết đây.

Chu Trường Phúc đột nhiên hiểu ra được bản thân hấn vô tội.

Du Mộng Điệp lạnh lùng thốt: “Người nói mau, nếu không nói ta ra lệnh cho hấn thiên người”

Chu Trường Phúc vội la lên: “Được, được, ta nói, ta nói”

Cặp tà nhãn của Du Mộng Điệp liếc nhìn Phương Thất, trong ánh mắt tựa hồ toát ra vẻ đắc ý, Phương Thất nhìn thấy cũng chỉ biết mỉm cười.

Du Mộng Điệp hừ nhẹ một tiếng.

Sắc mặt của Phương Thất đột nhiên thay đổi.

Chu Trường Phúc đang ngồi kia đột nhiên vung tay lên, một đám bụi màu vàng lập tức bao phủ Du Mộng Điệp, tay phải cũng đang cầm một con dao nhọn đâm tới Du Mộng Điệp như tia chớp.

Ám khí và độc dược của Thục Trung Đường Môn danh chấn thiên hạ, nếu không phải sau đó xuất hiện một Kim Hoa Bà Bà nổi danh thì người của Đường Môn trên giang hồ ai mà dám chọc.

Kim Hoa Bà Bà chỉ là đàm hoa nhất hiện thôi, còn Thục Trung Đường Môn thì đã có mấy trăm năm căn cơ thâm hậu. Loại bụi độc màu vàng này đúng là “Phiêu Miểu Mê Hồn Hương” của Đường Môn, khi tung ra sẽ hình thành một đám sương mù bao quanh khiến cho người đứng trong hít phải lập tức hôn mê bất tỉnh.

Chu Trường Phúc vừa rồi đã chuẩn bị kế hoạch thật lâu và chờ đợi cơ hội, hấn đã để ý kỹ nơi Du Mộng Điệp đang đứng, thừa dịp Du Mộng Điệp quay đầu nhìn Phương Thất thì sẽ tung ra mê hồn hương, tiếp đó là một dao trí mạng.

Chu Trường Phúc rất tự tin đối với kế hoạch này của hấn.

Hấn đã chuẩn bị rất chu đáo, một dao này sau khi đâm trúng Du Mộng Điệp thì sẽ cố chạy ra mật thất trốn vào thông đạo thoát đi, nơi này đâu đâu cũng là cơ quan, người khác tuyệt đối sẽ đuổi không kịp hấn.

Cây dao trong tay của hấn tuy ngắn nhưng tốc độ rất nhanh, khoe miệng hấn dường như đang mỉm cười, cùng với vẻ mặt đáng thương vừa rồi hoàn toàn trái ngược.

Một kích này hấn có mười phần nắm chắc.

Mũi dao nhọn như tia chớp đâm tới, Chu Trường Phúc đột nhiên ngẩn người vì Du Mộng Điệp không còn thấy đâu nữa.

Sau đó cả thân thể hấn đã bay lên như chim.

Không phải hấn tự mình bay lên mà là bị một cước của người khác từ sau lưng đá bay đi.

Du Mộng Điệp lạnh lùng đứng ở phía sau hấn.

Chu Trường Phúc bị đá bay đi, thân thể nặng nề đập vào cây cột rồi rơi xuống đất.

Một cước này Du Mộng Điệp đã dùng toàn lực cho nên hấn mới bay xa như thế.

Cú “Bay” này rất khác với việc bay bình thường, cảm giác cả thân thể bị người khác đá bay đi thật sự rất khác.

Chu Trường Phúc đau đớn rên rỉ, hấn đột nhiên cảm giác được cơ thể hấn đã mất đi tri giác.

Chu Trường Phúc đột nhiên ý thức được bản thân hắn đã làm ra một chuyện rất ngu ngốc, hơn nữa còn là một chuyện ngu ngốc nhất trong cuộc đời, hắn thật hận bản thân đến nỗi muốn chết cho xong.

Hắn vốn tưởng rằng chuyện đã nắm chắc mười mươi nhưng tất cả đều thay đổi trong phút chốc.

Hắn vừa rồi nắm chắc mười phần sẽ đâm trúng Du Mộng Điệp, cho dù sau khi đâm trúng rồi thì không thoát được cũng không sao, ít ra có thể một mạng đổi một mạng, chết cũng có người chết chung, như vậy so ra còn tốt hơn bị tú ông làm thịt.

Nhưng hắn bây giờ mới phát hiện ra sự việc vốn không như ý nghĩ của hắn.

Một cước của Du Mộng Điệp vừa rồi đã đá gãy xương sống của hắn.

Cả thân thể hắn vừa rồi bay đi có thể là lần cuối trong cuộc đời hắn được bay, sau này cũng không thể nào bay nữa.

Trong phút chốc, nước mắt của Chu Trường Phúc đã rơi xuống.

Hắn hiện tại đã hối hận và muốn chết.

Đám bụi độc màu vàng còn chưa hoàn toàn tan hết, tú ông đã hôn mê do vừa rồi hắn đứng quá gần Chu Trường Phúc

Bắc Hải Vũ đưa tay bịt mũi rồi mang một xô nước đến đổ lên đầu tú ông. Tú ông bị nước lạnh dội vào, dần dần tỉnh lại.

Du Mộng Điệp lạnh lùng hỏi: “Tỉnh chưa?”

Tú ông vẫn còn mơ mơ màng màng.

Du Mộng Điệp nhẹ nhàng bước tới, bụi độc cư nhiên đối với nàng không hề có ảnh hưởng.

Bắc Hải Vũ thở dài nói: “Xem ra hắn còn không chưa hoàn toàn tỉnh táo, huynh có biện pháp này giúp cho hắn tỉnh táo hơn một chút”

Tú ông đột nhiên kêu lên: “Đừng, đừng, ta tỉnh rồi, ta tỉnh rồi”

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Nếu đã tỉnh thì còn nhớ có việc chưa làm không?”

Tú ông méo máo nói: “Nhớ kỹ, nhớ kỹ, ta lập tức làm liền”, nói xong, cầm con dao lên rồi đi đến phía Chu Trường Phúc

Người của Chu Trường Phúc trong nháy mắt đã lạnh tanh, so với băng trong mùa đông còn muốn lạnh hơn nhiều.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

72. Chương 72: Cơ Quan Dưới Lòng Đất.

Giữa người và người vốn không có cái gì khác nhau cả, mỗi người khi vừa sinh ra đều là giống nhau.

Trừ phi vừa sinh ra đã tàn tật, những người này đương nhiên là rất bất hạnh.

Nếu có sự khác nhau giữa người và người thì chỉ là giới tính, một loại là nam còn một loại là nữ. Đương nhiên cũng có loại thứ ba, thậm chí phát triển ra loại thứ tư, bất quá những người này chỉ chiếm một tỉ lệ cực nhỏ.

Người bước đi luôn đứng thẳng, đây cũng là một trong những điểm giống nhau của loài người.

Trên đời này tuyệt không có cái gì chính thức là ‘Chân Long Thiên Tử’ cả, cũng không có người nào sinh ra đã là tên ăn mày, chỉ là hoàn cảnh xuất sinh bất đồng mà thôi.

Hành vi và phương pháp làm việc của một người cùng với các suy nghĩ và quan điểm về một vấn đề nào đó bị ảnh hưởng rất lớn bởi hoàn cảnh xuất thân.

Mạnh mẫu tam thiên (mẹ của Mạnh Tử dời nhà bà lần), là vì muốn tìm ra một hoàn cảnh tốt để ở, cho nên Mạnh Tử mới có thể trở thành một thánh nhân được mọi người tôn sùng mấy ngàn năm.

Nhạc mẫu thứ tự (mẹ của Nhạc Phi xăm chữ lên lưng con) là vì muốn cho Nhạc Phi nhớ kỹ phải tận trung báo quốc, cho nên cha con Nhạc Phi mới chết tại Phong Ba Đình.

Bá Vương Hạng Vũ chết không hối hận, lực bạt sơn hễ khí cái thế, khi bại ở Cai Hạ, một đời anh hùng không thể làm gì khác hơn là tự vẫn ở Ô Giang.

Lưu Bang xuất thân là dân lưu manh chợ búa, phản phục vô thường, thậm chí còn chiến bại liên miên. Lúc Hạng Vũ uy hiếp giết cha của Lưu Bang thì không ngờ Lưu Bang lại viết: “Ngô phụ ký nhữ phụ, nhữ yếu phan phụ, đương phân nhất bôi canh cấp ngã”, (dịch: “Chúng ta đã kết bái làm anh em, đã là anh em thì phụ thân của ta cũng là phụ thân của ngươi, nếu ngươi nhất định nấu phụ thân của ngươi, thì nhớ để cho ta một bát canh thịt để ta ăn”). Người như thế cuối cùng cũng làm cho Hạng Vũ tự vẫn ở Ô Giang.

Trên đời này có thật là phải lấy thành bại để luận anh hùng hay không? Hay không phải?

Hảo hán thời đầu nhà Đường có một danh tướng là Đôn Hùng Tín, thà chết không hàng, cuối cùng cũng bị chém đầu. Tuy nhiên rất nhiều người đứng nhìn ông bị chém đầu đều là huynh đệ kết bái năm đó, Đôn Hùng Tín đối với bọn họ đã từng có ân cứu mạng. Đứng nhìn người ân bị chém đầu, chẳng phải sẽ khiến kẻ khác bị ai lắm sao

Tuy nhiên trên đời này có một điều luôn trái ngược, đó là xem mạng người khác như cỏ rác và xem mạng của mình như trân bảo.

Ngược đãi người khác đối với bọn họ mà nói là một loại hưởng thụ, nhưng có đôi khi là vì sự sống còn của bản thân mà làm hại người khác để tranh thủ cơ hội sống sót.

Vì sự sống còn, bọn họ cái gì cũng có thể làm.

Chỉ cần bản thân không chết thì ngay cả cha mẹ ruột chết cũng không sao, bọn họ cũng có thể làm ra được những điều như thế.

Người như thế không chỉ có đáng ghét mà còn ghê tởm, đáng hận nữa.

Tuyệt không thể thương hại loại người này.

Tú ông không thể nghi ngờ chính là một người như thế.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nhìn tú ông lê từng bước khó nhọc về hướng Chu Trường Phúc.

Sắc mặt của Chu Trường Phúc trắng bệch, hẳn đã biết chuyện gì sắp phát sinh.

Hắn đột nhiên cảm giác được một loại sợ hãi tới cực điểm, một loại sợ hãi thấm vào cả cốt tủy.

Loại tâm trạng sợ hãi này từ trước cho tới giờ hắn chưa từng cảm giác được, nhưng hắn vẫn rất thích làm cho người khác cảm thụ được loại cảm giác này, tuy nhiên hôm nay hắn cũng đã chính thức cảm giác được.

Bởi vì hắn biết lần này tú ông nhất định sẽ xuống tay với hắn, hắn rất hiểu rõ con người này.

Nếu thay đổi là hắn thì hắn cũng sẽ làm như vậy thôi.

Bắc Hải Vũ móc từ trong ngực áo ra một viên thuốc màu đen, chậm rãi bỏ vào miệng nhai, trên mặt không hề biểu hiện gì, hắn vẫn cứ thản nhiên đưa mắt nhìn hai tên sắp giết nhau, rồi lại hình như cũng không có nhìn thấy gì cả.

Trong lòng Du Mộng Điệp đột nhiên cảm thấy rất bội phục con người này, hắn thoát nhìn sắc mặt rất bình thản, gặp chuyện không hoảng hốt, xử sự không loạn không sợ hãi, thái độ khiêm tốn, bình dị nhưng mơ hồ lộ ra một loại uy nghiêm, thân thủ cũng tốt, trách không được vì sao Hiên Viên Hoảng lại truyền ngôi bang chủ Cái Bang cho hắn.

Bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang tuyệt không phải là dễ làm và cũng tuyệt không phải dễ có được ngôi vị đó.

Ánh mắt của Hiên Viên Hoàng hắc là sẽ không kém.

Phương Thất ngồi ở trên bàn, đột nhiên thở dài một hơi.

Xà Ma Thiên Tàn nhìn vào tú ông ngồi chồm hổm trên mặt đất, gương mặt xấu xí của hắn nở nụ cười, trong ánh mắt tràn ngập vẻ chế nhạo.

Phương Thất hỏi: “Người cười cái gì?”

Xà Ma Thiên Tàn hỏi lại: “Còn người thở dài cái gì?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Ta từng phát thệ qua, bất luận là ai hạ thủ với tứ ca của ta thì ta nhất định sẽ trả cho hắn thiên đao vạn quả, bầm thây vạn đoạn, nhưng hôm nay ta gặp mấy tên như thế thì ta sợ ra tay sẽ làm ô uế tay của ta”

Gương mặt xấu xí của Xà Ma Thiên Tàn đột nhiên hiện lên một tia thống khổ, chậm rãi nói: “Ta Xà Ma Thiên Tàn luôn độc lai độc vãng, người khác đều nói ta lòng dạ độc ác nhưng đại trượng phu dám làm dám chịu, cùng với mấy con chuột tham sống sợ chết kia đi chung quả thật là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này của ta”

Phương Thất có chút gật đầu, trầm mặc không nói.

Một người tới lúc này rồi còn có thể biết cái gì là sỉ nhục, đây đích thật là một sự việc không thể hiểu nổi.

Cả đời của Xà Ma đến tốt cùng đã gặp những chuyện gì? Tại sao hắn lại có bộ dáng như thế?

Một người không mũi, thiếu lỗ tai, mất một chân, thân thể không còn trọn vẹn nhưng vẫn có thể kiên trì sống sót thì nhất định là một người rất đáng phục.

Phương Thất chậm rãi nói: “Ta vốn có thể thả ngươi đi, bất luận thế nào thì ngươi cũng không phải là một người hèn nhất, nhưng ta có huyết hải thâm cừu cần phải báo, cho nên”, Phương Thất do dự không nói.

Xà Ma Thiên Tàn nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: “Cho nên ngươi hy vọng ta đem những bí mật của tổ chức nói cho ngươi biết, phải không?”

Phương Thất gật đầu.

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Nếu ta nói cho ngươi thì ngươi sẽ thả ta đi phải không?”

Phương Thất đáp: “Đúng”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Ta tin tưởng ngươi”

Phương Thất chậm rãi nói: “Ngươi nên tin tưởng ta.”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Nhưng ta không thể nói.”

Phương Thất khẽ thở dài.

Hắn hiểu được ý tứ của Xà Ma và cũng hiểu được nguyên tắc làm người của Xà Ma.

Mỗi người đều có nguyên tắc của mình, Xà Ma cũng vậy, cũng là một người có nguyên tắc của hắn.

Bất luận hắn bị ép buộc gia nhập vào tổ chức thần bí hoặc là có nguyên nhân gì khác thì hắn cũng không phản bội.

Bởi vì cái hắn xem thường và khinh bỉ nhất là những tên tiểu nhân phản phục vô thường, hắn làm sao có thể biến chính bản thân thành người như thế được?

Đầu tú ông chảy đầy mồ hôi, rốt cục cũng đã tới bên người của Chu Trường Phúc, con dao sắc bén trong tay hắn toát ra hàn quang lạnh lẽo.

Chu Trường Phúc chậm rãi nhắm đôi mắt lại, hắn biết hôm nay khó thoát một kiếp này.

Hắn lúc này trơ mắt nhìn người khác sắp sửa làm thịt hắn, sự sợ hãi dâng lên trong lòng quả thực không thể diễn tả.

Nhắm mắt lại là một sự lựa chọn có thể coi là tốt nhất trong giờ phút này, ít nhất cũng làm cho bản thân không chứng kiến. Chu Trường Phúc biết chuyện sẽ qua nhanh thôi và hắn vĩnh viễn cũng không nhìn thấy gì nữa bởi vì cặp mắt của hắn cũng sắp bị móc ra rồi.

Tựa như lúc ấy hắn đã từng đứng nhìn hai tròng mắt của Phương Ngọc Thành bị móc ra vậy.

Chu Trường Phúc đột nhiên cảm thấy rất đau xót, rất hối hận. Hắn hối hận tại sao lại bước trên con đường này.

Nhưng trên đời tuyệt không có sự hối hận sau khi đã làm gì đó, tuyệt không có.

Bất luận một người làm ra chuyện gì thì cũng đều phải gánh chịu hậu quả, hắn cũng đã cắn răng và quyết định gánh chịu mọi hậu quả diễn ra.

Bởi vì cho dù không muốn gánh chịu thì cũng không có đường thứ hai chọn lựa.

Du Mộng Điệp lạnh lùng thốt: “Người còn chờ đợi gì?”

Thân thể tú ông run run một chút, cắn răng rồi chậm rãi gơ con dao sắc bén trong tay lên đâm tới vai phải của Chu Trường Phúc, động tác vẫn rất nhanh chóng và dứt khoát.

Chu Trường Phúc kêu thảm một tiếng, xương vai phải đã bị đánh gãy.

Du Mộng Điệp nhin không được thở dài rồi quay đầu qua nhìn Phương Thất. Phương Thất cũng đang nhìn Du Mộng Điệp.

Bốn mắt nhìn nhau, Du Mộng Điệp hừ nhẹ một tiếng, còn Phương Thất thì lè lưỡi, cả hai người đều quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Bắc Hải Vũ mỉm cười không nói.

Trong giây lát bỗng nhiên có hai tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, vụ nổ làm chấn động khiến cho bụi trên trần mật thất rơi xuống, ngay cả dây lồng đèn treo trên không cũng đung đưa không thôi.

Phương Thất lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn ra cửa mật thất thì thấy có một hàng rào sắt rơi xuống chặn ngay tại đó. Trên hàng rào sắt đầy những gai nhọn lởm chởm to bằng cánh tay người.

Nó nằm chặn ngay cửa mật thất, con đường duy nhất ra vào thông đạo.

Lại một tiếng ầm vang lên, đồng dạng là một hàng rào sắt khác rơi xuống trong thông đạo nhưng không biết ở chỗ nào.

Phương Thất khê thở dài, hắn biết bản thân hắn và mọi người đã bị nhốt hết tại lao tù mật thất này.

Hơn nữa đây còn là một cái lao tù nằm sâu trong lòng đất.

Cửa mật thất đã bị chặn, nếu không nhanh chóng rời đi thì cho dù cao thủ thế nào ở lâu cũng phải chết vì đói.

Sắc mặt của Du Mộng Điệp hơi đổi nhưng vẫn gượng cười.

Sắc mặt của Bắc Hải Vũ trầm trọng hẳn lên, im lặng không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Tú ông dừng tay dao rồi đột nhiên ha ha cười to, tiếng cười so với tiếng quỷ khóc còn khó nghe hơn.

Xà Ma Thiên Tàn khê thở dài, ngẩng đầu nhìn lên trần mật thất, gương mặt xấu xí cũng không có biểu hiện gì.

Phương Thất nhảy xuống bàn rồi chậm rãi đi tới cửa mật thất, đứng tấn vững vàng, sau đó hai tay vung ra chụp vào hai thanh gai to trên hàng rào, hít một hơi, tiếp đến hét lớn một tiếng rồi dùng lực đẩy nó.

Hàng rào sắt vẫn bất động, giống như một hòn núi.

Phương Thất thở dài, xem ra chắc chắn là bị nhốt chết ở đây.

Tú ông ha ha cười to.

Du Mộng Điệp đột nhiên lẳng không bay lên, ở giữa không trung xuất ra một cước đá vào tú ông, tú ông hét thảm một tiếng ngã xuống, vết thương tại hai chân bị nỗ tiến cắm vào trước đó máu tuôn ra làm nhiễm hồng phần eo và hai chân của hắn.

Hắn đột nhiên quằn quại trên mặt đất thấp giọng kêu khóc.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Còn mở miệng nữa ta cắt đầu ngươi”

Trong cổ họng của tú ông phát ra âm thanh ‘ư ư’, cố nén tiếng khóc, một tiếng cũng không dám khóc.

Du Mộng Điệp hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu nhìn về Phương Thất đang đứng trước cửa mật thất.

Phương Thất hít một hơi rồi cẩn thận xem xét hàng rào sắt, những cây sắt đan chéo vào nhau rất dày và to, do đó chỉ tạo thành một lỗ hở rất nhỏ, cho dù người ốm cỡ nào cũng không thể chui qua được.

Phương Thất cười khổ, xem ra đây là một cơ quan đã được bố trí lâu rồi.

Phương Thất đột nhiên trầm nghĩ, nếu lúc này mà có nước tràn vào thì mọi người sẽ bị ngộp chết không thể nghĩ ngờ.

Bất quá nơi này là sa mạc khô hạn, chắc là không có nhiều nước như vậy. Nghĩ tới đây Phương Thất liền cười khổ, hắn cười bản thân hắn đã lo quá nhiều.

Sau đó hắn đột nhiên nghe được tiếng nước chảy cực kỳ nhỏ vang lên, như một dòng suối nhỏ đang chảy róc rách, đột nhiên trở thành như dòng sông chảy mạnh. Phương Thất chậm rãi không cười nữa.

Hắn đã thấy có rất nhiều nước từ trong thông đạo tràn vào mật thất, trong nháy mắt đã ngập qua bàn chân.

Nước chảy vào càng lúc càng nhiều, dường như có một con dê nào đó đã bị vỡ vại.

Sắc mặt Du Mộng Điệp thay đổi, cẩn mật nhìn Phương Thất.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

73. Chương 73: Chân Tình Nơi Địa Lao.

Phương Thất hít một hơi thật sâu rồi lại chuẩn bị tư thế đứng tấn tiếp tục ra sức đẩy hàng rào sắt, hai tay nắm chặt hàng rào, thổ khí hết lớn một tiếng: “Mở”

Hàng rào sắt lay động một chút nhưng cũng chẳng xê dịch chút nào.

Phương Thất khẽ thở dài rồi quay đầu lại nhìn Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp cẩn mật, ánh mắt không chớp nhìn Phương Thất chằm chằm, trong mắt tựa hồ đã có nước mắt chảy ra.

Nước tràn vào trong mật thất thoáng chốc đã ngập qua đầu gối.

Phương Thất cắn răng rồi tiếp tục nắm lấy hàng rào, hét lớn một tiếng rồi dùng sức đẩy tiếp, tuy nhiên nó vẫn như ngọn núi sừng sững không hề xê dịch.

Trán của Phương Thất đã đầy mồ hôi, sắc mặt cũng đã có chút nhợt nhạt.

Hắn nghĩ một mình hắn chết ở đây cũng được nhưng nếu làm liên lụy đến Du Mộng Điệp và Bắc Hải Vũ chết theo hắn tại nơi này thì khi chết đi làm sao còn có mặt mũi gặp người?

Phương Thất ngơ ngác đứng ở trước cửa mật thất, nước vẫn mạnh mẽ tràn vào, trước mặt là hàng rào sắt ngăn chặn đường đi, nếu không có bảo đao lợi khí thì sợ rằng khó có thể chặt đứt được nó.

Nhưng hiện tại trong tay hắn một cây đao thường cũng không có chứ đừng nói chi đến bảo đao.

Trong lòng Phương Thất thở dài tự trách bản thân đã quá lỗ mãng, trước đó sao lại không nghĩ tới sẽ có vật như cái hàng rào sắt chặn lại cửa mật thất để nhốt tất cả.

Chuyện này vốn là hần phải nghĩ đến từ trước rồi.

Bắc Hải Vũ chậm rãi bước tới.

Trong thông đạo tối đen ngoài kia cũng không biết sẽ dẫn đến đâu, nhưng có điều kỳ lạ là ngã rẽ phía thông đạo bên kia lại không ngập nước.

Bắc Hải Vũ quan sát cẩn thận thông đạo bên ngoài và hàng rào sắt, sau đó khẽ lắc đầu. Một hàng rào sắt to lớn như vậy thì hiển nhiên với sức của con người không thể di chuyển nó được, nếu có thể bị di chuyển dễ dàng thì người ta cần gì phải bố trí nó.

Bắc Hải Vũ khẽ thở dài rồi ngửa đầu nhìn lên trần mật thất, lâm vào trầm tư.

Nước tràn vào nhanh chóng đã ngập tới phần eo, trên mặt đất Chu Trường Phúc và tú ông lúc nãy còn giầy dựa nhưng bây giờ đã bị nước bao phủ.

Xà Ma Thiên Tàn đang đứng tựa người vào một cây cột, ngửa đầu nhìn trần mật thất không nói lời nào, trên gương mặt hần toát ra vẻ đau buồn khó có thể tả.

Đây chẳng lẽ chính là vận mệnh cả đời của con người sao? Đây chẳng lẽ chính là nơi kết thúc của vận mệnh?

Hần tuyệt không phải là người sợ chết, một người đã vạt mũi cắt tai và chặt chân của chính bản thân thì tuyệt sẽ không là một người sợ chết.

Sống so với chết có rất nhiều khó khăn. Có rất nhiều.

Nhưng vận mệnh cả đời hần có quá bi thảm không? Vì giết Phương Thất nên bản thân mới lâm vào hoàn cảnh này và bị chủ nhân ép chết cùng người?

Phương Thất cũng không có ra tay giết hần nhưng chủ nhân hần đã ra tay trước rồi.

Xà Ma đột nhiên cười khổ.

Nơi địa lao này là chính hần bước vào, hơn nữa hần còn là người dẫn đầu mọi người bước vào.

Tựa như vận mệnh vậy, từng bước từng bước phát triển.

Đây là số mệnh, hần đành chấp nhận.

Trong mắt Du Mộng Điệp đột nhiên có nước mắt chảy ra, nhẹ giọng gọi: “Thất ca”

Phương Thất chậm rãi xoay người lại, yên lặng nhìn Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, lại gọi: “Thất ca”

Phương Thất đột nhiên thấy được nước mắt trong mắt của Du Mộng Điệp.

Tại sao nàng lại khóc? Trước kia nàng có khóc thế này hay không?

Phương Thất không biết vì hần chưa từng thấy qua.

Khi Phương Thất gặp Du Mộng Điệp thì nàng luôn mỉm cười, lúc nàng cười thì tiếng cười vang như chuông ngân thanh thúy dễ nghe, giống như tiếng chim hoàng oanh hót vang, uyển chuyển du dương. Trong giang hồ không biết có bao nhiêu đệ tử thế gia muốn có được tiếng cười này?

Đã có ai thấy qua Tiểu Tựa Ngân Linh Du Mộng Điệp khóc chưa?

Phương Thất đột nhiên cảm giác được trong lòng hần có sự đau đớn

Mối thù lớn còn chưa trả được, Trầm Tuyết Quân không biết ở nơi nào, do đó hần vẫn cố duy trì khoảng cách với Du Mộng Điệp. Hôm nay bị nhốt tại nơi địa lao này, có thể sẽ cùng nhau xuống suối vàng, món nợ này làm sao bản thân có thể trả nổi đây?

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thất ca, ca tới đây”

Phương Thất chậm rãi bước tới trong mật thất ngập nước, hần lẳng lẳng nhìn Du Mộng Điệp, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nước mắt của Du Mộng Điệp đã chảy xuống hai má.

Phương Thất nhẹ giọng nói: “Xin lỗi”

Du Mộng Điệp ngẩng đầu lên nhìn Phương Thất, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy nước mắt, tiếp đó chậm rãi cúi đầu tựa vào lòng ngực Phương Thất, hai tay ôm chặt lấy người hần.

Phương Thất ngậy người, không có né tránh.

Hần không đành lòng né tránh

Du Mộng Điệp tựa đầu vào lòng ngực của Phương Thất, thân hình khẽ run rẩy.

Trong lòng Phương Thất trong nháy mắt đã tràn ngập sự đau đớn pha lẫn với sự bất đắc dĩ.

Du Mộng Điệp đột nhiên ngẩng đầu lên, trên gương mặt vẫn đầy nước mắt nhưng miệng lại ngượng ngùng mỉm cười, tựa như một cô gái lần đầu tiên đối mặt với người đàn ông mình thích, dịu dàng hỏi: “Thất ca, ca có từng thích muội không?”

Phương Thất ngẩn người, nói: “Huynh huynh”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Muội mặc kệ ca có thích muội hay không, muội chỉ cần ca biết muội thích ca là đủ rồi.”

Phương Thất thở dài một hơi, nói: “Huynh biết.”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Ca biết là tốt rồi, bất luận người ca thích là ai cũng không quan trọng, muội chỉ biết muội thích có mỗi mình ca thôi”

Phương Thất thầm thở dài, hần không biết phải nói cái gì cho tốt đây.

Du Mộng Điệp nói: “Muội biết ca vẫn luôn trốn tránh muội nhưng hôm nay chúng ta có thể sẽ cùng nhau chết ở chỗ này, sau này ca không thể trốn tránh muội nữa rồi”

Phương Thất đột nhiên nhin không được, nước mắt đã sắp tuôn ra.

Đây là tình cảm chân thành đến cỡ nào đây!

Mặc dù sáng hôm nay nàng còn giận đối hần, phá cửa tiến vào tra hỏi và giận hờn bỏ đi, lúc giữa trưa ăn cơm còn đôi co với hần, thậm chí lúc bước vào mật thất cũng không thèm để ý tới hần. Tuy nhiên khi tới lúc này, tới thời khắc cuối cùng thì nàng rốt cuộc cũng nhin không được mà bày tỏ.

Có phải chỉ vào thời khắc cuối cùng thì con người mới không hề che dấu chuyện gì và bộc phát ra tình cảm chân thật nhất dấu sâu trong nội tâm không?

Nước đã ngập qua phần eo, Phương Thất vẫn ngơ ngác đứng đó, còn Du Mộng Điệp thì vẫn ôm chặt và tựa đầu vào ngực hần, nàng không hề run rẩy nữa, tựa hồ rất thỏa mãn.

Bắc Hải Vũ vẫn ngửa đầu nhìn lên trần mật thất, không biết đang suy nghĩ cái gì, gương mặt không hề biểu lộ gì cả.

Xà Ma vẫn đứng tựa vào cây cột, trên gương mặt xấu xí tràn ngập buồn bã.

Phương Thất đột nhiên nói: “Không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp thoát ra ngoài”

Du Mộng Điệp vẫn ôm chặt lấy hần, nghe thế thì hỏi : “Bây giờ còn có biện pháp gì đây?”

Phương Thất nói: “Một người không được nhưng nếu có thêm Bắc Hải huynh thì không chừng có thể”

Hai mắt của Du Mộng Điệp đột nhiên sáng lên , nói: “Vậy hai người hãy thử xem sao”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Thế nào? Muội có muốn thử không?”

Du Mộng Điệp ngẩng đầu lên nhìn Phương Thất, đột nhiên lại chảy nước mắt rồi nói: “Muội sợ sau khi thoát ra ngoài rồi ca sẽ không để ý đến muội nữa.....”

Phương Thất ngửa đầu thăm thở dài, tiếp đỡ nhẹ nhàng đẩy Du Mộng Điệp ra, nói: “Để huynh thử thêm lần nữa”

Du Mộng Điệp nhìn Phương Thất, nước mắt lại chảy xuống rồi chậm rãi gạt đầu.

Phương Thất lớn tiếng gọi: “Bắc Hải huynh, huynh có tìm ra biện pháp nào khác không?”

Bắc Hải Vũ cười khỏ nói: “Không có, cách duy nhất bây giờ chỉ là dời bỏ cái hàng rào sắt chặn ngay cửa và thoát ra từ con đường bên kia thôi”

Phương Thất nói: “Vậy chúng ta hãy hợp sức dời nó đi”

Bắc Hải Vũ gạt đầu nói: “Theo lý mà nói thì chúng ta hẳn phải là tìm nơi không có nước mà đi nhưng thật tế cũng không biết còn có cơ quan cạm bẫy nào nữa không, con đường tới đây chúng ta cũng biết nhưng nó đã ngập nước hết rồi, chỉ có thể lặn ra mà thôi, người không biết bơi thì sẽ khó đấy”

Bắc Hải Vũ quả nhiên không hổ là người đứng đầu một bang phái lớn, phân tích vấn đề rất rõ ràng, ý nghĩ tinh táo tuyệt không lộ chút sơ hở.

Phương Thất gạt đầu, nói: “Huynh có biết bơi không?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Biết.”

Phương Thất nhìn qua Xà Ma, hỏi: “Xà Ma, ngươi có biết bơi không?”

Xà Ma kinh ngạc nhìn Phương Thất, không khỏi ngạc nhiên.

Phương Thất nói tiếp: “Ngươi suy nghĩ gì đó? Ta hỏi ngươi có biết bơi hay không?”

Xà Ma lạnh lùng đáp: “Ta không hiểu.”

Phương Thất nhíu mày, nói: “Ngươi không hiểu?”

Xà Ma chậm rãi nói: “Ta không hiểu ngươi tại sao lại cứ muốn hỏi ta?”

Phương Thất cười khỏ, nói: “Bởi vì ta cũng xem ngươi như một hán tử, điều đó vẫn chưa đủ sao?”

Xà Ma nói: “Chưa đủ.”

Phương Thất hỏi: “Tại sao?”

Xà Ma đáp: “Bởi vì chúng ta là địch nhân”

Phương Thất nói: “Bộ ngươi và ta lúc vừa mới sinh ra đã là địch nhân sao?”

Xà Ma trầm mặc.

Phương Thất hỏi: “Rốt cuộc ngươi có biết bơi không?”

Xà Ma lắc đầu.

Phương Thất thở dài, nói: “Chúng ta đây chỉ có thể đi con đường bên kia thôi”

Xà Ma nhìn Phương Thất một hồi lâu rồi hỏi: “Ngươi thật muốn cứu ta ra ngoài?”

Phương Thất đáp: “Đúng”

Xà Ma thở dài, chậm rãi nói: “Bên kia không thể đi”

Phương Thất hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì đó là tử lộ.”

“Tử lộ?”

Xà Ma gạt đầu.

Phương Thất hỏi: “Người muốn nói gì?”

Xà Ma nói: “Ý tứ của tử lộ chính là không còn đường thoát.”

Phương Thất nhíu mày, thốt: “Không còn đường thoát?”

Hắn không rõ, bên kia rõ ràng là có một cái thông đạo, tại sao hắn lại nói là không có đường?

Xà Ma ngửa đầu nhìn lên trần, hít sâu một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, nói với Phương Thất: “Bên kia thoát nhìn thì giống như có đường đi, thật ra chỉ là ngõ cụt, trong đó cơ quan trùng trùng, cho dù có vượt qua tất cả cơ quan thì lại gặp ngõ cụt. Các người chỉ còn một biện pháp duy nhất là phải dời cái hàng rào đi hoặc chui qua rồi theo đường cũ thoát ra ngoài thôi”

Phương Thất gật đầu, nói: “Được, đợi chúng ta phải dời cái rào sắt đi rồi sau đó mang người ra cùng”

Nước đã dâng tới ngực.

Bắc Hải Vũ bơi tới, thân thể hắn ở trong nước so với cá còn linh hoạt hơn.

Phương Thất thì khỏi phải nói, bản thân từ nhỏ đã ở trong hồ nước luyện công, tự nhiên là có thể bơi lặn. Du Mộng Điệp sống tại Thái Hồ, đã từng nói qua với Phương Thất rằng khi còn bé đã trốn đi bơi lặn nên với năng lực này cũng không thành vấn đề.

Vấn đề duy nhất chính là Xà Ma Thiên Tàn, bất quá võ công của hắn cũng không kém cho nên cũng có thể bế khí nín thở một đoạn thời gian, đến lúc đó mang theo hắn ra ngoài là được.

Phương Thất cũng bơi tới cửa mật thất, tiếp đó cùng với Bắc Hải Vũ hợp lực, hét lớn một tiếng dụng lực đẩy hàng rào, hàng rào sắt lúc này đã có chút chuyển động.

Bắc Hải Vũ trầm giọng nói: “Tiếp tục”

Phương Thất gật đầu, hai người tiếp tục hít sâu và thử thêm lần nữa, tuy nhiên lần này hàng rào chẳng đi động phân nào.

Mồ hôi trên đầu Phương Thất đã tuôn ra

Bắc Hải Vũ nhìn Phương Thất, chỉ thấy trên đầu hắn đầy nước, thật không biết là nước hay mồ hôi nữa.

Bắc Hải Vũ cười khổ.

Phương Thất hít một hơi, hét lớn: “Tiếp tục”

Bắc Hải Vũ thốt: “Được”

Nước trong thông đạo cứ tràn vào mật thất, lúc này đã ngập qua khỏi ngực rồi.

Hai người vẫn cố hợp sức đẩy hàng rào sắt, đột nhiên nghe được một tiếng nói nhỏ nhưng rất rõ ràng bên tai: “Chậm đã”

Đột nhiên từ trong thông đạo đầy nước có một người bơi đến, trong chớp mắt đã tới bên cạnh hàng rào sắt.

Bắc Hải Vũ mỉm cười rồi ngừng tay.

Người tới đúng là Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoảng bơi tới rồi đứng thẳng lên, nước đã ngập qua ngực ông, Hiên Viên Hoảng nhìn qua lỗ hổng trên hàng rào vào trong mật thất, hỏi: “Du nha đầu không có việc gì chứ?”

Phương Thất nhất thời xấu hổ dị thường, lắp bắp nói không ra lời.

Bắc Hải Vũ cung kính nói: “Hồi bẩm lão bang chủ, Du cô nương không có việc gì”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Vậy là tốt rồi, các con tránh ra.”

Bắc Hải Vũ cung kính đáp: “Vâng”

Hiên Viên Hoằng khẽ hít sâu một hơi rồi vươn hai tay ra nắm lấy hai thanh sắt của hàng rào, song chưởng vận lực vạt nó ra, hai thanh sắt đan chéo vào nhau cong lại tạo ra một lỗ hổng lớn, việc này tựa như dùng hai tay xé rách một miếng giấy vậy, quá dễ dàng.

Cái lỗ hổng vừa đủ cho người bơi chui ra ngoài.

Phương Thất giật mình nhìn Hiên Viên Hoằng, không khỏi thán thở dài.

Võ công của Hiên Viên Hoằng đã vào cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi, không thể đoán biết được cao siêu đến đâu.

Chính hắn và Bắc Hải Vũ hai người hợp lực cũng không thể lay động hàng rào sắt phân nào và cũng không thể mở ra lỗ hổng, tuy nhiên Hiên Viên Hoằng lại làm điều này dễ như trở bàn tay.

Hiên Viên Hoằng nói: “Còn ở đó suy nghĩ gì thế, Du nha đầu con mau lại đây”

Du Mộng Điệp cắn môi, đảo mắt nhìn Hiên Viên Hoằng và Phương Thất, tiếp đó chậm rãi bơi tới.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

74. Chương 74: Xà Ma, Xà Thần.

Phương Thất thở phào một hơi, hắn nhất thời cảm giác được trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, ít ra Du Mộng Điệp và Bắc Hải Vũ sẽ không bị nhốt chết tại đây.

Sự bất đồng lớn nhất giữa người và người kỳ thật không phải ở giới tính và cũng không phải ở tuổi tác già trẻ mà là ở lòng người, ở quan điểm và thái độ đối với vinh nhục sinh tử.

Đối với những người này mà nói thì dù bản thân có chết cũng không có gì nhưng tuyệt đối không thể làm liên lụy đến người khác, huống chi là đối với bằng hữu.

Người ai cũng phải chết, một người tuyệt đối không thể xem tính mạng của mình quá mức trân quý mà quên đi sự đau khổ và tính mạng của người khác.

Đối với bọn họ mà nói thì một chữ ‘Nghĩa’ đã bao hàm rất nhiều, rất nhiều thâm ý rồi, cho nên bọn họ mới có thể hy sinh tính mạng để giữ đạo nghĩa, mới có thể không tiếc xả thân thành nhân.

Hiên Viên Hoằng chính là người như thế.

Phương Thất cũng là người như thế.

Du Mộng Điệp chậm rãi bơi lại, tư thế bơi của nàng mặc dù tuyệt vời tự nhiên nhưng lại rất chậm, dường như có chút không muốn làm vậy.

Bắc Hải Vũ có chút cười cười nhưng cũng không có lên tiếng.

Hiên Viên Hoằng liền nhíu mày rồi chậm rãi đảo mắt nhìn Phương Thất.

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp đang chậm rãi bơi tới.

Du Mộng Điệp cuối cùng cũng đã tới được trước cửa mật thất, tiếp đó thay đổi tư thế đứng thẳng lên, nước hiện đã ngập tới vai nàng.

Hiên Viên Hoằng cười nói: “Du nha đầu, con muốn lão ăn mày ta chôn cùng các con hả? ”

Du Mộng Điệp cúi thấp đầu xuống, nước đã che đi mặt nàng.

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Lão bang chủ, bây giờ chúng ta đi ra ngoài phải không?”

Hiên Viên Hoằng cười nói: “Đương nhiên rồi, chẳng lẽ chờ tắm rửa xong rồi mới ra sao?”

Bắc Hải Vũ cung kính đáp: “Vâng, thưa lão bang chủ”

Hiên Viên Hoằng cười nói: “Du nha đầu, chúng ta đi nào”

Du Mộng Điệp khẽ gật đầu, nhìn Phương Thất rồi thấp giọng nói: “Thất ca, chúng ta đi đi”

Phương Thất nói: “Xin Cửu Công hãy dẫn Du muội muội và Bắc Hải huynh ra ngoài trước đi, Phương Thất sẽ lập tức theo sau”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày hỏi: “Con còn muốn làm gì?”

Phương Thất nói: “Xin Cửu Công cứ yên tâm, Phương Thất sẽ lập tức ra ngay, văn bối còn muốn mang Xà Ma đi cùng”

Hiên Viên Hoàng đảo mắt nhìn vào bên trong một chút, thấy Xà Ma đang ngơ ngác đứng dựa vào cây cột, nước hiện đã dâng tới cằm của hắn.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Hắn vẫn còn sống à?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Đúng vậy, hơn nữa văn bối đã đáp ứng mang hắn cùng ra ngoài”

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất, mỉm cười gật đầu nói: “Giỏi lắm”

Bắc Hải Vũ ngậm thở dài, trong lòng hắn biết nếu muốn có được mấy chữ này từ cửa miệng và vẻ mặt mỉm cười kia của Hiên Viên Hoàng thì khó đến cỡ nào

Phương Thất cười khỏ nói: “Xin lão tiền bối hãy đi mau”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười gật đầu, vươn tay nắm lấy tay của Du Mộng Điệp rồi bơi đi.

Du Mộng Điệp quay đầu lại, trong mắt hình như lại có nước mắt chảy ra, thốt: “Thất ca ca

Phương Thất nói: “Muội mau đi đi, huynh lập tức sẽ ra ngay.”

Bắc Hải Vũ thở dài, nói: “Phương huynh đệ bảo trọng”

Phương Thất nói: “Bắc Hải huynh yên tâm”

Bắc Hải Vũ nhìn thoáng qua Phương Thất rồi bơi theo sau Hiên Viên Hoàng.

Phương Thất thở phào rồi quay đầu lại Xà Ma. Xà Ma Thiên Tàn vẫn ngơ ngác đứng dựa vào cột, đầu vẫn ngửa nhìn lên dãy lồng đèn trên trần, hình như tất cả mọi chuyện trên đời này không có quan hệ gì tới hắn cả.

Một chốc nữa thôi thì nước sẽ dâng tới đó, dãy lồng đèn sẽ bị dập tắt.

Phương Thất nhanh chóng bơi tới phía hắn.

Gương mặt xấu xí của Xà Ma tràn đầy vẻ đau khổ và buồn bã nhưng ánh mắt của hắn lại rất bình tĩnh.

Hắn biết sống tới giờ khắc này đã là không dễ dàng, đã trải qua bao gian nan và thống khổ, từ khi hắn vứt bỏ lỗ mũi thì hắn đã biết rồi.

Mũi của bản thân cũng có thể cắt bỏ, tiếp đó hắn còn cắt đến lỗ tai và chân, cuộc sống của hắn đã trải qua bao đau khổ rồi, có thể sống cho tới hôm nay quả thật đã không dễ dàng, hắn quả thật là một người rất mạnh mẽ.

Một người mạnh mẽ thật sự thì tuyệt không ai dám chê trách, ngay cả Phương Thất cũng không thể.

Phương Thất đã hạ quyết tâm cứu hắn ra ngoài.

Xà Ma nhìn Phương Thất bơi tới trước mặt, hắn lạnh lùng cười, ánh mắt của hắn toát ra vẻ sắc bén như đao.

Phương Thất thở dài, nói: “Chúng ta đi ra ngoài”

Xà Ma lạnh lùng cười.

Phương Thất nói tiếp: “Ngươi hãy bế khí đi, ta mang ngươi ra.”

Xà Ma vẫn lạnh lùng cười.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Người cười gì thế?”

Xà Ma hỏi: “Người thật muốn cứu ta?”

Phương Thất nói: “Đương nhiên, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nếu không ta còn quay lại đây làm gì?”

Xà Ma vẫn lạnh lùng cười, trên mặt tràn ngập vẻ chế nhạo.

Phương Thất cười khổ nói: “Ta biết người xem thường đại trượng phu nhưng người cũng không cần phải cười lạnh lùng như thế đâu?”

Xà Ma nói: “Ta không phải cười đại trượng phu, ta chỉ cười mấy tên tiểu nhân thôi”

Phương Thất nhú mày hỏi: “Tiểu nhân? Ý người nói ta là tiểu nhân à?”

Xà Ma cười lạnh, hần cũng không trả lời.

Không trả lời có đôi khi cũng là một loại trả lời, và cũng chính là mặc nhận, hoặc là khinh thường không muốn nói ra bởi vì hần cho rằng mọi sự đã quá rõ ràng rồi.

Phương Thất thở dài, nói: “Cho dù ta là tiểu nhân thì trước tiên chúng ta cũng phải thoát ra khỏi đây cái đã, chẳng lẽ người còn muốn tắm rửa ở đây sao?”

Xà Ma nói: “Tại sao không được? Ở nơi đại mạc này muốn có nước tắm cũng không phải việc dễ dàng gì, cơ hội như vậy không nhiều lắm đâu, huống chi lại có một hồ nước trong xanh như vậy”

Phương Thất cười khổ nói: “Nhưng chẳng lẽ người không cảm thấy nước này có chút lạnh sao?”

Xà Ma cười lạnh nói: “Lạnh thì sao? Miễn có thể tắm rửa là được rồi”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Nhưng nếu người tắm rửa thì sẽ tắm luôn cái mạng đó”

Xà Ma cười lạnh nói: “Thì sao, con người ai mà không chết, dù sao ta cũng không muốn sống nữa, sự sống vốn đã không dễ dàng, đúng lúc có một cái hồ lớn như vậy để tắm thì người hãy cứ mặc ta tắm rửa đi”

Phương Thất trầm mặc.

Xà Ma lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất.

Phương Thất đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: “Rốt cuộc người có đi hay không?”

Xà Ma đáp: “Không đi”

Phương Thất hỏi: “Tại sao?”

Xà Ma cười lạnh nói: “Người không biết tại sao à?”

Phương Thất lắc đầu, nghi hoặc nhìn Xà Ma. Xà Ma nói: “Rốt cuộc người không biết hay là giả vờ không biết?”

Phương Thất thản nhiên nói: “Ta chỉ biết là nước đã ngập đến miệng của người rồi”

Xà Ma cười lạnh nói: “Người chỉ muốn mang ta ra ngoài để làm cho ta thiếu người một nhân tình thôi, sau đó sẽ cam tâm tình nguyện mang bí mật mà nói cho người. Ta Xà Ma Thiên Tàn này là ai? Ta không để cho kế hoạch của người đạt được đâu”

Phương Thất đột nhiên hiểu được.

Câu trả lời rõ ràng như vậy nếu Phương Thất còn không hiểu thì quả là kẻ quá ngốc.

Phương Thất không phải kẻ ngốc.

Xà Ma Thiên Tàn cũng không phải, ngược lại hần rất tinh minh.

Phương Thất thở dài, hần đột nhiên hiểu được lời của Xà Ma rất có lý.

Có một số việc thường là như thế, nếu là người giống như Chu Trường Phúc và tú ông thì Phương Thất cũng sẽ không quay lại cứu, cho dù có cứu thì bọn chúng cũng sẽ không tiết lộ bí mật bởi vì bọn chúng là tiểu nhân, muốn cho mấy tên tiểu nhân báo đáp và trả ơn là việc rất, rất khó, thậm chí so với việc làm cho khi quên mất cách leo cây còn khó hơn.

Chỉ cần bọn chúng không quay đầu lại cắn mình thì đã là việc tốt rồi.

Nhưng đối với Xà Ma Thiên Tàn, Phương Thất hiểu được cuộc đời của hắn vốn đã trải qua không dễ dàng, do thấy hắn là một hán tử thật sự nên mới quay lại cứu hắn. Tuy nhiên Xà Ma là người như thế, nếu người cứu hắn thì trong lòng hắn nhất định sẽ cảm thấy bất an, mà đã bất an thì chắc chắn sẽ mang mọi chuyện người muốn biết nói ra để làm mất đi sự bất an đó.

Phương Thất hiểu được điểm này.

Xà Ma cũng biết điểm này.

Chỉ bất quá Phương Thất vừa rồi không hề nghĩ tới điều này.

Phương Thất cười khở.

Xà Ma lạnh lùng hỏi: “Người cười cái gì?”

Phương Thất cười khở nói: “Ta đang cười chính bản thân bởi vì ta đột nhiên nhận thấy lời của người rất có lý”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Đó vốn là sự thật”

Phương Thất thở dài, nói: “Như vậy đi, sau khi ra ngoài thì người và ta lập tức chia tay, từ nay về sau không gặp mặt nữa. Chỉ cần người sau này đừng giúp bọn chúng nữa là được”

Xà Ma nhìn chằm chằm vào Phương Thất một hồi lâu rồi hỏi: “Người tin tưởng ta sao?”

Phương Thất nói: “Ta đã tin tưởng ở người thì người cũng nên tin tưởng ta.”

Xà Ma nói: “Tin tưởng người?”

Phương Thất nói: “Lần sau nếu gặp mặt mà ta biết người còn giúp bọn chúng thì ta sẽ lập tức giết người”

Xà Ma gật đầu, nước đã ngập qua khỏi miệng hắn một chút, nói: “Được, hảo hán, ta tin lời người”

Phương Thất cười khở, thản nhiên nói: “Chỉ là một lãng tử thôi”

Xà Ma chậm rãi nói: “Lãng tử Phương Thất, nghe cũng hay lắm”

Phương Thất nói: “Chúng ta đi.”

Xà Ma chậm rãi hỏi: “Đi đâu?”

Phương Thất nhú mày nói: “Đương nhiên là đi ra ngoài”

Xà Ma lại nói: “Ta không đi”

Phương Thất hỏi: “Sao người cứ lằng nhằng mãi thế?”

Xà Ma lạnh lùng nói: “Người muốn đi cứ đi, không ai cản người.”

Phương Thất nói: “Có phải người sợ thiếu ta một nhân tình hay không?”

Xà Ma đáp: “Đúng vậy”

Phương Thất hỏi: “Còn có nguyên nhân nào khác không?”

Xà Ma đáp: “Có”

Phương Thất kinh ngạc mở to hai mắt.

Xà Ma cười lạnh, chậm rãi nói: “Bầy răn của ta hiện tại đã chạy hết không còn một con, ngay cả bản thân cũng bị chủ nhân ép chết tại nơi này, cuộc sống nhàm chán và buồn bã như vậy thì ta còn ra ngoài làm gì đây?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Người có thể đi làm các chuyện khác mà, nếu trên đời mất đi một Xà Ma giết người mà xuất hiện thêm một Xà Thần giúp người thì người nói có tốt hơn không?”

Xà Ma kinh ngạc há to miệng, ánh mắt thất thần của hắn đột nhiên lóe sáng, lẩm bẩm nói: “Người muốn nói”

Phương Thất nói: “Ta nói là Xà Thần.”

Xà Ma lẩm bẩm nói: “Xà Thần Xà Thần”

Phương Thất gật đầu, nói: “Đúng, giống như La Nhất Dao vậy, đi làm chuyện hắn muốn làm, sống như vậy so với chết đi thì vui vẻ hơn nhiều lắm”

Xà Ma chậm rãi gật đầu, lẩm bẩm nói: “Lời của người rất có lý, rất có lý”

Phương Thất mỉm cười nói: “Chỉ cần vừa thoát ra khỏi đây thì người có thể đi làm chuyện người muốn làm”

Đôi mắt Xà Ma đột nhiên sáng lên, hắn dường như đã trông thấy ánh mặt trời mọc lên, trong lòng lại tràn ngập khát vọng cùng hy vọng.

Phương Thất nói: “Từ khi nước tràn vào đây đã được một khắc (15’) rồi, Xà Ma đã bị nước chìm chết, bây giờ từ lúc này, chúng ta rời khỏi đây thì Xà Thần đã sinh ra. Người có hiểu không?”

Xà Ma gật đầu, chậm rãi nói: “Ta hiểu được”

Phương Thất nói: “Ta biết người nhất định sẽ hiểu được, ta rất cao hứng”

Gương mặt xấu xí của Xà Ma đột nhiên tràn ngập vẻ bình thản, tựa hồ không hề đáng sợ và kinh khủng nữa, lẩm bẩm nói: “Ta cũng rất cao hứng”

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Bây giờ chúng ta đi được chưa?”

Xà Ma nói: “Đương nhiên, tại sao lại không đi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Được, chúng ta đi”

Xà Ma nói: “Đi mau, ta không đợi được nữa”

Phương Thất nói: “Được, người mau bế khí đi, ta mang người ra”

Xà Ma cắn môi gật đầu làm theo.

Không biết nước từ chỗ nào tràn vào mà lại lạnh tới thấu xương, nước vẫn cuộn cuộn chảy trong thông đạo.

Phương Thất kéo Xà Ma bơi đi trong thông đạo, trong thông đạo một mảnh tối đen, ngay cả tiếng nước chảy dường như cũng đã biến mất.

Nước đã ngập hết thông đạo, Phương Thất giờ đây giống như một con cá, một tay nắm lấy Xà Ma bơi ngược dòng nước, hiện tại chỉ có bản thân hắn hiểu được sự khó khăn và gian nan của hắn ra sao.

Bơi trong nước để tắm là một chuyện, còn bơi nhanh trong nước để cứu lấy tính mạng là một chuyện khác. Bơi thuận dòng là một chuyện và bơi ngược dòng cũng là một chuyện.

Mỗi một chuyện đều rất khác biệt nhau, khác biệt nhau rất lớn.

Nếu bơi lặn ngược dòng chảy trong một thông đạo tối đen, trong tay còn nắm lấy một người không biết bơi thì như vậy là chuyện rất đáng sợ.

Người ở trong một hoàn cảnh tối đen không quen thuộc thì sẽ cảm thấy sợ hãi và bất an, Phương Thất cũng không ngoại lệ.

Thông đạo rất dài, không biết cách lối ra còn xa lắm không, Phương Thất cảm giác được khí lực trên người đang từ từ biến mất.

Bây giờ cái hấn sợ nhất không phải là bóng tối mà là Xà Ma.

Một khi Xà Ma ngừng bẻ khí, nếu không phải bị nước làm ngộp chết thì chính là sẽ ôm lấy Phương Thất không buông. Đây là phản ứng bản năng của con người ở trong nước, bất luận nắm được vật gì thì có chết cũng không buông tay.

Trong tình huống đó thì cả hai người sẽ cùng nhau chết.

Đây là chuyện mà Phương Thất hiện đang lo lắng và sợ hãi nhất.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

75. Chương 75: Khách Trước Ánh Bình Minh

Phía trước đột nhiên nước chảy rất nhanh, tiếng nước càng lúc càng lớn giống như tiếng sấm, như thác nước từ trên chín tầng trời đổ xuống, Phương Thất nghe được liền biết khoảng cách giữa hấn và nơi nguồn nước tràn vào đã không xa nữa.

Lúc này là lúc phải cố hết sức lực để đi tới, Phương Thất một tay nắm Xà Ma, một tay bám lấy vách thông đạo, hai chân từ từ đặt xuống mặt đất rồi bước đi từng bước một về phía trước. Nước đột nhiên chảy mạnh hấn lên, đáy nước tựa hồ hình thành một dòng suối, Phương Thất vừa bước tới vừa quơ tay, đột nhiên chân chạm vào một bậc thang đá ở phía bên phải.

Đáy nước tối đen và lạnh lẽo tới thấu xương, Phương Thất vẫn nắm Xà Ma bước từng bước lên bậc thang, mới đi được vài bước thì nghe được tiếng nước chảy âm âm như tiếng sấm, giống như thiên quân vạn mã tràn tới. Lúc này Xà Ma đột nhiên ngừng bẻ khí, nhắm mắt lại và hai tay quơ loạn, Phương Thất vội vàng buông tay, tiếp đó hai tay ôm lấy hông của Xà Ma đẩy hấn lên trên, Xà Ma bị đưa lên hơn một trượng, đầu đã trôi khỏi mặt nước.

Phương Thất ôm lấy Xà Ma như thế tiếp tục tiến về phía trước. Phía trước không còn nước nữa, chỉ có bóng đêm khôn cùng và tiếng nước chảy âm âm phía dưới, thật giống như đã bước vào Hoa Quả Sơn Thủy Liêm Động vậy, người xuyên qua thác nước bên ngoài bước vào trong động. Phương Thất hít một hơi thật sâu rồi xem xét Xà Ma, thấy được hiện tại cả thân thể Xà Ma lạnh như băng, Phương Thất liền đặt hấn xuống một bậc thang, hấn nằm đó vẫn không nhúc nhích.

Phương Thất đưa tay dò xét hơi thở của Xà Ma thì thấy hấn không còn hô hấp nữa. Phương Thất nhíu mày, kéo hấn ngồi dậy rồi đưa tay vỗ vỗ vào lưng hấn vài cái, Xà Ma ‘ự’ một tiếng rồi phun ra mấy ngụm nước, dần dần tỉnh lại nhưng trong lúc nhất thời vẫn tỉnh tỉnh mê mê, ngay cả bản thân cũng chẳng biết đang ở nơi nào nữa.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một cái lồng đèn phát sáng, một người tay cầm lồng đèn đi tới, đúng là Bắc Hải Vũ.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Bắc Hải huynh sao có mặt ở chỗ này?”

Bắc Hải Vũ cười cười nói: “Lão bang chủ lo lắng cho Phương huynh đệ nên bảo ngu huynh ở đây chờ đợi”

Phương Thất gật đầu, hấn hiểu được ý tứ của Hiên Viên Hoàng.

Xà Ma dù sao cũng là địch nhân, lòng người khó lường, cho dù Phương Thất đã liều mạng cứu hấn nhưng nếu hấn đột nhiên thừa lúc Phương Thất không đề phòng mà hạ thủ thì Phương Thất nhất định sẽ dữ nhiều lành ít.

Phương Thất thầm than, Hiên Viên Hoàng suy nghĩ thật quá chu đáo, bản thân hấn thật không bằng.

Xà Ma dần dần tỉnh lại, một hồi lâu sau rốt cuộc mới hiểu được chuyện gì xảy ra, Phương Thất mỉm cười hỏi: “Thế nào? Có thể đi được chưa?”

Xà Ma ngồi dậy, trong mắt dường như lóe ra ánh sáng, đáp: “Có thể, đương nhiên có thể”

Bắc Hải Vũ cầm đèn lồng đi trước dẫn đường, Xà Ma chống thiết trượng đi ở giữa, còn Phương Thất thì theo ở phía sau.

Đèn lồng phát ra ánh đèn leo lét trông giống lửa ma trôi đến từ u minh địa ngục vậy. Trong thông đạo chỉ còn nghe được tiếng bước chân và tiếng thiết trượng của Xà Ma đập vào mặt đất thoi.

Ánh trăng tàn đã lặn về tây, những đám mây bao quanh nó trông như những dây lụa vậy, xa xa có tiếng gà gáy sáng vọng về.

Cả người Du Mộng Điệp run run đứng ở trước miệng thông đạo, mái tóc vẫn còn vương hạt nước, người đã ướt hết, quần áo dính sát vào thân thể làm lộ ra những đường cong lá lướn, cặp ngực vung cao săn chắc, đôi mắt tựa như mặt nước mùa thu trong suốt thấy được cả đáy nước, tuy nhiên trong ánh mắt lại rõ ràng lộ ra sự lo lắng cùng chờ đợi.

Trong lòng Phương Thất đột nhiên tràn ngập sự yêu thương

Hắn không biết tại sao hắn lại như vậy nhưng hắn hiểu được Du Mộng Điệp nhất định là đang đợi hắn, bây giờ hắn đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng sau này làm sao để đối mặt với nàng đây?

Phương Thất âm thầm thở dài, nếu lần này hắn và nàng cùng nhau bị nhốt chết ở bên trong thì hắn sẽ nói lời xin lỗi nàng, tuy nhiên bây giờ lại còn sống trở ra, chuyện xảy ra trong địa lao tất cả đều giống như giấc mộng Nam Kha, mộng dù có đẹp nhưng cuối cùng cũng không có cách nào trở thành sự thật.

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Tiểu huynh đệ, Du nha đầu ngay cả quần áo cũng không chịu thay, vẫn luôn đứng ở chỗ này chờ con ra, làm hại cho lão ăn mày ta cũng phải chịu lạnh theo đây”

Phương Thất mặt đỏ lên, vội ngẩng đầu, nói: “Phương Thất vô năng, liên lụy lão tiên bối phải chịu cực khổ”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta đã quen rồi, chỉ cần Du nha đầu đừng cảm lạnh sinh bệnh là được”

Phương Thất quay đầu nói: “Du muội muội

Trong mắt Du Mộng Điệp xẹt qua một tia vui sướng, một tia ngượng ngùng, đột nhiên lại có một tia buồn bã, miễn cưỡng cười nói: “Thất ca, chúng ta mau trở về đi”

Phương Thất gật đầu, chỉ thấy mười mấy đệ tử Cái Bang đang yên lặng đứng phía sau Hiên Viên Hoảng, không hề phát ra tiếng động nào, điều đó cho thấy họ đối với Hiên Viên Hoảng hết sức cung kính, Phương Thất chấp tay nói: “Đã phiền các vị lao tâm, Phương Thất xin đa tạ các vị”

Một người đệ tử dường như có địa vị rất cao trong Cái Bang đứng sau Hiên Viên Hoảng chấp tay nói: “Phương Thất gia đã khách khí, đây là điều chúng tôi nên làm”

Phương Thất cười khổ, Hiên Viên Hoảng phát phát tay, cười nói: “Các người hãy trở về nghỉ ngơi đi”.

Mười mấy đệ tử Cái Bang liền khom người hành lễ: “Vâng, thưa lão bang chủ!”, nói xong thì theo trật tự rời đi, thân hình chợt lóe rồi biến mất, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng, họ đều là nhất đẳng cao thủ.

Xà Ma yên lặng đứng ở một bên, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời, im lặng không nói tiếng nào.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Sao người còn chưa đi?”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu, chậm rãi nói: “Cũng đã đến lúc rồi”

Phương Thất nói: “Hẹn tái ngộ”

Xà Ma nhìn Phương Thất, hắn nhìn thật lâu rồi đột nhiên hỏi: “Người không muốn hỏi ta chuyện gì sao?”

Phương Thất cười khổ: “Rất muốn”

Xà Ma hỏi tiếp: “Tại sao người không hỏi?”

Phương Thất nói: “Bởi vì ta đã hứa với người”

“Có phải người đã hứa chuyện gì thì nhất định phải làm không?”

“Đúng vậy”

“Cho nên dù ta hiện đang suy nghĩ muốn nói cho người biết tất cả thì người cũng không nghe, phải không?”

“Không sai.”

“Nếu ta cứ muốn nói ra thì sao?”

“Ta đây cũng vẫn không muốn nghe”

“Tại sao?”

“Bởi vì ta không muốn làm cho Xà Thần tự vậy bản linh hồn hấn”

Xà Ma ngây người.

Phương THất nói tiếp: “Ta chỉ hy vọng sau này khắp nơi đều có thể nghe được đại danh của Xà Thần, mỗi người dân ai ai cũng sẽ biết hấn mặc dù diện mạo xấu xí nhưng cứu người vô số kể, trong lúc bọn họ cô độc và bất lực, chỉ cần trong lòng thầm cầu khẩn Xà Thần thì Xà Thần sẽ đột nhiên xuất hiện, nếu có thể như vậy thì ta cũng thỏa mãn rồi.”

Trong mắt Xà Ma đột nhiên toát ra một tia cảm kích, gật đầu nói: “Người nhất định sẽ nghe được”

Phương Thất chấp tay nói: “Sau này có cơ hội hãy đến Thần Long Sơn Trang uống vài chén nhé, cáo từ”

Xà Ma Thiên Tàn hai tay bám lấy thiết trượng, nói: “Nhất định! Xin cáo từ!”, nói xong rồi xoay người chậm rãi rời đi, nhìn bóng lưng hấn mặc dù cô độc nhưng tựa hồ có vẻ cao lớn hơn trước rất nhiều.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, cười nói: “Giỏi lắm, người tuổi trẻ, thật không hổ là con cháu của Phương gia ”

Phương Thất xấu hổ cúi đầu nói: “Lão tiền bối giữu cợt rồi, Phương Thất thật xấu hổ”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười, nói: “Mặc kệ con là lãng tử hay gì đi nữa thì trong mắt lão ăn mày ta, con quả thật là niềm tự hào của Phương gia, rất giỏi”

Phương Thất xấu hổ cúi đầu.

Du Mộng Điệp nhẹ nhàng vươn tay nắm lấy tay hấn, nàng cũng cúi đầu, thân hình không ngừng phát run, tuy nhiên trên người lại tản mát ra một loại mùi thơm ngát vốn có của các cô gái, hơi ấm từ cơ thể nàng truyền khắp cơ thể Phương Thất.

Phương Thất đột nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm về một cánh cửa sổ, cánh cửa vẫn còn mở, chỉ nhìn thấy trong phòng tối đen và dường như có một bóng người đang đứng ở trước cửa sổ.

Đó là lầu hai, phòng của Tử Yên.

Hiên Viên Hoảng cười cười, nói: “Chẳng lẽ con bây giờ mới nghĩ tới sao?”

Phương Thất gật đầu, hỏi: “Xin hỏi lão tiền bối cô ta còn ở đó không?”

Hiên Viên Hoảng thần nhiên đáp: “Còn, cô ta muốn đi cũng không đi được”

Phương Thất hiểu được.

Bắc Hải Vũ đột nhiên lên tiếng: “Lão bang chủ, Du cô nương và Phương huynh đệ hãy trở về quán trọ thay quần áo đi, nơi này hãy giao cho đệ tử”

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Thất ca, chúng ta về quán trọ thay quần áo trước rồi hãy nói chuyện, có được không?”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp và Hiên Viên Hoảng một chút, hai người ai cũng đều ướm hết, rồi gật đầu nói: “Được, chúng ta về thôi”

Trong bụi cỏ um tùm và bóng tối bao trùm có một đôi mắt đang yên lặng nhìn theo, kể từ lúc Phương Thất từ thông đạo bước ra thì đôi mắt này lại chảy ra hai hàng lệ, lúc Du Mộng Điệp nắm lấy tay của Phương Thất thì ánh mắt này tựa hồ sợ run lên nhưng sau đó cũng chậm rãi tiêu mất.

Bóng đêm dày đặc, trời đất lâm vào một mảnh tối đen.

Bóng tối bao trùm như vậy có phải là báo trước ánh bình minh đang tới?

Phương Thất nằm ở trên giường thật lâu, khó có tiền vào giấc ngủ, đầu óc hỗn loạn, cũng không biết bản thân đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

Tứ ca đến tột cùng gặp chuyện gì phát sinh ở nơi đây? Với võ công của tứ ca thì hẳn là sẽ không bị người khác đánh bại, nhất định là bị người ám toán. Vậy người ám toán kia là ai đây? Dựa theo sự phỏng đoán của Hiên Viên Hoàng thì nhất định là tứ ca không hề nghĩ rằng người đó sẽ ra tay ám toán, người này đến tột cùng là ai? Ai mà làm cho tứ ca không hề đề phòng?

Trong đầu Phương Thất đột nhiên nghĩ tới một người nhưng hần ngay lập tức đã ngăn cản bản thân nghĩ tiếp nữa, hần dù có chết cũng không muốn thừa nhận hoặc là không dám tưởng tượng người này đã ra tay ám toán tứ ca của hần.

Có thể là Tử Yên hay không? Chính bản thân mình cũng đến chỗ nàng và đã bị hạ độc, sau đó cũng được mang đến nơi mà tứ ca bị hại đến tàn phế? Tuy nhiên vì sao tứ ca lại không hề đề cập tới chuyện Tử Yên hạ độc? Tại sao tứ ca lại đến Ý Thủy Lô? Tứ ca và Tử Yên trong lúc đó chẳng lẽ có chuyện gì bí mật? Tử Yên rốt cuộc là ai đây?

Lòng Phương Thất càng ngày càng rối loạn

Hần đột nhiên lại nhớ đến Du Mộng Điệp, cô gái này xinh đẹp, thông minh và có tiếng cười tựa chuông ngân, đối với hần rất chân tình, nhưng bản thân hần bây giờ phải làm sao đây?

Nỗi sầu muộn u uất đã bao trùm Phương Thất.

Một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên trong khung cảnh yên tĩnh của đêm đen, âm thanh tuy nhỏ nhưng lại rất rõ ràng, Phương Thất liền nhíu mày hỏi: “Ai đó?”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên một âm thanh rất dịu dàng, đáp: “Là thiếp.”

Phương Thất lặng người.

Cửa phòng mở ra, một người thân mặc đồ trắng như tuyết chậm rãi bước vào, trong bóng tối nàng vẫn rất xinh đẹp động lòng người, bước đi vẫn mềm mại và nhẹ nhàng như trước, một mùi hương thơm ngát truyền đến, tựa như mùi thơm của hoa mai đang nở rộ trong tuyết toát ra. Mùi thơm này Phương Thất rất quen thuộc, hần bỗng nhiên cảm thấy bản thân đang mơ

Phương Thất chậm rãi ngồi dậy đưa ánh mắt nhìn nàng đang chậm rãi tiến tới trước giường.

Hần rất muốn hỏi vì sao nàng lại tới đây? Mấy ngày qua nàng đã đi đâu? Rốt cuộc nàng có bao nhiêu chuyện gạt ta? Tuy nhiên cái gì hần cũng không hỏi, cái gì cũng không nói bởi vì hần đột nhiên phát hiện ra miệng hần cứng đờ thốt không ra lời.

Trong bóng tối, đôi mắt long lanh như nước dịu dàng nhìn hần, tựa như nhìn tình nhân của mình đã lâu mới được gặp lại, trong đôi mắt hàm chứa thâm tình vô hạn nhưng cũng không hề lên tiếng nói gì.

Bộ quần áo trắng như tuyết đột nhiên rơi xuống đất, tiếp đó nàng chậm rãi cởi luôn nội y, làn da của nàng còn trắng hơn so với bộ quần áo, tuyết trắng so với cũng còn thua kém. Cả thân thể nàng xích lõa, đôi tay mềm mại dịu dàng vuốt ve thân thể đang chết lặng của Phương Thất.

Phương Thất vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng đã nhắm lại.

Nàng từ từ nằm xuống bên cạnh người Phương Thất, tựa như nằm ở trong lòng ngực của tình nhân vậy, thân hình nàng mảnh khảnh và trắng như tuyết, cái eo mềm mại, bụng phẳng lý tron láng, cặp ngực đầy đặn nhô cao, mái tóc dài đen bóng và bóng bệ, đôi mắt sáng ngời lẳng lẳng nhìn Phương Thất đang ngơ ngác ngồi trong bóng tối.

Một hồi lâu sau nàng khẽ thở dài, buồn bã nói: “Chàng có còn nhận ra thiếp không?”

Phương Thất trầm mặc.

Nàng lại tiếp: “Có phải chàng đang có rất nhiều chuyện muốn hỏi thiếp?”

“Đúng vậy”, Phương Thất rất cuộc cũng đáp lời.

“Thiếp hiểu được, trong lòng chàng nhất định đang có rất nhiều vấn đề không giải được, chàng nhất định đang có rất nhiều lời muốn hỏi thiếp”

“Đúng”

“Nhưng thiếp có lời này cũng muốn hỏi chàng, chàng còn yêu thiếp không?”

Phương Thất lại trầm mặc.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

76. Chương 76: Hương Hồn Vĩnh Thệ

Phương đông đã một màu trắng bạch, ngoài cửa sổ dần dần sáng lên.

Phương Thất vẫn ngồi ở trên giường, yên lặng nhìn thân thể như ngọc của nàng, thân thể nàng hoàn toàn xích lỏa.

Đôi mắt long lanh như nước trên gương mặt xinh đẹp và bình tĩnh của nàng lẳng lặng nhìn Phương Thất, dường như có rất nhiều lời muốn nói nhưng một lời cũng thốt không ra.

Đây là người đàn ông duy nhất nàng yêu trong cuộc đời, cũng chỉ có ở trước mặt hắn, nàng mới có thể như vậy.

Hai người đã rất hiểu nhau, chỉ một ánh mắt hay một động tác nhỏ thôi thì hai người sẽ hiểu được tâm ý của nhau muốn gì. Tuy nhiên lúc này sao lại cảm thấy xa lạ, xa lạ đến nỗi hình như chưa gặp qua lần nào.

Có lẽ là bởi vì giữa hắn và nàng đột nhiên có một bức tường cao mọc lên ngăn cách, cao đến nỗi không cách nào vượt qua.

Bức tường này là do Trầm Tuyết Quân xây lên và Phương Thất cũng góp một phần trong đó.

Có ai hiểu được cảm giác kỳ diệu này, thậm chí còn là cảm giác kỳ quái?

Tại sao nàng luôn đột nhiên biến mất và luôn xuất hiện bất thành linh?

Phương Thất yên lặng không nói gì.

Trầm Tuyết Quân nhìn hắn thật lâu rồi khẽ thở dài, buồn bã nói: “Trong lòng chàng đã có đáp án rồi phải không?”

Đôi môi Phương Thất giật giật, một lời cũng không thốt, hắn thật không biết phải trả lời thế nào.

Trầm Tuyết Quân lại khẽ thở dài, dịu dàng nói: “Nói vậy thì chàng vẫn còn tin tưởng thiếp sao?”

Phương Thất lại cắn môi.

Trầm Tuyết Quân nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: “Bất luận như thế nào thì chàng cũng đều tin tưởng ở thiếp. Nhất nhất phu thê bách nhật ân, lúc đầu rời đi chàng, thiếp quả thật có nỗi khổ bất đắc dĩ, nhưng là bất luận thế nào chàng cũng đều tin tưởng thiếp, thiếp nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với chàng”, nàng chậm rãi nói, nước mắt từ từ chảy xuống ướt hết cả mặt.

Phương Thất yên lặng nhìn nàng, nhìn vào hai hàng nước mắt đang chảy ra từ đôi mắt trong suốt, người phụ nữ đã năm năm chung sống cùng mình rốt cuộc có bao nhiêu bí mật đây? Nhưng bây giờ tại sao đôi mắt của nàng vẫn trong suốt như thế? Nàng có làm ra chuyện gì có lỗi với mình không?

Phương Thất không tin và cũng không thể tin.

Tuy nhiên có rất nhiều sự việc đích xác là không có cách nào giải thích rõ ràng, nàng giống như là một điều bí ẩn, một câu đố mà Phương Thất rất muốn giải đáp nhưng rồi lại sợ đáp án.

Phương Thất rút cuộc cũng vươn tay ra nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng rồi chậm rãi nói: “Ta vẫn hy vọng nàng có thể nói cho ta biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Trầm Tuyết Quân dùng đôi tay trắng nõn nắm chắc lấy tay hắn rồi chậm rãi đặt vào má nàng, buồn bã nói: “Phương lang, thiếp hơi lạnh”

Ban đêm và giấc rạng sáng của sa mạc đều rất lạnh, hướng chi cả thân thể nàng giờ đây không mặc quần áo nữa.

Phương Thất chậm rãi lấy chăn đắp cho nàng.

Nước mắt của Trầm Tuyết Quân đột nhiên chảy ra, vô thanh vô tức rơi xuống. Nỗi đau khổ trong lòng nàng có ai hiểu đây?

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Nàng đừng như thế”

Trầm Tuyết Quân đột nhiên nhào vào trong lòng ngực của Phương Thất rồi khóc thất thanh, dường như có rất nhiều ủy khuất và sự đau khổ vô bờ muốn nói với hắn, nước mắt của nàng như suối chảy ra làm ướt hết cả ngực và tâm của Phương Thất.

Phương Thất thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, trong lòng hắn nổi lên rất nhiều cảm xúc. Thân thể này đã từng làm cho hắn như si như say và cũng từng làm cho hắn đau khổ vạn phần, hiện tại đang ở ngay trong lòng ngực hắn, vẫn xinh đẹp, vẫn quen thuộc như trước đây, tuy đã gặp lại nhưng vì sao vẫn có cảm giác xa cách như thế?

Nàng hôn vào ngực hắn, trên đôi môi vẫn còn vương nước mắt, nàng hôn vào cổ hắn, hôn vào môi hắn, trên môi mang theo vị của nước mắt nhưng lại quá ngọt ngào, quá mềm mại, cái lưỡi thơm tho của nàng đã chui vào trong miệng hắn Phương Thất ôm chặt lấy nàng, giữ chặt lấy bóng hình hắn nhưng nhớ đã lâu

Thân thể nàng vẫn như trước đây, vẫn ấm áp, vẫn mềm mại như vậy, nàng khe khẽ rên rỉ và thở gấp, tựa hồ mang áp lực bao nhiêu năm phóng thích ra, mặc cho hắn vuốt ve thân thể và hôn mình, hắn và nàng hoàn toàn đã dung hợp với nhau. Giờ phút này, giữa tâm và tâm đã không còn khoảng cách, chỉ có tiếng rên rỉ và thở gấp thôi

Nàng đã mang tất cả cho hắn, hắn cũng mang tất cả cho nàng.

Một lúc lâu sau hắn cũng nằm xuống, nàng đặt mặt của nàng vào lòng ngực hắn, đôi cánh tay ôm chặt lấy hắn, vẫn giống như trước đây, Phương Thất cũng ôm nàng, chậm rãi vuốt ve mái tóc bông bồng mềm mại của nàng. Tuy nhiên lần này thì không người nào nói cả, vừa mới gặp mặt lại nhưng dường như tâm đã cách xa.

Phương Thất vẫn đang cố gắng, hắn cố gắng nắm bắt được tâm của nàng nhưng hắn đột nhiên phát hiện bản thân hắn làm không được.

Thế xác ở gần nhưng nếu tâm đã xa thì tất cả đều là phí công.

Phương Thất đột nhiên xoay người lại ôm lấy nàng, Trầm Tuyết Quân không khỏi lấy làm kinh hãi, mở to hai mắt nhìn hắn nói: “Phương lang, chàng”

Phương Thất nói: “Ta còn muốn”

Trầm Tuyết Quân cắn môi, gương mặt đột nhiên hồng lên, nói: “Nhưng là nhưng là”

Nàng còn không chưa nói xong thì môi đã bị môi của Phương Thất dán chặt vào.

Nàng không thể không tiếp nhận nhưng từ đôi mắt nàng đã có nước mắt chảy ra.

Phương Thất không có nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn đột nhiên như trở thành một đứa trẻ bảy tám tuổi đang quính lên, dường như là chờ đợi không được nữa, điên cuồng hôn nàng và dùng tay sờ soạng khắp

nơi, thân thể nàng rớt cuộc cũng phản ứng lại hần, uốn éo và rên rỉ, đôi chân thon dài của nàng cũng đã kẹp hần vào giữa

Sau tiếng thở dốc kịch liệt và triền miên thì Phương Thất bất động nằm lăn ra, tiếp đó kéo nàng ôm vào lòng ngực tựa như ôm lấy một con mèo nhỏ.

Một hồi lâu sau Phương Thất thở dài rồi hôn vào trán của nàng, nói: “Ta mặc kệ nàng đã làm ra chuyện gì, ta vẫn luôn tin tưởng nàng sẽ không hề làm chuyện gì có lỗi với ta, ta chỉ cần nàng ở lại thôi, chờ ta giải quyết hết mọi chuyện thì theo ta trở về Thần Long Sơn Trang, có được không?”

Trầm Tuyết Quân không trả lời, im lặng một hồi lâu rồi đột nhiên hỏi: “Chàng thấy Du cô nương ra sao?”

Phương Thất nói: “Cô ấy là cô ấy, nàng là nàng, hai người rất khác biệt”

“Nhưng thiếp cũng nhìn ra được cô ấy rất thích chàng”, Trầm Tuyết Quân buồn bã nói: “Bất luận là ai ở trong đêm rét lạnh của sa mạc, quần áo toàn thân đều ướt hết chờ chàng thì chàng hẳn là rất cảm động mới phải”

Phương Thất chậm rãi nói: “Ta rất cảm động nhưng ta không thể.”

Trầm Tuyết Quân buồn bã nói: “Có phải bởi vì trong lòng chàng còn chưa quên được thiếp?”

Phương Thất im lặng không đáp.

Trầm Tuyết Quân lại hỏi: “Nếu không có thiếp thì sao?”

Phương Thất nhíu mày hỏi lại: “Không có nàng? Ý nàng là sao?”

Gương mặt của Trầm Tuyết Quân vẫn tựa vào lòng ngực của Phương Thất, một giọt nước mắt nóng bỏng đột nhiên chảy xuống, chậm rãi nói: “Giả dụ như tới bây giờ chúng ta không hề biết nhau, hoặc là thiếp chết đi thì chàng có chấp nhận cô ta hay không?”

Phương Thất đột nhiên nâng mặt nàng lên, đôi mắt xinh đẹp của nàng đã đầy nước mắt, Phương Thất gạt mình hỏi: “Nàng nàng muốn nói gì?”

Trầm Tuyết Quân miễn cưỡng mỉm cười rồi nói: “Không có gì, thiếp chỉ giả dụ thôi.”

Phương Thất thở dài rồi ôm lấy mặt của nàng vào lòng ngực, nói: “Sau này đừng nói như thế nữa”

Trầm Tuyết Quân buồn bã nói: “Được, nhưng thiếp chỉ hy vọng chàng có thể vui vẻ, Du cô nương nàng rất tốt”

Phương Thất đột nhiên nói: “Đừng nói nữa được không?”

Trầm Tuyết Quân cười cười nói: “Được rồi, thiếp không nói nữa, nghỉ ngơi một chút nhé?”

Phương Thất nói: “Được, nàng”

Hần vốn muốn nói, nàng hãy ngủ một chút đi? Chắc nàng sẽ không nhân lúc ta ngủ say lại lén bỏ đi phải không? Tuy nhiên hần cũng không thể thốt ra mấy lời đó.

Trầm Tuyết Quân dịu dàng nói: “Thiếp đương nhiên cũng phải ngủ một chút”, rồi buồn bã nói tiếp: “Đã rất lâu thiếp chưa được ngủ trong vòng tay của chàng”

Phương Thất cười cười, hôn nhẹ vào cái trán của nàng và ôm chặt lấy nàng, tiếp đó đôi mắt hần từ từ khép lại, cơn buồn ngủ ập tới, hần từ từ chìm vào giấc ngủ.

Phương Thất đã thật lâu không có ngủ say qua như vậy, cũng chỉ có ở cùng Trầm Tuyết Quân thì hần mới có thể nếm được hương vị ngọt ngào và an ổn như thế.

Phương Thất gặp một giấc mơ rất kỳ lạ, hần mơ thấy Trầm Tuyết Quân đột nhiên mất tích và hần đi tìm nàng khắp nơi, sau đó tìm đến một cốc tối tăm, bên ngoài bầu trời cũng một mảnh tối đen, nhìn không rõ là mây đen bao phủ hay là cái gì khác. Trong cốc không có một ngọn cỏ, khắp nơi đều là đá lởm chởm, tiến sâu vào trong cốc động thì chỉ thấy toàn mạng nhện, hần muốn hét lớn lên nhưng lại không thể phát ra âm thanh, tiếp đó hần bò lên trên vách núi cao, nhìn xuống phía dưới thì trông thấy thảo nguyên

mênh mông nhưng màu của cỏ chỉ là màu vàng của cỏ khô. Hắn đột nhiên nhìn thấy Trầm Tuyết Quân ở phía xa đang ngồi cô độc một mình, tuy nhiên hắn lại đang đứng trên vách núi cao và hắn chạy một mạch xuống nhưng khi đến đó thì lại không thấy Trầm Tuyết Quân đâu cả. Hắn lục lọi khắp thảo nguyên để tìm kiếm, sau đó đột nhiên nhìn thấy một cô gái chần dề, nàng mặc một bộ đồ bằng da dê màu trắng, mái tóc đen nhánh thắt thành bím, gương mặt dính đầy cát bụi, Phương Thất nghĩ nàng chính là Trầm Tuyết Quân liền vọt tới ôm lấy làm cho nàng khóc rống lên, sau đó cô gái cũng không khóc nữa và ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của hắn

Đột nhiên có tiếng đập cửa dồn dập truyền đến, Phương Thất đột nhiên giật mình tỉnh lại, khước mắt còn vương nước mắt, tiếp đó lại có tiếng nói vang lên: “Thất ca, Thất ca, ca có sao không?”

Phương Thất ngơ ngác nhìn vào giường, Trầm Tuyết Quân không biết đã rời đi khi nào nữa, lòng hắn đột nhiên lại trầm xuống.

Tiếng đập cửa bên ngoài vẫn vang lên, Du Mộng Điệp lớn tiếng: “Thất ca, Thất ca, xảy ra chuyện gì đó? Lên tiếng đi”

Phương Thất vẫn ngơ ngác nhìn vào giường, một câu cũng không thể thốt được.

Du Mộng Điệp vội la lên: “Nếu ca không lên tiếng thì muội vào đó”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Huynh không có việc gì đâu, muội đừng vào”

Ngoài cửa đột nhiên im ắng.

Phương Thất nhìn chằm chằm vào giường, một hồi lâu sau đột nhiên lại chìm vào giấc ngủ.

Giữa trưa, ánh mặt trời nóng bỏng lại lần nữa thiêu đốt đại địa, không có một chút gió, ngôi thành nhỏ trong đại mạc tựa như một cái lò thiêu nóng cháy.

Phương Thất chậm rãi đứng lên rồi từ từ sửa sang lại quần áo của hắn, hắn chuẩn bị đến Ý Thúy Lâu lần nữa.

Ngoài cửa đột nhiên có hai tiếng gõ nhẹ, sau đó cửa mở ra, Hiên Viên Hoảng bước vào, trên mặt không biểu lộ gì.

Phương Thất mỉm cười chào: “Cửu Công”

Hiên Viên Hoảng gật đầu rồi chậm rãi ngồi xuống trước bàn, sau đó móc ra một mảnh giấy đặt lên bàn.

“Hôm nay vào lúc hoàng hôn, ngoài thành tây năm dặm, mang theo đao của người sẽ hiểu rõ tất cả ân oán.”

Phương Thất nhìn vào trang giấy, mỉm cười hỏi: “Có phải là Tiểu Quế Tử đưa tới?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Ta đã dùng bạc của con thưởng cho hắn”

Phương Thất cẩn thận xem xét bức thư rồi mỉm cười nói: “Hay lắm”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Con đi thật à?”

“Đương nhiên.”

“Con không cảm thấy chuyện này có gì kỳ lạ sao?”

“Bất luận có chuyện gì thì con cũng phải đi”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Chỉ có thể làm vậy thôi”

Phương Thất nói: “Đúng vậy.”

Đại mạc, hoàng hôn, ngoài thành tây năm dặm.

Ánh mặt trời lặn chiếu rọi xuống hoang mạc, cát vàng thoạt nhìn như những thỏi vàng lóe lên ánh sáng chói lọi, mặt trời đã sắp lặn xuống ở phía tây.

Phương Thất liếc mắt một cái, nhìn thấy một người mặc áo xanh.

Người áo xanh lẳng lặng đứng trên một đồi cát, yên lặng nhìn mặt trời đang lặn về tây, thân mặc một bộ đồ xanh, mang vải che mặt, trong tay cầm một thanh trường kiếm, tựa hồ đã đứng đợi thật lâu, tuy nhiên bộ dáng lại rất bình thản và không có vẻ gì lo lắng cả.

Phương Thất đi tới đứng đối diện và lạnh lùng nhìn hắn.

Người áo xanh thản nhiên nói: “Người đã đến rồi?”

Phương Thất nói: “Ta đã đến.”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

77. Chương 77: Nhất Dao Đoạn Trường

Người áo xanh nhìn Phương Thất, giọng khàn khàn chậm rãi nói: “Ta biết ngươi nhất định sẽ đến.”

Phương Thất cười lạnh, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào người áo xanh, nói gằng từng chữ một: “Ta đương nhiên phải đến”

Người áo xanh chậm rãi gật đầu, nói: “Rất tốt”

Phương Thất cười lạnh.

Ánh mắt của người áo xanh chậm rãi chuyển qua nhìn vào tay trái của Phương Thất, nói: “Nếu đã đến sao ngươi còn chưa rút đao?”

Phương Thất cười cười, lạnh lùng hỏi lại: “Còn ngươi tại sao vẫn chưa rút kiếm?”

Người áo xanh thản nhiên đáp: “Ta muốn nhường cho ngươi ra tay trước”

Phương Thất nở nụ cười, cười lạnh.

Người áo xanh hỏi: “Ngươi cười cái gì?”

Phương Thất lạnh lùng trả lời: “Ta cười ngươi chẳng biết chết sống”

Người áo xanh cũng cười, tiếng cười của hắn nghe rất sảo nảo, giọng khàn khàn chậm rãi nói: “Ngươi nghĩ rằng ta không phải là đối thủ của ngươi sao?”

Phương Thất chậm rãi nói: “Nếu ngươi là đối thủ của ta thì tại sao còn rút đầu rút cổ không dám xuất hiện mà lại phải bọn tôm tép đến chết thay?”

Người áo xanh nói: “Ngươi cho rằng Kim Hoa Bà Bà, La Hán, Thanh Tùng Đạo Nhân là tôm tép sao?”

Phương Thất thản nhiên trả lời: “Bọn họ có lẽ không phải, chỉ bất quá bọn họ bây giờ cũng đã chết hết mà ta vẫn còn sống an lành”

Người áo xanh gật đầu nói: “Không sai, cho nên hôm nay ta mới đích thân tới đây, đánh một trận để kết liễu tất cả ân oán”

Phương Thất cười lạnh, trong lòng hắn hiểu được, trong trận đánh hôm nay giữa hai người bọn họ tất phải có một ngã xuống, bất luận là ai chết ai sống thì tất cả ân oán cũng sẽ chấm dứt.

Nhưng mối ân oán nặng như thế có thể kết thúc đơn giản như vậy sao?

Phương Thất nói: “Ta có nghe nói qua về ngươi, nghe nói kiếm của ngươi rất nhanh.”

Người áo xanh cúi đầu nhìn thanh trường kiếm trong tay hắn, vì có vải che mặt nên không nhìn ra hắn biểu lộ gì trên gương mặt, rồi nói: “Không sai, đích xác rất nhanh, hơn nữa còn rất chuẩn.”

“Hay, chỉ là ta còn không rõ tại sao ngươi lại cứ che mặt như vậy, có phải là ngươi không có mặt mũi nào gặp người không? Hay là ngươi căn bản không có mặt?”

“Ngươi muốn nhìn thấy diện mạo thật của ta sao?”

“Ngươi không dám à?”

“Không có gì không dám, hôm nay giữa hai chúng ta chỉ có thể có một người còn sống, nếu ngươi đã chết thì có nhìn thấy cũng không có gì vì nếu ta chết thì ngươi cũng sẽ thấy thôi”

Người áo xanh chậm rãi gỡ miếng vải che mặt xuống, lộ ra một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trên gương mặt xám như tro tàn của hắn không hề biểu hiện gì, đôi mắt vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Phương Thất.

Phương Thất nhíu mày, hỏi: “Chúng ta có biết nhau không?”

Người áo xanh đáp: “Không hề”

“Ngươi có biết tứ ca của ta à?”

“Trước kia cũng không hề biết.”

“Vậy biết lúc nào?”

Người áo xanh trầm mặc một hồi lâu rồi chậm rãi trả lời: “Sau khi hắn tới nơi này.”

Trong lòng Phương Thất đột nhiên nổi lên một trận đau đớn, mu bàn tay cầm đao đột nhiên nổi lên nhiều gân xanh, cả người không ngừng run rẩy, cảm giác đau đớn và hận thù cùng lúc dâng lên trong lòng hắn, tựa như có một con rắn độc đang cắn nuốt tâm can hắn. Giờ phút này đây, cừu nhân đang đứng ngay trước mắt, trong mắt Phương Thất đột nhiên hiện lên một tia hàn quang, ánh mắt như đao phóng thẳng đến người áo xanh, người áo xanh nhìn thấy hình như cũng rung mình một cái, hắn đột nhiên cười cười rồi nói: “Ngươi rất hận ta phải không?”

Phương Thất cười lạnh, nói: “Ngươi nghĩ sao?”

Người áo xanh đáp: “Hận, đương nhiên là hận.”

Phương Thất lại hỏi: “Tại sao ngươi phải làm vậy?”

Người áo xanh thản nhiên nói: “Bởi vì trong lòng ta cũng có hận!”, hắn nói nhưng trên gương mặt lại không hề biểu hiện gì.

Phương Thất hỏi tới: “Ngươi hận cái gì? Hận ta hay tứ ca của ta?”

Người áo xanh cắn răng, nói gằng từng chữ một: “Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành”

Phương Thất cười lạnh: “Ngươi hận tứ ca của ta?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn đã giết chết anh của ta, nếu anh của ngươi bị người giết chết thì ngươi có hận hắn không?”

Phương Thất nở nụ cười, thản nhiên trả lời: “Hận, đương nhiên là hận, chỉ bất quá nếu anh của ngươi bị tứ ca của ta giết thì hắn phải là hạng người đại ác, ta tin tưởng tứ ca của ta chưa bao giờ giết lầm một người tốt nào”

Người áo xanh điên cuồng cười lên, tiếng cười nghe rất thê lương, một hồi lâu sau mới nói: “Không sai, Tiểu Thần Long Phương đại hiệp đương nhiên sẽ không giết lầm người tốt, nhưng anh của ta Sở Anh Nam thì đã làm chuyện ác gì?”

Phương Thất sợ run, tay cầm đao cũng dần buông lỏng, hắn dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn người áo xanh, chậm rãi hỏi: “Sở Anh Nam là anh của ngươi sao? Theo ta được biết thì tứ ca của ta cũng không có giết Sở Anh Nam.”

Gương mặt xám như tro tàn của người áo vẫn không biểu hiện gì, lạnh lùng nói: “Không sai, hắn không có giết nhưng một Thiên Nam Kiếm Khách được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất kiếm nếu bị một người mới chỉ có mười sáu tuổi đánh bại thì người nghĩ trong lòng hắn sẽ có cảm giác gì?”

Phương Thất lặng người.

Người áo xanh cười lạnh nói: “Anh của ta là một kỳ tài trăm năm khó gặp, ở tuổi thiếu niên thì đã rạng danh giang hồ, gia đình chúng ta bần hàn và xuất thân hàn vi, sau khi cha mẹ của chúng ta chết thì anh của ta đã trở thành cột trụ trong gia đình, khi đó tuổi của ta vẫn còn nhỏ, toàn là một tay của anh ta lo lắng cho đến khi ta lớn lên, tuy nhiên Phương Ngọc Thành lại đánh bại anh ấy, hơn nữa lúc bị bại còn là lúc danh tiếng của anh ta nổi trội nhất trên giang hồ, người nghĩ anh ta sẽ có cảm giác gì đây? Sự đau khổ của chúng ta người biết sao?”

Phương Thất ngơ ngác một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Sự đau khổ của các người ta có thể hiểu được, nhưng tứ ca của ta chỉ là đánh bại hắn mà thôi, tuy nhiên người lại hại tứ ca của ta sống không bằng chết”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Đúng vậy, là ta làm đó, ta muốn làm vậy để cho hắn biết cái gì gọi là sống không bằng chết”

Gân xanh trên tay cầm đao của Phương Thất bỗng đứng lại nổi lên, cười lạnh nói: “Tứ ca của ta có đánh gãy xương chân của Sở Anh Nam không? Có móc mắt hắn không? Có cắt lưỡi hắn không hả?”

Người áo xanh lạnh lùng đáp: “Không có.”

Phương Thất cắn răng nói: “Vậy tại sao người phải làm như vậy?”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Sau khi anh của ta bị Phương Ngọc Thành đánh bại, không tới một năm đã uất ức mà qua đời. Khi đó ta vẫn còn nhỏ không thể làm gì, chỉ có thể đi ăn xin mà sống, chịu sự nhục nhã chê bai của người đời, người nói đi trong lòng ta có hận hay không?”

Phương Thất khẽ thở dài, chậm rãi gật đầu, nói: “Ta hiểu được, người chuẩn bị nhiều năm như thế cũng chỉ vì báo thù”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Lý do này vẫn chưa đủ?”

Phương Thất gật đầu, thở dài nói: “Đủ rồi, vậy cũng là đủ rồi.”

Người áo xanh lạnh lùng hỏi: “Bây giờ người hiểu rồi phải không?”

Phương Thất im lặng một hồi lâu rồi mới gật đầu đáp: “Đã hiểu, chỉ bất quá người ra tay quá mức tàn nhẫn cho nên.....”

Người áo xanh nói: “Cho nên người cũng muốn báo thù đúng không?”

Phương Thất gật đầu, chậm rãi nói: “Không sai, nếu người quang minh chính đại đánh bại tứ ca của ta thì cho dù có giết anh ấy đi nữa, ta cũng có thể thông cảm vì giang hồ vốn chính là thế, tuy nhiên người lại quá mức rồi”

Người áo xanh nở nụ cười, mặt không chút thay đổi: “Cho nên hôm nay không phải người chết thì chính là ta vong, đúng không?”

Phương Thất gật đầu.

Người áo xanh cười lạnh, hỏi: “Tại sao người còn chưa rút đao?”

Phương Thất chậm rãi nắm chặt lấy chuôi đao.

Người áo xanh đột nhiên cũng không nói nữa, và cũng nắm chặt kiếm trong tay, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Thất, trong ánh mắt tựa hồ toát ra một vẻ kỳ lạ.

Đại mạc, hoàng sa, ánh tà dương đỏ như máu.

Phương Thất tuy nắm chặt đao nhưng trong lòng hắn đột nhiên lại có một loại cảm giác rất kỳ lạ.

Một loại cảm giác kỳ lạ mà hắn không thể diễn tả thành lời, một loại cảm giác cho tới giờ hắn chưa từng biết đến.

Một trận gió nhẹ thổi qua, phía chân trời có vài con nhạn đang bay, tiếng kêu của chúng rất thê thảm và buồn bã.

Mặt trời đã sắp biến mất ở phía chân trời, một chiếc cầu vòng mờ ảo bắc ngang bầu trời, bóng tối đã dần tràn tới nuốt chửng đại địa.

Người áo xanh và Phương Thất đứng đối diện nhau, gương mặt xám như tro tàn và không chút biểu tình của hắn tựa hồ cũng bị ánh tà dương nhuộm hồng, một trận gió bỗng nhiên thổi tới làm bộ đồ xanh của hắn tung bay.

Kiểm quang chợt lóe, trường kiếm đã ra khỏi vỏ, một vệt sáng bạc kéo dài trong ánh tàn dương, người áo xanh đã ra tay.

Trường kiếm nhanh như tia chớp, phóng tới với một góc độ không thể đoán biết và nhanh như tia chớp hướng tới cổ họng của Phương Thất.

Phương Thất rút đao rồi quơ đao, ánh đao như cầu vòng, tất cả ánh sáng trong thiên địa dường như cũng bị lu mờ đi.

Một cổ sát khí nhất thời bao phủ lấy người áo xanh. Đột nhiên sát khí của người áo xanh tựa hồ biến mất, mũi của thanh trường kiếm vốn đang hướng tới cổ họng Phương Thất nhưng bỗng nhiên lại chuyển hướng đâm ra ngoài.

Ánh đao chợt lóe, đường đao hình cầu vòng như bao phủ bầu trời, lưỡi đâm thủng qua ngực cho đến lút cán, người áo xanh cũng không có né tránh, Phương Thất thấy thế không khỏi ngẩn người.

Hắn không hề nghĩ đến có thể giết được người áo xanh dễ dàng như thế, hắn làm sao cũng không hiểu được tại sao đường kiếm của người áo xanh lại đột nhiên thay đổi phương hướng, và hắn vốn cũng có thể né tránh đao nhưng tại sao hắn không tránh?

Người áo xanh thần bí và tàn nhẫn được đồn đại đây sao, tại sao hắn phải làm thế?

Lưỡi đao đã đâm xuyên qua ngực, thanh trường kiếm trong tay người áo xanh rơi xuống mặt cát vàng óng.

Người áo xanh kinh ngạc nhìn Phương Thất, tuy trên gương mặt xám như tro tàn cũng không hề biểu hiện gì nhưng trong mắt đã đột nhiên lại có lệ chảy ra. Phương Thất nhìn thấy cả người hơi run rẩy.

Ánh đao chợt lóe rồi quay trở vào vỏ.

Người áo xanh đã ngã xuống.

Phương Thất cúi đầu nhìn người áo xanh ngã dưới chân, một lúc lâu sau mới chậm rãi cúi người xuống bên người áo xanh tìm kiếm gì đó bên tai rồi sau đó nhẹ nhàng lấy ra một cái mặt nạ da người, đằng sau mặt nạ là một khuôn mặt tái nhợt không một chút máu.

Phương Thất ngơ ngác nhìn vào gương mặt đó rồi nói: “Là nàng sao?”

Người áo xanh ho vài tiếng, máu từ khóe miệng đã chảy ra nhiều.

Dưới lớp mặt nạ là gương mặt vẫn xinh đẹp như thuở nào, tuy nhiên gương mặt xinh đẹp kia giờ đây lại một mảnh trắng bệch, mái tóc đen nhánh sỏ xuống cát vàng, đôi mắt trong suốt, trong mắt đã tràn đầy nước mắt, từng giọt nước mắt nặng trĩu rơi xuống hòa vào cát vàng mênh mông vô tận.

Nàng – hiển nhiên là Trầm Tuyết Quân vừa mới rời đi vào buổi sáng nay, là thê tử của Phương Ngọc Thụ đã cùng chung sống với hắn năm năm, một người dịu dàng, thiện lương và xinh đẹp, tuy nhiên lại là người phụ nữ làm cho Phương Thất nát cả tâm can.

Phương Thất vội ngồi xuống ôm chặt lấy nàng, tiếp đó lấy tay拭 lại miệng vết thương trên ngực nàng, máu tươi vẫn còn không ngừng chảy ra, nhuộm hồng cả bộ ngực và cả tay của hắn.

Phương Thất vô cùng buồn bã hét lên: “Tại sao lại là nàng, tại sao lại là nàng”, tiếng hét của hắn vô cùng thê lương và đau khổ, nước mắt của hắn không ngừng tuôn ra, từng giọt từng giọt nặng nề rơi xuống mặt Trầm Tuyết Quân.

Trầm Tuyết Quân ho nhẹ vài tiếng, gương mặt xinh đẹp đã tái nhợt, khóe miệng máu đã nhiễm hồng, nàng vô lực nói: “Phương lang, Phương lang, chàng nghe thiếp nói”, nàng cố gắng nói là cho máu càng chảy ra nhiều hơn, nhiễm đỏ hết chân của Phương Thất.

Phương Thất chảy nước mắt như mưa, sự buồn bã và đau đớn trong lòng không ngừng dâng lên, hắn cúi đầu nhìn Trầm Tuyết Quân, từng giọt nước nhỏ xuống trên gương mặt tái nhợt của nàng: “Nàng nói đi, nàng nói đi, tại sao như thế? Tại sao nàng không nói sớm cho ta biết?”

Trầm Tuyết Quân lại ho nhẹ vài tiếng, cố gắng nói: “Phương lang, thiếp, thiếp không phải họ Trầm, thiếp họ Sở, Sở... Sở Anh Nam... là... anh của thiếp”

Phương Thất lệ chảy đầy nói: “Ta biết, ta biết, ta biết Sở Anh Nam là anh của nàng nhưng tại sao nàng không đem mọi chuyện kể cho ta sớm hơn? Tại sao?”

Gương mặt của Trầm Tuyết Quân càng tái nhợt hơn, hơi thở mong manh, nói: “Thiếp.. lúc đầu đến Thần Long...Thần Long Sơn Trang... vốn là muốn báo thù.... báo thù”

Phương Thất nói: “Vậy tại sao khi đó nàng không giết ta đi? Tại sao?”

Trầm Tuyết Quân miễn cưỡng nở nụ cười, gương mặt tái nhợt đột nhiên đỏ ửng lên, nói: “Thiếp...khi đó.....đích xác có....có rất nhiều... cơ hội có thể giết.....giết các người..., vì... vì báo thù...thiếp cái gì.... cái gì cũng có thể làm”

Gương mặt Phương Thất đầy nước mắt nói: “Vậy tại sao nàng không ra tay đi? Tại sao? Tại sao phải tạo ra cho chúng ta cục diện hôm nay? Rốt cuộc là tại sao?”

Đôi mắt của Trầm Tuyết Quân bỗng sáng ngời lên, dường như vừa nhìn thấy ánh rạng đông vào buổi sớm trên Triều Dương Phong, gương mặt cũng đã hồng nhuận lên, tinh thần tựa hồ so với vừa rồi tốt hơn rất nhiều, trong đôi mắt nhu tình chứa đầy tình ý, nàng dịu dàng hỏi: “Phương lang, chàng còn yêu thiếp không?”

Phương Thất ngẩn người, nước mắt tuôn ra như suối, nói: “Yêu, yêu, ta vĩnh viễn chỉ yêu có một mình nàng”

Trầm Tuyết Quân cười cười, nụ cười của nàng dường như rất đau khổ và buồn bã, rồi nói: “Khi đó thiếp không hạ thủ là vì thiếp phát hiện ra thiếp đã yêu chàng, mẹ của chàng còn đối với thiếp rất tốt nữa”, nước mắt của nàng lại tuôn ra như suối, nói tiếp: “Phương lang... hứa với thiếp... hãy chôn thiếp ở chỗ này... rồi chàng hãy....hãy trở về....trở về Thần Long Sơn Trang... đi....hãy rời khỏi đây.... Du cô nương cô ấy rất.... rất tốt”

Phương Thất đau đớn hét lên: “Không, nàng không thể chết được, nàng không thể chết được. Nàng không thể bỏ lại ta, ta lập tức sẽ đi tìm đại phu cho nàng”

Đồng tử trong mắt của Trầm Tuyết Quân đã từ từ dần ra, gương mặt xinh đẹp đã trở nên tái nhợt và từ từ trở thành không còn chút máu, hơi thở của nàng đã không còn nữa, thân thể mềm mại đã bắt đầu cứng lại.

Ánh dương đã hoàn toàn biết mất nơi chân trời, bóng tối dần bao phủ đại mạc, một trận gió lạnh thổi tới, trời đất lâm vào một mảnh tối đen.

Đại Mạc Lãng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

78. Chương 78: Huyết Chiến Nơi Hoang Mạc

Bóng đêm bao phủ, trên trời cao mây mù cũng dày đặc, gió thổi mạnh làm cát bay vù vù đập vào mặt Phương Thất.

Phương Thất lệ chảy đầy mặt, hấn si ngốc ôm chặt lấy thân thể lạnh như băng của Trầm Tuyết Quân, mặt dán sát vào gương mặt nàng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nàng đừng chết nàng đừng chết ta sẽ mang nàng trở về”

Tuy nhiên hấn có thể mang nàng đi đâu đây?

Nàng là thê tử hấn thương yêu trong suốt năm năm? Hay là cừu nhân bất cộng đái thiên? Yêu và hận, tại sao giờ phút này lại khó có thể phân biệt như vậy? Thù hận này giờ phải kiếm ai báo đây? Mối thù hận này có còn nên báo nữa không?

Tất cả mọi chuyện hiện tại đã không còn quan trọng nữa, Trầm Tuyết Quân đã chết, bất luận là đau khổ hay sung sướng, bất luận là yêu hay hận, tất cả cũng đã trở thành kết cục, một kết cục vĩnh viễn.

Phương Thất đã không còn nước mắt, nước mắt đã tràn ngập hết mặt của hấn rồi. Hiện tại hấn chỉ có thể si ngốc ôm chặt lấy thân thể Trầm Tuyết Quân, trong miệng cứ lẩm bẩm lập đi lập lại mấy câu, đối với sống và chết, yêu và hận thì hấn đã mơ hồ không thể phân biệt được nữa.

Trầm Tuyết Quân lẳng lặng nằm ở trong lòng hấn, thân thể lạnh như băng dần dần cứng ngắt, gió thổi mạnh làm mái tóc của nàng tung bay, người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng với đôi mắt trong suốt và sáng ngời cùng da thịt ấm áp nay còn đâu. Máu của nàng rơi xuống cát đã dần đọng lại, máu đã nhuộm hồng quần áo của nàng cũng như quần áo và tay của Phương Thất.

Nhất đao đoạn trường, một đao này rốt cuộc là đâm nát tâm can của ai đây?

Bỗng nhiên có một luồng sét đánh ầm trên bầu trời, một luồng điện hiện lên chiếu sáng cả bầu trời tối đen, chiếu sáng luôn cả khuôn mặt si ngốc và tái nhợt của Phương Thất, trên không trung tiếng sấm vẫn không ngừng vang lên, từng giọt nước bắt đầu rơi xuống kéo một màn nước dày đặc đan vào nhau rơi xuống theo.

Phương Thất vẫn không động dậy, dường như hồn phách của hấn đã không còn ở trần thế nữa, hấn không hề biết đang có mưa to. Mặt của hấn vẫn dán sát vào mặt của nàng, thân hình khẽ loạn choạng, trong miệng vẫn không ngừng lập đi lập lại: “Nàng đừng chết nàng đừng chết..... ta sẽ mang nàng trở về”

Có mấy bóng đen xuất hiện theo những luồng sét xẹt ngang chiếu sáng trên bầu trời, hành động nhanh nhẹn vô cùng, trong thoáng chốc đã đến phía sau Phương Thất, một người trong tay cầm một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm dưới cơn mưa to vương đầy hạt nước, người nọ nhìn thấy Phương Thất đang cúi đầu si ngốc bất động, trong lòng liền mừng rỡ, kiếm trong tay đã vung ra đâm tới.

Một luồng sét đột nhiên nổi lên chiếu sáng cả bầu trời đêm, tiếng sấm ầm ầm đến đỉnh tai nhức óc. Người cầm kiếm cả kinh, tay run lên vì một kiếm vừa rồi đâm ra chỉ đâm trúng vai của Phương Thất, hấn liền kinh hãi, thanh trường kiếm lại hướng lưng của Phương Thất đâm tới một lần nữa.

Phương Thất vẫn bất động, hấn tựa hồ đã không còn tri giác nữa rồi.

Một vật tròn trịa không biết từ đâu đột nhiên bay tới, thế như tia chớp đánh vào lưỡi kiếm đang đâm tới lưng Phương Thất, một tiếng ‘keng’ kéo dài vang lên, thanh trường kiếm của người cầm kiếm lập tức bị gãy làm hai đoạn, nửa thanh kiếm còn lại trong tay hấn cũng rơi xuống, hổ khẩu của hấn đã bị đánh rách tả tơi, người cầm kiếm chấn động nhìn lại thì thấy vật hình tròn kia đã rơi xuống trên cát, đó là một cái vòng đeo tay.

Đó là vòng đeo tay của Du Mộng Điệp đang núp ở một đồi cát gần đó phóng ra.

Phương Thất bị tiếng kiếm gãy làm cho bừng tỉnh, hấn chậm rãi quay đầu, Cừu Hận giật mình hồn xiêu phách lạc đứng ở phía sau hấn, hổ khẩu ở tay phải đã có máu chảy xuống nhưng rất nhanh đã bị cơn mưa to xóa nhòa dấu vết.

Đứng phía sau Cừu Hận còn có Thiết Trảo Ưng Vương Thiết Vô Ngân, Tiểu Diện Hồ Triệu Ngọc Hà, Ngộ Sự Công Đạo Lý Đại Tiên Sinh, tất cả đều trông giống những con gà run run vì lạnh, cơn mưa to vẫn đập vào người họ, nước mưa từ trên mặt và thân thể không ngừng chảy xuống.

Phương Thất nở nụ cười, hấn cười to, cười điên cuồng. Tiếng cười của hấn rất khàn, nó vừa buồn bã, vừa điên cuồng vừa đau khổ.

Thiết Vô Ngân, Triệu Ngọc Hà, Cừu Hận giật mình nhìn chăm chăm vào Phương Thất, cả ba người thân thể run rẩy, chậm rãi bước lui về phía sau.

Phương Thất đột nhiên giận dữ hét: “Đứng lại”

Thiết Vô Ngân, Triệu Ngọc Hà, Cừu Hận cảm thấy lạnh run cả người, không tự chủ được liền đứng lại.

Phương Thất lại cười như điên, sau đó lạnh lùng hỏi: “Các người tới giết ta có phải không?”

Triệu Ngọc Hà miễn cưỡng cười cười, nói: “À không phải”

Phương Thất đột nhiên ngắt lời hẳn, lạnh lùng nói: “Các người có phải vì đứa con của Kim Ngọc Mãn Sơn Kim Ngọc Sơn bị ta thiến mà đến tìm công đạo?”

Triệu Ngọc Hà đáp: “Việc này”

Phương Thất hét lớn: “Các người đến đây là vì mười vạn lượng hoàng kim phải không? Đầu của Phương Thất ta đáng giá mười vạn lượng hoàng kim đây, các người muốn lấy thì cứ đến lấy”

Triệu Ngọc Hà xấu hổ cười cười.

Phương Thất ha ha cười to: “Thật uổng cho danh tiếng của đám các người, cái gì mà chủ trì công đạo trên giang hồ. Có phải ai có vàng thì các người mới giúp người đó chủ trì công đạo, đúng không hả?”

Lý Đại Tiên Sinh đột nhiên thở dài nói: “Tóm lại là người đã thiến con của người ta, chuyện này là sự thật không thể chối cãi, oan có đầu nợ có chủ, chúng ta đương nhiên phải tìm người”

Phương Thất điên cuồng cười, xong nói: “Tốt, tốt lắm, ta hôm nay sẽ cho các người một cái công đạo”

Lý Đại Tiên Sinh nói: “Chúng ta cũng không phải bởi vì Phương Ngọc Thành”

Phương Thất lại điên cuồng cười, nói: “Toàn là lời thừa, các người nếu không phải biết chuyện tứ ca của ta bị người hãm hại thì có cho các người một ngàn lá gan, các người cũng không dám tới tìm ta”

Lý Đại Tiên Sinh trầm mặc một chút rồi nhìn qua Thiết Vô Ngân và Triệu Ngọc Hà, gương mặt của Triệu Ngọc Hà có chút giật giật, Thiết Vô Ngân và Lý Đại tiên sinh thì hơi gật đầu.

Triệu Ngọc Hà vừa đưa tay vuốt nước mưa trên mặt vừa tiến tới hai bước, mỉm cười nói: “Phương huynh đệ, thật ra chúng ta lần này không phải vì việc kia mà đến đây, nghe nói Tiểu Thần Long Phương đại hiệp ở chỗ này xảy ra chuyện, chúng ta tới đây là muốn trợ giúp Phương huynh đệ vì Phương đại hiệp tìm lại một chút công đạo.”, hẳn thở dài nói tiếp: “Dù sao Tiểu Thần Long Phương công tử cùng với chúng ta cũng có giao tình bằng hữu”

Máu từ vết thương trên vai Phương Thất vẫn không ngừng chảy ra, cười lạnh hỏi: “Thật à?”

Triệu Ngọc Hà lại đưa tay vuốt nước mưa trên mặt rồi vỗ vỗ vào quần áo, xong gật đầu thành khẩn nói: “Thật”

Hai chữ ‘Thật vậy’ còn chưa nói xong thì Triệu Ngọc Hà đột nhiên rút từ bên hông ra một thanh nhuyễn kiếm, lưỡi kiếm trong cơn mưa to run lên, lúc hai chữ còn chưa nói xong thì thanh kiếm đã đâm tới hông trái của Phương Thất.

Lúc Triệu Ngọc Hà rút kiếm từ bên hông ra thì đồng thời Thiết Trảo Ưng Vương Thiết Vô Ngân cũng phóng lên không trung, hai trảo nơi đôi tay giống như móng vuốt của chim ưng, thân hình cao lớn ở trên không trung lấy thể chim ưng vô tổ phóng xuống chụp vào đầu Phương Thất, cùng lúc Ngộ Sự Công Đạo Lý Đại tiên sinh cũng rút thanh Thương Lang kiếm trên lưng ra khỏi vỏ, đường kiếm trong cơn mưa to để lại một vệt dài, thể giống như gió thổi vào cành dương liễu lắc lư nhẹ nhàng nhưng rồi lại đột nhiên ập tới trước mặt, đâm vào phía hông phải của Phương Thất.

Ba phía của Phương Thất đã bị vây, dưới màn kiếm quang và ưng trảo bao phủ, hẳn chỉ còn cách là lui về phía sau.

Nhưng hẳn không lùi.

Phương Thất nổi giận hét lên một tiếng, hấn đường như đã điên cuồng, hấn đột nhiên dùng thân đón lấy thanh nhuyễn kiếm của Triệu Ngọc Hà đang đâm tới và khó khăn lắm mới tránh được ưng trảo của Thiết Vô Ngân và chiêu kiếm Phong Phát Dương Liễu của Lý Đại tiên sinh, tiếp đó một chưởng thay đao xuất ra chém ngang vào cổ họng của Triệu Ngọc Hà, thanh nhuyễn kiếm của Triệu Ngọc Hà đã đâm vào hông Phương Thất, hấn còn chưa kịp mừng rỡ thì cú dĩ chưởng hóa đao của Phương Thất đã chém vào cổ họng hấn, hai tròng mắt của Triệu Ngọc Hà đột nhiên lòi ra, xương cổ “rắc” một tiếng đã gãy, cả thân người liền đổ xuống.

Trảo của Thiết Vô Ngân sau khi đánh vào khoảng không, thân hình rơi xuống đất thì đột nhiên liền xoay người xuất tiếp ra một chiêu, đôi ưng trảo thể nhanh như gió từ sau lưng chụp vào hai vai của Phương Thất. Còn Lý Đại tiên sinh sau khi kiếm đánh vào không khí thì cổ tay xoay vòng, xuất tiếp ra một chiêu Kiếm Chỉ Thiên Nam đâm thẳng vào lòng ngực Phương Thất.

Phương Thất sau một chưởng chặt gãy cổ của Triệu Ngọc Hà lại điên cuồng hét lên một tiếng, thuận thế lấy tay rút thanh nhuyễn kiếm của Triệu Ngọc Hà đang cắm ở hông ra, máu tươi từ miệng vết thương phun ra như suối. Phương Thất đầu cũng không thèm quay lại nhìn, xoay người tung kiếm, đôi ưng trảo của Thiết Vô Ngân còn chưa bắt được hai vai của Phương Thất thì trước mặt hấn hiện ra một vết sáng, thanh nhuyễn kiếm trong tay Phương Thất so với tia chớp còn chói mắt hơn, kiếm quang hiện lên, đôi thiết ưng trảo của Thiết Vô Ngân đã bị chặt đứt, hấn kêu thảm một tiếng, trơ mắt nhìn vào đôi tay của mình đang nằm trên đất, mặt trắng bệch, mồ hôi trên đầu hòa cùng với nước mưa từng giọt từng giọt nặng trĩu rơi xuống.

Phương Thất hồi chuyển thân kiếm, nhuyễn kiếm trong tay như tia chớp quét ngang đón đỡ lưỡi thanh trường kiếm của Lý Đại tiên sinh đang đâm tới, hổ khẩu của Lý Đại Tiên Sinh bị chấn đến tê dại, Thương Lang Kiếm thiếu chút nữa rời khỏi tay. Liền đó, Phương Thất đột nhiên xoay người, dùng thanh nhuyễn kiếm trong tay sử ra chiêu số của đao pháp, một kiếm bổ về phía cổ của Thiết Trảo Ưng Vương Thiết Vô Ngân, Thiết Vô Ngân còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị kiếm của Phương Thất chặt bay đầu, thân hình cao lớn ngã xuống đất kêu “rầm” một tiếng, đầu hấn bay ra xa khoảng một trượng rơi vào một vũng nước.

Hổ khẩu của Lý Đại Tiên Sinh tê dại, Thương Lang Kiếm trong tay cơ hồ cầm chắc không được, thấy Phương Thất đưa lưng về phía mình dùng kiếm bổ về phía Thiết Vô Ngân, hấn cắn răng rồi xuất tiếp một kiếm đánh tới lưng Phương Thất, lúc mắt thấy lưỡi kiếm sắp xuyên qua thân thể Phương Thất thì bỗng nhiên dưới cơn mưa to dày đặc không còn thấy Phương Thất đâu nữa. Đảo mắt nhìn quanh thì thấy được thi thể không đầu của Thiết Vô Ngân đang nằm đó, Lý Đại Tiên Sinh lấy làm kinh hãi, đang định lui về phía sau thì phía trên đỉnh đầu có một tiếng phẫn nộ hét lên, một đạo kiếm quang lấy thể của sấm gió lăng không bổ xuống, đây là một chiêu của đao pháp có tên là Lực Phách Hoa Sơn, Lý Đại Tiên Sinh còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại thì đã bị một kiếm của Phương Thất bổ xuống từ đỉnh đầu kéo dài tới hai chân, thân thể bị chia làm hai nửa, nội tạng rơi ra và máu chảy tràn như suối, rơi xuống mặt cát khiến cho một khoảnh cát biến thành một màu đỏ chói.

Nước màu đỏ, cát cũng một màu đỏ.

Cừu Hận sợ ngây người.

Hấn trừng lớn cặp mắt kinh hãi nhìn Phương Thất điên cuồng đang đến gần hấn, hấn có chết cũng chưa hề nghĩ qua việc ba người Lý Đại Tiên Sinh, Thiết Vô Ngân, Triệu Ngọc Hà liên thủ và mất mạng chỉ trong khoảnh khắc.

Hấn có chết cũng chưa từng nghĩ đến, vừa rồi tên địch nhân còn si ngốc và ngơ ngác kia, tên địch nhân đã bị trúng một kiếm của hấn mà không hề phản ứng, bỗng nhiên lại phát ra sức lực mạnh mẽ và tốc độ kinh hồn như thế.

Tiếng rống đầy phẫn nộ của Phương Thất giống như là một con mãnh hổ đang giận dữ rống lên, nhưng là vừa rồi hấn còn si ngốc thần thờ giống như một con dê đang chờ đợi người khác làm thịt.

Cừu Hận lại ngây người.

Hấn chưa kịp hồi hận tại sao bản thân lại sinh ra trên thế gian này, tại sao phải luyện kiếm, tại sao phải bước vào giang hồ, tại sao lại muốn có được mười vạn lượng hoàng kim kia, tất cả mọi việc tới giờ phút này

đây hắn đã không kịp hối hận nữa rồi, hắn chỉ biết sợ hãi đến ngất người, đôi mắt mở to, trong đầu trống rỗng.

Âm thanh cuối cùng mà Cừu Hận nghe được chính là một tiếng thét của Phương Thất, một tiếng rống của con mãnh hổ đang nổi giận, hắn nhìn thấy Phương Thất phóng lên không trung, trong chớp mắt đã đến phía trên đỉnh đầu của hắn, một kiếm nhằm vai trái của hắn bổ tới, hắn cũng đã quên luôn việc né tránh, chỉ ngơ ngác mở to miệng, giật mình nhìn vào Phương Thất đang ở trên không.

Kiểm quang chợt lóe, Cừu Hận ngã xuống, đầu cùng vai phải đã rơi ra một bên, vai trái dính liền cơ thể cũng ngã xuống một bên.

Trên bầu trời tiếng sấm vẫn ầm ầm không dứt, mưa to như trút nước, Phương Thất giờ kiếm ngửa mặt lên trời thét một tiếng dài, một tiếng hổ rống rờn rợn tràn ngập phần nộ và đau đớn kéo dài vang xa trong gió, nước mưa hòa với nước mắt chảy xuống gương mặt hắn, cả trời đất dường như cũng bị rung động.

Du Mộng Điệp dùng hai tay bịt chặt lấy lỗ tai, nàng cũng bị Phương Thất làm cho sợ ngất người.

Không phải bởi vì võ công của Phương Thất, cũng không phải bởi vì tốc độ của Phương Thất mà là vì sự điên cuồng cùng tiếng thét đầy phần nộ của Phương Thất, đồ sát và tàn nhẫn.

Phương Thất hiện tại mà nàng nhìn thấy chỉ là một Phương Thất đã hoàn toàn điên cuồng.

Tiếng thét của hắn tràn ngập sự phần nộ, đau khổ và thê lương. Nó vô cùng buồn bã, buồn bã vì ông trời đã tàn nhẫn, bất công và trêu người.

Tại sao hắn lại đột nhiên trở thành như vậy?

Trong lòng Du Mộng Điệp trầm thở dài, nàng biết tại sao Phương Thất lại trở nên điên cuồng nhưng nàng cũng không hề nghĩ rằng hắn sẽ điên cuồng đến thế.

Từ lúc một đao của Phương Thất đâm xuyên qua và người áo xanh ngã xuống cho đến khi Phương Thất ôm chặt lấy thi thể của Trầm Tuyết Quân khóc rống thất thanh thì Du Mộng Điệp đã hiểu được, một đao kia của Phương Thất đâm xuyên qua người của Trầm Tuyết Quân và cũng đã chém nát luôn tâm can của hắn.

Du Mộng Điệp vẫn nằm ở sau một đồi cát, nàng cũng không có đi ra, nàng hiểu được lúc này cho dù là ai cũng không thể an ủi được hắn, tim gan của Phương Thất đã vỡ tan, tim của Du Mộng Điệp cũng nát theo.

Tiếng thét kéo dài rồi cuộc cũng ngừng, Phương Thất ngơ ngác đứng đó, thất hồn lạc phách đứng như một cây cột trong mưa to, thân thể có chút loạng choạng, thanh nhuyễn kiếm vẫn cầm ở nơi tay, cứ để mặc cho nước mưa tùy ý đập vào người, hắn thoát nhìn tựa hồ đã chết đứng.

Du Mộng Điệp chậm rãi bỏ hai tay đang bịt lỗ tai xuống, trong lòng nhin không được dâng lên một trận kinh hãi, vừa rồi nếu thay đổi là người bình thường nghe tiếng “Hổ Khiếu Long Ngâm” kia thì chỉ sợ là tâm thần đã hỏng mất. Du Mộng Điệp hít thở sâu vài cái và dùng tay vỗ vỗ lên ngực, sau đó bước nhanh tới trước mặt của Phương Thất, nhìn thấy Phương Thất đang ngơ ngác đứng trong mưa liền lớn tiếng gọi: “Thất ca”

Phương Thất đột nhiên thét lên một tiếng rống giận, thanh nhuyễn kiếm trong tay đột nhiên thẳng tắp đâm xuyên qua màn mưa dày đặc, một kiếm hướng cổ của Du Mộng Điệp bổ tới.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

79. Chương 79: Phúc Thủy Nan Thu

Du Mộng Điệp lấy làm kinh hãi, vội vàng thi triển thân pháp né tránh, kiếm trong tay Phương Thất gào thét xẹt qua đỉnh đầu nàng.

Phương Thất nhìn cũng không thèm nhìn, cổ tay phiên chuyển, trở tay xuất tiếp một kiếm Hoàn Hảo Thiên Quân quét về phần thân của Du Mộng Điệp, đường kiếm rất điên cuồng, thế như sét đánh, nhanh như điện

xẹt, tuy nhiên tất cả đều là lộ số của đao pháp, dường như muốn chỉ một kiếm đem Du Mộng Điệp phân thành hai đoạn.

Du Mộng Điệp trong lúc nguy cấp vội ngửa người về phía sau, cả thân thể dường như sắp ngã xuống mặt cát vàng đầy nước, lưỡi kiếm xẹt qua trước ngực nàng. Còn chưa kịp hoàn hồn lại thì thanh nhuyễn kiếm trong tay Phương Thất bỗng nhiên biến thành thẳng tắp, nhanh như tia chớp dí sát theo Du Mộng Điệp, mục tiêu là đâm xuyên qua ngực của nàng.

Nhất tiễn xuyên tâm.

Nàng đã mất thăng bằng, vô pháp né tránh.

Du Mộng Điệp nhắm lại đôi mắt.

Nàng đã biết tránh không thoát một kiếm này. Nàng biết bản thân sẽ chết chắc.

Trong đầu Du Mộng Điệp trống rỗng, Phương Thất ra tay bất thành linh, nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì thậm chí cũng chưa kịp thốt lên một tiếng.

Tuy nhiên nàng không có cảm giác được sự đau đớn do lưỡi kiếm đâm vào ngực mình.

Du Mộng Điệp chậm rãi mở mắt, chỉ thấy Phương Thất đang rống giận giống như người điên, kiếm trong tay chém loạn xạ không còn ra chiêu thức gì nữa, một kiếm tiếp một kiếm nhanh chóng vô cùng, người hấn bây giờ muốn giết là một người hòa thượng.

Một người hòa thượng xích thủ không quyền.

Mưa to như trút nước, tiếng sấm ầm ầm, gió điên cuồng thổi cùng nước mưa đập vào người.

Trên bãi cát vàng đầy những phần thi thể bị chặt đứt nằm đó, nước mưa hòa quện với máu làm cho bãi cát vàng biến thành màu đỏ, máu màu đỏ, nước màu đỏ, từng tia sét nổ vang chiếu trên bầu trời đêm, hiện không thể phân rõ đâu là nước mưa đâu là máu nữa, khắp nơi tràn ngập một màu đỏ.

Du Mộng Điệp vội sờ sờ ngực của nàng thì thấy không có vết thương gì. Nàng chậm rãi đứng lên trong mưa to gió lớn, ngơ ngác nhìn Phương Thất đang điên cuồng, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy xuống gương mặt xinh đẹp.

Lại một tia sét nổ ầm vang chiếu sáng bầu trời đêm, một kiếm của Phương Thất bổ về phía hông của hòa thượng, một kiếm này tựa hồ đã chậm đi rất nhiều, hòa thượng vẫn không lùi mà còn tiến tới, đột nhiên trong chớp mắt đã tới trước mặt Phương Thất, tay trái như tia chớp vung ra chụp lấy cổ tay phải của Phương Thất, ngón tay biến chỉ như tia chớp điểm vào một loạt tám huyệt đạo Thiên Đột, Thiên Trung, Cửu Vị, Cự Khuyết, Trung Quán, Thủy Phân, Khí Hải, Quan Nguyên trước ngực hấn, động tác rất dứt khoát và nhanh đến nỗi Du Mộng Điệp cũng nhìn không rõ.

Phương Thất ngẩn người, tiếp đến dần mất đi tri giác, thanh kiếm trong tay vô lực rơi xuống, thân thể lắc lư đảo ngã về phía sau. Hòa thượng kia liền vung tay đỡ lấy thân thể Phương Thất đang ngã rồi lặng lẽ nhìn về phía Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp ngơ ngác đứng ở cách đó không xa, nước mắt như mưa đang chảy trên gương mặt nàng, không biết nàng khóc vì trong lòng đang đau đớn? Hay là vì Phương Thất nữa? Hoặc là vì cả hai người?

Nàng nhìn ra được người hòa thượng này không có ác ý, nếu hấn muốn giết Phương Thất thì Phương Thất bây giờ đã biến thành một cỗ thi thể rồi.

Du Mộng Điệp cũng nhìn ra được, vừa rồi Phương Thất hành động điên cuồng liều mạng chém loạn xạ như thế thì hòa thượng kia chỉ ít đã có ba lần cơ hội có thể một chiêu giết hấn.

Nhưng hòa thượng không có giết hấn, chỉ là ra tay chế trụ Phương Thất mà thôi, trong màn mưa dày đặc thật nhìn không rõ trên mặt hòa thượng hiện ra vẻ gì.

Du Mộng Điệp ngậm thở dài rồi quệt nước mắt, trên mặt nàng đầy nước mưa căn bản không thể nhìn ra là có rơi nước mắt hay không nữa, tuy nhiên bản thân nàng lại cảm giác được nước mắt nóng bỏng đã chảy xuống khuôn mặt.

Nàng chậm rãi đi tới, nhìn vào Phương Thất đang hôn mê nằm trong tay hòa thượng, vết thương ở hông của hắn máu vẫn không ngừng chảy ra, sắc mặt tái nhợt. Du Mộng Điệp thở dài, chấp tay hỏi: “Xin hỏi đại sư là...?”

Nước mắt của nàng không ngừng chảy ra.

Hòa thượng một tay ôm Phương Thất, tay kia chấp tay: “Bần tăng Liễu Trần.”

Du Mộng Điệp nói: “Du Mộng Điệp cảm tạ ân cứu mạng của đại sư”

Không biết lời của nàng vừa nói là ám chỉ mạng của nàng hay là mạng của Phương Thất nữa?

Liễu Trần nói: “Nữ thí chủ không cần khách khí”

Nước mắt của Du Mộng Điệp đột nhiên chảy ra, nói: “Xin phiền đại sư giúp tôi mang anh ta về quán trọ với”

Liễu Trần gật đầu.

Hắn không hề hỏi người kia là ai, cũng không hỏi quán trọ ở nơi nào, càng không hỏi Du Mộng Điệp là ai.

Du Mộng Điệp cố nén nỗi buồn đau trong lòng, lão đảo bước lên đồi cát, cúi người ôm lấy thân thể lạnh như băng của Trầm Tuyết Quân lên, sắc mặt của nàng rất giống sắc mặt của Trầm Tuyết Quân, đều tái nhợt.

Quán trọ Duyệt Lai.

Phương Thất đang mơ màng cảm giác có một bàn tay mềm mại đang đặt trên cổ tay của mình, một hồi lâu sau có một giọng nói già nua vang lên: “Nó đã không nguy hiểm nữa”, sau đó thì Phương Thất tỉnh lại.

Trong lúc còn mơ màng, hắn thấy được một ông già râu tóc bạc phơ, mặt hồng nhuận đang ngồi trước giường, đúng là Hiên Viên Hoảng. Du Mộng Điệp mặt đầy nước mắt cũng đang đứng ở trước giường, vẻ mặt của Liễu Thanh Thanh cũng tràn đầy buồn bã, Tiểu Hồ thì đứng đó dùng đôi mắt tròn xoe nhìn hắn. Phương Thất cố gắng mở mắt nhìn chung quanh thì cũng thấy được Bắc Hải Vũ, La Nhất Dao đang yên lặng ngồi tại bàn, còn có một hòa thượng khoảng năm mươi tuổi đang cúi đầu ngồi cạnh bên.

Tiếp đó hắn phát hiện ra dưới tấm chăn là tấm thân trần của hắn, trên vai lưng và hông đều có vải trắng quấn quanh.

Phương Thất nhíu mày, cố gắng nhớ lại mọi chuyện, hắn chậm rãi nhớ lại trong ánh tà dương đỏ như máu kia, hắn đã dùng một đao đâm xuyên qua thân thể người áo xanh, sau đó mới phát hiện thì ra người áo xanh đó là

Phương Thất đột nhiên cảm giác vết thương ở hông của hắn đau đớn lên, cả người lạnh run, hình như thân thể này không còn thuộc về hắn nữa, hắn giãy dụa muốn ngồi dậy nhưng trên người không còn một chút khí lực nào.

Hắn chậm rãi nhắm lại đôi mắt, hắn đã nhớ được chuyện gì xảy ra.

Hắn không còn nước mắt để rơi nữa, trong lòng hắn bây giờ chỉ có sự buồn bã và đau đớn.

Hiên Viên Hoảng vỗ nhẹ vào vai hắn, nói: “Hãy cố dưỡng thương cho tốt, lần này thương thế của con không nhẹ đâu”, sau đó thì không nói gì nữa rồi chậm rãi đứng lên đi tới trước bàn ngồi xuống.

Du Mộng Điệp với đôi mắt đỏ hoe, dịu dàng hỏi: “Thất ca, ca cảm thấy thế nào? Có đau đớn gì không?”

Phương Thất vẫn nhắm chặt đôi mắt, một lời cũng không thốt.

Du Mộng Điệp có chút thở dài rồi chậm rãi đi tới cạnh bàn.

Phương Thất đột nhiên hét lên: “Tuyết Quân đâu? Tuyết Quân đâu? Các người có ai nhìn thấy nàng không?”

Du Mộng Điệp âm thầm thở dài, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Liễu Thanh Thanh thấp giọng nói: “Phương đại ca yên tâm, Du tỷ tỷ đã mang cô ấy về đây rồi, đặt ở bên kia”

Phương Thất đột nhiên mở mắt nhìn theo hướng ngón tay của Liễu Thanh Thanh, ở góc phòng có đặt một cái quan tài màu đen, chẳng lẽ Trần Tuyết Quân nằm ở bên trong đó?

Liễu Thanh Thanh thấp giọng nói: “Muội và Du tỷ tỷ đã giúp cô ấy thay đổi quần áo rồi, trên người cũng đã lau chùi sạch sẽ, xin Phương đại ca yên tâm.”

Phương Thất chậm rãi nhắm lại đôi mắt, nói: “Đa tạ”

Hiên Viên Hoàng thở dài, quay về Liễu Trần gật đầu, tiếp đó nói với mọi người: “Chúng ta ra ngoài để cho tiểu huynh đệ nghỉ ngơi nào”, mọi người gật đầu rồi lặng lẽ rời khỏi, Du Mộng Điệp đi ở cuối cùng, lúc nàng xoay người đóng cửa lại, đôi mắt nàng đã đỏ hơn cả ban này.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Ánh sáng mặt trời giữa trưa từ ngoài cửa sổ rọi vào phòng, soi sáng cái bàn và cũng vô tình soi sáng luôn cái quan tài màu đen kia.

Phương Thất đột nhiên hét lên: “Người là ai? Tại sao người còn chưa đi ra?”

Liễu Trần cúi đầu ngồi tại bàn không hề động đậy, nếu không phải còn có hít thở thì người khác nhìn vào nhất định sẽ tưởng là một pho tượng La Hán của chùa nào đó được mang đặt tại đây.

Phương Thất không có trợn mắt, hần nghe thấy được tiếng hít thở rất nhẹ.

Liễu Trần lẳng lặng nói: “A di đà phật, bần tăng là Liễu Trần”

Phương Thất cười lạnh nói: “Ta còn chưa chết, không cần người siêu độ đâu”

Liễu Trần nói: “Bần tăng biết thí chủ vẫn chưa chết”

Phương Thất cười lạnh: “Chẳng lẽ người muốn ở chỗ này chờ ta chết rồi siêu độ cho ta phải không?”

Liễu Trần nói: “Thí chủ tuy không có chết nhưng đã có rất nhiều người vì thí chủ mà chết ở nơi này, huống hồ trong phòng này cũng có một vị nữ thí chủ vì thí chủ mà chết nữa”

Trong lòng của Phương Thất đột nhiên có một trận đau đớn nổi lên, lạnh lùng cười nói: “Nàng tuy đã chết nhưng cũng không cần đến người siêu độ. Người hãy trở về chùa làm hòa thượng của người đi, nơi này bất luận có chết bao nhiêu người cũng không có quan hệ tới người”

Liễu Trần than thở: “Ngã phật từ bi, không đành lòng thấy sinh linh đồ thân, không đành lòng để cho những vong hồn đã chết không có chỗ nương tựa, nơi này đao quang kiếm ảnh, gió tanh mưa máu, thí chủ hãy buông bỏ đồ đao, quay đầu là bờ”

Phương Thất đột nhiên ha ha cười to, vết thương ở hông lại nứt ra, máu chảy ra ướt đầm cả quần áo, điên cuồng cười, nói: “Ngã phật nếu từ bi thì tại sao lại để cho tứ ca bị người khác giết hại thành như vậy? Tại sao lại phải trêu ta như thế?”

Liễu Trần thản nhiên nói: “Tất cả ân oán oán trên thế gian, có nhân tất có quả, nhân quả tuần hoàn báo ứng, thí chủ hãy buông bỏ tất cả ân oán đi, trong lòng không có gì thì tự nhiên sẽ không phiền não nữa”

Phương Thất ha ha cười to, nói: “Buông bỏ? Người có thể buông bỏ được sao? Nếu người có thể buông bỏ thì tại sao lại khổ cực ngàn dặm tới nơi này làm gì?”

Liễu Trần trầm mặc.

Phương Thất cười lạnh: “Người là trưởng tử của Phương gia, không để ý đến người cha bệnh nặng và người mẹ cực khổ đau buồn, không để ý đến ta và tứ ca tuổi nhỏ không người chiếu cố, không để ý đến sự đau khổ của chúng ta, bỏ mặc tất cả mà đi làm hòa thượng, người là người không biết hiếu cũng là bất nhân bất nghĩa, có tư cách gì ở chỗ này nói đạo lý với ta?”

Liễu Trần không nói gì, trên mặt đột nhiên có một tia đau khổ xẹt qua.

Chẳng lẽ hắn chính là đại ca của Phương Ngọc Thành và Phương Thất, người con trưởng của Phương gia, Phương Ngọc Sơn?

Phương Thất lớn tiếng hét: “Người nói đi, chẳng lẽ người đã câm rồi sao?”

Liễu Trần bùi ngùi than thở: “Nhân sinh vô thường, tính mạng ngắn ngủi, do trong lòng thí chủ chứa nhiều ân oán nên phiền não vô cùng. Bần tăng năm đó xuất gia cũng chỉ là cố cầu phúc cho gia tộc, mong rằng thí chủ có thể hiểu được”

Phương Thất điên cuồng cười, máu ngay vết thương ở hông không ngừng phun ra, nói: “Ta hiểu được người nhưng người có hiểu lòng của người mẹ già đau đớn và buồn bã đến thế nào không? Người có hiểu rõ khi đó trong lòng ta và tứ ca đau đớn thế nào không? Người ngàn vạn lần chớ có quên người là trưởng tử, trưởng huynh vi phụ, còn người thì đến tột cùng làm được cái gì hả?”

Phương Thất vẫn điên cuồng cười, hần cười đến nỗi nước mắt cũng đã chảy ra, giống như đang phần nộ đối với một người xa lạ, tuy nhiên người xa lạ này, người hòa thượng này năm đó đã từng là đại ca của hắn.

Liễu Trần không hề nói lời nào, chỉ khê thở dài một tiếng, chậm rãi bước tới trước giường, đột nhiên tay vung ra như tia chớp cách không điểm vào huyệt ngũ của Phương Thất, tiếp đó hần chậm rãi kéo tấm chăn ra, nhìn vào vết thương ở hông của Phương Thất, máu đã chảy ra thấm đỏ hết cả giường. Hần lắc đầu, chậm rãi cởi vải băng vết thương trên người Phương Thất ra, tiếp đó lấy từ trong ngực áo ra một cái lọ thuốc có màu trắng như ngọc, bên trong nó là một loại thuốc màu đen, sau đó hần cẩn thận đổ thuốc vào vết thương của Phương Thất rồi lấy vải băng vết thương lại, dịu dàng như là một người mẹ đang lo cho con vậy.

Liễu Trần yên lặng nhìn Phương Thất đang ngủ say, khê thở dài một tiếng rồi chậm rãi bước ra ngoài.

Du Mộng Diệp vẫn ngơ ngác đứng ở trong sân, hai mắt hồng hết cả lên, Liễu Thanh Thanh thì đang nắm lấy tay nàng không nói tiếng nào, Tiểu Hồ đang ở trong sân dùng cây chơi đùa với mấy con kiến.

Du Mộng Diệp liền đi lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, nói: “Đại sư, anh ấy thế nào rồi?”

Liễu Trần chấp tay nói: “Đã phiền nữ thí chủ lo lắng, Phương thí chủ đã ngủ rồi, bần tăng đã tiếp thêm thuốc cho anh ta, hiện đã vô sự”

Du Mộng Diệp rưng rưng nước mắt, gật đầu nói: “Cửu Công mời đại sư vào trong”

Liễu Trần gật đầu.

Hiên Viên Hoảng than thở: “Đối với chuyện lần này thì lão ăn mày ta cũng đã mơ hồ cảm giác được có sự kỳ lạ nhưng lại cũng không ngờ tới chuyện sẽ diễn biến như thế”

Liễu Trần nói: “Lão thí chủ cả đời anh hùng, cứu khổ cứu nạn, đã phiền lão thí chủ lao tâm”

Hiên Viên Hoảng cười khổ, lắc đầu nói: “Lao tâm cái gì, lần này đúng là thật sự chưa kịp chuẩn bị, lúc đầu nếu có thể suy nghĩ nhiều thêm một chút nữa thì đã tránh được màn thảm kịch kia rồi”, Hiên Viên Hoảng nói xong, liền lắc đầu thở dài không thôi.

Liễu Trần nói: “Lão thí chủ không cần phải tự trách như vậy, thế sự nhân quả tuần hoàn, chuyện này cũng đâu thể trách ai được.”

La Nhất Dao đột nhiên lên tiếng: “Chuyện này cũng là do văn bối mà ra, nếu lúc ấy văn bối đi theo xem thì ít ra cũng có thể nhận biết người áo xanh đó không phải là người áo xanh mà văn bối đã gặp rồi”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

80. Chương 80: Đêm Trong Miếu Thổ Địa

Liễu Trần khê thở dài: “Nghiệt duyên, là nghiệt duyên, La thí chủ không cần tự trách như thế, đó cũng là kiếp số trong vận mệnh của họ”

La Nhất Dao nói: “Đại sư, những lời này nếu có thể tránh được thì đừng nói kéo”

Liễu Trần nói: “Phương Ngọc Thành Phương thí chủ do làm tổn thương người ta trước đó, anh ta dù chưa giết người nhưng Sở Thiên Nam lại bởi vì anh ta mà chết, vì vậy mới đưa tới họa của ngày hôm nay, trên giang hồ phân phân tranh tranh, vì danh đoạt lợi”, Liễu Trần cúi đầu, khẽ thở dài: “Thế nhân nhiều sự tranh đấu, người giết ta, ta giết người, đến cuối cùng phát hiện ra thì cũng là không. Có nhân trước đó thì ắt có quả của ngày hôm nay, bản tăng đến đây cũng là vì muốn hóa giải trường ân oán này, nguyện cho thế nhân có thể buông hạ đồ đao, quay đầu là bờ.”

La Nhất Dao nghe hần chậm rãi nói, trong giọng nói bình tĩnh nhưng lại tựa hồ tràn ngập sự bất đắc dĩ, tuy nhiên những lời này lại rất có đạo lý nên nhất thời cũng không thể phản bác gì.

Du Mộng Điệp vội la lên: “Đại sư đến đây chẳng lẽ không phải vì báo thù cho Tiểu Thần Long Phương tứ ca sao?”

Lúc vừa thốt lời này ra khỏi miệng thì Du Mộng Điệp đã biết bản thân đang hỏi một chuyện quá ngu ngốc, Phương Ngọc Sơn dù sao đã là người xuất gia, làm thế nào có thể vì sự phân tranh của thế gian mà đi giết người.

Liễu Trần lắc đầu, chậm rãi nói: “Bản tăng đã không còn là người của Phương gia”

Du Mộng Điệp nói: “Không, đại sư vẫn là người của Phương gia, chỉ là không ở trong tục thế mà thôi, nếu không phải thì tại sao lại vượt ngàn dặm xa xôi tới nơi này làm gì?”, lời nói của nàng không biết là đang tức giận hay là đau buồn nữa, trong đó cũng bao hàm vài phần trêu người.

Hiên Viên Hoảng lên tiếng: “Du nha đầu, không được vô lễ”

Liễu Trần cúi đầu, khẽ thở dài: “Cũng là do bản tăng tu hành chưa đủ”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Là Phương lão phu nhân bảo người mang thư cho đại sư phải không?”

Liễu Trần khẽ gật đầu.

Du Mộng Điệp đã hiểu được.

Phương lão phu nhân đã nhờ người mang thư đến cho Liễu Trần báo cho hần việc Phương Ngọc Thành bị hại và Phương Thất đang ngàn dặm truy tìm manh mối, chắc trong thư Phương lão phu nhân cũng không ghi rõ chi tiết gì cụ thể. Phương Ngọc Sơn của xưa kia, Liễu Trần của ngày nay sau khi biết chuyện thì lập tức tới đây, có lẽ trong lòng hần còn có tục niệm, hần lo lắng cho Phương Thất sẽ mất mạng tại nơi này và cũng không đành lòng thấy Phương Thất tạo sát nghiệt quá nặng, bất luận là nguyên nhân vì thì hần cũng đã tới rồi.

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Chẳng biết đại sư bây giờ có tính toán gì không?”

Liễu Trần nói: “Bản tăng định làm pháp sự ngay tại đây để siêu độ cho những vong hồn đã chết, sau đó sẽ khuyên bảo Phương thí chủ trở về Thần Long Sơn Trang, không biết lão thí chủ thấy thế có được không?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Đại sư là cao tăng đắc đạo, giúp siêu độ cũng tốt, chỉ là Phương tiểu huynh đệ kia rất khó khuyên giải đây, phải kiên nhẫn từ từ mà làm”

Liễu Trần nói: “Lão thí chủ trạch tâm nhân hậu, tất cả xin lão thí chủ giúp cho”

Hoàng hôn, sau cơn mưa to không khí trong ngôi thành tựa hồ tốt hơn rất nhiều, ánh nắng của trời chiều lại lần nữa rọi xuống ngôi thành, chiếu xuống con đường dài, chiếu xuống quán trọ Duyệt Lai, và cũng chiếu xuống một cái miếu thổ địa đồ nát ở phía bắc ngôi thành.

Thân ảnh của Liễu Trần phiêu hốt đi trên con đường dài, tiếp đó đứng lại trước cái miếu thổ địa.

Cửa miếu bằng gỗ trông rất xơ xác, những bức tường đồ nát, trước cửa miếu và trong sân cỏ hoang mọc nhiều, bên trong miếu có vài cây cột đã gãy đổ nằm đó, mái của ngôi miếu có một cái lỗ thủng to, bức tượng thổ địa giăng đầy mạng nhện, màu sắc của bức tượng cũng phai nhạt rất nhiều.

Đây là nơi mà cả những người ăn mày cũng không thèm đến.

Liễu Trần khẽ thở dài một tiếng, lau chùi một chỗ trước bàn thờ rồi khoanh chân ngồi xuống, hai bàn tay đan vào nhau, lòng bàn tay hướng lên trên đặt tại bụng, sau đó chậm rãi nhắm đôi mắt lại.

Trời đã vào đêm.

Những ngôi sao sáng trên trời chớp lóe, mỗi một ngôi sao đều trông giống một viên ngọc đang phát sáng, trời không chút gió.

Một trận gió đột nhiên thổi qua, từ ngoài tường có tám bóng đen phóng vào, tám người đều mặc đồ đen và đeo vải đen che mặt, đứng ở bãi cỏ hoang trong sân, tám cặp mắt sắc bén như đao nhìn vào Liễu Trần đang ngồi ở trong miếu.

Ánh trăng non chiếu ánh sáng bạc của nó xuyên qua lỗ thủng to trên mái nhà rơi vào Liễu Trần đang ngồi trong miếu.

Liễu Trần ngồi đó như lão tăng nhập định, từ lúc hắn ngồi xuống tới giờ thì không có nhúc nhích qua.

Một bóng đen đứng trong sân lớn tiếng hét: “Hòa thượng, ra đây chịu chết đi”

Liễu Trần vẫn bất động, tựa hồ là không hề nghe thấy gì.

Một bóng đen khác lại quát to: “Hòa thượng, mau ra đây nhận lấy cái chết”

Liễu Trần vẫn không động, dường như hắn đã trở thành người điếc rồi.

Một bóng đen khác kinh ngạc thốt: “Ồ...”

Một bóng đen đứng phía sau hắn nói: “Người đi xem sao.”, giọng nói của hắn rất trầm giống như ra lệnh.

Một bóng đen liền cúi đầu đáp: “Vâng” rồi chậm rãi bước vào trong miếu, đến giữa chừng chợt quay đầu lại.

Bóng đen ra lệnh quát: “Nhanh đi”

Cái bóng đen quay đầu không dám chần chờ, tay phải nắm chặt chuôi đao, chậm chậm bước vào, tới trước mặt Liễu Trần, lớn tiếng gọi: “Hòa thượng”

Liễu Trần vẫn không động đậy.

Cái bóng đen ‘a’ một tiếng, hắn đột nhiên làm ra một động tác rất kỳ quái, tiếp đó vươn tay trái ra sờ sờ vào cái đầu trọc bóng hường của Liễu Trần.

Liễu Trần vẫn bất động.

Cái bóng đen kỳ quái nhìn Liễu Trần một chút, tiếp đó lại nhìn vào bức tượng thổ địa rồi đưa tay dò xét việc hít thở tại mũi của Liễu Trần, không có hơi thở.

Cái bóng đen kinh ngạc nhíu mày rồi quay ra bên ngoài nói: “Hắn hắn hắn hình như đã chết rồi?”

Bóng đen ra lệnh khi này quát hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Cái bóng đen nói: “Hắn hắn và bức tượng của thổ địa giống nhau, không còn hơi thở”

Bóng đen ra lệnh suy nghĩ trong chốc lát, lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ hắn đã nhập định?”

Một bóng đen khác hỏi: “Nhập định là cái gì?”

Bóng đen ra lệnh nói: “Có nói người cũng không hiểu, chúng ta mau đi vào, hắn nếu đã nhập định thì đây đúng là thời cơ tốt để giết hắn”

Một luồng gió lớn thổi qua, mấy cái bóng đen trong sân phóng vào trong miếu và vây quanh Liễu Trần đang ngồi đó, cái bóng đen tiến vào trước tiên lại đưa tay sờ sờ cái đầu trọc của Liễu Trần, nói: “Mọi người xem đây, ta đâu có nói bậy”

Hắn quả thật không có nói bậy, Liễu Trần vẫn đang ngồi đó không động đậy.

Mấy cái bóng đen lấy làm kỳ quái nhìn vào Liễu Trần, bóng đen thủ lĩnh nghi hoặc nói: “Hình như đầu của hắn vẫn còn ấm?”

Các bóng đen khác nghe được đều lấy làm kinh hãi, trong thoáng chốc đã tản ra, bóng đen thủ lĩnh vẫn đứng đó, nói: “Các ngươi sợ cái gì? Hẳn quả thật là không còn thở nữa”

Một bóng đen khác lên tiếng: “Thôi đừng nói gì nữa, hãy cùng tiến lên chặt đầu hắn xuống, chỉ có lấy đầu hắn ra khỏi cổ thì đó mới tính là chết thật sự”

Mấy cái bóng đen lại chậm rãi tiến đến bao quanh Liễu Trần, bóng đen thủ lĩnh ho khan một tiếng, tiếp đó tám loại binh khí đồng thời vung ra như tia chớp đánh tới Liễu Trần.

Liễu Trần vẫn khoanh chân ngồi đó, ánh trăng sáng vẫn vô tư chiếu vào người hắn.

Tám loại binh khí như tia chớp ập tới nhưng động tác của tám bóng đen đồng thời dừng lại, Liễu Trần khoanh chân tĩnh tọa tại đó đã không thấy đầu nữa.

Tám bóng đen đứng bất động nhìn nhau, chúng trông giống như những bức tượng La Hán vậy, vĩnh viễn duy trì một loại động tác cùng nét mặt, tuy nhiên cái khác là trên tay bọn chúng lại có đao có kiếm.

Đao kiếm giết người.

Nhưng đao kiếm của chúng lần này không giết được ai cả, một hòa thượng cũng không, ngay khi bọn chúng đồng thời ra tay, đao kiếm trên tay đồng thời ập tới Liễu Trần thì bọn chúng cũng đồng thời cảm giác được có người dùng chỉ nhanh như tia chớp điểm vào các huyệt đạo trên người bọn chúng.

Huyệt đạo của tám người đồng thời bị điểm, vì thế tám bóng đen mới giống như những bức tượng đứng tại chỗ không thể cử động.

Đột nhiên bọn chúng nghe được một tiếng niệm phật vang lên trong miếu: “A di đà phật, các vị thí chủ đêm tối đến đây, bản tăng không kịp tiếp đón, thật thất kính”

Tám người ai cũng không thể nói được lời nào, huyệt cam của bọn họ đã bị điểm trúng.

Lòng của tám bóng đen nặng trĩu, tên hòa thượng vừa rồi như tượng ngồi đó mà có thể trong khoảnh khắc đồng thời điểm vào huyệt đạo trên người của tám người, thân thủ nhanh như vậy có nằm mơ cũng nghĩ không ra.

Tám bóng đen trong nháy mắt đều tuyệt vọng, giờ phút này nếu hòa thượng muốn giết bọn chúng quả thật là dễ như trở bàn tay, bọn chúng bây giờ như những con dê chỉ chờ đồ tể hạ đao mà thôi.

Đột nhiên có một tiếng quát khê vang lên, ánh sáng chiếu vào trong miếu đột nhiên tắt đi, từ cái lỗ thủng to trên mái nhà một người mặc đồ xanh phóng xuống, trong tay cầm một thanh kiếm màu xanh nhạt lóe hàn quang rợn người, đâm thẳng xuống đỉnh đầu Liễu Trần.

Liễu Trần tựa hồ không có nghe cũng không nhìn thấy.

Ánh sáng lạnh lẽo của thanh trường kiếm lóe ra, thế như sét đánh đã tới đỉnh đầu của Liễu Trần.

Liễu Trần chậm rãi vươn tay, động tác thong thả tựa như một lão nhân treo cái giỏ lên tường, nhưng động tác nhìn rất chậm đó đột nhiên đã đón lấy được mũi kiếm nhanh chóng của người áo xanh.

Thanh trường kiếm của người áo xanh không thể đâm xuống thêm một tấc nào nữa, nó đột nhiên dừng lại, thì ra mũi kiếm đã bị hai đầu ngón tay kẹp chặt, giống như là cắm vào một hòn đá to cứng rắn, có muốn tiến thêm một chút cũng khó.

Thời gian dường như dừng lại, Liễu Trần đứng ở trong miếu cúi đầu nhìn cái bóng in trên mặt đất, tay phải vẫn để tại đỉnh đầu, ngón trỏ và ngón giữa vẫn kẹp mũi kiếm, thân thể của người áo xanh vẫn ở tại không trung phía trên đầu Liễu Trần, tám người mặc đồ đen hình thành một vòng tròn bất động, đao kiếm trong tay đều cùng hướng về một hướng, toàn bộ mọi hành động đều đã đứng lại theo thời gian ngừng trôi.

Mồ hôi trên lưng của người áo xanh đã tuôn ra thấm ướt hết cả áo, nhỏ luôn xuống đỉnh đầu của Liễu Trần.

Một tiếng ‘cạch’ nhỏ vang lên, vô số ngân châm từ trong tay trái người áo xanh phóng ra, nhanh như gió cuốn bắn về phía Liễu Trần.

Là gió thì không thể đón đỡ, lúc người cảm giác được gió thì nó đã thổi tới người rồi.

Người áo xanh cười lạnh, với khoảng cách gần như vậy mà phóng ra Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm bá đạo thì hòa thượng này làm sao mà sống được.

Theo tiếng “cạch” nhỏ phát ra thì Liễu Trần đứng phía dưới người áo xanh cũng như làn gió tan biến, thanh kiếm bị kẹp chặt đã được buông ra, thân thể đang rơi xuống, người áo xanh lấy làm kinh hãi vội vàng chống mũi kiếm xuống đất rồi lợi dụng phản lực xoay người trên không phóng đi, cả người từ trong miếu đã vọt ra bãi cỏ hoang ngoài sân miếu.

Người áo xanh đưa tay quạt trán một cái rồi thẳm thở phào, nhưng sau đó hắn đột nhiên cảm giác được có người đang ở sau lưng vỗ nhẹ vào vai hắn.

Người áo xanh hoảng hốt vội phóng lên không trung, sau đó đập tường phóng ra ngoài rồi vẫn tiếp tục khinh công phóng đi, hiện trước mặt hắn là những đồi cát vàng vô tận, tuy nhiên hắn lại cảm giác được có người đang vỗ nhẹ vào vai của hắn.

Người áo xanh kinh hãi, vội đảo kiếm chém về phía sau nhưng phía sau hắn chẳng có một bóng người.

Chẳng lẽ là gặp quỷ?

Người áo xanh ngơ ngác đứng ở trên đồi cát, không ngừng quan sát xung quanh, tuy nhiên chỉ thấy một hoang mạc trống trải yên tĩnh không người, bầu trời đầy những ngôi sao không ngừng chớp lóe tựa như đang cười nhạo hắn, người áo xanh cắn răng, lớn tiếng quát: “Người ở đâu? Mau ra đây”

Một tiếng niệm phật từ phía sau truyền đến, tựa như vang lên bên tai: “A di đà phật, thí chủ đang tìm bần tăng phải không?”

Người áo xanh vội quay đầu lại, dưới ánh trăng sáng, thân hình gầy yếu của Liễu Trần đang đứng đó cách hắn không tới một thước.

Người áo xanh kinh hãi, lại một kiếm như độc xà đâm ra, thân kiếm màu xanh nhạt dưới ánh trăng lóe ra thanh quang mờ ảo, nhanh như tia chớp phóng tới cổ họng của Liễu Trần.

Nhất kiếm phong hầu!

Một kiếm này, hắn đã sử dụng toàn lực.

Có thể né tránh một kiếm này của hắn, trên đời tuyệt không có mấy người.

Liễu Trần vẫn lẳng lặng đứng đó, tựa hồ không có nhìn thấy kiếm đang đâm tới, tuy nhiên ngay khi mũi kiếm sắp chạm vào yết hầu thì Liễu Trần lại chậm rãi vươn tay lên, động tác của hắn rất, rất chậm, tựa như một hòa thượng đang chầm chậm quét lá đa trong sân, và hai ngón tay lại kẹp chặt lấy mũi kiếm nhanh như tia chớp của người áo xanh.

Trên trán của người áo xanh mồ hôi đã chảy ra.

Liễu Trần đứng dưới ánh trăng nhìn người áo xanh, ánh mắt nhu hòa ấm áp, chậm rãi hỏi: “Bắc Hải Thần Quân là gì của ngươi?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

81. Chương 81: Lễ Vật Thần Bí

Người áo xanh ngẩn ra, giật mình hỏi: “Người người làm thế nào biết được?”

Liễu Trần cúi nhìn thanh trường kiếm đang phát ánh sáng xanh trong tay người áo xanh, nói: “Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải thí chủ cùng bần tăng từng có duyên gặp mặt, ngày đó Độc Cô thí chủ đã cùng bần tăng gặp nhau trong một rừng trúc tỷ thí kỳ nghệ, sau đó Độc Cô thí chủ lấy trúc làm kiếm và diễn luyện cho bần tăng chiêm ngưỡng bộ Quy Hải Kiếm Pháp này, một kiếm vừa rồi của thí chủ có phải là kiếm thứ mười tám trong Quy Hải Kiếm Pháp “Độc Long Xuất Hải” không?”

Người áo xanh ngậy người, trên trán mồ hôi không ngừng tuôn ra, hần đột nhiên cảm giác được tay chân lạnh như băng.

Hai ngón tay của Liễu Trần vẫn kẹp lấy mũi kiếm, ánh mắt hiền từ ảm áp, chậm rãi hỏi: “Kiếm pháp của thí chủ là do Độc Cô thí chủ đích thân truyền cho à?”

Người áo xanh hít một hơi, trên trán tràn đầy mồ hôi, gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Liễu Trần chậm rãi gật đầu rồi buông lưỡi kiếm ra, nói: “Thí chủ vừa rồi từ trên nóc của miếu phóng xuống xuất ra một kiếm kia, một chiêu Long Quy Thương Hải thật làm bản tăng thất kinh”

Người áo xanh cắn răng, hỏi: “Người còn biết cái gì nữa?”

Liễu Trần cúi đầu đứng dưới ánh trăng, chậm rãi hỏi: “Thí chủ họ Sở phải không?”

Người áo xanh chấn động, cả kinh nói: “Người người?”

Liễu Trần nói: “Thí chủ đương nhiên cũng biết bản tăng là ai mà”

Người áo xanh nhìn chằm chằm vào Liễu Trần, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi, trường kiếm trong tay cũng buông lỏng xuống, không nói không rằng.

Hần đương nhiên biết Liễu Trần là ai, nếu không thì sao lại tới miếu thổ địa mà giết người chứ.

Nhưng hắn cũng tuyệt không ngờ, võ công của hòa thượng này lại cao đến như vậy, chẳng những cao, hơn nữa còn nhìn thấu lai lịch sự thừa của hắn.

Liễu Trần chậm rãi ngẩng đầu lên, từ tốn nói: “Bản tăng tục gia họ Phương, tên là Ngọc Sơn, sau khi xuất gia có pháp danh là Liễu Trần, hy vọng có thể nguyện cầu cho tất cả ân oán cừu hận trên thế gian được hóa giải, tất cả mọi vong linh và oan hồn đều được siêu độ, thí chủ có hiểu được ý tứ của bản tăng không?”

Người áo xanh cắn răng đáp: “Ta hiểu được”

Liễu Trần nói tiếp: “Phương Ngọc Thành Phương thí chủ hiện đã tàn phế, Phương Ngọc Thụ thân bị trọng thương, thù hận của Sở thí chủ cũng tính là đã báo rồi, chi bằng hãy buông hạ đồ đao, hóa giải đoạn ân oán này đi, không biết Sở thí chủ có đồng ý không?”

Người áo xanh gật đầu đáp: “Đồng ý.”

Trong ánh mắt của Liễu Trần lại toát ra vẻ ảm áp, chậm rãi gật đầu nói: “A di đà phật, thiện tai thiện tai, buông hạ đồ đao, lập địa thành phật, Sở thí chủ sau này có thể an hưởng thái bình rồi”

Người áo xanh đột nhiên cười lạnh nói: “Nhưng có một người không đồng ý”

Liễu Trần hỏi: “Bản tăng có thể đi khuyên bảo, không biết vị thí chủ đó là ai?”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Người không cần đi, hắn đã tới rồi”

Liễu Trần ngạc nhiên thốt: “Thật vậy?”

Người áo xanh nói: “Nếu không tin hãy quay đầu lại xem đi”

Liễu Trần chậm rãi quay đầu lại, dưới ánh trăng sáng đang có một cái bóng màu xanh phóng nhanh đến, chớp mắt một cái đã tới trước mặt, Liễu Trần nhìn thấy liền niệm: “A di đà phật, thì ra là”, cái bóng màu xanh đột nhiên quát to: “Cẩn thận”

Liễu Trần liền quay đầu lại, người áo xanh đứng phía sau đột nhiên xuất kiếm, thân kiếm màu xanh nhạt dưới ánh trăng chớp lóe màu xanh mờ mờ, nhanh như tia chớp đâm tới Liễu Trần, nhưng trong chớp mắt lại bị hai ngón tay của Liễu Trần bắt được.

Mồ hôi trên trán của người áo xanh lại tuôn ra nhiều hơn, từng giọt từng giọt nặng nề rơi xuống.

Liễu Trần chậm rãi quay đầu lại, hai ngón tay vững vàng kẹp lấy thanh kiếm, nhìn người áo xanh khẽ thở dài rồi chậm rãi nói: “Sở thí chủ vì sao không chịu hiểu mà lại cứ ngoan cố như thế?”

Cái bóng màu xanh đi tới đứng bên cạnh Liễu Trần, cắn răng nói: “Người này giết người như ma, tác ác đa đoan, vừa rồi lại dám ra tay ám toán đại sư nữa, lưu lại thật là tai họa, để ta kết liễu hắn...”, lời còn chưa nói xong thì kiếm trong tay phải đã tà tà đâm ra nhưng nhanh như tia chớp đã tới cổ họng của người áo xanh.

Người áo xanh cũng không tránh né, hắn đột nhiên nhắm chặt đôi mắt.

Một kiếm này xuất ra quá đột ngột, quá nhanh, kiếm quang chợt lóe đã tới cổ họng của hắn, kiếm trong tay hắn vẫn còn bị hai ngón tay Liễu Trần kẹp chặt ở đó, hắn tuyệt đối tránh không thoát một kiếm này.

Trong lúc cấp bách đó thì Liễu Trần vẫn dùng tay phải kẹp lấy kiếm của người áo xanh, tay trái đột nhiên vươn ra chụp lấy cổ tay cầm kiếm của cái bóng màu xanh, trường kiếm sắp đâm vào cổ họng của người áo xanh đột nhiên dừng lại.

Người áo xanh đột nhiên mở mắt, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Sắc mặt của Liễu Trần chậm rãi thay đổi, ánh mắt vốn âm áp đột nhiên toát ra một tia buồn bã.

Ngay tại ngực trái của hắn đã có một thanh chủy thủ cắm vào.

Thanh chủy thủ dài bảy tấc đã cắm sâu vào ngực của hắn, chỉ còn lại cái chuôi ở ngoài.

Ngay khi tay phải cầm kiếm của cái bóng màu xanh bị Liễu Trần chụp lấy thì tay trái của hắn xuất ra một thanh chủy thủ trở tay đâm vào ngực trái của Liễu Trần.

Liễu Trần lẳng lặng cúi nhìn thanh chủy thủ đang cắm trước ngực, cánh tay đang nắm lấy cổ tay phải của cái bóng màu xanh đột nhiên phát lực bóp mạnh, sức lực của cái bóng màu xanh đột nhiên hoàn toàn biến mất, một trận đau đớn từ phía cổ tay truyền ra khắp thân thể, xương tay dường như đã bị bóp nát, mồ hôi toàn thân tuôn ra thấm ướt cả quần áo.

Liễu Trần khẽ thở dài rồi từ từ buông tay ra khỏi cổ tay của cái bóng màu xanh, hai ngón tay bắt lấy thanh trường kiếm liền động, người áo xanh đang cầm kiếm đột nhiên cảm giác được có một luồng lực đạo hùng hậu truyền từ thân kiếm đến tay, hắn vội vàng buông tay ra, lưỡi kiếm bằng thép tinh cương bách luyện đột nhiên nát bấy, mảnh vỡ văng ra bốn phía rơi xuống bãi cát vàng.

Tiếp đó Liễu Trần chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, ngược nhìn người áo xanh và cái bóng đứng bên cạnh hắn một chút rồi nhắm mắt lại, thanh chủy thủ cắm trước ngực vẫn chưa rút ra, máu đỏ đã thấm ướt tầng bào.

Chủy thủ tuy ngắn nhưng lại đâm xuyên qua trái tim, đây là một đao trí mạng.

Liễu Trần chết cũng chưa từng nghĩ đến, cái bóng màu xanh này, người hắn quen biết này lại đột nhiên ra tay với hắn.

Người mà bản thân luôn nghĩ rằng không có nguy hiểm gì thì thường là người đáng sợ nhất.

Sáng sớm, mặt trời đã từ phương đông hiện lên, sương mù đã dần dần tan đi.

Hiền Viên Hoảng đang ngồi ở trong phòng uống trà, một người già rồi thì luôn thức khuya, ngủ ít và thức dậy rất sớm.

Ánh mắt của ông yên lặng nhìn ra ánh bình minh ngoài cửa sổ, trong sân trên những cây bạch dương xanh biếc có nhiều chim đang cất tiếng hót thanh thúy của chúng, Hiền Viên Hoảng chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt của ông rất âm áp và hiền hòa, tựa như nhìn thấy một đứa trẻ vừa mới sinh ra vậy.

Trông thấy loại vẻ mặt này, ai có thể tưởng tượng ra ông là một lão nhân tóc bạc tang thương không? Ông đã kinh qua không biết bao nhiêu kinh đào hải lãng, sinh tử quan đầu, tuế nguyệt phong sương như những vết đao sắc bén đã in thành những nếp nhăn thật sâu dày trên gương mặt ông, trong mỗi một nếp nhăn không biết có ẩn dấu bao nhiêu chuyện và bao nhiêu khổ đau vui buồn nữa? Nhưng bất luận là bao nhiêu tang thương cũng không bì nổi với ánh mắt bình tĩnh, hiền hòa và âm áp của ông.

Một người có ánh mắt xem nhẹ thế sự, khám phá hồng trần có thể là như thế này sao?

Giờ phút này, trong ánh mắt toát ra sự bình tĩnh và âm áp kia đang suy nghĩ gì đây?

Vào hoàng hôn của ngày hôm qua, ông đã hạ lệnh cho Bắc Hải Vũ thu thập tất cả thi thể của những đệ tử Cái Bang chết gần đây nhất để an táng, Bắc Hải Vũ đã tìm và mang họ đặt trong hơn mười quan tài đem đến để chờ Liễu Trần đại sư tới làm pháp sự siêu độ cho họ.

Cuộc sống vẫn cứ từ từ trôi đi, khi người ta chết đi cũng là hai bàn tay trắng, còn có thể mang theo vật gì đây?

Hiên Viên Hoảng chợt mỉm cười, sau đó thở dài một cái, trời đã sáng rồi sao Liễu Trần hòa thượng vẫn chưa thấy tới?

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, chỉ nghe Tiểu Quế Tử ở bên ngoài nói: “Lão nhân gia, tiểu nhân là Tiểu Quế Tử, tiểu nhân có thể vào được không ạ?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Vào đi”

Tiểu Quế Tử cười hì hì đẩy cửa bước vào, trong tay hắn có cầm một cái hộp màu đỏ pha vàng, nói: “Xin chào lão nhân gia, xin hỏi đêm qua ngủ có ngon không?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười đáp: “Rất ngon”

Tiểu Quế Tử cười hì hì nói: “Ông chủ của quán gần đây vắng mặt, nếu có gì không được chu đáo xin lão nhân gia cứ nói với tiểu nhân, tiểu nhân nhất định sẽ làm cho lão nhân gia hài lòng”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Không có gì đâu, lão ăn mày ta cả đời đã quen khổ rồi, nay đột nhiên lại được phục vụ chu đáo tại đây, ta cũng có chút không quen, tất cả mọi việc đều tốt”

Tiểu Quế Tử nói: “Bẩm lão nhân gia, việc là thế này, vừa rồi có người bảo tiểu nhân mang cái hộp này giao cho Phương đại gia, nhưng Phương đại gia..... Phương đại gia..... lại bảo tiểu nhân mang tới cho lão nhân gia”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Được, cứ đặt lên bàn đi”

Tiểu Quế Tử đặt cái hộp lên bàn, xong cười hì hì đứng ra một bên nhìn ông.

Hiên Viên Hoảng cười cười, rồi chậm rãi đưa tay mở nắp hộp, lòng của ông đột nhiên nặng trĩu, vẻ tươi cười trên mặt cũng mất đi.

Tiểu Quế Tử đứng bên cạnh đột nhiên ‘á’ một tiếng rồi ngã ngồi trên đất, cả người không ngừng phát run.

Hiên Viên Hoảng nhìn vào bên trong hộp thật lâu, trên mặt không có biểu hiện gì.

Trong hộp là một cái đầu người.

Một cái đầu người bóng lũng, trên đầu có chín chấm đỏ.

Là đầu của Liễu Trần, đôi mắt đã nhắm lại, vẻ mặt rất yên bình, nhìn không ra là có vẻ gì đau khổ cả, đầu của hắn đã bị chặt đi và đặt trong cái hộp này.

Một lúc lâu sau, Hiên Viên Hoảng mới khẽ thở dài rồi chậm rãi đóng nắp hộp lại, quay đầu nhìn sang Tiểu Quế Tử đang run như cây sậy ngồi dưới đất, hỏi: “Là ai mang tới vậy?”

Tiểu Quế Tử bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, run run nói: “Là là là”

Hiên Viên Hoảng đưa tay ra nâng hán dẫy, chậm rãi hỏi: “Là ai?”

Tiểu Quế Tử đưa mắt nhìn cái hộp, đột nhiên giữa hai chân hắn có một dòng nước theo quần chảy xuống. Hiên Viên Hoảng lại thở dài, chậm rãi hỏi tiếp: “Đừng khấn trương, nói xem là ai?”

Tiểu Quế Tử lắp bắp trả lời: “Là là một tên ăn mày đưa tới!”

Hiên Viên Hoảng đạo: “Người có nhìn rõ mặt của hắn không?”

Tiểu Quế Tử dường như sắp khóc, méo máo nói: “Có có mặt mặt của hắn rất dơ bẩn”

Hiên Viên Hoảng thở dài, gật đầu nói: “Người ra ngoài đi, chuyện này đừng tiết lộ cho ai biết đó”

Tiểu Quế Tử nói: “Dạ tiểu nhân tiểu nhân xin phép”, hai chân hần run run từ từ bước đi, khi tới cửa vừa cất bước thì vấp gạch cửa té xuống, tiếp đó nhanh chóng đứng lên, quên luôn cả việc đóng cửa chạy đi như bị ma đuổi.

Hiên Viên Hoảng nhìn theo bóng lưng của Tiểu Quế Tử, nhú mày, vẻ mặt đột nhiên rất kỳ lạ.

Du Mộng Điệp không có vẻ vui tươi như trước, sắc mặt tiều tụy bước vào.

Có phải đêm qua nàng ngủ không ngon không? Có lẽ là không chớp mắt? Nếu không như thế thì làm sao mà tiều tụy đến thế? Một cô nương rất hay cười tại sao bây giờ không cười nữa?

Du Mộng Điệp ngơ ngác đến trước bàn ngồi xuống, cúi đầu, không nói lời nào.

Nàng đang chờ Hiên Viên Hoảng hỏi nàng, hỏi nàng tại sao không vui, tại sao lại tiều tụy như thế, nhưng Hiên Viên Hoảng lần này chẳng hề hỏi han gì.

Du Mộng Điệp đợi thật lâu, trong lòng lấy làm lạ, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Hoảng, đôi mắt của Hiên Viên Hoảng vẫn nhìn chăm chăm vào cái hộp trên bàn, ánh mắt của ông không còn hiền hòa nữa, trái lại tựa hồ toát ra một tia bi thương và đau xót. Du Mộng Điệp nhìn theo ánh mắt của ông thì thấy được một cái hộp rất đẹp đang đặt trên bàn.

Trong ánh mắt tiều tụy của Du Mộng Điệp liền lộ ra thần sắc tò mò, nàng liền đưa tay ra chuẩn bị mở cái hộp thì Hiên Viên Hoảng đột nhiên lên tiếng: “Chậm đã”

Du Mộng Điệp lấy làm kinh hãi, cánh tay dừng ở giữa không trung, hỏi: “Sao vậy Cửu Công?”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Con muốn xem bên trong chứa vật gì phải không?”

Du Mộng Điệp kinh ngạc nói: “Dạ đúng vậy.”, nàng đột nhiên phát hiện ra sắc mặt của Hiên Viên Hoảng rất ngưng trọng, loại vẻ mặt này nàng chưa bao giờ thấy qua ở Hiên Viên Hoảng, Du Mộng Điệp cắn cắn môi, nàng đột nhiên ý thức được chuyện này nghiêm trọng rồi.

Hiên Viên Hoảng hít một hơi thật sâu, nếp nhăn trên mặt dường như nhiều thêm, ông chậm rãi nói: “Con không cần nhìn, ta có thể nói cho con biết, bên trong là một cái đầu người”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

82. Chương 82: Nghi Ảnh Trọng Trọng

Du Mộng Điệp lấy làm kinh hãi, vội vàng rút cánh tay trở về, hỏi: “Là..... là đầu của ai?”

Ánh mắt của Hiên Viên Hoảng vẫn nhìn vào cái hộp, chậm rãi nói: “Con vĩnh viễn sẽ không bao giờ nghĩ ra là đầu của ai”

Du Mộng Điệp nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Hiên Viên Hoảng, thân thể run rẩy một cái, kinh ngạc hỏi: “Cửu Công, rốt cuộc..... rốt cuộc là là của ai?”

Hiên Viên Hoảng hít một hơi thật sâu, nói: “Là của một người đã ở cùng chúng ta vào hoàng hôn hôm qua”

Du Mộng Điệp nhú mày nói: “Bắc Hải huynh? La Nhất Dao? Còn ai nữa đây?”, nàng suy nghĩ một hồi: “Phương Thất?”, nghĩ tới đây sắc mặt của Du Mộng Điệp liền đại biến, đột nhiên đứng dậy định lao ra ngoài, Hiên Viên Hoảng đột nhiên thấp giọng quát: “Đứng lại”

Du Mộng Điệp ngơ ngác đứng lại, kinh ngạc há to miệng nhìn Hiên Viên Hoảng, sắc mặt của nàng trong chớp mắt đã tái nhợt.

Hiên Viên Hoảng ngẩng đầu lên nhìn Du Mộng Điệp một chút, thở ra một hơi, nói: “Không phải nó đâu, con ngồi xuống đi.”

Du Mộng Điệp vô lực đưa tay lên áp vào lòng ngực của nàng, trái tim của nàng vẫn còn đang kinh hoàng đập loạn không ngừng. Nàng chậm rãi quệt quệt mồ hôi trên trán, thở phào một hơi rồi ngồi xuống, gất giọng: “Cửu Công làm con sợ muốn chết.”

Hiên Viên Hoảng cũng không có cười, trên mặt cũng không hề biểu hiện gì, nhìn Du Mộng Điệp, hỏi: “Con có thấy qua võ công của Liễu Trần chưa?”

Du Mộng Điệp gật đầu đáp: “Dạ, đã thấy”, nàng đột nhiên lấy làm kinh hãi, đôi mắt mở to, giật mình lắp bắp: “Chẳng lẽ chẳng lẽ là đầu của Liễu Trần đại sư?”

Hiên Viên Hoảng nhìn Du Mộng Điệp, nhưng nếp nhăn trên mặt càng hằn sâu, chậm rãi gật đầu.

Đôi mắt của Du Mộng Điệp tròn tròn, thốt: “Điều này điều này sao có thể?”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Bây giờ con đã chuẩn bị tư tưởng chưa?”

Du Mộng Điệp nhú mày, rồi gật đầu.

Hiên Viên Hoảng không nói lời nào đẩy cái hộp tới trước mặt Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp nhìn gương mặt ngưng trọng của Hiên Viên Hoảng, run rẩy vươn tay ra mở nắp hộp, vừa nhìn thoáng qua đã nhanh chóng đẩy nắp lại, đôi tay run rẩy đẩy cái hộp ra giữa bàn, sắc mặt trắng bệch.

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Bây giờ con đã nhìn thấy chưa?”

Du Mộng Điệp chậm rãi gật đầu.

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Con nhìn thấy cái gì?”

Du Mộng Điệp dùng sức lắc đầu, một người con gái nhìn thấy một cái đầu bị chặt đương nhiên sẽ không muốn xem xét kỹ lưỡng, hơn nữa còn là người hòa thượng đã từng ra tay cứu nàng.

Hiên Viên Hoảng hít một hơi thật sâu, nhìn Du Mộng Điệp hỏi: “Con có thấy Liễu Trần xuất thủ lần nào chưa?”

Du Mộng Điệp gật đầu, nàng đã thấy qua Liễu Trần xuất thủ, ngay đêm đó trong cơn mưa to và bầu trời đầy sấm chớp, Liễu Trần với đôi tay xích thủ không quyền đánh với Phương Thất đang điên cuồng, ra tay nhanh như tia chớp điểm vào tám huyệt đạo trên người Phương Thất, tốc độ ra tay quả thật là nhanh đến nỗi không thể hình dung. Nếu không phải hắn đột nhiên xuất hiện thì nàng đã chết dưới kiếm của Phương Thất rồi, nếu không có hắn thì Phương Thất đêm đó cũng sẽ mất máu kiệt lực mà chết.

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Con thấy võ công của đại sư so với Phương Thất như thế nào?”

Du Mộng Điệp lắc đầu, thở dài, nói: “Bất phân cao thấp”

Hiên Viên Hoảng lại hỏi: “Con thấy võ công của Phương Thất so với Phương Ngọc Thành như thế nào?”

Trong mắt Du Mộng Điệp tựa hồ đột nhiên lóe sáng, tuy nhiên cười khổ nói: “Mặc dù Phương tứ ca có đến nhà con một lần nhưng khi đó con vẫn còn nhỏ nên cho tới giờ cũng chưa thấy qua Phương tứ ca xuất thủ, thật sự là không cách nào phán đoán.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, chậm rãi nói: “Ta đã thấy qua”

Du Mộng Điệp thốt: “Thật vậy?”

Hiên Viên Hoảng nói: “Con có biết thiên hạ đệ nhất ác nhân Diêm La Vương hay không?”

Du Mộng Điệp gật đầu đáp: “Con có nghe đại ca nói qua, người này chẳng những ác quán mãn doanh, hơn nữa võ công còn cao cường trên đời hiếm thấy”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, nói: “Lúc Phương Ngọc Thành giết Diêm La Vương, lão ăn mày ta lúc ấy cũng đứng ở bên xem cuộc chiến”

Du Mộng Điệp hít vào một hơi, nói: “Thì ra tên đại ma đầu đó là do Phương tứ ca giết, tình huống lúc ấy thế nào hả Cửu Công?”

Hiên Viên Hoảng có chút cười cười, trên mặt lộ ra một vẻ lạnh lùng hiem thấy, nói từng chữ: “Phương Ngọc Thành giết Diêm La Vương chỉ dùng có một đao”

Đôi mắt của Du Mộng Điệp lại tròn tròn, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc, thốt: “Chỉ có một đao?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Đúng vậy, chỉ có một đao thôi”, rồi thở dài nói tiếp: “Một đao đó rất nhanh và uy mãnh, đương kim trên đời khó có người có thể địch, một đao kia hiện ra, Diêm La Vương đã thật sự đến địa phủ bá kiến Diêm Vương”

Ánh mắt của Du Mộng Điệp lộ ra vẻ kính nể, nói: “Trách không được tại sao Phương tứ ca được xưng là Tiểu Thần Long, quả nhiên danh bất hư truyền”, nàng đột nhiên nhớ tới chuyện xảy ra với Phương Ngọc Thành, sự đau đớn trong lòng liền dâng lên.

Hiên Viên Hoảng gật đầu hỏi tiếp: “Con có thấy Phương Thất xuất thủ qua chưa?”

Du Mộng Điệp gật đầu, Phương Thất ra tay nhanh chóng vô cùng, ứng biến cực nhanh, đao pháp tinh diệu, đích xác cũng rất hiem thấy.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói: “Lão ăn mày ta cũng đã thấy qua nó xuất thủ, võ công và đao pháp của nó cùng với Phương Ngọc Thành cũng bất phân cao thấp”

Du Mộng Điệp nhíu mày hỏi: “Thật sự?”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu.

Du Mộng Điệp rất tin tưởng sự phán đoán của Hiên Viên Hoảng, nàng biết Hiên Viên Hoảng có kiến thức và nhãn quang cực cao, lời ông nói ra thì nhất định sẽ không sai.

Du Mộng Điệp đột nhiên liếc nhìn cái hộp trên bàn, thân thể lại run một cái, hỏi: “Ý của Cửu Công đến tột cùng là gì?”

Hiên Viên Hoảng nhìn vào cái hộp trên bàn, chậm rãi nói: “Ý của ta là, với võ công của Liễu Trần thì trên đời căn bản không ai có khả năng giết được”

Du Mộng Điệp ngây ngốc nhìn vào cái hộp, cái hiểu cái không, gật đầu.

Hiên Viên Hoảng nói: “Liễu Trần hòa thượng trước khi xuất gia cũng đã nhiều năm khổ luyện võ công gia truyền, võ công lúc ấy chỉ sợ so với Phương Ngọc Thành cũng giống nhau, sau khi xuất gia thì khổ công nghiên cứu pháp pháp và trở thành cao tăng đắc đạo, tâm vô bụi trần, võ công chỉ sợ đã tiến thêm một tầng nữa, thâm sâu không lường được, một tuyệt thế cao thủ như vậy thì con nói ai có thể giết được đây?”

Du Mộng Điệp hít một hơi thật sâu, nhíu mày hỏi: “Vậy Cửu Công cho rằng là ai đã ra tay?”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, đột nhiên nói: “Đêm qua ta vốn định bảo hấn ở tại quán trọ nghỉ ngơi nhưng hấn lại nói rằng bản thân là người xuất gia, nơi này không thích hợp nên đã đi đến miếu thổ địa nghỉ ngơi một đêm, thật không ngờ lại xảy ra chuyện này”, Hiên Viên Hoảng nói xong thở dài một hơi rồi im bặt.

Du Mộng Điệp lại hỏi: “Cửu Công có phải đang nghĩ rằng là đại sư quen biết người ra tay giết đại sư?”

Hiên Viên Hoảng hừ nhẹ một tiếng, hỏi lại: “Con nghĩ sao?”

Du Mộng Điệp cắn chặt hàm răng, nói gằng từng chữ: “Nhất định là thế, hơn nữa còn là trong lúc Liễu Trần đại sư không phòng bị đã hạ thủ”

Hiên Viên Hoảng nhìn Du Mộng Điệp, hỏi: “Vậy người nào mà làm cho hấn không hề phòng bị?”

Du Mộng Điệp nhíu mày đáp: “Có lẽ là người đại sư quen biết hoặc là sau khi tới nơi này người của chúng ta?”, Du Mộng Điệp ngẩn người, đột nhiên chết lặng.

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Tối qua con ngủ có ngon không?”

Du Mộng Điệp gật đầu. Nàng đột nhiên ý thức được cái gì đó, liền ngẩng đầu lên giật mình nhìn Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoằng hỏi tiếp: “Tôi qua con có ra ngoài không?”

Du Mộng Điệp lại giật mình mở to hai mắt, đáp: “Cửu Công người người”

Hiên Viên Hoằng khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Bắt đầu kể từ bây giờ nhất định phải để tâm lưu ý mỗi một người ở đây, con có hiểu không?”

Du Mộng Điệp gật đầu, chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Hiên Viên Hoằng nhìn cái hộp, một mình lẩm bẩm nói: “Thật sự là ghê tởm”, ánh mắt của ông trở nên xa xăm.

Du Mộng Điệp nhú mày hỏi: “Cửu Công, vừa rồi người nói gì?”

Hiên Viên Hoằng chậm rãi nói: “Năm xưa Quan Công bị trảm, Đông Ngô phái sứ giả mang chiếc hộp đựng đầu của ông ta đưa cho Tào Tháo, con nghĩ xem tại sao?”

Du Mộng Điệp nói: “Ý của Đông Ngô là muốn giá họa cho người, Tào Tháo khi nhìn thấy đầu của Quan Vũ trong hộp đã cười to và sau đó đã hậu táng Quan Vũ, không hề trùng kế Tôn Quyền”

Hiên Viên Hoằng gật đầu, nhìn vào cái hộp, nói: “Không sai, vậy con nghĩ tại sao bọn chúng lại mang đầu của Liễu Trần đưa tới cho chúng ta?”

Du Mộng Điệp đáp: “Chắc là bọn chúng muốn thị uy với chúng ta?”

Ánh mắt của Hiên Viên Hoằng nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Sợ rằng không chỉ như thế.”

Du Mộng Điệp kinh ngạc hỏi: “Ý của Cửu Công là sao?”

Hiên Viên Hoằng thu hồi ánh mắt, hỏi lại: “Con nghĩ nếu Phương Thất nhìn thấy cái hộp này sẽ như thế nào?”

Du Mộng Điệp hít sâu một hơi, ngơ ngác nhìn Hiên Viên Hoằng.

Hiên Viên Hoằng khẽ thở dài: “Bây giờ người nó đang mang trọng thương, chuyện này tuyệt không thể để cho nó biết”

Du Mộng Điệp vội vàng gật đầu rồi bỗng dừng nhú mày hỏi: “Thế làm sao mà nói với ca ấy đây Cửu Công?”

Hiên Viên Hoằng nói: “Nói sao cũng được nhưng không thể nói là Phương Ngọc Sơn đã chết”

Du Mộng Điệp gật đầu.

Du Mộng Điệp đột nhiên lại lên tiếng: “Cửu Công, có thể là La”

Hiên Viên Hoằng ngắt lời nàng, nói: “Không phải.”

Du Mộng Điệp hỏi: “Tại sao?”

Hiên Viên Hoằng nói: “La Nhất Dao tuy là một người mẫn phu nhưng cũng là một người trọng nghĩa khí, chuyện này tuyệt sẽ không phải là hắn làm, hơn nữa”

Du Mộng Điệp hỏi tiếp: “Hơn nữa thế nào?”

Hiên Viên Hoằng chậm rãi nói: “Hơn nữa đầu của Liễu Trần là dùng kiếm chặt xuống, lưỡi kiếm mỏng nhẹ, lưỡi dao dày nặng, cho nên vết thương mới như thế. Một kiếm này khi chém vào cổ của Liễu Trần, phương vị và lực đạo hết sức chuẩn xác, tên giết người nhất định là một cao thủ dùng kiếm”

Du Mộng Điệp giật mình hỏi: “Cửu Công đang nghĩ có phải hắn chỉ với một kiếm đã giết chết Liễu Trần đại sư?”

Hiên Viên Hoằng hừ lạnh một tiếng, lắc đầu nói: “Trên đời tuyệt không ai có thể một kiếm giết được đại sư đâu, nhất định là đã ra tay ám toán trước, sau đó đợi cho hắn chết đi thì mới dùng kiếm chặt bỏ đầu, khi đó máu đã gần đông lại cho nên trên vết thương của cái đầu cũng không có bao nhiêu máu”, ánh mắt của

Hiên Viên Hoàng đột nhiên hiện lên một tia sáng, chậm rãi nói: “Vết thương nhất định là nằm trên người của Liễu Trần, hơn nữa rất có thể là một đao trí mạng”

Du Mộng Điệp lại hít một hơi thật sâu, cắn chặt hàm răng, chậm rãi nói: “Có thể làm cho Liễu Trần đại sư không hề phòng bị, hơn nữa lại xuất ra một đao trí mạng thì người như thế sẽ không nhiều lắm”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Bây giờ điều quan trọng là phải nhanh chóng tìm cho ra thi thể của Liễu Trần, chỉ có tìm được thi thể thì chúng ta mới có thể biết là ai đã giết”

Du Mộng Điệp nói: “Đúng vậy, chỉ là điểm này sợ rằng bọn chúng cũng đã sớm nghĩ tới”

Hiên Viên Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định bình tĩnh, chậm rãi nói: “Dù cho có đào hết đất nơi đây thì cũng phải làm, nhất định phải tìm ra”

Bắc Hải Vũ từ ngoài quán trọ bước vào, tốc độ nhanh như gió, trên gương mặt của hắn tựa hồ có chút vui mừng.

Thân là bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang, nhất định phải có uy nghiêm tuyệt đối, loại uy nghiêm này sẽ không dễ vui buồn biểu hiện ra bên ngoài.

Bắc Hải Vũ dù sao cũng là người, ân oán phân tranh ở nơi này lập tức sẽ kết thúc, thân là bang chủ thì trong lòng hắn cảm thấy vui mừng là đúng rồi.

Loại thần sắc vui mừng này cũng chỉ có từ trong mắt của hắn mới có thể nhìn ra được.

Cửa phòng mở, Hiên Viên Hoàng đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bắc Hải Vũ đi đến, khom người hành lễ với Hiên Viên Hoàng: “Lão bang chủ, đệ tử Bắc Hải Vũ đến đây thỉnh an”

Hiên Viên Hoàng thần nhiên nói: “Con ngồi đi.”

Bắc Hải Vũ lại quay về Du Mộng Điệp, chấp tay nói: “Xin chào Du hiền muội”

Du Mộng Điệp cười cười đáp: “Chào Bắc Hải huynh”

Bắc Hải Vũ ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn có đặt một cái hộp, có chút nhú mày, quay đầu nói: “Bẩm lão bang chủ, hơn mười cái quan tài đã được chuẩn bị ngoài kia, các thi thể cũng đã bỏ vào trong, mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, đệ tử mời lão bang chủ đến xem xét xem có gì thiếu sót không?”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu, chậm rãi đáp: “Không cần nữa.”

Bắc Hải Vũ nhú mày hỏi: “Không biết Liễu Trần đại sư làm pháp sự mất bao nhiêu ngày nữa? Để nhiều quan tài ở ngoài như vậy thật không tốt lắm”

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Liễu Trần đại sư không thể làm pháp sự nữa rồi”

Bắc Hải Vũ nhú mày hỏi: “Xin hỏi lão bang chủ có ý gì?”

Hiên Viên Hoàng nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, xong lại nhìn Bắc Hải Vũ một chút nói: “Hắn đã bị người ta giết rồi, đầu của hắn ở trong cái hộp trên bàn kia”

Bắc Hải Vũ lấy làm kinh hãi, hai tay run rẩy mở nắp của cái hộp, nhìn cái đầu của Liễu Trần trong hộp một một hồi lâu rồi chậm rãi đặt nắp hộp lại, hít một hơi thật sâu, ngơ ngác trầm mặc không nói.

Hiên Viên Hoàng có chút thở dài nhìn Bắc Hải Vũ nói: “Chuyện này bây giờ tuyệt không thể tiết lộ bất cứ điều gì, con lập tức truyền lệnh của ta, nhất định phải tìm cho được thi thể của Liễu Trần, tối hôm qua hắn đã đến miếu thổ địa ở phía thành bắc nghỉ ngơi, mặt khác cũng hạ lệnh cho phân đà ở nơi này nghiêm tra các đệ tử và nhất định phải tìm ra cho được người nào đã giả dạng thành tên ăn mày mang cái hộp đến đây. Hai việc trên ta vừa nói đó thì cho dù quét cả thành này lên cũng phải làm cho được, hiểu không?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

83. Chương 83: Ai Là Người Áo Xanh?

Bắc Hải Vũ vội vàng đứng lên, khom người nói: “Vâng, đệ tử đã hiểu”

Hiên Viên Hoàng nói: “Tất cả các quan tài hãy mang đến miếu thổ địa đi”

Bắc Hải Vũ đáp: “Vâng”

Hiên Viên Hoàng nói: “Con đi đi”

Bắc Hải Vũ cung kính lui ra khỏi cửa, Hiên Viên Hoàng suy nghĩ thật lâu, rồi nói với Du Mộng Điệp: “Con đi bảo La Nhất Dao đến đây”

Du Mộng Điệp đưa cặp mắt không hiểu nhìn Hiên Viên Hoàng một chút rồi gật đầu.

Lúc La Nhất Dao đi vào, Hiên Viên Hoàng đang trầm ngâm ngồi tại bàn.

La Nhất Dao liếc mắt nhìn thấy cái hộp trên bàn nhưng cũng không hỏi là cái gì, chỉ mỉm cười nói: “Lão tiền bối cho gọi văn bối, không biết có gì phân phó?”

Hiên Viên Hoàng nhìn La Nhất Dao một chút rồi nói: “Ngồi đi.”

La Nhất Dao gật đầu rồi ngồi xuống, Du Mộng Điệp đang ưu sầu đứng ở cạnh cửa, La Nhất Dao ngạc nhiên nhìn nàng rồi lại chuyển sang nhìn Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng không cười.

La Nhất Dao nhíu mày, ống tay áo phải bay phất phơ, nói: “Lão tiền bối, xin hỏi chuyện gì đã xảy ra?”

Hiên Viên Hoàng đẩy cái hộp tới trước mặt La Nhất Dao, nói: “Người xem đi”

La Nhất Dao nghi hoặc nhìn Hiên Viên Hoàng rồi lại nhìn Du Mộng Điệp, sau đó đưa tay mở nắp hộp ra nhìn vào, miệng kêu “a” một tiếng, hai mắt tròn tròn, giật mình nói: “Đây không phải..... đây không phải là.....”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài một tiếng, La Nhất Dao lập tức ngừng hỏi, hẩn tiếp tục nhìn kỹ thêm một chút nữa, sau đó đẩy nắp hộp lại, cắn răng, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Hiên Viên Hoàng lại thở dài, chậm rãi hỏi: “Đã nhìn thấy chưa?”

La Nhất Dao gật đầu đáp: “Đã nhìn thấy”

Hiên Viên Hoàng hỏi tiếp: “Người có ý kiến gì không?”

La Nhất Dao thở dài một hơi rồi ngơ ngác nhìn vào cái hộp trên bàn, nói: “Văn bối thật chưa bao giờ nghĩ đến, tại sao tại sao lại như thế?”, La Nhất Dao ngửa mặt lên trời thở dài.

Hiên Viên Hoàng lại hỏi: “Người nghĩ võ công của hẩn như thế nào?”

La Nhất Dao lắc đầu nói: “Văn bối không biết nhưng theo sự phán đoán của văn bối thì võ công của đại sư chỉ sợ đã tiến vào cảnh giới nhập hóa, người có thể giết được đại sư nhất định sẽ không nhiều đâu”

Hiên Viên Hoàng khen: “Nhân lực của người cũng không kém.”, sau đó nói tiếp: “Chỉ sợ người có khả năng giết được hẩn vẫn còn chưa được sinh ra”

La Nhất Dao gật đầu, hẩn tin tưởng nhân lực của Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng nói: “Nhưng hẩn bây giờ đã chết rồi”

La Nhất Dao nhìn cái hộp, suy nghĩ một chút rồi đột nhiên giật mình nói: “Lão tiền bối có phải hoài nghi”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài một tiếng, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: “Việc này không thể tiết lộ ra và cũng không thể để cho Phương huynh đệ biết được, người có hiểu không?”

La Nhất Dao gật đầu đáp: “Văn bối hiểu được”

Hiên Viên Hoằng đột nhiên hỏi tiếp: “Mấy ngày gần đây ngươi có luyện công không?”

La Nhất Dao trả lời: “Văn bối mỗi ngày đều khổ luyện không ngừng”

Hiên Viên Hoằng gật đầu nói: “Lão ăn mày ta có chuyện giao cho ngươi đi làm đây”

La Nhất Dao nói: “Xin lão tiền bối cứ phân phó”

Hiên Viên Hoằng chậm rãi gật đầu, thấp giọng nói: “Ngươi đưa tai lại đây”

La Nhất Dao vội vàng đưa tai tới, Hiên Viên Hoằng nói nhỏ vào bên tai hắn mấy câu, La Nhất Dao cuống quýt gật đầu, sau đó đứng dậy nói: “Văn bối xin phép đi trước”

Hiên Viên Hoằng nhìn La Nhất Dao, nói: “Ngươi phải đặc biệt cẩn thận”

La Nhất Dao gật đầu rồi xoay người bước ra ngoài.

Du Mộng Điệp có chút nhú mày, nàng không hỏi Hiên Viên Hoằng muốn La Nhất Dao làm chuyện gì nhưng nàng biết giờ phút này không nên hỏi chuyện không nên hỏi.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, nói: “Con đi xem Thất ca”, nói rồi xoay người đi ra ngoài.

Hiên Viên Hoằng nói: “Bây giờ con không thể đi.”

Du Mộng Điệp kinh ngạc xoay người lại, nhú mày hỏi: “Tại sao?”

Hiên Viên Hoằng thở dài nói: “Con đến xem gương đi”

Trong chiếc gương đồng hiện ra khuôn mặt tiều tụy và tái nhợt, đôi môi không còn hồng như trước, hai vầng đen đậm xung quanh mắt, mái tóc đen nhánh rối bời, Du Mộng Điệp ngơ ngác nhìn bóng hình trong gương, nhú mày, đây là mình sao?

Hiên Viên Hoằng nói: “Con về phòng trang điểm lại một chút, đừng nên đem tất cả mọi chuyện để trên gương mặt”

Du Mộng Điệp yên lặng gật đầu.

Giữa trưa.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Phương Thất đang nằm ở trên giường, trên người toàn là vải trắng, vết thương đã không còn chảy máu nữa.

Tuy nhiên tim hắn lại đang đau đớn và nhỏ máu.

Cho tới bây giờ hắn cũng không có cảm giác được vết thương đau đớn ra sao, tuy nhiên trong lòng hắn lại đau đớn tột cùng, từ khi hắn tỉnh lại đến bây giờ trong lòng vẫn không ngừng đau đớn.

Loại cảm giác đau đớn này giống như là trái tim của mình đang bị người khác nắm trong tay và không ngừng dùng kim nhọn đâm vào, đau đớn tột cùng.

Loại cảm giác này có người nào từng trải qua chưa?

Phương Thất nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài màu đen đặt ở góc phòng, bên trong là người phụ nữ đã cùng hắn ân ái suốt năm năm, hiện tại đã ra đi, thân thể của nàng không còn ấm áp nữa, đôi mắt đã không còn đen nhánh trong suốt nữa, nụ cười tươi như hoa cũng đã mất đi, thậm chí ngay cả những ngón tay của nàng cũng đã đông cứng và lạnh như băng.

Tất cả mọi chuyện là do ai tạo ra đây?

Có phải là một đạo đoạt mệnh kia đã làm cho nàng vĩnh viễn rời khỏi thế giới này? Từ nay về sau âm dương cách biệt, không biết lúc nàng băng qua cây cầu tại âm ty có quay đầu lại hay không? Có uống canh của Mạnh bà hay không?

Phương Thất hy vọng nàng không làm mấy việc đó để sau khi đi đầu thai còn có thể gặp lại và biết hần, tuy nhiên hần cũng lại hy vọng nàng uống canh để quên hết mọi chuyện, quên luôn hần đi bởi vì chuyện giữa hần và nàng quá đau khổ rồi.

Hần lại nhớ tới một đêm kia, Trầm Tuyết Quân đột nhiên xuất hiện, hần lúc đó có cảm giác tâm của hần và của nàng có khoảng cách rất xa, vì vậy mới dùng hết sức cùng nàng ân ái, nàng cũng tận lực thỏa mãn cho hần, tuy nhiên hần vẫn không thể hiểu rõ được tại sao nàng luôn xuất hiện trong thời khắc không thể đoán trước, và hiện tại thì hần mới hiểu ra, lúc Trầm Tuyết Quân tới gặp hần thì đã chuẩn bị tư tưởng chết rồi.

Chết ở trong tay hần để kết thúc hết ân oán.

Nàng muốn dùng tính mạng của bản thân để kết liễu hết mọi ân oán, nàng muốn dùng máu của bản thân để hóa giải mọi thù hận.

Nàng đã làm được và bây giờ nàng đang yên bình nằm trong chiếc quan tài kia, đã trở thành một thi thể lạnh như băng.

Phương Thất bây giờ mới hiểu được tại sao ngày thứ nhất hần đặt chân đến nơi đây thì Hắc Sát đã tới giết hần, sau đó thì nàng xuất hiện, dù cho có thù hận sâu nặng thế nào thì cũng không thể quên được người đàn ông mà nàng đã yêu và ân ái suốt năm năm. Tuy nhiên lần thứ hai nàng xuất hiện là lúc Phương Thất thiếu chút nữa đã bị chôn sống trong địa lao, nàng không đành lòng thấy Phương Thất mất mạng nên đã quyết tâm dùng tính mạng của nàng kết liễu đoạn ân oán này.

Sao lại có một tấm lòng vĩ đại đến thế? Sao lại có một người phụ nữ vĩ đại đến thế? Giữa tình yêu và hận thù thì nàng đã chọn tình yêu, do đó mới dùng máu của chính bản thân để rửa đi mối thù hận này.

Máu của nàng vẫn còn đọng trên lưỡi đao của hần, lưỡi đao có thể chùi rửa sạch sẽ nhưng bàn tay đầy máu làm sao mà rửa đây?

Tim của Phương Thất lại đau đớn, ánh mắt uể oải, hần không biết bản thân hần giờ có nên sống tiếp hay không nữa?

Nếu người chính tay giết người mà mình yêu thương nhất, người tình nguyện vì người mà dâng cả tính mạng thì trong đầu người có xuất hiện ý nghĩ muốn chết hay không?

Người mẹ già buồn bã đau đớn, tứ ca tàn phế, đại ca xuất gia, nếu bản thân mà chết đi thì

Phương Thất không dám nghĩ tiếp nữa, hần biết nếu bản thân hần chết đi vào giờ phút này thì Phương gia sẽ suy sụp hoàn toàn.

Nhớ tới đại ca, Phương Thất đột nhiên cảm giác được trong lòng hết sức áy náy, hôm qua bởi vì trong lòng đang thương tâm tới độ nên bản thân đã thốt ra những lời không phải, nghĩ lại cũng có chút quá phận. Nhớ tới khuôn mặt và thân ảnh gầy gò của đại ca, trong lòng Phương Thất lại đau đớn.

Lúc xuất gia thật cũng không biết trong lòng của đại ca có bao nhiêu đau khổ nữa, ‘nhất tử xuất gia cửu tổ thăng thiên’ (tạm dịch: một người trong gia xuất gia, tổ tiên chín đời có thể lên trời), đạo lý này Phương Thất đương nhiên cũng hiểu. Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ, từ khi có Thần Long Sơn Trang, đời đời của Phương gia đều tung hoành giang hồ, đao kiếm vô tình cũng không biết đã làm tổn thương và giết hại bao nhiêu tính mạng nữa. Tâm tính của đại ca đơn giản, nghĩ rằng nếu không phải vì lý do trên thì người cha Phương Thanh Vân sẽ không chết sớm, Phương gia thất tử cũng sẽ không có bốn người chết sớm, vì chuộc tội cho Phương gia đại ca đã dứt khoát xuất gia, nỗi khổ tâm của đại ca có ai hiểu đây? Lần này nếu không phải lo lắng cho hần và lo lắng cho Phương gia sẽ tuyệt hậu thì làm sao mà đại ca vượt ngàn dặm để đến đây?

Trong lòng của Phương Thất kỳ thật vẫn rất tôn kính vị đại ca này, chỉ là hôm qua do trong lòng quá bi thương nên đã nói ra những lời không nên nói, đại ca thì chỉ cúi đầu nghe hần nói mà thôi Phương Thất hiện tại rất hối hận, nếu gặp lại đại ca thì hần nhất định sẽ nói lời xin lỗi. Phương Thất cũng biết, đại ca rất nhân từ và thương yêu hần, lại là cao tăng đắc đạo nữa, nhất định sẽ không quở trách hần.

Ánh mắt của Phương Thất lại rơi vào chiếc quan tài màu đen, hần nhớ lại hình ảnh xinh đẹp động lòng người của Trầm Tuyết Quân, nhớ lại khung cảnh nàng dìu người mẹ già của hần đi dạo trong hoa viên, nhớ

lại những ngày ân ái cùng nàng.....

Phương Thất đột nhiên ngẩn ra, hít sâu một hơi, hần chết lặng.

Từ sau khi Trầm Tuyết Quân đến Thần Long Sơn Trang, trong thời gian năm năm không hề bước ra nửa bước, sau năm năm thì nàng đột nhiên rời đi rồi không tung không tích suốt ba năm, tuy nhiên người áo xanh thần bí kia thì năm năm trước đã xuất hiện rồi

Khoái Bút Thư Sinh Đinh Dật, Hồng Giáo Lạt Ma, Hắc Sát, Kim Hoa Bà Bà, còn có rất nhiều sát thủ không biết tên nữa, một tổ chức khổng lồ như vậy tuyệt không phải là chỉ thành lập trong vòng ba năm ngắn ngủi.

Phương Thất đột nhiên ý thức được, Trầm Tuyết Quân tuyệt không phải là người áo xanh thần bí kia, nàng tuyệt không phải.

Nếu Trầm Tuyết Quân là người áo xanh thì nàng tuyệt sẽ không năm lần bảy lượt an bài kế sách để giết hần, nếu nàng muốn giết hần thì chỉ cần trong lúc hần ngủ say cho hần một đao là được, cần gì phải gây ra nhiều phiền toái như vậy?

Nhưng nếu nàng không phải là người áo xanh thì tại sao nàng lại cải trang thành hần?

Trầm Tuyết Quân nhất định đối với mọi tình huống của tổ chức này hết sức rõ ràng, nếu không thì nàng làm sao mà biết được người áo xanh thần bí kia và cải trang thành hần được. Nàng cải trang thành hần là muốn làm cho bản thân mình tưởng rằng nàng là người áo xanh, nàng muốn chết thay cho hần.

Tại sao nàng lại muốn chết thay cho người áo xanh? Nàng và hần có quan hệ ra sao? Tại sao nàng lại tình nguyện hy sinh bản thân chứ?

Phương Thất đột nhiên nhớ tới những lời nói của Trầm Tuyết Quân trước khi chết: “Phương lang, hứa với thiếp, hãy chôn thiếp ở nơi này rồi chàng hãy trở về Thần Long Sơn Trang đi, hãy rời khỏi đây, Du cô nương cô ấy rất, rất tốt....”, Phương Thất đột nhiên hiểu ra tại sao nàng lại muốn hần rời khỏi nơi này, nhất định là phía sau nàng còn có một người, người đó mới chính là người áo xanh thật sự.

Nàng bảo hần rời khỏi nơi đây chính là vì không muốn thấy cảnh hần và người áo xanh kia tàn sát nhau. Nàng bảo vệ hần nhưng cũng bảo vệ luôn người áo xanh kia, tại sao?

Phương Thất đột nhiên mơ hồ nhớ tới Sở Anh Nam hình như có hai người em một trai một gái, sau khi Sở Anh Nam qua đời thì hai người họ chẳng biết lưu lạc phương nào. Trầm Tuyết Quân là em gái, vậy thì người áo xanh mà nàng muốn bảo vệ kia chẳng lẽ chính là em trai nàng hay sao?

Trong khoảnh khắc, đầu óc của Phương Thất rối loạn, mối thù này rốt cuộc có tiếp tục báo nữa hay không? Cho dù Trầm Tuyết Quân không phải là người áo xanh, nhưng chẳng phải nàng đã dùng máu của bản thân để trả cho tứ ca rồi sao? Cho dù bây giờ người áo xanh thật sự kia có ở trước mặt thì mình còn có muốn ra tay báo thù hay không?

Phương Thất nhìn vào chiếc quan tài màu đen, ngây ngốc nở một nụ cười buồn bã, hiện tại vẻ mặt của hần so với khóc còn khó coi hơn.

Hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, giọng nói du dương của Du Mộng Điệp cũng truyền đến: “Thất ca, muội vào được không?”

Cửa phòng mở, Du Mộng Điệp trong tay cầm một chén cháo mím cười bước vào.

Gương mặt của Phương Thất đột nhiên biến chuyển, hần thản nhiên mím cười với nàng.

Tim của hần hiện đau như bị dao cắt nhưng hần vẫn mím cười, hần đã quyết tâm không đổ lệ nữa và không bao giờ để cho người khác nhìn thấy được sự đau khổ của hần nữa, lệ của hần đã rơi đủ rồi.

Du Mộng Điệp mím cười, dịu dàng nói: “Thất ca hôm nay trông tốt hơn rất nhiều đó, muội đã kêu người nấu cháo cho ca, nè, ca dùng đi.”

Phương Thất nói: “Huynh bây giờ chẳng lẽ chỉ có thể uống nước cháo thôi sao? Còn rượu đâu?”

Du Mộng Điệp nháy mắt một cái, lộ ra nụ cười say lòng người, hai cái đồng tiền xinh xinh xuất hiện trên má, cười hì hì nói: “Cửu Công nói ca bây giờ không thể uống rượu, chỉ có thể uống nước cháo mà thôi”

Phương Thất thở dài nói: “Ôi, thật sự là thương cảm, bị thương như vậy thì ngay cả rượu cũng không thể uống nữa rồi”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Ca bây giờ nhất định phải nghe lời để mau chóng lành bệnh thì có thể uống rượu rồi, không lẽ nằm đây cả đời để muối nuôi ca à?”

Trong lòng Phương Thất đột nhiên có một trận đau đớn nổi lên, những lời này thì thể lạnh như băng nằm trong quan tài kia cũng đã từng nói với hắn, dường như còn đang phảng phất bên tai, lúc đó hắn chỉ bệnh nhẹ mà thôi..... nhưng mà giờ phút này, hắn lại được nghe thêm lần nữa từ miệng của Du Mộng Điệp.

Phương Thất ngẫm cẩn rằng, mỉm cười nói: “Nhưng huynh trông thấy hai má lúm đồng tiền của muối thì ta lại muốn uống rượu”

Một muống cháo đầy hương vị ngọt ngào đột nhiên chặn lại miệng của hắn, gương mặt Du Mộng Điệp đỏ hồng hết cả lên.

Phương Thất thật vất vả mới có thể nuốt cháo xuống cổ, luôn miệng kêu: “Muối chậm một chút, muối chậm một chút, có phải muối muốn huynh sặc chết hay không?”

Du Mộng Điệp nở nụ cười, nói: “Xem ca còn dám nói hươu nói vượn nữa hay không?”

Phương Thất lắc đầu nói: “Không dám, không dám nữa”, hắn chần chờ rồi nói tiếp: “Được rồi đại ca huynh đâu?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

84. Chương 84: Hủy Thi Diệt Tích

Du Mộng Điệp mỉm cười hỏi: “Thất ca muốn hỏi về Liễu Trần đại sư phải không?”

Phương Thất gật đầu.

Du Mộng Điệp nói: “Liễu Trần đại sư đã rời đi rồi”

Phương Thất nhíu mày, hỏi: “Đại ca đại ca sao lại rời đi? Đi đâu vậy?”

Du Mộng Điệp cười cười, nói: “Đại sư là cao tăng đắc đạo, thể ngoại cao nhân, sao có thể ở cùng với phạm phu tục tử chúng ta được, hơn nữa ca còn nói ra những lời không hay kia, đại sư tự nhiên là thấy không tiện ở lại chỗ này rồi. Đại sư nói, ân oán ở nơi này đã kết thúc, đại sư sẽ đến Thiên Trúc học theo Huyền Trang Pháp Sư bái phật cầu kinh, nghiên cứu phật pháp, và còn nhấn rằng ca hãy tự bảo trọng”

Phương Thất ngẩn ra, trầm mặc một chút rồi hỏi: “Đại ca đã thật sự đi rồi sao?”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Đương nhiên, không lẽ muối lừa ca sao?”

Phương Thất ngẫm thở dài, yên lặng gật đầu.

Du Mộng Điệp hỏi: “Thất ca hôm nay cảm thấy thương thế ra sao rồi?”

Phương Thất trầm mặc nói: “Đã tốt hơn nhiều”

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Thất ca lần này bị thương không nhẹ đâu, phải cố gắng tịnh dưỡng đó, không nên làm gì quá sức, nên nghỉ ngơi nhiều một chút”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, hắn nhìn thật lâu rồi chậm rãi nói: “Được”

Du Mộng Điệp nhìn thấy trong mắt của Phương Thất lộ ra vẻ ngạc nhiên, trong lòng không ngừng bối rối, cười cười nói: “Thất ca hãy nghỉ ngơi đi, muối ra ngoài nhé”

Ánh nắng sáng rõ vẫn chiếu rọi vào phòng, trong phòng một mảnh yên tĩnh, Phương Thất lại lâm vào trầm tư.

Thành bắc, miếu thổ địa.

Trời đầu mùa thu, ánh mặt trời không hề nóng cháy, mây trắng lượn lờ trên bầu trời trong xanh, vài con chim kên kên đang chậm rãi vờn quanh.

Ánh mặt trời nhuộm trắng cát vàng, cát trắng đất đen. Trên mặt cát trắng, cái miếu thổ địa đã hóa thành một mảnh tro tàn đen nhánh.

Hiên Viên Hoảng yên lặng đứng trước miếu thổ địa, mái tóc bạc trên đầu đung đưa trong gió, trên mặt không có biểu hiện gì.

Bắc Hải Vũ lặng lẽ đứng ở một bên, sắc mặt lạnh lùng, trong mắt tựa hồ có chút bi thương.

Mười mấy đệ tử Cái Bang đang lục lọi trong đồng tro tàn của miếu, mặt và tay của bọn họ đen thui giống như bãi tro tàn của miếu.

Hiên Viên Hoảng không nói gì, Bắc Hải Vũ cũng không nói gì, đám đệ tử Cái Bang đang lục lọi trong đồng tro tàn cũng không một ai lên tiếng, rõ ràng là có nhiều người như vậy nhưng bầu không khí lại yên tĩnh khác thường.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn mấy con kên kên đang lượn trên bầu trời một lúc lâu, sau đó chậm rãi hỏi: “Con nói xem mấy con kên kên kia đang chờ cái gì?”

Bắc Hải Vũ cũng ngẩng đầu nhìn lên rồi đáp: “Chúng đang đợi thức ăn”

Hiên Viên Hoảng hỏi tiếp: “Có phải là chỉ có người chết chúng mới ăn không?”

Bắc Hải Vũ gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Hiên Viên Hoảng lại hỏi: “Cho nên khi nhìn thấy chúng nó thì liền biết là có xác chết?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Đại khái đúng như vậy.”

Hiên Viên Hoảng nói tiếp: “Nhưng tại sao chúng nó lại phải ăn người chết?”

Bắc Hải Vũ nhíu mày, trả lời: “Việc này có lẽ chúng cũng chỉ vì sự sống còn”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, chậm rãi nói: “Con nói nơi này tối hôm qua đã bị thiêu cháy phải không?”

Bắc Hải Vũ thưa: “Đúng vậy, nghe bọn đệ tử báo lại, nơi này bị cháy vào canh ba đêm qua, lửa lớn đến nỗi tới hừng đông mới dập tắt được, bởi vì cách xa nội thành cho nên cũng không có ai đến cứu hỏa.”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Nơi này có phải đã bỏ hoang nhiều năm?”

Bắc Hải Vũ trả lời: “Đúng vậy, ít nhất đã hơn ba năm không hề có người ghé qua”

Hiên Viên Hoảng lại hỏi: “Nếu không có người ghé qua thì tại sao lại phát hỏa được?”

Bắc Hải Vũ nói: “Bẩm lão bang chủ, đệ tử đoán là có người cố ý phóng hỏa”

Hiên Viên Hoảng ngạc nhiên: “Ồ, thật sao?”

Bắc Hải Vũ nói: “Đêm qua Liễu Trần đại sư nghỉ tạm ở đây, đệ tử đoán là có người cố ý phóng hỏa đốt nơi này”

Hiên viên hoảng lại hỏi: “Tại sao lại cố ý phóng hỏa?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Bởi vì có người muốn hủy thi diệt tích”

Hiên Viên Hoảng lại ngạc nhiên: “Ồ...”

Bắc Hải Vũ nói: “Đệ tử đoán, Liễu Trần đại sư nhất định là bị người ám toán, vì không muốn để cho người khác phát hiện manh mối nên bọn chúng đã phóng hỏa đốt miếu, như vậy dù chúng ta có tìm được thi thể của đại sư thì đó cũng là tro tàn, không cách nào phát hiện ra là bị đao, kiếm hay ám khí gây thương tích”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, nói: “Tên ăn mày kia có tìm ra chưa?”

Bắc Hải Vũ thưa: “Hồi bẩm lão bang chủ, đệ tử đã hạ lệnh cho phân đà tại nơi đây nghiêm tra người này nhưng theo đệ tử đoán thì người này là do người khác giả trang thành đệ tử Cái Bang của chúng ta, cho nên”

Hiên Viên Hoảng khẽ thở dài, nói: “Cho nên cũng không cách nào tra ra?”

Bắc Hải Vũ gật đầu, đáp: “Đúng vậy”

Hiên Viên Hoảng trầm mặc trong chốc lát, nói: “Hãy ra lệnh cho các đệ tử ngày đêm canh gác ngoài quán trọ, nhớ phải bảo bọn họ cố gắng mà mở to mắt quan sát, đừng để sót một người nào”

Bắc Hải Vũ thưa: “Vâng, lão bang chủ”

Mười mấy đệ tử Cái Bang hiện đã phát hiện ra một số thi thể cháy đen và hai thi thể khác bị cháy chỉ còn lại xương trắng.

Hiên Viên Hoảng yên lặng nhìn vào mấy cỗ thi thể cháy đen một lúc lâu, sau đó lên tiếng hỏi: “Con xem có phát hiện ra gì không?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Đệ tử phát hiện ra một số điều”

Hiên Viên Hoảng bảo: “Cứ nói thử xem.”

Bắc Hải Vũ nói: “Đêm trước trời có mưa to, lượng mưa rất lớn, trong sa mạc này có thể nói là hiếm thấy, còn cái miếu này đã bỏ hoang nhiều năm, tất cả đã hư hại, tuy nhiên tất cả sau cơn mưa thì đều phải ướt và do đó chúng rất khó bắt lửa, cho dù có cháy thì cũng sẽ không cháy sạch sẽ như thế”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, bảo: “Con cứ tiếp tục đi”

Bắc Hải Vũ nói tiếp: “Vì vậy nên đệ tử mới cho rằng là có người cố ý phóng hỏa, bọn chúng đã sử dụng dầu hỏa hay lưu hùynh hoặc vật gì đó đổ vào miếu nên cái miếu mới bị cháy sạch sẽ như thế”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Còn gì nữa không?”

Bắc Hải Vũ nói: “Còn có một điều nữa chính là nơi này vốn bị cháy nhằm mục đích để thiêu chỉ mỗi Liễu Trần đại sư, tuy nhiên đệ tử dường như đã đoán sai, còn có chín cỗ thi thể khác nữa bị cháy đen thật khó phân biệt, qua đó đệ tử cho rằng trong hai thi thể đã bị cháy thành xương trắng kia thì tất có một người là Liễu Trần đại sư.”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Con thấy thi thể nào là Liễu Trần đại sư?”

Bắc Hải Vũ nhìn một chút vào một thi thể còn xương trắng, đáp: “Chính là thi thể này”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Tại sao con dám chắc như thế?”

Bắc Hải Vũ nói: “Đệ tử có nghe nói phàm là cao tăng đắc đạo thì sau khi chết sẽ lưu lại xá lợi tử, cỗ thi thể này đã cháy sạch hết nhưng lại có một ít xương lại trong suốt và phát sáng, hơn nữa lại không có đầu cho nên đệ tử mới cho rằng là Liễu Trần đại sư.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu khen: “Nhân lực của con rất tốt”, sau đó thở dài một tiếng rồi nói tiếp: “Vậy còn cỗ thi thể kia là ai?”

Bắc Hải Vũ nói: “Chắc chắn là kẻ tới giết đại sư”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Vậy hẳn chết thế nào?”

Bắc Hải Vũ nói: “Đệ tử lớn mật suy đoán, bọn chúng chắc chắn là không có đắc thủ nên sau đó mới có người khác tới ám toán đại sư, dung mạo và giọng nói của người này đã bị bọn tám người kia nghe thấy, vì không để bản thân bị bại lộ nên có người đã đến giết hắn và sau đó thiêu hết các xác ở đây”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Rất có lý, vậy người tới để ám toán đại sư là ai đây?”

Bắc Hải Vũ trầm mặc một hồi lâu, thở dài nói: “Việc này đệ tử không thể nào đoán được”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta đoán người này Liễu Trần hòa thượng khi còn sống có quen biết hẳn cho nên mới không hề phòng bị và bị giết, con nghĩ thế nào?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Đệ tử cũng nghĩ như vậy”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Quan tài đã đưa tới chưa?”

Bắc Hải Vũ nói: “Đã mang tới rồi”

Hiên Viên Hoàng ra lệnh: “Hãy xây một tòa Phật tháp ở đây và mang di hài của Liễu Trần đại sư đặt vào đó đi”

Bắc Hải Vũ nói: “Vâng, thưa lão bang chủ”

Hiên Viên Hoàng thở dài rồi lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn mấy con kên kên trên bầu trời, lẩm bẩm: “Nơi này người chết ngày càng nhiều, hung phạm cũng nên lộ diện rồi”, ông chậm rãi nói, cũng không biết là thì thầm tự nói hay là nói cho người khác nghe nữa.

Mặt trời đã lặn về tây.

Ánh hoàng hôn rọi vào trong phòng, rọi vào chiếc quan tài màu đen, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Phương Thất lẳng lặng nằm ở trên giường nhắm mắt lại, dường như đang ngủ, chỉ là đôi khi mắt lại chớp một cái, hẳn đang suy nghĩ cái gì đây?

Hiên Viên Hoàng đâu? Du Mộng Điệp đâu? La Nhất Dao đâu? Bắc Hải Vũ đâu? Những người này đột nhiên đã bỏ đi hết, đi đâu đây? Thậm chí ngay cả tên tiểu nhị Tiểu Quế Tử hôm nay cũng không đến?

Phương Thất có cảm giác rất kỳ lạ, bọn họ đang làm gì đây? Tại sao ngay cả Du Mộng Điệp cũng đột nhiên không thấy?

Hắn đột nhiên nghe được một loại âm thanh rất kỳ quái, loại âm thanh này không phải đến từ ngoài cửa sổ, cũng không phải đến từ nóc nhà và hình như cũng không phải trong phòng phát ra, tuy nhiên nó lại đến từ dưới lòng đất, Phương Thất có chút nhú mày nhưng hắn vẫn không mở mắt nhìn.

Một tiếng động nho nhỏ đột nhiên vang lên, Phương Thất lần này nghe rất rõ ràng, hắn chậm rãi mở mắt ra nhìn thì phát hiện có một người đang đứng trong phòng.

Một người mặc bộ đồ màu xanh, vải xanh che mặt, trong tay có cầm một thanh trường kiếm.

Người áo xanh đang đứng cạnh cái bàn, đôi ánh mắt sắc bén như đao nhìn chằm chằm vào Phương Thất, dưới cái bàn Phương Thất phát hiện có một cái lỗ đen.

Phương Thất khẽ thở dài, nói: “Là người à?”

Người áo xanh lạnh lùng nhìn chằm chằm và Phương Thất, không đáp một lời.

Phương Thất nói tiếp: “Người chính là người áo xanh thần bí phải không?”

Người áo xanh lạnh lùng đáp: “Là ta”, giọng nói của hắn lạnh như băng, dường như băng tuyết ngàn năm phát ra cái lạnh vậy.

Phương Thất hỏi: “Người họ Sở phải không?”

Người áo xanh hỏi lại: “Người còn biết gì nữa?”

Phương Thất gọi: “Sở Anh Bố?”

Thân thể người áo xanh run rẩy một cái, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Dường như điều người biết thật không ít?”

Phương Thất than thở: “Ta vốn phải biết”

Người áo xanh nói: “Bây giờ biết cũng không muộn”

Phương Thất nói: “Đã muộn, quá muộn rồi”

Người áo xanh cười lạnh.

Phương Thất nói: “Tứ ca của ta đánh bại đại ca của ngươi, ta lại vừa giết tỷ tỷ của ngươi, chẳng lẽ ngươi không thấy mọi việc đã muộn rồi sao?”

Người áo xanh đột nhiên trầm mặc.

Phương Thất nói: “Có phải ngươi đến đây giết ta không?”

Người áo xanh hỏi lại: “Ngươi nghĩ sao?”

Phương Thất trầm mặc nói: “Ta nghĩ là vậy”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Ngươi đoán đúng rồi”

Phương Thất thở dài nói: “Ngươi còn muốn mang thi thể của Tuyết Quân đi nữa phải không?”

Người áo xanh cười lạnh không nói.

Phương Thất nhìn người áo xanh một chút, chậm rãi nói: “Ta biết có một số thù hận không có cách nào hóa giải, nếu ngày đó ngươi có thể gặp ta nhất quyết tử chiến thì bất luận là ta chết hay ngươi chết, ta đều vô oán vô hối tuy nhiên ngươi lại để cho Tuyết Quân đến chết thay ngươi, đây là sự tiếc nuối lớn nhất trong đời ta”

Người áo xanh đột nhiên cắn răng nói: “Cho nên hôm nay ngươi không thể không chết”

Phương Thất hỏi: “Ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta sao?”

Người áo xanh cười lạnh nói: “Ngươi bây giờ chỉ có thể nằm ở trên giường chờ chết mà thôi, tất cả những người khác đều đã đi ra ngoài hết rồi, đây chẳng phải là thời cơ tốt nhất để ta giết ngươi sao?”

Phương Thất thở dài nói: “Xem ra ngươi điều tra rất kỹ đấy”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Ta không bao giờ làm những việc không nắm chắc”

Phương Thất nói: “Ngươi biết rõ hiện giờ ta không có sát tâm, do đó nên mới nắm chắc phải không?”

Người áo xanh nói: “Không sai, ngươi giết tỷ tỷ của ta, tỷ ấy đã cùng ngươi chung sống và lo lắng cho ngươi năm năm, bây giờ ngươi còn sống nằm đây có ý nghĩa gì nữa?”

Trong lòng Phương Thất lại nổi lên đau đớn, chậm rãi nói: “Vì báo thù, chuyện gì ngươi cũng dám làm à?”

Người áo xanh nói: “Đúng vậy”

Phương Thất nói: “Sau khi giết được ta xong thì ngươi sẽ làm gì?”

Thân thể người áo xanh run một cái, cười lạnh nói: “Việc này ngươi không cần xen vào”

Phương Thất thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Ta không xen vào nữa, ra tay đi”

Người áo xanh cười lạnh, chậm rãi đi tới trước giường, trường kiếm từ từ rút ra, một luồng khí lạnh lẽo đột nhiên kéo tới, hắn nhìn ánh sáng lạnh lùng của thanh kiếm tựa như đang thưởng thức một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, hắn nhìn Phương Thất rồi đột nhiên cười cười nói: “Kỳ thật ta cũng không muốn giết ngươi”

Phương Thất cười cười nói: “Nhưng ta tình nguyện để cho ngươi giết ta.”

Người áo xanh hỏi: “Tại sao?”

Phương Thất nói: “Bởi vì ta biết ngươi không có ý muốn giết ta”

Người áo xanh đột nhiên lại mỉm cười, chậm rãi nói: “Ngươi quả thật là người thông minh.”

Phương Thất nói: “Ta chỉ không quá ngốc thôi”

Người áo xanh nói: “Người hãy suy nghĩ một chút, nếu ta đem hai huynh đệ còn lại của Phương gia biến thành tàn phế thì đó là chuyện vui vẻ đến cỡ nào”

Phương Thất thản nhiên nói: “Sợ rằng chỉ có mỗi mình người là vui thôi”

Người áo xanh đột nhiên lạnh lùng nói: “Bây giờ mọi việc không phải do người quyết định”, nói xong những lời này, thanh trường kiếm phát ánh sáng lạnh lẽo trong tay hắn cũng chậm chậm hướng vai của Phương Thất đâm tới.

Phương Thất vẫn mỉm cười lẳng lặng nằm ở trên giường, hắn trơ mắt nhìn thanh trường kiếm của người áo xanh chậm rãi đâm vào vai hắn tựa như nhìn một người đồ tể đang giết heo vậy, mọi việc dường như hoàn toàn không liên quan đến hắn.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

85. Chương 85: Bắc Hải Thần Quân

Trường kiếm hàn quang bức người chậm rãi đâm đến vai của Phương Thất. Người áo xanh mỉm cười, tựa như đang làm một chuyện vui vẻ nhất trên thế gian.

Bố trí kế hoạch đã lâu như vậy thì rốt cục cũng đợi được ngày này, hắn đích thật cảm thấy rất vui vẻ và hài lòng.

Một con mèo nếu bắt được một con chuột, lúc đã tận tình chơi đùa rồi thì tiếp đó sẽ là giây phút vui vẻ nhất: làm thịt nó.

Nông dân gieo hạt xuống ruộng, làm lụng vất vả, lúc thu hoạch thì cũng là lúc vui vẻ nhất.

Hai việc này mặc dù bản chất bất đồng nhưng đạo lý cũng gần giống nhau.

Phương Thất cũng không có trốn tránh, hắn chỉ mỉm cười nhìn thanh trường kiếm đâm tới, dường như không phải là con chuột đang đợi chết mà ngược lại giống mèo hơn.

Ngoài cửa sổ trời đã vào hoàng hôn, ánh trời chiều chiếu rọi vào trong phòng, chiếu vào người áo xanh và thân kiếm của hắn, ánh sáng lạnh lẽo do kiếm phát ra tựa hồ càng chói mắt hơn so với ánh mặt trời.

Phương Thất mỉm cười nói: “Quả thật là kiếm tốt”

Người áo xanh nói: “Đương nhiên là kiếm tốt rồi”

Phương Thất nói: “Chỉ tiếc dùng một thanh kiếm tốt như vậy đi làm một chuyện không đâu thì tựa hồ có chút không hợp lắm”

Người áo xanh nói: “Có quan hệ gì sao?”

Phương Thất hỏi: “Người nhất định phải làm vậy?”

Người áo xanh cười lạnh nói: “Người nói đi đâu thế?”

Phương Thất thở dài nói: “Xem ra ta chỉ còn cách chấp nhận số phận thôi”

Người áo xanh nói: “Đúng, chấp nhận sẽ làm cho trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút”

Phương Thất nói: “Rất đúng”

Người áo xanh cười lạnh, trường kiếm đã sắp đâm vào vai của Phương Thất, hắn hình như cũng không quá gấp gáp.

Chợt nghe ba tiếng vang “đông đông đông” trầm muện truyền đến, người áo xanh đột nhiên bất động, nghiêng tai lắng nghe nhưng không thể nghe ra đó là âm thanh gì.

Người áo xanh nhú mày, khi trường kiếm tới gần vai của Phương Thất thì ba tiếng “đông đông đông” trầm muộn lại truyền đến, người áo xanh quay đầu lại nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài đen nằm tại góc phòng.

Âm thanh trầm muộn kia hình như là từ chiếc quan tài vọng ra, người áo xanh đứng yên bất động, chiếc quan tài cũng không hề có tiếng nào vang lên nữa.

Người áo xanh lại xoay người, đang định một kiếm đâm tới Phương Thất đang ở trên giường thì đột nhiên ba tiếng “đông đông đông” từ trong quan tài lại truyền đến, thanh kiếm đâm tới Phương Thất đột nhiên dừng lại, người áo xanh đứng bất động, nhú mày.

Vừa rồi Phương Thất vẫn còn mỉm cười nhưng hiện tại nụ cười đã mất, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài đen.

Trong quan tài đương nhiên là có người, tuy nhiên đó chỉ là một người chết, người chết đương nhiên sẽ không làm ra tiếng động được.

Nhưng trong quan tài rõ ràng là có âm thanh, hình như là có người đang gõ vào vậy, chẳng lẽ là Trầm Tuyết Quân, nàng cho dù đã chết cũng phải bảo vệ Phương Thất?

Người áo xanh hỏi: “Trong quan tài có người?”

Phương Thất gật đầu.

Người áo xanh hỏi: “Là ai?”

Phương Thất đột nhiên cười khở, chậm rãi nói: “Người đáng lẽ phải biết người đó là ai chứ, nàng là thê tử của ta và cũng là tỷ tỷ của người”

Người áo xanh bỗng nhiên rung mình một cái, nói: “Tỷ ấy không phải đã bị người giết rồi sao?”

Phương Thất cắn răng, tê thanh đạo: “Đúng vậy, cho nên ta hy vọng người hãy mau chóng giết ta đi để ta có thể ở cùng với nàng”

Người áo xanh lạnh lùng nói: “Ta không tin”

Phương Thất hỏi: “Người không tin cái gì?”

Người áo xanh cắn răng, nói: “Ta không tin người chết còn có thể sống lại”

Phương Thất thở dài, nói: “Ta cũng không tin nhưng nàng ấy là tỷ tỷ của người, tại sao người không đến nhìn một cái đi?”

Người áo xanh lặng người.

Phương Thất nói tiếp: “Nàng ấy đã dùng máu của chính mình để rửa sạch đoạn ân oán này, nàng ấy thật không muốn nhìn thấy ta hay là người có một người phải chết, tại sao người còn không chịu hiểu và buông bỏ đi? Người có phải muốn nàng ấy chết không nhắm mắt phải không?”

Người áo xanh im lặng không nói.

Phương Thất khẽ thở dài nói tiếp: “Cho dù người không chịu buông bỏ thì dù gì nàng ấy cũng là người thân của người, ta nghĩ nàng ấy sẽ không tổn thương đến người đâu, tại sao người lại không dám đến nhìn hử?”

Người áo xanh nhìn Phương Thất rồi chậm rãi xoay người lại bước từng bước một đi về hướng chiếc quan tài.

Ánh nắng của trời chiều từ ngoài cửa sổ chiếu vào, chiếc quan tài màu đen dường như lấp lóe kim quang, không hề âm trầm đáng sợ như trước.

Trong lòng người áo xanh đột nhiên có một trận sợ hãi nổi lên, một loại sợ hãi thâm nhập xương tủy, hần ngơ ngác đứng ở trước chiếc quan tài, một tay cầm chắc thanh kiếm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài thật lâu.

Nằm trong quan tài là người thân ruột thịt của hần, là tỷ tỷ đã cùng hần chung hoạn nạn lớn lên, lúc bọn họ còn nhỏ không biết đã bị bao nhiêu người vũ nhục nữa, vì Phương Thất, vì chính bản thân, vì mối thù

hận này, nàng đã hy sinh bản thân mình, tuy giờ phút này đã âm dương chia cách nhưng chẳng lẽ nàng chết không nhắm mắt? Nàng vẫn còn muốn bảo vệ Phương Thất hay sao?

Người áo xanh cắn răng, trong lòng hắn đột nhiên phần nộ và cảm thấy hận vị tỷ tỷ này, hận nàng tại sao tới giờ phút này rồi sao vẫn còn cố chấp như vậy. Tay hắn vung ra như tia chớp, nắp quan tài màu đen đột nhiên bị hắn đỡ lên, hắn muốn nhìn, hắn muốn chất vấn vị tỷ tỷ của hắn tại sao lại phải làm như vậy?

Trong chiếc quan tài màu đen đột nhiên lóe ra một đạo kiếm quang, dưới ánh nắng vàng của trời chiều lóe ra hàn quang rợn người, nhanh như tia chớp đâm tới cổ họng của người áo xanh.

Người áo xanh chưa kịp né tránh, hắn cũng không hề nghĩ đến vị tỷ tỷ đã chết nằm trong quan tài lại xuất ra một kiếm đâm hắn.

Kiếm quang nhấp nháy, dưới ánh nắng trời chiều phát ra vạn đạo hàn quang, Phương Thất đang nằm trên giường đã nhìn thấy, thậm chí hắn còn phát hiện ra sớm hơn người áo xanh. Ngay lúc kiếm quang nhấp nháy, Phương Thất đã hét to một tiếng: “Chậm đã”

Kiếm quang sắc bén tựa hồ chậm lại, tiếng hét của Phương Thất đã làm người áo xanh bừng tỉnh, người áo xanh vội vàng lắc mình, tuy nhiên kiếm quang sắc bén vẫn còn đủ nhanh và đã đâm trúng vào vai của hắn.

Người áo xanh nhảy ra xa ba thước, trên trán mồ hôi đã tuôn ra, hắn cắn răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài.

Du Mộng Điệp chậm rãi từ trong quan tài đứng lên, trong tay nàng đang cầm một thanh đoản kiếm còn đang vương máu.

Người áo xanh kinh ngạc nhìn nàng một chút rồi quay đầu lại nhìn Phương Thất.

Phương Thất nhíu mày nhìn Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp chậm rãi bước ra khỏi quan tài, trên mặt không hề có biểu hiện gì.

Người áo xanh đột nhiên cười lạnh, nói: “Thì ra các ngươi đã sớm thông đồng chờ ta tới”

Du Mộng Điệp nói: “Không phải chúng ta, mà là ta.”

Người áo xanh nhìn Phương Thất một chút rồi quay đầu lại nói: “Thật sao?”

Phương Thất trầm mặc.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nói: “Mặc kệ có thật hay không thật thì hôm nay ngươi cũng phải chết”

Người áo xanh cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng ngươi có thể là đối thủ của ta sao?”

Du Mộng Điệp thản nhiên nói: “Vậy sao ngươi không thử đi?”

Người áo xanh nhìn chằm chằm vào Du Mộng Điệp, đột nhiên không nói.

Du Mộng Điệp nhìn như tùy tiện đứng ở đó, tuy nhiên cũng trông rất giống một tuyệt đỉnh cao thủ, nhìn vào khắp nơi đều là sơ hở nhưng rồi lại tựa hồ ngay cả một chút sơ hở cũng không có, người áo xanh thầm nhớ lại một kiếm khi nãy, hắn đột nhiên cảm thấy không có nắm chắc, lòng bàn tay của hắn đột nhiên chảy đầy mồ hôi, bàn tay cầm chuôi kiếm siết chặt lại.

Du Mộng Điệp lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn.

Phương Thất đột nhiên thở dài, ánh mắt nhìn Du Mộng Điệp, chậm rãi nói: “Hãy để hắn đi đi”

Thân thể người áo xanh run rẩy, Du Mộng Điệp nhíu mày, lạnh lùng hỏi: “Ca có biết ca đang nói gì hay không?”

Phương Thất thản nhiên đáp: “Đầu óc của huynh vẫn còn tỉnh táo lắm”

Du Mộng Điệp liền nói: “Ca có biết hắn đã”

Phương Thất nói xen vào: “Hiện tại cái gì huynh cũng đều không muốn biết, huynh nghĩ hãy để cho hắn đi đi”

Mặt của Du Mộng Điệp đột nhiên hiện lên nỗi lo lắng, nói: “Nhưng..... nhưng mà.....”

Phương Thất chậm rãi nói: “Huynh chỉ biết là đoạn ân oán này đã kết quá sâu, người chết cũng đã quá nhiều rồi, đã đến lúc phải chấm dứt nó đi.”

Du Mộng Điệp đột nhiên im lặng một hồi lâu, nàng nhìn chăm chăm vào Phương Thất, nói: “Hôm nay nếu ca thả hần đi thì muội cam đoan ca nhất định sẽ hối hận”

Phương Thất nói: “Chuyện sau này thì sau này hãy tính vậy”

Du Mộng Điệp nói: “Cho dù ca có để cho hần đi thì cũng nên hỏi hần một số việc trước khi thả hần chứ”

Phương Thất nói: “Cái gì huynh cũng không muốn biết, huynh chỉ hy vọng hần từ nay về sau có thể chấm dứt đoạn ân oán này và đừng tới tìm huynh nữa”, tiếp đó thở dài nói: “Tuyệt Quân đã chết”

Du Mộng Điệp nói không ra lời.

Một người áo xanh đột nhiên cười lạnh, chậm rãi xoay người lại nói với Phương Thất: “Ta chỉ hy vọng người hiểu được một việc”

Phương Thất hỏi: “Việc gì?”

Người áo xanh nói: “Tên của tỷ ấy không phải là Tuyệt Quân, tỷ ấy họ Sở, tên là Ngọc Mai”

Phương Thất im lặng một hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Ta biết nhưng trong lòng ta nàng vĩnh viễn là Tuyệt Quân”

Người áo xanh hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hay lắm”, khi nói xong những lời này thì thân hình hần đột nhiên chớp lên, sau đó phóng lên trên xuyên thấu mái nhà thoát đi, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Phương Thất yên lặng nhìn lên mái nhà, dưới ánh nắng của trời chiều chiếu xuống, từng hạt bụi nhỏ đang rơi cũng trông thấy rõ ràng.

Du Mộng Điệp nghiêng răng, nóng giận hỏi: “Tại sao ca lại thả hần đi?”

Phương Thất không có trả lời, hần nhìn Du Mộng Điệp, hỏi lại: “Sao muội lại ở bên trong? Tuyệt Quân đâu?”

Du Mộng Điệp tức giận, không nói một lời quay đầu bỏ đi ra ngoài.

Phương Thất thở dài một tiếng, chậm rãi cẩn thận bước xuống giường rồi từ từ đi tới cạnh quan tài, trong chiếc quan tài màu đen toát ra một mùi thơm của gỗ, bên trong chiếc quan tài có một miếng gỗ chia quan tài làm hai tầng, hần đỡ miếng gỗ lên thì thấy được Trầm Tuyệt Quân đang nằm ở trong, hai tay đặt lên bụng, thần thái rất an tường. Phương Thất đứng đó nhìn nàng thật lâu, lẩm bẩm nói: “Tuyệt quân, ta đã tha cho đệ đệ của nàng không biết nó có chịu bỏ qua hay không nữa”

Mặt trời đã dần lặn về tây, vầng trăng non đã sắp mọc lên, trời đất đã dần chìm vào bóng tối.

Trong màn đêm thân ảnh của người áo xanh hóa thành một vệt xanh, giống như một con chim khổng lồ xẹt qua từng mái nhà, sau đó hần đột nhiên đáp xuống một cái sân yên tĩnh không người, đứng ở trong viện sân nhìn xung quanh một chút rồi vọt về phía dãy phòng ở bên như tia chớp, tiếp đó nhanh chóng đẩy cửa ra bước vào trong phòng rồi xoay người khép cửa lại.

Trên vai của hần máu vẫn đang chảy ra, một phần ngực và bắp vai đã bị nhiễm hồng bởi máu.

Người áo xanh bước nhanh vào trong phòng, mở một cái tủ rồi lấy từ bên trong ra một cái bình thuốc màu tím, hần cởi áo rồi đổ loại thuốc màu trắng từ trong cái bình vào vết thương trên người, sau đó dùng vải trắng băng lại vai, xong xuôi hần mới thở phào, tuy nhiên ngay lúc này hần đột nhiên cảm giác được trong phòng còn có một người khác.

Người áo xanh lấy làm kinh hãi, vội vàng xoay người lại, trong phòng rất tối không thể thấy hết mọi vật, ngay tại bàn có một người thân hình cao lớn đang lặng lẽ ngồi đó.

Người này lặng lẽ ngồi đó trông tựa như một pho tượng vậy, nhìn thấy người áo xanh tiến đến, hần cũng không có lên tiếng, thậm chí ngay cả hơi thở cũng rất nhẹ.

Người áo xanh đã nhận ra người đó là ai, cho dù bóng tối có tối hơn nữa thì hắn cũng có thể nhận ra được.

Lúc hắn và tỷ tỷ sống lay lắt xin cơm ăn qua ngày thì người này đã thu bọn họ làm đệ tử và truyền thụ võ công, năm đó hắn chỉ mới chín tuổi, Sở Ngọc Mai thì mười ba tuổi, người này trên giang hồ có một đại danh鼎鼎 gọi là Bắc Hải Thần Quân.

Người áo xanh cúi đầu tiến tới trước hai bước rồi quỳ xuống trước mặt người nọ, thấp giọng gọi: “Sư phụ”

Bắc Hải Thần Quân lẳng lặng ngồi đó, trong bóng tối nhìn không ra biểu hiện gì trên mặt, hắn nhìn người áo xanh một hồi lâu rồi hỏi: “Anh Bố, con bị thương à?”

Người áo xanh thấp giọng nói: “Thưa sư phụ, đúng vậy”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Làm sao bị thương?”

Người áo xanh đáp: “Là là bị người đánh lén”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Là ai đánh lén?”

Người áo xanh đáp: “Là..... là là một tiểu nha đầu”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Thật vậy à?”

Mồ hôi trên trán của người áo xanh tuôn ra nhiều, cắn răng đáp: “Vâng, đúng vậy”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên hỏi: “Ngọc Mai đâu?”

Thân thể người áo xanh run rẩy một chút, trong lòng bàn tay của hắn đã chảy đầy mồ hôi, hắn cắn chặt hàm răng, thật không biết nên trả lời như thế nào.

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi đưa tay nâng chén trà lên uống một hớp rồi hỏi tiếp: “Ngọc Mai đâu?”

Mồ hôi của người áo xanh trong nháy mắt tuôn ra ướt đầm cả quần áo, lúc này đây hắn tuyệt không thể không trả lời, Bắc Hải Thần Quân đã hỏi tới hai lần, nếu còn không trả lời thì đại khái hắn sẽ biến thành kẻ điên, và vĩnh viễn trở thành kẻ điên.

Người áo xanh run rẩy nói: “Ngọc Mai Ngọc Mai đã chết”

Một tiếng “Crak” nhỏ vang lên, Bắc Hải Thần Quân không nói gì, chén trà trong tay đã biến thành bột phấn và đang chậm rãi rơi xuống đất.

Trong bóng đêm, đôi mắt của Bắc Hải Thần Quân đột nhiên phát ra tinh quang trông giống như hai luồng đao phong sắc bén bắn tới người áo xanh đang quỳ dưới đất, nói gằng từng chữ: “Người nói cái gì?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

86. Chương 86: Độc Cô Quy Hải

Thân thể của người áo xanh run run, mồ hôi tuôn ra ngày càng nhiều, nói: “Sư phụ, Ngọc Mai tỷ tỷ tỷ đã chết, đệ tử không thể chiếu cố và bảo vệ tốt cho tỷ ấy, đệ tử thật đáng chết”

Ánh mắt như đao của Bắc Hải Thần Quân nhìn chằm chằm vào người áo xanh, hai luồng mắt như hai lưỡi đao sắc bén xuyên qua thân thể như cắm sâu vào cốt tủy của hắn. Người áo xanh không dám ngẩng đầu, hắn đột nhiên cảm giác được cả người lạnh như băng, mồ hôi tuôn ra đã ướt đầm toàn thân.

Một hồi lâu sau, Bắc Hải Thần Quân mới hỏi: “Ngọc Mai chết như thế nào?”

Người áo xanh cắn răng, đáp: “Là bị người giết chết”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi hỏi: “Là ai?”

Người áo xanh đáp: “Lăng Tử Phương Thất”

Bắc Hải Thần Quân hỏi tiếp: “Hắn đang ở đâu?”

Người áo xanh đáp: “Đang ở tại quán trọ Duyệt Lai ”

Bắc Hải Thần Quân lại hỏi: “Thi thể của Ngọc Mai đâu?”

Người áo xanh trả lời: “Đang đặt trong phòng của hần”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh một tiếng, mắt lại nhìn chăm chăm vào người áo xanh nói: “Có phải người vừa từ nơi đó quay về đây phải không?”

Người áo xanh run run, đáp: “Dạ, đúng vậy.”

Bắc Hải Thần Quân nhìn người áo xanh, hỏi tiếp: “Tại sao hần lại muốn giết Ngọc Mai?”

Người áo xanh cắn răng đáp: “Bởi vì Phương Thất muốn giết đệ tử, Ngọc Mai tỷ tỷ sợ đệ tử không phải là đối thủ của hần nên”, người áo xanh nói tới đây đột nhiên bị nghẹn lời.

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi tiếp: “Ngọc Mai chết thay cho người à?”

Người áo xanh đáp: “Dạ, đúng vậy”

Bắc Hải Thần Quân hỏi tiếp: “Tại sao Phương Thất lại muốn giết người?”

Người áo xanh trả lời: “Hần hần đến đây là để trả thù, vì đệ tử muốn báo thù cho đại ca nên đã làm hại Phương Ngọc Thành”

Trong phòng bóng tối bao trùm.

Bắc Hải Thần Quân thản nhiên hỏi: “Phương Thất và Phương Ngọc Thành có quan hệ ra sao?”

Người áo xanh nói: “Phương Thất chính là Ngọc Thụ Lâm Phong Phương Ngọc Thụ, Phương Ngọc Thành là tứ ca của hần.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Ta hiểu rồi”

Người áo xanh cắn răng, nói: “Mối thù của đệ tử hãy để chính đệ tử đi đòi lại, bọn chúng người đông thế mạnh, sự phụ đừng nên”

Hần đột nhiên không nói nữa, hai luồng ánh mắt như đao kia hiện đã đột nhiên biến mất, người áo xanh ngẩng đầu lên thì đã không còn thấy Bắc Hải Thần Quân đâu nữa, hần ngơ ngác quỳ ở đó một hồi lâu, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Vầng trăng non đã treo lơ lửng trên bầu trời.

Trong phòng không có một chút ánh sáng.

Ánh trăng thông qua lỗ hổng trên mái nhà chiếu vào trong phòng, ánh sáng nhu hòa tựa như đôi mắt của tình nhân đang nhìn nhau.

Phương Thất nhìn ánh trăng lại nghĩ đến đôi mắt xinh đẹp của Trầm Tuyết Quân chứa đầy thâm tình, hần nằm nhìn ánh trăng thật lâu, nhìn đến ngây dại.

Ánh trăng đột nhiên chớp lóe, đột nhiên từ cái lỗ hổng trên mái nhà có một người hạ xuống, thân thể của hần nhẹ như lông hồng đang rơi, đáp xuống đất không hề phát ra âm thanh gì. Phương Thất định thần nhìn lại thì thấy được một người mặc đồ tím thân cao tám thước đang lẳng lặng đứng ở trong phòng, ánh mắt của hần chậm rãi quét tới, dường như so với ánh trăng còn sáng hơn, nhìn chăm chăm vào Phương Thất đang nằm trên giường.

Phương Thất đột nhiên cảm giác cả người phát lạnh, ánh mắt sắc bén như đao của người mặc đồ tím phóng tới như đã đâm thủng cơ thể của hần.

Phương Thất thẫn thờ dài, hần biết phiền toái lại đến nữa rồi, hơn nữa lần này là một phiền toái rất lớn, loại ánh mắt làm cho cả người hần phát lạnh này cho tới giờ hần chưa từng gặp được.

Người mặc đồ tím đứng trong bóng đêm, tựa hồ đã hòa với xung quanh làm một thể, hần rõ ràng là vừa mới nhảy vào nhưng sao lại giống đã đứng ở nơi đó thật lâu, tiếp đó ánh mắt chuyển hướng về nơi khác, tuy nhiên thân thể không động đậy của hần nhìn tựa như một núi băng lớn, cho dù chỉ thoát nhìn vào cũng khiến người khác cảm giác được một trận lạnh lẽo.

Phương Thất hít một hơi thật sâu, chậm rãi hỏi: “Ngươi là ai?”

Người mặc đồ tím hỏi lại: “Ngươi chính là Phương Thất à?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy”

Người mặc đồ tím nói: “Lăng tử Phương Thất?”

Phương Thất đáp: “Đúng là ta”

Người mặc đồ tím lạnh lùng nói: “Tốt, rất tốt”

Phương Thất lại cảm giác được một luồng khí lạnh lẽo kéo tới, cả người nhin không được liền phát lạnh, cắn răng hỏi: “Ngươi là ai?”

Người mặc đồ tím không hề nhìn hần, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng nhìn vào chiếc quan tài màu đen ở góc phòng, một lời cũng không nói, tiếp đó hần móc từ trong ngực áo ra một cây đuốc nhỏ thấp sáng ngọn đèn trên bàn rồi cầm lấy ngọn đèn chậm rãi bước về phía quan tài.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn hiện ra rõ ràng bóng dáng của hần, người mặc đồ tím thân cao tám thước, đầu đội tử kim quan, mái tóc hoa râm, lưng thẳng tắp, sắc mặt gầy gò nhưng lạnh lùng, ngay khi bước tới chiếc quan tài, trong đôi mắt của hần đột nhiên hiện ra một tia âm áp, vẻ mặt của hần đầy phức tạp pha lẫn sự buồn bã và phẫn nộ.

Hần đưa tay ra đẩy cái nắp quan tài rồi nhìn vào trong, ngay lúc này thì hần đột nhiên nghe được một tiếng hét: “Dừng lại”

Người mặc đồ tím chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đao lại phóng đến người Phương Thất, Phương Thất đột nhiên ngồi dậy, cắn răng chậm rãi bước xuống giường, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người mặc đồ tím.

Phương Thất hỏi: “Ngươi là ai?”

Người mặc đồ tím nhìn chăm chăm vào Phương Thất, lạnh lùng nói: “Tên của ta, tiểu bối như ngươi vốn không xứng được biết, bất quá nếu ngươi đã sắp chết thì ta không ngại nói cho ngươi nghe, bổn thần quân chính là Độc Cô Quý Hải.”

Phương Thất hít sâu một hơi, hần đột nhiên biết được người đang đối mặt với hần là ai.

Phương Thất chậm rãi hỏi: “Ai nói ta sắp chết?”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Ta nói”

Phương Thất nói: “Ngươi nói ai chết thì người đó phải chết sao?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Không sai”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Cho dù ta có chết thì ta cũng không thể để cho ngươi động vào chiếc quan tài kia”

Bắc Hải Thần Quân ngăn người, hần đột nhiên nở nụ cười, cười lạnh nói: “Nếu ta vẫn muốn động vào nó thì sao?”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Vậy trước hết ngươi phải giết được ta”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Tốt”, câu này vừa mới dứt thì hần vốn đang đứng cạnh chiếc quan tài đột nhiên đã tới trước mặt Phương Thất, ngọn đèn đang cầm ở tay trái của hần không ngừng nhấp nháy, tay phải xuất ra một chưởng đánh vào bên tai Phương Thất.

Người như hần vốn chính là không thể nắm bắt được, hành vi của hần thì càng không thể nắm bắt.

Một chương này nhìn như rất chậm nhưng thật ra rất nhanh, khi ngọn đèn vừa tới trước mặt Phương Thất thì chương của hắn cũng đã đến, hắn muốn trước hết giáo huấn tên lãng tử lớn mật này một chút rồi sau đó có giết hắn cũng chưa muộn.

Từ trước đến giờ hắn không hề giải thích bất cứ cái gì, bất luận là giết người hay là làm một chuyện gì đó thì hắn cũng chưa bao giờ giải thích cả, không quản người ta nói thế nào và nghĩ thế nào về hắn, hắn chẳng bao giờ để ý đến.

Chương của hắn đã đến ngay bên mặt Phương Thất, hắn đã có thể tưởng tượng ra nửa bên mặt của tên cuồng đồ này vỡ vụn, răng sẽ rơi ra, hốc mắt tan nát, tròng mắt vắng đi, hắn biết uy lực của một chương nhìn như tùy tiện của hắn thì trong thiên hạ người có thể né tránh cũng không nhiều, hắn đối với bản thân rất tự tin.

Hắn thật không có nghĩ đến Phương Thất có thể né tránh một chương này.

Ngay khi một chương của Bắc Hải Thần Quân tới được bên mặt của Phương Thất thì Phương Thất đột nhiên dùng một loại tốc độ bất khả tư nghị xoay người né tránh, một chương của Bắc Hải Thần Quân đánh vào khoảng không.

Trong mắt của Bắc Hải Thần Quân xẹt qua một tia ngạc nhiên, tiện đà xuất tiếp một chỗ liên hoàn nhanh như tia chớp nhắm ngực của Phương Thất đánh tới, thân ảnh của Phương Thất lại chột lóe lên, trong chớp mắt đã dùng một loại tư thế kỳ quái chặt vật né tránh được một chỗ này.

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi xoay người và nhìn Phương Thất, ánh mắt đột nhiên sắc bén như đao, một cổ sát khí trong nháy mắt bao phủ Phương Thất.

Vừa rồi hắn bắt quả chỉ là muốn giáo huấn Phương Thất một chút, hắn thật không có nghĩ đến Phương Thất có thể né được hai chiêu kia, chỉ có chính bản thân của hắn mới biết được tốc độ của Phương Thất vừa rồi nhanh đến cỡ nào, thân pháp xảo diệu ra sao. Hắn đột nhiên tựa hồ đã hiểu ra tại sao Phương Thất lại có khả năng giết được đồ đệ của hắn, giờ khắc này sát khí của hắn đột nhiên bành trướng, hắn đã quyết tâm muốn giết Phương Thất.

Có đôi khi, những điều không biết so với cái mình biết được có rất nhiều và bất ngờ rất nhiều.

Sát khí bao phủ lấy Phương Thất và cũng bao trùm luôn cả căn phòng, chỉ có tuyệt thế cao thủ thì trên người mới có thể phát ra loại sát khí sắc bén như thế.

Phương Thất đã vô pháp chạy trốn.

Hắn chỉ cần vừa động thôi thì bất luận là động dấy như thế nào đi nữa cũng không thoát khỏi sát khí sắc bén của Bắc Hải Thần Quân.

Tuy nhiên Phương Thất không hề động, hắn vẫn vững vàng đứng yên một chỗ, mồ hôi đã chảy đầy trong lòng bàn tay nhưng thoát nhìn thì toàn thân của hắn như đang thả lỏng.

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi đặt cây đèn xuống rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất, sát khí tỏa ra càng đậm, hắn đột nhiên phát hiện ra tên cuồng đồ này cũng có chút vốn liếng để cuồng, hắn nhìn như tùy tiện đứng ở đó nhưng toàn thân đều đề phòng, bất luận là ra tay từ hướng nào thì tên cuồng đồ kia cũng có thể phản ứng và đánh trả.

Phương Thất thân trần đứng đó, trên người toàn là vải trắng bọc lấy thân, chỉ có bản thân hắn mới biết được hiện tại hắn khần trương cỡ nào. Trước mặt là Bắc Hải Thần Quân ung dung đứng đó nhưng toàn thân lại không hề có một tia sơ hở nào làm cho Phương Thất thật không biết làm thế nào để ra tay.

Hướng chỉ trên người Phương Thất còn đang mang thương tích, đao cũng không có trong tay.

Máu từ vết thương ở hông của Phương Thất lại chậm rãi tuôn ra.

Sát khí đột nhiên dày đặc hẳn lên, dày đặc đến nỗi làm cho người khác không thể thở nổi, Bắc Hải Thần Quân đã nhìn ra được Phương Thất kiên trì không được bao lâu nữa, hắn đã chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên có hai tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, sau đó không đợi có người lên tiếng thì cửa đã mở ra, Hiên Viên Hoàng cười ha ha bước vào.

Cổ sát khí dày đặc vừa rồi giống như một núi băng rét lạnh nhưng khi Hiên Viên Hoàng bước vào thì lại giống như ánh mặt trời sáng rỡ chiếu xuống lớp băng khiến cho người cảm thấy ấm áp và thoải mái.

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên xoay người lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên, sát khí nhất thời cũng biến mất, Phương Thất ngậm thở phào một hơi.

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Lão quái vật ngươi còn chưa chết sao, chạy đến nơi này làm gì thế?”, mái tóc bạc của ông bay bay, nụ cười như gió xuân thổi tới, rất dịu dàng và ấm áp.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Còn lão ăn mày ngươi cũng chưa chết sao, tại sao cũng chạy đến chỗ này hả?”

Hiên Viên Hoàng chống cây gậy trúc xuống đất, cười nói: “Lão ăn mày ta đâu có giống lão quái vật ngươi, ta vốn tiêu diêu tự tại và không màng chuyện thế tục nhưng trong lòng lại thương cảm đám con cháu nơi đây của ta chết thảm nên lão ăn mày ta đành phải bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tự mình vượt đường xa đến đây”

Bắc Hải Thần Quân ngạo nghễ nói: “Bốn thần quân hơn mười năm qua ngao du hải ngoại, vừa mới trở lại Bắc Hải, trong lòng nhớ đồ nhi nên đến thăm chúng”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Lão quái vật, ngươi thăm đồ nhi thì đến đây làm cái gì?”

Trong mắt của Bắc Hải Thần Quân đột nhiên lóe ra tinh quang, lạnh lùng nói: “Bởi vì đồ nhi của ta ở chỗ này, ta không tới đây thì ngươi bảo ta đi đâu?”

Phương Thất ngây người, hắn đột nhiên hiểu ra tại sao Bắc Hải Thần Quân lại muốn mở nắp quan tài, sự buồn bã trong lòng hắn nhất thời dâng lên.

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, chậm rãi nói: “Đồ nhi của ngươi có ở đây sao?”

Trong mắt của Bắc Hải Thần Quân xẹt qua một tia bi thương, hắn nhìn chằm chằm vào chiếc quan tài đen, chậm rãi nói: “Không sai, nó đang ở đây”

Phương Thất đột nhiên cảm giác được toàn thân vô lực, ngay cả đứng vững cũng không được nữa, giờ phút này ai có thể giải thích được nỗi buồn trong lòng hắn đây? Hắn cố bước đến giường rồi chậm rãi ngồi xuống, thất thần cúi đầu nhìn mặt đất.

Hiên Viên Hoàng thở dài một cái, chậm rãi gật đầu nói: “Ta hiểu rồi”

Bắc Hải Thần Quân thu hồi ánh mắt, nhìn Hiên Viên Hoàng, lạnh lùng nói: “Chuyện này không quan hệ đến ngươi, ngươi ra ngoài đi”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Không sai, đây đúng là chuyện nhà của ngươi, ta có thể đi ra ngoài nhưng nếu ngươi chuẩn bị giết nó thì ta cam đoan ngươi nhất định sẽ hối hận”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Bốn thần quân làm việc có khi nào hối hận qua đâu hả?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Ta biết trong đầu lão quái vật ngươi không hề có hai từ hối hận nhưng nếu ngươi giết nó thì ta cam đoan ngươi nhất định sẽ hối hận”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh hỏi: “Tại sao?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ngươi biết tại sao quan tài của đồ nhi ngươi lại được đặt ở trong phòng của nó không?”

Bắc Hải Thần Quân ngẩn người, chuyện này hắn quả thật cảm giác được có chút kỳ lạ, chỉ bất quá hắn làm việc thì không bao giờ hỏi tại sao, bấy giờ đối mặt với Hiên Viên Hoàng nên hắn không thể không hỏi: “Tại sao?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi nói: “Bởi vì nó là tượng phụ của đồ nhi ngươi”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cười lạnh nói: “Thì ra là vậy, một tên khốn không có trái tim dám ra tay giết vợ thì chết đi còn gì phải bàn cãi”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Làm sao ngươi biết được nó không có trái tim?”

Trong mắt của Bắc Hải Thần Quân hiện lên một tia ảm áp, tử kim quan trên đỉnh đầu phát ra ánh sáng mờ mờ, chậm rãi nói: “Đồ nhi bảo bối của ta từ nhỏ đã theo ta, ta dạy nó võ công, nuôi dưỡng nó trưởng thành. Nó lớn lên xinh đẹp dịu dàng, gả cho tên đó đã là cái phước của hần, nhưng tên cuồng đồ này lại dám ra tay giết vợ của mình, không phải không có trái tim thì là cái gì?”, hần cắn răng rồi đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất, một cổ sát khí nhất thời lại bao trùm cả căn phòng.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

87. Chương 87: Thất Tịch Chi Dạ

Hiên Viên Hoảng thở dài hỏi: “Người thật muốn giết nó sao?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Đúng vậy”, hần nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoảng, chậm rãi nói: “Ta hy vọng người tốt nhất đừng xen vào chuyện này”

Hiên Viên Hoảng nở nụ cười, nói: “Nếu ta nhất định muốn xen vào thì sao?”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi xoay người lại, trong ánh mắt lại toát ra sát khí so với đao còn sắc bén hơn, nói gằng từng chữ: “Vậy thì chờ trách bốn thần quân trở mặt vô tình”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão quái vật, chẳng lẽ người không biết cả đời của lão ăn mày chuyên xen vào mấy chuyện thế này à?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Người không xen vào không được sao?”

Hiên Viên Hoảng khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Ta chỉ biết là trên đời này hiện tại ngoại trừ một người đang nằm trong quan tài kia, chỉ còn lại hai người các người mà thôi, nếu hai người các người nhất định phải giết hại lẫn nhau thì người kia nhất định sẽ chết không nhắm mắt”

Bắc Hải Thần Quân sắc mặt hơi đổi, hỏi: “Người còn biết gì nữa hả?”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói: “Ta còn biết cảm tình của hần đối với đồ nhi của người tuyệt sẽ không thua kém người đâu”, ông thở dài rồi nhìn Phương Thất đang ngơ ngác ngồi trên giường, chậm rãi nói: “Nếu không phải như thế thì hần cũng sẽ không có bộ dáng hiện tại kia”

Bắc Hải Thần Quân ngạo nghễ ngẩng đầu lên, ánh mắt đảo qua Phương Thất một cái, hần đột nhiên phát hiện ra người tuổi trẻ này bây giờ đúng thật là đã có chút mất đi hồn phách.

Hiên Viên Hoảng nhìn Bắc Hải Thần Quân, nói tiếp: “Ta còn có thể cam đoan, nếu bây giờ người ra tay thì hần tuyệt sẽ không hề tránh né, người chỉ cần nhẹ nhàng xuất ra một chiêu thì có thể lấy đi cái mạng của hần”

Bắc Hải Thần Quân không thể phủ nhận, Phương Thất bây giờ đích xác cùng với người kiên định quả cảm vừa rồi hoàn toàn khác xa, giống như là hai người khác nhau vậy, bất luận là ai cũng đều có thể thấy được hiện tại muốn giết hần thì đích thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đảo mắt nhìn Phương Thất một cái rồi chậm rãi bước về hướng chiếc quan tài, hần dùng cây đèn chiếu vào bên trong và nhìn vào thi thể của Trầm Tuyết Quân đang nằm trong đó, ánh mắt đột nhiên trở nên bi thương và buồn bã, ánh đèn chiếu rọi vào mái tóc hoa râm của hần, giờ phút này hần chỉ là một ông lão, một ông lão trong lòng tràn ngập bi thương.

Độc Cô Quy Hải cúi người nhìn Trầm Tuyết Quân, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ngọc Mai Ngọc Mai”

Một hồi lâu sau hần đóng nắp quan tài lại rồi chậm rãi vuốt ve chiếc quan tài, ánh mắt lại trở nên lạnh như băng, lạnh đến nỗi ngọn lửa của cây đèn cũng gần như bị đóng băng, hần chậm rãi hỏi: “Đồ nhi của ta chết ở đâu?”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mê mang mang theo bi thương vô hạn, hần lại nhớ tới khung cảnh ngày đó, dưới ánh hoàng hôn, Trầm Tuyết Quân đứng đối diện với hần, hần rút đao, đao đâm

xuyên qua cơ thể, Trầm Tuyết Quân vĩnh viễn nằm xuống, nằm xuống dưới lưỡi đao của hắn trong ánh mắt của hắn sự đau khổ toát ra càng dày đặc hơn, dày đặc đến nỗi như hình thành một đám sương mù.

Bắc Hải Thần Quân trợn mắt hỏi tiếp: “Ta hỏi đồ nhi của ta chết ở đâu?”

Phương Thất chậm rãi đáp: “Cách thành tây năm dặm”

Bắc Hải Thần Quân lại hỏi: “Có phải là chết dưới đao của ngươi?”

Phương Thất đáp: “Đúng vậy”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Tốt, tốt lắm”, xong lại nhìn về Hiên Viên Hoàng hỏi: “Bây giờ trên người hắn đang bị thương phải không?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão quái vật, mắt của ngươi vẫn còn sáng đấy”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Tối nay có phải là ngày bảy tháng bảy?”

Hiên Viên Hoàng đáp: “Trí nhớ của ngươi cũng còn tốt lắm”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Được, vậy thì vào hoàng hôn ngày mười lăm tháng bảy, ta sẽ ở ngoài thành tây năm dặm chờ hắn”

Hiên Viên Hoàng thở dài hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không giết hắn không được sao?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bất luận là ai giết đồ nhi của ta thì cũng đều phải chết”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài và lắc đầu.

Bắc Hải Thần Quân nói: “Ta hy vọng đến lúc đó ngươi đừng xen vào việc của người khác nữa, ta cho hắn vài ngày thời gian để dưỡng thương, đến lúc đó thì xem như là cuộc quyết đấu công bằng”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu, nói: “Ngươi yên tâm, đến lúc đó ta tuyệt sẽ không xen vào”

Bắc Hải Thần Quân nhìn chằm chằm vào Phương Thất, lạnh lùng nói: “Nhớ kỹ, vào hoàng hôn ngày mười lăm tháng bảy, cách thành tây năm dặm, mang theo đao và đầu của ngươi đến nộp đi”, lúc những lời này còn chưa nói hết thì thân hình hắn đã động, cây đèn cũng nhẹ nhàng rơi xuống mặt bàn, khi nói xong chữ cuối cùng thì cả người hắn đã xuyên qua lỗ hổng trên mái nhà, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng.

Ngọn lửa của cây đèn vẫn còn đang cháy, ngọn lửa phát ra tiếng cháy như đang cười.

Ánh sáng của nó chiếu sáng cả phòng, chiếu vào chiếc quan tài đen nhánh, chiếu vào Phương Thất đang mất hồn ngồi tại giường và cũng chiếu vào mái đầu đầy tóc bạc của Hiên Viên Hoàng, mái tóc bạc trắng của ông so với tuyết còn muốn trắng hơn.

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất, khẽ thở dài, ánh mắt nhu hòa và ấm áp, chậm rãi nói: “Bắt đầu kể từ bây giờ, con nhất định phải tâm vô tạp niệm để dưỡng thương cho tốt, hãy chuẩn bị cho trận chiến sắp tới”

Phương Thất chậm rãi lắc đầu rồi hỏi: “Chẳng lẽ chỉ còn có một cách giải quyết như thế sao?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Phương Thất yên lặng không nói gì.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Ta biết con nhất định không đành lòng làm như vậy, con cũng thấy được cảm tình của hắn đối với Sở nha đầu kia sâu nặng thế nào mà, trong hai người bất luận là ai ngã xuống thì cô ấy có chết cũng không nhắm mắt được, tuy nhiên bây giờ chuyện đã như vậy, cho nên”, Hiên Viên Hoàng lắc lắc đầu, dường như nghẹn lời nói không được nữa.

Phương Thất vẫn im lặng.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói tiếp: “Con chắc là cũng nghe nói qua con người của Bắc Hải Thần Quân, tính cách của hắn rất là cố chấp, luôn luôn độc hành độc đoán, cho dù người khác có nói gì đi nữa thì hắn cũng chẳng bỏ vào tai”

Phương Thất nói: “Con biết.”

Hiên Viên Hoằng nói: “Hắn nuôi dưỡng Sở nha đầu hơn mười năm, mười năm thời gian, một tiểu nha đầu đã biến thành một đại cô nương, danh phận tuy là sư đồ, nhưng cảm tình của hắn đối với Sở nha đầu chắc con cũng đã nhìn ra”

Phương Thất hít một hơi, nói: “Con thấy được”

Hiên Viên Hoằng nhìn Phương Thất, chậm rãi nói tiếp: “Với loại cảm tình đó cộng với tính cách của hắn thì ta đoán vào ngày đó hắn tất sẽ toàn lực ra tay giết con, cho nên”, Hiên Viên Hoằng thở dài rồi tiếp: “Cho nên con nhất định phải toàn lực ứng phó”

Phương Thất lại im lặng.

Hiên Viên Hoằng nhìn Phương Thất, trong mắt hiện ra vẻ cực kỳ phức tạp, chậm rãi nói: “Con không cần lo lắng về mặt võ công của bản thân, chỉ cần con đường thương cho tốt thì con không nhất định sẽ bại đâu, hơn nữa”

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Hiên Viên Hoằng muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ là hỏi: “Hơn nữa ra sao hả lão tiền bối?”

Hiên Viên Hoằng trầm mặc một hồi lâu rồi nói: “Hơn nữa con không thể chết được, nếu con chết đi thì Phương gia sẽ tuyệt hậu đó, con không thể trở thành kẻ bất hiếu được”

Phương Thất nhìn Hiên Viên Hoằng, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái, cái hiểu cái không gật đầu.

Hiên Viên Hoằng chậm rãi nói: “Bây giờ con đã hiểu được chưa?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoằng thở dài, ánh mắt trầm tĩnh và kiên quyết, nói từng chữ một: “Nếu con vẫn còn là con cháu của Phương gia thì hãy hiên ngang lên cho ta”

Phương Thất ngẩn người, hắn giật mình nhìn Hiên Viên Hoằng, những lời này làm sao lại quen thuộc như thế.

Dưới ngọn đèn leo lét hôm nào, Phương lão phu nhân trong mắt vương lệ, nói gằng từng chữ: “Nếu con còn là con cháu của Phương gia thì hãy hiên ngang lên cho ta”

Phương Thất hít một hơi thật sâu, nói: “Vâng, con biết rồi”

Hiên Viên Hoằng gật đầu, chậm rãi bước ra ngoài.

Du Mộng Diệp cúi đầu đi đến, trên mặt không nụ cười, trong mắt toát vẻ sầu muộn lo lắng.

Có phải nàng đang lo lắng cho Phương Thất?

Tình cảm đích thật là một cái gì đó thật khó nắm bắt.

Một người khi đã yêu sâu đậm thì khi hận sẽ càng sâu.

Chuyện trên đời thường kỳ lạ như thế, đúng là chỉ vì có yêu cho nên mới có hận, tuy nhiên bất luận là có sâu đậm hay không thì một khi biết được người mình yêu đang gặp nguy hiểm thì tất cả ghét hận sẽ lập tức biến trở thành lo lắng. Hận một người có lẽ là bởi vì đã yêu quá sâu chẳng?

Có đôi khi yêu lại trở thành hận, tuy nhiên việc hận này lại không phải là hận thật sự, bởi vì việc hận này là do yêu chuyển biến mà thành cho nên bản chất vốn có của loại tình cảm này chính là yêu.

Hận sẽ thay đổi nhưng yêu là vĩnh hằng.

Phương Thất đột nhiên cười cười nhìn Du Mộng Diệp.

Hắn cũng đã nhìn ra được cô nương xinh đẹp có nụ cười như chuông ngân này gần đây rất ít hay cười, trong mắt thường xuyên toát ra nỗi ưu thương, sự thay đổi của nàng tựa hồ đều có quan hệ đến hắn cả.

Trong lòng Phương Thất cảm thấy áy náy, hắn hiểu bản thân hắn nợ nàng thật sự quá nhiều.

Nhưng với Trầm Tuyết Quân thì hẳn lại càng nợ nàng nhiều hơn, người vợ đã cùng chung sống với hắn năm năm, cho tới cuối cùng nàng cũng không hề ra tay giết hắn bởi vì nàng yêu hắn thật sâu đậm, yêu mái nhà ấm áp của hắn.

Có thể tưởng tượng ra nàng khi rời đi mang theo bao nhiêu bi thương và nước mắt, cuối cùng vì để kết thúc mối thù hận kia nàng đã cam nguyện chết dưới lưỡi dao của hắn, nàng đã dùng máu của bản thân để rửa sạch mối ân oán này, tuy nhiên bây giờ một đoạn ân oán mới lại ập đến nữa rồi.

Giữa hắn và Bắc Hải Thần Quân phải có một người chết.

Bắc Hải Thần Quân bề ngoài nhìn như lạnh lùng nhưng bên trong nội tâm lại không biết ẩn giấu bao nhiêu đau khổ, hắn đã chính tay nuôi dưỡng nàng lớn lên, cảm tình của hắn đối với nàng tựa hồ cũng không kém hơn so với Phương Thất.

Tuy nhiên cảm tình của Phương Thất đối với Trầm Tuyết Quân chẳng lẽ lại thua kém Bắc Hải Thần Quân sao?

Phương Thất lâm vào tình cảnh rất mâu thuẫn.

Du Mộng Diệp nhìn vào chiếc quan tài đen nhánh, âm thầm thở dài, trên mặt xẹt qua một nụ cười khổ, đối với cái chết của Trầm Tuyết Quân, trong lòng nàng có một loại cảm giác nói không nên lời, đồng tình có, thương tiếc có và còn có một tia ghen ghét nữa. Nàng biết Trầm Tuyết Quân mặc dù đã chết nhưng phân lượng của nàng ở trong lòng Phương lại quá nặng, cho nên hắn khó có thể quên được. Tuy nhiên bản thân nàng lại yêu thích Phương Thất, đây là lần đầu tiên nàng thật sự yêu một người, nàng bây giờ mới phát hiện ra yêu một người thì ra không chỉ có vui sướng mà còn có đau khổ và nước mắt nữa.

Nàng vốn nghĩ rằng sau khi Phương Thất phát hiện ra Trầm Tuyết Quân không phải như trong sự tưởng tượng của hắn thì sẽ tiếp nhận nàng, tuy có thể đoán trước như vậy nhưng nàng thật không có nghĩ đến Trầm Tuyết Quân vì Phương Thất mà dùng tính mạng hóa giải mối thù hận này. Đây rốt cuộc là loại tình cảm như thế nào? Du Mộng Diệp không khỏi thầm hỏi chính bản thân, nếu thay đổi là mình thì có thể làm ra sự việc giống như Trầm Tuyết Quân hay không?

Nhớ tới ngày đó sau khi Phương Thất giết chết Trầm Tuyết Quân xong, hắn đã vô cùng đau khổ, hắn đau khổ đến nỗi điên cuồng, và với sự điên cuồng đó hắn chút nữa đã giết luôn nàng, nếu không có Liễu Trần đại sư kịp thời xuất hiện thì nàng đã chết? Du Mộng Diệp chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Phương Thất, nàng đột nhiên cảm giác được một sự buồn bã, một loại buồn bã thấm sâu vào tận xương tủy

Du Mộng Diệp thầm thở dài, cười cười, hỏi: “Thất ca, bây giờ ca chuẩn bị làm sao?”

Phương Thất chậm rãi lắc đầu.

Du Mộng Diệp nói tiếp: “Kỳ thật ca không cần nghĩ nhiều, muội nghĩ ca chỉ cần giải thích mọi chuyện rõ ràng với hắn, nếu hắn không chịu nghe thì cũng chỉ còn cách động thủ thôi”

Phương Thất đương nhiên biết Du Mộng Diệp nói “hắn” là ai, tuy nhiên Bắc Hải Thần Quân là người cao ngạo và độc đoán, sao có thể để cho mình có cơ hội giải thích? Nếu có thể giải thích thì hắn có nghe không?

Du Mộng Diệp nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: “Nếu hắn không chịu nghe thì muội tin tưởng với võ công của Thất ca sẽ không nhất định bại dưới tay hắn, nếu ca thất bại, muội muội”

Phương Thất giật mình ngẩng đầu lên nhìn Du Mộng Diệp, nhíu mày hỏi: “Muội làm sao vậy?”

Du Mộng Diệp cười cười, trong nụ cười mang theo vẻ buồn bã, dịu dàng nói: “Ca hẳn là hiểu được, nếu ca chết thì muội nhất định sẽ liều mạng với hắn cho dù muội đánh không lại hắn đi nữa, ca chết rồi thì muội cũng không muốn sống.....”, nàng nói, nước mắt đột nhiên từ đôi mắt xinh đẹp chảy ra.

Phương Thất thầm thở dài, chậm rãi nói: “Muội yên tâm, huynh tuyệt sẽ không chết đâu”, hắn nhìn Du Mộng Diệp, chậm rãi nói tiếp: “Cho dù huynh có chết thì muội cũng phải sống tốt, muội nhất định phải hứa với huynh”

Du Mộng Diệp âm thầm cười cười, chậm rãi nói: “Ca nghĩ muội sẽ hứa với ca sao?”

Phương Thất nói: “Muội phải hứa với huynh”, hai mắt của hắn vô cùng kiên định nhìn chăm chăm vào Du Mộng Điệp, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Du Mộng Điệp chậm rãi gật đầu rồi nói: “Được, muội hứa với ca”

Phương Thất nói: “Huynh hy vọng muội có thể hiểu được, đoạn ân oán này bất luận thế nào cũng không có quan hệ với muội, đây là chuyện của riêng huynh. Nếu muội chết đi thì Du tiên bối làm sao đây? Cứu Công sẽ ra sao đây?”

Du Mộng Điệp khẽ lắc đầu, chậm rãi nói: “Trong lòng ca hiện tại có muội không?”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, cắn răng rồi chậm rãi gật đầu.

Trong viện đột nhiên náo động hẳn lên, có rất nhiều người chạy ra khỏi phòng, có người nói: “Mau nhìn kìa, lửa cháy lớn quá”, lại có người nói: “Không biết nơi nào cháy nữa, nhưng hình như cách nơi này không quá xa đâu, chúng ta có nên chạy khỏi đây không?”, đột nhiên lại có người quát lớn: “Chạy cái gì mà chạy, còn không mau đi giúp cứu hỏa đi”

Trong sân nhất thời hỗn loạn, hình như có rất nhiều khách trọ đứng ở trong sân, cũng có người nhiều người la hét mang theo thùng nước chạy đi cứu hỏa.

Du Mộng Điệp vội vàng chạy khỏi phòng, đứng ở trong sân quan sát, chỉ thấy ở phía tây bắc của ngôi thành nhỏ ánh lửa bốc cao tận trời, hiển nhiên là lửa đã cháy được một thời gian rất lâu rồi nên mới thế, rất nhiều người đứng ở trong sân cũng nhìn về hướng đó và bàn bạc cùng nhau là nên nhanh chân bỏ đi hay là cùng đi cứu hỏa.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

88. Chương 88: Ai Là Người Phóng Hỏa?

Thế lửa hùng hùng thiêu đốt, cả nửa bầu trời vào đêm đều được ánh lửa chiếu rọi.

Đây là một ngôi nhà rất bình thường giống như những ngôi nhà của dân cư bình thường khác trong thành, sân trước rất hẹp, mặt bên có một dãy năm gian phòng, bước qua cánh cửa chính sẽ gặp được một vườn hoa không lớn lắm, bên trong có một vài loại hoa cỏ, tiếp tục băng qua vườn hoa đi về phía trước thì sẽ gặp dãy phòng ốc đang bốc cháy.

Lửa hiển nhiên đã cháy thật lâu, ngay cả mái nhà cũng đã bị thiêu rụi, thế lửa lớn đến nỗi không thể dập tắt, cả năm gian phòng đều chìm trong biển lửa, ở sân trước thì có rất nhiều người đang tụ tập, trong đó có rất nhiều người đang cầm thùng nước tới cứu hỏa, tiếng gậy gõ của gỗ rơi xuống phát ra âm thanh ghê rợn, chỉ cần đứng gần một chút thôi thì da trên người sẽ cảm thấy nóng cháy, cuối cùng chỉ có thể đứng xa xa nhìn mặc cho lửa cháy mà thôi. Cũng có một số người mang thùng nước đi cứu hỏa ở những chỗ khác.

Bắc Hải Thần Quân đang đứng trên một mái nhà từ đằng xa nhìn lại, gương mặt cũng bị ánh lửa hồng hồng rọi vào, tuy nhiên ánh mắt của hắn lại rất lạnh, dường như lạnh hơn cả núi băng.

Hắn nhận ra nơi bị cháy này, đó là nơi mà một canh giờ trước hắn vừa rời đi, khi đó đồ nhi đang bị thương của hắn vẫn còn đang quỳ gối trong phòng, tuy nhiên bây giờ nơi đó đã sắp hóa thành một mảnh tro tàn.

Nơi này làm thế nào mà cháy? Là ai đốt đây? Tên đồ nhi bị thương của hắn đâu?

Trong ánh mắt lạnh lùng đột nhiên hiện lên một tia đau đớn và thù hận.

“Mối thù của đệ tử hãy để chính đệ tử đi đòi lại, bọn chúng người đồng thể mạnh, sư phụ đừng nên”, Bắc Hải Thần Quân nhớ lại lời của Sở Anh Bố, hắn đột nhiên lạnh lùng mỉm cười.

Một trận gió thổi tới, Bắc Hải Thần Quân quay đầu lại thì thấy Hiên Viên Hoàng đã ở bên cạnh và đang chậm rãi ngồi xuống mái nhà, mắt không chớp nhìn vào đám cháy, trong mắt lộ ra thần sắc kỳ lạ.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng đang đưa mắt nhìn vào đám cháy, thản nhiên nói: “Lão quái vật, người không cần nhìn ta, đám cháy này không phải do lão ăn mày ta gây ra đâu”

Bắc Hải Thần Quân cười nói: “Đương nhiên là không phải người”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Cũng không phải là đệ tử của Cái Bang làm đâu”

Bắc Hải Thần Quân nhếch mép cười.

Hiên Viên Hoàng cười cười nói: “Người nhất định đang nghĩ rằng khi nói chuyện cùng ta tại quán trọ thì ta đã phái người tới nơi này giết người và sau đó hủy thi diệt tích phải không?”

Bắc Hải Thần Quân lại nhếch mép cười.

Cười như vậy có đôi khi cũng là một loại thái độ, chính là trả lời.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta có thể cam đoan, chờ khi đám cháy này tắt rồi thì người có thể tìm thấy trong đám tro tàn một cỗ thi thể và người nhất định sẽ cho rằng đó chính là thi thể của đồ nhi người”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Có gì không đúng sao?”

Hiên Viên Hoàng cười cười, nói: “Bất kể là có đúng hay không thì người cũng nhất định sẽ cho rằng như thế, lửa lớn như vậy, cỗ thi thể kia đến lúc đó nhất định sẽ bị thiêu thành tro bụi, vì vậy sẽ không thể phân biệt được, lão ăn mày ta muốn phủ nhận cũng không được”

Bắc Hải Thần Quân lại nhếch mép cười nhìn bầu trời đêm.

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Tuy nhiên người có nghĩ tới điều này hay không, chỗ ở của đồ nhi người thì lão ăn mày ta làm thế nào mà biết được, mà cho dù có biết thì lão ăn mày ta tại sao phải làm như vậy?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bởi vì nó đã giết đệ tử Cái Bang của người, cho dù người không làm vậy thì thuộc hạ của người nhất định đã ghi hận trong lòng, do đó mới trước giết người rồi sau phóng hỏa”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Có chút đạo lý đó, tuy nhiên tại sao sớm không làm muộn không làm mà lại phải chờ người tới đây rồi mới làm hả?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng cười nói: “Có lẽ các người đang muốn thị uy với bốn thần quân ta?”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Ta thật nghĩ không ra là kẻ nào không biết chết sống dám thị uy với lão quái vật người nữa?”

Bắc Hải Thần Quân chỉ nhếch mép cười không nói, đôi ánh mắt sắc bén như đao nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười, chậm rãi nói tiếp: “Nếu có người nào dám can đảm thị uy với lão quái vật người thì ta nghĩ tên này nhất định là loại người đang chán sống, tuyệt không có loại thứ hai”

Bắc Hải Thần Quân ngạo nghễ ngẩng đầu lên, nghe được những lời này hiển nhiên trong lòng hắn cảm thấy rất thoải mái và thích thú.

Hiên Viên Hoàng nói: “Tuy nhiên nếu không phải là người của ta phóng hỏa thì là ai đã làm đây?”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi nhìn vào đám lửa, nói: “Người nghĩ là ai?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Ta nghĩ có hai khả năng, người có muốn nghe không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Dư hơi thì cứ xả đi”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Hơi của lão ăn mày ta thổi lăm đó nghe, chẳng lẽ lão quái vật người lại thích thú mấy cái mùi như vậy sao?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hoàng, chậm rãi nói: “Người nói đi.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Thái độ cũng không tệ lắm, người cẩn thận nhé, lão ăn mày ta sắp xả hơi đây”

Bắc Hải Thần Quân tức giận đến sắc mặt biến xanh, nói: “Người”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Người xem người kia, lão quái vật người sao lại nóng vội thế, để ta từ từ chứ”

Bắc Hải Thần Quân hừ một tiếng rồi không nói nữa.

Hiên Viên Hoàng thở dài một tiếng, chậm rãi hỏi: “Có phải người vừa từ hải ngoại trở về không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đáp: “Đúng vậy”

Hiên Viên Hoàng nói: “Cho nên mọi chuyện phát sinh ở nơi này người hoàn toàn không biết?”

Bắc Hải Thần Quân dùng ánh mắt sắc bén như đao đảo nhìn về Hiên Viên Hoàng, lạnh lùng nói: “Ta chỉ biết là một đồ nhi của ta đã chết và một đứa khác bây giờ sinh tử chưa biết”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Không sai, tuy nhiên người có biết là đám cháy như vậy không phải là đám cháy đầu tiên trong ngôi thành nhỏ này không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Mặc kệ nơi này phát sinh bao nhiêu đám cháy, tất cả cũng đâu có liên quan đến bốn thần quân”

Hiên Viên Hoàng thở dài một tiếng, nói: “Nhưng đám cháy trước đây có lẽ có liên quan đó”

Bắc Hải Thần Quân liền hỏi: “Có liên quan thật à?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Vậy thì liên quan ra sao?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi nói: “Bởi vì đám cháy kia cũng không có ai đến cứu hỏa, trong đám cháy đó đã thiêu chết một số người và trong số người đó có một người là cổ nhân của lão quái vật người”

Bắc Hải Thần Quân liền ngạc nhiên thốt: “Ồ...vậy à?”

Trong mắt của Hiên Viên Hoàng đột nhiên toát ra một tia bi thương, đưa mắt nhìn ngọn lửa đang bốc cao tận trời một hồi lâu rồi mới thở dài một tiếng.

Bắc Hải Thần Quân ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Hoàng, như mày giục: “Lão ăn mày, người cần xả cái gì thì xả nhanh lên đi”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Đám cháy kia phát sinh ở miếu thổ địa tại thành bắc, không có ai đến cứu hỏa, đến hừng đông ngôi miếu đã hóa thành tro tàn, nếu lão ăn mày ta nói đám cháy đó dùng để thiêu Liễu Trần hòa thượng đã chết thì người có tin không?”

Bắc Hải Thần Quân liếc mắt nhìn Hiên Viên Hoàng một cái, đột nhiên muốn bật cười, tuy nhiên khi nhìn thấy vẻ nghiêm túc và buồn bã trên gương mặt Hiên Viên Hoàng thì liền cảm thấy đây không phải là đang nói giỡn chơi, hắn đột nhiên hít một hơi rồi nhíu mày nói: “Ta không tin”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Lão ăn mày ta cũng không tin nhưng Liễu Trần hòa thượng đích thật là chết ở bên trong miếu đó, người nghĩ tại sao lại như thế?”

Bắc Hải Thần Quân lấy làm kinh hãi, chậm rãi hỏi: “Người không gạt ta chứ?”

Hiên Viên Hoàng thản nhiên nói: “Bộ lão ăn mày ta giống kẻ gạt người lắm sao?”

Bắc Hải Thần Quân thở dài rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, một hồi lâu sau mới lên tiếng hỏi: “Người nói là Liễu Trần hòa thượng đã chết?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Bắc Hải Thần Quân nói: “Với võ công của hắn thì sợ rằng sẽ không dưới ta và người, làm sao mà có thể bị thiêu chết được?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi hỏi: “Người muốn nói gì?”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Chẳng lẽ hắn bị người ta giết trước rồi sau đó hủy thi diệt tích?”

Hiên Viên Hoằng chậm rãi lên tiếng: “Ngươi nghĩ sao?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Không có khả năng, với ti vi võ công của hắc thì chỉ sợ trong thiên hạ đã không có người là đối thủ nữa, như thế thì làm sao hắc có thể bị người giết được”

Hiên Viên Hoằng nói: “Lão ăn mày ta biết lão quái vật ngươi bình sinh chưa bao giờ phục qua người nào, hơn nữa lại thích độc lai độc vãng, tuy nhiên lại cùng Liễu Trần hòa thượng có một đoạn giao tình.”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi gật đầu, điểm này ngay cả bản thân hắc không thừa nhận cũng không được, hắc dường như đang nhớ lại tình cảnh năm nào trong rừng trúc cùng tỷ thí kỳ nghệ với Liễu Trần, gương mặt gầy gò, kỳ nghệ cao siêu, tu vi phật pháp cao thâm của Liễu Trần đích xác làm hắc phải tự than thở không bằng.

Bắc Hải Thần Quân hỏi tiếp: “Liễu Trần hòa thượng thật sự đã chết à?”

Hiên Viên Hoằng nói: “Đây đã là lần thứ ba người hỏi ta vấn đề này đó”

Bắc Hải Thần Quân không nói nữa.

Lời của Hiên Viên Hoằng nói ra hắc đương nhiên tin tưởng, không phải chỉ có hắc mà trong chốn giang hồ không ai mà không tin tưởng, nếu không thì làm sao lại có cái danh xưng Hiệp Nghĩa Cái Vương được. Tuy nhiên hắc thật sự không hiểu nổi tại sao Liễu Trần hòa thượng với tu vi võ công cao thâm khó lường như thế thì làm sao mà bị kẻ khác giết chết được?

Hiên Viên Hoằng thở dài hỏi: “Ngươi vẫn còn chưa tin phải không?”

Bắc Hải Thần Quân nhìn đám lửa trước mắt thở dài một hơi, nói: “Ta thật sự không hiểu hắc làm thế nào mà bị chết?”

Hiên Viên Hoằng chậm rãi móc từ trong ngực áo ra một cái hộp gỗ nho nhỏ, tiếp đó lấy từ bên trong một vài cây ngân châm. Hiên Viên Hoằng đưa nó ra rồi nói: “Lão quái vật, ngươi xem đây là cái gì?”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Hình như là độc châm?”

Hiên Viên Hoằng cười cười, nói: “Nhân đoạn trường, quỷ thôn thanh, nhất kiến Ly Hồn Châm, thần quỷ đoạn mệnh quy, những lời này ngươi có nghe qua chưa?”

Bắc Hải Thần Quân nhếch mép cười, hỏi: “Đây là Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm à?”

Hiên Viên Hoằng thần nhiên nói: “Đây là do đệ tử Cái Bang của ta phát hiện thấy trong đồng tro tàn kia”, xong nhìn Bắc Hải Thần Quân một chút rồi chậm rãi nói: “Ý ta nói chính là trong đám tro tàn của miếu thổ địa ở thành bắc”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày nói: “Ngươi cho rằng Liễu Trần là bị loại độc châm này giết sao?”

Hiên Viên Hoằng nói: “Ta không có nói như vậy”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Nhưng chính ngươi đã nói là phát hiện ra độc châm này trong đồng tro tàn mà?”

Hiên Viên Hoằng gật đầu nói: “Không sai.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, trong ánh mắt lại hiện lên sát khí sắc bén hơn đao: “Giỏi cho Kim Hoa Bà Bà, bốn thần quân sẽ không tha cho ngươi”

Hiên Viên Hoằng cười cười, thần nhiên nói: “Không cần đến ngươi nữa.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của bốn thần quân, không cần lão ăn mày ngươi xen vào”

Hiên Viên Hoằng nói: “Ý của ta là Kim Hoa Bà Bà đã chết rồi”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày, đột nhiên trầm mặc không nói.

Hiên Viên Hoằng nói: “Ngươi đương nhiên cũng biết kẻ giết bà ta, đó là Phương Thất”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng thốt: “Hảo tiểu tử”

Hiên Viên Hoàng nói: “Nhưng nếu Kim Hoa Bà Bà đã chết thì trên đời có ai mà lại có được Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm?”

Đây cũng vốn là vấn đề mà Bắc Hải Thần Quân đang có ý định muốn hỏi, chỉ bất quá hần không thốt ra khỏi miệng mà thôi.

Hiên Viên Hoàng cười cười, chậm rãi nói: “Bởi vì Kim Hoa Bà Bà trước khi chết đã tham gia vào một tổ chức thần bí và bán mạng cho nó, bây giờ người hiểu chưa?”

Trên mặt của Bắc Hải Thần Quân không biểu lộ gì, tuy nhiên trong lòng hần đã hiểu được, Kim Hoa Bà Bà tuy đã chết nhưng Ly Hồn Đoạn Mệnh Châm rất có thể đã để lại cho tổ chức kia, và người ám toán Liễu Trần rất có thể là người của tổ chức.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Tổ chức đó rất thần bí à?”

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Đích thật là rất thần bí, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn rất thần bí, lão ăn mày ta hiện tại mặc dù có biết một chút tình huống đại khái về chúng nhưng đáng tiếc đó chỉ là lớp lông bên ngoài mà thôi”

Bắc Hải Thần Quân ngạc nhiên thốt: “Ồ...”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài rồi chậm rãi hỏi: “Người có thu hai người đồ đệ phải không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đáp: “Đúng vậy”

Hiên Viên Hoàng nói: “Hai người đồ đệ người thu đó, bọn chúng thật ra là hai tỷ đệ và cũng là một đôi cô nhi, một người tên là Sở Ngọc Mai và một người là Sở Anh Bố, phải không?”

Trên mặt của Bắc Hải Thần Quân không hề biểu hiện gì, tuy nhiên trong mắt lại xẹt qua một tia đau đớn và buồn bã, lạnh lùng thốt: “Đúng vậy, người còn biết gì nữa?”

Hiên Viên Hoàng thầm thở dài, chậm rãi nói: “Ta còn biết là sở dĩ người thu hai người bọn chúng làm đồ đệ bởi vì đại ca của chúng Sở Anh Nam cũng là đồ đệ của người”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

89. Chương 89: Kim Thiên Thoát Xác

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Lão ăn mày, xem ra chuyện người biết thật không ít nhỉ”

Hiên Viên Hoàng cười cười nói: “Chuyện này trên giang hồ vốn không ai biết cả, tuy nhiên chỉ lão ăn mày ta đây biết rõ thôi”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Không sai, Sở Anh Nam đích thật là đồ đệ của bốn thần quân, đáng tiếc nó quá đoản mệnh, không nên chỉ vì một sự thất bại nho nhỏ mà mất mạng, nếu không bây giờ thì Phương Ngọc Thành nhất định không phải là đối thủ của nó”

Hiên Viên Hoàng thở dài, gật đầu nói: “Có lẽ là vậy!”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Bộ người không phục à?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta có phục hay không không quan trọng nữa bởi vì Sở Anh Nam đích thật đã chết rồi. Lão ăn mày ta biết người đã tìm nó khắp giang hồ hai năm nhưng chỉ tìm thấy được hai người em của nó, người vốn cũng là có hảo ý, chỉ đáng tiếc”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng thốt: “Đáng tiếc cái gì?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đáng tiếc người dạy cho bọn họ võ công nhưng lại không biết trong lòng bọn họ vốn đang mang thù hận nên bọn họ mới có cơ hội để báo thù, và vì thế mới có cái họa hôm nay”, Hiên Viên Hoàng nói đến đây rồi khẽ thở dài.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh hỏi: “Chẳng lẽ thù của đại ca bọn chúng không nên báo sao?”

Hiên Viên Hoảng lắc đầu trả lời: “Không nên, tối thiểu là không nên báo thù như vậy”

Bắc Hải Thần Quân ngạo nghễ nói: “Bổn thần quân chỉ biết là có thù thì báo thù, có oán thì báo oán thôi”

Hiên Viên Hoảng nói: “Phương Ngọc Thành bị đánh gãy xương đôi chân, xương hai vai và tay cũng bị đánh nát, lưỡi bị cắt, mắt bị móc ra, ngay cả lỗ tai đều bị đâm thủng cho điếc, người nghĩ hẳn trở thành như vậy sẽ thế nào đây?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bổn thần quân chẳng phải đã nói, có thù báo thù, có oán báo oán sao?”

Hiên Viên Hoảng thở dài, chậm rãi nói: “Vậy thì Phương Thất báo thù cho tứ ca của hắn là đúng hay sai?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đưa mắt nhìn lên bầu trời, đột nhiên im lặng không đáp.

Hiên Viên Hoảng lại nói: “Lão ăn mày ta hỏi người thêm điều này, mối thù của Liễu Trần hòa thượng sẽ do ai trả đây?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đáp: “Đợi bổn thần quân tìm được hung thủ giết Liễu Trần đại sư thì sẽ đem hắn băm thây vạn đoạn”

Hiên Viên Hoảng cười cười.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Người cười cái gì?”

Hiên Viên Hoảng thản nhiên đáp: “Người có biết Liễu Trần hòa thượng trước khi xuất gia có tục danh là gì hay không?”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày, nhưng lại không nói gì.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói tiếp: “Mặc dù hai người các người có giao tình rất tốt nhưng chắc là Liễu Trần hòa thượng cũng không có nói cho người nghe, phải không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng không nói.

Hiên Viên Hoảng tiếp: “Lão ăn mày ta bây giờ nói cho người biết, Liễu Trần hòa thượng trước khi xuất gia thì có tục danh là Phương Ngọc Sơn, chính là đại ca của Phương Ngọc Thành và Phương Ngọc Thụ, hiện tại người đã hiểu chưa?”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên xoay người lại, giật mình nhìn Hiên Viên Hoảng và nói không nên lời.

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói: “Bây giờ người còn có muốn đem hung thủ giết Liễu Trần băm thây vạn đoạn không?”

Bắc Hải Thần Quân nhìn Hiên Viên Hoảng, lạnh lùng đáp: “Lão ăn mày, rốt cục người muốn nói gì?”

Hiên Viên Hoảng thở dài, chậm rãi nói: “Tất cả những chuyện phát sinh ở nơi này vốn đều có liên quan đến một tổ chức thần bí, tuy nhiên tổ chức thần bí đó chính là do đồ nhi của người một tay dựng lên, hắn đã ám toán Phương Ngọc Thành, Phương Thất vì thế mới tới nơi đây báo thù. Sau khi nó đến nơi đây thì cử tử nhất sinh, Sở nha đầu vì không đành lòng thấy Phương Thất bỏ mệnh nơi đây và cũng không đành lòng nhìn thấy hắn chém giết cùng Sở Anh Bố, do đó vì hóa giải đoạn ân oán này Sở nha đầu đã cải trang thành Sở Anh Bố và bởi vậy mới bị Phương Thất giết chết”, Hiên Viên Hoảng thở dài, lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc vốn đó là một đoạn nhân duyên tốt đẹp”

Bắc Hải Thần Quân liền hỏi: “Thật có chuyện như vậy?”

Hiên Viên Hoảng cười khổ nói: “Cả đời của lão ăn mày ta không bao giờ nói thêm nói bớt, chuyện này người muốn biết rõ hãy đi hỏi đồ nhi yêu quý của người đi”

Bắc Hải Thần Quân lại nhìn vào đám cháy, cười lạnh nói: “Bây giờ người muốn bổn thần quân đi hỏi ai đây?”

Hiên Viên Hoảng trả lời: “Đương nhiên là Sở Anh Bố.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng thốt: “Ý của người là nói nó không có chết?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão quái vật, người chẳng lẽ nhìn không ra đây là kế kim thiên thoát xác hay sao?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nhìn chằm chằm Hiên Viên Hoàng, nói: “Người muốn nói nó tự phóng hỏa đốt nhà à?”

Hiên Viên Hoàng hỏi lại: “Người nghĩ sao?”

Bắc Hải Thần Quân không nói, trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Người nhất định cũng không biết, lúc đầu hai người bọn họ vì báo thù nên Sở nha đầu đã thay tên đổi họ, giả vờ bị người đuổi giết và xâm nhập vào Phương gia để báo thù, ai ngờ Sở nha đầu lại đem lòng yêu Phương Ngọc Thụ cho nên đã chần chừ không chịu xuống tay. Sở nha đầu đã sống tại Phương gia suốt năm năm, cuối cùng mới rời đi trong nước mắt. Phương Ngọc Thụ vì tìm kiếm thể tử đã luân lạc giang hồ, lãng tích thiên nhai”

Bắc Hải Thần Quân vẫn nhìn vào đám cháy, trầm mặc không nói.

Hiên Viên Hoàng than thở: “Lão quái vật, đây đều là một tay của người tạo ra đấy, và vì thế mới dẫn đến cái chết của Sở nha đầu hôm nay”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Lão ăn mày người nói nhiều như vậy có phải muốn bỗ thần quân ta bỏ qua cho tên tiểu tử Phương Thất kia?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi nói: “Với tính cách của lão quái vật người, nếu người có ý muốn giết nó thì sợ rằng lão ăn mày ta cũng không có cách nào.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh không nói.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói tiếp: “Vốn đoạn ân oán này đã được hóa giải, lòng báo thù của Phương Thất đã mất nhưng đột nhiên lại có người ra tay giết Liễu Trần hòa thượng, lão quái vật người có nghĩ tới là tại sao không?”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng thốt: “Tại sao?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Vốn Sở nha đầu đã dùng tánh mạng của nó để hóa giải hết ân oán và chuyện này vốn đã chấm dứt, tuy nhiên qua cái chết của Liễu Trần hòa thượng thì lão ăn mày ta có cảm giác chuyện đã không còn bình thường nữa”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Lão ăn mày, người rốt cuộc muốn nói gì?”

Hiên Viên Hoàng nhìn vào đám cháy, nói chậm từng chữ: “Nơi này nhất định đang ẩn dấu một âm mưu rất lớn”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Âm mưu gì?”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta không biết”

Bắc Hải Thần Quân nhìn chằm chằm Hiên Viên Hoàng, ngạc nhiên thốt: “Người không biết?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: “Lão ăn mày ta chỉ biết là âm mưu này so với sự suy nghĩ của chúng ta đáng sợ hơn nhiều”

Khóe miệng của Bắc Hải Thần Quân đột nhiên lộ ra vẻ cười chế nhạo, hỏi: “Lão ăn mày, người có biết là âm mưu gì không?”

Hiên Viên Hoàng cười cười, nói: “Lão quái vật, đêm nay nếu lão ăn mày ta không kịp thời ngăn người thì Phương Thất vốn đang trọng thương nhất định sẽ không phải là đối thủ của người, nếu người ra tay giết chết nó thì người hãy ngẫm lại sẽ dẫn đến hậu quả gì?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Giết thì giết, bỗ thần quân giết người còn để ý gì đến hậu quả sao?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão quái vật, nếu người đêm nay giết nó thì lão ăn mày ta không dám nói người sẽ hối hận nhưng nhất định là người sẽ trúng vào kế nhất tiễn song điêu của đối phương”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, một hồi lâu sau mới đột nhiên thốt: “Lão ăn mày ngươi nói ra nghe thử xem”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Nếu Phương Thất chết đi thì ngươi có biết ai sẽ liều mạng với ngươi không?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, nói: “Bốn thần quân sẽ tận tình đón tiếp”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Cũng may là lão ăn mày ta kịp thời ngăn ngươi, bằng không thì.....”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh hỏi: “Bằng không thì thế nào?”

Hiên Viên Hoảng than thở: “Bằng không thì bây giờ đã có hai nhân mạng chết dưới tay ngươi rồi”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Hai nhân mạng?”

Hiên Viên Hoảng nói: “Một người là Phương Thất, một người là Du nha đầu.”

Bắc Hải Thần Quân cau mày hỏi: “Du nha đầu là ai?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Chính là viên ngọc minh châu của Thái Hồ Diệu Tẩu Du Vọng Nhạc”

Trên mặt của Bắc Hải Thần Quân không biểu lộ gì nhưng trong lòng không khỏi thầm hít sâu một hơi.

Hiên Viên Hoảng nói tiếp: “Lão ăn mày ta lần này đi ngang qua Thái Hồ, nha đầu kia theo ta ra ngoài vui chơi một chút, không ngờ gặp phải Phương Thất ở đây và đem lòng yêu thích hẳn. Du lão đầu chỉ có độc nhất một người con gái này, nếu nó chết dưới tay ngươi thì ngươi nghĩ hậu quả sẽ thế nào?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm bầu trời tối đen, cũng không có trả lời Hiên Viên Hoảng, tiếp đó đột nhiên cười lạnh nói: “Quả nhiên là một tên tặc tử vô sỉ”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Đồ nhi yêu quý của ngươi ba năm trước đây đã rời khỏi Thần Long Sơn Trang, Phương Thất vì thế mới lãng tích giang hồ, trong thời gian đó hẳn cũng đã chịu nhiều đau khổ. Mặc dù như thế nhưng trong lòng hẳn không lúc nào quên được Sở nha đầu, và vì thế đến hiện tại cũng không tiếp nhận tình cảm của Du nha đầu, chuyện này lão ăn mày ta nhìn thấy rõ ràng”, Hiên Viên Hoảng thở dài một tiếng, chậm rãi tiếp: “Tuy nhiên ta cũng nhìn ra được, nếu ngươi giết chết Phương Thất thì Du nha đầu nhất định sẽ liều mạng với ngươi và nó tất nhiên không phải là đối thủ của lão quái vật ngươi”

Bắc Hải Thần Quân thở ra một hơi, sắc mặt càng thêm lạnh lùng.

Hắn đột nhiên hiểu được nếu giết Phương Thất thì Du Mộng Diệp cũng sẽ liều chết với hắn, Du Mộng Diệp mà chết thì Thái Hồ Diệu Tẩu Du Vọng Nhạc nhất định sẽ tìm hắn liều mạng, không nói tới Du Vọng Nhạc, Hiên Viên Hoảng sẽ là người đầu tiên cùng hắn nhất quyết sinh tử, đây là trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi, tuy nhiên ngư ông hiện tại đang ở đâu?

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão quái vật, bây giờ ngươi đã hiểu rồi phải không?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Chuyện có thật sự phức tạp như lời ngươi không?”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi nói: “Chỉ sợ so với lời của ta phức tạp hơn nhiều”

Bắc Hải Thần Quân trầm tư không nói.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Ngươi có biết vì sao lão ăn mày ta hiện tại ở đây cùng ngươi không?”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Nếu lão ăn mày ta suy đoán không lầm thì bây giờ nhất định đang có người từ một nơi bí mật nào đó gần đây theo dõi chúng ta, ngươi tin không?”

Ánh mắt sáng như sao của Bắc Hải Thần Quân chậm rãi đảo quanh, nhìn vào các nơi tối tăm, quả nhiên là đang có bóng người chớp động, sau đó nói: “Tại sao bọn chúng lại phải theo dõi ta và ngươi?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Bởi vì hiện tại bọn chúng nhất định đang ra tay ở một chỗ khác cho nên mới phải người ở chỗ này theo dõi động tĩnh của ta và người, chỉ cần người và ta vẫn còn ở đây thì bọn chúng có thể an tâm, chuyện này vốn nằm trong kế sách liên hoàn của bọn chúng”

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Người nói bọn chúng ra tay ở đâu? Kế sách gì?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Nơi ta muốn nói chính là quán trọ Duyệt Lai, trong đám cháy đó có kế kim thiền thoát xác thì bên kia tại sao không thể có kế đục nước béo cò?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Xem ra tất cả đều nằm trong suy đoán của lão ăn mày người cả”

Hiên Viên Hoàng cười cười nói: “Tuy nhiên cũng không được đầy đủ lắm, đêm nay đột nhiên có rất nhiều khách tới quán trọ, lão ăn mày ta thấy thế đành phải tốn công suy nghĩ một chút”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Quán trọ có nhiều người đến trọ thì có gì kỳ lạ đâu?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Vốn cũng không có gì kỳ lạ, tuy nhiên bọn người đó nhân lúc người đến thì lục tục kéo vào, hơn nữa số lượng còn đặc biệt nhiều nhưng hàng hóa lại rất ít, điểm này không kỳ lạ sao?”

Bắc Hải Thần Quân không nói.

Người sống trong giang hồ đương nhiên phải lưu tâm để ý khắp nơi, nếu Hiên Viên Hoàng cái gì cũng đều nhìn không ra thì làm sao mà còn sống đến bây giờ.

Hiên Viên Hoàng cười cười nhìn Bắc Hải Thần Quân nói: “Thời gian không sai biệt lắm, bây giờ người có muốn cùng lão ăn mày ta đi xem kịch không? Nói không chừng người sẽ gặp được đồ nhi yêu quý của người trong đoàn kịch đó đấy”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Hoàng rồi đột nhiên thân thể chợt lóe lên, thân ảnh màu tím nhanh chóng phóng về hướng quán trọ Duyệt Lai.

Trong sân đang hỗn loạn, Du Mộng Điệp vội vàng chạy ra ngoài thì thấy được ở phía tây bắc của thành ngọn lửa lớn đang bốc cao, ngay cả nửa bầu trời đã biến thành một màu đỏ.

Du Mộng Điệp nhíu mày, nàng không biết nơi nào đang cháy? Tại sao lại cháy lớn như vậy? Nó có quan hệ gì với mọi chuyện đã xảy ra hay không?

Ở sân sau là dãy phòng hảo hạng, sân vốn cũng không lớn nhưng lại có trồng ít hoa cỏ, người đứng đầy trong sân, trang phục các loại đa dạng, có thể nhìn ra được bọn họ đều là thương nhân từ xa đến đây, bọn họ cũng không ngừng lớn tiếng la hét, các loại ngôn ngữ đều có, trong sân quả thật rất hỗn loạn.

Du Mộng Điệp đứng ở trong đám người ngẩng đầu nhìn ánh lửa bốc cao tận trời, nàng đột nhiên có chút không hiểu tại sao hôm nay khách lại tới quán trọ nhiều như vậy?

Bỗng có một người đàn ông cao to bước ra khỏi cửa phòng rồi đi vào trong đám đông đứng trong sân xem đám cháy. Thật không biết có phải là trùng hợp hay cố ý, dáng người cao lớn của hắn vừa lúc đứng ở phía trước Du Mộng Điệp. Du Mộng Điệp đang muốn tránh né hắn thì bỗng nhiên hắn ho khan hai tiếng, từ hai bên bỗng có người ngăn cản đường đi của Du Mộng Điệp. Du Mộng Điệp nhíu mày, tên to con đột nhiên cúi người xuống, cái móng của hắn thiếu chút nữa đã đụng vào người Du Mộng Điệp.

Du Mộng Điệp đột nhiên lui về phía sau né tránh, phía sau lưng đã có người đang mỉm cười đợi nàng, cái tẩu thuốc trong tay hắn đúng lúc vươn ra, lúc Du Mộng Điệp đang lui về phía sau tránh né thì tẩu thuốc đã đánh vào huyệt Ngọc Châm sau đầu nàng, Du Mộng Điệp lập tức cảm thấy trước mắt tối đen, tẩu thuốc lại nhanh chóng điểm vào ba huyệt đạo trên người nàng, Du Mộng Điệp lập tức ngã ra, thân hình từ từ ngã xuống, đột nhiên có một cánh tay vươn ra ôm lấy nàng.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

90. Chương 90: Thừa Dịp Cháy Đánh Cướp

Trong sân đầy người, bọn họ đang cùng nhau ngẩng đầu nhìn ngọn lửa bốc cao, có vài người đã tranh luận tới nỗi mặt đỏ hết cả lên, dường như không có ai chú ý tới Du Mộng Điệp ngẩn ra và cũng không có ai nhìn thấy tên cầm đầu thuốc đột nhiên ra tay.

Một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi vươn tay ôm lấy Du Mộng Điệp, tiếp đó quay đầu lại đối diện với một người sắc mặt ngăm đen, thoạt nhìn qua thì thấy là một người đàn ông trung niên rất trung hậu và thành thật, nói: “Chàng à, khuê nữ lại phát bệnh rồi, đừng đứng đó nữa, mau giúp đỡ nó vào phòng nghỉ ngơi đi”

Người đàn ông trung niên nhanh chóng giúp vợ của hắn đưa Du Mộng Điệp đi vào một gian phòng.

Trong đám người đứng đó tựa hồ không có ai chú ý và quan tâm cả, trong sân vẫn hỗn loạn như trước.

Tên to con vừa rồi đột nhiên cũng biến mất không thấy.

Hai vợ chồng đưa Du Mộng Điệp tới trước cửa phòng, mở cửa phòng ra, trong phòng tối đen. Người chồng thành thật và trung hậu hỏi: “Nàng đã thổi tắt đèn à?”

Người vợ đáp: “Không có, thiếp không nhớ rõ nữa”, rồi hai vợ chồng nhìn nhau tiếp tục đưa Du Mộng Điệp vào trong phòng, tiếp đó đóng cửa lại.

Người vợ đột nhiên biến đổi khẩu khí, cười lạnh nói: “Nha đầu thói cũng xinh đẹp đấy”

Người chồng vốn trung hậu và thành thật chậm rãi phát ra một tiếng cười quái dị, nói: “Đương nhiên rồi, so với nàng lúc tuổi còn trẻ còn xinh đẹp hơn, nhìn cơ thể mềm mại thế là biết ngay”

Người phụ nữ cười lạnh nói: “Chu Lão Lục, lão nương chỉ biết, đàn ông chẳng có một tên nào tốt cả, chỉ tiếc là dù có xinh đẹp thì người cũng đâu có dám đụng vào”

Người đàn ông cười hắc hắc nói: “Đó là tự nhiên, có nàng Diệp Tam Nương ở đây thì ta làm sao còn có cơ hội nữa”

Diệp Tam Nương cười dâm dăng, nói: “Chu Lão Lục, người kiên nhẫn rất giỏi đấy, về điểm này ngay cả lão nương đây cũng làm không được, khá khen cho sự thành thật của người”

Chu Lão Lục nở nụ cười tà dị, nói: “Với người thì còn có thể nhưng đối với nha đầu xinh đẹp kia thì có thể không được rồi”

Diệp Tam Nương cười lạnh nói: “Người cứ thử xem, nếu người dám động đến đầu ngón tay của nha đầu này thì người có tin là người sẽ biến thành thái giám không?”

Chu Lão Lục nói: “Tin, tin, tin chó. Thôi người mau đi đốt đèn đi”

Diệp Tam Nương cười dâm dăng nói: “Ta đi đốt đèn, người thừa cơ hội đụng chạm vào con nha đầu này thì sao. Người đi đốt đèn đi, ta đưa nha đầu này lên giường”

Chu Lão Lục nói: “Được, được, ta nói không lại người, ta đi đốt đèn”

Chu Lão Lục đi đến trước bàn, Diệp Tam Nương ôm Du Mộng Điệp đi nhanh đến trước giường rồi quẳng Du Mộng Điệp lên giường. Chu Lão Lục ở trước bàn móc ra đá lửa, đập đập vài cái để đốt đèn, Diệp Tam Nương thấy thế đứng ở trước giường mắng: “Lão vô dụng, ngay cả đốt đèn cũng không xong, ta thấy người”, nói đến đây đột nhiên im bặt.

Chu Lão Lục đang đứng trước bàn đột nhiên cũng không đập đá lửa nữa, hai người cứ như vậy ngơ ngác đứng trong bóng đêm.

Trong sân vẫn một mảnh hỗn loạn, có hai người đang tranh cãi nhau đột nhiên ra tay đánh nhau. Một người trên đầu có vài trắng quần quanh, miệng nói ngôn ngữ của người Hồ, thân mặc một bộ đồ trắng của Ba Tư, dáng người cao lớn đánh vào mũi của một người Trung Nguyên khiến cho mũi hắn xị máu ngã xuống. Tên bị đâm vội đứng lên rồi xông tới quần ẩu với người Ba Tư, hai người đánh nhau loạn xạ, người một quyền ta

một quyền, sau đó ôm nhau lăn qua lăn lại trên mặt đất. Mọi người đứng xung quanh lúc này cũng không nhìn lửa cháy nữa, đám người tạo thành một cái vòng tròn bao quanh hai người đang đánh nhau vào giữa. Nhìn hai người đang đánh nhau, có người ủng hộ, có người chê trách, có người còn hô: “Mau đâm hần, đâm hần đi”, còn có người hét to: “Cẩn hần! Cẩn hần! Cẩn hần đi”, trong lúc nhất thời tiếng la hét nổi lên bốn phía, rất náo nhiệt.

Phương Thất đang lẳng lặng ngồi ở trong phòng nhìn vào chiếc quan tài, ánh sáng của đèn lẳng lẽ chiếu vào chiếc quan tài âm u, nó vẫn im lặng nằm đó.

Phương Thất khẽ thở dài, trong đầu của hần bây giờ đột nhiên trống rỗng.

Tứ ca bị hại, hần một mình đến nơi đây, cử tử nhất sinh. Trầm Tuyết Quân đã chết, việc này vốn đã chấm dứt rồi. Dù Sở Anh Bố đã xếp đặt hãm hại tứ ca nhưng Trầm Tuyết Quân cũng vì điều này mà phải chết, lòng thù hận trong tâm của Phương Thất cũng đã trùng xuống, vốn định đợi cho thương thế tốt hơn một chút thì sẽ quay về Thần Long Sơn Trang, mang thi thể của Trầm Tuyết Quân mai táng dưới Triều Dương Phong rồi bản thân sẽ ẩn cư không ra giang hồ nữa, ở nhà lo lắng phụng dưỡng cho mẹ già. Ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện một Bắc Hải Thần Quân đòi giết hần. Con người của Bắc Hải Thần Quân này, Phương Thất biết rõ cho dù có trốn chạy và ẩn núp ở đâu thì hần nhất định cũng sẽ tìm tới.

Phương Thất yên lặng suy nghĩ rồi thầm thở dài, bỗng nhiên từ trong sân truyền vào tiếng la hét chói tai, Phương Thất liền nhíu mày, Du Mộng Điệp đi ra lâu như vậy sao còn chưa quay trở lại?

Phương Thất đột nhiên kinh hãi, hôm nay quán trọ sao lại có nhiều khách như thế? Du Mộng Điệp đã đi đâu? Hiên Viên Hoảng đâu? La Nhất Dao hôm nay cũng không thấy bóng dáng? Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ ai chiếu cố bọn chúng đây?

Phương Thất hít sâu một hơi, hần đột nhiên cảm giác được hình như có chút không ổn, hai ngày qua bản thân hần mang thương tích trong người nằm trong phòng, tuy nhiên tối nay hình như tất cả đều trở nên cổ quái khác thường, chẳng lẽ bọn họ đã xảy ra chuyện? Hoặc là bọn họ có việc đang gặt hần? Đúng ngay lúc này thì Phương Thất đột nhiên nghe được có một tiếng động nhỏ trên mái nhà, cẩn thận lắng nghe thì không có tiếng nữa.

Trong sân tiếng la hét càng lúc càng lớn, đám đông đang bao quanh hai người đánh nhau hò hét. Hai người đang đánh nhau mặt mày đầy máu me, quần áo trên người cũng đã rách nát, tuy nhiên lại không có ai đứng ra can ngăn.

Phương Thất nhíu mày, chậm rãi đi tới trước bàn thờ tắt ngọn đèn.

Trong sân vẫn rất náo nhiệt, một vòng tròn đầy người đứng đó, ánh lửa ở phía xa xa đã từ từ yếu bớt, âm thanh hò hét cổ vũ đánh nhau vẫn âm ỉ, có mấy người đứng bên ngoài vòng tròn cố gắng rướn người nhìn vào nữa.

Phương Thất mặc áo rồi rồi cầm lấy đao chậm rãi từ phòng bước ra, lẳng lặng đứng ở trước cửa phòng nhìn vào đám đông trong sân.

Trong đám người có hai người ngẩng đầu nhìn thấy Phương Thất nhưng sau đó lại quay vào xem đánh nhau, hình như hoàn toàn không thêm để ý đến việc có người cầm đao trong tay đột nhiên xuất hiện đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người.

Phương Thất ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nửa vầng trăng non đang treo giữa không trung, nó cũng lạnh lùng nhìn xuống tuồng kịch đang xảy ra nơi thế tục.

Phương Thất cười cười, chậm rãi bước từng bước xuống bậc thềm, vừa đặt bước thứ nhất xuống thì từ trên mái nhà có bốn hắc y nhân đưa ánh mắt nhìn nhau ra hiệu. Phương Thất bước tiếp bước hai bước vừa đặt chân xuống sân thì bốn hắc y nhân không một tiếng động liền phối hợp từ không trung nhảy xuống, trong tay bốn người cầm một tấm lưới lớn chụp xuống Phương Thất.

Bốn hắc y nhân đã đáp xuống mặt đất đứng tại bốn góc, đột nhiên đưa mắt nhìn nhau, cái lưới vốn phải chụp dính Phương Thất nhưng không thấy người nào cả. Phương Thất đã biến mất.

Một hắc y nhân đột nhiên kinh hãi nhìn vào một hắc y nhân khác, hai tên còn lại cũng đưa mắt nhìn theo hướng của hắn thì thấy được Phương Thất đang mỉm cười đứng sau lưng một tên của bọn chúng.

Tên hắc y nhân thấy ba tên đồng bọn kinh ngạc nhìn mình, ngẩn người một chút rồi đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Phương Thất đang mỉm cười đứng phía sau hắn, liền vội vàng bỏ tay khỏi tấm lưới, giật mình lui về phía sau hai bước định triển khai khinh công phóng lên mái nhà, hai chân hắn vừa rời khỏi mặt đất thì tay của Phương Thất đột nhiên giật giật, võ dao trong tay phóng ra như tia chớp đánh trúng vào huyệt Khí Hải của tên hắc y, thân hình đang nhảy lên của hắn rơi phịch xuống đất, nằm yên bất động.

Phương Thất vẫn mỉm cười đứng đó nhìn vào ba tên còn lại. Ba tên hắc y cũng trừng mắt to ra nhìn vào Phương Thất, nhất thời ngơ ngác không biết nên làm gì cho tốt nữa.

Trong sân đám người vẫn còn đang say mê xem đánh nhau, tựa hồ chẳng ai chú ý tới phía bên này. Hai người đánh nhau ở giữa vòng tròn mặt mày đầy máu me, đang ôm nhau lăn qua lăn lại trên mặt đất, đám người cũng theo sự di chuyển của hai người không ngừng di động, hai người lăn qua lăn lại, đột nhiên đã lăn tới dưới chân của Phương Thất.

Đám người đứng xem hò hét kéo tới vây lấy Phương Thất và hai người đánh nhau vào giữa, hai người đánh nhau vẫn chưa ai chịu buông ra.

Ở phía xa xa lửa vẫn còn đang cháy, ánh trăng trên cao vẫn nhàn nhạt chiếu vào trong sân, những làn gió nhẹ nhàng thổi tới làm cho lá cây bạch dương động đậy kêu xào xạc, dường như là chúng đang thở dài và buồn cho cuộc tranh chấp vô vị kia.

Người khách Trung Nguyên sức lực mạnh mẽ đã từ từ chiếm thế thượng phong, đè lên trên người Ba Tư vốn cao lớn hơn hắn một cái đầu, người Ba Tư đang nắm lấy áo của hắn tuy nhiên dường như sức lực đã giảm xuống rất nhiều. Người Trung Nguyên đang đè người Ba Tư hất văng tay đang nắm áo của hắn, tiếp đó rút từ trong người ra một thanh chủy thủ đâm tới ngực của người Ba Tư.

Phương Thất mỉm cười nhìn hai người đang đánh nhau trên mặt đất, đột nhiên bên ngoài có tiếng người xem la lên: “Tiểu tử kia mau ra đây, cẩn thận họ đánh trúng người bây giờ”

Phương Thất theo tiếng hướng tiếng nói phát ra nhìn lại nhưng không thể phát hiện ra là ai đã nói, ngay lúc này thì người Trung Nguyên vốn đang cầm chủy thủ đâm vào người Ba Tư đột nhiên xoay một vòng, thế nhanh như tia chớp đâm chủy thủ về Phương Thất đang đứng bên cạnh. Người Ba Tư tóc tai bù xù, mặt đầy máu me, cả người dơ bẩn, xem ra đã không còn sức lực đột nhiên cũng rút ra một thanh đoản kiếm nhằm chân của Phương Thất đâm tới.

Phương Thất vẫn đang nhìn vào đám đông bên ngoài, ngay lúc thanh chủy thủ đâm tới bụng thì Phương Thất đột nhiên chuyển động tay trái, võ dao đen nhánh như tia chớp xuất ra đánh trúng vào cổ tay cầm chủy thủ của hắn, còn chân phải thì nhẹ nhàng khê nhắc lên đá vào hông của người Ba Tư. Người Trung Nguyên bị đánh vào cổ tay hét thảm một tiếng, buông chủy thủ ra, tuy nhiên dưới chân người Ba Tư lại không rên một tiếng nào, cả thân thể hắn nằm bất động, thanh đoản kiếm trong tay hắn vẫn còn leo lét hàn quang.

Người Trung Nguyên dùng tay trái đỡ lấy tay phải đã bị gãy xương, đầu tuôn đầy mồ hôi, miệng cắn chặt, trong mắt đột nhiên toát ra một sự sợ hãi thật lớn, sau đó chậm rãi lui về phía sau, Phương Thất mỉm cười nhìn hắn một chút rồi rời khỏi đám người.

Tiếng hò hét của đám người đột nhiên im bật, khung cảnh yên tĩnh đến nỗi tựa hồ một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, đám người ai cũng trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm vào Phương Thất, dường như trên thế giới này chỉ còn lại có mỗi một mình hắn.

Phương Thất mỉm cười đứng ở trong đám người, chậm rãi đảo mắt nhìn vòng người vây quanh, ai ai cũng đưa mắt nhìn hắn, có người giật mình, có người nghi hoặc, có người sợ hãi, có đủ tất cả các loại vẻ mặt.

Trong đám người đột nhiên có người khê ho khan một tiếng, vòng người vây quanh tựa hồ đột nhiên sợ hãi run rẩy nhưng không ai quay đầu lại, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Phương Thất, những ánh mắt tò mò kinh ngạc và nghi hoặc... kia đột nhiên toát ra sát khí lạnh như băng.

Phương Thất đứng ở giữa, hắn đã cảm giác được một cổ sát khí nồng đậm bao vây lấy hắn. Hắn không có động, vẫn mỉm cười nhìn mọi người, tay trái nắm chặt vỏ đao, gân xanh nổi hết cả lên.

Trong đám người đột nhiên có người lạnh lùng quát khê một tiếng: “Giết”

Đám người vây quanh đột nhiên đều rút binh khí từ sau lưng ra, ngay khi chữ “giết” thốt ra thì đao quang kiếm ảnh đã chớp nhóang đầy trời.

Một người gầy gò đột nhiên cúi người xuống lần một vòng đã đến dưới chân Phương Thất, thanh đao trong tay như tia chớp chém tới chân của hắn, cùng lúc đó thì trước sau trái phải bốn phía đều có kiếm đánh tới, một thanh kiếm ở phía đối diện như một con rắn độc nhanh chóng đâm tới cổ họng của Phương Thất, sau lưng cũng có một kiếm không tiếng động đâm tới, hai bên trái phải có hai thanh kiếm cũng đồng thời đâm vào hông Phương Thất. Ngay lúc bốn đường kiếm nhanh như tia chớp này đánh tới thì từ trên mái nhà đột nhiên lại có một người phóng xuống, trong tay hắn cầm một thanh Đại Khảm Đao lấp lóe kim quang hướng đầu Phương Thất bổ xuống.

Khi lưỡi đao đã chém gần tới chân thì mũi chân của Phương Thất điểm vào mặt đất, cả người nhảy lên không trung, khó khăn lắm mới tránh được bốn đường kiếm từ bốn phía đâm tới. Tiếp đó ở trên không trung, Phương Thất đột nhiên rút đao ra, ánh đao chợt lóe dưới ánh trăng, một đóa hoa máu trên không trung đột nhiên hình thành, cánh tay đang cầm đao từ trên bổ xuống bay ngang qua đầu của đám người, rơi xuống gần mấy chậu hoa.

Tên nhảy từ trên mái nhà xuống rơi vào trong đám người, ánh mắt mờ mịt nhìn bốn phía, đột nhiên hắn phát hiện cánh tay phải của hắn đã không còn dính trên người nữa, máu đang cuồn phún, hắn lại kinh ngạc nhìn bốn phía một chút thì hắn phát hiện ra một cánh tay đang cầm đao đang nằm gần mấy chậu hoa, khi hắn ý thức được đó là cánh tay của hắn thì một trận đau đớn thấu tâm can đột nhiên kéo tới, hắn ngã ra đầu đầy mồ hôi, đau đến nỗi không thốt nên lời.

Đại Mạc Lăng Tử Đao

Tác giả: Tần Phi Dương

91. Chương 91: Thần Đao Phá Kiếm Trận

Phương Thất mỉm cười ngồi ở trên mái nhà, đao trong tay đã tra vào vỏ, vỏ đao màu đen dưới ánh trăng thoát nhìn càng thêm đen nhánh.

Đây chỉ là một thanh đao bình thường, bất cứ một người thợ rèn nào cũng có thể làm ra nó, tuy nhiên vào thời khắc này đối với đám người đứng ở trong sân thì cây đao này có một loại ma lực nào đó, một loại ma lực nhiếp nhân động phách mang đầy khí tức tử vong.

Vỏ đao đen nhánh, mặt của Phương Thất cũng tái nhợt tuy nhiên trên gương mặt tái nhợt đó vẫn nở nụ cười.

Vết thương ở hông lại vỡ ra, máu cũng đang chậm chậm chảy ra ngoài, một cổ đau đớn xâm nhập toàn thân nhưng hắn vẫn mỉm cười, hắn tuyệt không thể để cho người khác nhìn ra là hắn đang bị thương.

Đám người ở trong sân tất cả đều lạnh lùng nhìn chằm chằm lên mái nhà, không một ai quan tâm đến tên cầm đao cụt tay khi này, hiển nhiên là tên này hiện đối với bọn họ không còn tác dụng.

Làm sát thủ thì phải có một trái tim lạnh lùng, cứng rắn và tàn nhẫn, chỉ cần không ngã xuống thì không thể nhiều loạn tâm thần trong thời khắc nào cả, bởi vì người bọn họ đối mặt chính là Phương Thất, một người võ công cao cường hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Một lão nhân cao gầy, mặt để râu mép, mái tóc lốm đốm hoa râm đột nhiên cười cười, lên tiếng: “Hảo tiểu tử, quả nhiên có bản lĩnh”

Phương Thất nhìn hắn cười cười nói: “Đừng khách khí như thế, bản lĩnh cao nhưng cũng chỉ có hai tay mà thôi”

Người lão nhân mặc một bộ áo vải bình thường, chân cũng mang giày vải, cười cười nhìn Phương Thất một chút rồi lấy từ trong áo ra một cái tẩu thuốc màu đen. Lão nhân ngậm vào trong miệng rồi móc từ trong ngực áo ra đá lửa và lá thuốc, tiếp đó bỏ lá thuốc vào tẩu rồi gõ nhẹ đá lửa hai cái, lá thuốc bắt lửa, hắn hít một hơi rồi phun khói ra khỏi miệng, sau đó phun một bãi nước bọt trên mặt đất rồi ngẩng đầu lên nói: “Có biết ta là ai không?”

Phương Thất nhìn vào trang phục trên người lão, tiếp đó nhìn vào bộ dáng hút thuốc của lão, một người như vậy nếu nhìn vào ai cũng nghĩ ông ta là một lão nông dân bình thường, tuy nhiên đám người đứng bên cạnh hắn lại không có một ai dám lên tiếng và động dấy.

Phương Thất cười cười, nói: “Các hạ chẳng lẽ là Chung Nam Dã Ông Đồng Vô Thiên?”

Lão nhân cười cười, răng vàng trong miệng lộ hết cả ra, ngậm tẩu thuốc một chút rồi nói: “Không sai, nhãn lực của tiểu tử ngươi cũng tốt đấy”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thật nghĩ không ra lão nhân gia không để ý đến tuổi tác đã cao, lại xuất đầu lộ diện cam tâm làm con chó của người khác, không biết rằng còn có nhai nổi xương không?”

Đồng Vô Thiên sắc mặt hơi đổi, thoáng chốc đã biến thành màu xám, nhìn chằm chằm Phương Thất lạnh lùng nói: “Tiểu tử thú, để chút nữa lão nhân gia đây sẽ lột da ngươi, cắt gân ngươi, đánh gãy xương tay chân của ngươi, tới lúc đó xem ngươi có còn cứng đầu nữa không?”

Phương Thất cười cười, nói: “Lão nhân gia, người già rồi đừng nên nóng tính như thế, nếu không cẩn thận khí huyết dâng lên chết ở chỗ này thì không hay, chỗ này không thể so với phong cảnh sơn thanh thủy tú của núi Chung Nam được đâu”

Đồng Vô Thiên đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, sắc mặt đã biến thành màu tím, một hồi lâu sau cắn răng nói: “Tiểu tử thú, ngươi có ngon thì xuống đây”

Phương Thất mỉm cười nói: “Lão già, ông có ngon thì cứ lên đây”

Đồng Vô Thiên bước tới trước, đang muốn nhảy lên thì đột nhiên dừng lại, nhìn Phương Thất cười lạnh nói: “Hảo tiểu tử, thiếu chút nữa trúng kế của ngươi, nếu ta lên đó ngươi bắt thành linh tặng cho ta một đao thì cái mạng già của ta làm sao chịu nổi”

Phương Thất thở dài nói: “Giờ càng già càng cay, ta còn tưởng rằng lão già ngươi có can đảm lên đây cùng ta chuyện trò nữa”

Đồng Vô Thiên nói: “Người già cả như ta không thích ngồi trên cao nói chuyện đâu, nếu ngươi dám xuống đây thì hôm nay mạng của ngươi nhất định sẽ an táng ngay chỗ này”

Phương Thất kinh ngạc thốt: “Ồ, thật vậy à?”

Đồng Vô Thiên cười lạnh nói: “Vậy sao không thử xuống đi?”

Phương Thất nói: “Chỉ bằng đám người các ngươi mà dám chắc thế sao?”

Đồng Vô Thiên cười cười nói: “Tiểu tử, ngươi yên tâm, chúng ta mặc dù nhiều người nhưng đối phó với chỉ cần mười ba người là đủ rồi”

Phương Thất nói: “Ồ, chắc chắn vậy sao? ”

Đồng Vô Thiên cười lạnh nói: “Ngươi không dám xuống à?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta ngồi ở đây mát mẻ lắm, tại sao phải xuống?”

Đồng Vô Thiên đột nhiên nói: “Nghe nói Thần Long đao pháp tổ truyền của Phương gia thiên hạ vô song, không biết có đúng như vậy không?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Với ngươi thì không tiếp nổi ba chiêu, nghe nói rằng khi tứ ca của ta lúc xuất ra chiêu thứ ba thì lão già ngươi nằm trên mặt đất giả chết như một con chó, không biết có đúng hay không?”

Sắc mặt của Đồng Vô Thiên nhất thời lại chuyển thành màu tím, nhìn đám người xung quanh một chút, cắn răng nói: “Lúc ấy ta nhất thời sơ ý nên mới để cho Phương Ngọc Thành tiểu tử đó làm mưa làm gió, hôm nay nếu ngươi nếu dám xuống đây thì ta không cần động tay động chân cũng sẽ phá được đao pháp của Phương gia ngươi”

Phương Thất mỉm cười nói: “Thật vậy à? Vậy ai có thể phá đây?”

Đồng Vô Thiên khoát khoát tay, đám người phía sau vội đứng lui ra một bên, chỉ còn lại mười ba người hình thành một vòng tròn, mười ba người này ăn mặc y hệt nhau, trường kiếm cầm trong tay cũng y như nhau, mũi kiếm chĩa xuống đất, dưới ánh trăng đêm phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Đồng Vô Thiên cười lạnh nói: “Tiểu tử thú vị, ngươi có dám bước vào kiếm trận này để xem ta làm cách nào phá thần đao Phương gia của ngươi hay không?”

Phương Thất nhìn kỹ mười ba người tạo thành kiếm trận phía dưới, mười ba người đều cúi đầu, đứng không nhúc nhích hệt như những bức tượng, tuy nhiên từ trên người của mười ba người lại phát ra một cỗ sát khí nồng đậm. Phương Thất nhíu mày, đột nhiên mỉm cười nói với Đồng Vô Thiên: “Lão già, đây là kiếm trận gì?”

Đồng Vô Thiên thần nhiên nói: “Đây là kiếm trận chuyên dùng để phá đao pháp Phương gia, ngươi có dám xuống thử không?”

Lời của Đồng Vô Thiên còn chưa nói hết thì Phương Thất đã nhảy vào kiếm trận.

Mười ba thanh kiếm chậm rãi giơ lên, mũi kiếm chĩa vào Phương Thất, mười ba người đột nhiên cử động, cước bộ và tốc độ từ từ nhanh hơn, cuối cùng giống như một cơn gió lốc xoay tròn, khung cảnh như có một vòi rồng lốc xoáy đang nổi lên, người bên ngoài chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng màu xám xoay tròn rất nhanh thôi, không còn nhìn thấy Phương Thất đứng ở giữa nữa.

Vầng trăng non vẫn lơ lửng giữa không trung phóng ánh sáng ảm đạm của nó xuống mặt đất, mười ba người xoay tròn tạo thành cơn gió lốc tựa hồ làm cho cả ánh trăng cũng phải chập chờn.

Phương Thất đứng ở giữa kiếm trận, lúc kiếm trận bắt đầu xoay tròn thì hắn đột nhiên cảm thấy được một cỗ sát khí nồng đậm bao phủ toàn thân, ép tới nỗi hắn cơ hồ thở không được, tuy nhiên vẫn chưa có ra tay. Phương Thất đột nhiên nhắm đôi mắt lại, đứng bất động ở giữa kiếm trận. Kiếm trận như một cơn gió đang xoay quanh một cây cột màu đen, đột nhiên có một tiếng khê quát, mười ba thanh kiếm đồng thời ra tay, phân biệt hướng về các bộ vị khác nhau trên người Phương Thất đâm tới. Phương Thất đột nhiên chuyển thân, người trông giống như một con cá trong nước vậy, khó khăn lắm mới có thể tránh thoát đồng thời mười ba kiếm đâm tới, vừa mới tránh thoát chưa kịp hít thở thì tại phương vị đang đứng đã có một thanh kiếm chờ sẵn, Phương Thất lại động, bộ pháp nhanh chóng biến hóa, thân hình không ngừng chớp lóe, phiêu hốt vô chừng trong màn lưới kiếm dày đặc.

Từ bên ngoài nhìn lại thì chỉ thấy một cơn gió lốc màu xám xoay tròn, kiếm khí đầy trời, bóng kiếm như mưa, sát khí nồng đậm chẳng những bao phủ lấy Phương Thất ở bên trong mà còn tràn ngập khắp trong sân.

Trong kiếm trận, trên trán và mũi của Phương Thất đã có mồ hôi hiện ra, vết thương ở hông lúc này lại đau đớn không ngừng, tuy nhiên bộ pháp của hắn lại không hề loạn, thân người đang phiêu hốt như quỷ mị bên trong kiếm trận, hắn đã phát hiện được kiếm trận này thật sự phối hợp rất kín kẽ, căn bản là không có sơ hở, bất luận bản thân bước tới đâu thì cũng đều có kiếm ở đó chờ sẵn, bây giờ ngay cả cơ hội rút đao cũng không có nữa.

Mồ hôi trên người Phương Thất đã thấm khắp quần áo, lòng của hắn đột nhiên nặng nề hẳn lên.

Kiếm trận đột nhiên biến đổi, mười ba thanh kiếm lại chia ra cùng đâm tới mười ba bộ vị khác nhau, tốc độ nhanh chóng vô cùng, Phương Thất vội hít vào một hơi chuyển cước bộ bước theo sự xoay tròn của kiếm trận, lúc này hắn mới chậm rãi phát hiện ra đây là một bộ kiếm pháp được tổ chức nghiêm mật, mặc dù không phải rất nhanh nhưng phối hợp chặt chẽ không có sơ hở, mỗi một chiêu mỗi một kiếm đều hướng về một phương vị hiểm hóc, hơn nữa mỗi một phương vị đều được tính toán rất chuẩn xác, bất luận bản thân có tránh né đến đâu thì đường lui cũng đều bị phong kín.

Kiểm trận vẫn xoay tròn, còn Phương Thất thì vẫn ở bên trong dùng bộ pháp phiêu hốt vô chừng tránh né. Một bộ kiếm pháp vừa hoàn thành thì kiếm trận lại biến đổi, đang muốn một lần nữa phóng ra tấn công tiếp thì thân ảnh của Phương Thất đột nhiên chột lóe, đao trong tay như tia chớp phóng ra, ánh đao chột lóe nhanh như điện xẹt chém về phía bên, ánh đao lóe lên, bụng của ba người trong kiếm trận bị một đao chém đứt. Ba người nhất thời ngã xuống đã khiến cho kiếm trận lập tức đại loạn, ánh đao lại chớp động, một đóa hoa máu đột nhiên hình thành, một vài tiếng kêu thảm vang lên, hơn mười cánh tay cầm kiếm rơi vãi trên mặt đất, máu nhiễm đỏ cả sân.

Đao tra vào vỏ, Phương Thất chậm rãi vươn tay quệt mồ hôi trên trán rồi mỉm cười nhìn Đồng Vô Thiên.

Đồng Vô Thiên lặng người, ngơ ngác nhìn mười ba người của hắn ngã xuống, tẩu thuốc cầm trong tay khẽ run run, thốt không ra lời. Tám người đứng phía sau hắn cũng đều há to miệng ngây ngốc nhìn Phương Thất, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc và sợ hãi.

Phương Thất cười cười, hỏi: “Lão già, bây giờ tới lượt ông phải không?”

Đồng Vô Thiên sợ run, sắc mặt xám như tro tàn, miệng thốt không ra lời. Hắn kinh ngạc nhìn Phương Thất, hắn thật không tin vào mắt mình là Phương Thất có thể trong nháy mắt phá được kiếm trận mà bọn hắn đã khổ tâm nghiên cứu và luyện tập mấy năm qua, tâm của hắn đột nhiên trầm xuống.

Phía sau Đồng Vô Thiên bỗng có người ho khan một tiếng rồi nói lớn: “Mọi người hãy nhìn vết thương ở hông của hắn đi, dám chắc là vết thương cũ của hắn đã bộc phát trở lại, tiểu tử này bây giờ đã là cung kéo căng hết cỡ rồi, mọi người hãy cùng tiến lên giết hắn”

Phương Thất thâm hít sâu một hơi, trong lòng hiểu được hiện tại bản thân đã hết sức chống đỡ, vết thương ở hông đã hoàn toàn nứt ra, không biết đã có bao nhiêu máu chảy ra nữa nhưng đã nhiễm đỏ cả quần và áo, vừa rồi đột phá kiếm trận kia khí lực đã tiêu hao hết rồi, sợ dĩ hắn vẫn mỉm cười là chỉ vì muốn làm cho kẻ địch không dám coi thường mà vọng động thôi.

Đồng Vô Thiên nhìn Phương Thất, đột nhiên cười lạnh nói: “Tiểu tử thú vị, thiếu chút nữa bị người hù dọa, mọi người cùng nhau tiến lên”

Phương Thất vẫn mỉm cười đứng yên ở đó.

Đồng Vô Thiên vừa nói xong, tuy nhiên đám người phía sau lại không có một ai dám động. Đồng Vô Thiên cả giận nói: “Mau tiến lên, lúc này không giết hắn thì còn chờ lúc nào”, đám người đứng phía sau đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều toát ra vẻ sợ hãi và không dám động dấy. Đồng Vô Thiên chỉ vào người nói chuyện vừa rồi ra lệnh: “Người, người lên trước”

Người nọ sợ hãi đưa mắt nhìn Phương Thất một chút rồi lại quay đầu nhìn vào Đồng Vô Thiên, trong thoáng chốc trán hắn đã tuôn đầy mồ hôi, lắp bắp nói: “Tôi tôi”.

Đồng Vô Thiên lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, tiếp đó đột nhiên trừng mắt, cả người hắn run run đáp: “Vâng, vâng”

Phương Thất vẫn mỉm cười đứng yên bất động nhìn người nọ thân thể run run tiến về phía hắn, đột nhiên từ phía sau lưng hắn xuất hiện một thanh Hồ Hình Kiếm, thân thể hắn đột nhiên cũng không còn run rẩy nữa, ánh kiếm dưới ánh trăng vẽ thành một đạo ngân hồ, trong chớp mắt đã phóng ngay đến cổ họng của Phương Thất.

Phương Thất vẫn mỉm cười, khi mũi kiếm cách cổ họng khoảng còn chưa tới một tấc thì ánh đao đột nhiên chột lóe lên, cánh tay cầm thanh Hồ Hình Kiếm bay lên không trung, người cầm Hồ Hình Kiếm ngây ngốc lặng người nhìn Phương Thất đứng trước mặt, mồ hôi nhỏ giọt từ trên trán hắn xuống mặt, cổ họng phát ra vài tiếng rên hừ hừ, nét mặt quả thật là dở khóc dở cười, sau đó hắn ngã xuống.

Phương Thất vẫn mỉm cười đứng yên ở đó nhìn Đồng Vô Thiên, tựa hồ chưa hề động dấy qua.

Chung Nam Dã Ông Đồng Vô Thiên sợ ngây người.

Vừa rồi người cầm Hồ Hình Kiếm kia chính là Đoạt Mệnh Ác Sát Tào Ly, một thanh Hồ Hình Kiếm cùng với Hồ Hình kiếm pháp kỳ quỷ nhanh chóng, trên giang hồ vốn là nhất lưu cao thủ, thật không ngờ rằng

Phương Thất chỉ dễ dàng xuất ra một đao đã phé đi cánh tay của hắn. Sắc mặt của Đồng Vô Thiên vốn đã tím nay lại chuyển sang màu tái nhợt, trán đã thấm đầy mồ hôi.

Nhìn Phương Thất trước mắt, hắn đột nhiên nhớ tới Phương Ngọc Thành, vẫn bộ dáng thản nhiên mỉm cười như thế, vẫn vẻ ung dung và trấn tĩnh như thế, sao lại quá giống Tiểu Thần Long? Trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi, một loại sợ hãi thấm sâu vào tận cốt tủy.

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Lão già, ông còn muốn phá đao pháp Phương gia nữa không?”

Đồng Vô Thiên sợ run, đột nhiên giơ cánh tay hướng về phía sau khoát một cái, nói: “Tất cả lên hết đi, cùng nhau tiến lên làm thịt tên tiểu tử này”, nói xong những lời này, hắn đã chuẩn bị thừa cơ hội chạy trốn.

Phía sau không một ai lên tiếng, ngay cả một người cũng không.

Đồng Vô Thiên kinh ngạc quay đầu lại thì thấy được một tình cảnh làm hắn giật mình. Bảy người đứng phía sau hắn hiện đang nằm bất động trên mặt đất.

Đồng Vô Thiên vội đảo ánh mắt quan sát nhưng ngoại trừ bảy người của hắn nằm đó thì chẳng có một hình bóng nào, thân thể hắn không ngừng run rẩy, chẳng lẽ có ma quỷ?

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

92. Chương 92: Người Áo Vàng Thần Bí

Phương Thất lạnh lùng hỏi: “Lão già, ông có tin là có ma quỷ không?”

Đồng Vô Thiên đột nhiên xoay người lại, sắc mặt nhất thời trắng bệch, mồ hôi từ trên cái trán nhảu nhoeo từng giọt từng giọt nhỏ xuống gương mặt.

Phương Thất cười nói: “Xem chừng là ông không tin”

Đồng Vô Thiên nói: “Ta ta”

Phương Thất nói: “Ta vốn cũng không tin nhưng là vừa rồi”, nói đến đây đột nhiên do dự một chút, hắn không biết có nên nói tiếp hay không.

Đồng Vô Thiên hoảng sợ hỏi: “Vừa rồi vừa rồi làm sao?”

Phương Thất nhìn Đồng Vô Thiên nhú mày rồi chậm rãi nói: “Vừa rồi ta hình như nhìn thấy có mấy cái bóng ở phía sau ông, chớp lóe mấy cái rồi biến mất, tiếp đó bảy người đứng phía sau đều ngã xuống”

Cặp mắt của Đồng Vô Thiên lập tức trợn tròn, nói: “Thật thật vậy?”

Phương Thất gật đầu.

Đồng Vô Thiên đột nhiên cười to một trận nhưng trong ánh mắt vẫn còn toát ra vẻ sợ hãi. Phương Thất mỉm cười nhìn hắn, một người khi nội tâm càng sợ hãi thì khi cười sẽ cố cười lớn tiếng, đây thật ra là giúp cho bản thân tự tin lên một chút mà thôi.

Đồng Vô Thiên đột nhiên dừng cười, nói: “Hảo tiểu tử, trên đời làm gì có quỷ, người đang gạt lão già như ta phải không?”

Phương Thất thở dài, lắc đầu nói: “Ta có hảo tâm nói cho ông nghe, ông không tin thì thôi.”

Đồng Vô Thiên nhìn chằm chằm vào Phương Thất, Phương Thất nói tiếp: “ Ông đương nhiên cũng biết những người ông mang đến đều có thân thủ ra sao, nếu không phải là quỷ thì ai có thể trong nháy mắt vô thanh vô tức làm cho bọn họ đồng loạt ngã xuống hết cả, chỉ cần cẩn thận nghĩ lại thì ông sẽ hiểu”

Sắc mặt của Đồng Vô Thiên trở nên trắng bệch, mồ hôi trên trán tuôn ra như mưa, nói: “Tiểu tử thúì, người người”, hắn đột nhiên nhìn thấy cặp mắt của Phương Thất trợn tròn chăm chú nhìn vào phía sau lưng hắn. Đồng Vô Thiên đột nhiên quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy được cái gì.

Phương Thất đột nhiên cười to, Đồng Vô Thiên quay đầu lại, nhất thời thẹn quá thành giận, sắc mặt tím tái, thân hình chợt lóe đã đến trước mặt Phương Thất, tẩu thuốc cầm trong tay xuất ra như tia chớp nhằm vào mười sáu đại huyệt trên người Phương Thất điểm vào, dưới ánh trăng cái bóng của tẩu thuốc bao phủ lấy Phương Thất.

Phương Thất không còn chỗ tránh né, vết thương ở hông lại bỗng nhiên phát ra đau đớn, rồi đột nhiên xoay người lại, vó đao đen nhánh như tia chớp xuất ra đánh vào hông của Đồng Vô Thiên. Đồng Vô Thiên vội phóng lên tránh né, bóng của tẩu thuốc đột nhiên tập hợp thành một vệt sáng to như tia chớp bổ xuống huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Phương Thất, thân hình của Phương Thất đột nhiên phiêu hốt như quỷ mị, thi triển cước bộ bước lệch sang một bên tránh được một kích trí mạng này. Khi Đồng Vô Thiên rơi xuống chạm đất thì tẩu thuốc trong tay lại nhanh như tia chớp xuất ra đánh đến huyệt Ngọc Châm của Phương Thất, lúc này ánh đao đột nhiên chợt lóe lên, chỉ nghe “đình đình đình” ba tiếng, Đồng Vô Thiên giật mình nhìn Phương Thất, tẩu thuốc làm bằng đồng trong tay hắn nháy mắt đã bị chia thành ba đoạn, chỉ còn lại cán cầm màu phi thủy nơi tay.

Phương Thất mỉm cười nhìn Đồng Vô Thiên, đao đã tra vào vỏ, vó đao đen nhánh trong bóng đêm dường như toát ra một hơi thở thần bí, sắc mặt của Đồng Vô Thiên trở nên trắng bệch.

Sao lại có chuyện trùng hợp diễn ra đến thế?

Trong đầu của Đồng Vô Thiên đột nhiên nhớ lại quá khứ, Phương Ngọc Thành cũng chỉ dùng một đao chém tẩu thuốc của hắn thành ba đoạn, hắn tuyệt không tin vào mắt trên đời lại có đường đao nhanh như vậy, một khắc đó hắn đã sợ đến nỗi đôi chân mềm nhũn không thể đứng nổi mà quy xuống.

Và hôm nay, người tên Phương Thất bị thương trước mắt hắn cư nhiên cũng có thể dùng một đao chém cái tẩu thuốc nổi tiếng giang hồ của hắn thành ba đoạn, lúc này đây hắn ngoài sợ hãi thì còn có thể làm gì?

Chung Nam Dã Ông với tẩu thuốc tác mệnh đoạt hồn tung hoành giang hồ hơn bốn mươi năm chẳng lẽ không chịu nổi một chiêu của Phương gia đao pháp?

Phương Thất mỉm cười hỏi: “Lão già, ông phục chưa?”

Đồng Vô Thiên ngơ ngác nhìn chằm chằm vào thanh đao cùng vó đao đen nhánh trong tay Phương Thất, trong mắt tràn ngập sợ hãi và buồn bã, một lời cũng thốt không ra.

Đột nhiên trong một căn phòng có tiếng thở dài vang lên, tiếp đó đèn trong phòng được thắp sáng rồi một giọng nói âm trầm cất lên: “Chuyện như thế cần gì phải dùng vũ lực để giải quyết?”, giọng nói của người này không lớn nhưng lại phẳng phất rất rõ ràng bên tai.

Lòng của Phương Thất nhất thời nặng nề hẳn lên.

Căn phòng sáng đèn đó chính là phòng của Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ.

Giọng nói từ phòng trong lại cất lên: “Sao các ngươi không chịu vào đây uống một chén đi?”

Phương Thất thầm hít một hơi thật sâu, tiếp đó chậm rãi nhấc chân đi về hướng căn phòng, còn Đồng Vô Thiên thì sắc mặt lộ vẻ vui mừng cất bước đi theo sau Phương Thất.

Một người mặc quần áo màu vàng thân hình cao lớn đeo vải che mặt đang ngồi ở trước bàn, chỉ còn cặp mắt lộ ra ngoài, tuy ánh mắt của hắn lạnh như băng nhưng lại lấp lóe tinh quang.

Đứng ngay trước giường có hai người mặc áo xanh cũng mang vải che mặt, chỉ để lộ ra cặp mắt, trong tay ai cũng có một thanh trường kiếm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Thất. Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ đang bất động nằm trên giường, xem ra đã bị điểm huyệt.

Trên bàn chỉ có một bầu rượu và một cái chén rượu làm bằng bạch ngọc, người mặc áo vàng vươn tay tới cầm lấy bầu rượu rồi chậm rãi rót rượu vào chén, từ tốn hỏi: “Ngươi có muốn uống một chén không?”, nói xong rồi cầm chén rượu lên uống.

Phương Thất cười cười nói: “Nếu ngươi mời ta uống thì cũng nên chuẩn bị hai chén rượu chứ, ta luôn không thích cùng người khác uống chung một chén”

Người mặc áo vàng dường như cũng cười, chậm rãi nói: “Ta vốn không có ý mời ngươi uống”

Phương Thất hỏi: “Nếu không muốn mời thì sao người còn hỏi ta?”

Người áo vàng nói: “Ta cũng chỉ là hỏi một chút mà thôi”

Phương Thất đột nhiên đi tới rồi ngồi xuống đối diện với người áo vàng, mỉm cười nói: “Người không mời ta uống rượu nhưng ta có thể xin một chén rượu của người không?”

Người áo vàng gật đầu nói: “Người đương nhiên là có quyền lợi này, bất quá ta không nhất định sẽ đáp ứng”

Phương Thất hỏi: “Người có đáp ứng hay không?”

Người áo vàng trả lời: “Không đáp ứng.”

Phương Thất thở dài nói: “Thật không ngờ người lại hẹp hòi như vậy”

Người áo vàng nói: “Con người của ta luôn luôn như thế”

Phương Thất nói: “Người tựa hồ là kẻ rất kén cá chọn canh đấy, nếu không như thế thì làm sao lại mang theo bầu rượu và chén rượu riêng?”

Người áo vàng nói: “Trên đời này nơi bán rượu mặc dù nhiều nhưng có đôi khi cũng có nơi sẽ không có bán rượu, lúc đó muốn uống một chén lại không có rượu thì phải làm sao đây? Chính mình mang theo là tiện hơn cả”

Phương Thất hỏi: “Người rất thích uống rượu à?”

Người áo vàng nói: “Không phải rất thích, chỉ là ngẫu hứng uống một chút thôi”

Hai người người một câu ta một câu, tựa như là bằng hữu đang hàn huyên tâm sự, dường như không còn ai quan tâm đến Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ đang bị chế trụ nằm trên giường.

Phương Thất thở dài nói: “Đáng tiếc tính của người hơi keo kiệt, uống rượu một mình đầu bằng có người cộng ẩm, hôm nay người mời ta uống một chén, ngày mai ta mời người uống lại, thế nào?”

Người áo vàng nói: “Không được.”

Phương Thất hỏi: “Tại sao?”

Người áo vàng thần nhiên nói: “Bởi vì người không còn sống tới ngày mai, hôm nay ta mời người uống, chút nữa người chết đi thì chẳng phải ta thiệt thòi sao?”

Phương Thất cười khổ hỏi: “Làm thế nào người có thể biết một chút nữa ta sẽ chết?”

Người áo vàng nói: “Ta thấy trong tình cảnh bây giờ thì người nhất định sẽ cam tâm tình nguyện mà chết, hơn nữa bây giờ chết cùng một chút nữa chết thì có gì khác nhau, người nghĩ có đúng không?”

Phương Thất nhìn về phía giường một chút, cười cười lên tiếng: “Người làm thế nào biết ta nhất định sẽ bị người uy hiếp?”

Người áo vàng thần nhiên đáp: “Người nhất định sẽ như vậy”

Lúc này Đồng Vô Thiên đột nhiên lên tiếng cười nói: “Lão già ta thấy người nhất định sẽ chết, vợ chồng Liễu Thiếu Kiệt vì chuyện nhà của người mà mất mạng, chỉ còn lại hai đứa con này, người là người của Phương gia, chẳng lẽ có thể trơ mắt làm ngơ nhìn hai đứa nhỏ đáng thương này bị giết sao?”

Phương Thất khê thở dài, lạnh lùng nói: “Người sai rồi, các người muốn chém muốn giết cứ việc ra tay, chờ cho các người giết xong hai đứa nó thì ta sẽ giết hết các người để báo thù cũng không muộn”

Đồng Vô Thiên ngậy người, hần đột nhiên cảm thấy lời nói của Phương Thất rất có lý, nếu thay đổi là hần thì hần cũng sẽ làm vậy.

Đáng tiếc hần không phải Phương Thất.

Người áo vàng đột nhiên nở nụ cười, tiếp đó thần nhiên uống một chén rượu rồi lên tiếng: “Người cho rằng người có thể giết được chúng ta sao?”

Phương Thất nói: “Vây ta thử cho người xem nhé”

Người áo vàng chậm rãi giơ tay trái lên, sau đó đặt thanh trường kiếm trông rất cổ xưa của hắn lên bàn, mỉm cười nói: “Người không cần thử, chỉ với đôi tay và thanh kiếm này của ta thì ngươi nhất định phải chết”

Phương Thất cười to, nói: “Vậy thì chi bằng trước tiên chúng ta thử một chút xem sao? Để xem kiếm của ngươi nhanh hay là đao của ta nhanh?”

Người áo vàng chậm rãi nói: “Không cần thiết”

Phương Thất hỏi: “Người không dám à?”

Người áo vàng nói: “Ta không có gì không dám cả, chỉ bất quá là không cần phải làm nhiều thứ không cần thiết như thế”

Lòng của Phương Thất đột nhiên trầm xuống, trong lòng vốn định kích người áo vàng ra tay để có thể nhìn xem lai lịch của hắn nhằm tranh thủ một tia cơ hội, nhưng đáng tiếc người áo vàng lại không mắc bẫy, bây giờ nếu hắn dùng kiếm gác trên cổ Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ thì Phương Thất lập tức phải rút đao tự vẫn.

Hắn là con cháu của Phương gia, hắn tuyệt không thể nhìn hậu duệ của ân nhân Phương gia chết trước mặt hắn.

Điểm này trong lòng Phương Thất rất rõ ràng, người áo vàng càng rõ ràng hơn.

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Xem ra ta không chết là không được”

Người áo vàng lại chậm rãi hớp một hớp rượu rồi gật đầu.

Phương Thất lại hỏi: “Người nghĩ là dùng hai đứa nó có thể uy hiếp được ta?”

Người áo vàng thần nhiên nói: “Nếu ngươi không muốn bị uy hiếp thì ta cũng không có biện pháp uy hiếp ngươi”

Nếu ngươi không muốn bị uy hiếp thì Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ sẽ chết trước mặt ngươi ngay lập tức.

Phương Thất khẽ thở dài, hỏi: “Nếu ta chết thì ngươi có thả chúng ra không?”

Người áo vàng mỉm cười nói: “Còn phải xem tâm tình của ta lúc đó như thế nào đã”

Phương Thất cười khổ nói: “Nếu ngươi nói như vậy thì chẳng phải là cái chết của ta oan uổng sao?”

Người áo vàng thở dài nói: “Không còn cách nào khác, nếu ngươi không chết thì chúng sẽ chết, còn nếu ngươi chết thì chúng sẽ có một tia cơ hội được sống. Ta thấy ngươi nên chết đi”

Phương Thất im lặng.

Trong mắt người áo vàng lại toát ra vẻ mỉm cười, chậm rãi hớp một hớp rượu rồi mỉm cười nhìn Phương Thất.

Phương Thất đột nhiên ngẩng đầu lên rồi thốt ra một chữ: “Được”

Người áo vàng gật đầu, nói: “Vậy thì ngươi chết nhanh đi”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Ta có thể chết nhưng ngươi phải hứa với ta là tha cho chúng, nếu không thì dù ta thành quỷ cũng sẽ tới tìm ngươi”

Người áo vàng đột nhiên rùng mình một cái, tiếp đó cười cười nói: “Được, ta hứa với ngươi.”

Phương Thất thở dài rồi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người áo vàng, ánh mắt rất phức tạp, chậm rãi hỏi: “Ta có thể hỏi ngươi một câu cuối cùng không, ngươi rốt cuộc là ai?”

Người áo vàng hỏi lại: “Biết được câu trả lời thì ngươi sẽ chết chứ?”

Phương Thất gật đầu.

Người áo vàng quay đầu về hai người mặc áo xanh đứng trước giường nói: “Chuẩn bị đi”, hai người liền rút kiếm ra chia nhau gác vào cổ của Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ. Người áo vàng lại quay về nhìn Phương Thất nói: “Ta là ai ta cũng đã quên, đây là câu trả lời, người có thể chết được rồi”

Phương Thất thở dài một tiếng, chậm rãi đưa mắt nhìn Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ ở trên giường, tiếp đó lại nhìn người áo vàng một chút rồi ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Mẹ, con thật bất hiếu, không thể trở về lo lắng và chiếu cố cho người được nữa”, dứt lời rồi chậm rãi rút đao ra, sau đó giơ đao lên đâm ngược vào bụng.

Đột nhiên có một tiếng quát lên: “Chậm đã”

Phương Thất sững sốt, đao đang đâm vào bụng đột nhiên dừng lại, kiếm của người áo xanh đang gác kiếm lên cổ của Liễu Thanh Thanh chợt lóe lên, người áo xanh khác đứng bên cạnh hắn còn chưa kịp định thần lại thì mũi kiếm đã đâm vào cổ họng của hắn, một câu cũng thốt không ra. Người áo xanh chậm rãi rút kiếm từ cổ họng hắn ra, hắn ngay lập tức liền ngã xuống.

Phương Thất, Đồng Vô Thiên và người áo vàng đều giật mình nhìn vào người áo xanh, người áo vàng chậm rãi đứng lên, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Người áo xanh cười hai tiếng rồi chậm rãi gỡ khăn che mặt ra, nói: “Mang đồ này trên mặt thật không thoải mái tí nào, tại sao người không gỡ nó xuống đi?”

Người áo vàng giật mình nhìn người áo xanh, cắn răng nói: “Thì ra là ngươi”

Người áo xanh mỉm cười hỏi: “Đương nhiên là ta, ngươi không ngờ à?”

Người áo vàng lắc đầu, thở dài nói: “Thật là không ngờ, ta thật sự không ngờ ngươi lại đến đây”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

93. Chương 93: Thừa Nước Đục Thả Câu

Người áo xanh khẽ thở dài, nói: “Ta cũng không thật không ngờ ngươi lại làm ra loại chuyện thế này”

Người áo vàng cười lạnh nói: “Ngươi không hiểu sao?”

Người áo xanh lắc đầu, chậm rãi nói: “Ta thật sự không hiểu và suy nghĩ không ra tại sao người như người thân phận cũng tính là tôn quý lại đi làm mấy loại chuyện vô sỉ thế này”

Người áo vàng lạnh lùng cười, nói: “Chẳng phải ngươi cũng không màng thân phận cam tâm làm người hầu của ta đó sao?”

Người áo xanh mỉm cười nói: “Ta chỉ là không muốn cháu của ta bị tổn thương nên bắt đắ dĩ mới làm thế thôi”

Người áo vàng cười lạnh nói: “Nếu ngươi niệm tình cốt nhục thì năm đó tại sao lại phải ngăn cản tiện nhân Nam Cung Tuyết kia trở về Hoài Nam?”

Sắc mặt của người áo xanh trầm xuống, một hồi lâu sau mới khẽ thở dài nói: “Thôi, niệm tình giao hảo giữa hai nhà chúng ta, ngươi đi đi”

Người áo vàng cười to, hỏi: “Ngươi thật muốn để ta đi sao?”

Người áo xanh gật đầu, chậm rãi nói: “Nếu ngươi là người thông minh thì nên nhân lúc này mau rời khỏi đây đi”

Người áo vàng lại cười lạnh hỏi: “Nếu ta không đi thì thế nào?”

Người áo xanh mỉm cười nói: “Vậy thì chỉ sợ đến lúc đó ngay cả ta cũng không cứu được ngươi”

Bởi có vải che mặt nên không thể nhìn ra gương mặt của người áo vàng biểu hiện gì, hần trầm giọng, nói: “Được, ta đi, nhưng tiện nhân Nam Cung Tuyết kia đã làm ta mất hết thể diện, sớm muộn có một ngày ta cũng sẽ giết được hai đứa kia”

Người áo xanh cười khở, thở dài nói: “Đó chính là chuyện của sau này, nếu người nhất định muốn cùng Tĩnh Nam Trang của ta đối địch thì giao tình giữa hai nhà của chúng ta phải chấm dứt từ đây rồi”

Người áo vàng cười lạnh, chậm rãi nói: “Người nhớ những lời nói của người hôm nay đó”, rồi dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía cái giường, tiếp đó lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Phương Thất đột nhiên cất tiếng: “Đứng lại”

Người áo vàng đứng lại, lạnh lùng hỏi: “Người muốn sao?”

Phương Thất nói: “Lột vải che mặt của người xuống”

Người áo vàng lạnh lùng nói: “Chỉ bằng vào người?”

Phương Thất chậm rãi xoay người, đáp: “Đúng vậy”

Người áo vàng lại hỏi: “Nếu ta không chịu thì thế nào?”

Phương Thất lạnh lùng nói: “Vậy hôm nay người đừng hòng rời khỏi nơi đây”, vừa nói tay cầm đao gân xanh đã nổi lên.

Người áo vàng đột nhiên cười to, tiếng cười vọng khắp cả phòng, trong tiếng cười, kiếm đã ra khỏi vỏ.

Một đạo kiếm quang màu xanh chợt lóe lên, thoát nhìn thì thấy hần ra tay rất chậm nhưng khi nhìn thấy được kiếm quang thì mũi kiếm đã đến gần ngay cổ họng.

Thái Nhạc Thần Kiếm có lẽ cũng không phải là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm nhưng kiếm pháp của hần vốn lấy chậm chế nhanh, chiêu thức biến hóa khôn lường nên mới có thể được liệt vào tứ đại cao thủ sử dụng kiếm cao siêu nhất thiên hạ. Thái Nhạc Sơn Trang là một trong tứ đại thế gia trên võ lâm, danh tiếng đâu phải tự nhiên mà có.

Trên đời có lẽ có rất nhiều chuyện đều do vận may đem đến nhưng trên giang hồ thì không phải thế, mỗi một lần thắng bại thì phải có kẻ máu chảy đầu rơi.

Phương Thất đã biết người đối mặt với hần là ai, cho dù hiện không gỡ tấm vải che mặt xuống thì hần cũng đã biết.

Trong lời đối thoại giữa người áo xanh và người áo vàng thì cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nghe hiểu được.

Nhưng nếu ngay cả người như Thái Nhạc Thần Kiếm Đạm Thai Thiên Khánh cũng tham gia vào tổ chức này, hơn nữa còn có những nhân vật đầy tiếng tăm như Chung Nam Dã Ông Đồng Vô Thiên.... Phương Thất đột nhiên cảm giác được mọi chuyện hình như không đơn giản như hần nghĩ trước đây nữa.

Hiên Viên Hoàng, Du Mộng Diệp, La Nhất Đao hình như đều biến mất, ngay cả Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ cũng bị bắt, tại quán trọ bỗng xuất hiện nhiều người như thế, chẳng lẽ có chuyện đại sự gì xảy ra sao?

Thái Nhạc Sơn Trang và Tĩnh Nam Trang có giao tình rất tốt, Nam Cung Khiếu Không mặc dù đồng ý để cho Đạm Thai Thiên Khánh đi nhưng Phương Thất thì lại không thể.

Hần không thể không đem mọi chuyện hỏi cho rõ.

Kiếm quang chợt lóe, đã đến cổ họng.

Đao trong tay Phương Thất cũng chợt lóe lên, keng một tiếng dễ dàng đánh trúng lưỡi kiếm, đao kiếm tương giao, trường kiếm bị đẩy ra một bên, Đạm Thai Thiên Khánh mở to hai mắt kinh ngạc nhìn Phương Thất.

Đạm Thai Thiên Khánh thú thật là không có nghĩ đến, Phương Thất cả người đầy máu, hiện đã là cung kéo căng hết cỡ mà thân thủ vẫn còn nhanh như vậy. Hần liền xoay ngược khuỷu tay lại, nhất thời kiếm quang hóa thành sao sáng đầy trời bao phủ lấy Phương Thất.

Phương Thất không có động, bóng kiếm đầy trời đột nhiên thu lại thành một đạo kiếm quang phóng đến ngực hắn, Phương Thất liền nhanh như tia chớp xoay người, giương đao lên đón đỡ, kiếm đã bị ngăn lại.

Đạm Thai Thiên Khánh kinh ngạc nhìn Phương Thất, trong lòng thầm hít một hơi, chỉ có hắn mới hiểu được một chiêu của hắn vừa rồi mặc dù bóng kiếm rợp trời nhưng chỉ có một kiếm là thật, tuy nhiên Phương Thất lại ở thời khắc mấu chốt đón đỡ được một kiếm đó, điều này thật sự là nằm ngoài dự đoán của hắn.

Ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng cười lạnh lùng, sau đó lại có tiếng nói: “Để cho bọn hắn đi, nếu không thì hãy chuẩn bị nhặt xác của Du Mộng Điệp đi”

Giọng nói theo gió truyền vào phòng rồi đột nhiên lại theo gió biến mất.

Phương Thất ngẩn người, cả người đã vọt ra khỏi phòng, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng vẫn thản nhiên chiếu xuống, lá cây kêu xào xạc trong gió nhưng không có một bóng người, ngay cả xác của đám người vừa rồi chết nằm trong sân cũng không thấy đâu nữa.

Người áo vàng đi ra khỏi phòng, đi theo phía sau là Đồng Vô Thiên, tiếp đó hai người lắc mình nhảy lên mái nhà, trong gió truyền đến một tiếng cười to: “Hảo tiểu tử, sau này còn gặp lại”, rồi biến mất.

Phương Thất chán nản ngồi xuống bậc thềm, trên mặt không có biểu hiện gì, hiện lòng của hắn đang nặng nề vô cùng.

Nam Cung Khiếu Không chậm rãi đi ra, vỗ vỗ vào bả vai Phương Thất, mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ không cần lo lắng, mọi việc hết thảy đã được an bài rồi”

Phương Thất kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhú mồm hỏi: “Ý của huynh là Du muội muội không có việc gì?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Chúng ta đi xem nào”

Phương Thất theo Nam Cung Khiếu Không đi tới một gian phòng hảo hạng ở phía đông, cửa phòng đã mở rộng, trong phòng tối đen, Nam Cung Khiếu Không liền thắp sáng đèn trên bàn, ánh đèn từ từ cháy lên chiếu sáng cả căn phòng.

Nơi này không phải là nơi người sống, có một người đàn ông sắc mặt ngăm đen, vẻ mặt nhìn rất trung hậu nằm trước bàn, dưới chân giường thì có một người phụ nữ trung niên cũng đang nằm đó, còn có tám người khác mặc trang phục của đệ tử Cái Bang nữa, tất cả đều bị một kiếm giết chết. Tất cả bọn họ đều mở to mắt nằm đó, dường như là chết không nhắm mắt.

Trên giường không có gì cả.

Nam Cung Khiếu Không lấy làm kinh hãi, Phương Thất ngồi yên lặng tại bàn, một lời cũng không thốt.

Phương Thất chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Khiếu Không.

Nam Cung Khiếu Không im lặng một hồi lâu, tiếp đó khẽ thở dài rồi ngồi xuống ghế, chậm rãi nói: “Xem ra bọn chúng đã đắc thủ rồi”

Phương Thất gật đầu.

Nam Cung Khiếu Không hỏi: “Tiểu huynh đệ biết bọn chúng là ai không?”

Phương Thất lại gật đầu.

Nam Cung Khiếu Không hỏi: “Bọn chúng rốt cuộc là muốn làm gì?”

Phương Thất lắc đầu.

Nam Cung Khiếu Không thở dài nói: “Thôi mọi chuyện hãy đợi Hiên Viên thế bá quay lại đã rồi nói sau”

Phương Thất trầm mặc không nói, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện gì đó liền chạy vội ra ngoài, tiếp đó chạy vào trong phòng của hắn, liếc mắt một cái đã thấy được nắp đậy quan tài đã bị mở ra, Phương Thất lập tức cảm thấy choáng váng và hoa mắt, hắn bước từng bước nặng nề tới cạnh quan tài nhìn vào, thì thể của Trầm Tuyết Quân đã không còn thấy đâu nữa.

Đứng trước chiếc quan tài đen nhánh, Phương Thất cũng cảm thấy trước mắt hắt biến thành một màu đen, tiếp đó hắt chậm rãi ngã xuống.

Khi Phương Thất tỉnh lại thì cảm thấy được toàn thân phát nóng lạnh, trong lúc mơ mơ màng màng thì nghe được tiếng của Liễu Thanh Thanh, hắt cố sức mở mắt thì thấy Tiểu Hồ đang ngơ ngác đứng ở trước giường, rồi Hiên Viên Hoàng thân nhiên cười nói: “Tiểu huynh đệ, đừng nên lo lắng, hãy cố gắng dưỡng thương cho tốt đi”

Phương Thất đột nhiên nhớ tới cái gì đó muốn ngồi dậy nhưng lại cảm giác được vết thương ở hông đau đớn tột độ liền nằm ngay đơ.

Hiên Viên Hoàng thở dài, chậm rãi đứng lên, nói: “Lão quái vật, ngươi đã tin chưa?”

Trước chiếc quan tài đen nhánh, thân ảnh cao lớn của Bắc Hải Thần Quân đang đứng đó nhìn chằm chằm vào quan tài, tuy nhiên trên gương mặt cũng không có biểu hiện gì.

Hiên Viên Hoàng nói: “Lão quái vật, bây giờ ngươi đã hiểu chưa?”

Bắc Hải Thần Quân xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Xem ra trong lòng ngươi đã rõ cả rồi”

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc không nói.

Ngoại trừ Sở Anh Bố và Phương Thất thì sẽ không có ai đối với cỗ thi thể này cảm thấy hứng thú, Phương Thất đương nhiên là sẽ không đánh cắp thi thể của vợ hắt, vậy chỉ còn lại duy nhất một người là Sở Anh Bố mà thôi.

Nguyên nhân hắt đánh cắp thi thể, thứ nhất bởi vì Sở Ngọc Mai là người thân duy nhất của hắt, và còn một nguyên nhân khác có thể là hắt không muốn để cho Phương Thất có được Sở Ngọc Mai nên mới làm vậy.

Hiên Viên Hoàng cười khỏ một tiếng, thở dài nói: “Bây giờ thì ngươi hắt cũng đã nhìn ra tổ chức kia thần bí và đáng sợ ra sao, đã tâm của bọn chúng sợ rằng không nhỏ đâu, không chỉ là vì báo thù đơn giản vậy đâu”

Bắc Hải Thần Quân quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tử kim quan đội trên đầu dưới ánh đèn phát ra ánh sáng tím leo lét, gương mặt lạnh lùng không hề biểu hiện gì.

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Lão quái vật, lời ta nói ngươi có nghe không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Lão ăn mày, lỗ tai của ta còn chưa điếc đâu”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Ta biết lỗ tai của ngươi không điếc nhưng đáng tiếc cặp mắt của ngươi dường như đã không còn được tốt nữa”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng cười, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Lão ăn mày, ngươi không cần nói xiên nói xỏ, bọn thần quân ta không để ý đến mấy thứ đó đâu”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ hỏi: “Lão quái vật, ngươi nghĩ bây giờ nên làm gì đây?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Theo lão ăn mày ta thì ngươi tốt nhất nên lập tức đi tìm đồ nhi yêu quý của ngươi đi và bảo nó hãy thả Du nha đầu ra, nếu tên đó mà dám động đến một ngón tay của Du nha đầu thì không đợi tới lúc Du lão đầu tìm ngươi tính sổ đâu, lão ăn mày ta sẽ tìm ngươi tính sổ trước đó”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, mặt lộ vẻ cười chế nhạo thốt: “Thật vậy à?”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ hỏi: “Ngươi không tin?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh hỏi: “Ngươi còn lời gì muốn nói nữa không?”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu, chậm rãi nói: “Mặc dù lão ăn mày ta đây cũng đã có một chút bố trí và sắp xếp nhưng đồ nhi yêu quý của ngươi vẫn ngang nhiên đắc thủ. Mười tám hộ pháp trưởng lão của Cái Bang ta

đã chết hết tám, chỉ việc này thôi cũng thấy được tổ chức này có dã tâm không nhỏ đâu. Ý của lão ăn mày ta là người hãy bảo đồ nhi yêu quý của người mau chóng thả Du nha đầu ra và giải tán tổ chức của nó đi, chớ tác ác nữa, nếu không ngày khác tất sẽ gặp họa đó”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh không nói.

Hiên Viên Hoàng cười cười, nói: “Lão ăn mày ta khuyên người nên cẩn thận một chút, đồ nhi yêu quý của người đã không còn là Sở Anh Bố của ngày xưa nữa, người ngàn vạn lần chớ để cho hắn có cơ hội hãm hại người đó”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Lão ăn mày, người yên tâm, bốn thần quân nhất định sống lâu hơn người”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười gật đầu, chậm rãi nói: “Lão ăn mày ta cũng là có hảo tâm nhắc nhở người thôi, nếu người bất hạnh mà gặp độc thủ thì đừng có trách lão ăn mày ta là không báo trước”

Bắc Hải Thần Quân nhìn thoáng qua Hiên Viên Hoàng, lạnh lùng hừ một tiếng rồi chậm rãi đi tới cửa phòng, thân ảnh màu tím lóe lên khinh công phóng đi, tuy nhiên tiếng cười và tiếng nói của hắn vẫn còn quanh quẩn: “Lão ăn mày, người bảo trọng nhé, đừng nên chết sớm quá, bốn thần quân không muốn vì người mà lo lắng đâu”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nhìn Nam Cung Khiếu Không đang trầm mặc, hỏi: “Con nói người kia là Đạm Thai Thiên Khánh thật à?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu đáp: “Đúng vậy”

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm nói: “Ngay cả Thái Nhạc Sơn Trang cũng dính vào, xem ra chuyện này thật sự không còn đơn giản nữa”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

94. Chương 94: Ngọn Nguồn Mọi Chuyện

Bóng đêm bao trùm.

Ánh sáng của sao trời chớp lóe, tuy nhiên ánh trăng lại không biết nằm ở nơi nào sau những đám mây dày đặc, trời đất một mảnh tối đen.

Trong đêm đen yên tĩnh đột nhiên truyền đến mấy tiếng vang nhỏ “đỉnh đỉnh”, dường như là tiếng thiết trượng đập vào đá vậy, âm thanh dừng lại trước một cửa phòng, người này đứng ngoài cửa do dự một hồi lâu, rốt cục cũng đưa tay gõ nhẹ vào cửa.

Hiên Viên Hoàng cười cười, thản nhiên nói: “Bằng hữu ngoài cửa, xin mời vào”

Người đứng ngoài cửa tựa hồ lại do dự nhưng rốt cục cũng đẩy cửa ra, thiết trượng lại chạm nhẹ vào mặt đất, chậm rãi bước vào.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Thì ra là người, mời ngồi”

Xà Ma Thiên Tàn khẽ thở dài một cái, trên gương mặt xấu xí hiện lên một nụ cười khổ não và vẻ cảm kích, nói: “Đa tạ lão tiền bối”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Đã đến thì là khách, cần gì phải khách khí như thế, ngồi đi”

Xà Ma Thiên Tàn chống thiết trượng, thân thể không trọn vẹn chậm rãi đi tới trước bàn rồi ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Hoàng nói: “Văn bối nghe được tin Phương huynh đệ bị trọng thương nên đêm hôm khuya khoắt vội đến đây hỏi thăm, nếu có gì phiền lòng xin lão tiền bối tha thứ”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nhìn Xà Ma, nói: “Tên tiểu tử Phương Thất này cũng biết kết bạn lắm, người đến đây thăm nó lão ăn mày ta thật là vui mừng, đừng nên khách khí tiền bối hậu bối gì nữa”

Trong mắt Xà Ma lộ ra vẻ cảm kích, nói: “Lão tiên bối đức cao vọng trọng, hiệp nghĩa phong phạm, là tấm gương để cho văn bối noi theo, trước mặt lão tiên bối, văn bối sao dám làm càn”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu, thở dài nói: “Cái gì mà hiệp nghĩa phong phạm, đức cao vọng trọng chứ, đừng nói mấy thứ đó nữa. Xà Ma ngươi có thể lập địa thành phật thì đó mới là tấm gương cho người trong võ lâm”

Mặt Xà Ma đỏ bừng nói: “Văn bối sao dám sao dám thật sự là xấu hổ”

Hiên Viên Hoàng thần nhiên cười nói: “Không có gì phải xấu hổ cả, ngươi hôm nay có thể đến đây thì đã là bằng hữu của lão ăn mày này, ngày sau nếu gặp lại thì hãy mời lão ăn mày ta uống mấy chén rượu là được, cuộc sống được thế thì còn gì bằng?”

Trên gương mặt của Xà Ma Thiên Tàn tràn ngập sự nhu hòa, trong mắt đầy cảm kích đến nỗi rơi lệ, run giọng nói: “Lão tiên bối thật sự là đại nhân đại lượng, kiếp này có thể được quen biết với lão tiên bối, Thiên Tàn này thật tam sinh hữu hạnh”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Thôi đừng khách khí như thế nữa, cả đời của lão ăn mày ta sợ nhất là người lười thôi đó, nếu đã tới rồi thì hãy đi thăm Phương huynh đệ đi”

Phương Thất vẫn hôn mê.

Xà Ma Thiên Tàn giờ ngọn đèn lên nhìn vào Phương Thất đang hôn mê nằm trên giường, tiếp đó khẽ thở dài rồi đưa tay ra dò xét hơi thở và mạch của hắn, xong lại kéo chăn ra rồi cởi vải băng trên người Phương Thất, cẩn thận xem xét vết thương. Sau khi trầm mặc một hồi lâu rồi gật đầu, tiếp đó chống thiết trượng chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống.

Hiên Viên Hoàng vẫn mỉm cười nhìn hắn, cũng không có ngăn cản hắn, chờ cho đến khi Xà Ma ngồi xuống thì mới hỏi: “Xà hiền đệ, thế nào?”

Xà Ma Thiên Tàn kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hoàng, lắp bắp nói: “Lão tiên bối, văn bối văn bối làm sao dám nhận lời xưng hô như thế”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Ngươi và ta đều là người trong giang hồ, bình thủy tương phù nên không cần khách khí, nếu không lão ăn mày ta nổi giận đó”

Xà Ma Thiên Tàn thoáng chốc kích động đến rơi nước mắt, nói: “Vâng, thưa lão tiên bối không, lão đại ca”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Được rồi.”

Xà Ma Thiên Tàn đột nhiên thở dài, nói: “Chỉ là thương thế của Phương huynh đệ”

Hiên Viên Hoàng trầm mặc một hồi lâu, nói: “Cát nhân tự nhiên sẽ có thiên tướng, chỉ mong sao nó có thể vượt qua một kiếp này”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Văn bối xem xét thấy sắc mặt của Phương huynh đệ hiện như giấy vàng, hơi thở yếu ớt, vết thương rạn nứt, anh ta có thể sống đến bây giờ cũng đã là kỳ tích, ngặt một cái là mất máu quá nhiều thôi”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Không sai, vốn lần đầu tiên bị thương thì máu đã chảy hơn phân nửa, lần này vết thương rạn nứt như vậy, chỉ sợ rằng”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Lão đại ca không cần lo lắng, văn bối chuyển này cũng là vì thương thế này mà đến”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười hỏi: “Chẳng lẽ hiền đệ có biện pháp?”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Không dối gạt lão tiên bối, văn bối đã từng nhiều lần bị như thế nhưng cũng không chết, đó là nhờ vào thứ thuốc này, mời lão tiên bối xem qua”, Xà Ma nói xong rồi móc từ trong ngực áo ra một cái hồ lô nhỏ, mở nắp rồi trút đồ bên trong ra, thì ra là một thứ thuốc màu trắng.

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Thuốc này tên gì?”

Xà Ma Thiên Tàn cười khỏ nói: “Lão đại ca, thật xấu hổ, thuốc này không có tên, đây là vãn bối dùng nhiều loại thuốc hiếm tự thân bào chế mà thành, có thể nhanh chóng chữa trị ngoại thương, hơn nữa còn có thể nhanh chóng bổ máu, khôi phục nguyên khí. Cách dùng thuốc này là một nửa thoa bên ngoài, một nửa uống vào, trong vòng ba ngày vãn bối đảm bảo Phương huynh đệ có thể hoạt động lại tự nhiên giống như bình thường”

Hiên Viên Hoảng vui vẻ nói: “Tốt, tốt, lão ăn mày ta đang vì chuyện này mà phát sầu, không ngờ Xà hiền đệ lại mang đến thứ thuốc tốt như thế, thật không biết thứ thuốc này hao phí bao nhiêu công phu của hiền đệ nữa, Phương huynh đệ thật là may mắn”

Xà Ma Thiên Tàn hỏi: “Lão đại ca có muốn xem xét và kiểm tra thuốc này trước không?”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, lão ăn mày ta đây rất tin tưởng đệ”

Xà Ma Thiên Tàn cảm động cuống quýt gật đầu, ngay cả một câu cũng thốt không nên lời.

Sắc mặt của Phương Thất dần dần trở nên hồng nhuận, việc hít thở đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Thật không ngờ thuốc của Xà hiền đệ lại thần diệu như thế, tuy nhiên lão ăn mày ta sẽ không nói đa tạ đệ đâu, điều đó hãy đợi Phương huynh đệ tỉnh lại rồi tự thân nó sẽ nói với đệ”

Xà Ma Thiên Tàn cười khỏ nói: “Lão đại ca chê cười rồi, cái mạng này vãn bối là do Phương huynh đệ cứu lại, khư khư một chút thuốc thì có thấm vào đâu”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Người hiền nhìn chung sẽ có thiện báo, lời ấy”, ông đột nhiên nhớ tới Liễu Trần, nhin không được liền khẽ thở dài

Xà Ma Thiên Tàn liền hỏi: “Lão đại ca vì sao lại sầu lo như thế?”

Hiên Viên Hoảng cười khỏ một tiếng, chậm rãi nói: “Cũng là lão ăn mày ta lần này chuẩn bị không chu toàn, chẳng những đã hại chết tám vị hộ pháp trưởng lão của Cái Bang, Phương huynh đệ bị trọng thương, tuy nhiên điều này cũng qua nhưng ngay cả Du nha đầu cũng mất tích luôn, chuyện này mới là chuyện lão ăn mày ta lo lắng nhất”

Xà Ma Thiên Tàn trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên thở dài, chậm rãi nói: “Đều là do vãn bối lúc ấy chỉ lo chuyện nghĩa khí giang hồ, không có kịp thời nói cho Phương huynh đệ về tình huống của tổ chức kia, nếu không thì mọi chuyện cũng sẽ không phát sinh đến nỗi này”

Hiên Viên Hoảng thở dài, cười khỏ nói: “Đệ đừng tự trách bản thân, nếu thay đổi là ta thì ta cũng sẽ không nói”

Xà Ma Thiên Tàn lắc đầu nói: “Đây đều là do sự hồ đồ của vãn bối lúc ấy mà ra, nếu kịp thời nói ra thì Phương huynh đệ cũng sẽ không bị trọng thương như thế, Sở Ngọc Mai cũng sẽ không chết, vãn bối thật xấu hổ đối với ân cứu mạng của Phương huynh đệ”, dứt lời liền thở dài không thôi.

Hiên Viên Hoảng nói: “Thôi, thôi, sống chết có số, phú quý do trời, mọi chuyện xảy đến bất ngờ, đâu có thể trách ai”

Xà Ma Thiên Tàn quay đầu nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, chậm rãi hỏi: “Chắc lão đại ca cũng biết chuyện Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành bị hại thế nào phải không?”

Hiên Viên Hoảng hỏi lại: “Nói vậy chuyện này Xà hiền đệ biết à?”

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi gật đầu, tiếp đó lại thở dài, ánh mắt xa xăm mờ ảo, nói: “Chuyện này xảy ra vào nửa năm trước”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Đệ cứ nói”

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi nói: “Chuyện này vốn chính là một âm mưu. Lão đại ca có biết lúc đầu Sở Ngọc Mai đổi tên là Trầm Tuyết Quân đến Thần Long Sơn Trang là vì báo thù Phương gia không?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu trả lời: “Chuyện này đến bây giờ mới biết được”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu nói: “Sở Ngọc Mai bản tính thiện lương, thuở nhỏ cha mẹ mất hết, sau khi đại ca Sở Thiên Nam chết đi thì cùng với người đệ đệ Sở Anh Bố sống nương tựa lẫn nhau, lưu lạc giang hồ ăn xin mà sống, sau đó được Bắc Hải Thần Quân thu dưỡng và dạy võ công, nuôi dưỡng bọn họ trưởng thành. Bắc Hải Thần Quân mặc dù tính cách quái dị nhưng đối với Sở Ngọc Mai lại thương yêu vô cùng, không bao giờ nặng lời la mắng dù chỉ một câu. Sau khi hai người trưởng thành thì Bắc Hải Thần Quân liền đi hải ngoại ngao du, lúc ấy thanh danh của Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành như mặt trời mọc giữa trưa, cả hai người cũng không phải là đối thủ. Đúng lúc lại có một cơ hội tìm đến, một đại thần triều đình là Giám sát ngự sử Trầm Vô Tật đại nhân cả nhà bị trảm, Trầm gia tiểu thư Trầm Tuyết Quân lúc đó đi chùa dâng hương nên thoát được, sau khi biết được tin tức thì liền đào tẩu, lúc bị người đuổi giết thì lại được hai người tương cứu. Lúc ấy trong lòng hai người chỉ mang tâm báo thù nên lập tức nghĩ ra một kế sách, đó là cho Sở Ngọc Mai giả thành Trầm Tuyết Quân tiến vào Thần Long Sơn Trang tìm kiếm cơ hội, đến một lúc nào đó có thể nội ứng ngoại hợp, vì đại ca Sở Thiên Nam báo thù rửa hận. Đây là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện”

Hiên Viên Hoảng gật đầu.

Xà Ma Thiên Tàn thở dài, cười khổ nói: “Chuyện này vốn là rất chu đáo và cẩn mật, một kế hoạch tốt như thế nếu thực hiện thành công thì cả nhà Phương gia chỉ sợ sẽ”, Xà Ma cười khổ một tiếng, không biết nên nói như thế nào cho phải.

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Không sai, họa khởi tiêu tường (tai họa từ trong nhà mà ra), nhất là người trong nhà thì càng khó lòng phòng bị, nếu Sở Ngọc Mai khi đó mà xuống tay thì Thần Long Sơn Trang đã dữ nhiều lành ít rồi”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu, thở dài nói: “Đáng tiếc Sở Ngọc Mai dù sao cũng là một cô gái, hơn nữa từ thuở nhỏ đã không có cha mẹ, cho nên sau khi vào được Phương gia thì được Phương lão phu nhân thương yêu như con ruột, và một điều không nên xảy ra cũng đã xảy ra, đó là cô ấy đã thật sự yêu thương Phương Ngọc Thụ.”, Xà Ma nói xong thì đảo mắt nhìn thoáng qua Phương Thất đang nằm trên giường, thở dài nói tiếp: “Kỳ thật bây giờ nhìn lại thì đó cũng là một đoạn nhân duyên rất tốt đẹp, chẳng những có thể hóa giải thù hận mà cũng là kết cục tốt nhất cho hai nhà”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, than thở: “Xà hiền đệ nói không sai, mọi chuyện lẽ ra phải rất tốt đẹp”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói tiếp: “Sở Ngọc Mai sau khi vào Phương gia liền ở lại một thời gian, sau đó được gả cho Phương Ngọc Thụ, lang tài nữ mạo khiến cho người khác hâm mộ. Chuyện này Sở Anh Bố lúc ấy cũng đồng ý, hẳn tưởng rằng chỉ có như vậy mới có thể làm cho Phương gia càng thêm tín nhiệm với Sở Ngọc Mai và cô ấy sẽ dễ dàng ra tay hơn”

Hiên Viên Hoảng âm thầm thở dài, trầm mặc không nói.

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói tiếp: “Đáng tiếc lòng của phụ nữ thì đàn ông làm sao mà nhìn thấu được, Sở Anh Bố nào có nghĩ đến việc Sở Ngọc Mai lại thật sự yêu thương Phương Ngọc Thụ, Sở Anh Bố nhiều lần thúc giục nhưng Sở Ngọc Mai lại chần chờ không chịu ra tay, cứ như vậy Sở Ngọc Mai sống tại Phương gia hết năm năm, Sở Anh Bố giận dữ mới ra thông điệp cuối cùng cho Sở Ngọc Mai, nếu còn không ra tay thì phải lập tức rời khỏi Phương gia, nếu không hẳn sẽ đem thân phận của cô ấy tiết lộ ra ngoài, Sở Ngọc Mai vì bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có mang theo nước mắt rời khỏi Phương gia.”

Hiên Viên Hoảng lắc đầu, thở dài nói: “Sở Anh Bố này đối với người thân cũng quá độc ác, thật đáng tiếc cho một đoạn nhân duyên tốt đẹp”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Sở Anh Bố vốn muốn cho Sở Ngọc Mai vào Phương gia rồi mới ra tay, như vậy sẽ vừa đơn giản vừa nhanh chóng, không ngờ Sở Ngọc Mai lại chần chờ không chịu xuống tay. Trong thời gian mấy năm đó, Sở Anh Bố cũng không nhàn rỗi, hẳn đã bí mật thành lập một tổ chức khổng lồ, tổ chức này chẳng những có rất nhiều cao thủ thuộc hắc bạch lưỡng đạo trên giang hồ mà còn có nhiều kẻ thù của Phương Ngọc Thành và Phương gia nữa. Sở Anh Bố khổ công bố trí kế hoạch, thế phải báo thù, đương nhiên, ngoài chuyện võ công và năng lực cao cường thì Sở Anh Bố cũng là một người rất thông minh và rất có thủ đoạn”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Đệ cứ tiếp tục”

Xà Ma Thiên Tàn thở dài, nói: “Sở Anh Bố thấy mọi việc không xong thì uy hiếp Sở Ngọc Mai rời khỏi Phương gia, Sở Ngọc Mai vì bất đắc dĩ liền rời khỏi Phương gia và tới nơi này”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Sau đó thế nào?”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói: “Sau đó Phương Ngọc Thụ vì tìm kiếm Trầm Tuyết Quân cũng rời khỏi Thần Long Sơn Trang, từ đó lưu lạc giang hồ. Mặc dù chúng tôi ở nơi xa xôi này nhưng hành tung của huynh đệ Phương gia, chúng tôi đều biết rõ ràng mồn một”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, hỏi: “Đó phải chăng cũng là một bộ phận nằm trong kế hoạch báo thù?”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ đáp: “Lão tiên bối thật tinh minh, sau khi Sở Ngọc Mai rời khỏi Thần Long Sơn Trang, nếu Phương huynh đệ không bởi vậy mà lưu lạc giang hồ thì kế hoạch này đã không đạt được mục đích rồi. Quả như dự đoán, lòng của Phương huynh đệ quá bi thương u buồn và rời khỏi Phương gia, điều này sớm đã nằm trong sự sắp xếp của Sở Anh Bố ”

Hiên Viên Hoàng lại hỏi: “Việc Phương Ngọc Thụ rời nhà thì có liên quan gì đến Phương Ngọc Thành?”

Xà Ma Thiên Tàn thở dài, chậm rãi nói: “Lão đại ca có điều chẳng biết, đây vốn là một kế hoạch lớn, Phương Ngọc Thụ rời nhà chỉ là một bộ phận nhỏ trong kế hoạch mà thôi”

Hiên Viên Hoàng trầm tư suy nghĩ, gật đầu nói: “Lão ăn mày ta cũng đã hiểu được một chút”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu nói: “Phương Ngọc Thụ lãng tích giang hồ, ba năm không trở về, Phương Ngọc Thành vốn rất yêu thương người đệ đệ này, còn Phương lão phu nhân thì không cần phải nói, cả ngày âm thầm rơi lệ, Sở Anh Bố thấy thời cơ đã chín mùi liền cho người cố ý phao tin cho Phương Ngọc Thành rằng đã gặp được Trầm Tuyết Quân ở nơi đây. Phương Ngọc Thành sau khi nghe được tin tức, không nói hai lời liền vượt ngàn dặm xa xôi đến đây tìm lại vợ cho đệ đệ, tuy nhiên lại không ngờ rằng nơi đây đã bố trí sẵn thiên la địa võng chờ anh ta bước vào.”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

95. Chương 95: Chiếc Trần Phụng Hoàng

Hiên Viên Hoàng than thở: “Thật đáng thương cho Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành, cả đời hận ác như thù, độc chiến Kỳ Liên Tứ Thập Bát Quý, tiêu diệt Hắc Ung Giáo, lưỡi dao trong tay giết vô số ác nhân khiến cho thiên hạ hắc đạo một phen khiếp đảm, không ngờ vì tìm vợ cho đệ đệ mà lại rơi vào bẫy của kẻ thù và có kết quả như vậy, thật sự quả là đáng tiếc cho một đời anh hùng”

Xà Ma Thiên Tàn yên lặng gật đầu, nói: “Từ khi Phương Ngọc Thành đến nơi đây thì tất cả mọi hành động đều được theo dõi kỹ càng, văn bối cũng tham gia vào chuyện này, hiện tại nghĩ lại thật sự là xấu hổ”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đệ khi đó thân bất do kỷ, cũng không thể trách được”

Xà Ma Thiên Tàn cảm kích nói: “Đa tạ lão tiên bối khoan dung đại lượng, Phương huynh đệ đối với văn bối có ân cứu mạng, văn bối khi nghĩ đến chuyện này thật muốn lấy cái chết để đền tội”

Hiên Viên Hoàng nói: “Thôi, thôi, buông hạ đồ đao lập địa thành phật, sau này đệ cứ ra sức lấy cường phù nhược, làm nhiều việc thiện thì cũng coi như là đã chuộc tội rồi. Chuyện này đừng nên nhắc đến nữa. Đệ hãy kể tiếp chuyện của Phương Ngọc Thành sau khi tới nơi này đi”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu, thở dài nói: “Chuyện kể ra thì cũng thật đơn giản, sau khi Phương Ngọc Thành đến nơi đây thì vẫn tìm không được Sở Ngọc Mai, điều này cũng chẳng có gì kỳ lạ vì tổ chức vốn rất thần bí và Sở Ngọc Mai cũng không xuất đầu lộ diện nên mặc dù ngôi thành này không lớn nhưng muốn tìm một người cũng không phải là một chuyện dễ dàng”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Xà Ma Thiên Tàn nói tiếp: “Tuy nhiên sau đó La Nhất Dao không biết vì có gì lại đến tìm Phương Ngọc Thành luận võ, với võ công của hắn thì đương nhiên không phải là đối thủ của Phương Ngọc Thành nhưng

Phương Ngọc Thành cũng không có giết hấn. Tiếp đó, Phương Ngọc Thành nhờ La Nhất Dao tìm dùm người, La Nhất Dao liền phái thuộc hạ đi truy tìm nơi ở của Sở Ngọc Mai, tìm được vài ngày thời gian nhưng vẫn không thấy bóng dáng đâu cả. Sở Anh Bố thấy thời cơ đã tới liền cố ý bảo Sở Ngọc Mai xuất hiện trong thành, song song hấn cũng chuẩn bị một chỗ ở tạm cho Sở Ngọc Mai và bảo cô ta ở đây chờ đợi, nói là có một vị cố nhân muốn gặp”

Hiên Viên Hoảng âm thầm thở dài, ý bảo Xà Ma cứ tiếp tục nói.

Xà Ma Thiên Tàn nói tiếp: “Sở Ngọc Mai nào có ngờ rằng người tới là Phương Ngọc Thành, hai người gặp lại, Sở Ngọc Mai chỉ biết khóc nhưng không có cách nào đem mọi sự thật nói ra. Phương Ngọc Thành khuyên bảo Sở Ngọc Mai hãy trở về Thần Long Sơn Trang, Sở Ngọc Mai có khổ mà không thể nói nên chịt ậm ừ cho qua. Sau đó cô ấy đi mua rượu và thức ăn về chiêu đãi Phương Ngọc Thành, hai người ngồi xuống dùng bữa nói chuyện, Phương Ngọc Thành lại dùng nhiều lời khuyên bảo, nói mẹ già nhưng nhớ như thế nào, và kể việc Phương huynh đệ lưu lạc tha phương ra sao. Sở Ngọc Mai nghe được chỉ biết âm thầm rơi lệ. Phương Ngọc Thành thấy không có cách nào, tâm tình nặng trĩu nên uống rượu giải sầu, tửu lượng của anh ta vốn cao nhưng ai ngờ mới uống tới bầu rượu thứ ba thì đã ngã gục trên bàn”

Hiên Viên Hoảng thở dài, hỏi: “Rốt cuộc là ai đã hạ độc?”

Xà Ma Thiên Tàn cười khổ nói: “Kỳ thật bầu rượu thứ nhất không hề có độc, độc được bỏ vào bầu rượu thứ hai, người hạ độc chính là Kim Hoa Bà Bà”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Có phải là Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán?”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu đáp: “Đúng vậy, Phương Ngọc Thành cũng đâu có ngờ em dâu của mình lại hạ độc trong rượu, thật ra bản thân Sở Ngọc Mai cũng không hề biết trong rượu có độc. Thập Hương Nhuyễn Cốt Tán quả là lợi hại, không màu không mùi, Phương Ngọc Thành đã uống hết một bầu rượu, do tâm tình buồn bã nên căn bản cũng không để ý cứ uống tiếp và trong lúc không hay không biết đã bị trúng độc. Khi thấy Phương Ngọc Thành ngã gục trên bàn, Sở Ngọc Mai mới lấy làm kinh hãi, trong lòng đột nhiên hiểu ra thì ra mọi chuyện là Sở Anh Bố sắp xếp.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Tiểu Thần Long là dạng người gì, nếu cùng với người khác uống rượu thì tất nhiên sẽ lưu tâm để ý trong rượu có độc hay không, tuy nhiên uống rượu với người thân thì sẽ không giống vậy, Sở Anh Bố quả nhiên tính toán rất hay, một chiêu này quả thật là thâm hiểm”

Xà Ma Thiên Tàn gật đầu nói: “Lão tiền bối nói không sai, đúng là như thế. Sau khi Phương Ngọc Thành ngã gục rồi thì tên Tú ông của kỹ viện cùng với một số cao thủ mới xuất hiện, Sở Ngọc Mai vì bảo vệ Phương Ngọc Thành, đã rút kiếm giết hết mấy người, đúng lúc đó thì Sở Anh Bố cũng xuất hiện. Sở Ngọc Mai không còn cách nào chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn Phương Ngọc Thành bị mang đi, cuối cùng cuối cùng”, Xà Ma nói đến đây thì liền thở dài.

Hiên Viên Hoảng nói: “Sở Ngọc Mai xem ra cũng là một người có tình có nghĩa”

Xà Ma Thiên Tàn than thở: “Đúng là vậy, một người có thể buông bỏ thù hận, đặc biệt là một người phụ nữ nữa, đây đích thật là một chuyện rất khó”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Đệ cứ kể tiếp”

Xà Ma Thiên Tàn kể tiếp: “Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành cứ thế mà bị hạ độc thủ, sau đó được mang đến để trước Hồng Tân Lâu. Ba ngày sau, Nam Cung Tuyết và Liễu Thiếu Kiệt vốn ẩn cư đã lâu nhìn thấy chịu không nổi nên trong đêm tối đã thuê người và xe ngựa đưa Phương Ngọc Thành trở về Thần Long Sơn Trang, tuy nhiên hấn nào có hay biết, điều đó cũng nằm trong kế hoạch của Sở Anh Bố”, nói tới đây thì liền lắc đầu thở dài rồi tiếp: “Nếu không phải vì dẫn dụ Phương huynh đệ đến đây thì cho dù có mười Liễu Thiếu Kiệt cũng không thể nào đưa Phương Ngọc Thành đi được”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi gật đầu, nói: “Thì ra là như vậy”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Sở Anh Bố tâm tư cẩn mật, hãm hại xong Phương Ngọc Thành cũng chưa hóa giải được thù hận trong lòng, hấn còn muốn đem Phương Ngọc Thụ, thậm chí Phương Ngọc Sơn dí vào chỗ chết. Quả nhiên mọi sự như dự liệu của hấn, sau khi Phương Ngọc Thành được đưa trở về thì Phương lão phu nhân liền phái người đi tìm kiếm Phương huynh đệ. Song song với việc Phương huynh đệ khi biết được tin

và đến nơi đây thì Sở Anh Bố đã phái người đến tiêu diệt cả gia đình của Liễu Thiếu Kiệt, ai ngờ đã để sót lại hai đứa con của họ”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xà Ma Thiên Tàn chậm rãi nói: “Mọi chuyện sau đó thì lão tiên bối cũng đã biết rồi”

Hiên Viên Hoàng gật đầu rồi hỏi: “Đệ có biết bọn chúng bây giờ ở đâu không?”

Xà Ma Thiên Tàn nói: “Ngôi thành nhỏ này đã nằm trong vòng khống chế của bọn chúng, trong thành nơi nào cũng có người của bọn chúng ẩn thân, thật sự khó có thể phán đoán.”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Đệ có biết hết những chỗ đó không?”

Xà Ma Thiên Tàn lắc đầu đáp: “Vãn bối biết được một chút”

Hiên Viên Hoàng nói tiếp: “Hiện tại Du nha đầu đã bị bọn chúng bắt đi, đệ có nghĩ ra chúng tới nơi nào không?”

Xà Ma Thiên Tàn suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Vãn bối đoán chắc bọn chúng nhất định vẫn còn ở trong thành, đệ tử của Cái Bang rất nhiều nên bọn chúng nhất định không dám đem Du cô nương đưa ra ngoài thành đâu, chắc chắn là đang nhốt ở một nơi nào đó trong thành này”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu.

Trước ánh bình minh.

Trời đất vẫn tối đen, tất cả các vì sao trên trời đều biến mất không thấy.

Tiếng chạy của một chiếc xe ngựa đột nhiên phá tan khung cảnh yên tĩnh trước ánh bình minh, chiếc xe ngựa rất lộng lẫy, người đánh xe thân thể cường tráng, ngựa kéo mạnh mẽ, bánh xe lăn đều trên đường phát ra âm thanh lộc cộc hướng về phía đông chạy tới. Trong thùng xe trang hoàng rất tinh xảo, có một người mặc áo ngủ bằng gấm đang nằm trong xe. Người đánh xe bề ngoài trông rất già, đang giương roi thúc mã, xe ngựa chạy nhanh như gió cuốn, đảo mắt đã chạy hết một khoảng dài. Lúc này người đánh xe thở phào một hơi, tuy nhiên tay vẫn quất roi liên tục vào con ngựa.

Khi xe ngựa chạy được một khoảng thì xuất hiện hai đồi cát, phía trước con đường nằm giữa hai đồi cát là một mảnh tối đen, tuy nhiên người đánh xe vẫn cứ vung roi liên tục thúc ngựa chạy nhanh về phía trước.

Có mấy cái bóng đen đột nhiên từ hai bên đồi cát phóng ra, dàn thành một hàng chặn đầu chiếc xe ngựa. Người đánh xe nhìn thấy cả kinh vội gìm ngựa lại nhưng con ngựa đang chạy nhanh theo quán tính vẫn chạy tới trước. Đột nhiên có một người đứng ở giữa vươn tay ra nắm lấy dây cương bên mặt con ngựa đang phi nước đại, con ngựa hí một tiếng dài nhảy chồm lên, tiếp đó xe ngựa lập tức dừng lại, người đánh xe thiếu chút nữa đã rơi khỏi xe.

Người dừng con ngựa lại có vóc người cao ráo, trên mặt không biểu hiện gì, lạnh lùng hỏi: “Trong lúc này các người muốn đi đâu?”

Người đánh xe sợ đến phát run, lắp ba lắp bắp nói: “Các vị hảo hán chẳng lẽ chẳng lẽ muốn..... muốn cướp tiền của?”

Bóng đen lạnh lùng hỏi: “Ta hỏi ngươi muốn đi đâu?”

Người kéo xe nuốt nước bọt một cái, đáp: “Ông chủ thân mạng bệnh nặng nên phải trở về quê nhà gấp, trên xe cũng không có vàng bạc gì, xin mấy vị hảo hán bỏ qua cho chúng tôi”

Bóng đen hỏi: “Chủ của ngươi là ai?”

Người đánh xe cười đáp: “Chính là ông chủ Lý của tiệm đồ khô”

Bóng đen lại hỏi: “Ông chủ Lý mắc bệnh gì?”

Người đánh xe đáp: “Dạ là bệnh lao”

Bóng đen hỏi: “Thật vậy à?”

Người đánh xe đáp: “Thật thật vậy”

Bóng đen đột nhiên nở nụ cười, nói: “Đồng Vô Thiên, sao ngươi lại thấp hèn đến nỗi đi đánh xe cho người khác thế?”

Người đánh xe ngẩn người, hỏi: “Ai là Đồng Thiên gì?”

Bóng đen nói: “Ngươi, chính là Đồng Vô Thiên.”

Người đánh xe đột nhiên nở nụ cười, chậm rãi nói: “Bắc Hải Vũ, ngươi thân là bang chủ đứng đầu một bang, chẳng lẽ lại khốn khổ đến nỗi phải ra đây làm cướp sao?”

Bắc Hải Vũ hỏi: “Đồng Vô Thiên, trên xe chở ai?”

Đồng Vô Thiên mỉm cười nói: “Chỉ là người bệnh thôi, hơn nữa bệnh này lây nhiễm đó nhé”

Bắc Hải Vũ nói: “Ta cũng muốn xem một chút bệnh lây nhiễm này nó ra sao?”

Đồng Vô Thiên cười lạnh nói: “Nếu ngươi có gan thì cứ xem”

Bắc Hải Vũ bước nhanh tới đằng sau xe rồi chậm rãi mở cửa xe, từ trong xe mùi thuốc nồng nặc bay ra, Bắc Hải Vũ móc ra một cây đuốc nhỏ soi sáng rồi khẽ vạch tấm chăn ra, chỉ thấy một người trung niên sắc mặt tiêu tụy vàng nhợt nằm đó, hữu khí vô lực, ánh mắt đờ đẫn, xem ra sắp không qua khỏi.

Bắc Hải Vũ nhíu mày, chậm rãi nhảy xuống xe, trong xe không có người nào khác, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây?

Đồng Vô Thiên nói: “Bắc Hải bang chủ, người này và ta có một chút quan hệ thân thích, hẳn ta ở đây buôn bán, vì thấy không được tốt nữa nên muốn trở về quê nhà sống hết quãng đời còn lại, ngươi thân là người đứng đầu một bang, chẳng lẽ lại đi làm khó một người bệnh sao?”

Bắc Hải Vũ nhìn xe ngựa chạy đi, trầm tư không nói.

Roi trong tay Đồng Vô Thiên đột nhiên vung lên quất mạnh vào con ngựa, ngựa lại chạy kéo theo xe đi về phía trước.

Bắc Hải Vũ lẳng lặng đứng nhìn xe ngựa chạy đi, trầm ngâm không nói, mấy bóng đen còn lại cũng im lặng không nói tiếng nào, chỉ lẳng lặng đứng yên ở đó.

Xe ngựa càng chạy càng nhanh, trong chớp mắt đã chạy ra xa khoảng hơn mười trượng, trong màn đêm đã không còn nhìn thấy bóng dáng nữa.

Từ phía xa xa truyền đến vài tiếng gà gáy sáng, trong bóng tối Bắc Hải Vũ đột nhiên dậm chân, cả kinh nói: “Bị lừa rồi, mau đuổi theo”

Mấy cái bóng đen còn đang nghi hoặc khó hiểu thì Bắc Hải Vũ đã triển khai thân hình, như một con chim khổng lồ vọt về phía trước, mấy cái bóng đen thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Xe ngựa chạy như điên, phía trước là một mảnh tối đen, Đồng Vô Thiên nở nụ cười, hẳn lại quất tiếp một roi vào con ngựa, nó càng chạy nhanh hơn, như gió cuốn chạy về phía trước.

Một cái bóng đen thật lớn đột nhiên vọt qua nóc xe, trong chớp mắt đã đứng ở giữa đường, đúng là Bắc Hải Vũ. Đồng Vô Thiên cả kinh, đột nhiên lại dùng roi quất mạnh vào ngựa, con ngựa đau đớn hí lên một tiếng, nhanh như điện chớp phóng về hướng Bắc Hải Vũ. Bắc Hải Vũ vung tay ra như tia chớp nắm lấy đầu của con ngựa, con ngựa đột nhiên bị kềm hãm dừng lại, thùng xe phía sau cũng dừng lại theo. Con ngựa hí một tiếng dài rồi nhảy dựng lên, tuy nhiên đôi tay của Bắc Hải Vũ vẫn như kim cương nắm chặt lấy nó rì xuống. Đồng Vô Thiên lúc này đột nhiên nhảy lên không trung, chiếc roi dài trong tay như linh xà phóng tới cổ Bắc Hải Vũ. Đã không chế được con ngựa, thấy roi phóng đến Bắc Hải Vũ vội vàng chuyển thân tránh né ngọn roi, tiếp đó phóng người lên cao, xuất ra một quyền như tia chớp đánh vào bụng của Đồng Vô Thiên.

Đồng Vô Thiên đang lơ lửng trên không trung, sau một roi không thành công, mắt thấy Bắc Hải Vũ phóng đến đánh tới liền vội vàng chuyển người một cái lộn về phía sau mấy trượng, trong bóng tối tiếng cười cùng

tiếng nói của hắn truyền đến: “Tên ăn mày, ngươi nhớ kỹ chuyện hôm nay, sớm muộn có một ngày lão phu sẽ lột da của ngươi”, sau đó cùng với tiếng cười dần biến mất trong màn đêm.

Mấy cái bóng đen cũng đã phóng đến bao vây lấy chiếc xe ngựa, Bắc Hải Vũ cười cười rồi lại mở cửa thùng xe, thấp sáng ngọn đuốc soi vào, tiếp đó liền lặn người.

Trong thùng xe rất hỗn loạn, người bệnh nặng vừa rồi đã không còn thấy bóng dáng, dưới sàn xe có một cái hộp vuông nắp đã mở ra, kích cỡ của cái hộp này vừa vặn chứa được một người.

Bắc Hải Vũ chậm rãi nhặt một đồ vật từ trong cái hộp ra, cầm trong tay cẩn thận xem xét. Đây là một cây trầm làm bằng thạch anh, trên đầu trầm có điêu khắc hình một con phụng hoàng hết sức tinh xảo, đúng là vật mà Du Mộng Điệp thường cài trên tóc.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

96. Chương 96: Xuyên Vân Thần Tiễn

Bắc Hải Vũ nhìn chăm chăm vào cây trầm, sau đó thở dài một hơi, im lặng không nói tiếng nào.

Bỗng một người áo đen đứng phía sau lên tiếng hỏi: “Bang chủ, vật kia có phải là của Du cô nương?”

Bắc Hải Vũ gật đầu đáp: “Đúng vậy.”

Người áo đen lại hỏi: “Chẳng lẽ Du cô nương vừa rồi ở trong chiếc xe ngựa này?”

Bắc Hải Vũ cười khỏ nói: “Hắn là đúng như vậy, đáng tiếc ta vừa rồi lại không có phát hiện ra bên trong xe có dấu người”

Người áo đen nói: “Có lẽ lúc chúng ta đuổi theo thì bọn chúng đã mang Du cô nương chạy đi rồi”

Bắc Hải Vũ đáp: “Có lẽ như thế”

Người áo đen lại hỏi: “Bây giờ chúng ta làm sao đây?”

Bắc Hải Vũ thở dài, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, nói: “Trời cũng đã gần sáng, bọn chúng mang theo một người chạy trốn có lẽ là chạy không nhanh, Tôn trưởng lão, ông và Đoạn trưởng lão đi về hướng bắc truy tìm, Lý trưởng lão và Đái trưởng lão thì đi theo hướng nam, nếu đi khoảng hai mươi dặm mà không thấy chúng thì đừng nên truy tìm nữa, hãy lập tức quay về. Trình trưởng lão, Thường trưởng lão, hai người hãy nhanh chóng trở vào nội thành truy tìm đi, ta sẽ ở trong chiếc xe ngựa này chờ tin tức”

Sáu người áo đen đồng thời lên tiếng: “Vâng”, sau đó lập tức tản ra, chia nhau biến mất trong màn đêm.

Bắc Hải Vũ suy nghĩ một chút rồi chậm rãi bước vào trong xe nằm xuống.

Thùng xe rất rộng, tuy nhiên lại tràn ngập mùi thuốc, đóng cửa xe lại thì có cảm giác chính bản thân giống như là một người đã mang bệnh nhiều năm, Bắc Hải Vũ bỗng cảm thấy toàn thân uể oải, một cơn buồn ngủ kéo tới, hắn đột nhiên nhắm lại đôi mắt.

Sắc trời đã dần sáng, mặt trời đỏ tròn chậm rãi từ phía chân trời trời lên, chiếu ánh sáng màu vàng của chúng xuống những đồi cát màu trắng.

Con ngựa kéo chiếc xe lững thững đi trên đường, ánh mặt trời buổi sớm chiếu vào con ngựa và cũng chiếu thùng xe.

Cửa xe không một tiếng động đột nhiên mở ra, một người đàn ông vóc người nhỏ gầy, sắc mặt vàng bệch, tuy nhiên hai mắt lại lấp lóe tinh quang, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ xảo trá và miệng chậm rãi nở nụ cười, thân hình nhẹ nhàng phóng vào xe, giống như một mảnh lá rụng rơi xuống mặt đất vậy, sau đó hắn đóng cửa xe lại. Bắc Hải Vũ đang nằm nghiêng ngủ say, người đàn ông nở nụ cười, trong tay đột nhiên xuất hiện một con dao sắc bén, tay cầm dao chậm rãi giơ lên rồi nhăm vào ngực của Bắc Hải Vũ đâm xuống.

Bắc Hải Vũ vẫn ngủ say, con dao đã đến trước ngực, mắt thấy lưỡi dao sẽ cắm vào ngực Bắc Hải Vũ thì người đàn ông bỗng nhiên lặng người, cổ tay cầm dao của hắn đã bị tay của Bắc Hải Vũ chụp lấy. Người đàn ông kinh hãi, tay trái vội xuất ra, ngón trỏ và ngón giữa như lưỡi câu nhắm hai mắt của Bắc Hải Vũ phóng tới, song chỉ vừa mới đi được một nửa thì Bắc Hải Vũ đang nhắm mắt đột nhiên ra tay, một ngón tay điểm vào huyệt Cự Khuyết ở ngực của người đàn ông, hắn còn chưa kịp phản ứng đã ngồi chết trân nơi đó.

Xe ngựa vẫn lặng lẽ đi trên đường, cửa xe đã đóng, hai bên cửa sổ rèm cũng đã buông xuống.

Mặt trời đã từ từ lên cao, hai bên đường xuất hiện nhiều bụi xương rồng, cát vàng thỉnh thoảng theo gió bay bay.

Bắc Hải Vũ thoải mái nằm trong xe duỗi thẳng hai chân, chậm rãi gấp dài một cái, nhìn người đàn ông trong xe, cười nói: “Ta thật sự thấy rất kỳ lạ, trong này rộng rãi như thế, nằm rất thoải mái nhưng tại sao người lại cứ cố chọn chỗ chật hẹp mà ngồi vậy?”

Ánh mắt của người đàn ông lộ ra vẻ vừa oán giận vừa sợ hãi, ngậm miệng không trả lời.

Bắc Hải Vũ nói tiếp: “Sở thích của người thật kỳ lạ, chẳng lẽ người nghĩ nơi đó thoải mái hơn nhiều sao?”

Người đàn ông đột nhiên nói: “Không sai, ta thích thế, xe của ta, ta muốn ngồi nằm thế nào mà chả được”

Bắc Hải Vũ nói: “Xe của người à? Người có hỏi qua xem nó trả lời có phải hay không?”

Người đàn ông cả giận nói: “Người”

Bắc Hải Vũ cười cười, hỏi: “Người không phục?”

Người đàn ông cắn răng, một hồi lâu sau mới lạnh lùng hừ một tiếng.

Bắc Hải Vũ khẽ thở dài, nói: “Người có phải không nghĩ ra tại sao ta không bị trúng mê hồn hương, phải không?”

Người đàn ông nhìn chằm chằm Bắc Hải Vũ, im lặng không nói.

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Thật ra khi vừa mở cửa xe thì ta đã ngửi được mùi thuốc nồng nặc cho nên ta mới lưu tâm. Nếu là người bình thường thì nhất định sẽ tưởng rằng là mùi thuốc của người bệnh ở trong xe dùng, nhưng nếu ta mà bị cái chiêu đơn giản của người hạ gục thì bản thân ta đây đã sớm chết không biết bao nhiêu lần nữa, đâu tới phiên người ra tay, người nói có đúng không, Bệnh Nhị Lang?”

Người đàn ông giật mình trừng to cặp mắt, đột nhiên lạnh lùng cười, nói: “Thì ra người đã sớm nhận ra ta”

Bắc Hải Vũ cười cười nói: “Ta cũng vừa mới đoán được thôi”

Sắc mặt của Bệnh Nhị Lang hơi thay đổi, cả người vô lực ngồi dựa vào vách thùng xe, ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi.

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Ta vừa rồi nói nhiều lời với người như vậy, người cũng nên nói lại cho ta một chút gì đi chứ, phải không?”

Bệnh Nhị Lang nói: “Ta ta không biết gì cả”

Ánh mặt trời chiếu qua khe cửa sổ rơi vào trong thùng xe, Bắc Hải Vũ gấp dài một cái rồi chậm rãi cầm cây dao sắc bén từ bên cạnh lên, lẩm bẩm nói: “Không biết cây dao này có sắc bén hay không? Để ta thử một chút coi thế nào?”

Cả người Bệnh Nhị Lang đột nhiên chảy đầy mồ hôi, yết hầu giật giật, miễn cưỡng cười nói: “Không cần thử, chỉ nhìn thì biết nó nó rất sắc bén rồi”

Bắc Hải Vũ lắc đầu, nói: “Vậy không được, dao sắc bén hay không thì không phải dùng miệng để nói mà là phải dùng thử qua mới biết được, đây là kinh nghiệm nhiều năm của ta, vấn đề này người nhất định phải nhớ kỹ đó.”

Bệnh Nhị Lang đưa tay quạt mồ hôi trên trán, sắc mặt càng thêm vàng, hỏi: “Người muốn dùng vật gì thử dao vậy?”

Bắc Hải Vũ cười cười nói: “Ta xem cây dao này không phải dùng để giết heo dẫu, cũng không phải dao mổ trâu, lại càng không phải giết gà, đây hình như là dùng để giết người thì phải, dao giết người thì đương nhiên cần phải tìm người thử chứ, người nói lời ta có hợp lý không?”

Bệnh Nhị Lang nói lấp bắp: “Người người”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Có phải ngươi muốn hỏi ta dùng người nào để thử dao không? Kỳ thật vấn đề này ngươi không cần hỏi cũng biết, nơi này chỉ có ta với ngươi, ta đương nhiên sẽ không ngu ngốc dùng nó cho mình rồi, vậy ngươi nói đi ta sẽ dùng nó cho ai đây?”

Bệnh Nhị Lang cắn răng, đột nhiên nói lớn: “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nói đi”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Ngươi là một người thông minh, đương nhiên biết ta đang muốn hỏi gì, phải không?”

Bệnh Nhị Lang lớn tiếng hét: “Ta không biết”

Bắc Hải Vũ nhú mày, thở dài rồi nói: “Ngươi không biết? Xem ra trước tiên ta nên thử đao một chút rồi hãy nói sau”

Bệnh Nhị Lang sợ hãi, nói: “Ta đã nói rồi, ta không biết”, hắn nói còn chưa xong thì có một tiếng “rắc” vang lên, một mũi tên đột nhiên xuyên qua vách thùng xe kiên cố cắm vào huyết Thái Dương bên trái của Bệnh Nhị Lang rồi xuyên qua tới bên phải, gương mặt Bệnh Nhị Lang cứng đờ, miệng vẫn mở nhưng mắt đã lồi ra.

Bắc Hải Vũ chấn động, đột nhiên vung tay đẩy cửa xe ra rồi cả người phóng ra ngoài, quan sát thì thấy vách thùng xe có một cái lỗ to, tiếp đó Bắc Hải Vũ vội nhảy lên cao khoảng năm trượng thì nhìn thấy phía xa xa về hướng bắc có một người mặc đồ trắng đang ngồi trên lưng một con ngựa, tay đang giương cung lên, lấp tên vào và bắn, mười hai mũi tên mang theo tiếng xé gió hướng Bắc Hải Vũ đang lơ lửng trên không bay tới, chùm tên bay nhanh đến trước mặt thì đột nhiên phân tán, chia thành bốn phía bao lấy Bắc Hải Vũ. Bắc Hải Vũ kinh hãi, vội vàng sử dụng công phu Thiên Cân Trụ, thân hình cố sức trầm xuống, rồi nhanh như tia chớp phóng trở vào trong thùng xe, có ba mũi tên xuyên thấu bay vào trong, Bắc Hải Vũ vung tay ra dễ dàng bắt được. Trong lúc đang định nhảy ra ngoài đuổi theo thì lại có hơn mười mũi tên khác như tia chớp bắn tới, Bắc Hải Vũ vung tay bắt được ba mũi và gạt các mũi tên khác ra ngoài, tiếp đó thân hình như tia chớp vọt ra khỏi thùng xe, mũi chân điểm vào lưng con ngựa rồi phóng lên cao khoảng năm trượng, lúc này nhìn về hướng bắc thì chỉ còn thấy cái bóng màu trắng đang khuất dần, trong chớp mắt đã biến mất sau những đồi cát.

Buổi sáng.

Ánh mặt trời của ngày thu chiếu qua cửa sổ rọi vào trong phòng, ánh sáng rọi lên chiếc quan tài đen nhánh, Phương Thất yên lặng nhìn ánh mặt trời rọi xuống mặt đất, trong lòng bỗng đau nhói.

Tại sao bọn chúng lại đánh cắp thi thể của Trầm Tuyết Quân?

Không biết Du Mộng Điệp hiện tại ra sao?

Hiên Viên Hoảng lặng lẽ ngồi ở trước bàn, chén rượu cầm trong tay nâng lên đặt xuống nhiều lần nhưng tựa hồ lại quên mất việc uống nó.

Ánh mắt của ông nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu vào mái tóc bạc trắng như tuyết của ông, lão nhân này tựa hồ đã già hơn rất nhiều, trong lòng tựa hồ có rất nhiều tâm sự.

Phương Thất không hỏi.

Hắn biết Du Mộng Điệp đã bị mất tích, Du Mộng Điệp là do Hiên Viên Hoảng dẫn từ Thái Hồ Minh Nguyệt Sơn Trang ra, Thái Hồ Điều Tẩu đã an tâm giao nàng cho Hiên Viên Hoảng trông nom, đây là người duy nhất mà ông ta tin cậy, tuy nhiên bây giờ Du Mộng Điệp lại bị bắt đi.

Du Mộng Điệp tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì, nếu không thì Hiên Viên Hoảng khó có thể ăn nói với Du Vọng Nhạc.

Bây giờ việc tìm kiếm thi thể của Trầm Tuyết Quân đã không còn là việc quan trọng nữa, việc quan trọng nhất hiện tại chính là phải nhanh chóng tìm cho được Du Mộng Điệp, ngoại trừ việc này thì các việc khác cũng có thể tạm thời đặt qua một bên.

Tuy nhiên bây giờ Du Mộng Điệp đang ở đâu?

Nam Cung Khiếu Không chậm rãi đi đến, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hổ đi phía sau.

Hiên Viên Hoảng cười cười.

Nam Cung Khiếu Không chào hỏi Hiên Viên Hoảng xong thì đi tới trước giường, nhìn Phương Thất hỏi: “Phương huynh đệ, hôm nay cảm giác thế nào?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Đã tốt hơn rồi, đa tạ Nam Cung huynh”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, chậm rãi đi tới trước bàn ngồi xuống.

Liễu Thanh Thanh cúi đầu đứng ở trước giường, trên gương mặt đã có nước mắt, còn Tiểu Hổ thì chỉ ngơ ngác nhìn Phương Thất không nói tiếng nào.

Phương Thất cười cười, hỏi: “Thanh Thanh, Tiểu Hổ, có chuyện gì thế?”

Nước mắt của Liễu Thanh Thanh đột nhiên không chảy xuống nữa, thút thít nói: “Trầm tỷ tỷ và Du tỷ tỷ hiện đều đã bị mất tích, không biết hai người bây giờ thế nào nữa”

Đôi mắt to của Tiểu Hổ bỗng nhiên cũng có nước mắt chảy ra, nước mắt như mưa chảy xuống mũi vào rơi vào miệng.

Phương Thất mỉm cười nói: “Không có việc gì đâu, hai người họ không có việc gì, Tiểu Hổ, nam nhi đừng khóc như thế, khó coi lắm”

Tiểu Hổ đưa tay lên quạt nước mắt, tiếp đó ngơ ngác đứng ở bên giường nhìn Phương Thất.

Trong sân vang lên tiếng bước chân vội vã, Bắc Hải Vũ đang bước nhanh đến, gương mặt đầy vẻ phong trần, bước vào phòng liền khom người nói: “Đệ tử Bắc Hải Vũ bái kiến lão bang chủ”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Ngồi đi.”

Bắc Hải Vũ đáp: “Vâng”, rồi xoay người hướng về Nam Cung Khiếu Không nói: “Xin chào Nam Cung huynh.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Bắc Hải bang chủ đã khổ cực nhiều”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Nam Cung huynh khách khí rồi, khư khư một việc nhỏ như thế thì cực khổ cái gì”, sau đó hướng nhìn về Phương Thất một chút rồi nói: “Phương huynh đệ hôm nay sắc mặt hồng nhuận, hai mắt hữu thần, chắc là đã khỏe nhiều”

Phương Thất vội hỏi: “Đa tạ Bắc Hải huynh quan tâm, Phương Thất bất tài đã khiến cho Bắc Hải huynh phải lao lực nhiều”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Đều là huynh đệ trong nhà cả, cần gì khách khí như thế, đây đều là những việc ngu huynh nên làm”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi hỏi: “Tình huống thế nào?”

Bắc Hải Vũ nói: “Bẩm lão bang chủ, hôm nay trước lúc bình minh, đệ tử đã dẫn theo sáu vị hộ pháp trưởng lão phát hiện và chặn lại một chiếc xe ngựa, người đánh xe chính là Chung Nam Dã Ông Đồng Vô Thiên, người bệnh nằm trong xe là Bệnh Nhị Lang Hàn Duyên Thọ, tuy nhiên lại không tìm thấy bóng dáng của Du cô nương”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Nếu trong xe không người thì bọn chúng vì sao phải đánh xe khỏi thành trước lúc bình minh như vậy?”

Bắc Hải Vũ lấy cây trâm từ trong ngực áo ra, tiếp đó hai tay dâng lên Hiên Viên Hoảng, mặt lộ vẻ xấu hổ nói: “Đệ tử lần đầu tiên chặn xe ngựa trong lòng không nghĩ tới trong xe lại có chỗ ngấm dấu người, đến lần

thứ hai thì đã phát hiện Du cô nương không còn trong xe nữa, chỉ tìm thấy cây trâm này, thỉnh lão Bang chủ xem qua”

Hiên Viên Hoàng cầm lấy cây trâm, nhìn thoáng qua rồi nói: “Không sai, đây quả thật là đồ của Du nha đầu, người đâu?”

Bắc Hải Vũ nói: “Đệ tử đang tra hỏi Hàn Duyên Thọ thì bỗng nhiên có một mũi tên bay tới cắm xuyên qua đầu của hắn. Đệ tử thấy thế vội vàng nhảy ra khỏi xe thì nhìn thấy người bắn tên mặc toàn đồ trắng đang cưỡi một con ngựa đứng cách xa xe khoảng hơn ba bốn mươi trượng, đệ tử đang muốn đuổi theo thì hắn lại giương cung lấp tên và bắn, mười hai mũi tên cùng lúc phóng tới đệ tử, nhân lúc đệ tử đang né tránh thì hắn đã phóng ngựa đi mất”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, hỏi: “Con nói ở khoảng cách xa hơn ba mươi trượng mà có thể bắn tên xuyên qua thùng xe trúng vào đầu của người bệnh?”

Bắc Hải Vũ gật đầu đáp: “Vâng, ước chừng khoảng hơn ba mươi trượng”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu.

Nam Cung Khiếu Không hít sâu một hơi, nhíu mày nói: “Thế bá, chẳng lẽ là hắn?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, chậm rãi nói: “Trên đời ngoại trừ Xuyên Vân Thần Tiên Bạch Thắng Thiên thì còn ai có được tiền pháp cao siêu như thế?”

Nam Cung Khiếu Không cau mày nói: “Nghe nói Xuyên Vân Thần Tiên Bạch Thắng Thiên sinh sống nơi đại mạc, tiền pháp siêu quần đã vượt qua cả tướng quân của Hán triều Lý Nghiễm, nếu người này cũng đối nghịch với chúng ta thì thật là không ổn”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Bạch Thắng Thiên được xưng là Xuyên Vân Thần Tiên, công phu sử dụng cung đích xác trên đời vô song, còn được xưng là đại mạc đệ nhất cao thủ, tuy nhiên người này luôn độc lai độc vãng, sao có thể gia nhập vào tổ chức này được?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

97. Chương 97: Hoa Đào Tiên Tử

Nam Cung Khiếu Không lên tiếng: “Người này kỳ danh lớn như vậy nhưng không hề lộ mặt, chẳng lẽ lợi hại như thế?”

Hiên Viên Hoàng cười cười, thần nhiên nói: “Bạch Thắng Thiên chỉ sinh sống nơi đại mạc và thảo nguyên thôi, không hề giao thiệp với Trung Nguyên, con không gặp hắn thì có gì lạ. Lão ăn mày ta cũng chỉ gặp qua hắn có một lần, hắn ngoại trừ Xuyên Vân Thần Tiên ra thì còn có một cây loan đao càng lợi hại hơn, nói chung là không thể khinh thường”

Bắc Hải Vũ nhíu mày nói: “Sở Anh Bố, Đạm Thai Thiên Khánh, Bạch Thắng Thiên... những người này tụ cùng một chỗ, rốt cuộc là muốn làm gì đây?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão ăn mày ta cũng không nghĩ ra điểm này. Con nghĩ sao?”

Bắc Hải Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu chỉ là vì báo thù thì hoàn toàn không cần phải tụ họp nhiều cao thủ như thế, huống chi bọn chúng còn tích lũy vàng bạc nữa, một mặt lại không ngừng giết các đệ tử Cái Bang của chúng ta, chẳng lẽ” Bắc Hải Vũ nói đến đây, đôi mày đột nhiên nhíu lại rồi không nói nữa.

Nam Cung Khiếu Không liền hỏi: “Chẳng lẽ cái gì?”

Bắc Hải Vũ hít một hơi thật sâu, nói: “Bọn chúng quy tụ đông đảo cao thủ trên giang hồ về ngôi thành nhỏ này..... chẳng lẽ bọn chúng giống như Hắc Ưng Giáo năm xưa, muốn xưng bá vô lâm?”

Hiên Viên Hoàng cười cười nhưng cũng không nói gì.

Nam Cung Khiếu Không gật đầu nói: “Lời của Bắc Hải bang chủ chắc chắn không sai, tứ đại thế gia của võ lâm bây giờ cũng đã có mặt ở chỗ này, Phương huynh đệ thì trọng thương, còn Du cô nương thì bị chúng bắt đi, nếu bọn chúng dùng Du cô nương để uy hiếp chúng ta thì sợ là chúng ta cũng vô phương và sẽ xuôi tay quy phục bọn chúng”

Hiên Viên Hoảng nói: “Nếu giải quyết chúng ta xong thì việc hàng phục Thiếu Lâm, Võ Đang, Không Động, Hoa Sơn, Hoàng Sơn và các bang phái khác chỉ là việc sớm muộn, phải không?”

Bắc Hải Vũ và Nam Cung Khiếu Không cùng gật đầu.

Hiên Viên Hoảng nói tiếp: “Cho nên chúng ta bây giờ phải huy động tất cả mọi lực lượng để có thể nhanh chóng tìm được Du nha đầu”

Bắc Hải Vũ trầm ngâm, nói: “Lão bang chủ, Du cô nương có thể đã bị hại rồi cũng nên?”

Hiên Viên Hoảng cười cười nói: “Nếu con là bọn chúng thì có làm tổn thương đến Du nha đầu không?”

Bắc Hải Vũ ngẩn người, lắc đầu đáp: “Sẽ không.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, nói: “Du nha đầu còn nằm trong tay của bọn chúng thì chúng ta mới bị uy hiếp, đó là vốn liếng của bọn chúng dùng để uy hiếp chúng ta, nếu Du nha đầu ôi, ta nghĩ bọn chúng sợ rằng sẽ không ngu xuẩn như vậy đâu, con yên tâm, Du nha đầu trong tay chúng rất an toàn”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ nói: “Thế bá nói rất có lý, Du cô nương là một cô gái thông minh, chắc có lẽ hiện tại sẽ giả bị đau bệnh gì đó và kêu bọn chúng mời đại phu đến xem bệnh”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười gật đầu, nói: “Lời của con cũng rất có lý, Du nha đầu thông minh vô cùng, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để liên lạc với chúng ta. Bắc Hải Vũ, con đã hiểu chưa?”

Bắc Hải Vũ lập tức gật đầu đáp: “Đệ tử đã hiểu, đệ tử sẽ lập tức phái đệ tử đến khắp các tiệm thuốc để dò la manh mối”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nhưng trong xe ngựa lại phát hiện ra cây trâm của Du cô nương, thế bá có nghĩ rằng cô ấy đã bị đưa ra khỏi thành rồi không?”

Hiên Viên Hoảng trầm ngâm không nói, một hồi lâu sau mới hỏi Bắc Hải Vũ: “Con nghĩ thế nào?”

Bắc Hải Vũ suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói: “Đệ tử cho rằng Du cô nương nhất định vẫn còn ở trong thành, bọn chúng biết đệ tử Cái Bang của chúng ta đông đảo, nhất định sẽ có mặt khắp nơi ở các điểm trọng yếu, do đó bọn chúng nhất định sẽ không dám mạo hiểm rời khỏi thành. Bọn chúng để lại cây trâm này có lẽ là muốn làm cho chúng ta nghĩ rằng Du cô nương đã bị đưa ra khỏi thành. Đệ tử hiện tại đột nhiên nhớ tới một chuyện, Bệnh Nhị Lang trước khi chết có nói một câu là hắn không biết gì cả rồi sau đó mới bị bắn chết, bây giờ suy nghĩ cẩn thận lại thì kỳ thật Du cô nương chắc hắn cũng không có bị dấu trong xe ngựa, chuyện này chắc chắn là bọn chúng có ý tạo ra để làm cho chúng ta mắc bẫy”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Rất có lý”

Bắc Hải Vũ liền hỏi: “Xin hỏi lão Bang chủ, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Hiên Viên Hoảng suy nghĩ một hồi lâu rồi nói: “Trong thành này có nhiều mật đạo thông nhau, con hãy lập tức triệu tập nhân thủ, từ các phía tiến vào mật đạo tìm tòi, nhớ kỹ, phải mang theo đuốc, hai người một tổ, giữ khoảng cách trước sau mười trượng, nhất định phải lục tung mật đạo tìm cho kỹ càng, không chừa bất cứ một góc ngách nào.”

Bắc Hải Vũ đáp: “Vâng, đệ tử sẽ lập tức thực hiện”

Hiên Viên Hoảng gật đầu thở dài, chậm rãi nói: “Hãy nhớ bảo các đệ tử lúc nào cũng phải cẩn thận đó, người nào cũng có cha sinh mẹ dưỡng cả”

Khóe mắt của Bắc Hải Vũ đột nhiên ươn ướt, khom người nói: “Vâng, đệ tử đã hiểu”

Hiên Viên Hoảng phát tay nói: “Con đi đi”

Bắc Hải Vũ khom người cáo lui, sau đó bước vội ra ngoài.

Hiên Viên Hoàng thở dài một hơi nhìn vào bóng lưng của Bắc Hải Vũ rồi đi, suy nghĩ đến xuất thần.

Hoàng hôn.

Mặt trời đã dần hạ xuống phía tây, đường chân trời một mảnh màu hồng.

Người ở trên đường vẫn còn rất đông, rất nhiều người làm công mặt mày đầy phong trần dẫn lạc đà vận chuyển hàng hóa vào thành, đi phía sau là những thương nhân với vẻ mặt ung dung, không biết bọn họ đã bốn ba trong sa mạc bao lâu mới tới được ngôi thành nhỏ này, đêm nay rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi trên giường êm nệm ấm tại một quán trọ.

Dãy đèn lồng trên cột cờ ngoài cửa quán trọ Duyệt Lai còn chưa đốt lên thì khách đã vào đầy trong quán, ngoại trừ những khách đang dùng bữa thì đại đa số người làm công ngồi ở một bên ăn cơm uống rượu, các tiểu nhị vất vả chạy ngược chạy xuôi mang thức ăn liền tay.

Nam Cung Khiếu Không đang băng qua chỗ ăn cơm bước ra đường, ngẩng đầu nhìn về ánh hoàng hôn phía chân trời một chút rồi chậm rãi bước về hướng tây.

Hai cánh cửa lớn màu hồng tươi, có hai dây đèn lồng treo ở trước cửa, xuyên qua một cái sân đầy hoa cỏ, Nam Cung Khiếu Không mỉm cười bước vào một đại sảnh hào hoa. Một người Tú ông vội chạy đến tiếp đón, mỉm cười nói: “Hoan nghênh đại gia, xin mời vào trong, mời ngồi”, vừa nói vừa dùng tay áo lau chùi cái ghế, Nam Cung Khiếu Không cũng mỉm cười ngồi xuống.

Tú ông vẻ mặt tươi cười, tay bưng khay trà cung kính đặt trước mặt Nam Cung Khiếu Không, nói: “Xin hỏi đại gia ngài lần đầu tiên đến đây phải không, có cần tiểu nhân gọi cô nương cho ngài không?”

Nam Cung Khiếu Không nhẹ nhàng đặt thanh trường kiếm hình dáng trông rất cổ xưa lên bàn, trên vỏ kiếm có khảm một viên dạ minh châu cỡ quả nhãn, ánh sáng của nó phát ra làm cho tất cả đèn trong đại sảnh huy hoàng cũng phải ghen tị thất sắc. Xung quanh nó còn có khảm bảy viên bảo thạch màu đỏ, Tú ông nhìn thấy thầm hít sâu một hơi, hẳn biết những viên bảo thạch kia giá trị liên thành, trong lòng thầm nghĩ không biết thanh kiếm này trị giá bao nhiêu nữa?

Nam Cung Khiếu Không nhìn vào Tú ông đang ngơ ngác, hỏi: “Bà chủ của các người đâu?”

Tú ông ngẩn người, cười cười nói: “Đại gia ngài ngài muốn gặp bà chủ của chúng tôi sao?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu.

Tú ông đứng một hồi lâu rồi nói: “Việc này việc này, đại gia ngài ngài có quen biết bà chủ à?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười hỏi: “Người mới tới làm à?”

Tú ông liền cười nói: “Thì ra đại gia ngài là khách quen, tiểu nhân quả thật là không biết, xin thứ lỗi”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nói hay lắm, người đưa tai người lại đây”

Tú ông mỉm cười khom người xuống ghé tai vào , Nam Cung Khiếu Không nói nhỏ vào tai hắn mấy câu, Tú ông lập tức cuống quýt, gật đầu cúi người rồi rời khỏi như một làn khói.

Tú ông vội vã chạy đến trước một cửa phòng nhỏ hơn bình thường trên lầu, xoay đầu nhìn xung quanh phát hiện không có người rồi mới vươn tay gõ vào cửa ba tiếng dài hai tiếng ngắn, tiếp đó trong phòng có tiếng nói vang lên: “Vào đi.”

Tú ông quay đầu nhìn về phía sau một chút rồi đẩy cửa nhanh chóng bước vào, sau đó nhanh tay đóng cửa phòng lại. Cửa phòng mặc dù nhỏ hẹp nhưng bên trong phòng lại cực kỳ rộng rãi, có một phòng khách bên ngoài, bên trong còn có thêm một phòng nữa. Một người phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi, làn da trắng nõn đang ngồi ở trước gương. Tú ông tiến đến, nòng ngay cả nhìn hắn cũng không thèm nhìn, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

Tú ông liền đứng lại, khom người thấp xuống cơ hồ gần chín mươi độ, lắp bắp nói: “Cửu Cửu nương, bên ngoài có một người khách nhân muốn gặp người”

Lời của Tú ông còn chưa nói hết thì người phụ nữ đột nhiên nổi giận quát: “Đồ vô dụng, ta đã dặn người ra sao hả?”

Tú ông thân thể hơi run một chút, cúi đầu nói: “Vâng, vâng, tiểu nhân lập tức đi nói với hần là người không có mặt tại đây”, nói xong liền chuyển người chuẩn bị đi ra ngoài.

Vệ Cửu Nương đột nhiên lên tiếng: “Quay lại đây.”

Tú ông cả người run rẩy, xoay người lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn người phụ nữ.

Vệ Cửu Nương lạnh lùng hỏi: “Là ai?”

Tú ông đưa tay quạt mồ hôi trên trán, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu nhân cũng không biết, chỉ thấy hần ăn mặc quần áo rất hoa lệ, khí khái rất lớn, trong tay có cầm một cây kiếm có khảm một viên dạ minh châu to cỡ quả nhãn”

Vệ Cửu Nương đột nhiên quát lên: “Đủ rồi, hần đã nói gì?”

Tú ông dùng sức nuốt nước bọt một cái, lắp bắp nói: “Hần hần hần nói hần là người bạn lâu năm của người..... nếu không thì làm sao tiểu nhân dám tới quấy rầy”

Vệ Cửu Nương nhíu mày hỏi: “Người nói hần khoảng bao nhiêu tuổi? Bề ngoài ra sao?”

Tú ông cúi đầu thưa: “Khoảng bốn mươi tuổi, mặt tím râu ngắn, tướng mạo đường đường, khí khái凛凛 nhiên”

Vệ Cửu Nương chậm rãi nói: “Được rồi, không cần phải nói nữa”

Tú ông ngẩng đầu lên dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Vệ Cửu Nương. Vệ Cửu Nương cũng không có nhìn hần nhưng ánh mắt lại nhìn về phía sau lưng của Tú ông. Tú ông kinh ngạc quay đầu nhìn lại thì đột nhiên phát hiện ra người hần vừa miêu tả không biết khi nào đã đứng ở phía sau hần. Lúc này Vệ Cửu Nương liền phát tay bảo hần: “Người xuống dưới đi”

Tú ông ngay cả một tiếng đáp lời cũng không nói, vội vã chạy ra ngoài.

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười đảo mắt nhìn quanh phòng rồi cười nói: “Chỗ này cũng không tệ lắm”

Vệ Cửu Nương cười cười, nói: “Mấy chục năm không gặp, tôn phu nhân và mấy đứa nhỏ có khỏe không?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, đáp: “Nàng thật có lòng, tất cả đều tốt”

Vệ Cửu Nương nhìn vào trong gương, khẽ thở dài, nói: “Người già rồi”

Nam Cung Khiếu Không cười cười, đáp lại: “Nàng cũng đã già đi”

Vệ Cửu Nương quay đầu lại nhìn hần, nói: “Nghe nói người bây giờ đã là trang chủ của Nam Cung thế gia, tuy nhiên không ngờ hình dáng vẫn như trước không hề có thay đổi gì”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ một tiếng, chậm rãi nói: “Khóe mắt của nàng đã có nếp nhăn rồi, không còn giống như trước.....”

Vệ Cửu Nương đột nhiên ngắt lời hần, quát lên: “Đừng nhắc đến chuyện trước kia”

Nam Cung Khiếu Không thở dài, chậm rãi gật đầu, một hồi lâu sau lại lên tiếng: “Chúng ta đã bao lâu không gặp rồi?”

Vệ Cửu Nương liếc mắt nhìn hần một cái, lạnh lùng nói: “Ta không nhớ rõ nữa.”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ một tiếng, sau đó chậm rãi đi tới trước cửa sổ, cũng không có đưa tay mở cửa sổ, hần chỉ đứng đó nhìn vào những mảnh giấy trắng trên cửa, khẽ thở dài một tiếng, một hồi lâu sau mới nói: “Ta vẫn nhớ kỹ lần đầu tiên gặp được nàng, năm đó tại Túy Tiên Lâu bên cạnh sông Tần Hoài, nàng còn rất trẻ trung và xinh đẹp, người vây quanh nàng thật đếm không xuể”

Ánh mắt của Vệ Cửu Nương đột nhiên trở nên giống như hai lưỡi kiếm sắc bén nhìn chằm chằm vào hần, lạnh lùng cười nói: “Không sai, đáng tiếc ta lại đi chọn yêu một người công tử của võ lâm thế gia, và cũng không ngờ cuối cùng lại bị người ta bỏ rơi như một món đồ phế thải”

Nam Cung Khiếu Không thở dài, cúi thấp đầu xuống, nói: “Ta hy vọng nàng có thể hiểu được sự khó xử của ta lúc đó”

Vệ Cửu Nương lạnh lùng nói: “Ta đương nhiên hiểu được, người đường đường là công tử của vô lâm thế gia, địa vị ngất trời sao có thể lấy một người nữ tử giang hồ làm phu nhân được, đó chẳng phải là làm nhục danh tiếng Tinh Nam Trang các người sao?”

Nam Cung Khiếu Không nhìn Vệ Cửu Nương, đôi mắt đột nhiên ươn ướt, từ tốn nói: “Ngọc nhi, lúc ấy ta quả thật là thân bất do kỷ. Gia phụ đã sớm định hôn sự cho ta, ta không thể nào làm trái ý của lão nhân gia được”

Vệ Cửu Nương đột nhiên đứng lên, quát lớn: “Vậy còn ta thì sao? Còn ta thì sao? Người có bao giờ nghĩ tới ta sẽ như thế nào không?”

Nam Cung Khiếu Không im lặng không trả lời, chậm rãi ngồi xuống ghế, thở dài một hơi, cúi đầu ngơ ngác nhìn mặt đất.

Vệ Cửu Nương lạnh lùng hừ một tiếng rồi ngồi xuống, ánh mắt thờ thẩn nhìn vào trong gương.

Người trong gương tuổi không còn trẻ nữa, khóe mắt đã có những nếp nhăn, da tay mặc dù vẫn trắng như ngày nào nhưng đôi mắt đã không còn sáng ngời như xưa. Hoa Đào Tiên Tử Lan Ngọc của năm nào còn đâu? Năm đó được giang hồ công nhận rằng là vô lâm đệ nhất mỹ nữ, nhân diện đào hoa, nhưng theo thời gian làn gió xuân cũng đã biến mất, trên mặt chỉ còn lại những nét tiêu tụy và tang thương.

Lan Ngọc ngơ ngác nhìn hình bóng của mình trong gương, khóe mắt đã có một giọt nước trong suốt rơi xuống.

Có phải trong lòng nàng lại nổi lên tâm tình như năm nào tại Túy Tiên Lâu, một chén rượu cuối cùng trong đêm đó, rốt cuộc có phải là chén rượu chứa đầy đau khổ hay không? Hay đó chính là một chén rượu đầy độc dược? Nàng vẫn nhớ kỹ, khi nàng trong cơn say tỉnh lại thì người tình lang yêu thương của nàng đã mất tung mất tích, chỉ còn lại một lá thư đặt trên bàn, bút tích quen thuộc trong thư đã báo cho nàng một điều nàng không bao giờ muốn nghĩ đến.

Hắn rời đi, hắn trở về nhà để thành hôn.

Nàng đã say khướt bảy ngày bảy đêm, tất cả rượu ngon của Túy Tiên Lâu cơ hồ đã bị nàng uống cạn.

Nhưng nàng làm thế nào cũng không có nghĩ đến, trải qua nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có cơ hội gặp lại hắn. Lúc gặp lại thì vật cũ còn đó nhưng người đã xa, bản thân mình có còn là Lan Ngọc năm xưa không? Hắn có còn là Nam Cung Khiếu Không của năm nào nữa không?

Rốt cuộc là vận mệnh an bài hay là ông trời cố ý trêu người đây?

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

98. Chương 98: Vân Vũ Vân Sơn Uống Đoạn Trường.

Đời người rốt cuộc có bao nhiêu thứ đáng để lưu luyến?

Đôi khi có lẽ là rất nhiều, nhưng đôi khi lại chẳng có gì cả.

Khi ánh mặt trời chậm chậm nhô lên từ phương đông, thì sự rực rỡ và huy hoàng trong chớp mắt đó, là nở tràn của hi vọng và sinh mạng mới. Lúc đó, tất cả biến thành tươi đẹp chưa từng có, bởi vì một ngày mới lại tới rồi.

Thế nhưng khi ánh tịch dương hạ xuống đường chân trời, thì lúc đó nó cũng huy hoàng và rực rỡ. Nhưng loại huy hoàng đó thì có thể kéo dài được bao lâu? Bóng đêm nuốt chửng ánh sáng, bóng đêm bao trùm mặt đất, cuộc đời của con người cũng như ánh tịch dương này, như thời khắc cuối cùng của sinh mạng phát ra hào quang cuối cùng, sau đó lặng lẽ lặn xuống.

Mặt trời mọc rồi rồi sẽ lặn xuống, giống như cuộc sống sau này sớm muộn cũng có ngày phải chết đi vậy, mà ở trong kiếp sống ngắn ngủi và mờ mịt như vậy, thì rốt cuộc chúng ta đều đang làm gì? Có nổi mấy người thực sự hiểu được mình đang làm gì không?

Mặt trời mọc rồi lặn, cứ lặp lại tuần hoàn, người chết rồi có người sinh ra, cứ sinh sôi không ngừng.

Mặt trời ngày hôm nay lặn rồi, ngày mai vẫn cứ vậy mọc lên, nhưng chúng ta còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai mọc lên hay không? Có mấy người thực sự nghĩ tới vấn đề này?

Đời người ngắn ngủi và vội vã, trước nay đều khó dự đoán trước được.

Đây chẳng phải cũng là một loại bi ai của đời người sao? Một loại bi ai nhưng lại chẳng thể làm gì sao?

Ngày mai sẽ như thế nào? Ai có thể biết được đây?

Ngày hôm qua như thế nào, chúng ta tựa hồ như biết rồi. Nhưng rốt cuộc chúng ta biết được bao nhiêu? Rồi có bao nhiêu điều chúng ta không biết? Trong chuyện hiểu biết hữu hạn đã ít lại càng ít đó, người đã có chẳng hối hận điều gì? Hối hận năm xưa không có dũng khí thổ lộ? Hối hận hờn dỗi bỏ đi? Hối hận đã sai lại càng sai?

Nhưng hối hận những thứ đó có các dụng không?

Cũng giống như chúng ta không biết ngày mai như thế nào, chuyện ngày hôm qua chúng ta cũng chẳng hề biết vậy. Đã mờ mịt lại càng thêm mờ mịt, không thể buồn bã hơn được nữa.

Đây có phải là kiếp sống thống khổ mà không hề chút vui thú hay không?

Có lẽ người đã từng có rất nhiều rất nhiều mộng tưởng và dự tính, những mộng tưởng này chắc chắn là tươi đẹp làm người ta mong đợi. Giống như ngập tràn hi vọng khi mặt trời mới mọc lên, nhưng, những mộng tưởng đó có bao nhiêu có thể thực sự thực hiện được đây? Khi mặt trời lặn xuống rặng núi phía tây, khi người một lần nữa nhìn ánh tàn dương như máu đỏ, trong lòng phải chẳng cũng tràn ngập thống khổ và hoang mang? Tàn dương như máu đỏ, có phải là dòng máu tươi của sinh mạng nhuộm đỏ hay không?

Nhắm rượu múa ca, nhân sinh mấy ngã! Cuộc đời một số người, như cánh nhạn lẻ loi trong mây, cô độc mà tịch mịch, thê lương mà bi ai, suốt cả đời lặn lẽ bay lượn kiếm tìm, chỉ đợi tới khi hai cánh mệt mỏi, cô tịch rơi xuống bãi cát không người hoặc trong bãi lau sậy. Đêm dai dẳng đặc, chỉ mong nhờ chén rượu trong tay dập tắt u sầu ở cõi lòng, đáng tiếc, rượu vào dạ buồn, tiếp theo lại làm chuyện ngu ngốc ngay cả bản thân cũng không biết.

Loại chuyện ngu ngốc này, chỉ có người thực sự trải qua mới có thể hiểu được.

Ta đã từng làm chuyện ngu ngốc đó, mà không chỉ làm một lần.

Cho nên ta bị trừng phạt, cho nên ta bị định sẵn phải cô độc.

Một số người bất kể bề ngoài phong quang nhường nào làm người ta hâm mộ nhường nào, nhưng đêm khuya vắng lặng, cũng chỉ mình hẩm mới có thể biết được mình cô độc và thê lương ra sao.

Loại cô độc và thê lương đó chẳng ai có thể thay thế được, chỉ có trong đêm dài từ từ một mình nhắm nháp và dằn vò.

Trăng có bao nhiêu lần mờ tỏ tròn khuyết, nhân gian có bấy nhiêu lần bi hoan ly hợp.

Đôi lúc sau bi thường còn có thể có hoan lạc, đôi lúc sau hoan lạc là bi thương. Đôi khi sau ly biệt còn có thể gặp lại, đôi khi ly biệt lại chính là vĩnh biệt.

Chén rượu đắng nhân gian, rốt cuộc vì ai mà uống? Rốt cuộc tới khi nào mới kết thúc.

Rượu đắng khác với rượu độc chỗ lớn nhất là, rượu đắng chỉ có thể làm người ta đứt ruột, còn rượu độc làm người ta mất mạng.

Ta hi vọng thứ ta uống là rượu độc, chỉ có rượu độc, mới là thứ ta nên uống, cũng là thứ ta hi vọng được uống.

Nhất tụy chẳng thể giải thiên sầu, nhưng rượu độc lại không giống thế.

Trên đời nếu như còn thứ gì đáng để cho ta trông đợi, đáng để cho ta chờ mong, thì đó chính là chén rượu độc này.

Một chén rượu độc có thể xua đi mọi sầu muộn. Nam Cung Khiếu Không say rồi, Lan Ngọc cũng say rồi.

Hắn và nàng uống chẳng phải là rượu độc, nhưng chắc chắn là rượu đắng.

Đã là rượu đắng, đương nhiên phải uống nhanh một chút, cho nên hắn uống rất nhanh, nàng uống cũng chẳng chậm hơn hắn.

Nam Cung Khiếu Không say rồi, đôi mắt lèm nhèm nhìn Lan Ngọc, cười lên mấy tiếng, dừng lại, rồi cười tiếp, giống như trên đời này chẳng còn chuyện gì đáng cười hơn, đáng mừng hơn nữa.

Lan Ngọc cũng đang cười, cười tới chảy cả nước mắt ra, mắt nàng đỏ hoe, từng hàng nước mắt long lanh theo tiếng cười không ngừng rơi xuống, chảy qua gò má, rơi vào trong cốc rượu.

Rượu cứ uống không ngừng, đầu tiên là dùng chén rượu nhỏ xinh, sau đó đổi thành bầu rượu, hai người đều ngửa đầu ghé vào miệng bầu uống thật thỏa, uống hết rồi, trên bàn vẫn còn bày mười mấy bình rượu.

Đôi khi người cho rằng không lâu sau sẽ gặp một người, nhưng cho dù có đợi cả đời cũng chẳng thể gặp được nữa. Đôi khi, người cho rằng đã vĩnh biệt một người, nhưng lại cứ trùng phùng.

Chuyện ở trên đời này, vì sao cứ khó lường như vậy? Vì sao cứ luôn mang theo sự giễu cợt như vậy?

Đời người nếu gặp lại nhau, có phải là nên vui mừng như vậy, uống thỏa thuê như vậy? Chảy nước mắt cười lớn như vậy?

Nhưng sự chua xót và cay đắng trong lòng bọn họ? Thì ai có thể thực sự hiểu được.

Nhân sinh, có phải là luôn có một số người và chuyện làm người ta muốn quên nhưng lại chẳng quên nổi.

Nếu như người đó đột nhiên xuất hiện trước mặt người vào lúc không ngờ nhất, thì trong giây phút đó, người sẽ có thái độ gì? Người sẽ làm gì?

Lan Ngọc nốc liền mấy ngụm rượu, mắt lơ đãng nhìn Nam Cung Khiếu Không, cười khanh khách hỏi: “Ta thực sự không hiểu, sao người có thể biết được ta ở nơi này?”

Nam Cung Khiếu Không ngẩng đầu cười lớn, cười tới chảy nước mắt ra, đột nhiên ho một trận, hồi lâu mới ngừng lại, đáp: “Ta biết ư? Làm sao mà ta biết được? Căn bản là ta chẳng biết nàng ở chỗ này!”

Lan Ngọc ngẹo đầu, mặt đỏ như hoa đào, cười khanh khách nói: “Người không biết? Người không biết sao lại nói ta là người tình cũ của người?”

Nam Cung Khiếu Không cười đáp: “Ta chỉ lừa tên tiểu quy công đó thôi, nếu ta mà biết nàng ở chỗ này, thì ta...” Hắt đột nhiên lại cười khổ.

Lan Ngọc vẫn cười khanh khách: “Mà nếu biết là ta, nhất định sẽ tránh cho thật xa, có phải thế không?”

Nam Cung Khiếu Không cười: “Nàng muốn nghe lời nói thật hay lời nói dối?”

Lan Ngọc đáp: “Ta muốn lời thối tha của người.”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Bao năm vậy rồi mà tính khí của nàng vẫn chẳng thay đổi chút nào.”

Lan Ngọc nói: “Người nói mau! Nếu biết là ta, người có chịu gặp ta không?”

Nam Cung Khiếu Không cười ngờ nghệch: “Nói thật nhé?”

Lan Ngọc: “Thừa lời!”

Nam Cung Khiếu Không nhìn Lan Ngọc, cười khổ: “Nói thật, nếu như biết là nàng, ta đúng là không biết có nên gặp nàng hay không nữa.”

Lan Ngọc mắt lơ đãng nhìn hắn, gật đầu cười lớn: “Lần này thì người không nói dối.”

Nam Cung Khiếu Không: “Ở trước mặt nàng, ta đã từng nói dối sao?”

Lan Ngọc hừ lạnh: “Chả lẽ người chưa từng nói.”

Nam Cung Khiếu Không lắc đầu: “Chưa, từ xưa tới nay đều chưa.”

Lan Ngọc đột nhiên trợn trừng mắt hạnh, tức giận nói: “Người còn dám nói là chưa? Người từng nói muốn lấy ta, vậy có tính là nói dối hay không?” Lệ châu của nàng lại tuôn thành chuỗi, toàn thân rung lên từng trận, nhìn chăm chăm Nam Cung Khiếu Không.

Nam Cung Khiếu Không ngẩn ra, hồi lâu sau mới gật đầu nói: “Ta đã nói, đúng là ta lừa cô.” Hắn ngậy ra nhìn Lan Ngọc, cười khở nốc một ngụm rượu: “Hiện giờ vẫn còn để trong lòng sao?”

Lan Ngọc thẫn thờ ngồi xuống, ngậy ngốc nhìn Nam Cung Khiếu Không: “Người nói xem.”

Nam Cung Khiếu Không cười: “Đương nhiên là nàng sẽ để trong lòng, đương nhiên là nàng sẽ hận ta. Năm đó Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc mỹ mạo nhường nào, nhưng mà ta lại phụ bạc nàng ấy, nàng ấy đương nhiên phải hận ta.”

Lan Ngọc cười nói: “Không sai, đúng là ta hận người! Hận người tới chết! Hận không thể đem người thiên đao vạn quả, nhưng vẫn không thể giải mối hận trong lòng ta.”

Nam Cung Khiếu Không cười: “Đừng nói là nàng, tới ngay bản thân ta, cũng hận không thể tự xẻ thịt mình.”

Lan Ngọc nhìn Nam Cung Khiếu Không đột nhiên vui mặt vào bàn, khóc rống lên.

Nam Cung Khiếu Không dịu dàng vuốt ve mái tóc của nàng, thở dài: “Qua một thời gian ngắn nữa, là vừa tròn mười lăm năm rồi.”

Lan Ngọc chậm chậm ngẩng đầu lên, trên mặt lệ châu tuôn rơi, nói: “Đúng thế, ba mươi lăm ngày nữa thôi là vừa tròn mười lăm năm rồi.”

Nam Cung Khiếu Không im lặng, Lan Ngọc cũng ngơ ngẩn nhìn hắn, biểu tình trong mắt phức tạp thương xót.

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên buông một tiếng thở dài: “Nàng có biết vì sao ta lại tới nơi này không?”

Lan Ngọc cười cười, chậm rãi đáp: “Ta chỉ biết người tuyệt chẳng phải tới tìm ta.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nếu như ta nói chính là tới tìm nàng thì sao?”

Lan Ngọc cười lớn: “Người mà nói lời như thế thì chính bản thân người có tin nổi không?”

Nam Cung Khiếu Không nhìn Lan Ngọc hồi lâu, chậm chậm lắc đầu: “Nói như thế đúng là bản thân ta cũng chẳng tin được.”

Lan Ngọc cười khanh khách, nhưng nước mắt lại không ngừng rơi xuống.

Nam Cung Khiếu Không gọi: “Ngọc Nhi.”

Lan Ngọc đáp: “Ừm?”

Nam Cung Khiếu Không: “Nàng nói xem đời người có phải là cứ luôn không ngừng làm việc ngốc nghếch không?” Hắn lại giải thích: “Có phải là không ngừng làm những chuyện ngu xuẩn ngay cả bản thân mình cũng hối hận không kịp không?”

Lan Ngọc hỏi: “Người đã từng làm chuyện ngu ngốc sao?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Làm rồi, năm xưa bỏ rơi cô, chính là chuyện ngu xuẩn đầu tiên của ta.”

Lan Ngọc cười khanh khách: “Đó sao có thể tính là chuyện ngu xuẩn chứ? Phụ nhân người lấy vốn là môn đăng hộ đối, người như ta nếu như mà tới Nam Cung Thế Gia, mới chính là trò cười!”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên rơi lệ, nói: “Nàng tội gì phải coi rẻ bản thân như thế?”

Lan Ngọc nói: “Như vậy là ta coi rẻ bản thân sao? Chuyện vốn là như thế, cái danh Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc năm xưa chẳng phải bởi vì nam nhân theo đằng sau quá nhiều hay sao? người như thế nếu tới Nam Cung thế gia, há chẳng phải là hủy thanh danh của Tĩnh Nam trang ư.”

Nam Cung Khiếu Không thờ dài, nắm lấy bầu rượu nốc liền mấy ngụm, trầm mặc không nói.

Lan Ngọc cười khanh khách giục: “Nói đi, người còn làm chuyện ngu xuẩn gì nữa.”

Nam Cung Khiếu Không cười khở một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lan Ngọc: “Nàng hẳn biết ta có muội muội là Nam Cung Tuyết.”

Lan Ngọc nói: “Đương nhiên là biết, đó là viên minh châu trên tay lão gia tử nhà các người mà.”

Nam Cung Khiếu Không cười ha hả, cười tới chảy cả nước mắt ra, nói: “Muội muội đó của ta lại có dũng khí hơn ta nhiều, khi muội ấy còn chưa xuất thế đã được ngâm đính hôn với Đạm Thai Thiên Khánh rồi. Nhưng muội ấy lại theo Thiếu Kiệt tư bỏn (bỏ trốn) rồi, nàng nói xem muội ấy có phải là có dũng khí hơn ta không?”

Lan Ngọc cười nói: “Nam Cung thế gia lại có thể có chuyện như vậy ư?”

Nam Cung Khiếu Không cười khở uống một ngụm rượu: “Có! Sao lại không có! Muội ấy theo Thiếu Kiệt tư bỏn tới nơi này, cô có biết hay không?”

Lan Ngọc cười khanh khách nhưng lại không nói gì.

Nam Cung Khiếu Không thờ dài: “Sau này gia phụ cuối cùng cũng nghe ngóng được bọn họ ở nơi này, lão nhân gia người trước khi lâm chung đã giao phó chuyển lời cho phu thê họ, trở về Tĩnh Nam trang, nhưng khi đó ta thích thể diện, không để cho họ trở về, bây giờ nghĩ lại, ta... ta... ta đúng là hối hận không kịp.”

Lan Ngọc nói: “Đương nhiên là người phải hối hận, nếu khi đó người để cho bọn họ trở về, thì bây giờ... đã không tới đây rồi.”

Nam Cung Khiếu Không cười khở: “Cả đời này của ta, đã làm hai việc phải hối hận suốt đời, nàng nói xem có phải ta đáng chết không?”

Lan Ngọc cười khanh khách, lại nốc mấy ngụm rượu, gò má như hoa đào hết sức mê người: “Người, người đương nhiên là đáng chết! Nếu người còn không đáng chết, thì còn ai đáng chết?”

Nam Cung Khiếu Không đau khổ cười dài, ngửa cổ lên uống ừng ực mấy ngụm rượu, lẩm bẩm: “Đúng thế, ta đương nhiên là đáng chết, ta không chết thì ai chết! Nàng nói có phải không?”

Không có câu trả lời.

Vì Lan Ngọc đã gục trên bàn, bất tỉnh nhân sự.

Nam Cung Khiếu Không cười khở, lão đảo đứng dậy, bước chân loạng choạng đi đến bên Lan Ngọc, lẩm bẩm: “Nàng say rồi, nàng say rồi, ta đỡ nàng lên giường đi nghỉ.” Lan Ngọc say như chết chẳng biết trong miệng đang nói gì, Nam Cung Khiếu Không thờ dài, ôm tấm thân mềm mại của nàng lên, nhẹ nhàng đặt nàng trên chiếc giường êm ái. Một mùi hương hoa lan thấm vào mũi làm động lòng người, Nam Cung Khiếu Không chỉ cảm thấy tâm thần xao động, trong cơn say Lan Ngọc đột nhiên duỗi hai tay ra ôm lấy cổ hắn, Nam Cung Khiếu Không loạng choạng, ngã nhào lên người nàng.

Thân thể của nàng vẫn mềm mại ấm áp, loại hương thơm như lan đó thấm vào trong lòng làm người ta như mê như say, eo nàng vẫn thật thanh mảnh, mềm như cánh liễu rủ lay động trước gió. Nàng đột nhiên cởi áo ra, lật người đè Nam Cung Khiếu Không dưới thân, kéo tay hắn đặt lên bầu ngực của mình, ngực nàng vẫn thật săn chắc, thật trơn mịn.

Lan Ngọc bỗng nhiên bật khóc, nước mắt rơi như mưa trên khuôn mặt Nam Cung Khiếu Không, tay của nàng không ngừng mảy mò, cởi đi y phục trên người hắn. Bản thân nàng cũng đã toàn thân trần truồng, người nóng như phát sốt, chiếc lưỡi thơm như lan quần quít lấy hắn.

Chẳng biết điên cuồng bao lâu, sau từng tiếng thở gấp, từng trận cuồng loạn, mọi thứ cuối cùng lại trở về yên tĩnh.

Nam Cung Khiếu Không lặng lẽ nằm đó, Lan Ngọc đưa mặt áp sát lên lồng ngực rộng lớn của hắn, mái tóc dài rối loạn rũ trước ngực hắn, hình như đã tỉnh rượu rồi, nhưng sau khi tỉnh lại, lại trở nên im lặng.

Thật lâu, Lan Ngọc mới khẽ cắn bờ môi, nhẹ giọng hỏi: “Chàng thấy thiếp có gì thay đổi so với trước đây không?”

Nam Cung Khiếu Không dịu dàng vuốt ve da thịt trơn như lụa của nàng, thở dài: “Nàng năm nay mới ba mươi lăm tuổi, trừ khóe mắt có chút nếp nhăn ra thì không có thay đổi gì.”

Lan Ngọc cười khỏ, nhỏ giọng nói: “Chàng không hiểu ý của thiếp.”

Nam Cung Khiếu Không dịu giọng nói: “Ta hiểu mà.”

Một số chuyện vốn chỉ có giữa nam nữ mới có thể hiểu được, chỉ giữa nam nữ có sự thân mật da thịt mới có thể hiểu được.

Lan Ngọc giọng êm nhẹ: “Nếu như thiếp nói trừ chàng ra, cả đời này không có nam nhân khác chạm vào thiếp, chàng có tin hay không?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu: “Ta tin, ta có thể cảm thấy được.”

Một giọt nước mắt đột nhiên từ khóe mắt của Lan Ngọc rơi xuống ngực hắn, Lan Ngọc ngen ngào nói: “Nhưng thiếp làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Rốt cuộc là có đáng không? Chàng nói đi! Chàng nói cho thiếp đi!”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc, hồi lâu mới thầm thở dài, chậm rãi nói: “Ta không biết, có lẽ là không đáng đâu.”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

99. Chương 99: Lựa Chọn Trong Đêm.

Trầm mặc, không gian trầm mặc.

Lan Ngọc áp mặt lên ngực Nam Cung Khiếu Không, si ngốc nhìn mặt hắn, nàng không biết nói gì.

Thậm chí ngay cả nước mắt cũng không có.

Nam Cung Khiếu Không ôm nàng, ngây ngốc nhìn màn trên đỉnh giường, hắn không biết lúc này nên an ủi nàng? Dễ cho nàng vui? Hay là nói những lời chỉ bên gối mới có thể nói giống như mười lăm năm về trước.

Hắn không biết, hắn rối bời.

Mười lăm năm trước, Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc - cô gái vừa mới hai mươi tuổi, xinh đẹp mê người, được xưng là vô lâm đệ nhất mỹ nhân, bỏ lại vô số nam nhân theo đuổi nàng, đem hết thầy của nàng dâng hiến cho hắn. Nhưng cuối cùng hắn lại vứt bỏ nàng.

Thống khổ như vậy dày vò mười lăm năm, ai có thể thực sự hiểu nỗi sự khổ sở trong đó.

Mười lăm năm sau gặp lại, cảnh còn người mất, hắn đã có chòm râu ngắn, khóe mắt nàng đã có một số nếp nhăn. Tuổi nguyệt tang thương, rốt cuộc mang tới cho người ta cái gì? Và để lại cái gì?

Trăng đã tới giữa trời, nhưng người vẫn chưa ngủ.

Lan Ngọc khẽ thở dài một hơi, hỏi: “Chàng tới đây để làm gì?”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc hồi lâu, thông thả nói: “Nàng không biết sao?”

Lan Ngọc không trả lời, một số vấn đề căn bản không cần phải trả lời.

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta muốn biết, sao nàng lại ở nơi này?”

Lan Ngọc ngẩng đầu lên, lộ ra bộ ngực trần, lạnh lùng nói: “Thiếp không thể ở đây hay sao?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Có, đương nhiên là có thể chứ.”

Lan Ngọc đột nhiên nổi dậy, dùng chân che lấy mình, cầm đặt lên đầu gối, ngậy ngốc nhìn mặt đất tới xuất thần.

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Bao năm như vậy, nàng sống thế nào?”

Lan Ngọc cười, trong nụ cười đau khổ mang vài phần mỉa mai: “Chàng quan tâm tới thiếp thế sao?”

Nam Cung Khiếu Không im lặng.

Lan Ngọc nói: “Rốt cuộc là chàng quan tâm tới thiếp hay là quan tâm tới người khác?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Nàng hẳn là phải hiểu.”

Lan Ngọc cười lạnh: “Thiếp đương nhiên là hiểu, mười lăm năm rồi, chàng có tìm thiếp không?”

Nam Cung Khiếu Không im lặng thật lâu mới chậm rãi nói: “Là ta không phải với nàng!”

Lan Ngọc cười lạnh một hồi, nói: “Không phải? Một câu không phải là xong sao? Mười lăm năm nay thiếp sống thế nào, chàng có biết không?”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm lắc đầu, im lặng không đáp.

Lan Ngọc cười, vẻ trào phúng trong mắt càng đậm, nói: “Bất quá thiếp biết chàng tới đây làm gì, chàng muốn làm gì thiếp cũng biết, nhưng thiếp sẽ không nói cho chàng!”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, chậm chậm nói: “Ta hiểu.”

Lan Ngọc thần thờ nhìn ánh trăng chiếu xuống trước giường, không nói gì nữa.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, nhàn nhạt như một tầng sương trắng, mờ lung như con mắt của Lan Ngọc.

Nam Cung Khiếu Không thở dài, chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi mặc y phục của mình vào, Lan Ngọc lặng lẽ nhìn hắn, ánh mắt mơ màng mà bi ai.

“Chàng phải đi rồi sao?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu.

“Chàng không muốn tìm Du Mộng Điệp nữa sao?”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm quay đầu lại, Lan Ngọc ngồi trên giường bọc trong chăn gấm, bờ vai trơn bóng lộ ra bên ngoài, nàng vẫn thật trẻ trung, thật xinh đẹp, thật ngoan ngoãn, giống như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nhìn chủ nhân của mình sắp phải rời đi.

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta không muốn ép nàng, nàng không nói cho ta biết, ta sẽ đi tìm chỗ khác.”

Lan Ngọc cười: “Chàng còn có thể tìm ở đâu? Thiếp đảm bảo, bỏ qua cơ hội lần này, thì không còn ai biết nhiều hơn thiếp nữa đâu.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, cầm trường kiếm trên bàn lên, từ từ đi ra phía cửa.

Lan Ngọc đột nhiên thét lên: “Chàng muốn đi đâu? Lời thiếp nói rốt cuộc chàng có nghe thấy không?”

Nam Cung Khiếu Không đứng lại, đáp: “Nghe thấy rồi.”

Lan Ngọc hỏi: “Nghe thấy rồi vì sao chàng không hỏi thiếp?”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc hồi lâu, trả lời: “Bởi vì ta không muốn làm tổn thương nàng nữa, cũng không muốn ép nàng làm chuyện bản thân không muốn.”

Lan Ngọc cười lạnh: “Hừ! Quả nhiên có phong độ quân tử!”

Nam Cung Khiếu Không lắc đầu thở dài, đưa tay kéo cánh cửa.

Một tiếng gió bất ngờ rít lên, một chiếc ám khí hình cánh hoa như ánh chớp đánh tới, đánh thẳng vào tay mở cửa của Nam Cung Khiếu Không. Nam Cung Khiếu Không rút tay lại, ám khí hình cánh hoa không một tiếng động cắm vào trong tường, Nam Cung Khiếu Không cười cười, lại đưa tay mở cửa.

Lại một cánh hoa đánh tới, so với vừa rồi càng nhanh càng mạnh hơn, Nam Cung Khiếu Không rút tay lại, cánh hoa lại cắm vào tường. Nam Cung Khiếu Không cười khổ quay đầu nhìn lại, trên giường Lan Ngọc vẫn tì cằm lên đầu gối, tựa hồ chưa từng nhúc nhích gì cả.

Nam Cung Khiếu Không lẩm bẩm: “Nàng có gì phải khổ như thế?”

Lan Ngọc nói: “Thiếp làm sao?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nhiều năm như vậy, hình như ám khí đoạt mạng ‘đào hoa tiếu’ của nàng đã thụt lùi rồi.”

Lan Ngọc cười lạnh: “Chàng thực sự cho rằng đã thụt lùi rồi ư?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Rốt cuộc là nàng muốn thế nào?”

Lan Ngọc nói: “Chẳng muốn gì cả, chỉ muốn giữ chàng ở lại đêm nay.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ngày mai thì sao?”

Lan Ngọc: “Ngày mai ư...”

Chuyện ngày mai, có ai biết được đây?

Nam Cung Khiếu Không thở dài đánh sụt, chậm rãi nói: “Nếu sớm muộn đều phải đi, thì đi sớm đi muộn có gì khác nhau?”

Lan Ngọc không nói, nước mắt lại đột nhiên chảy xuống: “Khác, đương nhiên là khác. Mười lăm năm rồi, chẳng lẽ ngay một đêm chàng cũng không chịu ở lại?”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm quay người lại, bình tĩnh nói: “Khác nhau duy nhất là thống khổ càng thêm sâu, chẳng lẽ nàng còn không hiểu?”

Lan Ngọc đột nhiên thét lên: “Được, chàng đi đi, sau này đừng có hối hận.”

Nam Cung Khiếu Không chần chờ một lúc, rồi chậm chậm kéo cửa, đi ra ngoài.

“Được, chàng đi đi, sau này đừng có hối hận.” Câu nói này rốt cuộc là có ý gì? Nam Cung Khiếu Không không nghĩ nhiều, hắn cũng không dám nghĩ nhiều.

Cho dù hắn hiểu, Vệ Cửu Nương ngày nay đã chẳng phải là Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc năm xưa, cho dù hắn biết, gặp lại lần nữa là đối đầu, cho dù hắn hiểu rõ, rất có khả năng Lan Ngọc biết tin tức của Du Mộng Điệp. Nhưng, hắn sao có thể đi hỏi được?

Nhân tính sâu xa và phức tạp, sao có thể dùng ngôn ngữ để hình dung?

***** Vầng trăng cong treo trên không trung, đem ánh sáng mờ nhạt chiếu lên con đường dài lặng lẽ không bóng người.

Trăng sáng như gương, là tấm gương chỉ có một nửa, há chẳng phải chính như nội tâm hắn bây giờ, thiếu mất một nửa ư? Minh châu trên kiếm, lại tựa hồ càng chói mắt càng sáng hơn ánh trăng.

Nam Cung Khiếu Không đi chậm rãi, hắn không biết trở về phải trả lời với Hiên Viên Hoàng thế nào? Hắn không tìm được một tiếng thờ dài, sau đó hắn liền nhìn thấy một người.

Một thanh y nhân tay cầm trường kiếm, khăn đen che mặt, đứng đứng giữa đường, hai con mắt từ sau miếng vải dày che mặt lạnh lùng nhìn Nam Cung Khiếu Không, lạnh như núi băng từ thời viễn cổ.

Nam Cung Khiếu Không đứng lại, mỉm cười nhìn thanh y nhân, siết chặt trường kiếm trong tay.

Thanh y nhân hỏi: “Nam Cung Khiếu Không?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu.

Thanh y nhân cười lạnh: “Ta đợi người rất lâu rồi.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Bắt đầu từ khi nào vậy?”

Thanh y nhân đáp: “Trước đây rất lâu, rất lâu rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta tới muộn, thật sự rất có lỗi.”

Thanh y nhân: “Không sao, tới là tốt rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Người chính là Sở Anh Bố?”

Thanh y nhân cười lạnh: “Không ngờ người lại biết ta?”

Nam Cung Khiếu Không than: “Hiện giờ người không biết người sợ rằng không có nhiều.”

Thanh y nhân cười, nhìn chăm chú vào trường kiếm trong tay Nam Cung Khiếu Không: “Thanh kiếm đó không tệ.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Người không phải là người đầu tiên nói câu này.”

Thanh y nhân nói: “Nhưng ta lại là người muốn có thanh kiếm này.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Người cũng không phải là người đầu tiên muốn có thanh kiếm này.”

Thanh y nhân hỏi: “Người khác đều không tới lấy?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Người muốn có thanh kiếm này hiện giờ chỉ còn một kẻ sống sót.”

Thanh y nhân cười lạnh: “Nhưng ta lại khuyên người ngoan ngoãn giao cho ta, nếu không người sẽ làm chuyện thứ ba phải hối hận cả đời.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Thế sao?”

Thanh y nhân: “Người vừa từ Ý Thúy lâu đi ra?”

Lòng Nam Cung Khiếu Không đột nhiên trầm xuống, thờ ra một hơi thật dài, chậm rãi hỏi: “Người muốn thế nào?”

Thanh y nhân cười lạnh: “Kỳ thực ta cũng chẳng muốn thế nào, thanh kiếm này ta muốn, con người người ta cũng muốn.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Người nắm chắc thế sao?”

Thanh y nhân lạnh nhạt: “Ta chưa từng làm chuyện không nắm chắc.”

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng: “Rút kiếm của người ra.”

Thanh y nhân cười cười: “Không cần, mặc dù võ công của Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc rất cao, nhưng ta thu phục nàng, chỉ bất quá là vì một ngày làm người ngoan ngoãn nghe lời thôi. Đạo lý đơn giản như vậy, chẳng lẽ người còn nghĩ không ra?”

Nam Cung Khiếu Không nhìn y chăm chăm, lạnh lùng nói: “Người chưa từng tính sai sao?”

Thanh y nhân lắc đầu đáp: “Chưa, xưa nay chưa từng có.”

Nam Cung Khiếu Không cười lạnh: “Cho nên hiện giờ người vẫn còn sống?”

Thanh y nhân đáp: “Người nói đúng rồi.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, chậm rãi nói: “Nhưng lần này người chết chắc rồi!”

Khi ba chữ ‘chết chắc rồi’ nói ra khỏi miệng, trường kiếm của Nam Cung Khiếu Không đã xuất thủ.

Trường kiếm dưới ánh trăng lóe lên một ánh sáng trong mát chọi lửa, so với ánh trăng càng sáng càng rực rỡ hơn, minh châu trên kiếm phát ánh sáng chói mắt, một luồng sát khí đột nhiên bao phủ thanh y nhân. Kiếm như tia chớp, thành linh đã tới vết hầu của thanh y nhân, kiếm khí lãnh lẽo đã bức ngay tới trước mặt.

Thanh y nhân thỉnh linh lách người, trường kiếm rời võ, gạt trường kiếm đâm tới của Nam Cung Khiếu Không ra. Cổ tay Nam Cung Khiếu Không rung lên, mười mấy đóa hoa kiếm như hoa Quỳnh nở rộ, phủ lên trước ngực thanh y nhân. Thanh y nhân nghiêng người, trường kiếm của Nam Cung Khiếu Không theo sát như bóng, đột nhiên đã tới ngực thanh y nhân. Thanh y nhân kinh hãi, lùi vội về sau, trường kiếm của Nam Cung Khiếu Không như xương theo tủy, như thiểm điện lại tới yết hầu của thanh y nhân. Thanh y nhân quát khẽ một tiếng, gạt trường kiếm của Nam Cung Khiếu Không ra, tung mình trên không một cái, người đã ở ngoài ba trượng.

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Hiện giờ ngươi còn muốn thanh kiếm này không?”

Thanh y nhân cười lạnh, đột nhiên phát tay, trong một con ngõ tối có hai tên hắc y nhân xông ra, ở giữa kẹp một nữ nhân, chính là Lan Ngọc.

Nam Cung Khiếu Không ngây ngốc nhìn Lan Ngọc, nữ nhân vừa rồi còn nép trong lòng mình hiện giờ đã hôn mê, hai tên hắc y nhân trong tay đều cầm một thanh kiếm nhọn, đang kề lên trên chiếc cổ trắng nõn của nàng.

Thanh y nhân cười lạnh: “Giờ ngươi có chấp nhận hay không?”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc hồi rồi, rồi mỉm cười nói: “Ngươi dùng một nữ nhân để làm việc như thế sao?”

Thanh y nhân cười đáp: “Bất kể là dùng thủ đoạn như thế nào, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì đều là cách tốt.”

Nam Cung Khiếu Không lẩm bẩm: “Ta chưa từng gặp kẻ nào vô sỉ như ngươi.”

Thanh y nhân đột nhiên cười lạnh một trận: “Ta vô sỉ ư? Năm xưa ngươi vứt bỏ người ta, thì ngươi có trái với lòng không?”

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng nói: “Đây là chuyện giữa ta và nàng, ta khuyên ngươi thả ngay nàng ra, nếu không ta sẽ chém ngươi thành vạn mảnh.”

Thanh y nhân cười lạnh: “Nếu ta không chịu?”

Nam Cung Khiếu Không: “Vậy ngươi chỉ còn một con đường chết!”

Thanh y nhân thờ dãi: “Trước khi ta chết, Lan Ngọc nhất định sẽ chết trước, ngươi có tin hay không?”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc.

Thanh y nhân nói: “Năm xưa ngươi đã làm chuyện không phải với nàng ta một lần, lần này nếu nàng chết trước mặt ngươi, không biết ngươi sẽ có cảm thụ thế nào.”

Nam Cung Khiếu Không thở ra một tiếng thật dài, nói: “Rất cuộc là ngươi muốn thế nào?”

Thanh y nhân cười: “Thế mới đúng chứ, loại thái độ này rất tốt! Ngươi là một người thông minh, ta muốn cả người lẫn kiếm của ngươi gia nhập tổ chức của ta, chỉ thế mà thôi.”

Nam Cung Khiếu Không cười: “Ta có được lợi ích gì?”

Thanh y nhân cười đáp: “Lợi ích nhiều tới ngay bản thân ngươi cũng không nghĩ tới!”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Ồ? Vậy ta lại muốn nghe một chút đấy.”

Thanh y nhân cười ha hả: “Ngươi cho rằng ta ngu tới mức nói ngay bây giờ cho ngươi sao?”

Nam Cung Khiếu Không thở ra một hơi, mỉm cười nói: “Nhưng ngươi không nói cho ta, thì làm sao ta biết có đáng hay không chứ?”

Thanh y nhân: “Ngươi cho rằng hiện giờ ngươi còn đường lựa chọn sao?”

Nam Cung Khiếu Không cười nói: “Ngươi cho rằng dùng nàng là có thể uy hiếp được ta sao?”

Thanh y nhân hơi chần chừ, nhìn thẳng vào Nam Cung Khiếu Không.

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng nói: “Mười lăm năm trước nàng là mỹ nữ đệ nhất võ lâm, mà ta cũng có thể vứt bỏ nàng. Hiện giờ nàng đã hoa tàn ít bướm, người còn muốn dùng nàng uy hiếp ta? Người có thấy bản thân rất ngu xuẩn không?”

Thanh y nhân trầm mặc hồi lâu, đột nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: “Thiếu chút nữa mắc lừa người rồi, hôm nay chúng ta đánh cược một trận, xem xem người có hối hận hay không?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên chết sững.

Thanh y nhân cười lạnh nói: “Ta đếm tới ba, nếu như người còn không buông kiếm xuống, ta sẽ giết nàng ngay.” Y quay đầu lại nhìn hai tên hắc y nhân giữ Đào Hoa Tiên Tử, lạnh lùng nói: “Các người đã nghe thấy chưa?” Hai tên hắc y nhân gật đầu.

Thanh y nhân lạnh lùng nhìn Nam Cung Khiếu Không, chậm rãi đếm: “Một!”

Mồ hôi lạnh trên trán Nam Cung Khiếu Không rịn ra.

Thanh y nhân cười lạnh: “Hai!”

Toàn thân Nam Cung Khiếu Không đột nhiên run lên, thần thờ nhìn Lan Ngọc bị bắt giữ, hắc không biết phải làm như thế nào.

Thanh y nhân cười lạnh: “Ba! Động thủ!”

NamCung Khiếu Không thình lình quát ngang: “Chờ đã!”

Thanh y nhân cười nói: “Người đồng ý rồi?”

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng nhìn thanh y nhân, không nói một lời.

Thanh y nhân nói: “Người không chịu? Động thủ.”

Nhưng hai tên hắc y nhân lại không nhúc nhích, giống như bị hóa đá vậy.

Thanh y nhân hết nhìn Nam Cung Khiếu Không lại kỳ quái nhìn hai tên hắc y nhân. Đột nhiên y phát hiện ra, ở mi tâm của hai tên hắc y nhân đều có một chấm hồng, chấm hồng càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một dải máu hồng, từ trên trán chầm chậm nhỏ xuống.

Không ngờ bọn chúng đã bị người ta giết chết không một tiếng động, tới rên lên một tiếng cũng không kịp. Thanh y nhân đột nhiên rung mình, chầm chậm lùi về sau, rồi đột nhiên tung mình nhảy về đằng sau, muốn nhảy qua mái nhà sau lưng, nhưng đột nhiên một bóng tím giống như theo gió trôi tới, trên không trung khe khẽ vỗ thanh y nhân một cái. Thanh y nhân tức thì rơi xuống đất, toàn thân y rung lên, kinh hãi nhìn bóng người màu tím từ trên không trung hạ xuống.

Bóng người màu tím như một cục bông nhẹ hạ xuống đất, thân hình cao lớn, toàn thân áo tím, khuôn mặt nghiêm nghị, đầu đội kim quan, lạnh lùng nhìn thanh y nhân.

Thanh y nhân run lấy bảy, hỏi: “Người... người... người... người là... ai?”

Tử bào nhân cười lạnh: “Còn người là ai?”

Thanh y nhân nói: “Ta... ta...”

Tử Bào Nhân cười lạnh: “Nếu người đã không phải là Sở Anh Bố, thì vì sao muốn mạo danh?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

100. Chương 100: Mãnh Hổ Thần Ưng.

Thanh y nhân giật mình nói: “Người... làm sao biết ta không phải là Sở Anh Bố?”

Tử bào nhân lạnh lùng nói: “Tốt nhất là người thành thật trả lời câu hỏi của bốn thần quân, nếu không ta đảm bảo người sẽ hối hận.”

Thanh y nhân toàn thân run lên từng hồi, trên đời trừ Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải, thì không còn người thứ hai dám tự xưng là ‘thần quân’ nữa. Y đột nhiên hiểu ra tử bào nhân là ai, một sự sợ hãi chưa từng có thỉnh linh trào dâng trong lòng.

Tử bào nhân lạnh lùng nói: “Tháo khăn che mặt của ngươi xuống.”

Thanh y nhân kéo ngay khăn che mặt xuống, nhanh hơn cả tốc độ xuất kiếm của y. Dưới khăn che mặt là một khuôn mặt trẻ tuổi, trắng trẻo, chừng ba mươi tuổi, mắt to mày rậm, nhưng trong con mắt lại mang theo chút tà ác và sự hoảng sợ.

Ánh mắt như mũi dao của Bắc Hải Thần Quân nhìn chằm chằm vào thanh y nhân, lạnh lùng nói: “Ngươi là kẻ nào?”

Thanh y nhân run lên một cái, y đột nhiên cảm thấy một luồng sát khí dày đặc ập về phía mình, ép cho y gần như không thở ra nổi, từng cơn ớn lạnh từ gót chân bốc lên toàn thân. Thanh y nhân giật mình run lên một cái, cánh môi mở ra, nhưng lại không nói ra lời.

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, nhìn thanh y nhân, chậm chậm nói: “Bổn thần quân đặt câu hỏi xưa nay chưa từng hỏi hai lần, không biết ngươi đã nghe qua chưa?”

Thanh y nhân nuốt ực một ngụm nước bọt, gần như dùng hết sức lực toàn thân, run giọng đáp: “Văn bối... văn bối là Bạc Vô Thường.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bạc Vô Thường là cái thứ gì?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên cười nói: “Tiền bối là thế ngoại cao nhân, xuất hải đã lâu, nên tất nhiên không biết được loại nhân vật này. Những năm gần đây trên giang hồ xuất hiện hai tên sát thủ nổi danh nhất, xưng là Hắc Bạch Song Sát, vị này hẳn là Bạch Sát Bạc Vô Thường.”

Thanh y nhân run giọng nói: “Văn bối chẳng phải là thứ gì cả, mong tiền bối giơ cao đánh khẽ, tha cho văn bối một đường sống.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Ai bảo ngươi đóng giả Sở Anh Bố?”

Bạc Vô Thường: “Văn bối... văn bối cũng là thân bất do kỷ, phụng mệnh hành sự.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Phụng lệnh của ai?”

Bạc Vô Thường khóc cười không xong, chần chừ nói: “Điều này... điều này...”

Ánh mắt như mũi dao của Bắc Hải Thần Quân lại lộ ra sát khí lăm lăm, chậm rãi nói: “Xem ra ngươi lại quên mất rồi.”

Bạc Vô Thường đột nhiên lớn tiếng nói: “Văn bối không quên, văn bối phụng lệnh bề trên hành sự, mong tiền bối nể mặt thân phận đồ nhi của ngài, tha cho văn bối một mạng.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Tên đồ nhi nào của ta?”

Bạc Vô Thường nói: “Chính là... chính là Sở Anh Bố.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Ngươi biết nó ở đâu sao?”

Bạc Vô Thường run rẩy, gần như muốn khóc rồi, giọng run run đáp: “Văn bối.... văn bối đúng là không biết!”

Bắc Hải Thần Quân gật đầu, chậm rãi nói: “Ngươi đứng lên đi.”

Bạc Vô Thường vội vàng đứng dậy, cười bồi nói: “Tiền bối chịu thả cho văn bối đi rồi ư?”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cười lên, nói: “Dùng kiếm của ngươi đâm ta.”

Bạc Vô Thường ngẩn ra, nghẹn họng trố mắt nhìn Bắc Hải Thần Quân, không hiểu ý của ông ta là gì.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Dùng tuyệt chiêu lợi hại nhất của ngươi đâm ta, ngươi nhất định phải dốc toàn lực, đã nghe rõ chưa?”

Mồ hôi lạnh trên trán Bạc Vô Thường đột nhiên rịn ra, cắn môi nói: “Văn bối... văn bối sao dám...”

Bắc Hải Thần Quân thình lình cắt ngang lời y, lạnh lùng nói: “Muốn bản thần quân nhắc lại một lần sao?”

Bạc Vô Thường thở hắt ra một hơi dài, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, định thần trở lại, một đạo hàn quang đột nhiên lóe lên, mạnh như sét đánh, nhanh như ánh chớp, một kiếm này không hề có chút biến hóa nào, chỉ có nhanh!

Võ công thể gian, không gì không thể hủy, chỉ có nhanh là không phá được! Chiêu thức võ công có tinh diệu biến hóa hơn nữa, cũng chẳng địch nổi một chữ ‘nhanh’!

Một kiếm này, Bạc Vô Thường đã dốc hết toàn lực! Toàn bộ võ công của y, sức mạnh toàn thân của y, đều đã tập trung trên một nhát kiếm này.

Kiểm quang ánh chớp, nhanh tới mức không kịp chớp mắt, loáng cái đã tới yết hầu của Bắc Hải Thần Quân.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh đứng tại đó, ngay cả nhúc nhích một cái cũng không có.

Trường kiếm đã tới yết hầu của ông ta, gần như sắp đâm vào yết hầu của Bắc Hải Thần Quân, khoảng cách đã không tới nửa tấc.

Bạc Vô Thường trong lòng vui mừng, xem ra Bắc Hải Thần Quân đã già rồi, lập tức sắp phải táng mạng dưới kiếm của mình.

Nam Cung Khiếu Không ngăn ra, hần không sao ngờ được Bắc Hải Thần Quân lại chẳng hề nhúc nhích, không né tránh chút nào. Mất thấy nhát kiếm này sắp đâm vào yết hầu của ông ta, Nam Cung Khiếu Không khẩn trương tới mức hơi thở cũng ngừng lại, chẳng lẽ Bắc Hải Thần Quân tự tìm chết hay sao?

Trong chớp mắt, mũi trường kiếm đã sắp đâm vào yết hầu của ông ta, Nam Cung Khiếu Không đột nhiên nhìn thấy, tay của Bắc Hải Thần Quân tựa hồ chuyển động, trường kiếm đã tới yết hầu đột nhiên bị hai ngón tay của ông ta kẹp chặt. Bạc Vô Thường kinh hãi trợn trừng mắt, nhưng thấy Bắc Hải Thần Quân cười lạnh lùng, một luồng nội lực hùng hậu thình lình từ trên trường kiếm truyền tới, đánh cho trường kiếm của Bạc Vô Thường lập tức rời tay, hồ khẩu cũng bị tét ra, máu tươi từng giọt nhỏ xuống.

Bạc Vô Thường kinh ngạc nhìn Bắc Hải Thần Quân, thanh trường kiếm dùng tinh thiết luyện thành rơi xuống đất đột nhiên vỡ thành vô số mảnh vụn, Bạc Vô Thường bản thần há hốc mồm, phịch một tiếng ngồi xuống đất.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Chỉ bằng vào thứ kiếm chậm như vậy của ngươi, cũng dám giả mạo đồ đệ của bản thần quân, đúng là đáng chết.”

Bạc Vô Thường đột nhiên bật khóc: “Xin tiền bối tha cho văn bối một mạng này, văn bối sẽ tự phế, không dám tái phạm nữa!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Ngươi muốn sống hay muốn chết?”

Bạc Vô Thường giọng nghẹn ngào đáp: “Xin tiền bối nể mặt cao đồ của người, tha cho văn bối một lần.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Tốt lắm, hiện giờ ngươi dẫn ta đi tìm Sở Anh Bố, tìm được thì ngươi sống, không tìm được thì ngươi chết!”

Bạc Vô Thường cười nhăn nhó: “Điều này... điều này...”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Ngươi không đồng ý?”

Bạc Vô Thường nuốt nước bọt, gật đầu như bỏ củi, liên tục nói: “Văn bối đồng ý, văn bối đồng ý!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh lùng, nghiêm giọng quát: “Còn không đứng dậy đi mau!”

Bạc Vô Thường vội vàng bò dậy, toàn thân run rẩy, khom lưng rời đi.

Bắc Hải Thần Quân sải bước chân, theo Bạc Vô Thường mau chóng biến mất trong ngõ tối. Nam Cung Khiếu Không thở phào một hơi, thoáng chút trầm tư rồi mau chóng tới bên người Lan Ngọc.

Hai tên hắc y nhân mắt trợn trừng trừng đứng ngay ra đó, nhưng con người sớm đã dẫn ra, chỉ còn một màu xám xịt. Ở mi tâm của bọn chúng đều có một lỗ thủng nhỏ, máu ở lỗ thủng đỏ chót không ngừng trào ra ngoài. Lan Ngọc bị bọn chúng kẹp giữa cúi đầu xuống, tựa hồ vẫn đang trong hôn mê.

Nam Cung Khiếu Không thở dài một tiếng, gạt lưỡi kiếm đặt trên cổ Lan Ngọc, đẩy hắc y nhân ra, hai tên hắc y nhân vô thanh vô tức ngã xuống, Lan Ngọc ở giữa loạn choạng ngã về phía trước, Nam Cung Khiếu Không đưa tay chặn lại, cả người Lan Ngọc đổ ập vào trong lòng của hắn.

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày, hắn đột nhiên cảm thấy, trên người Lan Ngọc này tựa hồ không có hương lan thấm vào lòng người, thân thể cũng tựa hồ cũng chẳng hề mềm mại.

Trong thoáng chốc hắn thất thần, Lan Ngọc trong lòng đã điểm lên sáu huyết kiên tinh, mệnh môn, chí dương, thần đạo, kỷ môn, nhật nguyệt của hắn. Nam Cung Khiếu Không không kịp kêu lên một tiếng, từ từ ngã xuống.

Lan Ngọc cười khanh khách, khom lưng xuống nhìn hắn, rồi vác Nam Cung Khiếu Không lên vai như một cái bao tải. Bước chân như bay, chạy về phía trước rồi đột nhiên chui vào trong một cái ngõ tối om.

Trong ngõ ngoằn ngoèo quanh co, địa hình rắc rối phức tạp, hai bên đều là nhà dân thấp bé cũ nát. Lan Ngọc vác Nam Cung Khiếu Không, vòng qua rẽ lại trong chiếc ngõ tối om om, đi tới trước một mái hiên thấp tè cũ nát. Lan Ngọc đưa tay đẩy cửa, đi thẳng vào trong một căn phòng cỏ bốn phía lọt gió ở phía đông, cửa phòng đã đổ xuống, trong phòng lưới nhện giăng đầy, khắp nơi đều là bụi bặm bám đầy, trên một cái giường đất trải chiếu lau, Lan Ngọc vạch chiếu lau ra, lộ ra một cửa động đem ngòm, đem Nam Cung Khiếu Không đẩy vào cửa động, rồi bản thân cũng lách người tiến vào, quay tay lại che chiếu lau lấp lên.

Lan Ngọc móc từ trong lòng ra một mồi lửa, vung lên theo hướng gió, trong con đường hầm đen ngòm dần dần sáng lên, nàng đưa tay nhắc Nam Cung Khiếu Không lên, nhẹ nhàng như nhắc một con gà nhỏ, rẽ qua vài khúc quanh trong đường ngầm, ở trước mặt liền xuất hiện một đại sảnh ngầm. Trong đại sảnh đèn đuốc sáng choang, trên bức tường ở chính giữa vẽ một bức mãnh hổ thượng sơn giống y như thật, thật cao trên đỉnh đầu mãnh hổ là một con ưng lớn màu đen bay quanh. Trên mặt đất trải thảm ba tư thật dày, bốn cây cột lớn chống đỡ cả đại sảnh rộng rãi, mười tám chiếc ghế thái sư trang nhã cổ kính chia làm hai bên đặt ở giữa sảnh. Dưới bức mãnh hổ thượng sơn ở chính giữa đặt một chiếc ghế cực lớn bằng gỗ lim, bên trên khắc chín con phi long, chính giữa lưng ghế một con rồng há miệng ngẩng đầu, sống động như thật.

Bên trên bốn cây cột lớn không ngờ cũng đều khắc cự long, quấn quanh cuốn lên trên, rất có thần. Kỳ quái là, trên một chiếc cột tròn đều có bốn cái vòng sắt to bằng cổ tay.

Lan Ngọc cười lạnh một tiếng, đem Nam Cung Khiếu Không trong tay ném lên tấm thảm ba tư mềm mại, bốn tên hắc y nhân đột nhiên lặng lẽ xuất hiện ở đại sảnh, không nói một lời vác Nam Cung Khiếu Không lên, đi tới một chiếc cột tròn, đem cổ tay hắn lồng vào hai cái vòng sắt ở đỉnh đầu, hai cổ chân của hắn thì chụm vào hai cái vòng sắt ở phía dưới, đóng sập vòng sắt lại, Nam Cung Khiếu Không bị trói chặt trên cây cột tròn lớn.

Bốn tên hắc y nhân cúi đầu đứng nghiêm ở hai bên, Lan Ngọc đột nhiên đã không thấy đâu nữa. Khi Nam Cung Khiếu Không tỉnh lại thì một thanh y nhân che mặt và một hoàng sam nhân che mặt đứng ở trước mặt hắn, trong mắt hai người đều lộ ra nét cười đắc ý, nghiêng đầu nhìn hắn.

Nam Cung Khiếu Không thông thả đánh giá đại sảnh một lượt, lẩm bẩm nói: “Nơi này đúng là không tệ.”

Thanh y nhân bật cười nói: “Ta biết ngươi nhất định sẽ nhận xét như vậy.”

Nam Cung Khiếu Không gật gù, than: “Ngươi hiểu ta như vậy, ta thật là cảm động!”

Thanh y nhân cười cười nói: “Không cần khách khí, như nhau mà thôi.”

Nam Cung Khiếu Không lắc đầu, nói: “Khách khí vẫn phải có, còn như nhau thì không dám nhận.”

Thanh y nhân hứng thú hỏi: “Ồ! Là sao?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ngươi hiểu ta như vậy, đáng tiếc ngay cả khuôn mặt thật của ngươi ta cũng không biết, làm sao có thể tính là như nhau được?”

Thanh y nhân gật đầu nói: “Đúng là như thế, có điều nếu người chịu nghe lời ta, nói không chừng ta có thể cho người xem qua đây.”

Nam Cung Khiếu Không cười nói: “Như thế nào mới coi là nghe lời của người?”

Thanh y nhân nói: “Người hẳn là nhìn ra hoàn cảnh của mình hiện giờ, người là người thông minh, đương nhiên phải hiểu nên làm thế nào.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Có phải là muốn ta cả người lẫn kiếm gia nhập tổ chức của người?”

Thanh y nhân mỉm cười: “Người đúng là không ngốc.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Nhưng ngay cả tổ chức của các người là gì cũng còn không biết, người thế nào cũng không thể để ta hồ đồ gia nhập như vậy chứ?”

Thanh y nhân gật đầu nói: “Người là Nam Cung Khiếu Không ở Tĩnh Nam trang của một trong vô lâm tứ đại thế gia, nên ta ưu đãi cho người, người nhìn lên trên xem!” Y dùng ngón tay chỉ lên một bức tranh lớn ở chính giữa đại sảnh.

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Ta đã nhìn qua rồi, hình như là một con mèo nhỏ đang leo núi, trên đỉnh đầu có một con chim sẻ đang bay, con mèo nhỏ có có phải là muốn bắt chim sẻ không?”

Hoàng sam nhân vẫn luôn im lặng đột nhiên lạnh lùng nói: “Xem ra hẳn chẳng có chút thành ý nào!”

Thanh y nhân mỉm cười: “Tới nơi này rồi, hẳn nhất định sẽ có thành ý.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Hiện giờ ta bị các người trói lên cột, người còn muốn ta có thành ý gì nữa?”

Hoàng sam nhân cười lạnh: “Nam Cung huynh, đây không phải là cái cột bình thường đâu, mà là cột đồng.” Y cười cười nói: “Hơn nữa ta còn có thể nói với huynh, bên trong cột đồng này rỗng đó, hẳn là huynh đã nghe hình phạt Bào Lạc (*) do Trụ vương phát minh ra chứ?”

(*) chú thích: Loại tra tấn người khác bằng cách trói vào cột đồng được nung nóng, thiêu đốt cho đến khi tan thành tro bụi.

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên cảm thấy con cơ ớn lạnh ập đến, không khỏi thầm hít một hơi khí lạnh.

Hoàng sam nhân cười khà khà, cười rất là hòa ái thân thiện, nói: “Hiện giờ có phải huynh cảm thấy rất lạnh không? Không sao cả, một lát nữa huynh sẽ cảm thấy rất nóng, nóng tới mức xương cốt đều có thể hóa thành tro bụi.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài, cười khổ nói: “Đạm Thai huynh, huynh ta hai nhà giao hảo nhiều đời, chẳng lẽ huynh thực sự muốn đối phó với huynh đệ ta như vậy ư?”

Hoàng sam nhân kéo khăn che mặt trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt xanh tím, thông thả nói: “Thần Long sơn trang đã thương vong hết sạch rồi, Minh Nguyệt sơn trang cũng đã nắm được ở trong tay, Đạm Thai Thiên Khánh ta muốn mưu cầu một phen đại nghiệp cho Thái Nhạc sơn trang, tự nhiên sớm đã ở trong tổ chức, hiện giờ chỉ xem Tĩnh Nam trang của huynh thôi.”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Đại nghiệp gì?”

Đạm Thai Thiên Khánh lạnh lùng nói: “Người thật sự không hiểu?”

Nam Cung Khiếu Không lắc đầu.

Đạm Thai Thiên Khánh nhìn thanh y nhân, thanh y nhân gật đầu. Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Người hẳn là nhìn thấy chiếc long y kia?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên bật cười, cười rất lớn, cười tới ngay cả nước mắt cũng sắp rơi ra, giống như trên đời này không còn chuyện gì đáng cười hơn vậy.

Đạm Thai Thiên Khánh lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn, đợi cho hắn cười xong mới nói: “Người thấy buồn cười lắm hả?”

Nam Cung Khiếu Không vẫn không nhận được cười: “Xưa nay ta chưa từng nghe thấy chuyện nào đáng cười như vậy!”

Thanh y nhân nói: “Có chỗ nào đáng cười?”

Nam Cung Khiếu Không cười đáp: “Chỉ bằng vào mấy người ác người? Không ngờ cũng dám mưu cầu chuyện này, bản thân các người chẳng lẽ không thấy buồn cười?”

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

101. Chương 101: Ngâm Mư Thiên Hạ.

Thanh y nhân lạnh lùng nói: “Để vương vốn không phân biệt, chúng ta vì sao không thể mưu cầu?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Các người nói rất đúng, nhưng người cũng phải ước chừng xem bản thân có bao nhiêu cân lượng!”

Thanh y nhân cười lạnh một tràng, nhìn chăm chăm Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta vốn cho rằng người là một nhân tài, không ngờ là kẻ ít học, xem ra ta nhìn nhầm rồi.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Ta chẳng đọc được mấy quyển sách, nếu không ngại người nói nghe thử xem.”

Thanh y nhân hít sâu một hơi, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra một vẻ khác thường, cứ như niềm vui khi nhìn thấy mặt trời mọc lên vậy, mỉm cười nói: “Ngày xưa Hán cao tổ Lưu Bang nổi lên trong ngõ hẻm, Hàn Thục đế Lưu Bị bện giày kiếm sống, Tống thái tổ Triệu Khuông Dã tay cầm Bàn Long còn hành tẩu giang hồ, Minh thái tổ Chu Nguyên Chương xuất thân hòa thượng, phát tích từ Minh giáo, mấy vị này đều là những nhân vật không ai sánh bằng. Nhưng vị nào có điều kiện hơn chúng ta hiện giờ.”

Nam Cung Khiếu Không nhú mày, hơi gật gù, lẩm bẩm nói: “Hình như có chút đạo lý... nhưng mà chỉ bằng vào mấy người các người...”

Thanh y nhân cười lạnh mấy tiếng, thông thả nói: “Làm sao người biết chúng ta chỉ có mấy người?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Ta chỉ biết các người hiện giờ an phận một góc, còn chỉ có thể làm những chuyện lén lút không thể nói ra ngoài, chỉ như thế mà thôi.”

Thanh y nhân lạnh lùng nói: “Không ngại nói cho người biết, trừ Thần Long sơn trang ra thì võ lâm tứ đại thế gia đều đã nằm ở trong tay ta. Ngày lấy được Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn, Không Động, Hoàng Sơn chỉ là sớm muộn, thống nhất giang hồ cũng chỉ trong sớm tối thôi.”

Nam Cung Khiếu Không cười cười: “Chẳng lẽ trong mấy phái Thiếu Lâm, Không Động, Võ Đang cũng đã có người của người?”

Thanh y nhân chỉ cười không đáp.

Nam Cung Khiếu Không than: “Người nói những điều này thì ta cũng tin, có điều Cái Bang chính là bang lớn nhất thiên hạ, Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoàng tuy không để ý tới chuyện đời, nhưng bang chủ hiện nhiệm Bắc Hải Vũ cũng là cao thủ hiếm có, há có thể để các người làm bừa?”

Thanh y nhân khẽ mỉm cười: “Điều này thì người không cần hỏi nữa, nếu như người chịu gia nhập mãnh hồ thần ưng đường, ngày sau nhất thống giang hồ, người tự nhiên sẽ biết.”

Nam Cung Khiếu Không gật gù lẩm bẩm: “Mãnh hồ thần ưng đường... cái tên này đúng là không tệ.”

Thanh y nhân hỏi: “Người có đồng ý hay không?”

Nam Cung Khiếu Không trầm tư nói: “Đây đúng là chuyện làm người ta động lòng... nhưng ta còn một chuyện không hiểu lắm.”

Thanh y nhân hỏi: “Chuyện gì?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Người hẳn là phải biết, nếu muốn làm đại sự kiểu này, tự nhiên không thể thiếu quân đội được, người chừng như cũng không gốc tới mức để mấy người giang hồ đi cưỡi chọi cưỡi với trăm vạn hùng binh của triều đình chứ?”

Thanh y nhân cười nói: “Đương nhiên là không, bất quá ta có thể để người làm soái, suất lĩnh một nhánh quân đội đi đấu với bọn chúng.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ồ, điều này được đấy, có điều quân đội ở đâu mà ra?”

Thanh y nhân cười cười nói: “Người có biết đây là nơi nào không?”

Nam Cung Khiếu Không nhú mày, cười khỏ nói: “Nơi đây bất quá chỉ là một trấn nhỏ ở biên thùy mà thôi.”

Thanh y nhân gật đầu, nhìn Nam Cung Khiếu Không nói: “Trả lời đúng rồi, vậy người nghĩ thế nào về biên thùy?”

Nam Cung Khiếu Không thầm hít một hơi khí lạnh, hẳn đột nhiên hiểu ra, biên thùy chính là cửa thập lục quốc Tây Vực, nếu Sở Anh Bố liên hợp được binh lực của mười sáu nước Tây Vực, muốn thành công cũng chẳng phải là không có khả năng.

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Hiện giờ người đã hiểu chưa?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, rồi lại lắc đầu, cười khỏ nói: “Ta vẫn còn một điều không hiểu.”

Thanh y nhân: “Người nói xem.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta nghe nói người tích trữ không ít bạc ở nơi này, bất quá nếu muốn phát động một đơn vị quân đội khổng lồ như thế, sợ rằng cũng chỉ là muối bỏ biển, huống chi nếu không có lợi ích, người làm sao nói Tây Vực thập lục quốc xuất binh được?”

Thanh y nhân gật đầu, mỉm cười nói: “Không sai, nếu như chỉ bằng chút bạc còm đó, thì ta ngay cả nghĩ cũng không dám.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Chẳng lẽ người còn có chỗ bạc khác?”

Thanh y nhân mỉm cười: “Người có biết nơi này là đâu không?”

Nam Cung Khiếu Không cười đáp: “Vấn đề này hình như vừa rồi người đã hỏi một lần rồi.”

Thanh y nhân mỉm cười: “Đúng rồi, có điều vừa rồi người không trả lời chính xác hoàn toàn.”

Nam Cung Khiếu Không nhú mày nói: “Là sao?”

Thanh y nhân nói: “Nơi này không chỉ là tiểu trấn ở biên thùy, mà còn là con đường ắt phải qua thông thương giữa thương nhân các nước Tây Vực và Trung Nguyên.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Điều này thì có liên quan gì?”

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Người đã từng nghe nói tới, cách không xa con đường cổ xưa này, trước đây có một quốc gia cực kỳ phồn thịnh vương, gọi là nước Lô Lan?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Đã nghe tới rồi.”

Thanh y nhân nói tiếp: “Nước Lô Lan sau này đột nhiên biến mất một cách thần bí, người có biết là vì sao không?”

Nam Cung Khiếu Không cau mày: “Không biết.”

Thanh y nhân cười nói: “Kỳ thực cũng rất đơn giản, chỉ bất quá là bởi vì một trận bão cát cực kỳ lớn, cả cổ quốc Lô Lan trong một đêm đã bị chôn lấp dưới cát vàng mênh mông. Cùng bị chôn vùi đương nhiên còn có tài bảo đếm không xuể.” Y cười cười, thông thả nói: “Điều ta nói là tất cả bảo tàng của cổ quốc Lô Lan giàu có nhất Tây Vực khi đó đều bị chôn vùi dưới cát vàng. Hiện giờ người đã hiểu chưa?”

Nam Cung Khiếu Không giật mình, lắc đầu nói: “Ta không tin là có cơn bão lớn như vậy!”

Thanh y nhân nói: “Người không tin là có cơn bão lớn như vậy, hay là không tin ta đã tìm được bảo tàng?”

Nam Cung Khiếu Không ngăn người, hồi lâu mới chậm chậm gật đầu nói: “Hiện giờ cuối cùng ta cũng hiểu ra vì sao người muốn ở cái nơi rách nát này.”

Thanh y nhân gật đầu, mỉm cười nói: “Người đúng là không phải kẻ ngốc.”

Nam Cung Khiếu Không thở hắt ra một hơi, từ tốn nói: “Nhưng ta vẫn khuyên người cứ thành thực làm một tài chủ mà thôi, thù nên báo đã báo rồi, dã tâm của một con người nếu như bành trướng, kết quả sẽ rất thảm. Hơn nữa chuyện này mà làm không tốt là phải bị tru di cửu tộc đó, có khi còn phải tru di thập tộc.”

Thanh y nhân đột nhiên cười phá lên, rất lâu sau mới ngừng cười, thở dài nói: “Hiện giờ ta vốn chính là cô gia quả nhân, lấy đầu ra thập tộc mà diệt.”

Nam Cung Khiếu Không ngăn người, cười khỏ nói: “Hình như đúng là như thế thật.”

Thanh y nhân hừ lạnh: “Hiện giờ người đã hiểu chưa?”

Nam Cung Khiếu Không than: “Cũng hiểu được ít nhiều rồi.”

Thanh y nhân hỏi: “Người có đồng ý hay không?”

Nam Cung Khiếu Không cười khỏ: “Ta biết nhiều bí mật như vậy, nếu như không đồng ý, hôm nay không chết không được rồi, có phải thế không?”

Thanh y nhân lạnh lùng: “Nói đúng đó.” Nam Cung Khiếu Không thở ra một hơi dài, ngẩng đầu trầm mặc một lúc, chậm chậm nói: “Ta nghe nói năm xưa Tào Tháo kiêu hùng một thời cũng cỡi trời cho Trương Liêu, nên Trương Liêu mới đi theo ông ta, có chuyện này không?”

Thanh y nhân nhìn Đạm Thai Thiên Khánh, Đạm Thai Thiên Khánh chỉ cười không nói.

Nam Cung Khiếu Không nói: “Cho dù là Trương Phi, cũng tự mình đi bái phỏng Nghiêm Nhan, Nghiêm Nhan mới thực lòng hàng phục. Người trời ta như thế này, cho dù hiện giờ ta đồng ý, thì đêm đến người có ngủ được không?”

Thanh y nhân cười lạnh nói: “Ta thả người ra, thì người có gia nhập mãnh hổ thần ưng đường của ta không?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Nói không chừng, nhưng phải xem người có thành ý không đã.”

Thanh y nhân nói: “Thế nào mới coi là có thành ý?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Nếu ta là người, ít nhất người cũng phải thả ta ra trước, giải huyết đạo cho ta, mời ta ngồi xuống thoải mái, sau đó mang một chén trà thơm lên, sau đó chúng ta hãy thương lượng cũng không muộn.”

Thanh y nhân cười lạnh: “Nếu ta không thả thì sao?”

Nam Cung Khiếu Không lạnh nhạt nói: “Đại trượng phu có thể giết không thể chịu nhục, nếu người không đồng ý, thì cứ đốt than ở trong cột đồng lên là xong.”

Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên cười lạnh nói: “Vậy thì đốt than lên, ta xem xem rốt cuộc người có chịu hay không!”

Nam Cung Khiếu Không thở dài nói: “Tốt lắm! Đạm Thai huynh, hôm nay bắt đầu từ câu nói này, giao tình mấy đời hai nhà chúng ta coi như xong. Sau này nếu như còn có thể gặp mặt, chúng ta nếu không phải là người xa lạ thì là kẻ thù.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh: “Điều này thì ta không quan tâm, chúng ta cũng không thể gặp lại nhau nữa, vì lát sau đây người sẽ biến thành tro tàn.”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc, rồi chậm chậm gật đầu.

Thanh y nhân đột nhiên cười cười, móc từ trong lòng ra một cái bình nhỏ màu lục, đưa tay bóp hai bên hàm Nam Cung Khiếu Không, rút nắm bình ra, đem vật trong bình dốc hết vào miệng hắn, rồi nhẹ nhẹ

nâng cằm hẳn lên, Nam Cung Khiếu Không cảm thấy như có một côn sâu ngo ngoe từ yết hầu của mình chui vào, sắc mặt hẳn tái đi, trên trán rịn ra mồ hôi lấm tấm.

Thanh y nhân vận chỉ như gió, giải khai huyết đạo của Nam Cung Khiếu Không như ánh chớp, mỉm cười nói: “Thả hẳn ra!”

Bốn tên hắc y che mặt khoanh tay đứng nghiêm lập tức mở vòng sắt trói Nam Cung Khiếu Không. Thanh y nhân chỉ một chiếc ghế, nói: “Mời ngồi.”

Nam Cung Khiếu Không khẽ thở dài một tiếng, xoa cổ tay bị tê, chậm rãi đi tới trước chiếc ghế, ngầy ngốc ngồi xuống.

Thanh y nhân khoát tay, bốn tên hắc y nhân lặng lẽ rút đi.

Thanh y nhân và Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười ngồi xuống, thanh y nhân nói: “Hiện giờ ta đã thả người ra rồi, cũng giải huyết đạo cho người rồi.”

Nam Cung Khiếu Không lẩm bẩm nói: “Nhưng vừa rồi ta không đói.”

Thanh y nhân nói: “Ta biết người không đói, ta cho người ăn cũng chẳng phải là thức ăn, bất quá nó lại trân quý hơn bất kỳ loại thức ăn nào, thật đó, ta tuyệt không lừa người đâu!”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ồ? Ta đúng là may mắn, chẳng lẽ là thuốc trường sinh bất lão?”

Thanh y nhân cười ha hả: “Không ngờ Nam Cung huynh còn hài hước như thế, bất quá trên đời này hình như cũng chẳng có thuốc trường sinh bất lão gì.”

Nam Cung Khiếu Không than thở: “Vậy chẳng lẽ là cổ độc của Miêu Cương?”

Thanh y nhân gật đầu nói: “Nam Cung huynh quả nhiên là có kiến thức! Bất quá đây không phải là cổ độc bình thường, chiêu đãi người như Nam Cung huynh, đương nhiên phải dùng loại tốt nhất.”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Có thể tốt tới mức nào?”

Thanh y nhân thần nhiên nói: “Đao kiếm, độc dược đều phân chia tốt xấu, cổ đương nhiên cũng như thế, ví như nói Ngô Công cổ của Miêu Cương Bách Độc Lão Nhân, thiên hạ tuyệt không có thứ gì tốt hơn nữa.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, lẩm bẩm nói: “Ta hiểu rồi.”

Thanh y nhân mỉm cười: “Bất quá ở chỗ ta có giải được, Nam Cung huynh yên lòng được rồi.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu nói: “Ta rất yên tâm.”

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Nam Cung huynh hiện giờ đã đồng ý gia nhập mãnh hổ thần ưng đường rồi chứ?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ nói: “Người cho ta loại cổ độc tốt như thế, ta còn không đồng ý nữa, há chẳng phải là thàng ngốc!”

Thanh y nhân cười lớn: “Tốt tốt tốt! Nam Cung huynh quả nhiên là người thông minh, hiện giờ chúng ta uống một chén, mang rượu lên!”

Một tên hắc y che mặt đột nhiên từ một cánh cửa ngầm đi ra, hai tay bưng một cái khay sơn son thiếp vàng, bên trên đặt một bầu rượu, ba chén rượu bằng bạc, trong chén đã rót đầy rượu.

Nam Cung Khiếu Không cười nói: “Xem ra tất cả đã chuẩn bị sẵn rồi.”

Thanh y nhân cười nói: “Chúng ta biết Nam Cung huynh nhất định sẽ đồng ý mà, mời!”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ đứng dậy, đưa tay cầm lấy một chén rượu, thanh y nhân và Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười, một người tự lấy một chén, ba người khẽ chạm cốc, Nam Cung Khiếu Không ngửa cổ, dốc cả chén rượu xuống. Thanh y nhân và Đạm Thai Thiên Khánh nhìn nhau cười, nâng chén rượu lên, ngửa cổ đang muốn uống xuống thì một đạo nhận quang đột nhiên lóe lên, chén rượu trong tay Nam Cung Khiếu Không nhanh như chớp đánh về huyết cự khuyết trước ngực Đạm Thai Thiên Khánh, tay trái hóa chưởng thành kiếm, đâm thẳng vào yết hầu thanh y nhân, chén bạc và tay trái gần như đồng thời xuất

thủ, nhanh như điện chớp, khoảng cách gần như thể thanh y nhân và Đạm Thai Thiên Khánh không thể né tránh được!

Ngay lúc Nam Cung Khiếu Không xuất thủ, cái khay sơn son thiếp vàng trong tay tên hắc ý che mặt bên cạnh đột nhiên vung ra, thỉnh linh đánh vào mặt Đạm Thái Thiên Khánh, sau khi chiếc khay ném ra, tên hắc ý mặt hai tay ném ra, vô số mảnh ám khí tưng bừng màu rực rỡ hình cánh hoa đào nhẹ nhàng vô thanh vô tức đánh về phía Đạm Thai Thiên Khánh và thanh y nhân, toàn thân hai người đã bị ám khí màu phấn hồng bao phủ.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

102. Chương 102: Phản Khách Vi Chủ.

Trong chớp mắt, toàn bộ đều xảy ra đột nhiên và ngoài dự liệu.

Thanh y nhân một tay cầm chén, một tay vạch khăn che mặt chính đang muốn uống rượu, thỉnh linh thấy đơn chương như kiếm của Nam Cung Khiếu Không đâm vào yết hầu của mình, thanh y nhân lách mình, tay trái vạch khăn che mặt biến chương thành đao, chém xuống cổ tay Nam Cung Khiếu Không như ánh chớp.

Nam Cung Khiếu Không thấy thanh y nhân chém tới, cổ tay lật đi, lại đâm tiếp vào yết hầu thanh y nhân, đồng thời một chân đá về phía tiểu phúc của thanh y nhân. Thanh y nhân xoay tít người, không ngờ trong sát na đã tránh được hai chiêu của Nam Cung Khiếu Không.

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười, vừa mới nhắc chén rượu lên, một chiếc khay sơn son thiếp vàng đột nhiên đánh thẳng vào mặt, không kịp đề phòng, tay nâng chén rượu của Đạm Thai Thiên Khánh chắn giữa không trung, ‘rắc’ một tiếng, chiếc khay vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Ngay vào lúc đó, huyết cự khuyết trước ngực hắc bất ngờ bị chén bạc đánh trúng, Đạm Thai Thiên Khánh loạng choạng, thân thể ngã về phía trước, mấy mảnh ám khí cánh hoa đào lạng lẽ cắm vào dưới sườn và đùi của y.

Thanh y nhân vừa mới tránh được hai chiêu của Nam Cung Khiếu Không, bỗng nhiên mấy mảnh ám khí hình cánh hoa đào đã vô thanh vô tức cắm vào hai chân và bụng của y. Thanh y nhân cắn chặt răng, lộn người trên không một cái, người đã ở ngoài hai trượng, gỡ một thanh trường kiếm từ trên vách tường xuống, mũi chân ở trên không trung chấm lên mặt tường, trường kiếm chỉ thẳng Nam Cung Khiếu Không, người như mũi tên rời cung, lạng không đâm thẳng tới.

Người hắc ý che mặt vẫy tay, lại một nắm ám khí như hoa rơi đánh về phía thanh y nhân ở trên không. Thanh y nhân người ở không trung, trường kiếm khua một vòng, vô số ám khí cánh hoa đào đột nhiên biến mất tung tích, người bị ám khí ngăn cản, liền rơi ngay xuống đất, loạng choạng mấy cái, trên trán đã rịn ra mồ hôi lạnh.

Người che mặt hắc ý đưa tay kéo Nam Cung Khiếu Không, Nam Cung Khiếu Không thuận thế lách đi, tránh khỏi tay của hắc ý nhân. Hắc ý nhân lớn tiếng nói: “Là thiếp! Đi mau!”

Nam Cung Khiếu Không ngăn ra, người lên tiếng chính là Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc. Lan Ngọc kéo khăn che mặt xuống, Nam Cung Khiếu Không ngăn ra nhìn nàng, trong chớp mắt lòng ngổn ngang trăm mối, đột nhiên cắn răng nói: “Ta không thể đi được!”

Lan Ngọc nói gấp: “Giờ mà không đi, thì không còn cơ hội nữa!”

Nam Cung Khiếu Không buông một tiếng thở dài, người đã lạng không nhảy lên, nhanh như chớp đã tới vách tường ngoài hai trượng, đưa tay gỡ trường kiếm của mình xuống. Lộn người ra sau kiếm rồi vỗ rít lên một tiếng, hàn khí lạnh buốt, đâm về phía thanh y nhân.

Thanh y nhân đau tới mức gần như đứng không vững nữa, mắt thấy trường kiếm đâm về phía mình, liền cắn chặt răng, không thềm né tránh, cũng đâm kiếm về phía Nam Cung Khiếu Không, là chiêu lưỡng bại câu thương. Nam Cung Khiếu Không người ở trên không trung, kiếm gạt ngang trường kiếm của thanh y nhân, hai thanh kiếm chạm nhau, trường kiếm của thanh y nhân bị gạt ra, tất cả mọi động tác đều hoàn thành trong chớp mắt.

Thanh y nhân đứng như trời trồng, mồ hôi trên trán trên chóp mũi không ngừng rịn ra, chỗ bị đao hoa ám khí đánh vào ở bụng và hai chân chậm chậm tràn máu đỏ tươi ra bên ngoài, trường kiếm của Nam Cung Khiếu Không đã kề lên cổ của y.

Đạm Thai Thiên Khánh không chút nhúc nhích ngã lặn ra đất, đã hôn mê bất tỉnh.

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nhìn thanh y nhân: “Hiện giờ cảm thấy thế nào?”

Thanh y nhân cười lạnh đáp: “Chẳng thế nào cả, ngươi muốn gì?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Hình như hiện giờ ta có thể giết ngươi bất kỳ lúc nào.”

Thanh y nhân cười nói: “Vậy sao ngươi còn không động thủ?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Ngươi không sợ chết ư?”

Thanh y nhân cười lạnh: “Ta sợ, rất sợ, nhưng ta biết ngươi tuyệt không dám giết ta.”

Nam Cung Khiếu Không im lặng một lát, chậm rãi mỉm cười nói: “Ngươi rất thông minh.”

Thanh y nhân: “Ta không quá ngu thôi, nếu như ta là ngươi, sẽ tuyệt đối không làm chuyện ngu xuẩn.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Được rồi, vậy nếu không ngại chúng ta làm một giao dịch.”

Thanh y nhân nói: “Được thôi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Đem giải được ra, tiễn chúng ta ra ngoài, giải tán mèo con chim sẻ đường của ngươi, theo ta đi nhận tội, ta đảm bảo cho ngươi một con đường sống.”

Thanh y nhân cười cười, rồi đột nhiên không kìm được cười thật lớn, cười tới toàn thân run rẩy, máu tươi không ngừng chảy ra.

Nam Cung Khiếu Không nhìn y chăm chăm, chậm rãi nói: “Buồn cười lắm hả?”

Thanh y nhân nhin cười đáp: “Quả thực là quá buồn cười.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Có gì đáng cười?”

Thanh y nhân cười đáp: “Hiện giờ mạng của ta trong tay ngươi, ngươi có thể giết ta bất kỳ lúc nào, đúng thế không?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Nhân quang của ngươi được lắm, không ngờ chuyện rõ ràng như vậy cũng có thể nhìn ra!”

Thanh y nhân gật đầu, than: “Đáng tiếc hình như nhân quang của ngươi kém một chút.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Vậy sao?”

Thanh y nhân mỉm cười hỏi: “Ngươi biết thế nào là Ngô Công cổ không?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Biết một chút.”

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Ngươi có biết giải được ở đâu không?”

Nam Cung Khiếu Không hơi ngẩn ra, đột nhiên mỉm cười nói: “Ta nghĩ nhất định ở trên người ngươi.”

Thanh y nhân thở dài: “Ngươi nhầm rồi, ta không hề mang giải được ở trên người.” Rồi ý lại cười nói: “Huống chi, cho dù ở trên người ta, thì hiện giờ trên người ta có mười mấy cái bình nhỏ, đều là kỳ độc trong thiên hạ, nếu ngươi dùng sai bất kỳ một loại nào, hậu quả ngươi có thể tưởng tượng được đó.”

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng nói: “Ta có thể giết ngươi trước, sau đó lại đi tìm Bách Độc Lão Nhân lấy giải được.”

Thanh y nhân lại không kìm được bật cười, giống như kiếm không phải kề trên cổ mình, mà là trên cổ Nam Cung Khiếu Không vậy. Nam Cung Khiếu Không nhủ mảy lạnh lùng nhìn y.

Thanh y nhân thờ dài một tiếng: “Xem ra người còn chưa hiểu Ngô Công cổ lắm, loại cổ độc này, ta có thể làm nó phát tác bất kỳ lúc nào. Cho dù ta chết rồi, cách ba ngày nó sẽ phát tác một lần, loại tư vị cắn gan xé phổi đó, đủ cho người tự rạch bụng moi gan của mình, người có tin hay không?”

Nam Cung Khiếu Không thầm hít một hơi, quay đầu nhìn Lan Ngọc. Lan Ngọc ngậy ngốc đứng ở một bên, trong mắt tựa hồ đầy sợ hãi, buồn bã không nói.

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Còn nữa, người biết Bách Độc Lão Nhân ở đâu không, trong ba ngày, người có thể tới được Miêu Cương ngoài ngàn dặm lấy giải được không?”

Nam Cung Khiếu Không cắn chặt răng, cổ tay run lên, mũi kiếm sắc bén đã rạch một đường máu trên cổ của thanh y nhân, máu tươi tuôn theo mũi kiếm chảy xuống như con giun.

Thanh y nhân cười cười: “Có phải là người muốn giết ta không?”

Nam Cung Khiếu Không thầm thở dài, đột nhiên hắn không biết phải làm như thế nào.

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Ở nơi này cơ quan trùng trùng, hơn nữa đông đảo cao thủ mai phục ở đây, nếu như ta chết rồi, ta đảm bảo các người tuyệt đối không thoát ra được, người có tin không?”

Nam Cung Khiếu Không sắc mặt trầm xuống, đột nhiên động sát cơ, cười lạnh nói: “Ta có thể thử một lần!”

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Người đương nhiên là có thể thử một lần, kiếm của người ở ngay trên cổ của ta, vì sao còn không động thủ.”

Lan Ngọc đột nhiên cười nói: “Giết y đi! Cho dù có chết, thiếp cũng chết cùng chàng!”

Nam Cung Khiếu Không ngẩn người, cười khổ một tiếng, nếu như vừa rồi hắn còn có ý nghĩ đồng quy vu tận với thanh y nhân, nhưng nghe thấy câu nói này của Lan Ngọc, hắn lập tức đã không còn nghĩ như thế nữa.

Hắn đã không phải với Lan Ngọc một lần, hôm nay Lan Ngọc bất chấp ân oán trong quá khứ tới cứu mình, hắn làm sao có thể để một nữ nhân lại bị liên lụy cùng mình chết ở chỗ này?! Nam Cung Khiếu Không thờ dài: “Người muốn như thế nào?”

Thanh y nhân cười lạnh: “Nếu ta là người, hiện giờ bỏ kiếm xuống, mời ta thoải mái ngồi xuống, sau đó hãy thương lượng cũng không muộn.”

Nam Cung Khiếu Không ngẩn ra, câu nói này hình như vừa rồi bản thân mới nói qua. Hắn không khỏi cười khổ: “Trí nhớ của người không tệ.”

Thanh y nhân nói: “Hiện giờ có phải người đã đồng ý bỏ kiếm, mời ta ngồi xuống nói chuyện không?”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Được! Bất quá ta phải điểm huyệt của người trước mới có thể thả người ra, người thấy thế nào?”

Thanh y nhân chẳng cần suy nghĩ đáp ngay: “Được!”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta chỉ điểm hai huyệt thiên xu, khí hải của người thôi, sẽ không có ảnh hưởng gì.”

Thanh y nhân mỉm cười nói: “Mời!” Khách khí cứ như là mời khách uống rượu vậy.

Thanh kiếm dài ba xích bảy tấc vẫn kề lên trên cổ thanh y nhân, Nam Cung Khiếu Không khẽ cong khuỷu tay, tay trái điểm gấp lên hai huyệt thiên xu, khí hải của thanh y nhân. Ngay lúc hắn cong khuỷu tay lại, trọng tâm đã không ở trên kiếm nữa, thanh y nhân đột nhiên xoay người, động tác nhanh như chớp, nhào thẳng vào giữa ngực Nam Cung Khiếu Không, khuỷu tay trái thúc thẳng vào tiểu phúc của Nam Cung Khiếu Không.

Lan Ngọc đứng bên cạnh kinh hãi.

Nhưng Nam Cung Khiếu Không lại giống như đã dự liệu sẵn, trường kiếm kề lên vai thanh y nhân, tay trái đặt lên khuỷu tay gạt tới của thanh y nhân, tung mình lên không, đột nhiên mỉm cười đứng ở đối diện thanh y nhân, trường kiếm trong tay vẫn đặt vững trên cổ thanh y nhân.

Thanh y nhân khẽ thở dài một tiếng, dáng vẻ hình như rất thất vọng. Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Hiện giờ ta vẫn điểm huyết thiên xu và khí hải của ngươi, ngươi không ngại thì cứ thử lần nữa.”

Thanh y nhân lắc đầu, cười khổ nói: “Không cần nữa.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười, thông thả ra tay, điểm lên hai huyết khí hải và thiên xu của thanh y nhân. Thanh y nhân chẳng hề nhúc nhích, Nam Cung Khiếu Không đột nhiên đưa tay kéo khăn che mặt của thanh y nhân xuống, một khuôn mặt trẻ trung trắng trẻo xuất hiện trước mặt, một đôi mắt xéch, hai hàng mi kiếm, sống mũi thẳng tắp. Nam Cung Khiếu Không gạt đầu, mỉm cười nói: “Quả nhiên rất giống Sở Anh Bố.”

Thanh y nhân hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Sở Anh Bố, mời, mời ngồi.”

Sở Anh Bố gạt đầu, thông thả tìm ghế ngồi xuống.

Nam Cung Khiếu Không ngồi xuống, mỉm cười nói: “Hiện giờ chúng ta đã có thể đoán rồi.”

Sở Anh Bố gạt đầu.

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ngươi hẳn là biết thủ pháp điểm huyết của Nam Cung gia ta khác với phần đông, cho nên ngươi không cần suy tính kéo dài thời gian xung phá huyết đạo.”

Sở Anh Bố gạt đầu: “Ta biết rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nếu ta là ngươi, hiện giờ nên gắng sức tranh thủ thời gian, ‘đào hoa tiếu’ của Đào Hoa Tiên Tử mặc dù không có độc, nhưng chảy máu quá nhiều cũng chết đấy.”

Sở Anh Bố gạt đầu: “Đúng thế.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Như vậy bây giờ ngươi đem giải được cổ độc giao ra, rồi tiễn chúng ta ra ngoài, được chứ?”

Sở Anh Bố nói: “Được, sau đó thế nào?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Giao Du Mộng Điệp ra, sau đó ngươi đi theo ta nhận tội, giải tán mãnh hộ thần ưng đường của ngươi, ta đảm bảo cho ngươi bình an vô sự, ngươi thấy thế nào?”

Sở Anh Bố lạnh nhạt nói: “Đừng mơ.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài, nói: “Được rồi, vậy ta lùi một bước, ngươi cho ta giải được giao Du Mộng Điệp ra, rồi đưa chúng ta ra ngoài, thế nào?”

Sở Anh Bố cúi đầu trầm tư hồi lâu, chậm rãi nói: “Được thôi.” Rồi chậm rãi móc một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc từ trong ngực ra, ném cho Nam Cung Khiếu Không: “Đây chính là giải được.”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười: “Chẳng phải ngươi nói giải được không mang trên người sao?”

Sở Anh Bố thản nhiên: “Chẳng lẽ ngươi chưa nghe qua câu binh bất yếm trá?”

Nam Cung Khiếu Không lạnh lùng nói: “Làm sao ta tin được ngươi?”

Sở Anh Bố chậm rãi móc từ trong lòng ra mấy cái bình nhỏ, đặt ở trên bàn nói: “Trong mấy cái bình này có giải được, giải được trong bình màu đỏ giải độc trong bình màu đỏ, màu xanh thì giải độc trong bình màu xanh, ngươi đã hiểu chưa?”

Nam Cung Khiếu Không nhú mày nhìn Lan Ngọc, Lan Ngọc gạt đầu, Nam Cung Khiếu Không ngửa cổ nuốt giải được trong bình xuống. Hỏi: “Du Mộng Điệp đâu?”

Sở Anh Bố vỗ tay, đột nhiên xuất hiện một tên hắc y nhân, Sở Anh Bố Nói: “Đi đưa Du cô nương tới đây.”

Hai tên hắc y nhân đưa Du Mộng Điệp tới đại sảnh. Du Mộng Điệp cúi đầu xuống, giống như hôn mê. Nam Cung Khiếu Không nhíu mày hỏi: “Cô ấy làm sao vậy?”

Sở Anh Bố hồ húng đáp: “Chỉ điểm thủy huyết của cô ấy thôi, đi ra rồi các người có thể tự giải được.”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm đứng dậy, trường kiếm lên gác lên cổ Sở Anh Bố cười lạnh: “Làm sao ta có thể tin người được? Người giải ngay bây giờ đi!”

Sở Anh Bố lạnh lùng nói: “Không được! Nếu như cô ấy tỉnh lại, các người liên thủ đối phó với ta, thì ta làm thế nào?”

Nam Cung Khiếu Không thềm hít một hơi, cắn răng nói: “Được, giờ thì đưa chúng ta ra ngoài!”

Hai tên hắc y nhân kẹp Du Mộng Điệp, Nam Cung Khiếu Không giữ Sở Anh Bố, Lan Ngọc theo ở phía sau. Rẽ qua mấy ngã trong đường ngầm, tới cửa ra ở phía trước, không ngờ lại là một khu nghĩa địa.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

103. Chương 103: Cổ Độc Cẩn Tim.

Vàng trắng cong chiếu lên khu nghĩa địa, vô số phần mộ nhô lên như bánh bao, cổ đại khô héo, âm đạm mà lại quỷ dị. Hạt sương làm ướt cổ đại, tịch mịch và hoang vu không sao tả xiết.

Thế giới ở bên ngoài lại khác hẳn với ở bên trong, mặt đất sáng loáng lại dễ chịu. Bên ngoài là một vùng hoang vu, trong không khí mang chút hơi lạnh tươi mát của sáng sớm.

Tên hắc y che mặt thả Du Mộng Điệp ra, Lan Ngọc đưa tay giữ lấy nàng, nhẹ nhàng giải khai huyết đạo. Du Mộng Điệp ngơ ngẩn mơ màng nhìn mọi thứ trước mắt, tựa như không biết mình đang ở đâu.

Nam Cung Khiếu Không cầm chậm thu trường kiếm lại, kiếm vào trong vỏ, viên minh châu trên thanh kiếm lóe sáng trong bóng đêm.

Sở Anh Bố khẽ thở ra một hơi, cười lạnh rồi chậm chậm lui vào trong đường ngầm. Cửa đá ở đường ngầm lặng lẽ trượt ra, trên tảng đá xanh cổ đại um tùm, nhìn từ bên ngoài lại không hề thấy bất kỳ chút dấu vết nào.

Lan Ngọc hoang mang nhìn ánh trăng, ánh mắt tựa hồ cũng mơ màng như Du Mộng Điệp.

Nam Cung Khiếu Không cười nói: “Chúng ta đi thôi.”

Lan Ngọc chẳng lên tiếng, cứ như không nghe thấy vậy.

Nam Cung Khiếu Không đi tới một bước, mỉm cười gọi: “Ngọc Nhi?”

Lan Ngọc thở dài, lầm bầm nói: “Thiếp nghe thấy rồi, thiếp có điếc đâu.”

Nam Cung Khiếu Không nắm lấy tay nàng, tay nàng lạnh như băng khẽ nắm trong tay hắn, nhưng lại tựa như chẳng hề có tri giác vậy.

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày nói: “Nàng làm sao vậy?”

Lan Ngọc giãy khỏi tay hắn, lạnh lùng nói: “Chàng dẫn cô ta đi đi, thiếp chẳng phải là thế nào với chàng, sao có thể theo chàng đi tới đâu!?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài, nói: “Có lẽ trước đây không phải, nhưng bây giờ thì phải rồi, ta đi đâu, thì nàng phải tới đó!”

Lan Ngọc cười lạnh lùng, nói: “Chàng tới Tỉnh Nam trang, thiếp cũng tới Tỉnh Nam trang?”

Nam Cung Khiếu Không gạt đầu, trong ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu, nói: “Ta tới Tỉnh Nam trang, nàng đương nhiên cũng phải tới Tỉnh Nam trang! Mười lăm năm trước ta bỏ rơi nàng, lần này ta tuyệt không thể bỏ mặc không quan tâm tới nàng nữa!”

Lan Ngọc chậm chậm quay đầu nhìn thẳng vào hắn, hỏi: “Thật sao?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Thật!”

Lan Ngọc hỏi: “Chàng không lừa thiếp?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nếu ta lừa nàng, thì sẽ bị kiếm nhọn đâm thủng...” Miệng hắn đột nhiên bị Lan Ngọc che lấp.

Lan Ngọc nhìn hắn, trong mắt đột nhiên có lệ thủy tràn ra, nhưng lại mỉm cười: “Chàng đừng nói! Thiếp không muốn chàng thê nặng như vậy! Có lời này của chàng là thiếp thấy đủ rồi! Thiếp biết chỗ khó của chàng, chỉ cần có thể được theo chàng, có danh phận hay không thiếp đều không để ý!”

Vành mắt Nam Cung Khiếu Không đột nhiên cũng ướt đầm, đưa tay lau nước mắt bên gò má của nàng, giọng cười nói: “Nàng yên tâm, lần này ta nhất định sẽ cho nàng một danh phận!”

Lan Ngọc gật mạnh đầu.

Du Mộng Điệp dựa vào trong lòng Lan Ngọc, ngây ngốc nhìn hai người bọn họ nói chuyện, ánh mắt mơ màng.

Nam Cung Khiếu Không nhú mày lại, gọi khẽ: “Du thế muội?”

Du Mộng Điệp khẽ “hả” một tiếng, nhưng ánh mắt vẫn mơ màng như vậy.

Nam Cung Khiếu Không kinh hãi, lại gọi một tiếng nữa, Du Mộng Điệp tựa hồ không nhận ra.

Nam Cung Khiếu Không hít sâu một hơi, nhìn cửa ngòm đã bị đóng kín, nghiêng chặt răng, ngẩng đầu lên nói: “Chúng ta mắc lừa rồi.”

Lan Ngọc cười khở một tiếng, gật đầu nói: “Xem ra đúng thế thật.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Nơi này không phải chỗ nên ở lâu, chúng giờ hiện giờ vẫn nên trở về khách sạn Duyệt Lai cho thật mau, mời Hiên Viên thế bá nghĩ biện pháp.”

Lan Ngọc gật đầu.

Bóng đêm đen như mực, mặt trăng cũng không biết đã trốn vào nơi nào, đột nhiên truyền tới từng tiếng gà trống gáy.

Hiên Viên Hoảng lo lắng thở dài, chậm rãi rót rượu, đưa tay vịn bắc đèn ảm đạm lên, ngọn lửa bốc lên trên, trong phòng tức thì sáng lên một chút.

Tiểu Hồ Tử đã ngủ say, Liễu Thanh Thanh mặc cả y phục nghiêng người nằm hướng về trong giường, không biết đã ngủ chưa.

Hiên Viên Hoảng nghiêng đầu nhìn hai đứa bé hồi lâu, biểu tình trong ánh mắt ôn nhu mà phức tạp. Lâu lắm mới quay đầu đi nhìn ra mảnh tối om ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn về phương xa.

Vào thời khắc này, lại một lão nhân như thế, ông ta đang đợi cái gì? Trong lòng đang suy nghĩ gì?

Có phải là con người tới độ tuổi nhân định, thì sẽ không buồn ngủ nữa, mà thường thường nhớ lại những ngày tháng trước kia không?

Bên ngoài đột nhiên có hai tiếng động nhẹ khẽ vang lên, tựa hồ có hai người từ bên ngoài tường nhảy vào. Nhưng ở trong tai Hiên Viên Hoảng, lại nghe ra rõ ràng một tiếng nặng còn một tiếng nhẹ vô cùng, hình như là có một người thân vác nặng nhảy qua tường.

Hiên Viên Hoảng nhú mày, lại chăm nhăm rót rượu, nhẹ nhàng nhắc chén lên, sau đó ông ta liền nghe thấy tiếng gõ cửa.

Nam Cung Khiếu Không khẽ đẩy cửa ra, Lan Ngọc ôm Du Mộng Điệp vội bước đi vào.

Hiên Viên Hoảng nhú mày, Liễu Thanh Thanh ở trên giường thì đã ngồi dậy, đôi mắt sáng kinh ngạc nhìn Lan Ngọc và Du Mộng Điệp chậm chậm.

Lan Ngọc đặt Du Mộng Điệp Xuống, Du Mộng Điệp đứng ngậy ra trong phòng, ánh mắt mơ màng mà ngậy ngốc.

Hiên Viên Hoảng nhìn Du Mộng Điệp, khẽ gọi: “Du nha đầu.”

Du Mộng Điệp đáp: “Hả.”

Hiên Viên Hoảng lại gọi: “Du nha đầu.”

Du Mộng Điệp kỳ quái nhìn Hiên Viên Hoảng, nhưng lại giống như không quen biết vậy.

Hiên Viên Hoảng thâm thở dài, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nói với Nam Cung Khiếu Không: “Để nó ngồi xuống đi.”

Lan Ngọc kéo tay Du Mộng Điệp, đi tới trước bàn, kéo ghế ra rồi ấn lên vai nàng nói: “Ngồi xuống đi.” Du Mộng Điệp nghe lời ngồi xuống, trên mặt vẫn một vẻ hoang mang.

Hiên Viên Hoảng thở dài hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài đem sự tình kể tỉ mỉ một lượt, Hiên Viên Hoảng trầm tư, chậm chậm gật đầu.

Hiên Viên Hoảng nhìn Lan Ngọc hỏi: “Cô chính là Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc?”

Lan Ngọc khẽ cắn môi, gò má ửng hồng, cúi đầu đáp: “Chính là vãn bối.”

Hiên Viên Hoảng khẽ mỉm cười: “Đào Hoa Tiên Tử năm xưa diên đảo chúng sinh, vang danh một thừa. Lão ăn mày ta hôm nay cuối cùng cũng gặp được, quả nhiên là xinh đẹp mê người.”

Lan Ngọc gò má càng hồng, tươi sáng như hoa đào nở rộ trong gió xuân, thẹn thùng nói: “Lão tiên bối nói đùa rồi! Vãn bối cửu ngưỡng phong thái của lão tiên bối, hôm nay mới có duyên gặp được, là Lan Ngọc tam sinh hữu hạnh! Sau này còn mong lão tiên bối chiếu cố nhiều hơn!”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười: “Không cần khách khí, sau này lão khát cái này tới Tỉnh Nam trang ăn xin, còn mong cô thưởng cho mấy miếng cơm ăn, chứ thả chó dữ ra cắn lão ăn mày này là được rồi.”

Lan Ngọc không kìm được phì cười thành tiếng, tức thì thẹn thùng tới mặt đỏ bừng, cúi đầu không nói.

Nam Cung Khiếu Không khẽ thở dài, nói: “Thế bá, Du thế muội...”

Hiên Viên Hoảng xua tay, Nam cung Khiếu Không lập tức ngậm miệng, khó hiểu nhìn Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoảng cười khở một tiếng, nắm tay Du Mộng Điệp, tay đặt lên mạch môn, hồi lâu sau mới buông tay ra. Khẽ thời dài, mỉm cười với Du Mộng Điệp hỏi: “Người là ai?”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc giật mình nhìn Hiên Viên Hoảng, đều nhú mày lại, hai người họ biết, Hiên Viên Hoảng tuyệt đối không hỏi một câu vô duyên vô cớ.

Du Mộng Điệp ngậy ngốc nhìn Hiên Viên Hoảng đáp: “Ta là Du Mộng Điệp.”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Nhà người ở đâu?”

Du Mộng Điệp đáp: “Nhà ta ở Thái Hồ.”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Hiện giờ người có nhiệm vụ gì?”

Du Mộng Điệp ngậy ngốc đáp: “Ta có nhiệm vụ gì?”

Hiên Viên Hoảng thở dài, đổi câu hỏi: “Hiện giờ người muốn giết ai?”

Trong mắt Du Mộng Điệp đột nhiên lộ ra vẻ thù hận, cắn răng nói: “Ta muốn giết Hiên Viên Hoảng!”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc tức thì giật mình, đều xoay đầu kinh ngạc nhìn Du Mộng Điệp.

Hiên Viên Hoảng cười khở một tiếng rồi lại hỏi: “Vì sao người muốn giết ông ta?”

Thù hận trong mắt Du Mộng Điệp càng sâu, cắn hận đáp: “Bởi vì ông ta giết cha của ta, ta nhất định phải giết ông ta để báo thù cho cha!”

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Ta chính là Hiên Viên Hoàng đây.”

Du Mộng Điệp trừng mắt lên, đột nhiên quát lên một tiếng giận dữ, nàng vốn ngồi ngậy ngốc trên ghế chân tay không hề nhúc nhích, lại đột nhiên vọt lên không, nhào thẳng vào Hiên Viên Hoàng ở bàn đối diện, hàn quang lóe lên, trong tay đột nhiên có thể một thanh đoản kiếm, đâm vào yết hầu của Hiên Viên Hoàng.

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc còn trong lúc kinh ngạc, đột nhiên nhìn thấy Du Mộng Điệp ngậy ngốc nhào bổ vào Hiên Viên Hoàng, động tác nhanh tới không ngờ, trong thoáng chốc đều ngã ra.

Trên đoản kiếm lập lòe hàn quang màu xanh biếc, đợi tới khi Nam Cung Khiếu Không nhìn thấy Du Mộng Điệp nhào tới, thì đoản kiếm đã tới yết hầu Hiên Viên Hoàng.

Nhưng Hiên Viên Hoàng ngồi ở đối diện đột nhiên không thấy đâu nữa.

Du Mộng Điệp đâm kiếm tới, nhưng phía trước đột nhiên lại không thấy bóng dáng của Hiên Viên Hoàng đâu nữa, đằng sau một bàn tay đã nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cầm kiếm của nàng, khẽ điểm lên huyệt ngủ. Đầu Du Mộng Điệp ngã ra, đoản kiếm trong tay rơi xuống đất, người đã ngã vào trong lòng Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Thanh Thanh, đỡ tỷ tỷ của con lên giường nghỉ ngơi.”

Liễu Thanh Thanh vẫn luôn đứng nhìn, nhất thời cũng ngần ra, Hiên Viên Hoàng phải gọi hai tiếng, mới phản ứng lại, vội vàng chạy tới đỡ Du Mộng Điệp, đặt lên giường đắp chăn vào, rồi ngồi ở bên giường nhìn nàng, nhưng không kìm được âm thầm nhỏ lệ.

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc lúc này mới tỉnh lại, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán, hỏi: “Thế bá, chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nói: “Người đã nghe tới nhiếp hồn thuật chưa?”

Nam Cung Khiếu Không giật mình, hỏi: “Đây chẳng lẽ chính là nhiếp hồn thuật của Ma giáo năm xưa?”

Hiên Viên Hoàng lặng lẽ gật đầu.

Nam Cung Khiếu Không lẩm bẩm: “Điều.. điều này làm sao có thể?”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Không chuyện gì là không thể hết, ma giáo mặc dù đã bị tiêu diệt, nhưng đây đúng là nhiếp hồn thuật.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, hẳn cũng đã nghe nói tới Nhiếp Hồn Thuật, năm xưa ma giáo hoành hành thiên hạ, môn công phu này đã chấn kinh giang hồ. Người trúng phải nhiếp hồn thuật, tâm trí mất cả, sẽ quên hết sạch tất cả, bất kể là kẻ thi thuật muốn bảo nàng làm gì, nàng đều sẽ đi làm không chút do dự.

Nam Cung Khiếu Không cúi đầu nói: “Ma giáo đã bị diệt gần trăm năm, không ngờ còn để lại môn công pháp làm người ta nghe mà kinh hãi này, không biết kẻ thi thuật là ai. Thế bá, chúng ta phải cứu Du thế muội như thế nào đây?”

Hiên Viên Hoàng hơi trầm tư một chút, rồi thở dài nói: “Điều này người không cần phải lo lắng, lão ăn mày tự có cách giải cứu, điều ta lo lắng lại là người.”

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày nói: “Con ư?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, chậm rãi nói: “Người qua đây, lão ăn mày bắt mạch cho người.”

Nam Cung Khiếu Không vội đi tới, ngón tay của Hiên Viên Hoàng đặt trên mạch môn của Nam Cung Khiếu Không, im lặng hồi lâu. Một lúc sau mới buông một tiếng thở dài: “Người ngồi xuống đi.”

Nam Cung Khiếu Không trong lòng đột nhiên xẹt qua một cảm giác không lành, thậm chí chặt chẽ, cố gượng cười nói: “Thế bá, làm sao rồi?”

Hiên Viên Hoàng than: “Người trúng Ngô Công cổ mất rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Vâng, nhưng con đã dùng giải dược rồi.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Thứ người dùng không phải là giải dược.”

Lòng Nam Cung Khiếu Không tức thì trầm xuống, hắn đột nhiên hiểu ra vì sao Sở Anh Bỏ lại sảng khoái cấp cho hắn cái gọi là ‘giải được’, rồi vì sao lại sảng khoái thả Du Mộng Điệp ra như vậy.

Hiên Viên Hoàng than: “Người dùng vào là một thứ Hấp Huyết cổ càng độc hơn, loại cổ độc này càng đáng sợ càng lợi hại hơn Ngô Công cổ.”

Mặt Nam Cung Khiếu Không tức thì trắng bệch, mồ hôi lạnh từ trên trán cuộn cuộn lăn xuống.

Sắc mặt Lan Ngọc cũng tái đi, ngây ngốc hết nhìn Nam Cung Khiếu Không lại nhìn Hiên Viên Hoàng, nhất thời không biết làm thế nào.

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Bất quá người cũng không cần lo lắng, hai thứ cổ độc này mặc dù làm người ta thống khổ vạn phần, nhưng trong thời gian ngắn không lấy được cái mạng của người.”

Nước mắt Lan Ngọc đã chảy dài, nói: “Lão tiền bối, nhưng loại cổ độc này văn bối cũng đã nghe tới, khi phát tác còn khó chịu hơn cả chết, lão tiền bối có biện pháp gì hay không?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, cười khổ đáp: “Gặp phải chuyện này, chẳng ai có thể làm gì cả, đau đớn thì sẽ phải chịu, bất quá lão ăn mày có thể đảm bảo, hắn không chết được.”

Lan Ngọc sắc mặt vui mừng, hỏi ngay: “Lão tiền bối có biện pháp gì?”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Lão ăn mày thì có biện pháp gì chứ, có điều...”

Lan Ngọc vội hỏi: “Có điều làm sao?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên bật cười, sắc mặt bình tĩnh, thản nhiên nói: “Sinh tử hữu mệnh phú quý tại thiên, đại trượng phu chết thì chết thôi...” Hắn đột nhiên nhìn Lan Ngọc lại chằm chằm cúi đầu xuống: “Chỉ tiếc cho nàng...”

Lan Ngọc đột nhiên nghiêng răng cắn đứt lời hắn, lớn tiếng nói: “Chàng đừng nói nữa! Chàng chết thiếp cũng chẳng sống thừa!”

Hiên Viên Hoàng đột nhiên cười khà khà: “Lão ăn mày đã nói rồi, hắn không chết được đâu.”

Nam Cung Khiếu Không cười cười, tựa hồ chẳng hề để ý, đường đường là trang chủ của Tỉnh Nam trang, nếu xem nặng sinh tử như thế, há chẳng phải làm người ta chê cười!

Nhưng Lan Ngọc lại trán đầm mồ hôi, nói: “Lão tiền bối, người mau nói đi, có biện pháp gì?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Người nói xem?”

Lan Ngọc cắn răng nói: “Lão tiền bối, giờ văn bối dẫn người đi, văn bối biết lối vào địa cung của Sở Anh Bỏ, chỉ cần bắt được y, không sợ y không giao ra giải được!”

Hiên Viên Hoàng chỉ cười, bình thản nói: “Nếu người là Sở Anh Bỏ, giờ người còn ở lý nơi đó sao?”

Lan Ngọc lập tức ngây ra.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

104. Chương 104: Nhiếp Hồn Đại Pháp.

Hiên Viên Hoàng cười nhạt: “Hai loại cổ độc này mặc dù lợi hại, nhưng chẳng phải là không ai có thể giải được, theo lão ăn mày biết, Miêu Cương Bách Độc Lão Nhân kia hiện giờ ở ngay gần đây.”

Lan Ngọc vui mừng hỏi: “Lão tiền bối có thể tìm được lão ta không?”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Mặc dù ta không thể, bất quá may mà có một người có thể.”

Lan Ngọc vội hỏi: “Ai?”

Hiên Viên Hoàng đáp: “Xà Thiên Tàn.”

Lan Ngọc nhú mày: “Xà Thiên Tàn sao lại có thể quen biết Bách Độc Lão Nhân?”

Hiên Viên Hoảng cười: “Xà Thiên Tàn si mê độc xà, năm đó từng đi khắp thiên hạ tìm kiếm các loại xà kỳ dị, có một lần tới Miêu Cương, ở trong thâm sơn xảo ngộ Bách Độc Lão Nhân, hai người đều là kẻ dùng độc vật, liền hẹn nhau đấu pháp. Kết quả là đấu ba ngày ba đêm lại không phân được cao thấp, cùng mền tài nhau, hai người liền kết thành hảo hữu.”

Lan Ngọc lẩm bẩm: “Chuyện lão tiền bối biết được đúng là không ít...” Nói xong thì biết đã lỡ lời, thềm thềm len lén nhìn Nam Cung Khiếu Không một cái. Nhưng Nam Cung Khiếu Không chỉ mỉm cười không nói.

Hiên Viên Hoảng cười: “Đợi người sống đến cái tuổi của ta đây, chuyện biết được tất nhiên sẽ nhiều.”

Lan Ngọc đột nhiên hít một hơi khí lạnh, cau mày nói: “Nhưng mà lão tiền bối, Xà Thiên Tàn từ sau khi phản bội mãnh hổ thần ưng đường thì hành tung quỷ bí, sợ là khó mà tìm được!”

Hiên Viên Hoảng chỉ mỉm cười không nói gì cả.

Lan Ngọc hỏi: “Lão tiền bối thế này là có ý gì?”

Hiên Viên Hoảng nhìn nàng xong, lại quay sang nhìn Nam Cung Khiếu Không, mỉm cười nói: “Không sao đâu, Phương huynh đệ có ân cứu mạng với hần, Xà Thiên Tàn là kẻ trọng nghĩa khí, ta đoán chừng nếu đêm nay không tới thăm viếng, thì tối mai ắt sẽ tới!”

Lan Ngọc gật đầu, đột nhiên nói: “Nhưng mà lão tiền bối, Xà Thiên Tàn nhất định có thể tìm được Bách Độc Lão Nhân sao? Nếu như lão ta không tìm được thì làm thế nào?”

Hiên Viên Hoảng rót rượu róc rách, mỉm cười nói: “Người yên tâm đi, Bách Độc Lão Nhân cả đời chỉ có một bằng hữu là Xà Thiên Tàn, nếu như lão ta tới nơi này, nhất định sẽ gặp mặt Xà Thiên Tàn... nói không chừng hiện giờ bọn họ đang ở cùng nhau đó.”

Lan Ngọc đột nhiên lại nhớ tới chuyện gì, sắc mặt tức thì tái đi, chầm chậm nói ra: “Nhưng lão tiền bối, sao Sở Anh Bố lại có thể có cổ độc của Bách Độc Lão Nhân?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười đáp: “Người hoài nghi Bách Độc Lão Nhân cũng gia nhập cái tổ chức đó?”

Lan Ngọc chầm chậm gật đầu, nếu Bách Độc Lão Nhân đúng là gia nhập mãnh hổ thần ưng đường, thì khả năng giải độc cho Nam Cung Khiếu Không là rất nhỏ. Cho dù Xà Thiên Tàn là hảo hữu chí giao của lão ta, sợ rằng lão ta cũng khó mà ra tay giúp đỡ.

Hiên Viên Hoảng cười: “Bách Độc Lão Nhân tính cách quái đản, không cầu danh lợi, ẩn cư ở Bách Độc cốc Miêu Cương, lão ta không thể gia nhập cái tổ chức này đâu.”

Lan Ngọc cau mày: “Vậy chẳng lẽ là tên đồ đệ Độc Thủ Đồng Tử của lão?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Độc Thủ Đồng Tử kỳ thực cũng là thân sinh nhi tử của Bách Độc Lão Nhân, theo lão ăn mày đoán, Bách Độc Lão Nhân chừng là bởi vì chuyện này mà tới đây.”

Lan Ngọc tức thì vui mừng, không kìm được nắm lấy tay Nam Cung Khiếu Không: “Quá tốt rồi! Lần này chàng được cứu rồi.”

Nam Cung Khiếu Không cười nhẹ nhàng, trong mắt lộ ra vẻ dịu dàng, nhỏ giọng nói: “Thế bá ở đây, không được bừa bãi.” Lan Ngọc vội vàng buông tay hần ra, mặt đã thẹn tới mức đỏ bừng, đẹp tựa hoa đào, cúi đầu vờ vạt áo của mình nửa ngày trời không dám ngẩng đầu lên.

Hiên Viên Hoảng cười khà khà: “Chuyện của đám trẻ tuổi các người, lão ăn mày coi như không nhìn thấy gì hết! Ài, thật là tiếc, cũng chẳng có ai chịu tới nắm hai bàn tay già của lão ăn mày này.”

Liễu Thanh Thanh không nhịn được đột nhiên phì cười, Lan Ngọc mặt càng thẹn đỏ dữ hơn, đầu càng cúi thấp.

Nam Cung Khiếu Không buông một tiếng thở dài, chầm chậm ngồi xuống, nhìn Du Mộng Điệp đang ngủ say trên giường, thở vắn than dài không thôi.

Hiên Viên Hoảng nhìn hẩn rất lâu, ngửa cổ uống cạn chén rượu, khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt chăm chú vào đằng xa, không nói một lời.

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày hỏi: “Thế bá, người... làm sao vậy? Có phải là Nhiếp Hồn Thuật mà Du thể muội trúng phải khó cứu được?”

Hiên Viên Hoảng chậm chậm lắc đầu, trên mặt đầy vẻ bi thương, nói: “Vừa rồi người thở vắn than dài làm cho lão ăn mày nhớ tới cha của người...”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên cúi đầu xuống, lặng lẽ không nói.

Hiên Viên Hoảng nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, lại nốc cạn một chén rượu mới chậm rãi nói: “Muội muội của người năm xưa rời nhà bỏ đi, cha của người gặp lão ăn mày, chính là cái vẻ mặt như của người vừa rồi... sau này trước khi y qua đời, trong lòng càng thêm bi thương...”

Nam Cung Khiếu Không cúi đầu xuống, không nói một lời, vành mắt đỏ bừng, hai hạt lệ châu to như hạt đỗ đột nhiên rơi xuống mặt đất.

Hiên Viên Hoảng buông một tiếng thở dài, nói: “Cả đời này ta chỉ có mấy người hảo hữu chí giao, cha của người... y nếu mà bỏ được chút thể diện xuống, thì đã chẳng chết sớm như thế, có lẽ hiện giờ còn có thể bồi lão ăn mày uống mấy chén...”

Nước mắt Nam Cung Khiếu Không đột nhiên như hạt châu đứt dây, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Liêu Thanh Thanh ngây ngốc ngồi bên giường, nước mắt cũng lặng lẽ chảy xuống.

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Thôi vậy, không nói chuyện này nữa, về phần Du nha đầu trúng phải Nhiếp Hồn Thuật, thì càng không phải lo lắng.”

Nam Cung Khiếu Không len lén lau nước mắt, vành mắt đỏ bừng, gượng cười nói: “Thế bá có lương sách gì?”

Hiên Viên Hoảng nhìn Du Mộng Điệp nói: “Muốn để Du nha đầu tỉnh lại, thì phải tìm được Độc Cô Quy Hải, ngoài ra còn có một biện pháp khác.”

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày: “Độc Cô Quy Hải? Thế bá nói chính là Bắc Hải Thần Quân?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu: “Đúng thế!”

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày nói: “Người này...”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Người này mặc dù tính tình cô độc, đứng giữa chính tà, nhưng nếu nhìn thấy Du nha đầu trúng phải Nhiếp Hồn Thuật, thì lão lại không thể không cứu.”

Nam Cung Khiếu Không càng nhíu chặt mày, không hiểu hỏi Hiên Viên Hoảng: “Vì sao vậy?”

Hiên Viên Hoảng thờ dài: “Bởi vì Nhiếp Hồn Thuật nhất định là do lão ta truyền cho Sở Anh Bố!”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ma giáo bị diệt đã gần trăm năm, vì sao ông ta biết được Nhiếp Hồn Thuật?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười, chậm rãi nói: “Đây vốn là một bí mật cực lớn của võ lâm, biết được chuyện này, sợ là chỉ có một mình lão ăn mày này thôi.”

Nam Cung Khiếu Không chần chừ nói: “Chuyện này...” Bỗng nhiên hẩn không biết có nên hỏi cái bí mật này không.

Hiên Viên Hoảng thở dài, hờ hững nói: “Nếu người còn không ra, lão ăn mày sẽ đem cái bí mật này nói ra đấy.”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc nhíu mày, không hiểu là câu này của Hiên Viên Hoảng nói với ai. Liêu Thanh Thanh càng thêm nghi hoặc, mở tròn hai con mắt kỳ quái nhìn Hiên Viên Hoảng.

Ngoài cửa đột nhiên có một tiếng cười lạnh: “Lão ăn mày thôi, đem cái mồm dơ dáy của lão ngậm lại, cẩn thận bốn thần quân cắt cái lưỡi của lão .”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc giật mình, khi quay đầu nhìn lại, thì cửa phòng tựa hồ bị một trận gió thổi tung, một cái bóng màu tím theo gió bay vào, đợi tới khi nhìn rõ ràng gì người đã đứng ở trước bàn. Một thân hình cao lớn mặc một bộ tím, đầu đội kim quan, sắc mặt nghiêm nghị.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng liếc Hiên Viên Hoàng, tựa hồ bên trong phòng chỉ có một mình Hiên Viên Hoàng, những người khác ông ta căn bản không nhìn thấy.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão quái vật, cả một đêm không ngủ, nắp trên nóc nhà người ta nghe trộm cái gì đấy, còn tưởng lão nghe trộm tân nương tử động phòng.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Lão ăn mày, bốn thần quân muốn thế nào thì thế đó, liên quan chớ gì tới lão!”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Được rồi, là chuyện không liên quan tới lão ăn mày, không biết người đã tìm được đồ đệ bảo bối của người chưa?”

Bắc Hải Thần Quân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn nóc nhà, lạnh lùng không đáp.

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Xem ra người tìm không thấy rồi, bất quá người dạy đồ đệ không tệ đâu, quả nhiên là trò giỏi hơn thầy, hậu sinh khả úy!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng: “Đó cũng là đệ tử của bản thần quân, không cần người chỉ chớ mắng mề!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Được thôi, may mà lão quái vật nhà người còn chưa chết, nếu đã tới rồi, thì giải Nhiếp Hồn Thuật cho Du nha đầu đi.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Du Mộng Điệp nằm trên giường, trừng mắt nói: “Vì sao ta phải giải cho nó.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Khi đồ đệ phạm phải sai lầm, làm sư phụ tất nhiên phải nghĩ biện pháp giải cứu, người nói đúng không?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Nếu ta mặc kệ thì sao?”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Vậy thì người làm lão ăn mày khó ăn nói với Du lão đầu rồi.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh lùng nói: “Bản thần quân cứ mặc kệ đấy, lão ăn mày, vừa rồi người chẳng phải nói còn biện pháp khác ư? Sao người không thử xem?”

Hiên Viên Hoàng thờ dài một tiếng, đột nhiên mỉm cười nói: “Được.”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày: “Không phải lão chuẩn bị dùng ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ đấy chứ?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Lão quái vật người xem như còn có chút kiến thức.”

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc chốc lát, lạnh lùng nói: “Được, ta muốn xem xem ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ của tên tiểu tử Phương Thất kia có thể phá giải Nhiếp Hồn Thuật của ta không!”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Người không muốn lưu lại cái nhân tình này?”

Bắc Hải Thần Quân đáp: “Không muốn, bản thần quân không muốn lưu lại nhân tình cho ai, nợ ai cũng không!”

Hiên Viên Hoàng thở dài lầm bầm: “Chúng ta đều già cả rồi, sao người vẫn còn cái tính thối tha này?”

Bắc Hải Thần Quân chỉ cười lạnh lùng, kim quan dưới ánh đèn phát sáng rực rỡ, tóc muối tiêu đầy đầu không che dấu nổi năm tháng dần trôi, không nói tiếng nào rảo bước đi ra bên ngoài.

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên lên tiếng: “Tiền bối xin dừng bước!”

Bắc Hải Thần Quân đầu cũng chẳng quay lại, lạnh lùng nói: “Người là cái thứ gì mà dám bảo ta dừng bước?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Vân bối chẳng là gì cả, vân bối là Nam Cung Khiếu Không của Tỉnh Nam trang, xin tiền bối dừng bước, chỉ muốn hỏi xem tiền bối có tìm được Sở Anh Bố hay không?”

Bắc Hải Thần Quân vẫn không quay lại, trầm mặc hồi lâu, nói từng chữ một: “Bản thân quân nhất định sẽ tìm được y. Điều này không cần người nhọc lòng!”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Tên Bạch Sát kia...”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Thứ đồ chơi đó đã bị bản thân quân ngắt đầu xuống, treo lên chiều bài của Hồng Tân lâu rồi, các người có hứng thú thì có thể tới xem xem.”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc biến sắc mặt, Hiên Viên Hoàng thì liên tục cười khở, Bắc Hải Thần Quân đã bước nhanh ra khỏi phòng, thân hình như bị gió thổi bốc lên vậy, đột nhiên biến mất không còn tung tích.

Nam Cung Khiếu Không quay đầu lại, hỏi: “Thế bá, ông ta vì sao không chịu cứu Du thế muội?”

Hiên Viên Hoàng cười khở, than: “Cái lão quái vật này cứ có cái thói ấy, nếu như vừa rồi lão ăn mày không nói còn có cách khác, lão ấy nhất định sẽ ra tay cứu giúp.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ông ta muốn thử xem có phải ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ của Phương huynh đệ thực sự phá được Nhiếp Hồn Thuật hay không ư?”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu.

Nam Cung Khiếu Không hít một hơi, hỏi: “Hổ Khiếu Long Ngâm thực sự có thể phá được Nhiếp Hồn thuật?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, nói: “Hẳn là được, nhưng hiện giờ Phương huynh đệ trọng thương chưa lành, sợ là phải đợi mấy ngày nữa.”

Nam Cung Khiếu Không nhíu mày: “Lời của thế bá, con tất nhiên không dám không tin, nhưng vạn nhất...”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Vạn nhất Hổ Khiếu Long Ngâm không phá được Nhiếp Hồn Thuật, thì tới lúc đó lão quái vật nhất định sẽ ra tay cứu giúp, người cứ yên tâm đi.”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm gật đầu, đột nhiên nhíu mày lại, tiếp ngay sau đó ngay cả lỗ mũi cũng run rẩy, trong thoáng chốc sắc mặt đại biến, trên trán trên mũi đã rịn ra mồ hôi dày đặc, nghiêng răng kêu ken két, tức thì mồ hôi to như hạt đậu ở khắp mặt cuộn cuộn chảy xuống.

Hiên Viên Hoàng thầm hít một hơi khí lạnh, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn Nam Cung Khiếu Không chậm chậm nói: “Hồng rồi!”

Lan Ngọc giật mình nhìn Nam Cung Khiếu Không, Liễu Thanh Thanh cũng kinh ngạc há hốc miệng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Sắc mặt Nam Cung Khiếu Không trong chớp mắt đã vàng ệch, rồi lại biến thành trắng nhợt, hai tay cào loạn lên bụng và trước ngực, y phục chất liệu cao quý toàn thân thoáng cái đã bị hằn xé nát, hoàn toàn không chú ý tới thể diện, tựa hồ thần trí đã điên cuồng. Liễu Thanh Thanh đã sợ tới mức hét âm lên, nước mắt không ngừng chảy xuống, ngây ngốc đứng ở trước giường, nhưng không dám nhúc nhích nửa bước.

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên lăn lộn trên mặt đất, mười ngón tay như móc câu, cào ra từng vệt máu ở trên ngực, tựa như muốn móc cả tim gan ra, hàm răng cắn chặt, như muốn cắn nát cả răng, nhưng vẫn không kìm được nhỏ giọng kêu gào.

Hiên Viên Hoàng hít sâu một hơi, nói với Lan Ngọc: “Ta có thể giúp nó trấn trụ cổ độc trước, nhưng trong thời gian này vô cùng quan trọng! Người tới hộ pháp, ngăn vạn lần không thể để người ngoài xông vào.”

Lan Ngọc gấp tới mức mặt đầy mồ hôi: “Lão tiên bối mời mau làm đi! Văn bối sẽ đứng ở cửa, kẻ nào muốn tiến vào trừ khi giết văn bối trước!”

Nam Cung Khiếu Không đang nhỏ giọng kêu gào trên mặt đất con mắt đã lòi ra, đột nhiên đưa tay nắm lấy trường kiếm ở trên bàn, trường kiếm lóe lên quang mang lạnh lẽo, Nam Cung Khiếu Không nghiêng chặt răng, nắm ngược chuôi kiếm, đâm vào bụng mình.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

105. Chương 105: Cứu Tinh.

Bóng người lóe lên, Lan Ngọc cũng không nhìn thấy rõ, trường kiếm đã vào tay Hiên Viên Hoàng. Hiên Viên Hoàng không quay đầu lại, trường kiếm trong tay ném ra đằng sau, ‘chang’ một tiếng, trường kiếm cắm chính xác vào trong vỏ kiếm.

Lan Ngọc đứng ngây ngốc tại chỗ, trố mắt ra nhìn.

Hiên Viên Hoàng không dừng lại chút nào, một tay tóm lấy Nam Cung Khiếu Không đang gào thét trên mặt đất, cổ tay rung lên, Nam Cung Khiếu Không đã bị ném lên cao hơn một con người. Hiên Viên Hoàng đưa tay như ánh chớp xoay hai chân của hắn, Nam Cung Khiếu Không rơi xuống mặt đất, hai chân ngồi khoanh tròn, Hiên Viên Hoàng một tay khẽ đánh vào bả vai của hắn, Nam Cung Khiếu Không chớp mắt xoay tròn người, Hiên Viên Hoàng đánh mạnh một chưởng lên hậu tâm của hắn, nội lực cuộn cuộn không ngừng thuận theo lòng bàn tay trút vào trong cơ thể Nam Cung Khiếu Không.

Tiếng gào thét của Nam Cung Khiếu Không dần dần lắng xuống, tiếp theo đó là từng tiếng thở gấp gấp, sắc mặt dần dần bình ổn trở lại, nhưng người lại như hư thoát, mồ hôi như hạt đậu thuận theo gò má không ngừng lăn xuống, nhân thần yếu ớt và thất thần.

Hiên Viên Hoàng đặt một tay lên sau lưng Nam Cung Khiếu Không, chậm chậm khoanh chân ngồi xuống, dưới ánh đèn mập mờ, trên đỉnh đầu bốc từng làn hơi nóng, sắc mặt nghiêm túc mà chăm chú, trán cũng rịn ra mồ hôi lấm tấm.

Lan Ngọc đứng ở cửa, mím chặt lấy môi, nhúu chặt mày nhìn Hiên Viên Hoàng trừ độc cho Nam Cung Khiếu Không, trong ánh mắt lặng lẽ thoáng qua một vẻ kỳ quái.

Thời gian đủ một nén hương, sắc mặt của Nam Cung Khiếu Không dần dần hồng nhuận trở lại, lưng ưỡn thẳng, trong ánh mắt cũng từ từ có tinh thần. Làn hơi trên đỉnh đầu Hiên Viên Hoàng càng đậm, mồ hôi trên trán càng dày, đột nhiên đánh một chưởng làm Nam Cung Khiếu Không ‘ợ’ một tiếng, phun ra một ngụm máu đen. Hiên Viên Hoàng hít sâu một hơi, chậm chậm thu hai tay lại, rồi từ từ đứng lên, ánh mắt nhu hòa nhìn Nam Cung Khiếu Không.

Lan Ngọc vội dịu Nam Cung Khiếu Không dậy, hỏi vội: “Khiếu Không, chàng làm sao rồi?”

Nam Cung Khiếu Không tay đỡ lấy ngực, thở hổn hển, gật đầu nói: “Ta khỏe hơn nhiều rồi, nàng yên tâm.”

Hiên Viên Hoàng thở phào, tay dựa vào mặt bàn từ từ ngồi xuống, Liễu Thanh Thanh vội vàng mang tới một chiếc khăn lau mặt. Hiên Viên Hoàng lau mồ hôi trên mặt rồi nói với Lan Ngọc: “Ngụm máu đen này nôn được ra là hắn tạm thời không lo gì nữa rồi, cổ độc ở trong mười hai canh giờ sẽ không phát tác nữa, người đỡ hắn về phòng nghỉ ngơi đi.”

Nam Cung Khiếu Không cảm kích nói: “Đa tạ thể bá!”

Hiên Viên Hoàng yếu ớt khoát tay: “Không cần, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Vậy nơi này...”

Hiên Viên Hoàng: “Nơi này đã có lão ăn mày trông mấy đứa bọn chúng, các người đi nghỉ đi.”

Nam Cung Khiếu Không mặt đầy vẻ hổ thẹn, gật đầu cảm lấy trường kiếm trên bàn, rồi cùng Lan Ngọc mở cửa đi ra.

Hiên Viên Hoàng nhìn theo bọn họ rời đi, chậm chậm rót rượu, đặt chén lên môi, nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu tới xuất thần.

Liễu Thanh Thanh nhỏ giọng nói: “Lão gia gia, người làm sao vậy?”

Hiên Viên Hoàng cười: “Trời sắp sáng rồi, mau đi ngủ đi.”

Liễu Thanh Thanh nói: “Lão gia gia, con không buồn ngủ!”

Hiên Viên Hoảng thở dài một tiếng, mỉm cười nói: “Đúng là một đứa bé ngoan, mau đi ngủ đi, ba đứa rúc vào một chỗ, lão gia gia ở đây trông chừng các người.”

Liễu Thanh Thanh lặng lẽ gạt đầu, đi lên giường mang cả áo nằm ngủ.

Đã tới giữa trưa.

Ánh mặt trời xuyên qua lỗ hổng lớn trên nóc chiếu vào trong phòng, rọi lên một cột sáng trong phòng, trong không khí có bụi bặm đang đảo lộn lên xuống.

Phương Thất lặng lẽ nằm ở trên giường, nhìn thanh đao treo trên tường, vỏ đao đen xỉ như chiếc quan tài, đao còn ở trong vỏ, nhưng người trong quan tài đâu rồi?

Phương Thất thăm thở dài, trong lòng nổi lên từng trận chua xót.

Vào giờ trưa, khách thương phải lên đường trong khách sạn sớm đã bước lên cát vàng mênh mông, tới hoàng hôn mới có khách thương tới nghỉ trọ. Trong phòng yên tĩnh vô cùng, nhưng hoàn cảnh yên tĩnh liệu có thể làm lòng người cũng có được chút bình tĩnh không?

Cửa phòng khẽ vang lên hai tiếng gõ, Liễu Thanh Thanh cười tủm tỉm bưng một bát cháo đi vào, theo sau còn có Tiểu Hồ Tử cúi đầu ủ rũ.

Phương Thất mỉm cười, muốn đứng dậy, Liễu Thanh Thanh vội vàng nói: “Phương đại ca, huynh đừng cử động, để muội dứt cho huynh.”

Phương Thất cười khổ nói: “Ta có phải là trẻ con đâu chứ.”

Liễu Thanh Thanh ấn Phương Thân xuống, nhỏ giọng thì thầm bên tai y mấy câu, Phương Thất nhú mày, rồi nằm trở lại. Liễu Thanh Thanh mỉm cười nói: “Phương đại ca thật biết nghe lời! Thế này mới giống bệnh nhân chứ!”

Phương Thất cười khổ, Liễu Thanh Thanh dùng thìa dứt từng chút cháo một cho Phương Thất ăn, Tiểu Hồ Tử ngoẹo đầu đứng ở một bên, trên mặt không có chút vẻ tươi cười nào.

Ngoài cửa sổ một trận cười sang sảng vang lên, Hiên Viên Hoảng và Nam Cung Khiếu Không, Lan Ngọc đi vào.

Phương Thất tựa mình muốn ngồi dậy, Hiên Viên Hoảng khoát tay nói: “Người mình mang trọng thương, cứ nằm cho khỏe đi!”

Phương Thất hổ thẹn nói: “Văn bối thật hổ thẹn vạn phần, làm liên lụy tới cứu công rồi!”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Không sao, hành tẩu giảng hồ ai mà có thể không bị thương chứ, cứ nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Thế bá nói rất đúng, Phương huynh đệ hôm nay thấy thế nào rồi?”

Phương Thất lắc đầu, xầu hổ nói: “Thật là hổ thẹn, Nam Cung huynh, hôm nay vẫn toàn thân mệt mỏi yếu ớt, vết thương đau đớn, ngay ngồi dậy ăn cơm cũng có chút vất vả. Xem ra Phương Thất hiện giờ thành phế nhân thật rồi...”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Phương huynh đệ chớ có ngại, cứ dưỡng thương cho tốt đi.”

Phương Thất gạt đầu.

Hiên Viên Hoảng nói: “Hiện giờ người nhất định không được cử động, cũng không được dùng sức, nếu vết thương rách ra lần nữa, thì chỉ sợ Hoa Đà còn sống cũng không cứu được người đâu.”

Phương Thất gạt đầu, vành mắt đột nhiên đỏ hoe, nói: “Phương thất làm liên lụy tới các vị, cũng hại cho Du thể muội hạ lạc không rõ, Phương Thất đúng là kẻ có tội.”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Du nha đầu đêm qua được cứu về rồi, nhưng bị trúng Nhiếp Hồn Thuật, hiện giờ chỉ đợi người khỏe lại, dùng ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ của người cứu nó.”

Phương Thất kinh hãi: “Nhiếp Hồn Thuật ư?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Phương Thất nhú mày nói: “Trên đời thực sự có loại công pháp này sao? Chẳng phải sớm đã thất truyền rồi ư?”

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Người hiện giờ mang trọng thương trên người, đừng nên nói chuyện nhiều, Du nha đầu đúng là bị trúng phải Nhiếp Hồn Thuật, lão ăn mày nghĩ, sợ rằng chỉ có ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ tổ truyền của Phương gia các người mới gọi nó tỉnh được.”

Phương Thất cả mừng nói: “Thực sao? Vậy thì quá tốt rồi! Vãn bối đi ngay bây giờ!” Nói rồi cựa mình muốn đứng dậy.

Sắc mặt Hiên Viên Hoàng trầm xuống: “Người nằm xuống dưỡng thương thật tốt cho ta, hiện giờ nếu thúc đẩy chân khí, thì người chết là cái chắc!”

Phương Thất thở dài, rồi chầm chậm nằm xuống.

Hiên Viên Hoàng buông một tiếng thở dài, từ từ nói: “Du nha đầu thân trúng Nhiếp Hồn Thuật, thần trí mơ hồ, Khiếu Không thân trúng cổ độc, nguy trong sớm tối. Hiện giờ chính là lúc nguy nan, người nhất định phải dưỡng thương cho tốt, để mau chóng khỏe lại.”

Phương Thất lẳng lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói với Liễu Thanh Thanh: “Tiểu Thanh Thanh, chiếu cố Phương đại ca con cho thật tốt, nhất định không cho nó rời giường.”

Liễu Thanh Thanh mỉm cười đáp: “Lão gia gia cứ yên tâm đi.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Chúng ta đi ra cả thôi.” Nam Cung Khiếu Không gật đầu, Lan Ngọc quay đầu lại nhìn Phương Thất, khẽ thở dài một tiếng, ba người thong thả rời đi.

Trời đã tối mịt.

Mặt trời vừa mới lặn xuống núi, mặt trăng còn chưa mọc lên, chính là lúc đất trời mờ mịt.

Trên bàn đầy đủ rượu thịt, Hiên Viên Hoàng nhìn Du Mộng Điệp ngủ say trên giường, khe khẽ thở dài.

Nam Cung Khiếu Không cố gượng cười, Lan Ngọc buồn bã cau mày, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Tử tựa hồ cũng có tâm sự.

Lúc này còn ai có tâm tư mà ăn được cơm? Uống được rượu?

Hiên Viên Hoàng cười khê, nâng chén rượu nói: “Nào, chúng ta uống một chén!”

Nam Cung Khiếu Không và Hiên Viên Hoàng chạm cốc, mỉm cười uống sạch một hơi.

Lan Ngọc chần chừ nói: “Lão tiên bối, người nói Xà Thiên Tàn thực sự tối nay sẽ tới sao?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nói: “Người yên tâm, lão ta nhất định sẽ đến.”

Liễu Thanh Thanh đột nhiên vành mắt đỏ hoe, vội vàng cúi đầu xuống, hỏi: “Lão gia gia, Du tỷ tỷ thì làm sao đây?”

Hiên Viên Hoàng thở dài, mặt mũi hiện từ nhìn cô bé, nói: “Cháu ngoan, cứ yên tâm đi, đợi Phương đại ca của cháu lành vết thương rồi, Du tỷ tỷ của cháu cũng sẽ khỏe, nếu như không khỏe, lão gia gia lại đi tìm lão quái vật kia!”

Liễu Thanh Thanh gật đầu, cúi đầu xuống bôi cơm trong bát, nhưng nước mắt không kìm được từng giọt nhỏ vào trong bát cơm.

Mặt trăng từ từ mọc lên, một vầng sáng trong mát lặng lẽ chiếu vào đình viện, trong gió nhẹ cây Bạch Dương kêu xào xào đem bóng của mình vươn tỏa ra mặt đất.

Hiên Viên Hoàng và Nam Cung Khiếu Không thông thả uống rượu, Lan Ngọc mặt mày ủ rũ ngồi ở một bên, Liễu Thanh Thanh đi đưa cơm cho Phương Thất, Tiểu Hồ Tử ngồi ngậy ra bên giường nhìn Du Mộng Điệp.

Trong vường đột nhiên một tiếng “keng” khê vang lên, Hiên Viên Hoàng cười nói: “Tới rồi.” Rồi nói tiếp: “Tới bên này.”

Xà Thiên Tàn nhẹ nhàng vượt qua tường, chính đang muốn tới trong phòng Phương Thất, đột nhiên nghe thấy có người nói chuyện, rõ ràng như ở bên tai, chỉ thấy trong phòng của Hiên Viên Hoàng ánh đèn sáng lên, cửa phòng mở rộng, thân hình Xà Thiên Tàn lướt tới. ‘Keng’ một tiếng, đã tới cửa phòng, Hiên Viên hoàng mỉm cười ngồi ở trước bàn nói: “Mau mời vào!”

Xà Thiên Tàn đột nhiên nhìn thấy Lan Ngọc cũng ngồi ở trước bàn, hơi chần chừ một chút, nhưng vẫn tiến vào, Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc vội đứng dậy nhường chỗ.

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Đợi người tới đó.”

Xà Thiên Tàn nhú mày, trên khuôn mặt xấu xí thoáng qua một vẻ kỳ quái.

Hiên Viên Hoàng chỉ Nam Cung Khiếu Không nói: “Vị này là trang chủ của ...”

Xà Thiên Tàn đột nhiên nói: “Ta biết, là Nam Cung trang chủ, vị ở bên cạnh hần ta cũng biết.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, cười nói: “Hiện giờ đều là người mình cả rồi, trong lòng người không cần đề phòng.”

Xà Thiên Tàn nhú mày, hết nhìn Lan Ngọc lại nhìn Nam Cung Khiếu Không, chậm rãi nói: “Người trúng cổ độc?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ gật đầu.

Xà Thiên Tàn hỏi: “Người trúng Hấp Huyết cổ và Ngô Công cổ lợi hại nhất?”

Nam Cung Khiếu Không kinh hãi nói: “Làm sao ông biết được?”

Khuôn mặt xấu xí của Xà Thiên Tàn cười cười, trông vô cùng dữ tợn, thông thả nói: “Giữa mày của người có một đường màu đen và một đường màu đỏ sẫm, người trúng phải hai loại cổ độc này, giữa mày sẽ xuất hiện thấp thoáng hai đường đó.”

Lan Ngọc giật mình, quả nhiên là nhìn thấy giữa đôi mày của Nam Cung Khiếu Không thấp thoáng có hai đường màu đen và màu đỏ, đột nhiên quỳ sụp xuống, hai mắt lấp lánh lệ hoa nói: “Xin ông nhất định phải cứu chàng! Ta biết ông nhất định là có cách mà!”

Xà Thiên Tàn lẩm bẩm: “Không ngờ... thật không ngờ Đào Hoa Tiên Tử lại có thể quỳ lạy ta...”

Nam Cung Khiếu Không vội vàng đỡ Lan Ngọc lên, than: “Nàng cần gì phải như thế, đại trượng phu sống chết có số, nàng sao có thể tùy tiện quỳ lạy người khác.”

Trong mắt Lan Ngọc đột nhiên có nước mắt nhỏ xuống, cắn răng nói: “Để cứu được chàng, bảo thiếp làm gì cũng được!”

Nam Cung Khiếu Không buông một tiếng thở dài, cúi đầu không nói.

Xà Thiên Tàn nhìn Nam Cung Khiếu Không, nói với Hiên Viên Hoàng: “Lão tiên bối, có phải là đã phát tác một lần rồi?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Quả nhiên là nhân lực tốt! Không ngờ ngay cả điều này người cũng có thể nhìn ra được.”

Xà Thiên Tàn nói: “Lão tiên bối làm văn bối xấu hổ rồi, văn bối thấy hai đường giữa mi hần phân chia rõ ràng, nếu chẳng phải là đã phát tác, tất nhiên là đan vào nhau.”

Hiên Viên Hoàng than: “Đêm qua đúng là phát tác một lần, lão ăn mày dùng nội lực tạm thời giúp hần trấn áp, hiện giờ chỉ đợi người tới thôi.”

Xà Thiên Tàn hít một hơi khí lạnh, giật mình nhìn Hiên Viên Hoàng: “Lão tiên bối, việc này phải tiêu hao rất nhiều nội lực! Hơn nữa nếu khi người hành công, nếu có người bên cạnh quấy nhiễu, lão tiên bối tất nhiên không có sức hoàn thủ! Lúc đó...”

Hiên Viên Hoàng khoát tay, cười nói: “May mà không sao, hiện giờ ngươi có biện pháp gì không?”

Xà Thiên Tàn đáp: “Lão tiên bối không cần lo lắng, văn bối và Bách Độc Lão Nhân là hảo hữu, may mắn ông ta hiện giờ đã tới đại mạc, văn bối đi mời ông ta tới chỉ là chuyện như trở bàn tay thôi.”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Lão ăn mày đang chờ câu nói này của ngươi đó, chuyện này phải phiền tới ngươi rồi.”

Xà Thiên Tàn thở dài: “Lão tiên bối quá khách khí rồi, đây là chuyện văn bối nên làm mà, giờ văn bối đi mời Bách Độc Lão Nhân tới ngay, nhưng phía bên Phương huynh đệ thì thế nào?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười đáp: “Phía bên tiểu huynh đệ không sao, ngươi có thể yên tâm.”

Xà Thiên Tàn gật đầu, đột nhiên lại nhíu mày nói: “Vậy thì tốt, chuyện không thể chần chừ, văn bối đi ngay đây, nếu trước khi văn bối trở về cổ độc này phát tác, bên cạnh không ai hộ pháp, chuyện này...”

Hiên Viên Hoàng nói: “Không sao cả, ngươi mau đi đi!”

Xà Thiên Tàn gật đầu, lại nhìn Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc, thiết trượng điểm một cái, người đã tới ngoài cửa, điểm một cái nữa lướt tới bên tường, ‘keng’ một tiếng, đã vượt qua tường cao rồi đi.

Một cái bóng màu xám nhạt như một con dơi lặng lẽ, mau chóng vượt qua trời đêm, từ xa theo sau Xà Thiên Tàn.

Đại Mạc Lãng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

106. Chương 106: Bách Độc Lão Nhân.

Xà Thiên Tàn chấm thiết trượng xuống đất, nhẹ nhàng lướt qua nóc nhà đối diện, thiết trượng lại chấm lên mặt ngói, khẽ ‘keng’ một tiếng, lại vượt qua một nóc nhà. Y tuy thiếu một chiếc chân, nhưng khi thi triển khinh công, thân hình lại ưu mỹ vô cùng, tựa hồ so với người bình thường còn cao hơn rất nhiều.

Nhưng ai biết được sự khổ công bên trong của y? Nếu chẳng phải để bù đắp cho sự tàn huyết của thân thể, y sao có thể đem khinh công luyện được tốt như thế?

Màn đêm buông xuống, chiếc bóng màu xám kia không nhanh không chậm theo y từ đằng xa, khinh công lại không thấp hơn Xà Thiên Tàn, hơn nữa tai mắt cực thính, dựa vào những tiếng ‘keng keng’ do thiết trượng của Xà Thiên Tàn không ngừng phát ra, như một con dơi lặng lẽ bám theo.

Xà Thiên Tàn tựa hồ không hề phát giác, thân hình tàn khuyết lướt qua từng căn nhà dân cao thấp khác nhau, bay thẳng tới hướng thành nam.

Trăng lên giữa trời.

Rừng Hồ Dương dưới ánh trăng lặng lẽ sinh trưởng ở thành nam tỉnh mạch, chạc cây to ngoằn ngoèo cao vút chỉ thẳng lên trời, trên cành cây treo mấy chiếc lá thưa thớt màu xanh khẽ lay động trong gió. Thỉnh thoảng có mấy cây Bạch Dương sinh trưởng xen lẫn, thân cây cao lớn hướng thẳng lên trời, đem bóng râm tỏa khắp khu rừng.

Thân hình Xà Thiên Tàn lướt qua, đột nhiên biến mất trong rừng, bóng xám đi theo lướt vào trong rừng, phía trước đã mất đi tung tích của Xà Thiên Tàn. Bóng xám vô thanh vô tức phục trên cành một cây Hồ Dương, trong rừng thoáng chốc trừ tiếng lá cây xào xạc ra, thỉnh thoảng truyền lại tiếng kêu quái dị của chim cú mèo, một không khí quỷ dị cổ quái đột nhiên bao trùm lên cả khu rừng.

Bóng xám nghiêng tai cẩn thận lắng nghe tiếng động trong rừng, đột nhiên đằng xa truyền tới một tiếng ‘keng’ khe khẽ, bóng xám lướt đi như cánh dơi, hướng thẳng tới nơi phát ra âm thanh kia.

Ánh trăng lặng lẽ chiếu lên khu rừng, nhưng không nhìn thấy thân ảnh của Xà Thiên Tàn đâu, bóng xám lại phục trên một cành cây, nín thở cẩn thận quan sát tình hình trên mặt đất. Lá cây thừa thớt, dưới bóng cây rừng là một vùng u tối, trừ lá cây kêu xào xạc, thì không còn bất kỳ tiếng động nào. Bóng xám không khỏi cau mày, đúng lúc này, dưới một gốc cây Hồ Dương cực lớn đã chết khô, đột nhiên xuất hiện một cửa động đen xì, Xà Thiên Tàn đi trước dẫn đường chui ra khỏi cửa động, ngay sau đó một lão nhân trang phục Miêu Cương cũng từ trong động chui ra.

Xà Thiên Tàn nhẹ nhàng che tấm gỗ lên cửa động, lại lấy một ít lá khô rắc lên trên. Miêu Cương lão nhân trên đầu quấn một khăn vải sặc sỡ sắc màu, trên người mặc áo khoác gấm nhuộm hoa, giữa eo quấn dải gấm rộng bằng ba ngón tay, chân mặc một cái quần rộng, xương gò má nhô cao, ngửa đầu nhìn trời dưới ánh trăng. Bóng xám phục ở trên cây cười thầm, chậm rãi lên xuống từ đằng sau, ho một tiếng, rồi mỉm cười đi ra.

Xà Thiên Tàn che động đen xong, bóng xám đã từ dưới ánh trăng mỉm cười mang chút lo lắng đi tới, Xà Thiên Tàn giật mình, nhúm mày nói: “Đào Hoa Tiên Tử? Sao lại là cô?”

Người đi tới chính là Đào Hoa Tiên Tử, Xà Thiên Tàn nói rồi, đưa tay ngăn Miêu Cương lão nhân, lùi lại phía sau một bước.

Lan Ngọc thờ dãi: “Xà Thiên Tàn, sao ngươi còn không tin ta?”

Xà Thiên Tàn nghi hoặc không thôi nhìn chằm chằm Lan Ngọc, Miêu Cương lão nhân đột nhiên dùng hán ngữ ngượng ngịu hỏi: “Ngươi là ai?”

Lan Ngọc mỉm cười nói: “Vị này là Bách Độc Lão Nhân Ba Ngõa Vưu tiên bối? Văn bối Lan Ngọc hành lễ ở đây!” Nói rồi khẽ chấp tay một cái.

Bách Độc Lão Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, không nói gì.

Xà Thiên Tàn nhúm mày: “Sao cô lại tới đây?”

Lan Ngọc cắn môi, lo lắng nói: “Xà Thiên Tàn, Hiên Viên tiên bối sợ các ngươi trên đường có chuyện gì, bảo ta tới tiếp ứng, Khiếu Không... không thể chờ được!”

Xà Thiên Tàn gật gù, nhưng vẫn có chút chần chừ nhìn Lan Ngọc.

Lan Ngọc vội nói: “Ngươi không cần hoài nghi, cứu người khẩn cấp, chúng ta đi mau.”

Xà Thiên Tàn lại nhìn Lan Ngọc, cắn răng nói: “Được, Ba Ngõa huynh, chúng ta đi mau.”

Một tràng cười quái dị đột nhiên truyền tới, một âm thanh lạnh lùng nói: “Chỉ sợ các ngươi không đi nổi thôi!” Lời còn chưa dứt, đột nhiên trong rừng trên sáu cây Hồ Dương có sáu bóng đen lướt xuống, chậm chậm vây tới.

Xà Thiên Tàn thềm hít một hơi, cười lạnh: “Ta đang nói là ai, thì ra là mấy tên dư nguyệt Thái Hành các ngươi!”

Lan Ngọc quay ngắt người lại, cắn chặt răng trắng nói: “Giải cho Thái Hành Lục Quỷ các ngươi, bà cô hôm nay có chuyện, các ngươi lập tức nhường đường, nếu không cho các ngươi xuống đất làm quỷ.”

Một tên trong bóng đen cười khằng khặc nói: “Đào Hoa Tiên Tử, ngươi phản bội bản đường, chúng ta hôm nay sẽ thu thập ngươi một thể, trở về lĩnh thưởng.”

Một bóng đen khác nói: “Đại ca, ả Lan Ngọc này năm xưa xinh đẹp tuyệt thế, hiện giờ vẫn tươi ngon vô cùng, bình thường các huynh đệ đều nhìn thèm thuồng không dám sờ vào, hôm nay bắt được ả, để các huynh đệ chơi đỡ thêm trước nhé!” Nói xong liền cười dâm dật.

Một bóng đen khác cũng nói: “Nhị ca nói đúng đấy, không ai được làm bị thương miếng thịt mềm mại này, để huynh đệ chúng ta nếm thử cho kỹ!”

Đột nhiên khẽ quát một tiếng, Lan Ngọc đã ra tay, một đám ám khí ‘Đào Hoa Tiểu’ rực rỡ màu sắc, dưới ánh trăng như tia chớp đánh về phía Đại Quỷ và Nhị Quỷ. Thân hình của Đại quỷ và Nhị Quỷ như bóng

ma, ám khí nhanh như tia chớp ‘xẹt xẹt xẹt’ cắm vào trong rừng, không ngờ chẳng có mảnh nào làm chúng bị thương.

Nhị Quỷ nhẹ nhàng hạ xuống đất, cười hì hì nhìn Lan Ngọc. Đại Quỷ nói: “Đúng là dưới trăng ngắm mỹ nhân, càng nhìn càng đẹp!”

Nhị Quỷ cười hì hì: “Đại ca nói đúng lắm, làm cơn thèm của chúng ta phát hết ra rồi!”

Lan Ngọc Thầm hít một hơi, cắn chặt răng, quay đầu nói với Xà Thiên Tàn: “Ta ở nơi này chặn bọn chúng trước! Hai người đi mau, bên kia không chờ nổi nữa rồi!”

Xà Thiên Tàn cười lạnh một tiếng: “Đâu ra cái đạo lý nam nhân đi trước, để nữ nhân ở lại!”

Lan Ngọc vội nói: “Ta xin hai người đó! Mau đi cứu Khiếu Không, nơi này để ta ngăn cản!”

Xà Thiên Tàn cười lạnh lùng, nói với Bách Độc Lão Nhân: “Ba Ngõa huynh, huynh đem giải dược cho Lan Ngọc cô nương đi, để cô ấy trở về khách sạn cứu người trước, huynh để hai người chúng ta hôm nay chơi với sáu con quỷ này!”

Bách Độc Lão Nhân gật đầu, móc từ trong lòng ra hai cái bình màu tím nói: “Qua đây cô nương.”

Lan Ngọc chần chờ: “Chuyện... chuyện này làm sao được?”

Xà Thiên Tàn cười lạnh: “Cô cứ lấy giải dược đi đừng ngại, sáu con quỷ này hai huynh đệ chúng ta ứng phó được!”

Lan Ngọc thở dài, gấp tới mức trán toát mồ hôi, nói: “Nhưng ta không biết cách dùng giải dược!”

Bách Độc Lão Nhân cười nói: “Cô nương không cần lo lắng, hai bình thuốc này mang về uống hết là được.”

Lan Ngọc gật đầu, vội vàng đưa tay nhận lấy giải dược, nhìn qua rồi bỏ vào trong lòng. Bách Độc Lão Nhân nói: “Lần này ta chỉ mang theo hai bình thuốc, cô ngàn vạn lần phải giữ cho kỹ! Chớ để đánh mất!”

Lan Ngọc gật đầu, mỉm cười nói: “Đa tạ!” Rồi chậm chậm xoay người, thân hình lướt đi, người đã đứng ở bên Thái hành Lục Quỷ, giọng biến đổi, cười nói: “Hiện giờ các người có thể lên rồi.”

Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân trợn mắt há mồm nhìn Lan Ngọc, Xà Thiên Tàn gầm lên: “Chậm đã! Rốt cuộc người là ai?”

Lan Ngọc cười tủm tỉm: “Vì sao ta phải nói cho người?”

Xà Thiên Tàn cười lạnh: “Người không phải là Lan Ngọc?”

Lan Ngọc mỉm cười nói: “Con người người trông cũng không ngốc lắm, hôm nay sao lại ngu như vậy?”

Xà Thiên Tàn giận dữ: “Người... người...”

Lan Ngọc mỉm cười nói: “Người không cần nổi giận như thế, hiện giờ ta cho hai người các người một cơ hội, nếu các người đồng ý gia nhập, chuyện trước đây có thể xí xóa không nhắc nữa, nếu nói nửa chữ ‘không’, đêm nay chính là ngày chết của các người!”

Xà Thiên Tàn đột nhiên nói: “Đây là ý của người hay là ý của Sở Anh Bố?”

Lan Ngọc hồ hững: “Đây là do đường chủ căn dặn.”

Xà Thiên Tàn chậm chậm nói: “Chẳng lẽ người là ... Quỷ Có?”

Lan Ngọc cười nói: “Xem như người còn có chút nhân lực!”

Xà Thiên Tàn thở dài nói: “Sớm đã nghe nói Thái Hành Lục Quỷ có thân muội muội, thanh danh còn trên lục quỷ, hôm nay coi như tận mắt nhìn thấy rồi.”

Quỷ Có cười gian nói: “Đáng tiếc người nhìn thấy cũng không phải là bộ mặt thật của ta, người nói xem có đáng tiếc hay không?”

Xà Thiên Tàn bật cười, nói: “Chẳng sao cả, người chết rồi thì trông như thế nào cũng chẳng ai để ý.”

Quý Cô thong dong nói: “Hiện giờ bảy người chúng ta vây hai người các người, người nói xem là ai chết trước?”

Xà Thiên Tàn nhìn Bách Độc Lão Nhân, hai người nhìn nhau cười, đột nhiên cùng cười ha hả.

Quý Cô nhú mày, lạnh lùng nói: “Các người cứ cười đi, cười một chút ít nhất có thể làm mình can đảm hơn.”

Xà Thiên Tàn thở dài: “Người thực sự cho rằng chúng ta là kẻ ngốc?”

Quý Cô nhú mày, mỉm cười nói: “Nếu chẳng phải các người thì còn là ai?”

Xà Thiên Tàn thở dài sườn sượt, thong thả nói: “Bởi vì người cho rằng người khác là kẻ ngốc, cuối cùng thường phát hiện ra chính mình mới là kẻ ngốc, câu nói này người đã nghe qua chứ?”

Quý Cô mặt biến sắc, cười lạnh: “Người có ý gì?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Ta thật không hiểu nổi, sao thứ trong tay Bách Độc Lão Nhân người cũng dám nhận?” Y than: “Ngay cả thứ Bách Độc Đồng Tử chạm vào còn lưu kịch độc, hồng chi là Bách Độc Lão Nhân?”

Quý Cô tức thì mặt tái nhợt, run giọng nói: “Vừa rồi thứ người cho ta không phải là giải dược?”

Xà Thiên Tàn nhìn Bách Độc Lão Nhân mỉm cười: “Ba Ngõa Huynh, vừa rồi huynh đưa cho ả có phải là giải dược không?”

Bách Độc Lão Nhân mỉm cười lắc đầu: “Đương nhiên là không phải rồi, huynh sao có thể ngu xuẩn tới mức đó?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Ồ! Nếu chẳng phải là giải dược, thì là cái gì vậy?”

Bách Độc Lão Nhân trừng mắt nói: “Không phải là giải dược thì đương nhiên là độc dược rồi, cái này còn cần phải hỏi sao?”

Xà Thiên Tàn cười cười: “Hai ta huynh đệ bao năm, nhưng không biết lần này Ba Ngõa huynh dùng thứ độc gì?”

Bách Độc Lão Nhân mỉm cười: “Cũng không tính là độc dược lợi hại lắm, chỉ cùng lắm là một chút độc nhỏ mà thôi.”

Xà Thiên Tàn hỏi: “Độc nhỏ là ý gì?”

Bách Độc Lão Nhân cười đáp: “Thì chính là nói cánh tay ả vừa rồi nhận chiếc bình đã phát xanh phát tím, sau đó chậm chậm thối rữa, cuối cùng là theo cánh tay từng chút một lan lên, cuối cùng cả người chỉ còn lại một đồng xương trắng. Bất quá không cần lo, ta đảm bảo một chút cảm giác đau đớn cũng không có.”

Xà Thiên Tàn nhú mày nói: “Thứ lợi hại như vậy còn coi là độc nhỏ? Không biết hiện giờ có ai đã nhìn thấy tay mình biến thành màu xanh chưa nhỉ?”

Bách Độc Lão Nhân mỉm cười: “Đệ yên tâm, ả nhất định sẽ nhìn thấy.”

Ánh trăng chiếu xuống cánh rừng, bóng thưa mờ mờ, Quý Cô thần thờ nhìn cánh tay đã biến thành màu xanh của mình, cánh tay này tựa hồ so với bình thường phù lên gấp bội phần, màu xanh đã men theo cổ tay lan lên trên, một đường màu xanh gồ lên như con giun xấu xí, đã sắp tới khuỷu tay rồi.

Mồ hôi lạnh trên trán Quý Cô đã thấm ra, cả khuôn mặt biến thành màu xanh, mồ hôi theo gò má nhỏ xuống ròng ròng.

Đại Quý đột nhiên giận dữ gầm lên: “Lão Độc Vật, mau giao thuốc giải ra.”

Bách Độc Lão Nhân chỉ cười cười, nói với Xà Thiên Tàn: “Sao vừa rồi huynh lại nghe thấy có chó sủa vậy nhỉ?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Sợ rằng không chỉ có một con, mà là một bầy.”

Bách Độc Lão Nhân nhíu mày: “Vậy thì chúng ta phải làm sao đây?”

Xà Thiên Tàn cười nói: “Vậy cứ để cho chúng sửa đi, dù sao chúng ta cũng không thể học chó sửa chữ?”

Bách Độc Lão Nhân gật đầu nói: “Có đạo lý có đạo lý, lão nhân gia ta mềm lòng, nếu con chó vẫy đuôi xin ăn, ta luôn quăng cho nó một hai cục xương, nếu là sữa bậy như vậy thì ngay cả nửa khúc xương cũng không cho!”

Xà Thiên Tàn cười lớn: “Đúng lắm đúng lắm! Đúng là như thế.”

Thái Hành Lục Quỷ đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên phịch một tiếng, cùng quỳ sụp cả xuống mặt đất, Đại Quỷ cầu khẩn: “Cầu xin lão nhân gia ngài từ bi hỉ xả, cứu cho muội muội của chúng tôi!”

Xà Thiên Tàn than: “Ái chà! Vừa rồi còn hung dữ vậy cơ mà, làm ta sợ hết hồn nữa!”

Bách Độc Lão Nhân nói: “Vậy chúng ta mặc kệ, ai bảo vừa rồi bọn chúng sửa bậy!”

Đại Quỷ gần như phát khóc nói: “Tôi cầu xin lão nhân gia đấy, ngài đại nhân đại lượng, tha cho muội muội của tôi một cái mạng nhỏ!”

Bách Độc Lão Nhân nhíu mày nói: “Ừm, cái câu này lão nhân gia ta thích nghe đấy, người bò lại đây.”

Đại Quỷ mặt đầy mồ hôi lạnh, vội vàng bỏ tới, Bách Độc Lão Nhân móc ra một bình thuốc đưa tới, Đại Quỷ đột nhiên nghĩ tới điều gì, rút tay lại, kinh khủng nhìn Bách Độc Lão Nhân. Bách Độc Lão Nhân cười cười: “Không muốn à? Không muốn thì thôi!”

Đại Quỷ vội nói: “Muốn muốn muốn! Mau đưa cho tôi!” Bách Độc Lão Nhân mỉm cười đưa cho y, nói: “Uống một nửa xoa bên ngoài một nửa, đều dùng rượu để dẫn. Nhớ kỹ chưa?”

Đại Quỷ kích động: “Nhớ kỹ rồi nhớ kỹ rồi, đa tạ lão nhân gia!” Đại Quỷ mỉm cười, trong tay đột nhiên có thêm một thanh đoản kiếm, hàn quang lóe lên, đâm vào bụng Bách Độc Lão Nhân như ánh chớp! Trong chớp mắt suýt nữa trúng chiêu, Bách Độc Lão Nhân lách mình, một làn sương mù mỏng như lụa trôi đến, Đại Quỷ giật mình, nhân thần như si như ngốc, loạng choạng mấy cái, rồi ngã phịch xuống.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

107. Chương 107: Âm Toán.

Sương mù nhàn nhạt như lụa mỏng mau chóng dán sát mặt đất rồi lan ra, khi Đại Quỷ ngã xuống, sương mù đã lan tới chân ngũ quỷ còn lại và Quỷ Cô, người như đứng ở cảnh tiên trên cung trăng vậy, ngũ quỷ giật mình muốn né tránh thì đã không kịp nữa, nối tiếp nhau ngã xuống phình phịch.

Trong朦胧 lung, Quỷ Cô cảm thấy có người nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình, nàng mơ màng tỉnh lại, hai khuôn mặt quái dị xấu xí của Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân đã cười hì hì ghé sát trước mặt mình, Quỷ Cô kinh hãi, vọt mạnh lên, nhưng lại phịch một tiếng ngã nhào xuống đất.

Xà Thiên Tàn cười hì hì: “Hiện giờ có phải người thấy toàn thân tê dại yếu ớt không?”

Quỷ Cô hừ lạnh một tiếng, cắn răng ác độc nhìn chằm chằm Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân.

Xà Thiên Tàn mỉm cười nói: “Người cũng không cần nổi giận như vậy, nếu chẳng phải ta đề phòng chiêu này, hiện giờ chẳng phải là chúng ta ngã xuống rồi ư?”

Quỷ Cô cười lạnh: “Hừ chết về tay ai còn chưa biết được đôi, người đừng đắc ý quá sớm! Cách xa ta ra một chút, tên quái vật mặt mũi xấu xí nhà người!”

Xà Thiên Tàn cười hăng hắc, nói với Bách Độc Lão Nhân: “Ba Ngõa huynh, ả ta nói đệ mặt mày xấu xí.”

Bách Độc Lão Nhân trừng mắt: “Ai nói thế? Ta thấy đệ dễ coi hơn ả nhiều!”

Xà Thiên Tàn thở dài nói: “Ba Nhân huynh, huynh sai mất rồi, Quý Cô người ta mặc dù mang theo chữ ‘quỷ’, nhưng nghe nói khuôn mặt thật đẹp như thiên tiên, dịch dung cũng là độc nhất vô nhị, sao có thể so với đệ tàn phế thiếu tai thiếu mũi chứ?”

Bách Độc Lão Nhân nói: “Xà lão đệ nói không sai, có điều bất kỳ nữ nhân đẹp như thiên tiên nào nếu bị tay của lão già huynh sờ qua rồi, chỉ sợ nàng ta sẽ biến thành còn xấu hơn cả quỷ, đệ có tin hay không?”

Xà Thiên Tàn cố ý kinh ngạc nói: “Thật ư?”

Bách Độc Lão Nhân trừng mắt: “Danh hiệu Bách Độc Lão Nhân há là tự xưng mà có?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Đúng thế đúng thế, đệ thấy trên mặt ả hiện giờ hình như có một dấu tay màu đen, không biết sau đó sẽ như thế nào nhỉ?”

Bách Độc Lão Nhân cười hăng hắc: “Tiếp tới là ả sẽ không còn mặt nữa.”

Xà Thiên Tàn giả vờ kinh ngạc nói: “Không có mặt? Phải chăng là mặt ả cũng sẽ giống như tay thối nát từng chút một?”

Bách Độc Lão Nhân mỉm cười: “Nói đúng đấy, đệ nói xem nếu như trên mặt ả chỉ còn lại một đồng xương, thì ả còn dễ coi như đệ không?”

Quý Cô vừa sợ vừa giận, nộ hỏa công tâm, không ngờ lại ngắt đi.

Nàng vốn chẳng phải là kẻ gan nhỏ, cũng chẳng phải kẻ dễ dàng bị dọa, nhưng một nữ nhân xinh đẹp nếu như nghe nói mặt mình sẽ bị thối rửa từng chút một, thì người bảo nàng làm sao mà không kích động, làm sao có thể không ngắt đi cho được?”

Bách Độc Lão Nhân lại vỗ vỗ lên mặt nàng, Quý Cô hoảng hốt lại tỉnh dậy, Xà Thiên Tàn lầm bầm: “Xem ra gan của ả chẳng lớn chút nào, sao dám xưng là Quý Cô chứ nhỉ?”

Quý Cô cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, yếu ớt thờ dài, nói: “Xà Thiên Tàn, tất cả những điều này có phải các người dự tính sẵn cả rồi không?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Tất cả chẳng lẽ không phải các người tính toán sẵn sao?”

Quý Cô nói: “Người sớm đã biết ta không phải là Lan Ngọc?”

Xà Thiên Tàn thở dài nói: “Coi như người còn chưa quá ngu xuẩn!”

Quý Cô thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Ta hiện giờ mới biết, tuyệt đối không thể nghĩ mình quá thông minh, cũng tuyệt đối không thể coi người khác quá ngu xuẩn.”

Xà Thiên Tàn cười hì hì: “Cuối cùng người cũng hiểu rồi.”

Quý Cô trên mặt thoáng qua một nụ cười khổ: “Hiện giờ hiểu ra thì đã quá muộn rồi.”

Xà Thiên Tàn nói: “Không muộn.”

Quý Cô hỏi: “Người nói không muộn ư?”

Xà Thiên Tàn mỉm cười: “Điều đó phải trông vào bản thân người rồi.”

Quý Cô hỏi: “Là có ý gì?”

Xà Thiên Tàn đáp: “Độc trên tay người sợ rằng đã lan tới cả cánh tay rồi, một bên mặt cũng đã biến thành màu đen. Ba Ngõa Huynh, huynh nói xem loại tình huống này phải làm như thế nào?”

Quý Cô mặt đầy mồ hôi lạnh nhỏ xuống ròn ròn, nàng đúng là cảm thấy nửa bên mặt đã tê dại.

Bách Độc Lão Nhân lạnh lùng nói: “Chỉ có hai cách thôi, cách đơn giản nhất và nhanh nhất đương nhiên là mau chóng dùng dao cắt nửa bên mặt và cánh tay xuống rồi.”

Quý Cô trong chớp mắt lòng trầm xuống, một nữ nhân nếu không có nửa bên mặt, thực sự còn không bằng chết đi cho xong. Xà Thiên Tàn thở dài, mỉm cười nói: “Cách này hơi quá tàn nhẫn một chút, Xà Thiên

Tàn dẽ xấu xí một chút cũng được đi, ả là một nữ nhân, Ba Ngõa Huỳnh sao có thể nhẫn tâm làm ả mất nửa mặt chứ?”

Bách Độc Lão Nhân hừ lạnh: “Đừng có nói cái này với lão già ta, lão già ta xưa nay chưa từng có lòng thương hường tiếc ngọc!”

Quý Cô thiếu chút ngã ngất đi, trong mắt đột nhiên nhỏ ra mấy giọt nước mắt, nói: “Ngài nói loại biện pháp thứ hai là gì?”

Bách Độc Lão Nhân thông dong nói: “Cách thứ hai đơn giản lắm, chỉ không biết người có chịu hay không?”

Quý Cô sắp khóc tới nơi rồi: “Ngài mau nói ra đi! Bảo tôi làm gì cũng được, chỉ cần đừng chặt tay rạch mặt là được.”

Xà Thiên Tàn đột nhiên than: “Trông nhà người cũng rất thông minh, sao lại ngu xuẩn như thế chứ?”

Quý Cô vội nói: “Xà huynh, rốt cuộc là có cách gì? Xin huynh cứu tôi!”

Xà Thiên Tàn cười nói: “Người xin ta làm cái gì, ta trông mặt mũi hung dữ như vậy mà, người cứ cầu xin Ba Ngõa huynh đi.”

Quý Cô gấp tới phát khóc rồi: “Xà huynh, Ba Ngõa tiền bối, cầu xin hai người cứu tôi.”

Bách Độc Lão nhân lạnh lùng nói: “Giờ người nghe đây, mau chóng trở về tìm đứa con kia của ta, nó có thể tạm thời giúp người giải độc, nhưng không thể trừ tận gốc, người dẫn nó tới chỗ này, lão nhân gia ta sẽ giúp người giải độc.”

Quý Cô nói: “Nhi... nhi tử... của ngài?” Bách Độc Đồng Tử ư? Làm sao tôi tìm được y?”

Bách Độc Lão Nhân hừ lạnh một tiếng: “Người nhất định phải tìm được nó, nếu người không tìm được, thì người chết! Nếu người không dẫn nó tới được, người cũng chết!”

Quý Cô trán ứa mồ hôi lạnh: “Điều... điều này...”

Bách Độc Lão Nhân lạnh lùng nói: “Sáu con quý này lão nhân gia ta lưu lại, người có một canh giờ, một canh giờ sau, sáu con quý này sẽ xuống đất trước chờ người, đi mau!”

Quý Cô dùng hết sức lực toàn thân bỏ chạy, ngay cả đầu cũng không dám nhìn lại, ra sức loạng choạng chạy đi

Liễu Thanh Thanh bưng chén bát từ trong phòng Phương Thất đi ra, tối nay Phương Thất ăn đặc biệt nhiều, ăn hai bát cháo thịt nạc trứng muối lớn, làm Liễu Thanh Thanh cũng cảm thấy rất vui mừng.

Mấy ngày hôm nay quá nhiều chuyện, Phương Thất trọng thương nằm trên giường, Du Mộng Điệp tuy cứu lại được, nhưng cả ngày cả đêm hôn mê không tỉnh. Cứu cứu của mình — Nam Cung Khiếu Không thân trúng cổ độc, La Nhất Dao đột nhiên không biết đi đâu, Hiên Viên Hoàng chỉ đành phải cả ngày cả đêm trông coi tỷ đệ hai người. Tất cả những điều này vốn đều làm người ta lo lắng trùng trùng, chau mày ủ rũ.

Trong lòng Liễu Thanh Thanh giống như bị đè một tảng đá lớn nặng trĩu trĩu, nhưng hôm nay Phương Thất ăn tối rất nhiều, làm nàng đột nhiên cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Nàng biết, chỉ cần Phương Thất sớm khỏe lại, là có thể dùng độc môn tuyệt kỹ của Phương gia cứu tính Du Mộng Điệp, cổ độc của cứu cứu hình như cũng có hi vọng giải cứu rồi, Liễu Thanh Thanh cảm thấy một niềm vui chưa từng có.

Hiên Viên Hoàng và Nam Cung Khiếu Không, Lan Ngọc đang ngồi trước bàn, Liễu Thanh Thanh nhẹ nhàng đi tới, cười khê.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Thanh Thanh, Phương đại ca của con tối nay ăn cơm thế nào?”

Liễu Thanh Thanh gật đầu nói: “Lão gia gia, Phương đại ca vẫn còn ăn được kha khá.”

Hiên Viên Hoàng thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Vậy thì tốt.”

Lan Ngọc chậm rãi đi tới cửa sổ, đẩy cánh cửa ra, gió lạnh ban đêm luồn vào, thổi tung mái tóc đen nhanh của nàng, Lan Ngọc thở dài: “Sao y còn chưa trở lại chứ?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Người nói Xà Thiên Tàn ư? Y vừa mới đi được không lâu, chừng là còn phải một lúc nữa, đừng sốt ruột, tới đây ngồi đi, nếu không người đi nghỉ ngơi một chút.”

Lan Ngọc đóng cửa sổ lại, mỉm cười đi tới trước bàn nói: “Lúc như thế này sao vẫn bối còn có thể nghỉ ngơi được, chúng ta cùng nhau đợi vậy.”

Nam Cung Khiếu Không dụ dằng nhìn Lan Ngọc, mỉm cười không nói gì.

Hiên Viên Hoàng cười cười rót rượu, nói: “Vây cũng tốt, dù sao người cũng chẳng ngủ nổi.”

Trăng sáng lên cao, ánh trăng trong vắt từ lỗ hổng trên nóc phòng chiếu xuống, trong phòng Phương Thất tối om, chỉ có một cột sáng nhàn nhạt do ánh trăng từ lỗ hổng trút xuống.

Trong phòng đèn đã dập tắt, là do khi Liễu Thanh Thanh ra ngoài đã thổi tắt.

Trong khách sạn vẫn rất ồn ào, khách thương vào nghỉ trọ lúc này còn chưa nghỉ ngơi, thỉnh thoảng tuyền tới dù các loại hò hét và tiếng tửu lệnh. Nhưng trong phòng Phương Thất lại tĩnh mịch và tối om, tối om tựa hồ càng đen hơn cả vỏ đao, càng thâm trầm hơn quan tài.

Ở trong hoàn cảnh này, một người lặng lẽ nằm trên giường, có phải là nghĩ tới rất nhiều chuyện, nhớ tới rất nhiều người hay không?

Đúng vậy, chỉ có điều lúc này nghĩ tới lại thường thường là người và chuyện không nên nghĩ tới. Một lãng tử phiêu bạt, vào lúc này bất kể là nghĩ tới chuyện gì đều làm người ta bi thương buồn nản, đều là chuyện tăng thêm phiền não.

Nhưng không nghĩ có được không?

Không được.

Bi ai lớn nhất của nhân loại, chính là thường nghĩ tới những chuyện mà không nên nghĩ tới nhất, nhưng khi ai đó lại cứ nghĩ tới, thì loại hành vi không thể tự chủ này, bất kì ai cũng không thể khống chế được.

Nếu như một người có thể quên đi một số chuyện, quên đi ai đó, thì người đó nhất định sống càng vui sướng hơn.

Ánh trăng trên nóc phòng tối đi, một bóng đen đột nhiên từ trong lỗ hổng hình tròn nhẹ nhàng hạ xuống, khẽ như một cục bông, không một tiếng động hạ xuống mặt đất.

Bóng đen tránh khỏi ánh sáng trên mặt đất, nhón chân đi tới trước giường, bước chân nhẹ nhàng như một con mèo đang đi, Phương Thất yên tĩnh trằm chằm nằm trên giường, tựa hồ đã ngủ rồi.

Bóng đen chậm chậm rút một thanh kiếm không vỏ mang bên hông ra, thân kiếm đen xì không chút ánh sáng nào, bóng đen không chút do dự, đâm ngay vào Phương Thất ở trên giường.

Kiếm như tia chớp, nhưng không hề có ánh sáng, đâm phụt một tiếng vào trong chăn, mềm nhũn không hề giống cảm giác đâm vào cơ thể con người, bóng đen hất trường kiếm lên, trong chăn cuộn một cái chăn khác, trên giường trống không chẳng một bóng người. Bóng đen kinh hãi, vội vàng xoay người, trong bóng tối chỉ thấy một bóng đen khác lặng lẽ đứng ở đối diện với mình, bóng đen rút ngay người lại, trường kiếm trong tay đột nhiên từ dưới sườn của mình đâm tới, trường kiếm đen xì thế như tia chớp, đâm thẳng vào yết hầu bóng đen đối diện.

Nhát kiếm này nhanh như sét đánh, chiêu thức quỷ dị, trong chớp mắt đã tới yết hầu bóng đen đối diện. Bóng đen ở đối diện đột nhiên dùng một tư thế kỳ quái vịn người đi, vẫn đứng thẳng trước mặt y. Trường kiếm đen xì loáng lên, kiếm vút ngang cổ bóng đen đối diện, lúc khó khăn lắm mới tới được cổ bóng đen, thì bóng đen đối diện lại vịn người, trường kiếm lướt qua, bóng đen vẫn đứng ở đối diện với y, giống như chưa từng thay đổi tư thế.

Bóng đen lên trước vào trong phòng đột nhiên toát mồ hôi lạnh, run giọng hỏi: “Người... người.. người là ai?”

Bóng đen đối diện cười hăng hắc, nhưng lại không nói tiếng nào.

Bóng đen vào trước lại hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Bóng đen đối diện nhỏ giọng hỏi: “Còn ngươi là ai?”

Bóng đen tới trước lấp bắp nói: “Ta... ta...”

Bóng đen đối diện hỏi: “Ngươi tới làm gì?”

“...”

Bóng đen đối diện đột nhiên nói: “Chẳng lẽ ngươi cũng tới giết Phương Thất?”

“Ngươi... ngươi cũng thế?”

Bóng đen đối diện nói: “Nhỏ giọng một chút, người đâu?”

“Người không ở trên giường!”

“Có phải là ra ngoài rồi không?”

“Hắn là không phải, tin tức nói y bị trọng thương nằm ở trên giường, không thể động đậy được.”

Bóng đen đối diện đột nhiên hít một hơi khí lạnh, chần chừ nói: “Liệu có thể nằm ở dưới giường?”

Bóng đen cầm trường kiếm vội vàng quét kiếm xuống dưới gần giường, dưới giường cũng trống không, nhúu mày nói: “Không có đâu!”

Bóng đen đối diện nói: “Vậy nhất định là nắp trong phòng rồi, chúng ta tìm xem, cẩn thận một chút!”

Bóng đen cầm trường kiếm đáp: “Ừ.”

Bóng đen đối diện: “Còn có ai tới cùng ngươi không?”

Bóng đen cầm trường kiếm nói: “Còn có huynh đệ của ta ở trên nóc phòng canh chừng.”

Bóng đen đối diện nói: “Ta hiểu rồi, bên kia hình như có cái quan tài, liệu y có thể...”

Lời còn chưa nói xong, bóng đen cầm kiếm đã rón chân đi tới trước quan tài, bóng đen đối diện nói: “Cẩn thận một chút, đề phòng mai phục.”

Bóng đen cầm kiếm ngẩng ra, nói: “Ngươi đi tới xem trước nhé?”

Bóng đen đối diện nói: “Được!” Chữ được vừa mới nói ra khỏi miệng, tay hắn đột nhiên hành động, bóng đen cầm trường kiếm còn chưa kịp phản ứng, huyết nhật nguyệt, trung quân, cự khuyết đã bị bóng đen đối diện điểm điểm vào, trường kiếm rời tay, người cũng ngã xuống.

Bóng đen đối diện ngẩng đầu nhìn lỗ tròn trên nóc phòng, tháo khăn che mặt của bóng đen kia xuống, mũi chân chấm lên mặt đất, thân hình nhẹ nhàng lướt lên, xuyên qua lỗ đen tới nóc phòng, một tên hắc y che mặt đang cầm trường kiếm đang đứng canh ở đó. Bóng đen vẫy tay với y, chuẩn bị rời đi.

Tên hắc y che mặt vội hỏi: “Thế nào rồi? Đắc thủ chứ?”

Bóng đen đáp: “Ừ.”

Tên hắc y che mặt đột nhiên nghe ra âm thanh không đúng, nhúu mày nói: “Ngươi...”

Bóng đen đáp: “Ta là Phương Thất.”

Tên hắc y che mặt ngẩng ra, rồi thình lình phản ứng trở lại, còn chưa đợi y kịp động thủ, huyết thiên trung, cự vĩ, cự khuyết trước ngực tên hắc y che mặt đã bị y điểm trúng. Tên hắc y che mặt không kịp kêu lên một tiếng, chỉ loạng choạng muốn ngã xuống, bóng đen đưa tay giữ lấy, nhẹ nhàng nhắc y lên ném vào trong lỗ tròn.

Bóng đen nhìn xuống dưới, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên rồi từ trong lỗ tròn rơi vào trong phòng.

Ánh trăng từ trên lỗ tròn ở nóc phòng rót vào một cột sáng nhạt, bốn phía xung quanh phòng vẫn là một vùng tối om.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

108. Chương 108: Đêm Dài Chưa Qua.

Trăng sáng treo cao cao trên cành cây, trong vườn đã dần trở nên yên tĩnh.

Người có bi hoan ly hợp, trăng có khi tròn khi khuyết, trăng rồi sẽ tròn, nhưng người thì sao?

Trong phòng tối om, im ắng không hề có chút tiếng động nào, cứ như chưa từng xảy ra bất kỳ việc gì. Cái cột sáng từ trên nóc phòng chiếu xuống kia thì đã lặng lẽ thay đổi vị trí một chút.

Hai tên hắc y che mặt vừa rồi đâu? Còn bóng đen kia là ai? Trong chớp mắt dường như đều đã biết mất tăm tích, biết mất không còn chút gì.

Cửa sổ đột nhiên bị đẩy ra, dưới ánh trăng, một đứa bé chừng bảy tám tuổi đột nhiên nhảy lên bệ cửa sổ, cười hi hi thò đầu vào bên trong nhìn. Ánh trăng chiếu lên cửa sổ, thấy đứa bé này mặc y phục sắc sỡ đủ màu, đỉnh đầu dùng dây buộc tóc màu đỏ tết hai cái bím tóc hướng lên trời, trong tay cầm một xâu kẹo hồ lô đường, cười hi hi ngậm ở trong miệng, lại lấy ra dùng lưỡi liếm liếm, giống như một đứa bé tinh nghịch ngồi ở trên cửa sổ nhìn trộm chuyện hiếm có ở trong phòng.

Căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng thở đều đặn ở trên giường truyền lại, đứa bé nhìn về phía giường, đột nhiên nhảy phốc một tiếng tiến vào bên trong phòng, tay cầm xâu kẹo hồ lô đường, vừa đi vừa liếm, lắc lư cái đầu có hai bím tóc hướng lên trời đi tới bên giường.

Trong bóng tối, đứa bé đã đi tới bên giường, duỗi đầu ra nhìn, người trên giường đang ngủ say, đứa bé cười hi hi đẩy người ngủ ở trên giường, lớn tiếng nói: “Mau dậy đi, cho người ăn hồ lô đường!”

Người ở trên giường cứ như đã ngủ chết giấc vậy, chẳng hề nhúc nhích. Trong bóng tối đứa bé ngoe đầu nhìn, cười hi hi nói: “Chẳng thú vị gì cả! Cho người ăn hồ lô đường cũng không ăn!” Người ở trên giường vẫn nằm im thìn thít, đứa bé đột nhiên thở dài: “Hồ lô đường ngon thế này mà người không ăn à?” Nó dường như đang dụ dỗ người khác vậy: “Người không ăn hả? Người không ăn thì ta ăn đấy!” Lại dùng đầu lưỡi liếm qua, nghiêng đầu nhìn người trên giường vẫn không để ý tới nó, đứa bé này đưa tay gãi gãi đầu, nói: “Người không ăn à? Ta không cho người ăn không được.” Nói rồi đưa tay cạy miệng người ngủ say trên giường ra, nhét xâu hồ lô đường vào miệng y, đưa tay đẩy cằm, người ở trên giường ngậm miệng lại. Đứa bé rút cái que ra, một viên kẹo hồ lô rơi vào trong miệng người nằm trên giường, đứa bé cao hứng vỗ tay nhảy lên, nói: “Người ăn rồi, người ăn rồi! Đã biết là người sẽ ăn mà.”

Người ở trên giường thỉnh thoảng toàn thân co giật, đầu ngoe đi, rồi đột nhiên không còn hô hấp nữa. Đứa bé nghiêng đầu nhìn, không vui nói: “Cho người ăn hồ lô người không biết điều, sau này không cho người ăn nữa.” Nó lại liếm hồ lô đường trong tay, ngoe đầu hết góc phía đông lại nhìn phía tây trong phòng, cột sáng nhàn nhạt từ từ chiếu lên thanh đao treo trên vách tường. Đứa bé vui mừng vỗ tay: “Thanh đao này không tệ, ta lấy về dùng bổ củi!” Nó một tay cầm xâu hồ lô đường vừa đi vừa liếm, nhìn thanh đao trên tường, đột nhiên nhảy lên trên, đưa tay lấy thanh đao trên tường xuống.

Một luồng sáng đen nhánh lóe lên, thế như sét đánh, đứa bé vừa mới nhảy lên lấy thanh đao trên tường, bàn tay nhỏ vừa mới chạm vào sợi lụa buộc đao, ánh sáng đen nhánh đột nhiên đã tới trước mắt, xuyên thẳng qua bàn tay cắm vào trong tường ba xích, chỉ lưu lại mũi kiếm dài bảy tấc và chuôi kiếm ở bên ngoài, vẫn đang rung rinh không ngừng.

Đứa bé giật mình, đột nhiên ý thức được mình đã bị đóng lên trên tường, một cơn đau buốt theo đó truyền tới, nó “Oa” một tiếng há miệng kêu thảm, tiếng kêu vừa rời khỏi miệng, hai luồng sáng đen đã đánh lên huyệt thần đạo, huyệt chí dương trên lưng nó. Đứa bé ngoe đầu đi, lập tức ngất xỉu.

Trăng lên giữa trời, trong phòng yên tĩnh mà tối tăm, cánh cửa sổ bị mở ra không biết đã bị đóng lại từ khi nào.

Hiên Viên Hoàng róc rách rót rượu, hờ hững nhìn bên ngoài cửa sổ, cửa sổ tuy đã bị đóng lại, nhưng ánh mắt của ông ta lại như có thể xuyên qua cánh cửa, lặng lẽ chăm chú nhìn phương xa.

Nửa tiếng kêu vừa mới vang lên xong ông ta có nghe thấy không? Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân đến bây giờ còn chưa tới, trong lòng ông ta có phải đang thầm lo lắng?

Du Mộng Điệp lặng lẽ nằm trên giường ngủ mê mết, Tiểu Hồ Tử cũng nằm ngủ ở phía trước, Liễu Thanh Thanh thì vẫn ngồi bên giường, trong ánh mắt tựa hồ tràn ngập ưu sầu.

Lan Ngọc nhíu mày, đột nhiên nói: “Hình như có tiếng kêu?”

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm uống rượu, bụng đầy tâm sự, tựa hồ không nghe thấy.

Hiên Viên Hoàng vẫn chăm chú nhìn bên ngoài cửa sổ, không biết nghĩ gì, hồi lâu không lên tiếng.

Lan Ngọc lại nhíu mày nói: “Lão tiền bối, vừa rồi hình như có tiếng kêu thảm.”

Hiên Viên Hoàng tựa hồ choàng tỉnh, hỏi: “Hả? Người nói cái gì?”

Lan Ngọc nói: “Vãn bối vừa rồi tựa hồ nghe thấy có tiếng kêu thảm?”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, nói: “Khiếu Không, người có nghe thấy không?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ lắc đầu đáp: “Con.. vừa rồi con...”

Hiên Viên Hoàng đồng tai lắng nghe một lúc nói: “Nào có đâu?”

Lan Ngọc cười, phân vân nói: “Chắc là... chắc là vãn bối nghe nhầm rồi?”

Hiên Viên Hoàng gật gù, thở dài nói: “Đừng quá khẩn trương, thả lỏng một chút đi, chẳng có chuyện gì ghê gớm cả đâu. Chừng là khách thương ở trọ giật mình trong mơ thôi.”

Lan Ngọc gò má ửng hồng, cúi đầu nói: “Lão tiền bối nói rất đúng, có thể là vãn bối quá khẩn trương rồi...”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Người muốn uống một chén không?”

Lan Ngọc lén nhìn Nam cung Khiếu Không, nói: “Thiếp...”

Hiên Viên Hoàng cười khà khà: “Uống một chén đi, ta biết năm xưa Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc tính cách hào sảng, uống rượu càng không kém nam tử, nam nhân bị người chúc say chẳng biết là có bao nhiêu nữa.” Nói rồi cười hăng hắc liên tục.

Lan Ngọc gò má càng thêm đỏ nói: “Lão tiền bối chê cười rồi, hiện giờ vãn bối đã rất ít uống rượu.”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi rót cho Lan Ngọc một chén rượu, Lan Ngọc giật mình, nàng ngàn vạn lần không ngờ, vị lão nhân tóc bạc này lại có thể rót rượu cho mình.

Trên thế gian này người có thể được Hiên Viên Hoàng rót rượu có được mấy vị? Nếu như có người có thể cùng vị lão nhân danh vang thiên hạ này ngồi cùng bàn uống một chén, sau này khoe khoang trên giang hồ, không biết là khiến bao nhiêu người hâm mộ, thậm chí là nhìn với ánh mắt tôn kính! Càng huống chi là Hiên Viên Hoàng tự rót rượu cho mình!

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Uống rượu không những có thể làm dịu tâm tình, càng có thể nhất túy giải thiên sầu, trước đây chẳng phải có người đã nói, thánh hiền tên tuổi mất đi, chỉ phùng thánh rượu tiếng ghi muôn đời ư. Những người phiêu bạt giang hồ chúng ta, đêm dài dằng dặc nếu như không có một chén rượu, càng không biết sẽ tịch mịch như thế nào!” Hiên Viên Hoàng than dài, nghiêm túc nói: “Cho nên cơm có thể không ăn, nhưng rượu vạn vạn lần không thể không uống!”

Lan Ngọc mặt đầy vui mừng, hai má như ráng chiều, nói: “Lão tiền bối nói rất đúng, thuyền ngự vua truyền cũng mặc, ta đây uống rượu đã là tiên rồi. Lão tiền bối, chén rượu này vãn bối nhất định phải uống!” Hai tay cẩn thận nâng chén rượu lên, ghé vào bên môi, một hơi cạn sạch.

Hiên Viên Hoàng cười ha hả: “Giỏi lắm, nhi nữ giang hồ là phải như thế, thẹn thẹn thùng thùng là lão ăn mày đây ghét nhất! Nào thêm chén nữa!” Nói xong lại rót một chén rượu.

Lan Ngọc tinh thần phấn chấn, gò má đẹp như hoa đào: “Đa tạ lão tiền bối! Văn bối phiêu bạt giang hồ, đã gặp mặt thì phải uống ba trăm chén! Chớ để bình vàng soi bóng nguyệt!” Nói xong lại uống cạn sạch.

Hiên Viên Hoàng cười ha hả: “Đào Hoa Tiên Tử là bậc trượng phu trong giới nữ lưu, rượu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu, hôm nay có rượu hôm nay say, ngày mai có sầu ngày mai hay, nào!”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên nhú mày, trên trán đã có mồ hôi lạnh thấm ra, sắc mặt từ từ biến thành màu vàng, tiếp sau đó là trắng bệch, mồ hôi lấm tấm theo gò má ròng rọc chảy xuống, hần đột nhiên ôm lấy ngực, răng nghiến kêu ‘kèn kẹt’, mặt đầy vẻ đau đớn.

Hiên Viên Hoàng hít một hơi khí lạnh, chậm chậm đặt chén rượu xuống, ánh mắt kỳ quái nhìn Nam Cung Khiếu Không. Lan Ngọc cũng phát hiện ra tình hình không ổn, chớp mắt sắc mặt tái nhợt, mắt tròn trừng khấn trượng nhìn Nam Cung Khiếu Không. Nam Cung Khiếu Không đã đau tới mức gập lưng lại, hai tay ôm túm chặt lấy ngực, cắn chặt răng không kêu lên một tiếng, đầy đầu mồ hôi to như hạt đậu, từng giọt một lần xuống gò má trắng bệch.

Lan Ngọc kinh khủng nói: “Lão tiền bối... chàng... chàng...”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta nhìn thấy rồi.”

Lan Ngọc nói: “Lão tiền bối không phải đã nói cổ độc trong mười hai canh giờ sẽ không phát tác sao? Sao bây giờ...”

Hiên Viên Hoàng thở hắt ra, nói: “Xem ra cổ độc còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của ta, cũng có khả năng là người hạ cổ đang thao túng.”

Lan Ngọc vội nói: “Vậy... vậy phải làm sao?”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Đừng khẩn trương, có lão ăn mày ở đây rồi, ta lại giúp hần tạm thời áp chế!”

Lan Ngọc nói: “Nhưng như vậy tiêu hao quá nhiều nội lực của tiền bối!”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Hiện giờ chẳng để ý nhiều được như thế nữa, cứu người trước quan trọng hơn!”

Lan Ngọc nói: “Vậy để văn bối đi giữ cửa!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Đi mau!”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên không kiên trì được nữa, thuận theo ghế ngã phịch xuống đất, thân hình cong lại như con tôm, hai tay túm chặt lấy ngực, rên rỉ đau đớn.

Hiên Viên Hoàng nhìn Liễu Thanh Thanh một cái, đưa tay túm lấy Nam Cung Khiếu Không, đánh mặt một chưởng vào sau lưng hần, chậm chậm thuận thế ngồi xuống, đỉnh đầu đột nhiên đã bốc lên từng làn hơi nóng, Nam Cung Khiếu Không giống như hư thoát vậy, hai mắt dờ dẫn vô thần, nhưng tiếng kêu thét lại dần dần nhỏ đi.

Lan Ngọc khẩn trương đứng ở sau cửa, trong tay nắm chắc độc môn ám khí, then cửa đã cài vào, nàng cũng đã nghe Xà Thiên Tàn nói rồi, lúc này tuyệt đối không thể để bất kỳ ai xông vào. Nếu như không có người ở bên cạnh hộ pháp, cho dù một đứa bé bảy tám tuổi, cũng có thể dễ dàng đánh gục Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng chết rồi, Nam Cung Khiếu Không chết là cái chắc.

Hai cái mạng của Nam Cung Khiếu Không và Hiên Viên Hoàng hiện giờ đang nằm trong tay nàng.

Lan Ngọc đột nhiên cực kỳ lo lắng, nàng rất khẩn trương, khẩn trương mà lại nóng ruột, trong nóng ruột còn mang theo âu lo.

Khe khẽ cách một tiếng, then cửa bị một thanh kiếm cực mỏng cực sắc khe khẽ từ bên ngoài cửa cắt đứt, cửa phòng thình lình bị đẩy ra, Lan Ngọc phát tay, ám khí ở hai tay đã rải ra toàn bộ, nhanh như điện xẹt, ám khí rục rịch sắc màu như hoa đào nở rộ, dày như màn mưa lấp kín cửa vào, nhưng cửa vào lại trống không, chẳng hề có một ai, ám khí bay như mưa, chớp mắt chìm vào trong bóng đêm.

Lan Ngọc nhú mày, hai tay vội vàng thò vào trong túi đầy ám khí, cửa đột nhiên lóe lên bóng người, một người áo tím che mặt tay cầm trường kiếm xuất hiện như ánh chớp, hai tay Lan Ngọc rung lên, Đào Hoa

Tiểu bay múa ngập trời đột nhiên bao trùm lấy người che mặt. Ánh kiếm của người áo tím lóe lên, trường kiếm khua một vòng trong không trung, ám khí ngập trời đánh tới người áo tím bỗng nhiên biến mất tầm tích, còn chưa đợi Lan Ngọc lấy lại tinh thần, bóng người áo tím lóe lên, lướt qua bên người Lan Ngọc như một bóng ma, bao kiếm bên tay trái chớp lên đánh trung huyệt trung quản ở bụng Lan Ngọc. Lan Ngọc phịch một tiếng ngã xuống.

Thân hình người áo tím như một bóng ma, nhanh như chớp tới bên người Nam Cung Khiếu Không và Hiên Viên Hoằng, người còn chưa tới kiếm đã đâm ra, như cầu vồng vắt ngang trời, sấm nổ chớp giạt lướt qua Nam Cung Khiếu Không đâm vào ngực Hiên Viên Hoằng.

Nhát kiếm này còn nhanh còn mạnh hơn cả sét đánh, đã dùng hết toàn bộ tinh túy kiếm thuật của người áo tím, y biết rằng, ngoài lúc này không còn cơ hội nào có thể giết Hiên Viên Hoằng tốt hơn nữa.

Kiếm như ánh chớp tới trước ngực Hiên Viên Hoằng, Liễu Thanh Thanh đã choáng váng, ngay lúc trường kiếm sắp đâm vào Hiên Viên Hoằng, thì tay Nam Cung Khiếu Không dưới nách người áo tím đột nhiên động dậy, người áo tím thình lình khựng lại, trường kiếm cách ngực của Hiên Viên Hoằng không tới nửa tấc thì dừng lại, người áo tím ngẩng ra nhìn Hiên Viên Hoằng, rồi ngã phịch một tiếng xuống đất.

Nam Cung Khiếu Không vẫn ngây ngốc ngồi đó, phảng phất như căn bản không hề nhúc nhích, Hiên Viên Hoằng một tay đặt lên lưng hắn, tựa hồ chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Người áo tím thì đã nằm xuống đất, Đào Hòa Tiên Tử Lan Ngọc nằm không nhúc nhích ở phía cửa. Cửa phòng mở rộng, mọi thứ trông bình tĩnh mà quỷ dị.

Liễu Thanh Thanh khẽ thở phào một tiếng, chậm rãi ngồi xuống bên giường, khẩn trương nhìn Hiên Viên Hoằng và Nam Cung Khiếu Không ở trên mặt đất.

Một mũi tên lông chim thình lình từ nóc phòng đối diện rít lên bắn tới, tên vừa rời cung, đã nhanh hơn cả ánh chớp, cửa phòng mở rộng, mũi tên mang theo tiếng kêu thê lương bắn thẳng vào ngực Nam Cung Khiếu Không ở trên mặt đất.

Không ai có thể tránh khỏi mũi tên này.

Thần tiên của Phi Vân Thần Tiên Bạch Thắng Thiên nghe nói đã vượt qua cả tướng quân Lý Quảng triều Hán, tiên pháp chẳng những cực nhanh mà còn chuẩn xác, trong vòng trăm bước có thể xuyên qua đá cứng, huống chi hiện giờ y ở trên nóc phòng đối diện, khoảng cách không tới hai mươi bước, mũi tên này bắn tới nếu xuyên qua ngực Nam Cung Khiếu Không ắt sẽ theo thể xuyên qua lưng Hiên Viên Hoằng.

Không một lời nào có thể hình dung ra tốc độ và sức mạnh của mũi tên này.

Thế tên như sét đánh, khi nghe thấy tiếng rít, thì đã tới cánh cửa phòng mở rộng, sắp bay vào trong phòng. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc dưới mái hiên một ánh đao đột nhiên lóe lên, lóe lên một cái rồi biến mất. Mũi tên như sấm nổ chớp giạt đã bị chém làm hai, nhưng đầu mũi tên vẫn bay về phía trước gần nửa mét, mới rơi cách một tiếng xuống mặt đất.

Mũi tên vừa rơi xuống mặt đất, người áo trắng ở trên nóc phòng giật mình, đưa tay như chớp thò vào ống tên, gương cung lấp tên, mười hai mũi tên đột nhiên như châu chấu đầy trời bay tới, nhanh như sao băng, sáu mũi tên từ cửa bắn vào, thẳng tới Hiên Viên Hoằng và Nam Cung Khiếu Không, sáu mũi tên xếp hàng ngang xuyên qua cửa sổ, bắn thẳng tới Liễu Thanh Thanh ngồi ở trên giường.

Trên đời có tiên pháp cao siêu như thế, sợ rằng chỉ có một mình Phi Vân Thần Tiên Bạch Thắng Thiên. Mũi tên trong tay y, còn linh hoạt tự nhiên hơn ám khí trong tay cao thủ ám khí trong giang hồ.

Tên của mọi người có thể bị đặt sai, nhưng ngoại hiệu của một người tuyệt đối không thể đặt sai. Nghe nói Bạch Thắng Thiên căn bản không cần nhìn bầu trời, chỉ cần nghe thấy tiếng động trên trời là có thể bắn cho chim nhạn và chim ưng bay cao trên tầng mây trắng rơi xuống.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

109. Chương 109: Thả Hổ Về Rừng.

Tên như châu chấu, kinh phong nát trời, trong chớp mắt đã bắn tới, người ở dưới hiên nhà bóng người loáng lên, một người nằm ngang sát dưới mái hiên đột nhiên rơi xuống, trong mưa tên như làn khói nhỏ lướt qua khung cửa sổ, ánh đao trong tay liên tục lóe lên, thế như chẻ tre, chỉ nghe thấy tiếng ‘cheng cheng’ không ngớt bên tai, như mưa lớn rút lên mái nhà, như người đánh đàn đang điên cuồng gảy đàn cầm, mười hai mũi thần tiễn trong chớp mắt nhất tề bị chém thành hai nửa, bóng người vẫn không hề dừng lại, mũi chân chấm lên mặt đất, từ dưới mái hiên nghiêng nghiêng phóng ra, lướt tới Bạch Thắng Thiên ở nóc phòng đối diện, thân pháp nhanh hiếm có trên đời.

Bạch Thắng Thiên thấy mười hai mũi tên không ngờ trong chớp mắt bị chém gãy, tức thì trợn mắt há mồm, bỗng thấy bóng người đã lướt về phía mình, kinh hãi vô cùng, trở tay thò vào ống tên, mười hai mũi tên nhanh như sao băng rồi cung phân tán ra, hình thành một vòng tròn, bắn về phía bóng người đã ở lưng chừng không.

Bóng người phóng lên đã tới giữa không trung, thấy tên ập thẳng tới bao trùm lấy mình, thế tới mạnh mẽ, âm thanh thê lương, không thể né tránh được. Bóng người trên không trung đột nhiên xuất đao trong chớp mắt, ánh đao lóe lên, trong tiếng ‘cheng cheng’, mười hai mũi tên lần lượt rơi xuống, người trong không trung bị tên cản trở liền rơi xuống mặt đất. Y không hề dừng lại, mũi chân lại nhún một cái, thân hình lại lần nữa vọt lên, lướt thẳng tới nóc phòng.

Trên nóc phòng đã không còn ai.

Ánh trăng nhàn nhạt rơi lên trên con đường dài trống trải mà tịch mịch, con đường giữa đêm khuya không một bóng người, một thót bạch mã lao thẳng đi. Người áo trắng cười trên bạch mã đã ở ngoài mấy chục trượng, Phương Thất đứng ở trên nóc nhà, khẽ thở dài, chậm chậm tra đao vào vỏ. Bạch mã chớp mắt đã biến mất cuối con đường dài.

Nam Cung Khiếu Không đứng ở cửa, kỳ quái nhìn Phương Thất ở trên nóc nhà, lầm bầm: “Đao thật nhanh!”

Hiên Viên Hoàng chỉ cười khẽ không nói gì.

Nam Cung Khiếu Không khẽ than: “Thần Long đao pháp của Phương Thất quả nhiên là danh bất hư truyền, hôm nay xem như đã được thấy rồi!”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Người thấy kinh công của y thế nào?”

Nam Cung Khiếu Không nhún mày đáp: “Chỉ sợ không chậm hơn Tiểu Thần Long.”

Hiên Viên Hoàng cười khà khà: “Người nói đao pháp hay là kinh công của y?”

Nam Cung Khiếu Không đáp: “Đao Pháp và kinh công chỉ sợ đều không dưới Tiểu Thần Long...” Hắn đột nhiên cau mày lại: “Con chỉ thấy làm lạ, người như hắn vì sao lại cam tâm làm một lãng tử chỉ có thể uống loại rượu mạnh nhất ở trong quán rượu chứ?”

Hiên Viên Hoàng cười khổ, khẽ thở dài: “Tai họa thường gây ra bởi việc nhỏ, trí dũng thường chìm đắm sa đà, hai câu nói này người đã nghe tới chưa?”

Nam Cung Khiếu Không nhún mày, gật gù, đột nhiên cúi đầu không nói.

Hiên Viên Hoàng cười gọi: “Tiểu huynh đệ xuống đi thôi.”

Phương Thất gật đầu, ngẩng lên nhìn ánh trăng bên bầu trời, khe khẽ buông một tiếng thở dài, tung người nhảy xuống, chậm rãi đi tới. Nam Cung Khiếu Không khẽ vỗ lên người của Lan Ngọc để giải huyết đạo, đỡ nàng dậy ngồi xuống. Lan Ngọc vẫn còn chưa hết sợ hãi, Hiên Viên Hoàng mỉm cười nhìn nàng.

Người áo tím nằm im trên mặt đất không nhúc nhích.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên thở dài, cau mày nói: “Lần này làm lão ăn mày khó giữ rồi...”

Lan Ngọc nghe ông ta nói một câu không đầu không đuôi, ngẩn ra một chút rồi chần chừ hỏi: “Lão tiên bối, sao thế... có chuyện gì ư?”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ, ngoái đầu nhìn người áo tím che mặt trên mặt đất, rót đầy một chén rượu, đưa lên miệng, lại thở dài một tiếng, uống ừng ực rượu trong chén, khe khẽ lắc đầu thở dài.

Lan Ngọc cau mày, khó hiểu nhìn Hiên Viên Hoàng.

Nam Cung Khiếu Không cũng quay đầu lại nhìn người áo tím, rồi không ngờ cũng rót rượu uống sạch, cúi đầu không nói.

Phương Thất nhìn người áo tím, chậm chậm đi tới bên giường, nhìn Du Mộng Điệp ngủ say hồi lâu, trong ánh mắt vừa hồ thẹn, lại đau đớn, tựa hồ có chút do dự và phiền muộn, nhân thần nhất thời cực kỳ phức tạp.

Lan Ngọc chẳng hiểu gì hết nhìn Hiên Viên Hoàng, rồi nhìn Nam Cung Khiếu Không, lại nhìn Phương Thất. Nàng đột nhiên phát hiện, người trong phòng đều hiểu là chuyện gì, chỉ có mình nàng là không hiểu nguyên do.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên uống cạn rượu trong chén, rồi thở dài nói: “Giải huyết đạo của y, rồi cho y đi.”

Nam Cung Khiếu Không nhú mày, chậm chậm ngẩng đầu lên, cắn chặt môi nhưng vẫn do dự.

Lan Ngọc giật mình: “Cho ai đi? Cho y đi ư?” Nàng đột nhiên hiểu ra, làm cho Nam Cung Khiếu Không và Hiên Viên Hoàng khó xử không ngờ lại chính là người áo tím nằm trên mặt đất, Lan Ngọc nhìn người áo tím chằm chằm, lấy làm lạ nói: “Nhưng y... y vừa rồi thiếu chút nữa lấy mạng mọi người!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Ừ.”

Lan Ngọc nhú mày: “Ừ?”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ nói: “Hiện giờ chúng ta vẫn còn sống cả mà .”

Lan Ngọc nói: “Võ công của y rất cao, thả hổ về rừng, sau này sẽ hậu quả vô cùng.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu: “Ta biết.”

Lan Ngọc nói: “Lão tiên bối nếu đã biết mà vẫn muốn thả y đi?”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ: “Không thả không được.”

Lan Ngọc lúng túng hỏi: “Vì sao?”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Không phải là một mình ta muốn thả y đi, Khiếu Không cũng có ý này, không tin người hỏi xem.”

Lan Ngọc nhìn Nam Cung Khiếu Không cau mày ủ rũ, hỏi: “Chàng cũng muốn thả y đi ư?”

Nam Cung Khiếu Không trầm mặc hồi lâu, rồi gật đầu.

Lan Ngọc đột nhiên bật cười nói: “Xem ra trong căn phòng này chỉ có một mình thiếp là không hiểu, mọi người muốn thả cho y đi thì cứ tự nhiên, thiếp mặc kệ.” Sự trào phúng trong lời nói của nàng đã hết sức rõ ràng.

Nam Cung Khiếu Không khẽ thở dài một tiếng, từ tốn nói: “Thế bá nói thả y đi là đúng đấy, chúng ta cũng chỉ đành thả y đi thôi.”

Lan Ngọc lại quay đầu nhìn người áo tím che mặt một cái, đột nhiên hít một hơi khí lạnh, cau mày hỏi: “Chẳng lẽ.. mọi người đã biết y là ai?” Người áo tím mặc dù che mặt, nếu chẳng phải đã biết y là ai, thì sao có thể dễ dàng thả một kẻ thiếu chút nữa đâm một nhát chết mình như thế.

Hiên Viên Hoàng cười khỏ, Nam Cung Khiếu Không cũng cười khỏ không nói.

Cười khỏ đôi khi chính là thừa nhận.

Lan Ngọc hỏi: “Chẳng lẽ là Sở Anh Bố?”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ: “Nếu y là Sở Anh Bố, ta tuyệt đối sẽ không thả cho y đi.”

Lan Ngọc gật gù như hiểu như không.

Hiên Viên Hoàng bình thần nói: “Sở Anh Bồ tự có sư phụ quản giáo, nếu y là Sở Anh Bồ, chúng ta chỉ cần giao cho Bắc Hải Thần Quân là được rồi.”

Lan Ngọc đột nhiên hiểu ra vấn đề: “Chẳng lẽ là Đạm Thai Thiên Khánh?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, Nam Cung Khiếu Không cúi đầu không nói, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Lan Ngọc khẽ thở phào, giờ cuối cùng nàng cũng hiểu ra vì sao Hiên Viên Hoàng và Nam Cung Khiếu Không lại khó xử như vậy rồi.

Hiên Viên Hoàng chậm rãi uống rượu, thông thả nói: “Bọn chúng để Đạm Thai Thiên Khánh tới hành thích, vốn là một cách tốt không chút kẻ hở.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu: “Bọn chúng nắm lấy thời cơ cổ độc phát tác, chúng ta lại không có chút sức hoàn thủ nào, Đạm Thai Thiên Khánh võ công cao cường, vốn đúng là có thể một kiếm hai mạng.”

Lan Ngọc hiểu ra, nếu như Hiên Viên Hoàng bị Đạm Thai Thiên Khánh đâm chết, thì không cần y động thủ thêm, Nam Cung Khiếu Không bị cổ độc phát tác, cơn đau như cần gan xé phổi đó nhất định sẽ làm Nam Cung Khiếu Không tự tuyệt thân vong.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Cho dù y không thành công, chúng ta cũng chẳng làm gì được y, cuối cùng vẫn phải thả y đi.”

Lan Ngọc từ từ gật đầu, nàng biết Hiên Viên cả đời hiệp nghĩa, năm xưa giao du với Đạm Thai Quan Tùng - phụ thân của Đạm Thai Thiên Khánh, hai người quan hệ rất tốt, ông ta không thể nhẫn tâm dồn cốt nhục đời sau của cố nhân vào chỗ chết. Nam Cung Khiếu Không cũng như vậy, Tĩnh Nam trang và Thái Nhạc Sơn Trang vốn nhiều đời qua lại, trên giang hồ chú trọng một chữ ‘nghĩa’, cho dù Đạm Thai Thiên Khánh đã trở mặt với hắn, hắn cũng không thể để giao tình nhiều đời chấm dứt trong tay mình.

Hiên Viên Hoàng nhìn Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Nếu như phải thả y đi thì đi muộn chẳng bằng đi sớm.”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu, khẽ thở dài một tiếng, đứng dậy nhẹ nhàng giải huyết đạo cho người áo tím, rồi từ từ trở về trước bàn.

Người áo tím chậm rãi đứng dậy, nhặt kiếm trường kiếm trên mặt đất lên cắm vào trong vỏ, đôi mắt lạnh lùng quét qua người trong phòng một lượt, cười lạnh một tiếng rồi xoay người đi ra ngoài. Nam Cung Khiếu Không đột nhiên thở dài, khẽ gọi: “Đợi chút đã.”

Đạm Thai Thiên Khánh đã đi tới cửa liền đứng lại, không quay đầu lại hỏi: “Chuyện gì?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Ta hi vọng ngươi hiểu, sẽ không có lần sau đâu.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh: “Ngươi yên tâm, lần sau bắt được ngươi, ta cũng thả cho ngươi một đường sống.”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Cám ơn.”

Khóe miệng Đạm Thai Thiên Khánh thoáng qua một nụ cười lạnh: “Không cần khách khí.”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Ta hi vọng ngươi có thể hiểu ra, Sở Bồ Anh là kẻ lòng dạ ác độc, dụng tâm rất sâu, ngươi đi theo y, nhất định sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Ồ? Vậy ta phải làm như thế nào?”

Nam Cung Khiếu Không cười khổ nhìn Hiên Viên Hoàng, bất kể là ai cũng có thể nghe ra được, trong câu nói này của y đầy ý mỉa mai chế giễu.

Hiên Viên Hoàng than: “Nếu ngươi chịu nghe lời khuyên của lão ăn mày, sớm ngày trở về Thái Nhạc sơn trang, tu tâm dưỡng tính, tự tìm niềm vui, làm cho tốt chức trang chủ của ngươi, không mưu đồ đại sự gì đó nữa, nếu không cơ nghiệp hơn hai trăm năm của Thái Nhạc sơn trang, sẽ hủy trong tay ngươi đó.”

Đạm Thái Thiên Khánh đứng trong bóng đêm u tối bên ngoài hồi lâu nói: “Đã nói xong chưa?”

Hiên Viên Hoằng cười: “Người cũng biết giao tình giữa lão ăn mày và cha người, người không gọi thế bá cũng được, nhưng ngàn vạn lần nghe một tiếng khó nghe của lão ăn mày, kịp thời quay đầu, nói không chừng sau này lão ăn mày tới Thái Sơn, còn có thể kiếm được chén rượu để uống.”

Lan Ngọc nhìn mái tóc bạc phơ của Hiên Viên Hoằng, trong lòng không khỏi than thầm, nàng không biết vị lão nhân được vô lâm tôn xưng là ‘Hiệp Nghĩa Cái Vương’ này khi nào hết lòng hết dạ, thậm chí có chút hạ mình nói chuyện với người khác như thế không?

Đạm Thai Thiên Khanh khẽ thở dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên trời, thông thả nói: “Thế bá, chuyện của vân bối mong thế bá không cần nhọc lòng nữa, đại trượng phu đứng ở trên đời, tự nhiên phải hoàn thành một phen sự nghiệp to lớn. Về phần cái bang xin người yên tâm, vân bối sau này nếu gặp phải đệ tử cái bang, tuyệt đối sẽ không làm khó bọn họ. Cáo từ!” Nói xong rào bước đi ra ngoài, phi thân lướt qua tường cao bỏ đi. Ánh trăng nghiêng nghiêng, trong vườn tĩnh mịch, chỉ lưu lại vô số mùi tên gây đầy mặt đất.

Trong phòng yên tĩnh.

Hiên Viên Hoằng và Nam Cung Khiếu Không lặng lẽ uống rượu, bỗng nhiên không ai nói gì cả.

Lan Ngọc nhíu mày nói: “Phương huynh đệ, vết thương của người...”

Phương Thất cười: “Đã không đáng lo nữa.”

Lan Ngọc chau mày, mặt đầy lo lắng: “Tên Xà Thiên Tàn sao còn chưa tới? Liệu có thể xảy ra chuyện gì không? Hay là vân bối đi xem sao?”

Hiên Viên Hoằng bình thản nói: “Người đi đâu để xem?”

Lan Ngọc ngẩn ra.

Hiên Viên Hoằng mỉm cười nói: “Người yên tâm, cổ độc của hắc sớm đã được giải rồi.”

Lan Ngọc giật mình nhìn Hiên Viên Hoằng, mắt tròn tròn nói: “Lão tiền bối, người... người nói cái gì?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Thế bá bảo cổ độc ta trúng sớm đã được giải rồi.”

Lan Ngọc kinh ngạc nhìn Nam Cung Khiếu Không hồi lâu, đột nhiên dịu giọng nói: “Thiếp biết mọi người đang an ủi thiếp, sợ thiếp lo lắng, nhưng đây chẳng phải là chuyện đùa. Chàng biết thiếp rất lo chàng...”

Nam Cung Khiếu Không lắc đầu nói: “Ta không nói đùa đâu, Xà Thiên Tàn lúc tới tới, đã đem giải được cho ta rồi.”

Lan Ngọc ngạc nhiên mừng rỡ: “Thật sao?”

Nam Cung Khiếu Không gật đầu.

Lan Ngọc cau mày nói: “Thiếp vẫn có chút không tin, lúc đó khi chàng bị cổ độc phát tác, tuyệt không giống giả vờ!”

Nam Cung Khiếu Không mỉm cười nói: “Nhưng lại đúng là giả vờ đó, nếu chẳng phải là thế, sao có thể dụ cho Đạm Thai Thiên Khanh và Xuyên Vân Thần Tiên Bạch Thắng Thiên ra được.”

Lan Ngọc hết nhìn Nam Cung Khiếu Không lại nhìn Phương Thất, cắn môi nói: “Ồ... thì ra mọi người đều lừa thiếp... giấu một mình thiếp? Thương thế của Phương huynh đệ cũng sớm khỏi rồi có phải không?”

Phương Thất chỉ cười khẽ không đáp.

Nam Cung Khiếu Không cười khổ: “Đúng là không phải với nàng, để cho màn kịch này chân thật một chút, chỉ đánh lừa nàng thôi, Thanh Thanh cũng không biết, có phải thế không?”

Liễu Thanh Thanh mỉm cười gật đầu.

Lan Ngọc sắc mặt thay đổi, đột nhiên nhoẻn miệng cười, êm ái nói: “Chỉ cần mọi người ổn cả là được, giờ thiếp yên tâm rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Cám ơn nàng!”

Lan Ngọc đột nhiên gò má ửng hồng, hờn dỗi nói: “Đáng ghét, lão tiền bối và Thanh Thanh đều ở đây đó.”

Hiên Viên Hoảng đột nhiên cười khà khà: “Lão ăn mày này tại gần đây ngày càng điếc rồi, thường chẳng nghe thấy người khác nói gì, các người nói xem có lạ không?”

Lan Ngọc má càng đỏ, đầu cúi càng thấp, Nam Cung Khiếu Không cũng cúi đầu xuống.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Tiểu huynh đệ, phía bên người thế nào rồi?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bầm cừu công, chết một tên, sống một tên, trên tường còn đóng một tên.”

Hiên Viên Hoảng nhú mày, cười nói: “Ồ, đi xem xem thế nào.”

Ánh trăng xuyên qua lỗ hổng rót một luồng sáng nhàn nhạt lên trên tường, khi Phương Thất đi vào trong phòng, lập tức cảm giác được tình huống tựa hồ có chút không ổn.

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

110. Chương 110: Quỷ Anh Mê Tung.

Trong phòng đã không còn ai, sống không có, chết cũng không có.

Đứa bé bị một kiếm đóng lên trên tường cũng không thấy nữa, trên tường chỉ lưu lại một lỗ thủng trường kiếm đâm xuyên và một chút vết máu, tên áo đen che mặt bị điểm huyết nhét dưới gầm giường cũng biến mất tung tích, tới ngay cả kẻ chết ở trên giường cũng không thấy nữa.

Hiên Viên Hoảng thở ra một hơi, nhú mày hỏi: “Người nói một tên chết, một tên sống, một tên còn bị đóng trên tường sao?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoảng gãi đầu nói: “Bọn chúng đâu rồi?”

Phương Thất cười khỏ, gãi đầu đáp: “Có lẽ... có lẽ là bay mất rồi?”

Hiên Viên Hoảng nói: “Bay mất rồi? Người chết cũng bay được sao?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Tới ngay cả bị lược chín cũng có thể bay, người chết hẳn là cũng có thể.”

Hiên Viên Hoảng cười ha hả nói: “Đúng lắm đúng lắm! Chắc chắn là bay mất rồi.”

Phương Thất cười khỏ, ngẩng đầu nhìn lỗ hổng trong phòng, lẩm bẩm nói: “Cái lỗ hổng này đúng là rất tốt, ban ngày có thể nhìn mặt trời, ban đêm còn có thể thấy ánh trăng.”

Hiên Viên Hoảng cười: “Trời mưa thì sao?”

Phương Thất nói: “Trời mưa sợ rằng sẽ lụt nước.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Trời mưa có thể lụt nước, khi không có mưa còn có thể lụt người vào?”

Phương Thất mỉm cười: “Đúng thế, đã lụt xuống rất nhiều người rồi.”

Hiên Viên Hoảng nói: “Xem ra kẻ lần này lụt xuống chẳng phải tầm thường, tới ngay cả đệ tử cái bang canh ngoài khách sạn cũng không phát giác ra.”

Phương Thất nói: “Có lẽ là thế.”

Hiên Viên Hoảng chăm chú nhìn khe hở trên tường: “Nơi này vốn đóng một người?”

Phương Thất đáp: “Vâng.”

Hiên Viên Hoảng nói: “Trong bóng tối, có lẽ người không nhìn rõ là kẻ nào?”

Phương Thất lắc đầu đáp: “Là một đứa trẻ nhỏ, ước chừng bảy tám tuổi, cũng chừng như Tiểu Hồ Tử.”

Hiên Viên Hoằng nhíu mày nói: “Có phải là trên đầu còn tét hai cái bím hướng lên trời?”

Phương Thất lấy làm lạ nhìn Hiên Viên Hoằng đáp: “Đúng là có hai cái bím hướng lên trời, cứ cười hì hì, nhưng không nhìn rõ mặt.”

Hiên Viên Hoằng cười khà khà nói: “Người thực sự cho rằng y lớn chừng Tiểu Hồ Tử?”

Phương Thất đáp: “Nhìn vóc dáng và bộ dạng thì không khác biệt mấy.”

Hiên Viên Hoằng cười đáp: “Ta đảm bảo cộng cả ba Tiểu Hồ Tử vào cũng không lớn tuổi bằng y.”

Phương Thất cau mày, đột nhiên hít một hơi khí lạnh: “Chẳng lẽ ý là Bách Độc Đồng Tử?”

Hiên Viên Hoằng gật đầu: “Tám phần là đúng. Kẻ ở trên giường làm sao mà chết?”

Phương Thất chậm rãi gật đầu, đáp: “Văn bối thấy y cho tên nằm ở trên giường ăn một viên kẹo hồ lô đường, tên ở trên giường chết ngay lập tức.”

Hiên Viên Hoằng hỏi: “Người điểm huyết kẻ nằm trên giường rồi?”

Phương Thất đáp: “Vâng, kẻ nằm dưới giường cũng thế.”

Hiên Viên Hoằng thở dài hỏi: “Bách Độc Đồng Tử thì sao?”

Phương Thất đáp: “Văn bối điểm huyết thần đạo, chí dương của y.”

Hiên Viên Hoằng nhíu mày: “Người không dùng ngón tay để điểm chứ?”

Phương Thất đáp: “May mắn là không.”

Hiên Viên Hoằng thở dài: “Vậy thì tốt, xem ra nhất định là có người khác thừa lúc khi chúng ta ở bên kia đã cứu bọn chúng đi rồi.”

Phương Thất gật đầu nói: “Bọn chúng mang kẻ chết ở trên giường đi, có phải là sợ chúng ta nhận ra?”

Hiên Viên Hoằng trầm ngâm: “Hẳn là thế, rất nhiều người có danh vọng trên giang hồ đều gia nhập tổ chức này, kẻ đó nhất định cũng là một trong số ấy.”

Phương Thất trầm thờ dài.

Hiên Viên Hoằng nói: “Chỉ là lần này Bách Độc Đồng Tử bị cứu đi thực sự là có chút đáng tiếc.”

Phương Thất nói: “Đúng thế, Bách Độc Đồng Tử giỏi dùng độc, uy hiếp với chúng ta đúng ra rất lớn.”

Hiên Viên Hoằng lắc đầu nói: “Không chỉ như thế, Bách Độc Lão Nhân đã từ xa ngàn dặm chạy tới đây, chính là muốn đem nhi tử bảo bối của lão ta về.”

Phương Thất nói: “Ông ta không tìm được Bách Độc Đồng Tử?”

Hiên Viên Hoằng chậm chậm gật đầu nói: “Cho nên lần sau gặp phải y, chỉ được bắt sống, không thể làm hại.”

Phương Thất nói: “Văn bối hiểu rồi.”

Đột nhiên Hiên Viên Hoằng hỏi: “Thương thế của người sao rồi?”

Phương Thất mỉm cười: “Thuốc trị thương của Xà Thiên Tàn quả nhiên cực tốt, vết thương của văn bối đã lành rồi.”

Hiên Viên Hoằng thở ra một tiếng, chậm chậm nói: “Đây là chuyện tốt...”

Phương Thất cũng trầm thờ dài, y biết hiện giờ Hiên Viên Hoằng đang lo lắng tới trận chiến vào mười lăm tháng bảy giữa mình và Bách Hải Thần Quân, đối với trận chiến này, Phương Thất cũng do dự và khó xử.

Trầm Tuyết Quân — Sở Ngọc Mai là do Bắc Hải Thần Quân một tay nuôi lớn, Bắc Hải Thần Quân cả đời không con không cái, đối với Sở Ngọc Mai yêu như con đẻ, quý như minh châu trên tay. Thêm vào tính tình cực đoan, kiệt ngạo bất tuân, xưa nay độc lai độc vãng hành sự độc đoán của ông ta, thì cái chết của Sở

Ngọc Mai, chắc chắn là cắm một dao vào tim ông ta, với tính cách của ông ta, nhất định sẽ tự tay xé xác kẻ đã giết Sở Ngọc Mai.

Nhưng còn Phương Thất thì sao? Bất kể là nói Trầm Tuyết Quân hay là Sở Ngọc Mai đều chẳng chút quan hệ gì tới y, tên tuổi chỉ như con số mà thôi, nhưng tình cảm lại là thực sự khắc cốt ghi lòng. Bản thân ngộ sát Sở Ngọc Mai, ngay cả chính y cũng đau lòng khôn nguôi, sao y có thể cùng Bắc Hải Thần Quân quyết sống chết cho được?

Trên đời này có rất nhiều chuyện thường thường là như thế, vừa làm người ta phiền muộn, đau đớn và chua xót, lại làm người ta bất đắc dĩ.

Hiên Viên Hoàng trầm tư hồi lâu, rồi chậm chậm nói: “Hiện giờ cục thế vô cùng phức tạp, người nhất định lúc nào cũng phải chú ý, thận trọng.”

Phương Thất nhíu mày, gật đầu như hiểu như không.

Một bóng đen đột nhiên lướt qua đầu tường, thì ra là một đệ tử cái bang. Y rảo bước đi tới, khom người hành lễ, sau đó thì thào mấy câu bên tai Hiên Viên Hoàng.

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Vất vả cho người rồi.”

Đệ tử cái bang khom người hành lễ nói: “Lão bang chủ nặng lời rồi, đây là điều đệ tử nên làm mà.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Được, người đi đi.”

Đệ tử Cái Bang mau chóng xoay người, chớp mắt đã biến mất tầm tích.

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm chốc lát rồi nói: “Người còn nhớ cái cửa đường ngầm trong rừng cây ngoài thành nam không?”

Phương Thất nói: “Còn nhớ.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Hiện giờ bên này tạm thời không có chuyện gì, Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân lại ở trong khu rừng ngoài thành nam, nghe nói hai người họ ở cùng nhau, kẻ khác không tới gần được, nhưng cẩn thận vẫn hơn, phiền tiểu huynh đệ người đi một chuyến, nếu như có điều gì ngoài ý muốn, thì giúp bọn họ một tay.”

Phương Thất hỏi: “Phía Du thế muội thì...”

Hiên Viên Hoàng nói: “Không sao, đợi ngày mai sau khi trời sáng, người dẫn nó đi xa một chút, thử xem dùng ‘Hổ Khiếu Long Ngâm’ xem có thể phá ‘Nhiếp Hồn Thuật’ không.”

Phương Thất gật đầu: “Vâng, vậy vãn bốn đi ngay đây.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đi đi.” ***** Quý Cô loạng choạng chạy đi, thoát khỏi làn sương nhạt như tấm lụa mỏng kia rồi, toàn thân nàng đã không còn chút sức lực nào nữa.

Nàng đột nhiên hiểu được sự đáng sợ của Bách Độc Lão Nhân.

Thanh danh của Bách Độc Lão Nhân tuyệt không phải là tự nhiên mà có, sự sợ hãi của người trên giang hồ với Bách Độc Lão Nhân, thậm chí vượt qua bất kỳ cao thủ tuyệt đỉnh nào.

Trong một con sông có bao nhiêu cá chẳng ai biết được, Bách Độc lão nhân có bao nhiêu phương pháp sử dụng độc, càng chẳng ai hay.

Giang hồ gọi ông ta là Bách Độc Lão Nhân thực ra là một cách nói bảo thủ. Quý Cô trước đây có chút dè bĩu coi thường, nhưng hiện giờ nàng tin rồi, hơn nữa tin tưởng vô cùng.

Tao ngộ vừa rồi của bản thân đã là chứng minh tốt nhất, Bách Độc Lão Nhân có thể làm bảy huynh muội nàng trúng độc mà không hề hay biết, còn không có chút sức hoàn thủ, nàng không thể không tin.

Nàng cho rằng mình rất thông minh, thuật dịch dung lại tinh diệu tuyệt luân, nàng cho rằng có thể lừa được Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân, nhưng đột nhiên nàng phát hiện ra, thì ra bản thân cho rằng mình thông minh, không ngờ mới là một kẻ ngốc không hơn không kém.

Nàng không hề biết rằng, Xà Thiên Tàn sớm đã đem giải dược cho Hiên Viên Hoảng, nếu như nàng biết, sẽ hận không thể vả vào miệng mình vì lời nói dối ngu xuẩn bịa ra với Xà Thiên Tàn. Mà Xà Thiên Tàn diễn kịch với mình không ngờ lại giống y như thật, cứ nghĩ tới nàng liền cảm thấy mình quả thực hết sức đáng cười.

Quý Cô cực kỳ hối hận, khi nàng lòng đầy vui mừng nhận lấy bình thuốc trong tay của Bách Độc Lão Nhân — lão già Miêu Cương tên là Ba Ngõa Vưu ấy, nàng đã vì sự thông minh cơ trí của mình mà vui mừng hân hoan, thiếu chút nữa thì cao hứng nhảy cẫng lên. Nhưng vạn vạn lần không ngờ được, Bách Độc Lão Nhân đưa cho nàng, lại là độc dược làm nàng hiện giờ hận không thể chặt tay xuống.

- Chỉ cần đồ Bách Độc Lão Nhân sờ qua, người khác ngàn vạn lần chớ động vào. Hiện giờ Quý Cô mới nhớ ra câu này, đáng tiếc là đã muộn rồi.

Đồng thời nàng cũng hiểu ra một đạo lý khác: con người không phải càng già càng hồ đồ, Bách Độc Lão Nhân và Xà Thiên Tàn kinh nghiệm giang hồ phong phú, hơn xa sự tưởng tượng của nàng.

Đáng tiếc hiện giờ cho dù có chặt một cánh tay của mình xuống cũng đã muộn rồi. Cánh tay có thể thiếu đi một cái, nhưng một nữ nhân lại tuyệt đối không thể thiếu đi một bên mặt.

Huống chi nàng còn là một nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, nếu như không có nửa bên mặt, nàng thà chết còn hơn.

Nàng không biết mình có thể trở về trong một canh giờ hay không, thậm chí không biết có thể tìm được Bách Độc Đồng Tử trong một canh giờ hay không. Nhưng nàng phải đi tìm, cho dù là liều mạng cũng phải tranh thủ tia hi vọng cuối cùng này.

Đáng tiếc nàng đã không còn nội lực, một người khinh công cao cường được xưng là ‘Quý Cô’, nếu như chỉ có thể loạng choạng chạy trên mặt đất, thực đúng là một loại dày vò tàn khốc.

Quý Cô xuyên qua khu rừng, tận lực chạy về phía tây, nàng nhất định phải tranh thủ thời gian, cứu lấy bản thân, cũng phải cứu sáu ca ca.

Một bóng đen theo sau nàng từ xa, con mắt của hắc y nhân trong bóng tối ánh lên, thân hình nhanh như cú đêm, từ cành cây này lướt qua cành cây khác. Hắc y nhân không hề gấp, muốn theo được Quý Cô bước chân nặng nề ở phía trước chẳng hề khó.

Phía trước đột nhiên lộ ra một vùng ánh trắng nhàn nhạt, đã tới bên bờ rừng rồi, ánh trắng nghiêng nghiêng phía tây lặng lẽ chiếu lên hoang mạc, trong mát mà trống vắng.

Quý Cô đã chạy tới bên bờ rừng, hắc y nhân còn ở trên cây ngoài mấy chục trượng, đột nhiên, Quý Cô giống như bị vấp phải rễ cây trên mặt đất, ngã ỵch lên mặt đất.

Hắc y nhân lẳng lẳng phục trên cây, đôi mắt sáng từ xa chăm chú theo dõi quý cô, một lúc sau, không ngờ Quý Cô lại chẳng hề nhúc nhích.

Hắc y nhân thầm hít một hơi, y đột nhiên hiểu ra, trong cánh rừng phía trước nhất định có người ẩn nấp, Quý Cô đã trúng phải độc thủ, vĩnh viễn không đứng dậy được nữa rồi.

Hắc y nhân thầm thờ dài, vừa rồi vây lấy Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân tuyệt đối không chỉ có Quý Cô và Thái Hành Lục Quý, nhất định còn có người nấp ở chỗ tối quan sát từ xa. Khinh công của kẻ này cao tới mức ngay cả bản thân cũng không phát hiện.

Bách Độc Lão Nhân sai Quý Cô trở về tìm Bách Độc Đồng Tử, Quý Cô đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành tranh thủ thời gian trở về tìm người cứu mạng, thậm chí ngay cả phía sau có người theo dõi cũng không để ý tới.

Nhưng người này tuyệt đối không thể để nàng trở về, như vậy sẽ làm bại lộ bí mật của Mãnh Hổ Thần Ung đường. Cho nên trước khi Quý Cô chạy ra khỏi cánh rừng, liền thành linh ra tay giết nàng bịt miệng.

Muốn giết một Quý Cô đã chẳng còn sức hoàn thủ chẳng hề khó, bất kỳ một loại ám khí nào cũng đều có thể dễ dàng hạ gục nàng.

Trong rừng yên tĩnh không có chút tiếng động nào, thậm chí tiếng rúc của cú mèo cũng đã ngừng lại, hắc y nhân phục trên cây không nhúc nhích. Y không biết người giết Quỷ Cô có biết sự tồn tại của bản thân hay không, nhưng y lại thực sự không biết người kia nấp ở chỗ nào. Cho nên y bất động, y đang chờ đợi.

Bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống khu rừng, trên mặt đất bóng cây xiêu vẹo, một trận gió nhẹ đột nhiên thổi qua, làm lá cây Hồ Dương thưa thớt khẽ lay động trong gió.

Hắc y nhân đột nhiên cảm thấy khẩn trương, một cảm giác không lành trào lên trong lòng, ngay lúc này y đột nhiên nhìn thấy một đại hán mở phanh áo ngực xiêu xiêu vẹo vẹo từ ngoài rừng đi tới, trong tay cầm một cái hồ lô rượu rất lớn, vừa đi vừa trút rượu vào trong miệng, mồm còn ậm ừ một bài hát không rõ tên. Giống như một tửu quỷ lưu lãng, lúc không nhà để về vô tình tới khu rừng này vậy.

Đại hán bước đi lảo đảo, vừa đi vừa kêu lớn: “Rượu ngon! Rượu ngon!” Tới chỗ cách cây Hồ Dương mà hắc y nhân nằm không tới một trượng, đang thông thả sắp đi qua.

Hắc y nhân nhíu mày nhìn đại hán ở dưới cây, lại ngẩng đầu nhìn Quỷ Cô nằm ngã ở bìa rừng, trong lòng thầm nghĩ hoặc. Đúng lúc này, đại hán kia đã như tia chớp đánh vào hắc y nhân nằm trên cây Hồ Dương.

Hắc y nhân cả kinh, cây Hồ Dương này to bằng cả một người ôm, thân cây cũng không thấp, đại hán kia sao có thể biết mình nằm trên cây? Đang lúc do dự, thân thể đại hán kia đã đánh mạnh lên thân cây, hắc y nhân vội vàng nhảy lên, nhưng vẫn hơi chậm một chút, hắc y nhân chỉ cảm thấy trong ngực khí huyết cuộn trào, đòn đánh này của đại hán đã chấn thương nội tạng của bản thân, thiếu chút nữa phun ra máu. Dù hắc y nhân khinh công cao cường, khi thân hình bốc lên, thì một cành cây Hồ Dương to bằng một người ôm đã ‘rắc’ một tiếng gãy đổ xuống.

Một cây Hồ Dương sau khi chết còn có thể đứng vững ngàn năm không đổ, chẳng ngờ bị một đại hán khê đụng một cái liền gãy luôn, nội lực và ngoại môn công phu của đại hán này thực không tầm thường.

Đại hán cười ha hả, thân hình tung lên đuổi theo hắc y nhân ở trên không. Hắc y nhân cắn chặt răng, cố kiềm không phun ra một ngụm máu, vội vàng dùng một chiêu Tế Hung Xảo Phiền Vân, lướt tới một cái cây cách đó không xa, đại hán kia cũng đã nhảy lên, ở trên không rót rượu, rồi một ngụm rượu như thác nước phun vào hắc y nhân. Hắc y nhân không thể di chuyển thân hình nữa, chỉ cảm thấy chỗ bị rượu phun vào ở trên lưng đau đớn, giống như bị một cơn sóng lớn vỗ mạnh lên lưng, thành linh phun ra một ngụm máu tươi, thân thể rơi xuống, đại hán kia cũng hạ xuống dưới.

Hắc y nhân không đợi cho rơi xuống đất, từ trên không đã cắn chặt răng, chân đạp lên chạc cây bên cạnh, lại lướt lên thân cây, càng không dám dừng lại chút nào, mũi chân chấm lên cành cây, như cú đêm lướt đi xa, đằng sau còn truyền lại tiếng cười ha hả của đại hán.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

111. Chương 111: Thiết Giáp Kim Cường.

Hắc y nhân lao đi như bay ở đằng trước, đại hán phanh áo ngực ở đằng sau, tay cầm hồ lô rượu rảo bước đuổi sát, tốc độ lại không phân cao thấp với hắc y nhân, trên đường cứ cười ha hả không ngừng.

Hắc y nhân trong bóng tối chạy như cú đêm, chỉ nghe tiếng cười của đại hán đằng sau không ngớt bên tai, trong ngực đột nhiên lại một trận khí huyết cuộn trào, dần cảm thấy thể lực không chống đỡ được nữa, nhưng lại không thể dừng được, chỉ đành cắn chặt răng lướt về phía trước.

Ánh trăng xuyên qua tán cây, chiếu lên một khoảng đất trống không lớn không nhỏ ở trong rừng, một người mặc trường sam màu thẫm tay chắp sau lưng đứng nghiêm, lưng thẳng tắp, ánh mắt lẳng lặng nhìn lên bầu trời, phẳng phất như một thi nhân đang tập trung ngẫm nghĩ những câu từ tuyệt diệu. Tiếng cười lớn của đại hán đã truyền tới, nhưng y tựa hồ vẫn chìm đắm bên trong, như không hề nghe thấy vậy.

Hắc y nhân vội vàng chạy tới, nhìn thấy người trong rừng, đột nhiên từ trên cành cây nhảy xuống, còn chưa tới được phía trước, trong miệng đã phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng đi tới được vài bước, còn chưa kịp nói ra một lời, đã ngã nhào trước mặt người trong rừng.

Người trong rừng giống như lúc này mới phát hiện ra hắc y nhân ngã dưới chân, không khỏi cau mày, bỗng nhiên phát tay, trên hai thân cây đằng sau liền có hai người nhảy xuống, không nói một lời đỡ hắc y nhân lên, chớp mắt đã biến mất trong rừng.

Đại hán sải bước chân, đi như bay thoáng một cái đã tới phía trước, nhìn thấy hai người mang hắc y nhân đi, quát lớn một tiếng: “Để lại cho ta!” Rồi thình lình thân hình vọt lên, muốn vượt qua đỉnh đầu thanh sam nhân nhào vào ba người kia.

Thanh sam nhân lặng lẽ đứng trên mặt đất đột nhiên nhẹ nhàng vọt lên, đại hán vừa vượt qua đỉnh đầu của thanh sam nhân, thì đột nhiên thanh sam nhân đã tới đối diện y, vỗ một chưởng vào ngực đại hán, đại hán không hề né tránh, chưởng của thanh sam nhân đánh trúng ngay ngực đại hán. Đại hán bị hất mạnh lùi về sau, thanh sam nhân trên không trung lộn về phía sau bảy xích, rơi xuống đất chỗ vừa rồi.

Đại hán bỗng nhiên bị đánh văng về đằng sau, trong lòng thầm giật mình, y không ngờ gặp phải người có chưởng lực hùng hậu như thế ở nơi này, mặc dù y không hề thụ thương, nhưng cao thủ thiên hạ có thể một chưởng đánh bật y lại tuyệt không thể vượt qua năm người, y bất giác nhìn kỹ thanh sam nhân ở trước mặt.

Thanh sam nhân rơi xuống đất, trên mặt không hề lộ chút dấu vết gì, nhưng trong lòng lại thầm kinh ngạc không thôi, y mặc dù đánh một chưởng đẩy lui đại hán phanh ngực kia, nhưng cả cánh tay của bản thân cũng bị đánh hán làm cho tê dại, nếu đối lại là người bình thường, sớm đã bị một chưởng này đánh cho phun máu mà chết, nhưng đại hán lại như chẳng hề hấn gì. Thanh y nhân nhíu mày lại, dưới ánh trăng nhìn kỹ đại hán mở phanh ngực tay cầm hồ lô này.

Đại hán cười ha hả: “Hay! Chưởng lực hay lắm! Thử một quyền này của Triệu Mỗ xem!” Lời còn chưa dứt, người đã vọt lên không trung, nắm đấm như cái búa đã đánh tới thanh y nhân.

Một quyền này từ trên đánh xuống, vốn chiếm hết thượng phong, đại hán thế quyền uy mãnh, quyền phong mãnh liệt, nắm đấm chưa tới quyền phong cuốn lên đã thổi bay đuôi tóc thanh sam nhân, thanh sam nhân đã có thể nhìn ra, một quyền này của đại hán, có thể đánh cho đá cứng tan thành bụi!

Thanh sam nhân mắt thấy nắm đấm của đại hán đã tới trước mặt, bất thành linh lách mình, người đã tới bên cạnh đại hán, biến chưởng thành kiếm, nhanh như chớp đâm vào bụng đại hán. Đại hán thế tới rất nhanh, thấy thanh sam nhân ở phía trước đột nhiên biến mất, ở trên không biến đổi thế quyền, chuyển đâm thành đao, nắm đấm nện vào gáy thanh sam nhân.

Chưởng kiếm của thanh sớm nhân đã như tia chớp đâm trúng bụng đại hán, song y bỗng nhiên ngừng ra, một chưởng này không ngờ như đâm phải sắt, bốn ngón tay thiếu chút nữa bị gãy, chợt nghe quyền phong của đại hán ập tới, thanh sam nhân vội vàng cúi mình, lướt về phía trước một trượng như bóng ma.

Đại hán hai quyền liên tiếp đánh vào khoảng không, thân hình rơi xuống đất, chậm chậm quau đầu lại, nhìn chằm chằm thanh sam nhân một cách kỳ quái.

Thanh sam nhân cũng lạnh lùng nhìn thẳng vào đại hán, bốn ngón tay đau đớn không thôi, song trên mặt lại không có chút biểu tình nào. Y nhìn đại hán mở phanh áo ngực tay cầm cái hồ lô rượu lớn, thân hình cao lớn uy mãnh, mặt đầy vẻ dũng mãnh, trong lòng thanh sam nhân chợt động, y đột nhiên nhớ tới một người. Trên giang hồ có hai người lấy công phu khổ luyện tung hoành võ lâm, Kim Chung Tráo và Thiết Bố Sam của hai người này đã đạt tới lô hỏa thuần thanh, một người là La Hán, một người là ‘Thiết Giáp Kim Cương’ Triệu Mãnh.

La Hán xuất thân môn hạ Thiếu Lâm, còn Triệu Mãnh lại từ gia truyền, công phu Kim Chung Tráo và Thiết Bố Sam phải luyện cùng với Đồng Tử Thân. Người trên giang hồ luyện loại công phu này vốn cực ít, nhưng hai người này lại đem loại công phu được người trong giang hồ gọi là ‘công phu ngu xuẩn’ luyện tới mức cực đỉnh. La Hán hành tẩu giang hồ, hoành hành bá đạo, không ngờ lại gặp phải Triệu Mãnh, hai người không phục nhau liền quyết đấu. Vì thế chạy ra ngoài thành đại chiến ba ngày ba đêm nhưng vẫn không phân cao thấp, không khỏi sinh lòng kính phục lẫn nhau, liền kết giao huynh đệ sống chết, luận niên kỷ La Hán nhỏ hơn Triệu Mãnh hai tuổi, nên tôn Triệu Mãnh là huynh, La Hán là đệ.

Thanh y nhân thầm hít một hơi khí lạnh, y không ngờ tới, sao Triệu Mãnh lại xuất hiện ở nơi này? Năm đầm của y tuy rất nhanh, nhưng đối phó với loại công phu như Kim Chung Tráo, Thiết Bồ Sam nếu như không tìm được tráo môn của kẻ đó, đúng là rất khó đối phó.

Đại hán cũng kỳ quái nhìn thanh y nhân, một thân y sam vải thẫm sạch sẽ chỉnh chu, nhưng lại có mấy miếng vá, y không khỏi nhíu mày, giọng như chuông đồng: “Người là ai? Chẳng lẽ là người của cái bang?”

Thanh y nhân gật đầu nói: “Người chính là Thiết Giáp Kim Cương?”

Đại hán cười ha hả, làm cho lá cây trong rừng bị chấn động xào xạc, nói: “Không ngờ nơi này còn có người nhận ra Triệu mỗ! Người là ai? Báo tên ra đi!”

Thanh y nhân bình thản đáp: “Tại hạ Bắc Hải Vũ.”

Triệu Mãnh đột nhiên không cười nữa, ngẩng ra nhìn thanh y nhân hỏi: “Người thực sự là Bắc Hải Vũ?”

Bắc Hải Vũ nói: “Người đã gặp Bắc Hải Vũ rồi sao?”

Triệu Mãnh lại cười: “Gặp được mấy tên rồi, cách đây không lâu ở Khai Phong ta còn gặp được một kẻ tự xưng là Bắc Hải Vũ, đã bị ta đầm một phát vỡ mũi rồi.”

Bắc Hải Vũ đột nhiên cũng cười nói: “Vừa rồi người đã đánh ta hai quyền.”

Triệu Mãnh gật đầu, nhìn kỹ lại một lượt hỏi: “Chẳng lẽ người là hàng thật?”

Bắc Hải Vũ đáp: “Không thể giả được.”

Triệu Mãnh đáp: “Được! Nếu người đã là Bắc Hải Vũ, thì Hiệp Nghĩa Cái Vương của cái bang là tiền bối ta tôn kính, ta không làm khó người, đem tên hắc y vừa rồi giao ra! Người đi đường người, ta đi đường ta!”

Bắc Hải Vũ cười hỏi: “Vì sao người muốn người đó?”

Triệu Mãnh trừng mắt: “Không liên quan tới người!”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Nếu ta đã ở đây thì là chuyện liên quan tới ta rồi.”

Triệu Mãnh giận quát: “Chẳng lẽ người muốn làm khó ta?”

Bắc Hải Vũ thản nhiên: “Không phải ta làm khó người, mà là người làm khó ta.”

Triệu Mãnh nhíu mày: “Chẳng lẽ tên hắc y nhân kia là thủ hạ của người?”

Bắc Hải Vũ trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu đáp: “Đúng thế.”

Triệu Mãnh cười lạnh: “Thì ra cái bang cũng làm cái chuyện trộm gà bắt chó này! Xem ra sau thời Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoằng, Cái Bang là đồ con chồn, ỏ sau kém hơn ỏ trước rồi!”

Bắc Hải Vũ nói: “Làm sao người biết được là chuyện trộm gà bắt chó?”

Triệu Mãnh nói: “Không phải trộm gà bắt chó thì lén lút nằm trên cây làm gì?”

Bắc Hải Vũ thản nhiên: “Nơi này hình như gà chẳng có, chó cũng không mà.”

Triệu Mãnh quát lớn: “Dù sao cũng không phải hạng tử tế gì! Người giao gã ra đây!”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Ta chỉ lấy làm lạ vì sao người muốn tìm hắc y?”

Triệu Mãnh cười lạnh: “Chẳng có gì mà lạ hết, bởi vì ta muốn xé xác hắc y!”

Bắc Hải Vũ nói: “Vì sao người muốn giết hắc y?”

Triệu Mãnh nói: “Không liên quan tới người!”

Bắc Hải Vũ cười nhẹ nói: “Nếu như có người muốn giết người nhà của người, thì người có thể nói là không liên quan tới người không?”

“.....”

Bắc Hải Vũ hỏi: “Người vừa mới tới đây?”

“....”

Bắc Hải Vũ vẫn hỏi: “Người tới đây làm gì?”

Triệu Mãnh cười lạnh nói: “Ta đã nói rồi, không liên quan gì tới người hết, đừng có rầy rà, bằng không chó trách ta không nể mặt Cái Bang!”

Bắc Hải Vũ nói: “Có phải người tới vì La Hán?”

Triệu Mãnh giật mình, trừng mắt hỏi: “Làm sao người biết?”

Bắc Hải Vũ hờ hững: “Nếu người vì báo thù cho La Hán mà tới, thì ta khuyên người nên sớm quay đầu lại, tránh để bị người ta lợi dụng.”

Triệu Mãnh quát to: “Đánh rầm! Nếu huynh đệ kết bái của người bị người ta giết, người có báo thù cho y không?”

Bắc Hải Vũ nói: “Vậy thì phải xem vì sao y bị giết đã.”

Triệu Mãnh tức giận nói: “Bất kể là y làm gì, huynh đệ kết bái nếu bị người ta giết mà không báo thù, thì thật không bằng chó lợn!”

Bắc Hải Vũ than: “Nói như vậy người nhất định phải báo thù?”

Triệu Mãnh trừng mắt đáp: “Đương nhiên! Điều này còn phải hỏi à!”

Bắc Hải Vũ hỏi: “Người có biết ai giết La Hán không?”

Triệu Mãnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta đương nhiên là biết rồi, nếu không làm sao ta từ xa xôi nghìn dặm chạy tới nơi này!”

Bắc Hải Vũ thở dài, chậm rãi nói: “Như vậy người không tìm y báo thù, lại truy sát đệ tử Cái Bang ta là làm sao?”

Triệu Mãnh cười lạnh: “Ta nghe nói tên tiểu tử đó thân mang trọng thương, Triệu mỗ xưa nay không giết người không có sức đánh lại, đợi y khỏe lại rồi, ta ắt giết y.”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Xem ra người vẫn còn là một hán tử, bất quá ta khuyên người nên kịp thời quay đầu trở lại, người vừa mới tới, không biết nước nơi này sâu bao nhiêu, tốt nhất chó có rơi vào, để bị người ta lợi dụng.”

Triệu Mãnh tức giận quát: “Ta chỉ biết phải báo thù cho huynh đệ, chuyện khác ta mặc kệ!”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Đệ tử Cái Bang ta chẳng giết huynh đệ của người, vì sao người muốn giết hần?”

Triệu Mãnh cau mày, đột nhiên im lặng không nói.

Bắc Hải Vũ nói: “Nếu người muốn giết đệ tử Cái Bang thì phải giết ta trước, nếu người muốn giết Phương Thất, cũng phải giết ta trước!”

Triệu Mãnh nổi giận trợn tròn mắt nói: “Được lắm! Nếu người nhất định muốn đối địch với ta, thì Triệu mỗ cũng không cần để ý nhiều nữa.”

Bắc Hải Vũ bình thản nói: “Vậy thì người tới đi!” Y chậm chậm rút một thanh đoản kiếm từ trong giày ra, kiếm chỉ dài một xích ba tấc, nhưng dưới ánh trăng lóe lên hàn quang âm u, Bắc Hải Vũ nhìn thanh kiếm, chậm rãi nói: “Không biết thanh Ngư Trường Kiếm này có thể phá được Thiết Bồ Sam của người không?”

Triệu Mãnh nhú mày, cười lạnh nói: “Được vậy người thử xem sao!” Lời vừa mới dứt, y nhắc hồ lô rượu lên, uống ừng ực mấy ngụm rượu, rồi thình lình lướt tới, một nắm đấm mang theo kinh phong đánh thẳng vào mặt Bắc Hải Vũ. Bắc Hải Vũ thân hình chưa động đậy, đợi tới tận khi quyền phong của Triệu Mãnh tới mặt mới đột nhiên lách mình, Ngư Trường Kiếm trong tay đâm ra như chớp, hàn quang lóe lên, cắm thẳng vào bụng Triệu Mãnh.

Ngư Trường kiếm là danh kiếm thiên hạ, tóc thổi qua là đứt, chém sắt như bùn, Bắc Hải Vũ nghĩ rằng, kiếm này đâm ra, Triệu Mãnh ắt bị đâm thủng bụng, chỉ cần phá được Kim Chung Tráo của y, thì giết y sẽ không còn khó khăn nữa.

Bắc Hải Vũ thân hình như tia chớp, Ngư Trường kiếm trong tay lại càng nhanh hơn cả chớp, trong chớp mắt đã đâm trúng bụng Triệu Mãnh, cổ tay Bắc Hải Vũ rung lên, không ngờ lại không xuyên vào được chút nào. Ngư Trường kiếm thiếu chút nữa rời khỏi tay, bên tai quyền phong của Triệu Mãnh lại đánh tới như chớp, chỉ trong chớp mắt, thân hình của Bắc Hải Vũ xoay đi, tránh khỏi thiết quyền của Triệu Mãnh, người đã tới phía sau Triệu Mãnh, kiếm đâm vào huyết mệnh môn của Triệu Mãnh. Trên không trung Triệu Mãnh thành linh dùng chiêu Diêu Tử Phiên Thân, người đã đầu dưới thân trên đối diện với Bắc Hải Vũ. Bắc Hải Vũ đâm hụt, Triệu Mãnh ở trên không trung đột nhiên há miệng ra, một ngụm rượu như thác nước phun vào mặt Bắc Hải Vũ, thể như sóng cả vỗ bờ, mãnh mẽ bá đạo. Bắc Hải Vũ không kịp phòng bị, mắt thấy rượu phun ra đã tới trước mắt. Trong lúc cấp bách cũng không để ý nhiều, vội dùng công phu Thiết Bản Kiêu, thân hình uốn cong chín mươi độ ngã ra đằng sau, ngụm rượu thể như nước siết, vừa vọt phun qua người y, đánh lên cây Hồ Dương cách đó không xa. Cây Hồ Dương cao to bị đánh cho rung lên từng trận, vô số lá cây ào ào rơi xuống.

Triệu Mãnh sau khi phun ra một ngụm rượu, mắt thấy thân hình Bắc Hải Vũ ngã ra đằng sau không ngờ lại tránh được rượu y phun ra. Triệu Mãnh giận lắm, càng không ngừng tay, nắm đầm lại như ánh chớp đâm vào bụng Bắc Hải Vũ.

Một quyền này uy mãnh bá đạo, quyền phong dữ dội, tốc độ càng như ánh chớp, thân hình Bắc Hải Vũ vừa mới ngã ra sau, thấy sắp không thể tránh khỏi một quyền này nữa, đột nhiên gót chân đạp đất, người lùi ra đằng sau bảy xích, vừa vặn tránh được một đòn trí mạng. Triệu Mãnh ngẩn ra, cơn giận bốc lên trên đầu, trừng mắt một cái, một ngụm rượu lại phun ra, bao trùm lấy cả người Bắc Hải Vũ, không đợi cho Bắc Hải Vũ hoàn toàn đứng trở dậy, Triệu Mãnh đã nhảy lên, quyền đi sau rượu, nắm đầm như cái bát đánh vào ngực Bắc Hải Vũ.

Bắc Hải Vũ ngã người lùi ra, còn chưa đứng được lên, chợt thấy một ngụm rượu lại phun tới, trong lúc cấp bách vội vàng lại ngã về đằng sau, Triệu Mãnh đã nhảy lên không như ánh chớp, quyền đi theo người. Nằm đầm uy mãnh dữ dội đánh vào ngực Bắc Hải Vũ đang nằm trên mặt đất. Nếu một quyền này đánh trúng, ngực của Bắc Hải Vũ bị đâm thủng một lỗ máu là không thể nghi ngờ được nữa rồi.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

112. Chương 112: Ánh Trăng Chiếu Rọi Thành Nam.

Một quyền này thực sự quá nhanh! Quá mạnh mẽ.

Bắc Hải Vũ vừa mới ngã xuống mặt đất, nắm đầm đã tới trước ngực, thấy không thể tránh được nữa, Bắc Hải Vũ đột nhiên lăn mình một cái, nắm đầm của Triệu Mãnh ‘rầm’ một tiếng theo sát thân hình của Bắc Hải Vũ đâm xuống đất, đất đá trên bề mặt tức thì bị đâm lõm thành một hố sâu.

Bắc Hải Vũ dù sao cũng là cao thủ, ứng biến nhanh chẳng phải người thường có thể bì được, dù là thế, cũng đã thoát hết mồ hôi lạnh toàn thân.

Triệu Mãnh đâm hụt một quyền, bất ngờ vô cùng, thấy Bắc Hải Vũ đã nhảy lên, quay đầu lại phun ra một ngụm rượu nữa đánh tới, thể như sóng lớn vỗ bờ phun về Bắc Hải Vũ, rồi lại một quyền ngay sát sau, đánh về phía ngực Bắc Hải Vũ.

Đột nhiên một tiếng quát khê vang lên, một bóng người từ trong rừng cây lướt tới như điện xẹt, tốc độ nhanh chóng hiếm có trên đời. Ánh đao lóe lên, bổ xuống như thác đổ!

Thiết quyền của Triệu Mãnh cách Bắc Hải Vũ không tới một xích, một đao như sấm sét này chém lên cánh tay của Triệu Mãnh. Triệu Mãnh không kịp đề phòng, mặc dù có công phu Kim Chung Tráo hộ thân, nhưng

đao như thiết côn đánh mạnh lên tay, làm cho tay y tê dại. Triệu Mãnh trừng mắt, không để ý tới Bắc Hải Vũ nữa, trong ánh mắt như muốn tóe ra lửa nhìn trừng trừng người mới tới, hận không thể xé xác người đó.

Người đó tra đao vào vỏ, nhìn Triệu Mãnh một cách kỳ quái, rồi quay đầu lại cười: “Bắc Hải huynh, không sao chứ?”

Bắc Hải Vũ thoáng chốc mặt hơi hồng lên, cười khỏ nói: “Ta không sao, Phương huynh đệ tới kịp thời rồi!” Nói xong cười khỏ không thôi.

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta không tới Bắc Hải huynh cũng sẽ chẳng sao mà, người này là ai thế?” .

Bắc Hải Vũ cười khỏ còn chưa kịp mở miệng, Triệu Mãnh đã tròn mắt tức giận quát: “Người là kẻ nào? Bào danh cho ta!”

Phương Thất cười đáp: “Ta là Phương Thất, người là ai?”

Sắc mặt Triệu Mãnh tức thì biến đổi, khóe miệng thoáng qua nụ người tàn khốc, từ từ nói: “Người là Phương Thất?”

Phương Thất gật đầu.

Triệu Mãnh cười lạnh hỏi lại: “Lăng Tử Phương Thất?”

Phương Thất khen: “Đúng lắm.”

Triệu Mãnh mắt nhìn Phương Thất không chớp, hỏi: “Không phải người bị thương ư?”

Phương Thất đáp: “Vết thương rồi sẽ lành.”

Triệu Mãnh hỏi: “Hiện giờ đã lành chưa?”

Phương Thất đáp: “Lành rồi.”

Triệu Mãnh gật đầu, lại hỏi: “La Hán là do người giết?”

Phương Thất nhú mày nhìn Triệu Mãnh: “Đúng thế.”

Triệu Mãnh cười, cười một hồi lạnh lùng, đột nhiên nói: “Rất tốt!”

Phương Thất nói: “Rất tốt ư?”

Triệu Mãnh gật đầu nói: “Có phải người thấy ta rất quan tâm tới người không?”

Phương Thất thở dài: “Quả thực là quá quan tâm rồi!”

Triệu Mãnh cười nói: “Đó là bởi vì nếu như thương thế của người lành rồi, chính là ngày chết của người đã tới!”

Phương Thất hỏi: “Vì sao thế?”

Triệu Mãnh cười lạnh nói: “Bởi vì ta muốn báo thù cho huynh đệ của ta!”

Phương Thất nhú mày nói: “Huynh đệ? La Hán? Người chính là Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh?”

Triệu Mãnh ngửa mặt cười: “Xem như tiểu tử người còn có chút kiến thức! Nếu như vết thương của người đã lành thì tốt rồi, hôm nay Triệu gia sẽ vạn cổ người, đập vỡ đầu người! Báo thù cho huynh đệ của ta!”

Phương Thất nhú mày hỏi: “Người và La Hán là một bọn?”

Triệu Mãnh trừng mắt nói: “Chúng ta là huynh đệ kết bái! Đương nhiên là cùng một bọn!”

Phương Thất cười, lạnh nhạt nói: “Thế thì người cũng phải chết!”

Triệu Mãnh cười ha hả, làm cho lá cây trong rừng rung lên xào xào, nói: “Vậy phải xem tiểu tử nhà người có cái khả năng ấy không?”

Bắc Hải Vũ đột nhiên nói: “Phương huynh đệ, bọn họ không phải là một bọn đâu, y vừa mới tới đây, có thể là bị người khác lợi dụng.”

Phương Thất nhíu mày nói: “Có phải ngươi vừa mới tới đây?”

Triệu Mãnh cười lạnh nói: “Điều này chẳng liên quan tới ngươi, ngươi cứ chuẩn bị nộp mạng ra đây đi!”

Phương Thất thở dài: “Mạng của ta không nộp cho ngươi được.”

Triệu Mãnh trợn mắt hỏi: “Vì sao?”

Phương Thất đáp: “Ta nghe nói La Hán và Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh kết bái với nhau, La Hán xưa nay hoành hành bá đảo, nhưng Triệu Mãnh lại bênh vực kẻ yếu, có phải thế không?”

Triệu Mãnh nói: “Đúng thì sao? Còn không đúng thì sao?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Nếu như ngươi biết La Hán là dạng người thế nào, thì ngươi nên biết loại người như y sớm muộn cũng phải chết.”

Triệu Mãnh ngẩn ra, cả giận quát: “Ta chỉ biết tình huynh đệ kết bái, chuyện khác ta mặc kệ, ngươi giết huynh đệ của ta, thì hôm nay ngươi phải chết!”

Phương Thất mỉm cười khen: “Hay, có nghĩa khí! Có điều ta vẫn không hi vọng làm kẻ địch của ngươi.”

Triệu Mãnh trợn mắt tức giận, quát lớn: “Đáng tiếc hôm nay ta không giết ngươi báo thù không được!” Nói rồi ngửa cổ uống ừng ực rượu trong cái hồ lô lớn, quăng mạnh hồ lô đi, cuốn ống tay áo lên, quát lớn một tiếng: “Xem quyền!” Không đợi Phương Thất trả lời, thân hình cao lớn là vọt về phía trước, một quyền bất thành linh đánh thẳng vào mặt Phương Thất.

Quyền như sét đánh, nhanh như gió cuốn, sầm nổ chớp giạt đã tới trước mặt Phương Thất không tới một xích, kinh phong mang theo áp tới khiến cho Phương Thất có chút không mở nổi mắt, Phương Thất đột nhiên lách mình, thân như một làn khói, tới phía sau Triệu Mãnh như bóng ma, đứng im không nhúc nhích.

Triệu Mãnh thấy thiết quyền sắt đánh trúng mặt Phương Thất, đột nhiên phía trước không thấy bóng người, y ngẩn ra, rồi quay ngoắt mình lại. Dưới ánh trăng mờ nhạt, Phương Thất đang mỉm cười đứng ở sau lưng mình, Triệu Mãnh giận điên, thình lình há miệng, một ngụm rượu như thác đổ đánh ra, nắm đấm như cái bát theo sát đằng sau, đánh tới Phương Thất trong làn rượu.

Một quyền này so với một quyền khi nãy càng nhanh càng mạnh, Triệu Mãnh đánh ra một quyền, trong làn rượu phía trước lại không thấy Phương Thất đâu. Triệu Mãnh ngẩn ra, hai bên đều không thấy người, vội vàng quay đầu lại, Phương Thất lại đang mỉm cười đứng ở đằng sau, trên người ngay một chút rượu cũng không dính.

Triệu Mãnh tức giận quát: “Ngươi chạy cái gì! Nộp mạng đi!” Rồi chậm chậm bước tới phía trước hai bước, đột nhiên một chiêu Song Phong Quán Nhĩ đánh tới hai bên huyệt thái dương của Phương Thất. Phương Thất đột nhiên rút mình ngồi xuống, Triệu Mãnh sớm đã dự liệu được, cúi đầu xuống, một ngụm rượu từ miệng bắn ra, như thác nước từ trên cao đổ xuống, đánh thẳng vào Phương Thất ngồi ở dưới, thể rượu nhanh như ánh chớp đánh xuống đất cuốn lên một mảng bụi đất, Triệu Mãnh nhìn kỹ, không ngờ Phương Thất lại biến mất như một bóng ma. Triệu Mãnh tức giận quát một tiếng quay ngoắt đầu lại, Phương Thất đang cười khà khà đứng ở đằng sau, Triệu Mãnh tức thì giận dữ muốn xuất quyền, đột nhiên Phương Thất quát lớn: “Chậm đã!”

Triệu Mãnh dừng phắt lại, quát: “Có chuyện gì?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ba chiêu rồi.”

Triệu Mãnh ngẩn ra, nhíu mày hỏi: “Ba chiêu thì làm sao?”

Phương Thất đáp: “Ba chiêu ta đều không hoàn thủ, ngươi biết vì sao không?”

Triệu Mãnh tức giận: “Ai bảo ngươi không hoàn thủ chứ? Ngươi đứng lại cho ta! Lần này không cho chạy!”

Phương Thất lạnh nhạt nói: “La Hán làm nhiều chuyện ác, ngươi đánh ta ba quyền đã tính là báo lại tình kết bái rồi. Nếu như ngươi còn xuất thủ nữa, ta sẽ đánh trả đó!”

Triệu Mãnh cười ha hả: “Giỏi! Giỏi cho Lãng Tử Phương Thất! Triệu gia cầu ngươi hoàn thủ mà không được đây! Tới đi!” Lời vừa dứt, trong tiếng cười điên cuồng, đã đánh một quyền vào bụng Phương Thất.

Y dùng toàn là những chiêu thức phổ thông, không hề có chút màu mè gì, nhưng chính những chiêu thức phổ thông nhất này tới tay y lại thành uy mãnh vô cùng, hết sức bá đạo, chẳng những nhanh mà còn dữ dội, có thể đem võ công phổ thông luyện tới trình độ này, đúng là không hề dễ dàng, không biết là bỏ bao nhiêu công sức luyện nên võ công này.

Đây chỉ là chiêu Hắc Hổ Đào Tâm phổ thông nhất, nhưng Triệu Mãnh dùng ra, nếu như bị đánh trúng, đủ để đâm thủng bất kỳ ngực của kẻ nào. Quyền nhanh như gió, chớp mắt một cái là tới bụng Phương Thất.

Đột nhiên ánh đao lóe lên, Phương Thất trước mắt nghiêng người, tránh khỏi thiết quyền của Triệu Mãnh, đao đã rời vỏ, chém vào yết hầu của Triệu Mãnh.

Triệu Mãnh đánh hụt một quyền, yết hầu lại bị một đao như điện chớp của Phương Thất chém trúng, nhưng chỉ lưu lại một vết xanh mờ mờ. Phương Thất nhú mày, rút mạnh đao lại, đâm vào sườn Triệu Mãnh.

Hai đao này nhanh như điện, nhưng lại không có chút tiếng gió nào, y tìm chính là chỗ yếu nhất của cơ thể. Phương Thất hiểu, một thân công phu Kim Chung Tráo của Triệu Mãnh không dưới La Hán, mình chỉ có tìm được tráo môn mới đánh bại được Triệu Mãnh.

Thiên hạ không có gì thật toàn thật mỹ, thiên hạ cũng không có võ công nào hoàn mỹ vô khuyết, tới ngay Kim Chung Tráo, Thiết Bổ Sam cũng không ngoại lệ. .

Kim Chung Tráo, Thiết Bổ Sam là hai loại ngành công ngoại môn, nhưng khác nhánh cùng dòng. Khi luyện đều phải chịu khổ như nhau, trước tiên là phải giữ thân đồng tử, luyện tập từ nhỏ, dùng vật cứng không ngừng đánh lên da thịt của mình, để có thể kháng cự bất kỳ đả kích nào. Nên gọi là thiên chuy bách luyện, chẳng có trên mười năm khổ luyện thì không thành được, đợi tới khi gân cốt cứng như thép, không sợ bất kỳ thứ binh khí đao kiếm nào mới tính là sơ thành. Luyện tới cực hạn, thần binh lợi khí khắp thiên hạ cũng không làm tổn thương được.

Nhưng loại võ công như vậy, cũng tồn tại nhược điểm của nó, chính là ‘tráo môn’, một người có khổ luyện hơn thế nữa, trên người luôn có một chỗ thậm chí nhỏ như một cái chấm là yếu ớt nhất. Nếu như tìm được chỗ này, Kim Chung Tráo, Thiết Bổ Sam bị phá ngay. Chỉ có điều tráo môn là bí mật lớn nhất của người luyện loại công phu này, chuyện liên quan tới tính mạng, người ngoài tuyệt đối không thể biết được.

Một đao như ánh chớp của Phương Thất đâm vào sườn của Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh, không ngờ vẫn cứng như tấm thép. Phương Thất than thầm, điều này vốn nằm trong dự liệu, y mượn thế đâm này, thân hình đã lướt ra ngoài một trượng.

Triệu Mãnh đột nhiên xoay người, y không ngờ Phương Thất trong chớp mắt có thể sử ra hai đao, đao pháp nhanh ngoài sức tưởng tượng. Nhưng không thương tổn cho mình được chút nào, không khỏi bật cười ha hả, thân hình tung lên, ngụm rượu cuối cùng trong bụng đột nhiên phun ra, bao chùm lấy Phương Thất như sương mỏng, trên không trung vùng quyền, như lôi thần đánh xuống đỉnh đầu Phương Thất. .

Phương Thất không lùi mà tiến, trượt về phía trước như điện, thân hình gập xuống, không ngờ lướt qua dưới khó Triệu Mãnh, một đao như ánh chớp đâm vào đũng quần Triệu Mãnh, đao như chém trúng da thuộc. Triệu Mãnh cười ngất, hai chân như hóa ảo ảnh đá liên tục vào Phương Thất ở dưới. Phương Thất đã lướt qua như chớp, một chiêu Diêu Tử Phiên Thân, người đã bốc lên không, rồi lộn người trên không, đầu trên chân dưới, đâm vào huyệt bách hội trên đỉnh đầu của Triệu Mãnh.

Đao này nhanh như tia chớp, thân pháp lại càng khéo léo tinh diệu, đâm xuống như đâm lên nham thạch vậy, đỉnh đầu Triệu Mãnh chỉ lưu lại một dấu mờ mờ, chớp mắt đã mất.

Phương Thất bay ra ngoài một trượng, hít sâu một hơi khí lạnh, nhú mày nhìn Triệu Mãnh chằm chằm, y thật không biết phải hạ đao vào đâu nữa.

Triệu Mãnh lại bị đâm hai đao, còn bản thân thì chẳng đâm trúng nổi đối phương một phát, bất giác lửa giận bốc lên đầu, gầm lớn một tiếng, thân hình bốc lên, một quyền như sét đánh đâm thẳng vào mặt Phương Thất.

Một nhân ảnh đột nhiên loáng lên như bóng ma, chặn trước mặt Phương Thất, Triệu Mãnh giật mình, muốn thu quyền lại thì không kịp nữa, y nhắm mắt lại, một quyền này mang theo khí thể sấm sét, đã sắp đánh trúng mặt bóng người phía trước Phương Thất, người kia không hề né tránh mà lại ra tay như chớp, quyền

của Triệu Mãnh đánh trúng lòng bàn tay người kia, nhưng mềm nhũn như đánh vào trong bịch bông, chẳng có chút sức nào. Triệu Mãnh ngẩn ra, còn chưa đợi y kịp mở mắt, cổ tay người kia khẽ xoay một cái, Triệu Mãnh xoay mấy vòng trên không trung như con quay, rồi ngã đánh ‘phịch’ một tiếng xuống mặt đất.

Triệu Mãnh kinh hãi, cắn chặt răng bò dậy, kinh ngạc nhìn người kia. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, chỉ thấy người đó một thân áo tím, sắc mặt nghiêm nghị, mái tóc đã hoa râu, đỉnh đầu đội kim quan đang lấp lánh phát sáng dưới ánh trăng, không giận mà tự có uy, lặng lẽ đứng dưới ánh trăng, lạnh lùng nhìn Triệu Mãnh chằm chằm.

Triệu Mãnh giật mình hỏi: “Người... người là ai?”

Tử bào nhân lạnh lùng nói: “Người là ai?”

Triệu Mãnh bất giác rung mình, loại ớn lạnh từ gót chân bốc lên này y chưa từng gặp phải, không tự chủ được đáp: “Ta... ta là Triệu Mãnh.”

Tử Bào Nhân hừ lạnh: “Triệu Mãnh là cái thứ gì?”

Triệu Mãnh không khỏi có chút khóe cười không xong nói: “Người ... người...”

Phương Thất khẽ thở ra một hơi, nói: “Bẩm tiền bối, Triệu Mãnh là một hảo hán trên giang hồ, được xưng là Thiết Giáp Kim Cương.”

Tử bào nhân lạnh lùng nói: “Ta chẳng phải tiền bối gì, bản thân quân cũng không biết Thiết Giáp Kim cương cái rắm chó gì hết! Phương Thất người xéo qua một bên cho ta.”

Phương Thất thở dài: “Chẳng lẽ không phải tiền bối tới tìm văn bối sao?”

Tử Bào Nhân lạnh lùng nói: “Người giữ cái mạng lại cho bản thân quân, chớ quên ngày mười lăm tháng bảy ở năm dậu ngoài thành tây, rửa sạch cái cổ đợi đó cho bản thân quân!”

Phương Thất thềm thở dài, cúi đầu không nói.

Bắc Hải Thần Quân nhìn Triệu Mãnh chằm chằm, lạnh lùng hỏi: “Ai phái người tới?”

Triệu Mãnh cau mày: “Người... người không quản nổi đâu!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh lùng: “Người nói cái gì?” Dưới ánh trăng, đôi mắt của ông ta lộ ra quang mang như ánh đao, lạnh lùng nhìn Triệu Mãnh phía trước.

Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh uy vũ cao lớn đột nhiên rung mình, y cảm thấy một cổ sát khí kinh người chưa từng có ép thẳng tới mình, một cơn ớn lạnh tức thì từ gót chân bốc lên thẳng tới đỉnh đầu, Triệu Mãnh toàn thân run rẩy, không ngờ nói chẳng ra lời.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

113. Chương 113: Đêm Dài Dằng Dặc Bao Giờ Mới Sáng.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bản thân quân hỏi, xưa nay chưa từng nhắc lại lần thứ hai, tốt nhất là người lập tức trả lời, chớ đợi tới khi bản thân quân ngắt cái đầu của người xuống!” .

Triệu Mãnh không kìm được rung mình, y đột nhiên cảm nhận thấy một sự sợ hãi phát ra từ trong lòng, một loại sợ hãi thâm sâu vào xương cốt.

Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh từ khi bước vào giang hồ tới nay, đánh đâu thắng đó, chưa từng có loại cảm giác sợ hãi này đối với bất kỳ một ai, nhưng đối diện với tử bào nhân trước mắt này, y đột nhiên có một loại sợ hãi từ trong sâu thẳm chưa từng có. .

Bắc Hải Vũ đột nhiên bước lên một bước, khom người vái chào nói: “Bẩm tiền bối, người này là Triệu Mãnh, hẳn là bị người khác che đậy không biết thực tình, mong tiền bối hạ thủ lưu tình.

Bắc Hải Thần Quân đảo mắt nhìn Bắc Hải Vũ, lạnh lùng nói: “Người là Bắc Hải Vũ?”

Bắc Hải Vũ khom người đáp: “Vâng!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Bản thân quân nể mặt lão ăn mày, không làm khó người, chuyện này người tốt nhất ít quan tâm đi, xéo ra thật xa cho bản thân quân.”

Bắc Hải Vũ thở dài, lùi lại một bước, nhìn Triệu Mãnh cười khổ không nói.

Bắc Hải Thần Quân nhìn Triệu Mãnh chăm chăm, lạnh lùng nói: “Có phải là người đã quên ai phải người tới rồi không?”

Triệu Mãnh đột nhiên lấy dũng khí, lớn tiếng đáp: “Ai phải lão tử tới thì liên quan gì tới người! Người muốn giết cứ giết! Triệu gia nếu nhú mày một cái thì không phải là hảo hán!”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên ngửa cổ lên trời cười lạnh một tràng: “Giỏi! Giỏi! Giỏi!” Ông ta nói liên ba chữ giỏi, Bắc Hải Vũ biết ông ta đã nổi sát tâm, vừa mới nhú mày, Bắc Hải Thần Quân thân hình không nhìn thấy có bất kỳ động tác gì thì đột nhiên đã tới trước mặt Triệu Mãnh, nhanh tới mức quả thực không thể tin nổi, cứ giống như là ông ta vốn đứng trước mặt Triệu Mãnh vậy, rồi đột nhiên đưa tay ra, động tác nhìn như chậm, nhưng đợi tới khi nhìn thấy ông ta đưa tay ra thì đã bóp lấy cổ Triệu Mãnh, nhẹ nhàng nhấc lên, thân hình cao lớn của Triệu Mãnh không ngờ bị ông ta dùng một tay nhấc lên, trông mắt tức thì lồi ra, hai chân khua loạn, đã sắp bị bóp chết tươi rồi.

Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh là nhân vật bậc nào, một thân công phu Kim Chung Tráo, Thiết Bồ Sam tung hoành thiên hạ, một đao của Phương Thất chém lên cổ y cũng cùng lắm chỉ lưu lại một vết xanh mờ mờ, nhưng không ngờ lại bị một cánh tay của Bắc Hải Thần Quân sắp bóp chết, trong chớp mắt Triệu Mãnh đã tuyệt vọng.

Đột nhiên bóng người loáng lên, Phương Thất đã lướt tới như chớp, nói: “Tiền bối xin hạ thủ lưu tình!” Bắc Hải Thần Quân một tay nhấc Triệu Mãnh lên, lạnh lùng nhìn y một cái, nhưng tay không hề lỏng ra chút nào.

Trông mắt Triệu Mãnh đã sắp lồi ra rồi, trong miệng ‘ọ ọ’ không nói lên lời, đã sắp chỉ còn thở ra không còn hít vào nữa.

Phương Thất đột nhiên nói: “Tiền bối còn không dừng tay, vãn bối sẽ phải xuất đao vậy!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, tay quăng ra, Triệu Mãnh bị ném ra ngoài bảy xích, phịch một tiếng nằm xẹp trên mặt đất, nửa ngày trời còn không gượng dậy nổi.

Bắc Hải Thần Quân nhìn Phương Thất chăm chăm, lạnh lùng nói: “Vừa rồi người nói người muốn xuất đao?”

Phương Thất cười khổ đáp: “Vãn bối làm sao dám xuất đao với tiền bối, chỉ là hi vọng tiền bối tha mạng cho Triệu Mãnh mà thôi.”

Bắc Hải Thần Quân nhìn Phương Thất chăm chăm hồi lâu rồi cười lạnh: “Hảo tiểu tử! Được lắm! Người dám nói xuất đao với bản thân quân trên đời này sợ chẳng có được mấy kẻ!”

- Trên thế gian này người dám nói xuất đao với Bắc Hải Thần Quân, sợ rằng ngay cả một người cũng không có. Nếu như có người dám nói loại lời như thế, thì chỉ có một loại khả năng, là kẻ đó chán sống thật rồi.

Phương Thất đương nhiên không phải là chán sống, nhưng câu này Phương Thất đã nói ra rồi.

Kỳ thực có một số đại nhân vật, thỉnh thoảng cũng thích người khác va chạm với mình một lần, nếu không chẳng phải sống quá nhàm chán sao? Loại cô độc ở nơi cao không tránh khỏi lạnh ấy, chẳng phải ai ai cũng có thể cảm nhận được.

Phương Thất mỉm cười nói: “Tiền bối kỳ thực chỉ muốn hỏi y vài vấn đề, không hề muốn giết y, có phải không?”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh: “Bản thân quân giết người muốn giết là giết! Y không trả lời, là phải chết!”

Phương Thất cười khổ: “Nhưng tiền bối nếu vừa rồi giết y rồi, thì đi đâu mà hỏi?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bản thân quân sẽ tự tìm kẻ khác hỏi!”

Phương Thất mỉm cười: “Tiền bối cần gì phải bỏ gần cầu xa?”

Bắc Hải Thần Quân nhú mày, ngạo nghễ ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng bên bầu trời sắp ngã về phía tây, lạnh lùng nói: “Người đi hỏi, nếu hỏi không ra, hai các người cùng chết!”

Phương Thất cười méo xẹo, chậm rãi đi tới trước Triệu Mãnh ngồi xuống, Triệu Mãnh xoa yết hầu mới từ từ thở nổi, gục trên mặt đất thở hồn hển. Phương Thất cười khổ hỏi: “Triệu huynh, chúng ta hành tẩu giang hồ, có phải là nên hành hiệp trượng nghĩa, giúp đỡ kẻ yếu hay không?”

Triệu Mãnh nghi hoặc nhìn Phương Thất, từ từ gật đầu.

Phương Thất nói: “Tạm thời không luận hành động việc làm của La Hán, y đích xác là do ta giết, báo thù cho huynh đệ là điều đương nhiên, nếu người muốn báo thù, ngại mai chúng ta hẹn nhau đối chiến thế nào?”

Triệu Mãnh từ từ thở lấy hơi, trừng mắt nhìn Phương Thất: “Người không chạy chứ?”

Phương Thất cười khổ: “Ta tuyệt đối không chạy!”

Triệu Mãnh lớn tiếng nói: “Được!”

Phương Thất thờ dãi, nói: “Nhưng ta phải nói cho Triệu huynh, La Hán gia nhập một tổ chức thần bí, Triệu huynh có hay không?”

Triệu Mãnh cau mày lắc đầu.

Phương Thất nói: “Tổ chức này thủ đoạn hết sức độc ác, hơn nữa chính đang áp ủ một âm mưu cực lớn. Nếu như Triệu huynh bị tổ chức này lợi dụng, Triệu huynh cảm thấy trong lòng thế nào?”

Triệu Mãnh trừng mắt nói: “Người nói ta bị người khác lợi dụng?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Triệu huynh vì sao không ngại từ ngàn dặm xa xôi tới đây?”

Triệu Mãnh nói: “Ta...”

Phương Thất nói: “Có phải Triệu huynh được ai đó truyền lời, nói La Hán ở bên này bị người ta giết rồi?”

Triệu Mãnh nhú mày: “Người... người làm sao mà biết?”

Phương Thất đáp: “Ta còn biết Triệu huynh sau khi biết nhất định sẽ ngựa không ngừng vó chạy tới đây, có phải thế không?”

Triệu Mãnh giật mình: “Người... người còn biết gì nữa?”

Phương Thất thờ dãi: “Thứ khác thì ta không biết, nhưng ta biết Triệu huynh xưa nay trên giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, là người trượng nghĩa, cũng là hảo hán. Nhưng hảo hán nếu như bị người ta lợi dụng, lại chết hồ đồ trong tay Bắc Hải Thần Quân, Triệu huynh có cảm thấy oan uổng không?” Triệu Mãnh giật mình kinh hãi, trong chớp mắt mặt lúc đỏ lúc trắng, y không cho rằng mình có thể bị người ta lợi dụng, y cũng không ngờ rằng người thiếu chút nữa bóp chết mình lại chính là Bắc Hải Thần Quân trong truyền thuyết, y càng không ngờ, người cứu mình từ trong tay Bắc Hải Thần Quân lại chính là Phương Thất kẻ đã giết hại huynh đệ kết bối của mình. Triệu Mãnh đột nhiên cảm thấy trong đầu hỗn loạn, y thành linh lắc mạnh đầu, tựa hồ muốn tỉnh táo lại từ trong sự hỗn loạn này, để tìm ra một chút đầu mối, nhưng trong đầu lại càng thêm hỗn loạn.

Phương Thất mỉm cười nói: “Cho nên hi vọng Triệu huynh có thể nói ra tình huống sau đó, giữ lại mạng báo thù cho La Hán, nay mai Phương Thất nhất định chờ đại giá của Triệu huynh.”

Triệu Mãnh nhú mày, trầm tư gật đầu kể: “Ta nhận được tin truyền miệng, nói huynh đệ La Hán của mình bị giết ở đây, bảo ta tới chỗ này.”

Phương Thất mỉm cười: “Sau đó thế nào?”

Triệu Mãnh đáp: “Sau khi ta tới đây, lúc ăn cơm ở Hồng Tân lâu, đột nhiên có một người nói với ta, y chính là kẻ truyền lời kia.”

Phương Thất hỏi: “Là người như thế nào?”

Triệu Mãnh nói: “Là một người trung niên, diện mạo rất hiền hòa, tên là Triệu Trường Bình. Y nói La Hán từng cứu mạng y, nhưng lại bị người ta giết ở đây, y tự biết không phải là đối thủ của hung thủ, cho nên mới truyền lời cho ta, hi vọng ta có thể trả thù cho La Hán.”

Phương Thất hỏi: “Rồi sau đó?”

Triệu Mãnh đáp: “Ta vừa nghe liền nổi giận, hỏi ngay ai giết La Hán, y nó là một giang hồ lãng tử, tên là Phương Thất, thanh đao trong tay rất nhanh. Ở tại khách sạn Duyệt Lai, hiện giờ đang bị trọng thương, chính là thời cơ tốt để hạ thủ.”

Phương Thất mỉm cười: “Sao ta không thấy Triệu huynh tới báo thù?”

Triệu Mãnh trừng mắt nói: “Triệu mỗ giết người, nhất định phải đợi người đó lành vết thương, nêu hạ thủ khi người ta bị trọng thương, còn coi là anh hùng hảo hán gì nữa!”

Phương Thất cười khở: “Thì ra như thế, rồi sau đó?”

Triệu Mãnh nói: “Triệu Trường Bình thấy ta không chịu động thủ, liền dẫn ta tới một tiểu viện tử, để ta ở lại chờ tin tức, y đi nghe ngóng tình hình. Tối hôm nay, y đột nhiên rất khẩn trương chạy tới, nói có mấy kẻ thù của y tìm tới nơi này, hết sức đáng thương cầu xin ta cứu cho y một mạng.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Triệu huynh vì bằng hữu không tiếc mạng sống, đương nhiên không nói hai lời liền chạy tới?”

Triệu Mãnh xấu hổ nói: “Phải, y nói mấy kẻ thù này rất lợi hại, hiện giờ chính đang ở trong khu rừng ngoài thành nam, xin ta nể mặt La Hán, cứu y một mạng. Triệu mỗ vừa nghe vậy liền chạy ngay tới đây.”

Phương Thất nói: “Rồi sau thế nào?”

Triệu Mãnh: “Triệu Trường Bình dẫn ta tới ngoài khu rừng, y nói người ở bên trong rừng, rất có khả năng là ở trên một thân cây, Triệu Mỗ đi vào trong rừng, quả nhiên phát hiện một người phục ở trên thân cây, sau đó Triệu Mỗ liền đuổi theo.”

Phương Thất nói: “Triệu huynh đuổi tới đây, liền gặp phải Bắc Hải bang chủ, liền đánh nhau, sau đó ta lại tới, có phải thế không?”

Triệu Mãnh gật đầu.

Phương Thất ngẩng đầu lên nhìn Bắc Hải Thần Quân. Bắc Hải Thần Quân ngẩng đầu nhìn trời, dường như căn bản không hề nghe vậy.

Phương Thất mỉm cười: “Tiền bối nghe thấy cả rồi chứ?”

Bắc Hải Thần Quân vẫn ngửa đầu lên, lạnh lùng nói: “Chỗ ở đó là ở nơi nào?”

Triệu Mãnh: “Điều này...”

Phương Thất mỉm cười: “Bất kể là ở nơi nào, văn bối đảm bảo nơi đó hiện giờ người đã đi lâu rồi.”

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc hồi lâu, hỏi: “Kẻ kia nếu gặp lại người còn có thể nhận ra không?”

Triệu Mãnh nhú mày: “Có thể.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Giờ người dẫn bản thân quân đi tìm.” Lời ông ta nói lạnh băng mà dứt khoát, không có chỗ nào để thương lượng.

Triệu Mãnh nhú mày: “Việc này...”

Phương Thất mỉm cười nói: “Độc Cô tiền bối chỉ muốn Triệu huynh dẫn đường, nhất định sẽ không làm khó huynh, Độc Cô tiền bối đương nhiên cũng có thể nhìn ra, Triệu huynh nhất định là bị người ta lừa gạt, tên người kia nhất định cũng là giả, có phải thế không?”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị nhìn bầu trời, không nói một lời.

Phương Thất than: “Kỳ thực tiền bối căn bản không cần đi, Triệu Trường Bình nhất định sẽ không ở đó đợi người ta tới tìm y.”

Triệu Mãnh gãi đầu, chần chừ nói: “Không phải chứ...”

Phương Thất mỉm cười: “Nếu giờ Triệu huynh còn không tin, vậy không bằng đi một chuyến, xem xem nơi đó còn có người không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Cái tên gì đó kia, bỏ dậy, dẫn bản thân quân đi một chuyến!”

Triệu Mãnh nhú mào nói: “Nếu... nếu không tìm thấy thì sao?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Vậy người theo bản thân quân, tìm được mới thôi.”

Triệu Mãnh ngẩn ra, Phương Thất mỉm cười nói: “Triệu huynh, huynh đi đi, theo Độc Cô tiền bối, nói không chừng tiền bối cao hứng, truyền cho huynh một chiêu nửa thức, cũng đủ cho huynh hưởng dụng không hết!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, Triệu Mãnh do dự bỏ dậy, nhìn Phương Thất và Bắc Hải Vũ, quay đầu đi liền, Bắc Hải Thần Quân quát: “Đi nhanh lên!” Triệu Mãnh rảo bước chân, đi nhanh như gió xuyên qua khu rừng. Bắc Hải Thần Quân tung mình lên cây, chân đạp cành cây, chớp mắt đã biến mất tung tích.

Bắc Hải Vũ thở ra một hơi dài, cười méo xệch: “Cái lão quái vật này, võ công quả thực quá đáng sợ!”

Phương Thất cười khổ không nói, nhú mào hỏi: “Vì sao bọn chúng muốn để Triệu Mãnh tới nơi này nhỉ?”

Bắc Hải Vũ thở dài: “Chúng ta vốn đã thương lượng trước với Xà Thiên Tàn, cố ý thả cho Quỷ Cô một con đường sống, chính là muốn theo dõi ả tìm tới hang ổ của bọn chúng. Bọn chúng phái Triệu Mãnh tới, chẳng những làm bị thương Tôn trưởng lão, hơn nữa cùng ta đấu tới nửa ngày, Quỷ Cô hiện giờ sợ là sớm đã chạy mất ngay cả bóng quỷ cũng chẳng còn rồi.”

Phương Thất trầm tư gật đầu, lẩm bẩm nói: “Đấu tới nửa ngày...” Y đột nhiên hít một hơi khí lạnh, nói: “Khổng ổn! Phía bên Xà Thiên Tàn nhất định có vấn đề!”

Bắc Hải Vũ nhú mào: “Huynh đệ nói...” Lời còn chưa dứt, Phương Thất đã lướt đi như tia chớp, hướng thẳng vào phía sâu trong khu rừng. .

Khu rừng này nói lớn thì không lớn, nói nhỏ thì ở trong sa mạc lại cũng không coi là nhỏ được, thân hình Phương Thất nhanh như ánh chớp, chiêu thức ‘Lưu Tinh Căn Nguyệt’ thi triển ra, trong chớp mắt đã lướt đi hơn ba dặm. Từ đằng xa nhìn thấy cây Hồ Dương cực lớn khô héo kia, dưới gốc cây tĩnh lặng, một mùi lưu huỳnh xộc mũi từ xa truyền lại, trên mặt đất chất đồng xác rắn đủ mọi loại màu bị đao chém thành hai mảnh, một số còn đang loi nhoi, Xà Thiên Tàn và một lão nhân ăn mặc kiểu Miêu Cương mắt mở trừng trừng ngồi im lặng giữa đồng xác rắn, không hề nhúc nhích.

Phương Thất nhú mào, mũi chân khẽ chấm đất, thân hình vọt lên, nghiêng nghiêng bốc lên sáu trượng, vượt qua đồng xác rắn ở trước mặt Xà Thiên Tàn. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, Xà Thiên Tàn mở tròn mắt kinh khùng nhìn Phương Thất, giống như muốn nói gì đó, Phương Thất nhú mào hạ người xuống, đột nhiên một mũi kiếm như ánh chớp từ dưới đất đâm lên, hướng thẳng vào bụng của Phương Thất.

Một kiếm này tới quá đột ngột quá bất ngờ, từ phía trước đầu gối Xà Thiên Tàn đâm ra, đột nhiên đã tới tiểu phúc Phương Thất, mũi kiếm gần như đã đâm xuyên bụng Phương Thất. Trong chớp mắt, Phương Thất quát lớn một tiếng, thân hình vọt lên, vừa vặn tránh được một kiếm trí mạng này, còn chưa đợi y lấy lại tinh thần, trên cây Hồ Dương khô héo đã có một bóng đen đợi sẵn, một thanh trường kiếm vừa mỏng vừa hẹp nghiêng đóng Phương Thất vừa vọt lên, nhanh như chớp đâm xuống đỉnh đầu.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

114. Chương 114: Mặt Trời Mọc Đằng Đông.

Nếu như người hiểu ‘giang hồ’ là gì, thì sẽ biết cái giang hồ này hung hiểm nhường nào. .

Đằng sau những điều nhìn như yên bình, thường thường là sóng cả cuộn trào, bên trong khuôn mặt tươi rói, lại thường ẩn chứa sát cơ.

Tiền tài, quyền thế, lợi ích vốn chính là thứ có sức mê hoặc nhất, khó kháng cự nhất trên thế gian. Dưới sự xúi giục của chúng, bất cứ một người nào cũng có thể làm ra bất kỳ chuyện gì.

Kỳ thực nào chỉ giang hồ, quan trường, thương trường, chiến trường thậm chí tới người dân thường nghèo khổ, có nơi nào chẳng phải như thế? .

Khi Phương Thất vọt lên, thì đã nghĩ tới sẽ có người đợi y ở bên trên rồi.

Mặc dù y còn chưa nhìn thấy, nhưng y biết, đối phương tuyệt đối không chỉ có một người. Nếu muốn áp chế được Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân, chẳng hề là chuyện dễ dàng gì cho cam.

Trong chớp mắt bất đắc dĩ vọt lên, tránh được nhất kiếm trí mạng từ dưới đất đâm lên, y đột nhiên nghĩ tới, trên cây có khả năng cũng có một thanh kiếm hoặc là binh khí gì đó đang đợi y, thậm chí trên cây hoặc xung quanh còn có sát thủ ẩn nấp đang đợi y lao vào trong cái lưới lớn này.

Mưa gió làm người ta tang thương, tại nạn thì làm người ta thành thực.

Phương Thất đã chẳng còn là thiếu niên mới vào giang hồ nữa, hẩn hiểu và biết rất rõ; ở trên thế giới này loại người nào cũng có, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lúc Phương Thất đành phải vọt lên, ở trên không đã rút đao ra nhanh như chớp, đúng lúc này y nghe thấy một âm thanh cực nhỏ đang đâm về phía đầu mình, y thậm chí còn cảm giác được cái lạnh của mũi kiếm tiến vào đỉnh đầu.

Trong chớp mắt, ánh đao lóe lên, trường kiếm sắp đâm vào da đầu đột nhiên bị chém làm đôi, nửa mũi kiếm bay vọt đi, hắc y nhân sững sờ, trong thoáng chốc thất thần đó, ánh đao lại lóe lên, thực nhanh tới mức không thể tin nổi. Cổ hắc y nhân trên không trung đã bị chém đứt, một cái đầu trong mắt chứa đầy sự kinh hoàng đã rời khỏi thân hình, rơi đánh phịch xuống đất.

Trong ánh trăng nhạt nghiêng nghiêng chiếu lên khu rừng thưa, ánh trăng mờ昧, làm đất trời chìm vào bóng tối.

Dưới đất đột nhiên chui lên một bóng đen, thi thể ở trên không trung rơi xuống ngay bên chân y, bóng đen giật mình kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên y nhìn thấy một thanh đao.

Một thanh đao còn dính máu.

Sau đó thanh đao đó liền từ yết hầu y cắm vào, tiến thẳng tới ngực hắc.

Phương Thất rung cổ tay, một dòng máu tươi từ yết hầu bóng đen phọt ra, bóng đen loạng choạng mấy cái, không kêu lên một tiếng đã ngã xuống.

Bốn bóng đen như ma quỷ đột nhiên xuất hiện không một tiếng động, vây lấy Phương Thất. Bốn thanh trường kiếm vừa mỏng vừa hẹp cầm trong tay, hai thanh nhanh như ánh chớp đâm về Phương Thất, còn hai thanh lại đâm về phía Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân.

“Xuất kỳ sở bất xu, xu kỳ sở bất ý”, chính gọi là công kỳ bất cứu, dĩ hoạn vi lợi. Phương Thất nếu quay lại phản kích hai thanh kiếm đâm về phía mình, thì Bách Độc Lão Nhân và Xà Thiên Tàn chết là cái chắc.

*** Đoạn lằng ngoằng trên là trong Tam Thập Lục Kế của Tôn Tử, nổi tiếng rồi, dịch mất hay.

Bốn thanh kiếm nhanh như điện, chớp mắt đã tới người Phương Thất và Xà Thiên Tàn, Bách Độc Lão Nhân. Phương Thất thành linh gầm lớn một tiếng, bỏ về phía trước như tia chớp, ánh đao lóe lên, trường kiếm của hai bóng đen sắp đâm vào cơ thể Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân đột nhiên khựng lại, yết hầu gần như đã bị một đao cửa đứt, Phương Thất đã vọt tới, tay trái cầm vỏ đao, tay phải cầm trường đao đánh về hai tên hắc y nhân, cả hai tên liền ngã phịch về phía sau.

Hai thanh kiếm đâm về Phương Thất đột nhiên đâm vào khoảng trống, Phương Thất vượt qua đỉnh đầu Xà Thiên Tàn và Bách Độc lão nhân tới đằng sau, hai người sững ra, trường kiếm không chút dừng lại, chuyển sáng đâm về phía yết hầu Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân.

Bất thành linh một tiếng quát lớn như sấm nổ giữa trời quang, Phương Thất quay lưng lại phía họ đã xoay lại như ánh chớp, trường đao trong tay như sấm nổ chớp giạt mang theo từng giọt máu đâm vào cổ hai người, ánh đao so với tia chớp càng nhanh càng mạnh hơn. Hai tên hắc y nhân giạt mình, còn chưa kịp tỉnh ra thì trường đao đã lướt qua yết hầu bọn chúng, ở cổ đột nhiên xuất hiện một đường máu, giọt máu li ti chậm chậm từ cổ thấm ra. Phương Thất nhanh như chớp lướt qua đỉnh đầu Xà Thiên Tàn, tay trái vỗ bao tay phải xoay chuôi đao đâm ra, hai cái bóng đen phịch một tiếng ngã về phía sau.

Phương Thất thở phào một tiếng, quay đầu nhìn lại Xà Thiên Tàn. Xà Thiên Tàn dường như cũng thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt yếu ớt nhìn Phương Thất. Phương Thất cười khổ nhìn thoáng qua Xà Thiên Tàn, vỗ bao trong tay hành động như chớp, đã giải huyết đạo cho Xà Thiên Tàn.

Bốn bóng đen mau chóng lướt tới, chính là Bắc Hải Vũ và ba trưởng lão Cái Bang. Bắc Hải Vũ tiến vào trong vòng tròn, giạt mình nhìn mấy bóng đen trên mặt đất, không khỏi có chút toát mồ hôi lạnh, than: “Phương huynh đệ đúng là hảo thân thủ! Đám Thái Hành Lục Quỷ này kiếm pháp quỷ dị ác độc, thân pháp cực kỳ nhanh, Phương huynh đệ có thể trong chớp mắt chém lục quỷ dưới đao, đúng là có phong thái của Tiểu Thần Long Phương đại hiệp!”

Trong lòng Phương Thất đột nhiên từng cơn đau xót, cười gượng đáp: “Bắc Hải huynh quá khen rồi.”

Xà Thiên Tàn chống thiết trượng chậm chậm đứng dậy, thiết trượng trong tay đã khe khẽ vung ra, điểm lên hai chỗ huyết đạo của Bách Độc Lão Nhân. Bách Độc Lão Nhân lặng lẽ thở dài một tiếng, ngồi trên mặt đất, trên khuôn mặt gầy gò đầy vẻ bi ai, cúi đầu im lặng không nói.

Phương Thất cười hỏi: “Xà huynh không bị thương chứ?”

Xà Thiên Tàn từ từ lắc đầu, cúi xuống nhìn Bách Độc Lão Nhân, trên mặt không ngờ cũng là một vẻ đau xót, im lặng không nói.

Hai người được giang hộ gọi là quái nhân hạng nhất này, một người tránh ở Miêu Cương, một người lấy nuôi rắn độc làm niềm vui. Người ngoài đều coi họ là độc trong độc, nhưng hai người bọn họ lại thân nhau như huynh đệ, chia sẻ vui buồn. Bi ai của Bách Độc Lão Nhân chính là bi ai của Xà Thiên Tàn. Hoan lạc của Xà Thiên Tàn cũng chính là hoan lạc của Bách Độc Lão Nhân. Thế nhưng lúc này đây điều gì làm bọn họ đau thương như vậy?

Phương Thất trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Xà huynh rốt cuộc là sao thế?”

Xà Thiên Tàn nửa ngày trời im lặng không nói, đột nhiên thở dài, chậm chậm đáp: “Vốn chúng ta đã không chế được lục quỷ, để Quỷ Cô trúng độc đi tìm Bách Độc Đồng Tử, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch.”

Phương Thất gật đầu: “Ừm.”

Xà Thiên Tàn lại im lặng, chậm rãi nói: “Đào Hoa Chương của Bách Độc Lão Nhân tuyệt đối không phải dễ chơi, huống chi loại chương khí này khác với Đào Hoa Chương Khí bình thường, là chính bản thân Bách Độc Lão Nhân dốc sức nghiên cứu chế ra, người ở bên trong loại Đào Hoa Chương này vốn phải hôn mê bất tỉnh, chỉ có thể đợi bị làm thịt.

Phương Thất gật đầu.

Xà Thiên Tàn gật đầu: “Sau khi đuổi Quỷ Cô đi, hai người chúng ta liền ngồi ở đây đợi Bách Độc Đồng Tử tới, nhưng Thái Hành Lục Quỷ bất ngờ ra tay, chúng ta không có chút phòng bị nào, cho nên bị bọn chúng không chế.”

Phương Thất gật đầu, nhíu mày hỏi: “Bọn chúng không trúng chương khí sao?”

Xà Thiên Tàn thở dài: “Trúng rồi, nhưng bọn chúng không bị làm sao cả.”

Phương Thất trầm thở dài, độc của Miêu Cương Bách Độc Lão Nhân vốn thiên hạ không ai giải được, nhưng Thái Hành Lục Quỷ lại căn bản không trúng độc, bọn chúng hôn mê cũng chỉ là giả vờ, điều này chỉ

có thể nói rõ một vấn đề, là bọn chúng đã có chuẩn bị rồi mới tới.

Người có thể giải Đào Hoa Chương, trừ Bách Độc Lão Nhân ra, chắc chắn chỉ có một người, là Bách Độc Đồng Tử.

Bách Độc Đồng Tử cho Thái Hành Lục Quỷ giải được, mới làm cho Bách Độc Lão Nhân và Xà Thiên Tàn không kịp đề phòng, bị khống chế trong chớp mắt.

Nhưng vừa rồi Bách Độc Lão Nhân và Xà Thiên Tàn thiếu chút nữa táng mạng dưới kiếm của lục quỷ, nếu chẳng phải Phương Thất ra tay kịp thời, thì giờ hai người họ đã bước lên con đường xuống suối vàng rồi.

Điều này nói lên cái gì? Nhi tử giúp người ngoài đối phó với phụ thân của mình, người bảo trong lòng Bách Độc Lão Nhân làm sao không bị thương? Xà Thiên Tàn là tri kỷ duy nhất cả đời này của ông ta, sao có thể không khổ sở thay cho ông ta.

Một người cô độc, một người lạc lõng, tất cả tình cảm của họ có lẽ gửi gắm hết lên thân nhân duy nhất của mình.

Chỉ tiếc rằng người thân duy nhất này hiện giờ lại phản bội ông ta, việc này còn đau lòng hơn cả cái chết.

Phương Thất trầm thờ dài, mỉm cười nói: “Xà huynh, Ba Ngõa tiền bối, ta nghĩ sự tình có thể không giống như hai người nghĩ đâu.”

Bách Độc Lão Nhân hừ lạnh một tiếng, Xà Thiên Tàn nhìn Phương Thất, ngẫm nháy mắt, nói: “Người nói có thể như thế nào?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta cảm thấy Ba Ngõa tiền bối cả nghĩ rồi, phải biết cái tổ chức này khổng lồ thần bí, hơn nữa trong tay Sở Anh Bồ có vô số độc dược ám khí có một không hai trong thiên hạ. Kim Hoa bà bà mặc dù đã chết rồi, nhưng Ly Hồn Đoạt Mệnh châm của bà ta vẫn còn, cổ độc Nam Cung trang chủ trúng phải, há chẳng phải cũng do Sở Nam Anh hạ?”

Bách Độc Lão Nhân đột nhiên nhú mày, vui mừng nói: “Ý người nói là?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Ý văn bối nói, cho Thái Hành Lục Quỷ giải được, có lẽ là Bách Độc Đồng Tử, nhưng càng có khả năng là Sở Anh Bồ.”

Xà Thiên Tàn nói: “Đúng thế! Trong tay y có hai loại cổ độc của Ba Ngõa huynh, đương nhiên cũng có khả năng có thể có giải được khác.”

Bách Độc Lão Nhân thở dài một tiếng, từ từ gật đầu: “Như vậy lão già này nhẹ lòng hơn nhiều rồi.”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Phương huynh đệ nói rất có đạo lý, Ba Ngõa tiền bối và Xà huynh không cần lo âu, chuyện này về sau sẽ sáng tỏ.”

Bách Độc Lão Nhân gật đầu nói: “Được! Lão già ta tin lời vị Phương huynh đệ này nói, may mắn là không liên lụy tới Xà lão đệ và Phương huynh đệ, chuyện này tạm thời không nhắc tới nữa.”

Phương Thất mỉm cười gật đầu: “Ba Ngõa tiền bối có thể đối đãi với Phương Thất như huynh đệ, Phương Thất vinh hạnh vô cùng.”

Bách Độc Lão Nhân cười khà khà: “Phương huynh đệ thân thủ cao cường! Quả nhiên không thẹn là thần đao Phương gia! Lão già hôm nay coi như thấy rồi! Có thể làm huynh đệ dạng người như Phương huynh đệ, lão già ta rất cao hứng! Rất là cao hứng!”

Xà Thiên Tàn cũng ngửa cổ cười lớn, y và Bách Độc Lão Nhân cùng cao hứng, Bắc Hải Vũ mỉm cười không nói.

Phương Thất nói: “Nơi này không phải là chỗ nói chuyện, mời Xà huynh và Ba Ngõa huynh cùng về khách sạn nghỉ ngơi được chăng?”

Bách Độc Lão Nhân nhú mày, trầm ngâm không nói.

Xà Thiên Tàn thoáng suy nghĩ nói: “Ba Ngõa huynh, chúng ta đi thôi.”

Bách Độc Lão Nhân nhìn Xà Thiên Tàn một cách kỳ quái, nhưng không hỏi gì, gật đầu đồng ý: “Được.”

Giữa bọn họ tuy không phải thân huynh đệ, nhưng loại tình nghĩa bằng hữu như huynh đệ hơn bằng hữu này, sớm đã vượt qua tình huynh đệ. Có lúc có lẽ không cần hỏi rõ vì sao, bởi vì bọn họ tin tưởng tình nghĩa giữa bọn họ, cho dù là cách nghĩ của đối phương sai lầm, bọn họ cũng không ngại, không hề oán thán.

Đây là một loại tình nghĩa thật sự quý giá, cũng là cảm tình thật sự đáng trân trọng.

Đây chính là bằng hữu, đây chính là huynh đệ. Cũng chỉ có như thế, mới được coi là bằng hữu và huynh đệ thực sự. Hiên Viên Hoảng mỉm cười, chậm rãi rót rượu cho Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân, ánh mắt dừng ở trên người Bách Độc Lão Nhân, mỉm cười nói: “Nghe danh Ba Ngõa huynh dùng độc thiên hạ vô song đã lâu, lão ăn mày tới tuổi hoa giáp mới có duyên gặp được thật là vui mừng, phải cạn một chén lớn!”

Bách Độc Lão Nhân dùng hán ngữ trúc trắc đáp: “Sớm nghe Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Vương Hoảng danh trùm thiên hạ, lão già ta lánh đời nơi hoang cốc, trước nay vô duyên gặp mặt, hôm nay có thể ngồi cùng bàn uống rượu, đúng là vinh hạnh hết sức!”

Hiên Viên Hoảng cười ha hả: “Ba Ngõa huynh, giữa chúng ta không cần tăng bốc nhau nữa, lần này Ba Ngõa huynh cứu Khiếu Không hiền chất, lão ăn mày thay hân kính Ba Ngõa huynh một chén! Mời!”

Bách Độc Lão Nhân cười khổ: “Họa vốn từ lão già ta, lão già ta ra tay giúp là lẽ tất nhiên, không cần khách khí, mời!”

Hiên Viên Hoảng khẽ mỉm cười, ba người nâng chén uống cạn.

Xà Thiên Tàn trầm ngâm không nói, suy nghĩ gì đó nói: “Chuyện tối nay thật là kỳ lạ!”

Hiên Viên Hoảng khẽ than: “Kỳ thực nói lạ cũng chẳng lạ, đều là lão ăn mày suy tính không chu toàn, làm Xà lão đệ và Ba Ngõa huynh phải kinh hãi!” .

Xà Thiên Tàn cười khổ: “Tiền bối nói đi đâu vậy, văn bối chỉ cảm thấy chuyện này đáng nghi, không hề có ý khác.”

Hiên Viên Hoảng uống rượu đánh ực, thở dài nói: “Chuyện tối ngày hôm nay, chúng ta đã có chuẩn bị trước, chẳng lẽ người ta lại không có chuẩn bị sao?”

Xà Thiên Tàn nhìn Hiên Viên Hoảng, nhú mày gật đầu.

Xà Thiên Tàn trầm ngâm nói: “Ta sớm đã truyền lời đi, nói Bách Độc Lão Nhân đã tới nơi này, bọn chúng phái thất quỷ theo dõi ngăn cản hai người, chỉ cùng lắm là muốn cổ độc của Nam Cung Khiếu Không phát tác, tự tận thân vong. Hoặc là thừa lúc cổ độc phát tác, khi lão ăn mày giúp hân áp chế cổ độc thì ra tay giết chết lão ăn mày.”

Xà Thiên Tàn nhú mày nói: “Bọn chúng đương nhiên không biết tiền bối đã thông báo cho văn bối trước, khi buổi tối văn bối tới đã lên giao giải được cho tiền bối rồi. Mục đích của bọn chúng nhất định là muốn ngăn cản văn bốn đưa Ba Ngõa huynh tới, để khi cổ độc Nam Cung trang chủ phát tác thì hạ thủ giết lão tiền bối, sợ rằng đây mới là mục đích thật sự.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Cho nên khi bọn chúng biết phải đối phó với Bách Độc Lão Nhân, thì nhất định phải dùng trước một loại giải được nào đó, nếu không, ai có thể cản được Bách Độc Lão Nhân?”

Xà Thiên Tàn im lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Bắc Hải Vũ, cứ để người nói vậy.”

Bắc Hải Vũ gật đầu nói: “Bọn chúng biết khống chế Xà huynh và Ba Ngõa tiền bối là không hề dễ dàng, cách làm đơn giản nhất là thừa lúc không phòng bị mà ra tay bất ngờ, hơn nữa tối nay ẩn nấp theo dõi trong rừng tuyết đối không chỉ có mấy người chúng ta, khẳng định còn có người nấp trong chỗ tối quan sát, thủy chung đều không hề ra mặt. Bọn chúng khẳng định biết văn bối mang mấy vị trưởng lão nấp trong chỗ tối, cho nên Thái Hành Lục Quỷ giả hôn mê trước, để chúng ta yên tâm theo dõi Quý Cô, điều này kỳ thực chính là dẫn dụ chúng ta đi.”

Xà Thiên Tàn gật đầu: “Hình như là thế, tâm tư Sở Anh Bồ cực kỳ kín đáo, điều này phù hợp với thói quen của y.”

Bắc Hải Vũ nói: “Khi Tôn trưởng lão đi theo dõi Quỷ Cô, bọn chúng liền gọi Triệu Mãnh không hề biết nội tình ra gây chuyện với chúng ta. Khi Triệu Mãnh và chúng ta quần lấy nhau quyết đấu, thì chúng ta không rảnh để ý tới bên Ba Ngõa tiền bối và Xà huynh nữa. Chính lúc này sáu con quỷ giả vờ hôn mê kia đột nhiên ra tay, khống chế Xà huynh và Ba Ngõa tiền bối, sau đó mai phục sẵn, đợi người của chúng ta tới.”

Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân khẽ gật đầu, trầm ngâm không nói.

Bắc Hải Vũ nói: “Điều bọn chúng không ngờ tới là Bắc Hải Thần Quân lại đột nhiên ra tay, vừa ra tay đã khống chế được Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh. Bọn chúng vốn không ngờ rằng Phương huynh đệ trọng thương nằm trên giường có thể đột nhiên nhiên xuất hiện, nếu chẳng phải như thế, cho dù Triệu Mãnh đi rồi, vẫn bối có dẫn ba vị trưởng lão chạy tới cũng lành ít dữ nhiều.

Xà Thiên Tàn thở dài nói: “Sở Anh Bố đúng là tính toán kỹ lưỡng! Tối nay nếu chẳng phải Phương huynh đệ đột nhiên xuất hiện, Xà mỗ và Ba Ngõa huynh sợ rằng còn không biết sẽ ra làm sao!”

Bắc Hải Vũ không khỏi xấu hổ, trên mặt đột nhiên lúc trắng lúc hồng.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Xà huynh đệ quá lo, Bách Độc Đồng Tử ở bên phía bọn chúng, Ba Ngõa huynh và Xà huynh đệ hẳn là sẽ không sao.”

Xà Thiên Tàn cười khổ không nói, trong lòng y hiểu rõ, Sở Anh Bố làm bất kỳ chuyện gì, nhất định đều có tính toán có mục đích, nên giết tuyệt không giữ lại, nên giữ thì y tuyệt không giết. Lời này của Hiên Viên Hoàng bất quá là để an ủi mình và Bách Độc Lão Nhân thôi.

Một ánh ban mai đột nhiên vượt qua tường cao, một mảng đỏ au chiếu lên bồn hoa trong vườn, một ngày mới lại tới rồi.

Hiên Viên Hoàng uống ực một ngụm rượu, nhìn ra ánh mặt trời bên ngoài lấm lấm: “Lại một ngày mới nữa, hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đây...”

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

115. Chương 115: Hồ Khiêu Long Ngâm.

Ngày mười ba tháng bảy. .

Hợp: cưới gả, đính ước, mở hàng, xuất hành, động thổ.

Ky: cúng tế, cầu phúc.

Xung hầu, hung bắc.

*** địa chỉ, xung hầu là hồ. Hướng hoàng lịch hung phía bắc, mấy nghĩa này giờ ít dùng rồi, để biết thêm chi tiết thì Google.

Mặt trời đã lên tới ba cây xào, một cỗ xe ngựa xuất phát từ khách sạn Duyệt Lai, chậm chậm đi về phía bắc.

Trong khoang xe không được rộng rãi lắm, Du Mộng Điệp vẫn đang ngủ say, đôi gò má vốn trắng trẻo hồng hào đã trông nhợt nhạt tiêu tụy, lọn tóc trước trán hơi rối. Nhưng nàng ngủ mà vẫn rất đẹp, hơi cong mình lại giống như đang có một giấc mơ đẹp.

Phương Thất thầm thở dài, ngồi ở trong khoang xe nhìn nàng hồi lâu. Vị cô nương xinh đẹp tiếng cười như chuông bạc này không biết nàng đã chịu bao nhiêu đau khổ, chảy bao nhiêu nước mắt? Nhưng hiện giờ nàng lại bị trúng Nhiếp Hồn Thuật đã thất truyền trăm năm trước, còn ‘Hồ Khiêu Long Ngâm’ của mình chẳng biết có thể cứu được nàng hay không?

Phương Thất đột nhiên cảm thấy hổ thẹn và tự trách sâu sắc. Y không biết, sau khi Du Mộng Điệp tỉnh lại mình sẽ phải đối diện với nàng như thế nào? Nên tiếp nhận nàng? Đối xử với nàng tốt một chút? Hay là vẫn như trước kia?

Xe ngựa vẫn đi thong thả không nhanh không chậm, con ngựa lười biếng trong ánh mặt trời ban trưa, xa phu dựa vào trước khoang xe, trong lòng ôm roi ngựa, mắt khép hờ, tựa hồ như sắp ngủ rồi.

Xe ngựa là do Tiểu Quế Tử lên đường thuê, xa phu đánh xe tên là Trương Tam, khuôn mặt sần sùi đen nhẻm, áo vải thô không biết đã bao lâu không giặt, nhưng nhìn qua thành thực lại hiền lành.

“Đi về phía bắc, càng xa càng tốt, khi nào xe ngựa không đi được nữa thì thôi.” Sau khi rời khách sạn, đây là câu duy nhất Phương Thất nói với y.

Trương Tam hiền lành gật đầu, y không hỏi gì cả, nhưng y biết, đi về phía bắc xa nhất là tới được miếu thổ địa ở thành bắc, phía trước chính là sa mạc mênh mông rồi, xe ngựa tới nơi đó thì không đi được nữa. Ngựa và xe ngựa của y đều già rồi, ngựa già quen đường, y tự biết nơi mình đi không xa, mà khách thì tựa hồ cũng không vội, nên Trương Tam cũng không giục con ngựa già của mình đi nhanh, xe ngựa đi vừa bình ổn lại yên tĩnh.

Khách sạn Duyệt Lai.

Bắc Hải Vũ rào bước đi vào, trên khuôn mặt nghiêm túc lúc này lại mang vẻ lo lắng rõ rệt, Hiên Viên Hoàng chống gậy lặng lẽ đứng ở bên bồn hoa, nhìn về phía đông, ánh mắt thâm thúy xa xăm, trên khuôn mặt không lộ ra chút cảm xúc nào.

Bắc Hải Vũ vội vàng bước nhanh tới, khom người chấp tay nói: “Đệ tử Bắc Hải Vũ tham kiến lão bang chủ.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu hỏi: “Có chuyện gì?”

Bắc Hải Vũ hơi do dự một chút rồi đáp: “Hồi bẩm lão bang chủ, Phương huynh đệ đưa Du cô nương ra ngoài thành bắc rồi.”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, trầm mặc hồi lâu mới thở dài nói: “Đi thì cứ đi, chuyện nên biết sớm muộn y cũng sẽ biết.”

Bắc Hải Vũ chần chờ: “Nhưng...”

Hiên Viên Hoàng than: “Hồ Khiếu Long Ngâm là nội công tuyệt đỉnh võ lâm, Hồ Khiếu Long Ngâm phát ra, xé gan rách mật, người bình thường trong vòng năm dặm nghe thấy nhất định sẽ điên loạn, trừ hoang mạc phía ngoài thành bắc không người ra thì y còn có thể đi đâu?”

Bắc Hải Vũ Khê thở dài một tiếng, rồi chậm chậm gật đầu.

Hiên Viên Hoàng dặn: “Người phái hai trưởng lão của bản bang đi theo từ xa, đề phòng vạn nhất, nếu như không có chuyện gì khác thì đừng có tới gần.”

Bắc Hải Vũ gật đầu nói: “Vâng! Đệ tử lập tức đi làm.”

Hiên Viên Hoàng chậm rãi gật đầu.

Xe đều đều, ngựa lặng lẽ, chậm rãi đi qua đoạn tường thành đất đỏ nát, đi được hai ba dặm, phía trước đột nhiên hiện ra một vùng đất khô cằn, xe ngựa cuối cùng cũng dừng lại trước một tòa tháp.

Phương Thất đẩy xe ngựa, ôm thân thể mềm mại của Du Mộng Điệp xuống, rào bước đi về phía bắc hoang mạc.

Ánh mặt trời giữa trưa không hề chói mắt, chiếu lên sa mạc mênh mông, đằng xa là một vùng vàng óng. Phương Thất đi được hơn một dặm thì đột nhiên thi triển khinh công, thân hình bốc lên, giống như gió trong hoang mạc chạy về phía trước. Chạy được hơn mười dặm, rồi dừng lại dưới một đồi cát lớn, cúi mắt nhìn bốn phía, xung quanh tĩnh mịch trống trải, cát vàng chập chùng kéo dài vô tận, bầu trời xanh thăm bập bênh mây trắng như bông. Phương Thất khẽ thở phào, đặt Du Mộng Điệp lên đồi cát sạch sẽ, lặng lẽ nhìn dáng vẻ Du Mộng Điệp trong giấc ngủ say.

Y đột nhiên nhớ ra khi mình bị trọng thương ở ngoài thành nam, có phải Du Mộng Điệp cũng ôm thân thể nặng nề của y trở về khách sạn Duyệt Lai như thế này hay không?

Mà đêm đó trên đường từ Bạch Đà sơn trở về, Du Mộng Điệp yêu kiều bay lượn dựa vào khinh công như Du Long, sóng vai cùng mình. Tình cảnh đêm đó, cứ như ngày hôm qua...

Phương Thất thăm thờ dài, khẽ giải huyết đạo của nàng, mỉm cười nhìn Du Mộng Điệp tỉnh lại.

Du Mộng Điệp mơ màng tỉnh lại, trong lúc hốt hoảng chiếu vào tầm mắt là một khuôn mặt đang mỉm cười với mình. Du Mộng Điệp giật mình, đột nhiên ra tay như chớp, tát một cái vang dội lên khuôn mặt tươi cười của Phương Thất, Phương Thất sững sờ, một dấu tay đỏ như máu xuất hiện ngay trên má.

Y thế nào cũng không ngờ rằng Du Mộng Điệp vừa tỉnh dậy lại cho mình một cái tát, cái tát này vừa nhanh lại vừa đầy cảm giận. Trong lúc ngạc nhiên Phương Thất không né tránh, y đột nhiên nghĩ ra hiện giờ Du Mộng Điệp thần trí không tỉnh táo, hẳn là không nhận ra mình, không khỏi che má cười khổ không thôi.

Du Mộng Điệp nhảy bật lên, quát lớn: “Người là ai?”

Phương Thất cười khổ: “Ta là Phương Thất.”

Sắc mặt Du Mộng Điệp đột nhiên biến đổi, hỏi: “Người là Phương Thất? Lãng Tử Phương Thất?”

Phương Thất đột nhiên hiểu ra sự tình không ổn, nhú mày nói: “Đúng, ta là...”

Du Mộng Điệp giận dữ quát: “Ta giết người!” Tay áo phất lên, nhưng lại không thấy đoản kiếm, nàng nghiêng rằng quát một tiếng, thân hình bốc lên, như ánh chớp tới trước mặt Phương Thất, tay trái hóa chưởng thành kiếm, tay phải ba ngón cong lại thành hình bông hoa, không ngờ là tuyệt kỹ Niêm Hoa chỉ của võ lâm.

Phương Thất cả kinh, mắt thấy chưởng kiếm của Du Mộng Điệp sắp đâm vào sườn mình, Niêm Hoa Chỉ đã tới yết hầu, Phương Thất tung người lướt về phía sau, lui ra ngoài hai trượng. Du Mộng Điệp vọt tới như cánh nhọn đuổi sát theo, tới trước người Phương Thất, Phương Thất đột nhiên chấm mũi chân lên mặt cát, thân hình như mũi tên rời cung, phóng lên trên hơn bảy trượng. Trên không trung hít sâu một hơi, đột nhiên phát ra một tiếng gầm dài, như mãnh hổ gầm trong núi sâu, như thần long ngâm ngoài bầu trời, tức thì vang vọng khắp hoang mạc, hồi lâu vẫn văng vẳng bên tai. Du Mộng Điệp vọt lên theo ngẩng ra, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhẹ nhàng rơi xuống trên đồi cát mềm xốp, tức thì lại ngất đi. Phương Thất khẽ khàng hạ xuống, nhẹ nhàng bóp lên nhân trung của nàng, Du Mộng Điệp mơ màng tỉnh lại, vừa nhìn đã thấy ngay ánh mắt dịu dàng mà quan tâm của Phương Thất, khuôn mặt trắng bệch của nàng hiện lên nụ cười, nhìn xung quanh rồi gọi: “Thất ca.”

Phương Thất thở phào một tiếng gật đầu.

Du Mộng Điệp hỏi: “Thất ca, chúng ta đang ở đâu đây?”

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, cười khổ không nói.

Du Mộng Điệp đột nhiên nhú mày lại, hỏi: “Ấy, trên mặt huynh làm sao thế?”

Phương Thất xoa cái má xưng vù của mình, cười méo xeo: “Vừa rồi bị người ta tát cho một cái thật kêu.”

Ánh mặt Du Mộng Điệp đột nhiên lộ vẻ lo lắng, cắn răng nói: “Là ai? Muội giết y!”

Phương Thất ha ha cười khổ, thở dài đáp: “Người này không giết được.”

Du Mộng Điệp chun mũi, nói: “Rốt cuộc là ai? Y vì sao lại phải tát huynh, huynh kể cho muội đi.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Muội không sao thì tốt, mau dậy đi, đừng ở đây nữa.”

Du Mộng Điệp nhìn khắp bốn phía, đột nhiên cười hì hì: “Nằm ở nơi này rất tốt, lại không có ai làm phiền, muội không dậy nữa!”

Phương Thất nghiêm mặt nói: “Muội không dậy là ta đi đấy!”

Du Mộng Điệp chun mũi, hừ một tiếng, nói lớn: “Huynh dám !”

Phương Thất gãi đầu, khẽ thở dài.

Du Mộng Điệp cười hì hì: “Thất ca, huynh qua đây.”

Phương Thất nhu mày rồi chậm chậm ngồi xuống. Du Mộng Điệp nói: “Để muội xem vết thương của huynh.” Phương Thất nghiêng đầu qua, Du Mộng Điệp từ từ đưa tay ra, nhưng đột nhiên hai cánh tay móc lấy cổ hắn, cười hì hì nói: “Huynh mắc lừa rồi chứ?”

Phương Thất cười khổ nói: “Ta bị lừa rồi, muội tốt nhất là mau dậy đi, chúng ta trở về.”

Du Mộng Điệp chun mũi nói: “Không! Nằm ở đây thật là thoải mái! Trừ phi huynh nói cho muội là ai tát huynh, người này ra tay quá ác! Huynh xem nửa khuôn mặt bên này xưng cả lên rồi.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Muội thực sự muốn biết?”

Du Mộng Điệp gật đầu.

Phương Thất thở dài đáp: “Người này cho dù có tát ta mười cái, ta cũng sẽ không nói gì, bởi vì nàng vì ta mà chịu khổ nhiều hơn rất nhiều, giờ muội đã hiểu chưa?”

Du Mộng Điệp nhu mày, vành mắt đỏ lên, nói: “Chẳng lẽ là Trầm... Tuyết Quân? Cô ta... cô ta không phải đã chết rồi ư?”

Phương Thất đột nhiên buồn bã, thở dài nói: “Không phải là nàng ấy.”

Du Mộng Điệp lại cau mày hỏi: “Vậy rốt cuộc là ai?”

Phương Thất thờ dài nói: “Xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt, chính là muội đấy.”

Du Mộng Điệp đột nhiên buông đôi tay choàng lên cổ Phương Thất ra, kinh ngạc nói: “Muội? Sao muội đánh huynh được? Không phải huynh nói đùa chứ?” .

Phương Thất cười khổ kể: “Muội bị trúng Nhiếp Hồn Thuật, chẳng những muốn giết cửu công, còn muốn giết cả ta, tát cho ta một cái còn tính là nhẹ đấy.”

Du Mộng Điệp cả kinh: “Huynh... chuyện này... là thật ?”

Phương Thất thờ dài gật đầu: “Thật.”

Du Mộng Điệp trầm tư hồi lâu, dịu dàng vuốt ve gò má xưng phồng của Phương Thất, nhu mày nói: “Thực sự là muội đánh à? Thất ca, huynh sẽ không trách muội chứ? Hay là huynh cũng tát muội một cái đi!”

Phương Thất mỉm cười: “Nha đầu ngốc, muội thần trí bất minh, ta làm sao trách muội được chứ.”

Du Mộng Điệp cười hì hì nói: “Muội biết Thất ca sẽ không trách muội, đương nhiên càng không nỡ đánh muội, cho nên muội mới nói như thế.”

Phương Thất cười khổ không nói.

Du Mộng Điệp hỏi: “Vậy sao chúng ta lại ở đây?”

Phương Thất đáp: “Cửu công bảo ta đưa muội tới chỗ vắng vẻ không người, dùng Hổ Khiếu Long Ngâm phá Nhiếp Hồn Thuật mà muội trúng.”

Du Mộng Điệp gật đầu, rồi lại nhu mày hỏi: “Tự muội đi tới à?”

Phương Thất gãi đầu: “Ngồi xe một đoạn. Sau đó... sau đó ta bế muội tới.”

Du Mộng Điệp gò má đột nhiên đỏ như ráng chiều, vừa thẹn vừa giận nói: “Huynh... không... không làm gì chứ?”

Phương Thất thở dài: “Ta đương nhiên là thừa cơ ôm muội, tay tát nhiên là cũng không thể quá thành thật, những điều này muội có thể tưởng tượng được chứ.”

Du Mộng Điệp tức thì mặt đỏ tới tận mang tai, vội vàng nhìn y phục của mình, thẹn thùng nói: “Huynh... huynh xấu chết đi được!” Tay giờ lên như ánh chớp, thoáng cái đã tới bên má Phương Thất, nhưng hạ

xuống lại đột nhiên nhẹ nhàng, nhẹ như vuốt ve vậy, mặt mang vẻ thẹn thùng, cắn chặt răng, mặt như hoa đào thẹn thùng nhìn Phương Thất.

Phương Thất than: “Một kẻ xấu như ta, nên đi cho mau vậy, muội ở đây nghỉ ngơi nhé.”

Du Mộng Điệp tức giận dậm chân, lớn tiếng quát: “Không cho đi!”

Phương Thất xoay người, nhìn nàng chẳng biết làm sao.

Du Mộng Điệp bĩu môi: “Giờ toàn thân muội không có sức lực gì, đi không được. Muội tới thế nào... huynh... tới thế nào thì muội... sẽ về thế đấy.”

Phương Thất trừng mắt nhìn Du Mộng Điệp, đột nhiên đi tới, không nói một lời nhắc Du Mộng Điệp lên khỏi mặt đất, ôm vào trong lòng, sải chân bước đi.

Du Mộng Điệp giật mình, sắc mặt biến đổi, đột nhiên lại cười hì hì móc lấy cổ y, nhỏ giọng nói: “Thất ca, muội có nặng không?”

Phương Thất tựa hồ không nghe thấy, ngửa đầu bước nhanh như bay, Du Mộng Điệp cắn răng, mặt mang theo vẻ thẹn thùng, đầu ngả ra dựa sát vào lồng ngực của y, gối như lại ngủ rồi vậy.

Đường có xa hơn cũng tới lúc đi hết, chính như bông hoa có đẹp hơn cũng tới lúc sẽ tàn, thời gian có tươi đẹp rồi cũng tới lúc qua đi, giống như cuộc sống đau khổ rồi cũng có ngày kết thúc vậy.

Chớp mắt đã tới chỗ cách xe ngựa dừng không xa, từ xa xa đã có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ, bước chân Phương Thất chậm lại, mỉm cười nói: “Du thể muội, sắp tới trước xe ngựa rồi, xa phu đang đợi ở đó, có muốn ta tiếp tục bế muội không? .

Du Mộng Điệp khẽ hừ một tiếng, chun mũi lại, có chút không tình nguyện đứng xuống, kéo tay Phương Thất, đi về phía xe ngựa, thân thể của nàng tựa hồ còn có chút yếu ớt.

Ánh mặt trời ấm áp của mùa thu chiếu lên hoang mạc, một tòa thạch tháp nhỏ chỉ cao hơn một trượng lẻ loi đứng trong vùng hoang dã, xe ngựa dừng ngay bên thạch tháp, xa phu ngồi trên càn xe, tựa hồ đã ngủ say rồi.

Du Mộng Điệp nhìn qua toàn thạch tháp, tức thì sắc mặt biến đổi, nàng vội siết chặt tay Phương Thất, bước chân chậm rất chậm.

Phương Thất lấy làm lạ nhìn Du Mộng Điệp hỏi: “Làm sao thế?”

Du Mộng Điệp nhú mày nói: “Thất ca, muội đột nhiên rất muốn lên phố đi dạo, chúng ta từ đây vòng qua cửa tây, sau đó thuận đường đi dạo trên phố được không?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Không được, chúng ta nên trở về cho mau, tránh để cửu công sốt ruột, sau khi trở về nếu muội muốn dạo phố, ta sẽ đi cùng muội.”

Du Mộng Điệp mặt nhăn nhó, đầu cúi xuống, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Phương Thất mỉm cười, kéo tay nàng, rảo bước lên xem y đột nhiên cũng chú ý tới tòa tháp này, bốn phía dưới tháp là mảnh đất khô cằn, đã có cát vàng chầm chậm xâm nhập, lan dần tới bên mép tòa tháp.

Xe phu đã tỉnh lại, cười hiền hòa đứng ở bên xe chờ Phương Thất.

Du Mộng Điệp nắm chặt tay Phương Thất nói: “Thất ca, chúng ta mau lên xe trở về đi, đột nhiên muội cảm thấy rất đói!”

Phương Thất cau mày, nhìn qua Du Mộng Điệp, đột nhiên y thấy Du Mộng Điệp có chút khác lạ, vì thể ánh liền đưa ánh mắt tới toàn phật tháp.

Du Mộng Điệp than thầm, chầm chậm cúi đầu xuống, chuyện không thể tránh được cuối cùng cũng sắp xảy ra rồi.

Đây là một tòa thạch tháp nhỏ, chỉ cao một trượng có chín tầng. Trong hoang mạc trông vô cùng cô đơn lẻ loi, trên tháp có một khối đá nhẵn bóng bằng phẳng, phía trên có khắc ba chữ triện lớn ‘Tháp Liễu Trần’.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

116. Chương 116: Tháp Liễu Trần.

Gần trưa, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên tòa thạch tháp nhỏ màu trắng, đất trời vạn vật đều trở nên thật yên tĩnh, an bình. .

Đằng xa, những đồi cát mênh mông nhấp nhô liên miên, mây trắng như bông nhẹ nhàng trôi trên bầu trời, bầu trời xanh thẳm, xanh như dùng nước rửa qua vậy.

Một con kền kền chậm rãi lượn vòng trên cao, đột nhiên phát ra tiếng rúc dài, chớp mắt biến mất không còn tăm tích.

Tháp Liễu Trần.

Ba chữ vô cùng rõ ràng, khắc trên tòa thạch tháp nhỏ nhỏ trắng muốt như trát phấn, tựa hồ nó đã đứng vững ở đây nghìn năm, sớm đã dung hòa với cát vàng xung quanh làm một. Vùng đất khô cằn dưới tháp rõ ràng làm nổi bật sự cô đơn của nó.

Phương Thất ngây ngốc nhìn tòa tháp này, nhìn ba chữ này, vẻ mặt trong thoáng chốc đã biến đổi trăm lượt, nắm chặt lấy vỏ đao đen xì, tay phải siết chặt, gân xanh trên mu bàn tay đã nổi lên, y đột nhiên run lên từng đợt, sắc mặt cũng trở nên cứng đờ.

Phương Thất quay ngoắt người lại, tia sáng trong mắt tựa hồ còn sắc hơn cả lưỡi đao, xa phu và Du Mộng Điệp giật bắn mình, toàn thân phát run. Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp chăm chăm, nói từng chữ một: “Muội nói đại ca của ta đi Thiên Trúc rồi đúng không?”

Du Mộng Điệp ngẩn ra, cắn chặt lấy môi, nhìn Phương Thất một cái, rồi chậm chậm cúi đầu xuống.

Nàng không biết phải nói gì, nên nói gì, tất cả đã ở trước mắt, cái chết của Liễu Trần, lúc này còn ai có thể che giấu được.

Không cần phải nói thêm gì nữa, Phương Thất đã hiểu rồi, cũng đột nhiên hiểu ra vì sao vừa rồi Du Mộng Điệp bỗng tỏ ra khác lạ như vậy. Y chậm chậm xoay người, vành mắt ướt át, trơ như khúc gỗ, từng bước đi tới tòa thạch tháp, bước chân như nặng ngàn cân, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

“Tháp Liễu Trần, tháp Liễu Trần...” Phương Thất nhẹ nhàng vuốt ve khối đá khắc ba chữ này, phảng phất như đang nắm đôi tay ấm áp của đại ca, thật lâu không chịu buông, y đột nhiên ngửa mặt lên trời kêu một tiếng bi thương, nước mắt không ngừng tuôn như mưa.

Trưởng huynh như phụ, trước mắt y lại hiện lên cảnh khi bi bô học nói, chập chững tập đi, đôi tay lớn của Phương Ngọc Sơn dẫn y, đôi tay đó không chỉ ấm áp, hơn nữa còn thật an toàn đáng tin cậy.

Đại ca trầm ổn, không hề giống tứ ca tài năng bộc lộ, ẩn tượng y cấp cho Phương Thất lúc nhỏ, là cảm giác dựa dẫm giống như phụ thân vậy. Phương Thất có thể làm nũng trong lòng đại ca, cũng có thể cười lên cổ đại ca, khi đó Phương Ngọc Sơn luôn yên tĩnh mỉm cười.

‘Nhất tử xuất gia cửu tử thăng thiên’, đại ca vì cái nhà này, vì Thần Long sơn trang, đã hi sinh chẳng lẽ còn ít sao? Bản thân mặc dù trong lòng hiểu được, nhưng khi đối diện với đại ca, há chẳng phải cũng mĩa mai châm chọc? Làm đại ca của mình, y vẫn im lặng chấp nhận như trước kia.

Nhưng tòa tháp trước mắt này, tòa thạch tháp nhỏ nhỏ này, chẳng lẽ chính là nơi về cuối cùng của đại ca.

Sau khi đại ca xuất gia, Phương Thất không còn gặp y nữa. Cho tới lần trước tại tòa thành nhỏ ở biên thù này, sau khi Phương Thất châm chọc mĩa mai, Liễu Trần buồn bã rời đi.

Ly biệt nhất thời, chẳng lẽ thực sự có khả năng là vĩnh biệt.

Phương Thất nhẹ nhàng vuốt ve phiến đá khắc ba chữ ‘tháp Liễu Trần’ này hồi lâu, giống như đang vuốt lên đôi tay gầy gò ầm ập của đại ca. Nước mắt y không kìm được nhỏ xuống như mưa, làm ướt cả tấm áo, ướt cả vùng đất khô cằn phía dưới.

Đại ca mặc dù đã xuất gia, tu hành nhiều năm, nhưng cuối cùng vẫn không buông bỏ hết được, nếu y thực sự có thể hoàn toàn buông bỏ được, sao có thể từ xa xôi ngàn dặm tới đây? Rồi bỏ mạng ở nơi này?

Phương Thất chớp mắt ruột gan đứt đoạn, tim như đao cắt, y đột nhiên hận không thể xé xác bản thân! Tất cả những điều này rốt cuộc vì đâu mà ra?”

Du Mộng Điệp chậm chậm đi tới, lặng lẽ đứng đằng sau Phương Thất, vành mắt của nàng đột nhiên nhiên cũng trở nên ướt át.

Nước mắt, chỉ có nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Phương Thất cảm thấy mọi thứ trước mặt mơ hồ, y đột nhiên đầm một phát lên tảng đá, quay người lại gầm lên: “Đại ca vì sao mà chết! Muội nói đi! Muội nói cho ta!”

Du Mộng Điệp run rẩy, nước mắt đột nhiên chảy xuống, cắn chặt lấy môi, nàng cố kìm nước mắt, nghẹn ngào nói: “Thất ca, huynh nghe muội nói đã. Đại sư.”

Phương Thất cười lạnh cắt ngang: “Muội sẽ không nói với ta rằng tòa tháp này chỉ là trò đùa, đại ca ta đã đi ThiênTrúc bá phát cầu kinh rồi chứ!”

Du Mộng Điệp òa một tiếng bật khóc, nước mắt nói: “Thất ca, huynh nghe muội nói đã, khi đó huynh mang trọng thương trên mình, cửu công lo cho thương thể của huynh, nên không cho nói với huynh.”

Phương Thất tức thì mắt trợn trừng, giận dữ quát: “Mọi người biết cả rồi, chỉ dấu mỗi mình ta! Rốt cuộc là đại ca của ta hay đại ca của muội! Muội nói đi!”

Du Mộng Điệp nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói: “Chính bởi vì là đại ca của huynh, cho nên mới giấu huynh! Đó là sợ thương thể của huynh phát tác, mọi người không phải đều vì muốn tốt cho huynh sao?”

Phương Thất trừng mắt nhìn Du Mộng Điệp, thở ra một hơi, cắn răng nói: “Được! Muội nói làm sao đại ca lại chết?”

Du Mộng Điệp lau nước mắt kể: “Đêm hôm đó cứu huynh về khách sạn rồi, cửu công bảo đại sư nghỉ lại khách sạn, nhưng đại sư nói mình là người xuất gia, phải tìm một gian chùa miếu an thân, nơi đây chỉ có tòa miếu đất này, lúc hoàng hôn đại sư một mình tới đó nghỉ ngơi.”

Phương Thất đột nhiên thấy trái tim đau đớn, đại ca muốn tìm chùa miếu an thân, có phải là do mình mĩa mai chế nhạo y không? Cho nên y mới một mình tới nơi này nghỉ ngơi?

Du Mộng Điệp nghẹn lời: “Không ngờ rằng sáng sớm ngày hôm sau có người đưa tới ... đưa tới ...” Nàng đột nhiên khóc như mưa, lời nghẹn lại không nói nổi nữa.

Phương Thất cắn răng nói: “Đưa tới cái gì?”

Du Mộng Điệp cắn răng kể: “Đưa tới một cái hộp, bên trong đựng đầu của đại sư.”

Phương Thất mắt trợn trừng nhìn Du Mộng Điệp, vành mắt như sắp toạc ra, hồi lâu sau mới thành linh gào lên một tiếng, phịch một tiếng, ngã thẳng xuống dưới tháp. Du Mộng Điệp cả kinh, vội vàng đưa tay thăm dò hơi thở của y, Phương Thất đã hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không còn hơi thở. Du Mộng Điệp tức thì hoa dung thất sắc, vội vàng bóp nhân trung của y, thật lâu Phương Thất mới lơ mơ tỉnh lại, hai mắt trơ ra nhìn mây trời trên trời, không nói một lời.

Du Mộng Điệp thẫn thờ ở bên cạnh, lặng lẽ nhìn khuôn mặt ngây ngốc của Phương Thất, trong lòng nàng cũng đau xót, bởi vì nàng biết, nỗi đau trong lòng Phương Thất lúc này sâu nhường nào.

Phương Thất ngây dại nhìn bầu trời, trên mặt không có chút biểu cảm nào, hồi lâu sau mới hướng lên trời thẫn thờ hỏi: “Sau này thế nào?”

Du Mộng Điệp cắn môi khẽ: “Sau này mọi người liền chạy tới đây, miếu sơn thần đã bị đốt ra tro, ở bên trong phát hiện ra mấy cỗ thi thể, mọi người tìm thấy viên xá lợi lưu lại sau khi đại sư bị thiêu, cứu công liền sai người xây một tòa phật tháp ở đây, đem hài cốt mai táng ở bên trong.”

Phương Thất trầm mặc hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu cỗ thi thể?”

Du Mộng Điệp nói: “Chín cỗ.”

Phương Thất hỏi: “Nơi này vì sao lại bốc lửa?”

Du Mộng Điệp đáp: “Cứu công đoán là có người phóng hỏa, muốn hủy thi diệt tích.”

Phương Thất hỏi: “Vì sao phải hủy thi diệt tích?”

“... ”

Phương Thất cười lạnh: “Đại ca ta võ công tuyệt không dưới tứ ca, sau khi đại ca xuất gia, lòng không còn tạp niệm, võ công sớm đã vào hóa cảnh, há người bình thường có thể giết được?”

“... ”

Phương Thất quát lớn: “Rốt cuộc là kẻ nào giết đại ca ta?”

Du Mộng Điệp khẽ thờ dài, nói: “Chính bởi vì không biết, cứu công mới đoán là do người đại sư cực kỳ thân thuộc hoặc không hề đề phòng hạ thủ, cho nên mới phải hủy thi diệt tích.”

Phương Thất cười lạnh: “Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm!”

Du Mộng Điệp than thầm, đột nhiên nhú mày lại, giật mình nói: “Thất ca, tay... tay của huynh?”

Phương Thất nằm trên mặt đất, chậm chậm quay đầu lại, đột nhiên phát hiện tay mình không biết từ lúc nào đã đen xì, y thử nâng cánh tay lên, đột nhiên tay đã tê dại không có chút cảm giác nào.

Du Mộng Điệp nhìn tay Phương Thất, đột nhiên hít một hơi lạnh: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ...”

Trong lòng Phương Thất đầy bi thương, đáp: “Đúng thế, trên tường đá nhất định đã bị hạ độc.”

Du Mộng Điệp cắn chặt hàm răng trắng: “Đám người này thực quá ác độc! Muội nhất định phải đem bọn chúng thiên đao vạn quả!”

Phương Thất cười ha ha mấy tiếng, sắc mặt rõ ràng so với khóc còn khó coi hơn, trong lòng y bỗng cực kỳ bi ai, đầu từ từ ngoe ra rồi ngất đi.

Du Mộng Điệp toàn thân toát mồ hôi lạnh, cắn chặt lấy răng, đưa tay ôm lấy Phương Thất, vội vàng đi lên xe ngựa.

Xa phu Trương Tam tỏ ra vừa kinh ngạc lại vừa hoảng sợ, vội vàng đưa tay kéo cửa khoang xe ra. Du Mộng Điệp cắn răng đặt Phương Thất vào trong xe, bản thân đang muốn cúi đầu lên xe, khóe miệng Trương Tam phía sau đột nhiên thoáng qua một nụ cười quỷ dị, roi ngựa trong tay điểm ra không một tiếng động, trùng ngay huyết thần đạo, mệnh môn sau lưng Du Mộng Điệp. Đưa tay khẽ đẩy, Du Mộng Điệp không kịp kêu một tiếng, đã ngã dúi vào trong xe. Trương Tam mỉm cười đóng cửa xe lại, nhìn khắp bốn phía, ngồi lên càng xe, giật dây cương, khẽ quát một tiếng, con ngựa già kéo cỗ xe lớn men theo khu tường thành sập xệ tan hoang chạy về hướng tây.

Đường đi rung lắc vô cùng, nhưng xe ngựa càng đi càng nhanh, trong miệng Trương Tam khe khẽ ngâm nga, thoải mái cứ như tắm trong gió xuân tiết thanh minh.

Y đúng là cực kỳ thoải mái, bất kể là ai có thể một lượt bắt cả Du Mộng Điệp và Phương Thất, đều là một chuyện không hề đơn giản đủ cho người ta vui mừng.

Trên con đường ngoài khu thành đất đột nhiên xuất hiện hai người ăn mày một già một trẻ, cứ như là đột nhiên từ dưới đất chui lên vậy, trong tay mỗi người cầm một cái bát vỡ, tay chống một cây gậy gỗ, vô cùng tội nghiệp đi tới trước xe ngựa.

Khuôn mặt sần sùi đen nhẻm của Trương Tam biến đổi, nhưng vẫn ngâm nga khúc hát, bộ dạng thành thực hiền hòa, muốn đi vòng qua bên.

Đường chỉ rộng đủ một xe, hai người ăn mày lại cứ run run rẩy rẩy đi ở chính giữa đường, giống như đã đói mấy ngày không có cơm ăn vậy, nhìn xe ngựa đi tới, hai người đột nhiên lánh qua hai bên đường, ngẩng đầu hết sức tội nghiệp nhìn Trương Tam trên xe ngựa.

Trương Tam nhíu mày, roi ngựa giơ lên, khê quát vào không trung, con ngựa già kéo xe đột nhiên chạy như phát cuồng, trong chớp mắt nhấn chìm hai người ăn mày trong bụi đất bên đường.

Xe ngựa trong chớp mắt đã chạy qua, Trương Tam khê thở phào một tiếng, trên mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý, y không ngừng ngâm nga khúc hát. Ngay đúng lúc này, y đột nhiên cảm thấy có người nhẹ gõ hai cái lên đỉnh đầu mình.

Trương Tam nhíu mày ngẩng đầu lên nhìn, tên tiểu khất cái vừa rồi đứng ở bên đường đang đứng trên đỉnh khoang xe cười hì hì, một tay vẫn cầm cái bát vỡ, một tay dùng gậy gõ khua lên trên đầu mình. Trương Tam giật bất mình, dáng vẻ vốn ngây ngô thật thà đột nhiên biến đổi, người lướt tới phía trước như chớp, trong lúc cấp bách phất tay lại, bảy chiếc thấu cốt đỉnh như tia chớp bắt vào tiểu khất cái trên nóc khoang xe.

Xe ngựa chạy như bay, mặt đường mấp mô lỗ chỗ, tên tiểu khất cái lại đứng vững như trên đất bằng vậy. Bảy chiếc thấu cốt đỉnh lóe hàn quang màu lam như tia chớp bắn tới trên người hắn, tiểu khất cái đột nhiên vung cái bát vỡ ở tay trái lên, sau một hồi loang choang, chiếc thấu cốt đỉnh nhanh như chớp kia không ngờ lại bị y thu vào bên trong cái bát vỡ.

Xa phu như mũi tên lướt qua đầu ngựa, vừa mới tung người bốc lên, tiểu khất cái đã giơ cái bát vỡ trong tay, thấu cốt đỉnh trong cái bát bắn xẹt về phía xa phu, Trương Tam phịch một tiếng ngã nhào lên mặt đất, xe ngựa đã như một trận gió chạy qua trên người y.

Tiểu khất cái tung người rơi xuống chỗ đánh xe, khê thở phào một tiếng, con ngựa già đã chạy tới thở hồng hộc, mũi không ngừng phát ra tiếng phì phò.

Trương Tam sắc mặt xám xanh, khoe miệng chảy ra một vệt máu tanh hôi, con người đã tản đi.

Tiểu khất cái mỉm cười hỏi: “Trình trưởng lão, y là ai thế?”

Lão ăn mày cười đáp: “Trên giang hồ có một tên độc hành đạo giỏi dùng thấu cốt đỉnh, họ Trương tên Ảnh, người ta gọi là Hắc Phong Đạo, đêm thường ghé thăm nhà giàu, cướp đi vô số hoàng kim châu báu, vị này hẳn là Hắc Phong Đạo Trương Ảnh rồi.”

Tiểu khất cái cười hì hì: “Hắc Phong Đạo Trương Ảnh à, ta tưởng rằng hắn chỉ có bóng, không ngờ cũng có hình!”

Lão khiêu hóa mỉm cười nói: “Vào trong tay Thường Ung Thường trưởng lão thì cái bóng có nhỏ hơn cũng bị ông ấy tìm ra người.” . .

Tiểu khất cái cười hì hì: “Trình Truy Nguyệt Trình trưởng lão há chẳng phải cũng có thể bắt được trên trộm nhép này?”

Hai người nhìn nhau cười lớn, Trình trưởng lão nghiêm mặt nói: “Chúng ta vẫn nên nhanh về khách sạn thôi, cứu người quan trọng không thể chậm trễ.”

Thường Ung gật đầu đồng ý, nhảy lên xe ngựa, quay đầu xe lại, khê quát roi, xe ngựa chạy nhanh vào trong thành.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

117. Chương 117: Ánh Nắng Cuối Thu.

Xe ngựa chạy ào ào, từ cảnh cửa lớn cho xe ngựa lạc đà ra vào của khách sạn Duyệt Lai chạy vào như gió, cuối cùng dừng lại ở hậu viện chật đầy hàng hóa.

Thường Ưng nhảy xuống xe, nhanh chân chạy lên phòng trên, Hiên Viên Hoàng đang đứng ở trong vườn, cười khà khà chơi đùa với Tiểu Hồ Tử và Liễu Thanh Thanh.

Vị lão nhân cao tuổi này, phải chăng thời khắc này đang trở về lúc thơ ấu, trở về thời gian đang dần dần mơ hồ trong ký ức xa xăm?

Nếu một người có thể vĩnh viễn ở lại tuổi ấu thơ vô lo vô nghĩ, hẳn là một chuyện thật đẹp đẽ và làm người ta khát khao.

Trên thế giới này chuyện không công bằng có lẽ rất nhiều, nhưng chỉ có thời gian là hoàn toàn công bằng với mỗi một người, ngày này qua ngày khác, năm nọ nối năm kia. Hôm nay qua đi sẽ vĩnh viễn không trở lại như, cũng giống như tuổi thơ đã đi qua sẽ không bao giờ trở lại vậy.

Thế sự tang thương, nhân gian mưa gió, giang hồ hiểm ác, mỗi một ngày, mỗi một khắc đều sẽ làm cho người ta già đi. Tuổi xuân trôi qua, cái già kéo tới, mà loại già đi này là vĩnh viễn không thể nghịch chuyển, cũng sẽ không vì bất kỳ ai mà dừng lại.

Đuổi xuân đi là mùa hè, xuân hạ thu đông không giống nhau. Thiếu niên tử độ giang hồ lão, hồng phấn giai nhân lưỡng tẫn ban.

Đây phải chăng là một trong những bi ai của đời người?

Một ông già tóc trắng bạc phơ có thể lưu lại trong lòng chút tính trẻ thơ, là một chuyện hiếm có và quan trọng nhường nào.

Thường Ưng rảo bước chạy tới, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Hiên Viên Hoàng. Hiên Viên Hoàng sắc mặt biến đổi nói với Liễu Thanh Thanh: “Thanh Thanh, dẫn Hồ Tử vào trong phòng đi.”

Xe ngựa dừng lại ở hậu viện, con ngựa già vẫn đang thở phì phò, cửa khoang xe đã mở ra, Trình Truy Nguyệt khoanh tay đứng ở một bên. .

Phương Thất hôn mê bất tỉnh, tay phải đen sì, xưng lên so với bình thường cơ hồ to lên gấp đôi. Du Mộng Điệp nằm gục ở trên mình Phương Thất, không hề nhúc nhích.

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, kéo cổ tay Du Mộng Điệp, tay đặt lên mạch môn, đột nhiên vung tay điểm lên hai chỗ huyệt đạo, Du Mộng Điệp òa một tiếng bật khóc.

Nàng không biết Phương Thất trúng phải loại độc gì, nàng chỉ biết rằng lần này Phương Thất có thể chết chắc. Trong lòng nàng, sinh tử của Phương Thất hơn xa đau khổ của bản thân. Vị cô nương xinh đẹp ngày xưa cười như chuông ngân này đã không thể kiềm chế bi thương trong lòng nữa, khóc nức nở trước mặt người khác.

Hiên Viên Hoàng đưa tay đặt lên mạch môn Phương Thất, trầm ngâm hồi lâu rồi khẽ vỗ lên bả vai nàng, mỉm cười nói: “Đừng khóc nữa, y không chết được đâu.”

Thường Ưng hỏi: “Lão bang chủ, phải làm sao đây?”

Hiên Viên Hoàng bình thản: “Không có gì đáng ngại, khiêng vào trong phòng đi.”

Thường Ưng và Trình Truy Nguyệt khiêng Phương Thất lên, đi thẳng vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt ở trên giường, Bách Độc Lão Nhân và Xà Thiên Tàn đã đi tới.

Xà Thiên Tàn cả kinh nhìn Phương Thất, trong mắt đầy vẻ lo lắng và quan tâm, lại ngẩng đầu lên nhìn Bách Độc Lão Nhân, ánh mắt rõ ràng lộ ra sự cầu khẩn.

Bách Độc Lão Nhân nhìn cánh tay phải đen sì của Phương Thất, buông một tiếng thở dài, dậm chân tức giận: “Cái thằng nghiệt súc này!”

Ai cũng nghe ra được, ông ta chửi nhi tử của chính mình, nếu chẳng phải là Bách Độc Đồng Tử, thì ai có thể đem loại kịch độc này hạ trên tường đá.

Khuôn mặt xấu xí vô cùng của Xà Thiên Tàn đột nhiên đã rịn mồ hôi lạnh, run rẩy nói: “Ba Ngõa huynh...”

Bách Độc Lão Nhân cười gượng, không cần Xà Thiên Tàn phải nói gì, ông ta đã hiểu rõ ý của y rồi, nói: “Xà lão đệ yên tâm, có lão già ta ở đây, đệ còn sợ gì nữa.”

Trong mắt Xà Thiên Tàn đột nhiên lộ ra vẻ cảm kích vô hạn.

Bách Độc Lão Nhân lấy ra một cái bao vải vác trên vai, mở ra từng vòng, không ngờ là một hàng ngân châm dài, ông ta lấy ra một cây ngân châm, kẹp giữa ngón cái và ngón trỏ khẽ vè tròn, cắm vào huyết thiếu trung trên ngón tay Phương Thất, rồi lại lấy một cây châm, cắm vào huyết thái uyên. Thoáng một cái, huyết đạo trên cánh tay phải của Phương Thất đã cắm chít chít ngân châm, từng giọt máu đen thuận theo ngân châm nhỏ ra. Bách Độc Lão Nhân lại lấy một viên thuốc màu đỏ, tách miệng y ra cho vào. Thời gian không tới nửa tuần hương, sắc mặt Phương Thất dần dần biến trở lại bình thường, cánh tay phải vốn vừa sưng và đen cũng dần dần khôi phục lại như ban đầu, trước giường đã chảy một đồng máu đen.

Bách Độc Lão Nhân mỉm cười rút từng cây ngân châm ra, rồi cất trở lại, cười nói: “Ổn rồi.”

Du Mộng Điệp vừa sợ vừa gấp nói: “Nhưng... huynh ấy còn chưa tỉnh lại.”

Bách Độc Lão Nhân thở dài: “Đây không còn là chuyện lão già ta có thể làm nữa rồi.”

Hiên Viên Hoảng thờ dài, một tay đỡ Phương Thất lên, nhẹ nhàng vỗ lên lưng y, Phương Thất rùng mình, rồi từ từ mở mắt ra, quay đầu nhìn xung quanh, không nói một lời, ánh mắt đau thương thẫn thờ.

Hiên Viên Hoảng chậm chậm đặt y nằm xuống, Phương Thất nhắm mắt lại, y không nói gì cả, cũng không muốn cảm tạ bất kỳ một ai, trong lòng y dường như chỉ còn lại đau thương.

Hiên Viên Hoảng khe khẽ thở dài, quay đầu lại mỉm cười nói: “Đa tạ Ba Ngõa huynh, tới trưa rồi, mọi người tới phòng bên chuẩn bị ăn cơm, buổi trưa chúng ta uống mấy chén.”

Xà Thiên Tàn và Bách Độc Lão Nhân gật đầu đi ra ngoài. Du Mộng Điệp chần chừ không muốn đi, Hiên Viên Hoảng cười nói: “Con cũng đi đi.”

Du Mộng Điệp dẫu môi nhú mảy, rồi lại nhìn Phương Thất, vừa quay đầu nhìn vừa đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tĩnh mịch.

Ánh mặt trời giữa trưa xuyên qua nóc phòng và cửa sổ chiếu vào, trong phòng sáng sủa mà ấm áp.

Nhưng trong lòng Phương Thất lúc này toàn đen tối và băng giá, cứ như rơi vào hố băng không đáy.

Hiên Viên Hoảng nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, từ tốn nói: “Ta biết người dẫn Du nha đầu ra ngoài thành bắc, nhưng lão ăn mày không ngăn cản, bởi vì lão ăn mày biết, chuyện phải biết thì sớm muộn gì cũng sẽ biết.”

Chuyện phải biết sớm muộn rồi sẽ biết, đau đớn phải nhận sớm muộn cũng phải đón nhận, muốn tránh cũng không tránh được.

Hiên Viên Hoảng bình thản nói: “Chuyện này khi đó là do lão ăn mày không cho nói với người, là vì lúc đó người mình mang trọng thương.”

Một người thân mang trọng thương, nếu nhìn thấy người ta đưa tới đầu lâu của đại ca mình, sẽ đau đớn như thế nào? Rồi sẽ có hậu quả gì?”

Phương Thất nằm trên giường, lặng lẽ không nói, y chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, hoàn toàn trống rỗng.

Hiên Viên Hoảng xoay người, thông thả đi tới bên tường, đưa tay lấy thanh đao trên tường xuống, vỏ đao đen sì dưới ánh mặt trời trông càng thêm đen, dải lụa quấn trên chuôi đao đã cũ kỹ mất đi màu sắc vốn có.

Hiên Viên Hoảng nhìn thanh đao thật lâu, chậm chậm rút đao khỏi vỏ, đao vẫn là thanh đao đó, ông ta đưa tay khe khẽ búng lên sống đao, thân đao phát ra tiếng ngâm khẽ “tanh” , Hiên Viên Hoảng nhìn kỹ lưỡi

đao, chậm rãi nói: “Đây chỉ là một thanh đao bình thường, cũng chỉ là do thép bình thường luyện thành, ta tin rằng chỉ cần thợ rèn khéo tay nghề một chút đều có thể rèn nên.”

Hiên Viên Hoảng chăm chú nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chậm chậm tra đao vào vỏ, trầm giọng nói: “Nhưng bởi vì nó vào trong tay con cháu Phương gia, nên thanh đao này lập tức trở nên không tầm thường, nó không chỉ là một cục sắt bình thường, cũng không chỉ là một món vũ khí giết người. Nó đại biểu cho chính nghĩa, dũng khí, niềm tin. Chính bởi vì có loại danh nghĩa và niềm tin này, thanh đao mới càng trở nên có giá trị, nó cơ hồ trở thành một sức mạnh không thể hủy diệt! Một loại tượng trưng cho dũng khí kiên cường và chính nghĩa.

Hiên Viên hoảng nói tiếp: “Hiện giờ người đã biết hòa thượng Liễu Trần đã chết, Phương Ngọc Thành đã bị tàn tật, hai người bọn họ không nghi ngờ gì đều là rồng trong loài người, trên người bọn họ chảy là máu của Phương gia, không chỉ có chính nghĩa, niềm tin và dũng khí của con cháu của Phương gia, còn có tấm lòng khoan dung và rộng rãi vô cùng.” Hiên Viên Hoảng khẽ thở ra một hơi, thông thả nói: “Cho nên người phải suy nghĩ xem, nếu như đổi lại là Phương Ngọc Sơn hoặc Phương Ngọc Thành gặp phải chuyện người gặp phải hôm nay, bọn họ sẽ làm gì?”

Hiên Viên Hoảng nhìn Phương Thất một cái, cổ tay khẽ rung lên, vỏ đao đen sì cắm phập vào mặt đất trước giường, sâu tới một xích, đao ở trong vỏ đang khe khẽ rung lên.

Hiên Viên Hoảng thản nhiên nói: “Nếu như quả thật người không muốn sống nữa, thanh đao này ở ngay bên người đó, người có thể tự sát bất kỳ lúc nào. Còn nếu như người muốn sống, thì phải nghĩ xem tiếp theo nên làm gì?”

Hiên Viên Hoảng chậm rãi đi ra ngoài. Phương Thất mở to mắt, vỏ đao đen sì cắm ở trước giường, ánh mặt trời xuyên qua nóc phòng và cửa sổ mở rộng chiếu vào. Trong phòng sáng rõ, Phương Thất nhìn đao của mình thật lâu, con mắt của y đột nhiên cũng phát sáng, một ánh sáng mạnh mẽ cứng cỏi.

Sau đó y liền rời giường, rút đao cắm trên mặt đất lên, rảo bước đi ra ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp, trên đường người đi qua đi lại, bọn họ đều đang hưởng thụ niềm vui do sinh mạng mang lại. Cho dù là niềm vui đó chỉ là một chén cơm nhỏ, một bầu rượu nồng, hoặc chỉ là một chiếc áo mới, hoặc là một người đang chờ họ.

Những thứ nhỏ nhất, bình thường nhất, thường thường mới là mới là thứ dễ dàng nhất có được trên đời, cũng thường có thể hưởng thụ được lạc thú nhất. Đáng tiếc chỉ có rất ít người hiểu được đạo lý trong đó, cũng như cẩn thận thưởng thức, cảm nhận loại lạc thú này. Mà càng có nhiều người bỏ quên mất nó.

Bởi vì thường thấy, cho nên mới bị quên mất. Bởi vì phổ thông, cho nên mới bình thường. Nhưng có bao nhiêu người hiểu được, chính những thứ bình thường nhất hay thấy nhất, mới chính là thứ đáng trân trọng nhất.

Có lẽ người đang ở trong nhà ăn một bát cơm do người vợ bưng lên, nhưng trong lòng lại đang hâm mộ người ăn sơn hào hải vị trong tửu lâu. Nhưng có lẽ người chẳng ngờ rằng, những hào khách đang uống rượu ngon trong tửu lâu, có lẽ trong lòng đang mong mỗi một chén cơm bình thường nhất do thê tử trong nhà bưng lên mà thôi.

Có lẽ người bởi vì thê tử lắm nhảm, con cái ngang bướng mà phiền chán không thôi, hận không thể rời nhà ra đi. Nhưng có lẽ người cũng không bao giờ nghĩ rằng những lãng tử phiêu bạt giang hồ, trong lòng bọn họ lại khát khao loại cuộc sống con cái quần lấy gối, thê tử bận bịu ở trong bếp, mùi thức ăn bay khắp trong vườn. .

Có lẽ vì mấy câu nói của huynh đệ mình mà người tranh cãi không thôi, vì nửa bức tường mà đánh nhau vỡ đầu chảy máu. Người có lẽ không bao giờ ngờ được, có người chính đang vì mất đi huynh đệ mà đau đớn tận đáy lòng, hận không thể tự sát.

Trên thế gian này, vì sao tràn đầy mâu thuẫn như vậy, vì sao toàn vấn đề bất đắc dĩ như thế.

Hiện giờ chính là lúc ăn trưa, con người muốn sống, thì phải ăn.

Phương Thất cũng muốn ăn cơm.

Khách ở Hồng Tân lâu vẫn đông như trước, làm ăn vẫn tốt như trước, tâm tình của Chu mập tựa hồ cũng tốt như trước kia.

Nhưng khi nhìn thấy Phương Thất rảo bước đi tới, sắc mặt y hình như lại tái đi.

Phương Thất đã mỉm cười ngồi xuống đối diện với y, Chu mập đột nhiên cũng cười, vẫy vẫy tay, một tên tiểu nhị vội vàng chạy tới.

“Mau mang cho vị đại gia này mấy món tâm đắc, thêm hai vò Hạnh Hoa Thôn ba mươi năm lại đây.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Xem ra Chu lão bản còn chưa quên vị bằng hữu như ta, ta nhớ nơi này có thể ghi nợ, cho nên ta không mang bạc tới.”

Chu mập cười lớn: “Xem ra Phương huynh đệ cũng không quên vị bằng hữu này, Chu mỗ sớm đã đợi huynh đệ tới để cho nợ, đáng tiếc người chẳng hề tới, ta còn cho rằng người đã quên mất Chu mỗ rồi cơ!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bất kể là ai có bằng hữu mở tửu lâu như Chu lão bản, hơn nữa còn có thể ghi nợ bất kỳ lúc nào, đều không nên quên đi.”

Chu mập mỉm cười: “Đúng thế đúng thế, có một vị bằng hữu chuẩn bị rồi tới, so với bằng hữu khi không có tiền ăn cơm mới tới kết giao thì tốt hơn nhiều.”

Phương Thất hỏi: “Nhưng không biết Chu lão bản gần đây tâm tình có tốt không?”

Chu mập gượng cười đáp: “Tốt hay không Phương huynh đệ hẳn là biết rồi.”

Phương Thất cười nói: “Làm sao mà ta có thể biết được, nói không chừng Chu lão bản ở đây đã nạp tới mười mấy phòng tiểu thiếp, chừng là đã vui tới quên cả trời đất rồi.”

Chu mập cười khổ: “Dù nơi này có mấy trăm phòng tiểu thiếp, Chu mỗ cũng chẳng muốn ở lại.”

Phương Thất mỉm cười: “Thật ư?”

Chu mập đáp: “Thật.”

Phương Thất hỏi: “Vậy Chu lão bản có muốn trở về Dương Châu không?”

Chu mập nhìn bốn phía xung quanh, thở dài đáp: “Năm mơ cũng muốn.”

Phương Thất cười cười, ung dung nói: “Một số chuyện chỉ muốn thôi thì vô dụng.”

Chu mập gật đầu: “Đúng lắm.”

Phương Thất hỏi: “Chu lão bản cũng cho rằng như vậy?”

Chu mập nhìn Phương Thất, trầm ngâm hồi lâu, chậm rãi hỏi: “Phương huynh đệ có tin ta không?”

Phương Thất đáp: “Cái đó phải xem bản thân Chu lão bản rồi.”

Chu mập khẽ gật đầu, nhìn bốn xung quanh, đưa ngón tay chấm vào trong chén rượu, mau chóng viết mấy chữ lên bàn rồi dùng tay xóa đi, hỏi: “Nhìn rõ chưa?”

Phương Thất gật đầu.

Chu mập cười nói: “Rượu thịt đã mang lên rồi, vì sao chúng ta hiện giờ lại còn không uống một trận no say?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Uống chứ! Rượu ngon như thế này lại còn có thể ghi nợ, ai không muốn uống là Vương Bát Đản!”

Chu mập cười ha hả: “Đúng lắm đúng lắm! Vậy phải uống cho thống khoái, hoan nghênh lần sau lại tới ghi nợ.”

Phương Thất cười lớn: “Có một vị bằng hữu chịu cho ghi nợ như Chu lão bản, ai không tới kẻ đó là đồ con rùa!”

Khách và tiểu nhị trong tửu lâu đều kỳ quái nhìn hai người như ở chỗ không người này, một người vì được ghi nợ mà vui mừng, một người vì được cho nợ mà vui mừng, hai người đều vui mừng giống như ở trên trời có khối kim nguyên bảo rơi xuống, hơn nữa vừa vặn rơi ngay trước mặt bọn họ vậy.

Nhưng nỗi khổ trong lòng họ thì có ai biết được.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

118. Chương 118: Ngày Ấy Chuyện Ấy.

Trời đã quá trưa. .

Phương Thất từ Tân Hồng lâu loạng choạng đi ra, trong tay còn cầm một hũ rượu chưa uống hết.

Đây là rượu ngon, đương nhiên không thể lãng phí.

Hạnh Hoa Thôn ba mươi năm trong tòa thành nhỏ ở đại mạc này chẳng phải dễ dàng có thể kiếm được, huống chi là một lăng tử coi rượu như mạng.

Áo sĩnh thứ mới, người ưa loại cũ, rượu và bằng hữu giống nhau, đều càng cũ càng tốt.

Có loại bằng hữu mở tửu lâu như Chu mập, hơn nữa còn có thể ghi sổ, Phương Thất dường như cảm thấy rất hài lòng. Hiện giờ y xoa cái bụng đã ăn tới no căng, ợ ra cả rượu, chuẩn bị đi tìm một vị cố nhân khác.

Tòa thành nhỏ chốn biên thù, khí trời mùa thu có chút hơi lạnh, nhưng lúc này là sau trưa, ánh mặt trời âm ỉ chiếu lên người, làm người ta cảm thấy rất ấm áp, rất khoan khoái.

Nhất là một lăng tử đã ăn no uống say, lúc này phải cảm thấy rất thoải mái, rất dễ chịu, rất hài lòng. Huống chi trong tay y còn cầm một hũ rượu ngon chưa uống hết, muốn uống lúc nào cũng có thể làm một ngụm.

Phương Thất mang theo rượu, xiêu xiêu vẹo vẹo tới Y Thủy lâu.

Cánh cửa lớn màu son khép hờ, đây vốn không phải lúc các cô nương tiếp khách, cho dù là khách chơi chịu khó nhất hiện giờ cũng chưa tới, các cô nương vất vả một đêm hiện giờ đều vừa mới ngủ dậy tẩy rửa trang điểm.

Phương Thất lại giống một gã say đã không thể kiên nhẫn được nữa, đẩy cửa tiến vào.

Đường vẫn là con đường mòn đó, thu cúc hai bên đang nở rộ rực rỡ, vô số đóa hoa nở ra những chiếc cánh nhỏ xinh có trắng có vàng có, cửa chính phòng khách lại đóng chặt, tựa hồ không hoan nghênh khách tới sớm nơi này.

Phương Thất đang gõ cửa rầm rầm, tiếng gõ cửa vang tới tận trời, cho dù là kẻ điếc cũng nghe thấy.

Y vốn không cần gõ cửa, chỉ cần khe khẽ tung mình một cái, là có thể nhảy lên tới lầu hai hoặc lầu ba, sau đó đẩy cửa sổ, là tiến vào khuê phòng của một vị cô nương nào đó. Nếu như vị cô nương ấy còn có chút kỷ ức, nhất định sẽ rất hoan nghênh chàng lăng tử vừa rất trẻ tuổi lại nhiều tiền này.

Nhưng Phương Thất lại gõ cửa, bởi vì y muốn tìm không phải cô nương nào khác, mà là Tử Yên.

Vào kỹ viện và làm ăn trộm khác nhau duy nhất ở chỗ, vào kỹ viện thì có thể gõ cửa quang minh chính đại gõ cửa đi vào, làm ăn trộm thì không thể gõ cửa đi vào.

Quy công không phải kẻ điếc, hơn nữa y còn trẻ tuổi, lỡ tai đương nhiên cũng không tệ, nhưng y vẫn cứ chậm chậm ra mở cửa, muốn xem xem là vị đại gia nào nóng ruột như thế.

Kỹ viện mặc dù cũng là làm ăn, nhưng làm ăn cũng có thời gian, chẳng có cửa hiệu nào mở cửa kinh doanh suốt cả mười hai canh giờ.

Hiện giờ không phải lúc kỹ viện kinh doanh.

Cho nên sắc mặt quy công rất khó coi, Phương Thất thì lại như không hề nhìn thấy, cửa vừa mới mở ra, y liền bước ngay vào, nhấc chân đi thẳng lên lầu hai.

Quy công đương nhiên không nhận ra Phương Thất, cho nên y lập tức chạy tới giữ lấy Phương Thất, nói: “Đại gia...”

Hai chữ đại gia vừa mới nói ra miệng, y đột nhiên nhìn thấy Phương Thất mỉm cười nhấc chân lên, đầu gối đã đụng ngay vào bụng của y.

Cái đụng này không dùng nhiều sức lắm, nhưng quy công lập tức buông tay, ngã phịch xuống mặt đất, hai tay ôm lấy bụng, sắc mặt trắng bệch, đau tới mức đầu đầy mồ hôi lạnh, nửa ngày trời cũng không kêu ra tiếng.

Phương Thất mắt lơ lơ cười cười, nhấc chân đi lên lầu.

Đột nhiên có một tiếng quát: “Đứng lại!” Từ trên lầu ủa ra bốn tên đại hán vạm vỡ, dàn hàng ngang, khoanh tay đứng chắn đường lên lầu, ở dưới cũng có bốn tên đại hán chạy tới, vượt qua tên quy công đầy đầu mồ hôi còn chưa thở nổi, đuổi theo Phương Thất.

Quán cơm và kỹ viện giống nhau, đều nuôi loại người như thế này, không kẻ nào là không thân thể khô ngô, luyện qua mấy món công phu quyền cước, chuyên môn dùng để đối phó với loại người ăn quịt. Ý Thuý lầu đương nhiên không ngoại lệ.

Một tên đại hán vạm vỡ xông lên trước, đưa tay ra muốn tóm lấy vai của Phương Thất, gã muốn tóm lấy vai của tên cuồng đồ này vận người của y lại, sau đó mới cho một cú đấm đầu vào mũi. Gã rất tự tin vào cú đấm này của mình, gã tin rằng nhất định có thể đấm nát mũi của đối phương, làm vẹo sang một bên.

Tay của gã vừa mới đặt lên vai của Phương Thất, vai Phương Thất đột nhiên rung lên, bàn tay to như cái quạt của tên đại hán đột nhiên giống như chụp phải một con cá trơn tuột vậy, không ngờ chớp mắt chụp vào chỗ trống, đại hán ngẩn ra, Phương Thất không thèm quay đầu lại, chân phải đã khe khẽ búng ngược lại, trúng ngay đùi quần đại hán. Tên đại hán kêu thảm một tiếng, bay lên không, hai tay ôm lấy háng, rơi ục ịch bên cạnh tên quy công.

Ba tên đại hán đằng sau ngẩn ra, quát lớn một tiếng, một tên xuất quyền đánh vào hông Phương Thất, một tên quét chân vào cẳng chân Phương Thất, còn một tên đại hán còn lại thì đấm vào sau gáy Phương Thất.

Quyền nhanh như gió, cước pháp càng thêm dữ dội, nhưng Phương Thất đột nhiên bước tới trước một bước, hai quyền một cước liền đánh vào khoảng trống. Phương Thất thành linh quay người lại, nhìn ba tên kẻ mỉm cười, cả ba ngẩn ra, quát lớn một tiếng nắm đấm lại đánh tới, Phương Thất đột nhiên nâng chân lên, ba tên chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, rồi nhất tề bay ra, nối nhau ngã bên cạnh tên quy công dưới lầu, tên nào tên ấy ôm lấy bụng, kêu gào thảm thiết.

Phương Thất khẽ thở dài, chậm chậm quay người lại, nháy mắt với bốn tên đại hán đứng khoanh tay ở cầu thang. Bốn tên đại hán đưa mắt nhìn nhau, hai tay khoanh trước ngực đột nhiên buông xuống, người nhìn ta, ta nhìn người, không ngừng nháy mắt ra hiệu với nhau.

Phương Thất hắng giọng một tiếng, nhấc chân bước lên lầu, bốn tên đại hán hơi run run, gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ ngượng ngùng liếc nhìn Phương Thất, một tên bỗng nhiên ôm bụng kêu: “Úi chao, bụng ta đau quá, phải đi nhà xí gấp thôi!” Rồi nhấc chân chạy đi, đầu cũng chẳng quay lại chạy qua bên, một tên khác cũng hô: “Đợi ta với, ta cũng đi!” Bốn tên giống như thấy quỷ vậy, chạy hết cả tới nhà xí.

Các cô nương đột nhiên chạy cả ra khỏi phòng, tay vịn lan can mở đôi mắt còn ngái ngủ liếc nhìn Phương Thất, cô thì quay đầu làm dáng, cô thì liếc mắt đưa tình, Phương Thất chỉ mỉm cười đi về phía phòng Tử Yên. Khuê phòng của Tử Yên ở phía trong cùng, là gian phòng kín đáo nhất.

Phương Thất vừa mới tới bên cửa, trong phòng loáng thoáng cho tiếng gió xẹt qua, Phương Thất nhíu mày, khe khẽ gõ cửa.

Trong phòng truyền ra một giọng nói ôn nhu động lòng dễ nghe: “Nếu Phương đại gia đã tới, thì mời vào đi.”

Phương Thất mỉm cười đẩy cửa, loạng choạng bước vào, y nhìn thấy đầu tiên là bóng lưng của Tử Yên.

Một khuôn mặt xinh đẹp, giống như đã gặp trong mơ, một đôi mắt to long lanh như biết nói chuyện, đôi mày ngài thanh tao, mái tóc dài đen nhánh, một chiếc lược gỗ tinh xảo. Tử Yên chính đang ngồi trước bàn trang điểm, đối diện gương đồng chậm rãi sửa sang mái tóc của mình.

Nếu như người nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ hiểu nhầm rằng đã vào khuê phòng của một vị đại gia khuê tú nào đó, Phương Thất hiện giờ lại lần nữa có cảm giác này.

Tử Yên cũng chẳng quay đầu lại, vẫn cẩn thận chải tóc, khuôn mặt mỉm cười lại nhìn Phương Thất trong gương, bình thản nói: “Ngồi đi.”

Phương Thất đặt nửa hũ rượu trong tay lên trên bàn, cười nói: “Khi có thể nằm ta tuyệt đối sẽ không ngồi.” Rồi giơ cánh tay lên ngáp dài, đột nhiên đi tới bên giường, ngay cả giày cũng chẳng cởi ra, thoải mái nằm xuống chiếc giường rộng rãi, êm ái phát mùi hương thoang thoảng của Tử Yên, lẩm bẩm: “Nơi này thật thoải mái, sao trước đây ta không phát hiện ra nhỉ?”

Tử Yên mỉm cười, tựa hồ chẳng hề nổi giận, hờ hững nói: “Nơi này đều luôn rất thoải mái, sao chàng không tới sớm một chút?”

Phương Thất mỉm cười: “Ta tới từ sớm rồi, chỉ có điều có người trộn mấy thứ bên trong rượu ta uống, làm ta không cẩn thận bị uống say.”

Tử Yên nói: “Cho nên hôm nay chàng liền mang rượu tới?”

Phương Thất cười hì hì: “Ta đã hớ mất một lần, vấp một lần là một lần khôn, tuy vấp vả một chút, nhưng mình tự mang vẫn tốt hơn.”

Tử Yên nhướn miệng cười nói: “Phương đại gia thật là dí dỏm.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Có thể đổi được một nụ cười của mỹ nhân càng hiếm có hơn.”

Tử Yên hỏi: “Phương đại gia đã ăn cơm rồi ư?”

Phương Thất đáp: “Ăn rồi, nếu như nàng còn chưa ăn, thì ta có thể bồi tiếp nàng ăn thêm bữa nữa.”

Tử Yên cười duyên: “Phương đại gia còn ăn được ư?”

Phương Thất nói: “Trước mặt mỹ nhân, no chết ta cũng ăn được!”

Tử Yên hỏi: “Nếu như say chết thì sao?”

Phương Thất lẩm bẩm: “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu, nhân bất phong lưu uống thiếu niên, say chết thì càng tốt.”

Tử Yên mỉm cười, chậm rãi nhấc mái tóc lên, không hề xoa phấn, một khuôn mặt trần trơn không trang điểm hướng lên trời, nhưng càng thêm siêu phàm thoát tục, như phù dung trong nước mát, hoa sen trong nước, như thủy tiên trong mây, mặc dù đẹp không nói lên lời, nhưng lại làm người ta quên mất chút tà niệm nên có trong lòng.

Phương Thất thăm thở dài, y đột nhiên cảm thấy trong lòng lại lần nữa đau đớn, khung cảnh quen thuộc này, nụ cười nhẹ này, tựa hồ làm y trở về ngày xưa, trở về Thần Long sơn trang, một lần ngủ dậy, Trầm Tuyết Quân đang ngồi trước bàn trang điểm, bản thân vẫn nằm trên giường. Tử Yên trước mắt cũng đang trang điểm, cảnh hạnh phúc ngày nào phảng phất trở lại trước mắt.

Đáng tiếc nơi này không phải là Thần Long sơn trang, Tử Yên cũng chẳng phải là Trầm Tuyết Quân, Phương Thất cũng chẳng còn là Phương Thất ngày xưa nữa. Cảnh còn người mất vạn sự tan, Phương Thất không kìm được thăm thở dài.

Tử Yên mỉm cười nhìn Phương Thất: “Phương đại gia hiện giờ có muốn rời giường không? Nô gia có thể bồi đại gia uống mấy chén.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Uống rượu chẳng lẽ còn phải dậy? Ở trên giường cũng có thể uống mà.”

Tử Yên nhún mày: “Ở trên giường thì uống làm sao?”

Phương Thất nháy mắt, cười hì hì nói: “Nàng có thể uống vào miệng trước, sau đó lại mớm cho ta...”

Tử Yên chớp mắt mặt thẹn đỏ bừng, lắp bắp nói: “Chàng.... Chàng...”

Phương Thất cười khà khà nói: “Nàng không muốn thì thôi, cần gì phải gấp như thế?” Nói rồi khẽ thở dài, chậm rãi ngồi dậy, vỗ lên giường nói: “Cái giường này không tệ, ta quyết định tối nay sẽ ở lại đây.”

Tử Yên thở dài, từ từ cúi đầu xuống.

Phương Thất ngồi xuống bên bàn, Tử Yên cũng ngồi xuống, hồi lâu mới nói: “Nô gia biết chàng sớm muộn cũng sẽ tới.”

Phương Thất mỉm cười: “Ồ? Nàng hiểu ta như vậy sao?”

Tử Yên mỉm cười, cúi đầu không nói.

Phương Thất đưa tay cầm lấy hai chén rượu trên bàn, nhấc nửa hũ rượu đổ vào hai chén, mỉm cười đưa cho Tử Yên: “Mời!”

Tử Yên nâng chén rượu lên, nàng uống rất chậm, tư thế rất đẹp, nhưng không hề dừng lại, một chén rượu đã uống sạch.

Phương Thất mỉm cười, chậm chậm uống rượu rồi trầm ngâm hỏi: “Tử Yên cô nương họ gì vậy?”

Tử Yên mỉm cười nói: “Phương đại gia cần gì quan tâm tới điều này?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta muốn chuộc thân cho nàng, không biết có được hay không?”

Tử Yên hồ hững nói: “Phương đại gia vì sao muốn chuộc thân cho nô gia?”

Phương Thất nói: “Chẳng vì sao cả, chỉ bởi vì ta nhìn trúng nàng, hơn nữa vừa khéo ta vẫn còn độc thân.”

Tử Yên nhìn Phương Thất, hồi lâu mới thở dài nói: “Đa tạ ý tốt của Phương đại gia, đáng tiếc thân của nô gia không chuộc được.”

Phương Thất hỏi: “Vì sao vậy?”

Tử Yên cúi đầu không nói.

Phương Thất mỉm cười nói: “Cô nương nếu như không phải họ Tử, chẳng lẽ là họ Trần hay sao?”

Tử Yên giật mình, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Phương Thất.

Phương Thất chăm chú nhìn Tử Yên, thông thả nói: “Cô nương có thể kể chuyện của mình cho ta nghe không?”

Tử Yên lắc đầu: “Chuyện của quá khứ, nô gia sớm đã quên mất rồi.”

Phương Thất cười khỏ, nhìn Tử Yên chậm rãi nói: “Vậy cô nương có muốn nghe chuyện của ta không?”

Tử Yên nhú mày, không gạt đầu cũng không lắc đầu, mắt nhìn Phương Thất không chớp.

Phương Thất nhấc nửa hũ rượu lên, rót cho mình và Tử Yên mỗi người một chén, chậm rãi nhấc chén rượu lên, thở một tiếng dài, từ từ nói: “Ngày xưa triều đình có một vị giám sát ngự sử tên là Trần Vô Tật Trần đại nhân, có danh hiệu là Trần thanh thiên, là một vị quan tốt được vạn dân kính ngưỡng.” Phương Thất vừa nói vừa chăm chú nhìn Tử Yên, Tử Yên đột nhiên cúi đầu xuống.

Phương Thất thở dài: “Chỉ tiếc là người tốt chẳng sống thọ, tai họa lưu ngàn đời, vị Trần đại nhân này bị tiểu nhân hãm hại, bị hoàng đế giáng chỉ chém cả nhà, đáng thương cho Trần đại nhân nửa đời làm quan lại bị vận hạn này, cả nhà ba mươi tám mạng bị giết, nghe nói binh lính soát nhà Trần gia chỉ lục được năm lượng bạc vụn với nửa chum gạo mà thôi.”

Tử Yên cúi đầu xuống, đột nhiên nước mắt đã chảy đầy mặt, từng giọt lệ trong suốt nhỏ lên trên váy.

Phương Thất thở dài, nhìn Tử Yên chăm chú: “Ông trời coi như còn mở nửa con mắt, kiếp nạn đó Trần gia có một vị tiểu thư đến chùa Linh Quang dâng hương, nên tránh khỏi họa hại, có một người tốt vội vàng đưa tin, vị Trần tiểu thư sau khi có được tin tức liền vội vàng bỏ trốn.”

Tử Yên khóc như mưa, cúi đầu không nói.

Phương Thất giọng vẫn đều đều: “Nói ra cũng kỳ quái, vị Trầm tiểu thư này không ngờ một thiếp thân nha hoàn cũng chẳng có, bị người ta truy sát, một mình chạy tới Thần Long sơn trang, khi đó Phương Thất đang tuổi trẻ thanh xuân, ra tay cứu vị Trầm tiểu thư đó. Sau này gia mẫu sai gia huynh tới kinh thành nghe ngóng tin tức, quả nhiên là như thế. Trầm tiểu thư không nhà để về, sau này do gia mẫu làm chủ, đem nàng gả cho Phương Thất.”

Tử Yên từ từ ngẩng đầu lên nhìn Phương Thất một cái, đôi mắt sưng mọng như trái đào, rồi đột nhiên lại cúi đầu xuống.

Phương Thất phảng phất cũng rơi vào trầm tư, chậm chậm nâng chén rượu lên uống, ánh mắt nhìn về phương xa, như trở về với quá khứ tươi đẹp.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

119. Chương 119: Lại Vào Đường Hầm.

Cửa sổ mở ra, ánh mặt trời rực rỡ mùa thu chiếu vào, làm người ta cảm thấy có chút ấm áp.. .

Phương Thất chăm chú nhìn ra ngoài cửa, rất lâu rất lâu ánh mắt lại nhìn sang Tử Yên, trầm giọng nói: “Nhưng sau này ta mới biết, vị Trầm tiểu thư này không ngờ lại là người khác giả mạo, việc nàng bị truy sát tới Thần Long sơn trang vốn là một âm mưu.” Y nhìn chăm chăm Tử Yên, chậm chậm nói: “Một âm mưu muốn làm Phương gia diệt môn.”

Tử Yên giật mình ngẩng đầu nhìn Phương Thất, mày nhíu lại, từ từ cúi đầu xuống.

Phương Thất nhìn Tử Yên, đột nhiên hỏi: “Nàng có muốn biết vị Trầm gia tiểu thư ấy tên là gì không?”

Tử Yên cúi đầu không nói.

Có một số chuyện chẳng cần hỏi, nếu như nàng không biết Trầm gia tiểu thư ấy tên là gì thì con ai biết được?

Phương Thất chậm chậm rót rượu, chậm chậm uống, nói: “Nàng còn gì để nói không?”

Tử Yên trầm mặc hồi lâu, từ từ ngẩng đầu lên, hỏi: “Từ khi nào thì chàng biết nô gia là Trầm Tuyết Quân?”

Phương Thất khẽ thở dài một tiếng: “Lần đầu tiên ta tới nơi này, lúc đó mặc dù ta không biết nàng là Trầm Tuyết Quân, nhưng từ trong tiếng tỷ bà, ta cũng đã nghe ra được sự ai oán đầy cõi lòng của nàng.”

Cao sơn lưu thủy tầm tri âm, nhưng thế gian tri âm khó tìm, khúc nhạc hay đàn cùng tri âm, nếu như người gặp được người tri âm, người đó sẽ có thể nghe ra tiếng lòng trong khúc đàn của người.

Tử Yên dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Phương Thất, giống như đột nhiên nàng nhìn không thấu con người này.

Phương Thất nói: “Khi đó trong lòng ta đã lấy làm lạ, chỉ cảm giác nàng hẳn là từ Trường An lưu lạc tới nơi này, nếu như không phải là người Trường An, sao có thể đàn được một khúc Nghê Thường Vũ Y? Chỉ có điều lúc đó ta chỉ lấy làm lạ trong lòng mà thôi.

Tử Yên mím chặt môi, ánh mắt kỳ quái mà phức tạp nhìn Phương Thất chằm chằm.

Phương Thất cười khổ uống rượu, nhìn Tử Yên, trong ánh mắt đột nhiên đầy vẻ đau đớn, nói: “Cho tới tận khi Trầm Ngọc Mai sắp chết, nói cho ta nàng không phải là Trầm Tuyết Quân. Sau đó ta mới nghĩ, nếu như nàng ấy không phải thì rốt cuộc là ai đây?”

Tử Yên nhìn Phương Thất chăm chú, hỏi: “Phương đại gia còn biết gì nữa?”

Phương Thất đáp: “Ta còn biết khi đó Trầm Tuyết Quân một mình đào tẩu, chính là do huynh muội Sở Anh Bồ cứu nàng, Sở Anh Bồ ở đây, Trầm Tuyết Quân đương nhiên cũng phải ở nơi này. Nhưng ta ngàn vạn lần không ngờ rằng, y lại để nàng ẩn nấp ở địa phương thế này.”

Tử Yên đột nhiên nói: “Có thể để nô gia uống một chén rượu nữa không?”

Phương Thất nhắc hũ rượu lên, chậm rãi rót rượu cho nàng. Tử Yên nhìn chén rượu trước mặt, khẽ thở dài một tiếng, nhắc chén rượu lên uống cạn. Khẽ mỉm cười, nhưng từ trong ánh mắt của nàng, lại không nhìn ra chú ý cười nào.

Tử Yên nhìn Phương Thất, thông thả nói: “Đúng thế, nô gia chính là Trầm Tuyết Quân.”

Phương Thất gật đầu.

Tử Yên nói: “Nô gia nói với Phương đại gia điều này, chỉ là muốn ngài hiểu, y cứu nô gia, bất kể là y muốn nô gia làm gì cho y, nô gia đều sẽ làm.” Trong mắt nàng ánh lên một vẻ kiên cường, rắn rỏi mà không hề sợ hãi.

Phương Thất lại gật đầu.

Tử Yên cười khê, nhưng giọng nói lại lạnh như băng: “Cho nên Phương đại gia hẳn cũng phải hiểu, ta sống là người của y, chết là ma của y! Nếu như ngài muốn nghe ngóng tung tích của y từ trên người của ta, thì ngài tính nhầm rồi.”

Phương Thất chậm chậm gật đầu.

Tử Yên mỉm cười hỏi: “Phương đại gia còn gì để nói không?”

Phương Thất nhìn Tử Yên, ánh mắt nàng kiên định mà ung dung, trên mặt là nụ cười khê, rõ ràng trong lòng không hề sợ hãi, dù bản thân có nóng lòng báo thù, nhưng sao có thể hạ thủ bức cung với một nữ tử yếu đuối như vậy.

Huống chi nàng làm như vậy vốn chính là báo ân, bất kể là ai vì để báo ân, làm ra những chuyện mình không muốn làm, đều có thể hiểu được.

Tri ân đồ báo, vốn là một trong những tính tốt trên thế gian.

Phương Thất khẽ thở dài, chậm chậm rót hai chén rượu, tự mình nhắc một chén lên, uống ực một ngụm, nói: “Vốn ta không còn gì để nói cả, nhưng hiện giờ lại có một chút.”

Tử Yên lạnh lùng nói: Ngài nói đi.”

Phương Thất thở dài, chậm chậm nói: “Nàng liệu có biết không, ta vốn luôn cho rằng Trầm Vô Tật Trầm đại nhân chính là nhạc phụ đại nhân của Phương Thất. Mặc dù Phương Thất bình sinh chưa được gặp lão nhân gia một lần, nhưng trong lòng đã vì mình có một vị nhạc phụ như thế mà kiêu ngạo, mà tự hào.”

Tử Yên nhú mày, trong mắt lại thoáng qua một vẻ khác thường mà phức tạp.

Phương Thất uống rượu đánh ực, nhìn Tử Yên nói: “Hiện giờ người có phải là nhạc phụ đại nhân của Phương Thất nữa hay không đã không quan trọng nữa. quan trọng hơn người là một vị quan tốt được vạn dân kính ngưỡng tưởng nhớ. Nhưng lão nhân gia ngài nếu như ở dưới hoàng tuyền biết rằng, nữ nhi của mình lại vào chốn lầu hồng, thì người sẽ có cảm tưởng gì?”

Tử Yên đột nhiên lại cúi gằm mặt xuống, vành mắt lại ướt đẫm.

Phương Thất thờ dài nói: “Ôn cứu mạng đương nhiên là phải báo. Nhưng cũng phải xem báo đáp như thế nào, nếu như chỉ để ý tới cuộc sống tạm bợ của mình mà làm nhục tới tổ tiên, ta không biết làm như vậy có đúng hay không?”

Tử Yên cúi đầu xuống, nước mắt lại chảy qua gò má xinh đẹp, từng giọt từng giọt nhỏ xuống chiếc váy hồng.

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta đương nhiên biết nàng ở nơi này cùng lắm cũng chỉ là tiếp khách uống trà rót rượu mà thôi, trong thì tự trong, đục thì tự đục. Cho nên chuyện này kỳ thực nàng không cần phải để trong lòng.”

Tử Yên khẽ thở dài, nâng khuôn mặt đầy lệ hoa trong suốt lên cảm kích nhìn Phương Thất một cái.

Phương Thất cũng nhìn nàng, chậm chậm nói: “Nhưng nàng cũng phải nhìn ra được Sở Anh Bố là loại người nào, y chẳng những âm hiểm xảo trá, mà lại còn có dã tâm cực lớn, cho nên y mới an bài nàng ở chỗ này.”

Tử Yên từ từ đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, nhìn chăm chú ra bên ngoài, không nói lấy một lời.

Phương Thất nói: “Hiện giờ y bỏ nàng lại đây không quan tâm không hỏi han, nàng có cảm thấy mình giống như một con chim trong lồng không?”

Tử Yên lặng lẽ thở dài, nàng đúng là cảm thấy mình giống như một con chim trong chuồng, chỉ có thể nhìn thế giới ở bên ngoài, nhưng không thể bước ra khỏi lồng một bước.

Phương Thất mỉm cười nói: “Nếu như phải báo ân, hiện giờ nàng đã tính là báo được rồi, có phải thế không?”

Tử Yên đứng ở trước cửa sổ, thần thờ nhìn sắc thu bên ngoài, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu.

Phương Thất nhìn bóng lưng của nàng, nói: “Nếu như ta hỏi Sở Anh Bố ở đâu, cho dù nàng biết thì đương nhiên cũng không nói, có phải không?”

Tử Yên từ từ dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, cúi đầu không nói.

Phương Thất mỉm cười, nói từng chữ một: “Cho nên ta tính mang nàng đi, ta tin tưởng nhất định không ai dám cản.”

Tử Yên cười khẽ, tựa hồ chẳng hề kinh ngạc, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi: “Phương đại gia muốn mang nô gia đi đâu?”

Phương Thất nói: “Ta đi đâu thì nàng tới đó.”

Tử Yên hỏi: “Nếu như nô gia không muốn thì sao?”

Phương Thất đáp: “Vậy ta sẽ điểm huyết của nàng, rồi ôm nàng đi.” Y lại mỉm cười nói: “Nàng muốn đi theo ta hay là muốn ta ôm nàng đi trên đường đây?”

Tử Yên cười nói: “Nô gia tự có chân của mình.”

Mặc dù nàng cười, nhưng trong lòng lại chưa sót bất đắc dĩ, nàng chỉ đành đi theo Phương Thất.

Nàng mặc dù luân lạc tới chốn phong nguyệt, nhưng bên trong vẫn chảy dòng máu của Trầm gia, sao có thể để một nam nhân ôm mình đi trên đường.

Sở Anh Bố không ở nơi này, cho dù có ở đây cũng chắc gì cản được thanh đao trong tay Phương Thất. Nàng hiểu, Phương Thất đưa nàng đi, cũng chỉ là muốn dẫn dụ Sở Anh Bố tới.

Nhưng Sở Anh Bố có tới cứu mình không? Trong lòng nàng cũng không có đáp án.

Phương Thất mỉm cười nói: “Vậy thì quá tốt rồi.”

Tử Yên thở dài, chậm rãi cầm tỳ bà lên, Phương Thất nắm tay Tử Yên, bước ra khỏi Ý Thúy lầu, hai người giống như một đôi tình lữ thân mật, ăn trưa xong liền đi tản bộ trên con phố dài vậy, đi thẳng tới khách sạn Duyệt Lai. Mặc dù đã qua giờ ăn trưa, nhưng trong Hồng Tân lâu vẫn có khách ăn cơm.

Việc buôn bán của Hồng Tân lâu xưa nay không tệ, nơi này chẳng những có đầu bếp tốt nhất, rượu ngon nhất, còn có các món ăn ngon ở rất nhiều nơi khác không ăn được.

Một tửu lâu nếu có mấy thứ này, thì việc làm ăn muốn không tốt cũng khó.

Bắc Hải Thần Quân và Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh đang ngồi ở một chiếc bàn dựa vào cửa sổ ở lầu hai, Bắc Hải Thần Quân sắc mặt nghiêm nghị không có chút tình cảm nào, Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh mở phanh ngực, nhưng mặt thì tràn đầy buồn sầu.

Trên bàn có rượu có đồ nhắm, nhưng hai người tựa hồ đều không đói, căn bản là không động đũa.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Người gặp phải kẻ đó chính ở nơi này?”

Triệu Mãnh sắc mặt khó coi, gật đầu.

Bắc Hải Thần Quân nói: “Tâm tình người không tốt ư?”

Triệu Mãnh vội vàng lắc đầu, gương cười nói: “Tốt, rất tốt!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Vậy thì tốt!”

Triệu Mãnh nuốt nước bọt, cúi đầu nói: “Nhưng tiền bối, chúng ta cứ tiếp tục thế này thì khi nào mới có thể tìm được?”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cười lạnh nói: “Giỏi! Giỏi cho tên tặc tử phụ tình!”

Triệu Mãnh giật mình run rẩy, kinh hãi ngẩng đầu lên, ánh mắt Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, Triệu Mãnh kỳ quái nhìn ra bên ngoài, sau đó y nhìn thấy Phương Thất đang kéo tay một cô nương xinh đẹp, trong lòng cô nương còn ôm tỷ bà, hai người đang thông thả đi qua trên đường. Triệu Mãnh thở phào, lẩm bẩm nói: “Tên tiểu tử này đúng là diễm phúc không bạc...” Đột nhiên y nhìn mày lại, nói: “Là y, chính là y!” Thành linh tung người chuẩn bị từ lầu hai nhảy xuống.

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên đưa tay ấn lên vai y, cười lạnh: “Tên tiểu tử này cứ lưu lại cho bản thân quân, người cần gì phải vội!”

Triệu Mãnh đầu đã rịn ra mồ hôi lạnh, vội nói: “Không phải! Không phải! Là tên kia... Triệu Trường Bình!”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày, quay đầu nhìn lên đường, chỉ thấy trên đường có một người bán hàng rong vác bao, tay cầm trống lắc, chậm chạp từ phía đông đi tới. Triệu Mãnh vội nói: “Chính là y! Cái kẻ vác bao kia kia, vác bối đi bắt y!”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng có vội, xem xem y đi đâu hãy nói.”

Triệu Mãnh nhíu mày: “Nhưng... nhưng y chạy mất thì sao?”

Bắc Hải Thần Quân ung dung nói: “Còn chưa có ai có thể thoát được tầm mắt của bản thân quân.”

Triệu Mãnh nhíu mày, mặt lộ vẻ khổ sở, gật đầu.

Y chưa từng sợ một người như thế, cũng chưa từng kiên nhẫn với một người như thế, nhưng dưới tay Bắc Hải Thần Quân, y quả thực ngay cả sức hoàn thủ cũng chẳng có, chỉ có thể cúi đầu lắng nghe, loại tư vị này đối với một người độc lai độc vãng mà nói, đúng là không hề dễ chịu.

Người bán hàng rong lắc chiếc trống, từ trong bao lấy ra mấy thứ đồ kim chỉ, chậm chậm theo đằng sau Phương Thất và Tử Yến, tới tận cửa khách sạn Duyệt Lại, sau đó y hạ chiếc bao xuống cửa khách sạn, ngồi ở nơi đó hồi lâu, thấy không ai tới mua đồ của y, lại vác bao lên ủ rũ đi về phía tây.

Buổi chiều, trên đường người qua lại thưa thớt, tốp năm tốp ba chậm rãi đi qua, những người dân ở nơi đây đã quen với tiết tấu sinh hoạt chậm rãi này.

Hiện giờ xem ra đúng là không phải lúc buôn bán, người bán hàng rong uể oải vác bao lên, trống cũng không lắc nữa, y tựa hồ chuẩn bị về nhà.

Khi sắp đi tới cửa tây, thì có một cái ngõ chật hẹp, nhà dân thấp nhỏ sập xệ xây dựng lộn xộn, bên trong ngõ đường ngang dọc, người bán rong vác bao làm ra vẻ ngó nghiêng bốn phía, đột nhiên rẽ vào trong một chiếc ngõ nhỏ.

Người bán rong rẽ trái ngoặt phải, đột nhiên đi tới cửa một ngôi nhà bình thường, mái hiên thấp tè, sân vườn cũ nát, người bán rong đi vào cửa, trở tay cài then lại, giống như trở về nhà của mình vậy, chỉ đáng tiếc nơi này không có nữ chủ ra đón, y vác thùng bao vào trong phòng, ngay cửa phòng cũng đóng lại.

Người bán rong im lặng đứng ở trong phòng chốc lát, nghiêng tai nghe ngóng chốc lát, rồi đột nhiên đi tới trước một cái chum lớn, khe khẽ đẩy một cái, cái chum lớn đầy nước đột nhiên trượt sang một bên, người bán hàng rong tung mình nhảy vào, cái chum lớn lại trở về chỗ cũ không một tiếng động.

Cửa phòng đột nhiên bị đá văng, Triệu Mãnh đi vào trước tiên, Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng theo ở phía sau, chậm rãi đi trong phòng một vòng, Triệu Mãnh đã đưa tay đẩy chum nước ra, chuẩn bị nhảy xuống trước.

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên nói: “Người có thể đi rồi.”

Triệu Mãnh nhú mày: “Văn bối...”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng cắt ngang lời y: “Nhiệm vụ của người đã hoàn thành, bản thân quân cũng phải thực hiện lời hứa của mình.”

Triệu Mãnh đột nhiên hít sâu một hơi: “Nhưng văn bối cũng muốn xuống!”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Không cần!”

Triệu Mãnh cắn răng: “Phía dưới không biết là nơi nào, văn bối cũng bị kẻ này lừa, cho nên văn bối muốn xuống xem sao.”

Bắc Hải Thần Quân nhìn Triệu Mãnh, ánh mắt kỳ quái mà phức tạp, hồi lâu mới gật đầu nói: “Được.”

Trong đường ngầm tối thui, thò tay ra nhìn không thấy ngón.

Triệu Mãnh mò mẫm đi ở phía trước, Bắc Hải Thần Quân đi đằng sau, bọn họ không hề châm lửa.

Đường hầm cao hơn một người rộng năm xích vừa hẹp vừa dài, đi về phía trước không biết bao xa, đột nhiên quẹo thẳng sang bên trái, sau đó lại đi thẳng xuống, trong đường hầm chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng của hai người, nhẹ tới mức ngay cả hơi thở cũng có thể nghe thấy.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

120. Chương 120: Gậy Ông Đập Lưng Ông.

Đường hầm sâu thẳm đen ngòm, đường đi xuống thông thoáng, dần cảm thấy vách tường hai bên lạnh lẽo ẩm ướt, một luồng hơi lạnh ập thẳng vào mặt. .

Đây chẳng lẽ là một con đường xuống suối vàng?

Triệu Mãnh bắt giác rung mình ớn lạnh, y mặc dù được xưng là Thiết Giáp Kim Cương, trời không sợ, đất không sợ, nhưng y sợ bóng tối — lạnh lẽo mà tối thui.

Loại bóng tối không bờ không bến đó, bóng tối như muốn người ta ngạt thở, đây là một loại cảm giác chỉ trong phần mộ âm u mới có.

Y cảm thấy dường như mình sắp thực sự tới suối vàng mất rồi, bước chân bắt giác càng đi càng chậm.

Chính lúc này trong tai đột nhiên truyền tới một giọng nói rõ ràng lạnh băng, nhưng lại mang theo vẻ mỉa mai khó diễn tả: “Nếu như ngươi không muốn đi xuống, thì bây giờ quay lại vẫn còn kịp đấy.”

Triệu Mãnh không kịp được lại rung mình, hần hẩn ra, giọng nói thì rõ ràng là của Bắc Hải Thần Quân, nhưng trong đường ngầm lại không có chút hồi âm nào, cứ nhân Bắc Hải Thần Quân ghé sát bên tai mình mà nói vậy.

Triệu Mãnh cắn chặt răng, khẽ hừ một tiếng, Thiết Giáp Kim Cương tung hoành giang hồ, chết còn chẳng sợ, huống chi một con đường ngầm, đương nhiên càng không thể mất mặt trước Bắc Hải Thần Quân! Y không nói gì cả, đột nhiên bước chân nhanh thêm.

Bắc Hải Thần Quân theo ở phía sau đột nhiên nhẹ tới mức tiếng bước chân cũng không có. Nhưng Triệu Mãnh biết ông ta ở ngay sau mình, có Bắc Hải Thần Quân ở đây, y còn sợ cái gì!

Đường ngầm càng đi xuống càng sâu, phía trước đột nhiên cùng đường, nhưng nằm ngoài dự liệu là ra khỏi con đường hầm chật hẹp lại là một gian phòng nho nhỏ.

Đây là một gian phòng chỉ có chu vi một trượng, nhỏ như một cái phần mộ hơi rộng một chút, chỉ cao một trượng hai xích, ba mặt là vách tường ẩm thấp, một mặt là cửa vào đường hầm mà bọn họ vừa đi tới, ở chính giữa dựa vào tường là một cái bàn, nửa đoạn nện trên bàn phát ra ánh sáng lơ mơ, dưới cây nến là một phong thư, bên trên có viết mấy chữ, ngoài ra thì không còn vật gì khác, cũng không có lối ra khác, người bán hàng rong kia chẳng biết đã đi nơi nào rồi.

Bắc Hải Thần Quân nhìn gian phòng không lớn này, đột nhiên nhú mày lại, đưa tay kéo Triệu Mãnh, nói gấp: “Đi mau!”

Triệu Mãnh ngẩn ra, trong lúc đang sửng sốt, Bắc Hải Thần Quân đã kéo lấy y, Triệu Mãnh không tự chủ được theo Bắc Hải Thần Quân lướt vội đi trong đường hầm, ngay đúng lúc này, đột nhiên nghe sầm một tiếng lớn, một cánh cửa đá đã nặng nề rơi xuống ở cửa đường hầm, chặn lấy đường đi.

Bắc Hải Thần Quân khẽ buông Triệu Mãnh ra, nhìn cánh cửa sắt cười lạnh, Triệu Mãnh lần này thực sự chết đứng rồi, hai người bọn họ đã bị nhốt trong phòng tối.

Cho dù là kẻ ngốc tới giờ cũng hiểu rằng mình đã trúng phải kế của người khác.

Triệu Mãnh không phải là kẻ ngốc, Bắc Hải Thần Quân lại càng không phải.

Triệu Mãnh đột nhiên hiểu ra, đây chính là kế gậy ông đập lưng ông mà người ta đã sắp đặt sẵn, trong đường hầm tối mò kia nhất định có cơ quan đường rẽ, người bán hàng rong kia sớm đã lủi đi trong ngã rẽ đó, mà y và Bắc Hải Thần Quân vì không muốn đánh rắn động cỏ, cho nên căn bản không châm lửa. Tên Triệu Trường Bình đóng giả người bán rong này cũng nhất định đã tính kỹ bọn họ sẽ không thấp những đồ phát sáng như đánh lửa, nhất định mò mẫm trong bóng tối tới nơi này.

Tên Triệu Mãnh đó chẳng lẽ đã biết trước có người theo dõi? Cho nên mới bày ra chiêu này? Rốt cuộc y là người như thế nào?”

Dưới mặt đất sâu thẳm này, có ai cứu được bọn họ?

Bắc Hải Thần Quân không nói một lời, xoay người đi tới bên bàn, nhìn phong thư ở bên trên, mấy chữ trên tờ giấy lại rõ ràng vô cùng, Bắc Hải Thần Quân nhìn phong thư cười lạnh liên tục, kim quang dưới ánh đèn phát ra ánh vàng lơ mơ.

Triệu Mãnh nhú mày nhìn ông ta, rồi nhìn chăm chăm lên phong thư, ấp úng hỏi: “Tiền bối, bên trên viết cái gì vậy?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh hỏi: “Người không biết chữ?”

Triệu Mãnh lắc đầu, mặt nhăn nhó đáp: “Văn bối chỉ nhận ra được hai chữ to như cái đầu.”

“Hai chữ gì?”

Triệu Mãnh gãi đầu đáp: “Đó... đó là Triệu Mãnh.”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cười ha hả, nói: “Người đúng là người thành thật!”

Triệu Mãnh mặt đỏ cả lên, cũng cười khan mấy tiếng.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Bản thần quân thích người thành thật, đọc cho ngươi hay, chữ viết bên trên là: “Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải, Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh chi mộ.”

Triệu Mãnh tức thì nổi giận: “Con mẹ nó! Thằng con rùa này dám ám toán lão tử!”

Bắc Hải Thần Quân sắc mặt từ từ trầm xuống, trên khuôn mặt nghiêm nghị trông thê lương rầu rĩ, trong ánh mắt lại lộ ra quang mang sắc bén như lưỡi đao.

Triệu Mãnh cười gượng gạo nói: “Tiền bối, văn bối không có... cái ý đó, kỳ thực văn bối có thể chôn cùng một vị thể ngoại cao nhân, cũng được coi là một loại vinh hạnh rồi! Nhưng... nhưng mà thằng con rùa đó thật đáng hận!”

Bắc Hải Thần Quân chậm chậm quay người lại, đột nhiên mỉm cười hỏi: “Người thực sự muốn chết cùng với ta?”

Triệu Mãnh gật mạnh đầu, lớn tiếng nói: “Đại trượng phu chết thì chết thôi, có cần gì chứ! Có thể chịu chết cùng với tiền bối, không có gì phải tiếc nuối!”

Bắc Hải Thần Quân chậm chậm gật đầu, nhìn Triệu Mãnh nhưng không nói gì.

Một tràng cười quái dị chói tai không biết từ nơi nào truyền tới, chỉ nghe thấy một giọng nói: “Nếu như các người muốn chết như thế, thì nơi này chính là phần mộ chuẩn bị cho các người!” Giọng nói đột nhiên biến mất, tiếp theo đó là tiếng vù vù không ngừng, hiển nhiên là đã khởi động cơ quan, từ trên nóc phòng đột nhiên bắn ra vô số mũi tên, chỉ chít như châu châu rợp trời, bắn thẳng tới Triệu Mãnh Và Bắc Hải Thần Quân ở trước bàn. Những mũi tên này do cơ quan nổ cứng phát ra, sức mạnh bá đạo, bắn liên châu, nếu như bắn lên thân người, chỉ sợ người đó trong chớp mắt so với nhím càng giống nhím hơn.

Khi nghe thấy tiếng tên vang lên, Triệu Mãnh đã nhìn thấy nóc phòng phía trước có ám tiễn bắn tới, y đột nhiên lách mình bước tới một bước, chắn ở trước người Bắc Hải Thần Quân, dùng một cánh tay bảo hộ hai mắt của mình, một cánh tay kia lật lại bảo vệ Bắc Hải Thần Quân, tên bắn như mưa, ‘bịch bịch bịch’ đánh lên người hần như mưa lớn, sau đó lần lượt rơi xuống, một thân gân cốt như sắt của Triệu Mãnh chẳng ngờ không chút thương tích.

Bắc Hải Thần Quân lặng lẽ đứng ở đằng sau Triệu Mãnh, nhìn Triệu Mãnh chắn loạn tiễn phía trước mình, trong mắt từ từ lộ ra vẻ phức tạp lại kỳ quái.

Sau một trận loạn tiễn như cuồng phong bạo vũ, căn phòng tối đột nhiên trở lại yên tĩnh.

Trước người Triệu Mãnh chất đồng loạn tiễn cao bốn xích như rơm củi, Triệu Mãnh cười ha hả, một cước đá văng đồng tên trước mặt, quay người lại nhìn Bắc Hải Thần Quân, hỏi: “Tiền bối không bị thương chứ?”

Bắc Hải Thần Quân chăm chú nhìn Triệu Mãnh, trong mắt lộ ra vẻ kỳ quái mà phức tạp, khe khẽ lắc đầu.

Nếu như đổi lại là người khác, lại có thể, hoặc có chịu chắn loạn tiễn cho mình không?

Những mũi tên này, những cơ quan này là do ai sắp đặt? Bắc Hải Thần Quân không dám nghĩ tiếp...

Nhưng không hề do dự chắn loạn tiễn trước mặt mình lại là Triệu Mãnh. Mặc dù y có một thân công phu Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam, nhưng mình cũng từng thiếu chút nữa bóp chết y, vậy vì sao y muốn chắn chỗ loạn tiễn này cho mình?

Cho dù không có Triệu Mãnh, những mũi tên này chắc gì làm bản thân bị thương được, nhưng Triệu Mãnh trong chớp mắt không hề do dự đứng ra, làm trong lòng Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cảm thấy trào dâng một tư vị khó diễn tả.

Một tràng tiếng xào xào truyền tới, Triệu Mãnh giật mình ngẩng đầu nhìn lên, đỉnh phòng tối đột nhiên mở ra một cửa động lớn bằng vại nước, trong cửa động có cát không ngừng chảy xuống, xào xào không ngớt, chớp mắt ở giữa căn phòng hẹp đã chất một đồng cát mịn mềm xốp.

Cát càng chảy càng nhanh, không hề dừng lại, nhìn tình hình này, không cần tới thời gian nửa tuần hương, là có thể chôn sống hai người bên trong căn phòng nhỏ này.

Triệu Mãnh đột nhiên toát hết mồ hôi lạnh, cắn chặt lấy răng, y đã không biết phải làm như thế nào nữa rồi.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn tám cửa đá nặng nề, cất bước đi vòng qua đồng cát, Triệu Mãnh ngăn ra, rồi cũng đi tới.

Nếu nơi này đã không còn đường đi nào khác, lại sắp bị chôn sống ở bên trong, cũng chỉ có mở cửa ra mới có thể thoát được.

Bắc Hải Thần Quân tay cầm giá nên nhìn kỹ tấm cửa đá, đột nhiên vỗ một chưởng lên tấm cửa đá, cửa đá khẽ rung lên một chút, ngoài ra không có bất kỳ động tĩnh gì.

Triệu Mãnh nhíu mày nói: “Tiền bối để vân bối thử một chút xem!”

Bắc Hải Thần Quân nhìn Triệu Mãnh, cười khẽ rồi lùi lại về sau một bước.

Lùi lại một bước chính là một loại tỏ thái độ, ở lúc này có nghĩa là đồng ý. Nhưng nụ cười khẽ kia đại biểu cho điều gì?

Triệu Mãnh bước tới trước một bước, hít hơi vận sức, quát lớn một tiếng, đánh về phía cửa đá, một thân gân sắt xương thép của y đánh ra một quyền này vậy mà cánh cửa ngay cả rung lên cũng không có.

Triệu Mãnh nhíu mày, bỗng lùi lại hai bước, cắn chặt răng, xông tới như muốn xô vào cửa đá!

Cú xô này có sức mạnh ngàn cân, ngay cả cây Hồ Dương to lớn chắc chắn cũng bị y nhẹ nhàng xô gãy, huống chi là lúc liên quan tới sống chết này, chiêu này y đã dùng hết sức lực, thế phải xô nát cửa đá.

Thế nhưng cửa đá tuyệt chẳng phải là cây Hồ Dương.

Khi Triệu Mãnh xô mạnh lên cửa đá, y mới biết rằng mình đã nhầm.

Cú xô này dù dùng hết tất cả sức mạnh của bản thân, cánh tay cũng xô tới có chút tê dại, nhưng cửa đá cũng cùng lắm chỉ hơi chấn động một chút, trán Triệu Mãnh trong chớp mắt đã toát hết mồ hôi, y đột nhiên hiểu ra nụ cười khẽ vừa rồi của Bắc Hải Thần Quân có ý gì.

Triệu Mãnh ngẩng ra nhìn Bắc Hải Thần Quân, trên mặt thoáng qua một nụ cười khổ.

Cát ở trên nóc phòng chảy xuống ngày càng nhiều, đã sắp lan tới bên bờ.

Bắc Hải Thần Quân cười nhạt, trầm tư một lúc đột nhiên nói: “Người đã nhìn thấy Xuyên Sơn Giáp (con Tê Tê) chưa?”

Triệu Mãnh mắt sáng lên, lớn tiếng đáp: “Vân bối hiểu rồi!” Lập tức ngồi xuống, dùng tay bới lên mặt đất, chẳng bới được hai cái, y đã ngẩn ra, mặt nhăn nhó từ từ đứng dậy, cúi đầu nhìn mặt đất. Dưới cánh cửa đá này không ngờ cũng dùng đá xanh lớn rải thành, cửa đá và tảng đá phía dưới nhẵn bóng phẳng lì, khít chặt với nhau, tới ngay cả một cây kim thêu cũng chẳng nhét vào nổi.

Mặc dù y có một thân gân sắt xương thép, nhưng tay của y lại không sắc bén như móng vuốt của Xuyên Sơn Giáp.

Bắc Hải Thần Quân thở dài, chậm rãi nói: “Người không mang binh khí sao?”

Triệu Mãnh nhíu mày: “Vân bối chưa từng mang bất kỳ thứ vũ khí nào.”

Bắc Hải Thần Quân gật gù, lấy từ trong lòng ra một thanh chùy thủ, đưa cho Triệu Mãnh nói: “Người đào một chỗ phía dưới cửa đi.” Triệu Mãnh nhíu mày đưa tay nhận lấy chùy thủ. Rút chùy thủ ra một đạo hán quang lấp lánh không ngừng, vội vàng ngồi xuống dùng chùy thủ đâm vào tảng đá, không ngờ lại như cắt đậu phụ chẳng hề phí chút sức lực nào, Triệu Mãnh cả kinh, rồi mừng rỡ vô cùng, chớp mắt vùng chùy thủ liên tục, đào xuống phía dưới.

Bắc Hải Thần Quân đưa ngón tay khẽ gõ lên cửa đá, đột nhiên nói: “Chẳng lẽ người định đào một miệng giếng ở đây?”

Triệu Mãnh ngẩng đầu lên, mặt không hiểu gì cả nhìn Bắc Hải Thần Quân, Bắc Hải Thần Quân thở dài: “Hiện giờ người có thể thử xem có nâng cửa đá lên được không.”

Triệu Mãnh nuốt nước bọt, không nhịn được lẩm bẩm: “Sao không nói sớm đi!”

Bắc Hải Thần Quân chỉ cười khẽ. .

Nếu trước đây nếu có người dám nói những lời như vậy trước mặt ông ta, nói không chừng lưỡi của kẻ đó hiện giờ đã bị cắt xuống rồi.

Nhưng từ khi cùng tiến vào căn phòng tối này, từ sau khi Triệu Mãnh chấn loạn tiến thay cho ông ta, nội tâm Bắc Hải Thần Quân đột nhiên có chút biến đổi, biến đổi nhỏ tới mức ngay cả ông ta cũng không nhận ra.

Triệu Mãnh đem chủy thủ cắm vào vỏ rồi giắt bên hông, hít sâu một hơi, trầm eo tọa mã, hai tay đưa vào khe hở phía dưới cửa đá, hít hơi tụ khí, cánh cửa không ngờ bị y nhấc lên một chút, Triệu Mãnh mừng rỡ quát lớn một tiếng, cánh cửa đã bị y nâng tới trước ngực. Bắc Hải Thần Quân đột nhiên đưa một tay ra, nhẹ nhàng nâng lên, Triệu Mãnh đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, cánh cửa đã nâng qua đầu, Triệu Mãnh vui mừng nói: “Tiền bối mau ra đi!” .

Bắc Hải Thần Quân cầm giá nên lách người ra ngoài cửa đá, Triệu Mãnh đột nhiên cảm thấy cửa đá nặng cả ngàn cân, tức thì mặt đỏ bừng, cắn chặt răng nâng cửa, dưới chân lại không thể động đậy được chút nào.

Bắc Hải Thần Quân đưa một tay ra, đỡ lấy cửa đá, Triệu Mãnh bỗng lại thấy nhẹ nhõm, vội vàng chuyển chân nói: “Tiền bối buông tay, văn bối đã ra rồi!” Bắc Hải Thần Quân vừa buông tay ra, Triệu Mãnh tức thì mặt lại đỏ bừng, thỉnh linh quát lớn lướt ra bên ngoài, đồng thời hai tay buông ra, cánh cửa đá lại sầm một tiếng, nện mạnh xuống mặt đất.

Triệu Mãnh ôm lấy ngực, thở hổn hển liên tục.

Bắc Hải Thần Quân cười khê nhìn Triệu Mãnh.

Triệu Mãnh vừa thở vừa nói: “Tiền bối chúng ta mau, mau ra ngoài!”

Một giọng nói đột nhiên truyền tới hỏi: “Phía trước có phải là Bắc Hải Thần Quân tiền bối và Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh?”

Sắc mặt Bắc Hải Thần Quân tức thì biến đổi, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Không xa đằng trước đột nhiên có ánh lửa sáng lên, một đệ tử cái bang trẻ tuổi tay cầm đuốc mỉm cười nói: “Văn bối là Cái Bang Thường Ứng, phụng lệnh lão bang chủ tới đây kiểm tra.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Lão ăn mày làm sao biết được nơi này?”

Thường Ứng đáp: “Có đệ tử cái bang bẩm báo, trước cửa khách sạn có một người bán rong hành tung khả nghi, hơn nữa phát hiện tiền bối và Triệu Mãnh đi theo, lão bang chủ lo có chuyện ngoài ý muốn, đặc biệt ra lệnh cho văn bối dẫn một nhóm người chạy tới.”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Bản thân quân không cần dám xin cơm các người giúp đỡ, cũng không nhận phần ân tình này của các người.”

Thường Ứng nói: “Lão bang chủ cũng không muốn để tiền bối linh tình, chúng tôi cũng chỉ tới kiểm tra thôi, không hề liên quan gì tới tiền bối.” Y dừng lại một chút nói: “Thấp đèn!” Trong đường ngầm đột nhiên có ánh lửa sáng lên, cứ cách hai mươi bước chân lại có một đệ tử cái bang cầm đuốc đứng ở bên đường kéo thẳng ra tới cửa.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

121. Chương 121: Cái Tát Thứ Hai.

Khi Phương Thất đi tới khách sạn Duyệt Lai thì người gặp được đầu tiên chính là Du Mộng Điệp.

Nhìn thấy Phương Thất và Tử Yên đi tới, từng nam nhân đuổi thẳng cổ mắt không chớp nước bọt nuốt liên tục, bất quá Phương Thất biết bọn họ không phải là nhìn mình, mà là Tử Yên.

Là Tử Yên ôm tỷ bà trong tay, vẫn luôn cúi đầu đi bên cạnh Phương Thất.

Vẻ đẹp của nàng, phong tình của nàng, thân hình của nàng đủ để làm cho bất kỳ nam nhân bình thường nào chớp mắt một cái quên đi mọi thứ.

Chỉ có điều Tử Yên có đẹp hơn nữa, nhưng vẫn không một ai dám làm gì, bởi vì bọn họ cũng nhìn thấy Phương Thất đi bên cạnh Tử Yên và thanh trường đao có vỏ đen sì kia.

Thanh đao đó, con người đó, tại tòa thành nhỏ ở biên thùy này đột nhiên đã thành một thần thoại, không một ai muốn lấy cái đầu của mình đi thử thanh đao ấy.

Trận chiến khách sạn Duyệt Lai gần đây, cao thủ chết dưới thanh đao đó không biết có bao nhiêu.

Tiểu nhị của khách sạn Duyệt Lai chẳng phải là kẻ mù, cũng chẳng phải kẻ điếc, bọn họ mặc dù không dám thò mặt ra vào lúc chém giết, nhưng có thể len lén nấp đi nhìn trộm, nhìn thấy rồi đương nhiên không tránh khỏi lén lút bàn luận, bàn luận lâu rồi đương nhiên sẽ không thể không một lần lỡ lời nói ra.

Thanh đao đen sì đó, lúc này dường như có một loại ma lực, biến thành ma đao chấn nhiếp lòng người làm người ta không rét mà run.

Phương Thất lại tựa hồ như chẳng nhìn thấy từng cặp mắt tròn tròn phát đỏ phát xanh kia, cứ kéo tay Tử Yên, mỉm cười chậm rãi đi qua tiền viện tới hậu viện, rồi lên phòng trên.

Lòng yêu cái đẹp, ai ai cũng có. Một nam nhân bình thường nếu như nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp, nhìn thêm vài cái là bình thường, nếu như ngay cả nhìn cũng không nhìn, ngược lại trở thành không bình thường rồi.

Lúc bước qua cánh cửa tròn trước hậu viện, Phương Thất đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt như mũi dùi nhằm thẳng vào mình, đâm cho y rùng mình ớn lạnh. Lần này y có thể khẳng định, đôi mắt này nhìn tuyệt đối không phải là Tử Yên mà là bản thân. Phương Thất từ từ ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy ngay Du Mộng Điệp đang đứng ở bậc thềm dưới hiên nhà.

Sắc mặt Du Mộng Điệp lúc này lạnh như băng đóng thành, hung dữ nhìn Phương Thất chằm chằm, ánh mắt so với mũi đao còn lạnh hơn, sắc bén hơn.

Phương Thất nhìn nàng khẽ mỉm cười.

Du Mộng Điệp không cười, cũng không nhúc nhích, cả người tựa hồ như đã đóng băng vậy.

Nàng đương nhiên nhận ra Tử Yên, từ lần đầu tiên Phương Thất đi tới Y Thúy lâu, nàng đã ngằm len lén theo dõi trong chỗ tối. Bất kể là ai nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy, đều không kìm được nhìn thêm vài cái.

Nhưng nàng không thể ngờ được, Phương Thất thương thế vừa mới khỏe lại, liền đã không thể chờ được đi tới Y Thủy Lâu, hơn nữa lại còn đưa Tử Yên trở về, mà lại còn tay trong tay.

— Tình cảm của muội đối với huynh, chẳng lẽ huynh còn không biết? Vì sao huynh ở trước mặt muội lại làm tổn thương trái tim muội như thế? Chẳng lẽ muội không sánh được với một ả kỹ nữ?!

Du Mộng Điệp đột nhiên hận Phương Thất thấu xương! Huynh bắt quá chỉ là một lãng tử mà thôi, muội vì sao mà thích huynh, vì sao chảy nước mắt vì huynh! Nàng đột nhiên cũng hận mình, hận bản thân mình mù mắt.

Du Mộng Điệp đứng ngây ngốc ở dưới mái hiên, hung dữ nhìn Phương Thất chằm chằm, hàm răng cắn chặt, trong mắt đột nhiên đã có lệ hoa trong suốt ánh lên.

Hiên Viên Hoảng ngồi ở trước bàn, nhìn thấy Phương Thất và Tử Yên đi tới, không khỏi nhú mày lại, rồi đột nhiên mỉm cười.

Phương Thất cũng gượng cười, cất bước đi vào trong phòng, Du Mộng Điệp lạnh lùng đứng chính giữa cửa, không hề có ý nhường đường.

Phương Thất cười khổ, vừa mới muốn đi vòng qua bên, Du Mộng Điệp đột nhiên mỉm cười gọi: “Này!”

Phương Thất nhú mày lại, ngẩng đầu lên nhìn Du Mộng Điệp. Du Mộng Điệp mỉm cười, rồi thình lình tát một cái dòn tan, nhanh như chớp vả thật mạnh lên má Phương Thất. Phương Thất sững người ra, y dù thể

nào cũng không ngờ được Du Mộng Điệp lúc này lại có thể cho mình một cái tát, gò má thoáng cái đã xuất hiện lên một dấu bàn tay đỏ lừ. Y không khỏi thở dài, mặt mang nụ cười méo xệch xoa cái má sưng vù của mình, lẩm bẩm nói: “Vì sao muội cứ thích đánh cái má trái của ta chứ?”

Du Mộng Điệp mỉm cười, quan tâm hỏi: “Thất ca, có đau không?”

Phương Thất cười khỏ lắc đầu, nói: “Không đau.”

Sắc mặt Du Mộng Điệp đột nhiên biến đổi, cười lạnh nói: “Không đau là đúng, bởi vì huynh căn bản không phải là người.”

Phương Thất cười khỏ nói: “Đúng, ta không phải là người, hiện giờ ta đã có thể vào được chưa?”

Du Mộng Điệp cười lạnh: “Nơi này là chỗ cho người ở, huynh đã chẳng phải là người, còn đi vào làm gì?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Ồ trong phòng bàn này ghế này đều chẳng phải là người, giường cũng chẳng phải là người, muội có cho bọn chúng tiến vào hay không?”

Du Mộng Điệp đột nhiên mặt đỏ bừng, vừa thẹn vừa giận nói: “Huynh... huynh... đồ vô sỉ!”

Tử Yên lặng lẽ đứng ở một bên, chỉ cười khẽ, nàng tựa hồ đã đọc được chút gì đó trong ánh mắt của Du Mộng Điệp.

Hiên Viên Hoảng ở trong phòng đột nhiên cười nói: “Du nha đầu, để thất ca của con vào đi, con cũng vào luôn!”

Du Mộng Điệp dẫm chân, xoay người đi ra bên ngoài, Hiên Viên Hoảng lớn tiếng nói: “Du nha đầu, quay lại!” Du Mộng Điệp dừng phắt lại, hậm hực hồi lâu rồi dẫm mạnh chân, bước nhanh vào, ngồi ở bên giường lạnh lùng nhìn Phương Thất chăm chăm, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Từ tựa hồ cũng không hiểu nhìn Phương Thất và Tử Yên.

Phương Thất thở dài, mỉm cười nói: “Để ta giới thiệu một chút, vị này là Hiệp Nghĩa Cái Vương, Hiên Viên lão tiền bối.

Du Mộng Điệp ngồi ở bên giường, hừ một cái rõ to.

Tử Yên duyên dáng thi lễ, nhẹ giọng nói: “Xin chào lão tiền bối!”

Kỳ thực nàng chẳng hề biết Hiên Viên Hoảng, nhân vật trên giang hồ nàng căn bản biết và quen được không có mấy người, nhưng nàng xuất thân quan hoạn, lễ tiết thì nàng vẫn hiểu.

Hiên Viên Hoảng cười khà khà nói: “Không cần lễ tiết nhiều như vậy, Tử Yên cô nương mời ngồi.”

Phương Thất nói: “Cửu công, tên thật của nàng không phải là Tử Yên, nàng họ Trầm, tên là Trầm Tuyết Quân.”

Hiên Viên Hoảng không khỏi giật mình, mày nhíu lại, nhìn kỹ Tử Yên.

Du Mộng Điệp không nhịn được cười lạnh nói: “Trầm Tuyết Quân Trầm Tuyết Quân, Trầm Tuyết Quân đã câu hết mắt hồn huynh rồi, hiện giờ huynh nhìn ai cũng giống Trầm Tuyết Quân!”

Hiên Viên Hoảng khoát tay, nhìn Tử Yên, nghiêm túc hỏi: “Lệnh tôn là?”

Trong mặt Tử Yên đột nhiên đã có lệ hoa ánh lên, cắn chặt hàm răng trắng, hồi lâu mới nói: “Gia phụ họ Trầm, húy là Khang, chữ là Vô Tật.”

Hiên Viên Hoảng kinh ngạc nhìn Tử Yên, từ từ gật đầu rồi nói: “Được, được, được! Lệnh tôn cả đời vì nước vì dân, ông ấy tuy chết mà vinh, chỉ làm con chịu khổ... hài tử, mau ngồi dậy đi!”

Tử Yên khẽ lau nước mắt, chầm chầm ngồi dậy.

Hiên Viên Hoảng thở dài một tiếng, nói: “Đều là do lão ăn mày hồ đồ, đêm đó Xà Thiên Tàn nói tới con được Sở Anh Bồ cứu, không ngờ lại chẳng nghĩ tới con chính là Trầm Tuyết Quân, không kịp thời cứu con ra, lão ăn mày thực sự hồ thẹn! Hồ thẹn!”

Tử Yên cúi thấp đầu, mắt không tìm được lại nhỏ lệ. Du Mộng Điệp kinh ngạc từ từ đứng dậy, khẽ cắn môi, thần sắc kỳ quái, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ lại một lần nữa mình oan uổng cho Phương Thất? Nhưng vì sao huynh ấy không giải thích chứ?

Du Mộng Điệp không khỏi than thầm, nàng vốn cho rằng Trầm Tuyết Quân chết rồi, lần này trong lòng Phương Thất chỉ có mình. Nhưng khi nàng nhìn thấy Phương Thất nắm tay Tử Yên tiến vào, lập tức không khỏi phát ghen, lúc này nàng mới hiểu, một nữ nhân nếu khi phát ghen, chỉ số thông minh đúng là bằng không.

Hôm nay mình tát cho huynh ấy một cái, nhưng huynh ấy chỉ cười khổ, hình như chẳng hề giận mình chút nào, vì sao huynh ấy lại thế? Phải chăng huynh ấy đã có tình cảm gì đó với mình....

Hiên Viên Hoàng uống ực một chén, cười khà khà: “Tốt! Quá tốt rồi! Lão phu nổi tính cuồng thời thiếu niên, tìm được hậu nhân thanh quan, phải uống thật đã ba trăm chén! Du nha đầu, Trầm cô nương giao cho con đấy, đêm nay ngủ cùng với con, an toàn của cô ấy do con phụ trách.

Du Mộng Điệp cười cười hì hì, đi tới khoác tay Tử Yên, đắc ý nhìn Phương Thất.

Nếu Tử Yên đã ở cùng với mình, thì Phương Thất có tính toán gì cũng chớ mơ tưởng. Câu nói này không nói ra, nhưng đã có thể nhìn rõ ràng từ trong mắt nàng.

Phương Thất cười khổ xoa xoa cái má trái sưng vù của mình, y không sao hiểu nổi, các cô gái vì sao nói thay đổi là thay đổi, nhanh tới mức mình cũng không kịp phản ứng lại.

Du Mộng Điệp cười hì hì nhìn Phương Thất nói: “Thất ca, thật là xin lỗi, huynh thấy hôm nay muội đã tát huynh hai cái rồi đấy.”

Phương Thất cười khổ, Du Mộng Điệp mặc dù miệng nói xin lỗi, nhưng trong mắt rõ ràng chút ý hối lỗi cũng không có, tựa hồ lại còn có chút đắc ý.

Du Mộng Điệp mỉm cười nói: “Muội nghĩ huynh nhất định sẽ không trách muội, cũng sẽ không nói gì phải không?”

Câu nói này cũng chẳng phải xin lỗi, ý tứ là: nếu huynh đã không giải thích, muội tát huynh cũng chẳng oan uổng chút nào.

Phương Thất thở dài, nói: “Chỉ có một câu thôi.”

Du Mộng Điệp nói: “Ồ?”

Phương Thất xoa cái má sưng húp của mình, cười khổ nói: “Ta chỉ hi vọng lần sau muội tát ta thì đừng có chuyên tát má trái, tốt chân phải cân bằng một chút.”

Du Mộng Điệp ngẩn ra, Hiên Viên Hoàng thì đã ha hả cười lớn.

Một đệ tử Cái Bang đột nhiên bước nhanh vào, chính là Thường Ứng, khẽ nói bên tai Hiên Viên Hoàng mấy câu, Hiên Viên Hoàng trầm ngâm chốc lát, nói: “Người lập tức cùng Trình trưởng lão dẫn ít người tới đó, tùy cơ hành sự.”

Thường Ứng gật đầu, rảo bước đi ra ngoài.

Phương Thất nhíu mày hỏi: “Cửu công, làm sao thế?”

Hiên Viên Hoàng cười nhạt nói: “Trên đường các người tới khách sạn, có một người đóng giả kẻ bán rong theo dõi các người.”

Phương Thất gật đầu nói: “Điều này văn bối có thể nghĩ tới.”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Bọ ngựa bắt ve sâu không ngờ chim sẻ ở đằng sau, lão quái vật Bắc Hải Thần Quân và Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh lại đi theo sau tên bán rong đó.”

Phương Thất nhíu mày: “Chẳng lẽ y chính là tên Triệu Trường Bình kia? Bọn họ muốn từ trên người tên bán rong đó tìm được Sở Anh Bố?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, mỉm cười nói: “Đại khái là đúng, có điều...”

Phương Thất hỏi: “Ý của cửu công là?”

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm nói: “Cũng nói không chừng tên bán rong kia cố ý đi ra làm một vòng, cố ý dụ lão quái vật mắc lừa thì sao?”

Phương Thất nói: “Vậy nếu như Bắc Hải Thần Quân và Triệu Mãnh chặn y ở trên đường thì sao?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Vậy thì coi như là y xui xẻo, bất quá khả năng này cực thấp.”

Phương Thất hỏi: “Vì sao?”

Hiên Viên Hoàng đáp: “Tổ chức này thủ đoạn cực kỳ độc ác, nếu như bị bắt trên đường, bức cung, nói không chừng y sẽ phục độc tự sát. Mục đích của Bắc Hải Thần Quân là tìm tên đồ đệ bảo bối của của lão, mà không phải là tên bán rong. Cho nên bọn chúng nói không chừng tính chuẩn Bắc Hải Thần Quân sẽ theo dõi, tuyệt không chần y lại ở giữa đường.”

Phương Thất nói: “Nếu như theo dõi, thì có khả năng trúng phải cảm bẫy bọn chúng đã chuẩn bị trước.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Rất có khả năng này.”

Phương Thất hít một hơi khí lạnh, nói: “Nếu như thực sự là thế, vậy... chẳng lẽ Sở Anh Bồ dám khi sư diệt tổ?”

Hiên Viên Hoàng buông một tiếng thở dài, chậm chậm uống rượu nói: “Sở Anh Bồ dã tâm cực lớn, y biết rõ tính tình của Bắc Hải Thần Quân, cho nên giờ mới lẩn trốn không dám gặp lão quái vật, nhưng lão quái vật lại tìm y khắp nơi, uy hiếp cực lớn tới y. Dạng người như y, còn có chuyện gì không dám làm ra.”

Phương Thất thăm thở dài, ngẩng đầu lên nhìn Tử Yên, nhưng Tử Yên lại từ từ cúi đầu xuống.

Hiên Viên Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm nói: “Lão quái vật à lão quái vật, hiện giờ lão thế nào rồi?”

Phương Thất nhìn vào mắt ông ta, đột nhiên y nhìn thấy một thần sắc kỳ quái chưa từng có trong ánh mắt của Hiên Viên Hoàng.

Hai người Hiên Viên Hoàng và Độc Cô Quy Hải, bọn họ vừa không phải là bằng hữu lại chẳng phải là địch nhân. Bọn họ không ưa lẫn nhau, lại lo lắng cho nhau. Bọn họ miệt thị nhau, rồi lại tôn kính nhau. Đây rốt cuộc là loại tình cảm gì?

Nhưng chắc chắn bọn họ đều là cao thủ, cao thủ không thắng nổi tịch mịch. Bọn họ cũng đều là lão nhân, là lão nhân tóc mai hoa râm. Đường thời luận tuổi tác, võ công, kinh nghiệm, có thể sánh ngang với bọn họ đại khái chỉ còn lại một vị... Thái Hồ Điều Tấu Du Vọng Nhạc.

Có phải bởi vì cổ nhân đồng lứa với bọn họ đều lần lượt qua đời, cho nên bọn họ mới càng có loại cảm giác gần bó môi răng, vật thương đồng loại, hoặc là thổ chết cáo thương không?

Phương Thất nhìn không ra, có lẽ chưa đến một loại tuổi tác nào đó, thì không hiểu được tâm tư của người tuổi này. Nhưng y vẫn có thể từ trong mắt Hiên Viên Hoàng mơ hồ đọc ra được loại cảm giác này.

Bắc Hải Thần Quân Thì sao? Hiện giờ ông ta ở đâu?

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đi qua mặt Thường Ưng, đi thẳng ra bên ngoài đường hầm.

Ông ta dường như trong chớp mắt đã khôi phục được vẻ lạnh lùng, cô độc kiêu ngạo và nghiêm nghị trước đây, đã không cảm tạ bất kỳ ai, cũng không hề nói một câu dư thừa.

Ông ta chính là ông ta, Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng kiêu ngạo có một không hai trên đời.

Nhưng vừa rồi ở trong căn phòng tối, lúc đối diện với thời khắc sinh tử, vì sao ông ta lại mỉm cười với Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh, thậm chí trêu chọc? Đó có phải là bởi vì kỳ thực trong lòng ông ta cũng có độc?

Không ai biết cả.

Giống như bản thân ông ta cũng không muốn người khác hiểu mình vậy, có lẽ ông ta đã quen với cô độc, quen với tịch mịch. Sự kiêu ngạo và lạnh lùng của ông ta có phải là vì che dấu sự cô độc và tịch mịch ở trong lòng.

Cô độc, là một loại bệnh đáng sợ nhường nào! Loại đau đớn cắn rứt xương tủy đó liệu có mấy người thực sự hiểu được?

Triệu Mãnh theo sát phía sau Bắc Hải Thần Quân, y đột nhiên không còn thấy sợ hãi vị quái nhân vô công thâm sâu khôn lường, kiêu ngạo lạnh lùng này nữa, thậm chí còn thêm một chút cảm giác thân thiết kỳ quái.

Điều này có phải là bởi vì vừa rồi ở trong phòng tối, y đột nhiên nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt con người lạnh lùng này không? Có phải vì khi y nâng cửa đá nặng ngàn cân, Bắc Hải Thần Quân đưa tay ra đỡ y một cái không? Triệu Mãnh đột nhiên cảm giác được Bắc Hải Thần Quân nhìn cô độc lãnh ngạo không hề lạnh khốc và đáng sợ như trong truyền thuyết.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

122. Chương 122: Đêm Không Trăng.

Tình cảm của con người, đôi khi kỳ quái như vậy đấy.

Thường thường dưới vẻ ngoài lãnh khốc vô tình, lại ẩn dấu một trái tim nóng ấm mà cô độc. Đằng sau nụ cười rạng rỡ, cũng có khả năng ẩn chứa một quả tim còn ác độc hơn sài lang rắn rết.

Đường hầm thăm thẳm, thông thẳng ra bên ngoài, tới chỗ rẽ cuối cùng vẫn còn một đệ tử cái bang cầm đuốc đứng đó.

Bắc Hải Thần Quân và Triệu Mãnh đi qua chỗ rẽ, đột nhiên nhìn thấy một động ngăm cực nhỏ được mở ra, bên trong chỉ có thể dung nạp ba người, khối đá trơn bóng phẳng lì ở cửa động đã bị đẩy ra. Bắc Hải Thần Quân và Triệu Mãnh chỉ nhìn một cái, bọn họ đã hiểu ra, vừa rồi tên bán rong nhất định là nấp ở đây.

Bắc Hải Thần Quân quay đầu lại nhìn Triệu Mãnh một cái, Triệu Mãnh cũng cười khổ nhìn ông ta, hai người trao đổi ánh mắt, không nói một lời.

Thường Ưng đột nhiên mỉm cười nói: “Tiền bối xin mời ra ngoài đường hầm, có một người đang đợi ngài ở bên ngoài.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng hỏi: “Là kẻ nào?”

Thường Ưng cười đáp: “ Chính là người tiền bối muốn tìm.”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, còn chưa nói gì đột nhiên đã loáng thoáng nghe thấy một tiếng kêu thảm, sau đó là mấy tiếng kêu liên tiếp truyền tới, Bắc Hải Thần Quân nhíu mày, thân hình loáng lên, Triệu Mãnh cũng ngẩn ra, trước mắt đã không thấy bóng dáng Bắc Hải Thần Quân đâu nữa.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cánh cửa mở rộng chiếu vào, rải lên mặt đất một vùng vàng óng.

Trong phòng nằm ngổn ngang chín cỗ thi thể, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, cũng nhuộm đỏ con mắt của Bắc Hải Thần Quân. Trong không khí trôi nổi một mùi máu tanh nồng nặc.

Triệu Mãnh không kìm được nôn ra, liền che miệng chạy ra ngoài cửa phòng, khom lưng nôn thốc nôn tháo trong vườn, tựa hồ ngay cả mặt cả mình cũng muốn nôn cả ra.

Y mặc dù tung hoành giang hồ, vô pháp vô thiên, động chút là vung quyền đâm bẹp mũi người khác, nhưng cảnh tượng thê thảm như vậy y chưa bao giờ nhìn thấy.

Máu vẫn không ngừng chảy ra ngoài, chín cỗ thi thể này, vừa rồi còn là người sống khỏe mạnh, nhưng hiện giờ, bọn họ toàn bộ đã gục xuống.

Căn phòng nhỏ hẹp mà đơn giản, nếu như không có ánh mặt trời chiếu vào, nơi này quả thực giống y như một phần mộ.

Bắc Hải Thần Quân đứng ở trên đường không hề nhúc nhích, lúc này ánh mắt của ông ta càng sắc bén, càng lạnh lùng hơn cả lưỡi dao! Lúc này, ông ta đang nghĩ gì?

Tám đệ tử cái bang đều ngã gục trong vũng máu, tên bán rong cũng gục bên chiếc giường gạch, nhưng hung thủ không thấy tăm tích. Là ai muốn giết bọn họ? Rồi ai có thể giết hết bọn họ trong chớp mắt.

Thường Ung và đệ tử Cái Bang ở trong đường hầm đều đã chạy hết ra, chết lạng người nhìn khung cảnh thê thảm trước mắt, trên mặt bọn họ đột nhiên tràn ngập bi thương.

Một lão khất cái ở dưới chiếc giường đất tựa hồ tựa quây một chút, Thường Ung đã nhào tới, đỡ y dậy đặt ở trong lòng mình, lo lắng gọi : “Trình trưởng lão! Trình trưởng lão!” Giọng của y đã giống như đang khóc.

Dưới thân lão khất cái đã chảy ra một đồng máu, lại tựa mình nhúc nhích, máu tươi ở ngực không ngừng tràn ra, gắng sức mở mắt, thở hổn hển: “Giúp.. giúp...” Thường Ung lớn tiếng nói: “Trình trưởng lão! Ông muốn nói gì? Muốn ta giúp ông làm gì?” Trình trưởng lão đột nhiên đầu ngoẹo đi, hô hấp vĩnh viễn ngừng lại.

Thường Ung trơ ra như khúc gỗ nhìn Trình trưởng lão, chậm chậm đứng dậy, ngồi ở trong vũng máu, ánh mắt thần thờ mà tuyệt vọng.

Những tên ăn mày từ trong đường hầm chạy ra tức thì khóc òa cả lên, trong phòng chỉ còn những tiếng đau thương.

Anh mắt Bắc Hải Thần Quân âm trầm, chậm chậm đi ra khỏi phòng, ngửa mặt đứng ở trong vườn.

Triệu Mãnh thở gấp, vịn lấy tường bao cuối cùng đã ngừng nôn ọe, gầm vang: “Là kẻ nào! Chuyện này là kẻ nào làm? Chúng ta nhất định phải báo thù cho họ!” Y nhìn Bắc Hải Thần Quân, rống lên: “Vì sao ông không nói! Ông nói đi! Nếu như không phải vì cứu chúng ta, làm sao bọn họ chết được!?”

Bắc Hải Thần Quân buồn bã nhìn phương xa, không nói một lời. Nếu như đổi lại là bình thường, ông ta sớm đã vịn cổ kẻ dám găm lên với mình rồi, nhưng vào lúc này, ông ta lại không hề lên tiếng, buồn bã không nói.

Triệu Mãnh giận dữ nói: “Vì sao ông không nói? Được, Triệu Mãnh ta cho dù tan xương nát thịt, cũng thề phải báo thù cho bọn họ! Chuyện này không cần ông lo nữa!” Nói rồi rảo bước đi ra ngoài.

Bắc Hải Thần Quân ngửa mặt nhìn lên trời, đột nhiên lạnh lùng nói: “Đứng lại!”

Triệu Mãnh ngay cả đầu cũng không quay lại, cười lạnh nói: “Ông có gì để nói?”

Bắc Hải Thần Quân khe khẽ thở dài, đột nhiên ngữ khí thay đổi, nói: “Ta có nói ta mặc kệ sao?”

Triệu Mãnh ngẩn ra, từ từ quay người lại, nhú mồm nhìn Bắc Hải Thần Quân.

Bắc Hải Thần Quân nói: “Ta chỉ đi ra ngoài thông khí trước, đợi đám ăn mày khóc xong rồi mới vào thôi.”

Triệu Mãnh nhú mồm, bước nhanh vào trong phòng, quát lớn: “Đừng có khóc nữa! Khóc thì có tác dụng gì! Xem xem còn có ai sống sót hay không?”

Đám ăn mày đột nhiên ngừng khóc, lau đi nước mắt, từng người lật xem thi thể trên mặt đất.

Trong vườn đã quét dọn một khu đất sạch sẽ, chín cỗ thi thể xếp thẳng hàng trong sân, mỗi người đều bị một kiếm trí mạng, người ở yết hầu, người ở ngực, không ai còn sống sót. Ánh mặt trời thoáng chốc cũng mờ đi rất nhiều.

Bắc Hải Thần Quân thờ dãi một hơi, nói với Thường Ung: “Người tên là Thường Ung?”

Thường Ung gật đầu, trên mặt đầy bi thương.

Bắc Hải Thần Quân hỏi: “Kẻ người vừa gọi là Trình trưởng lão là người như thế nào?”

Thường Ung âm trầm đáp: “Là hộ pháp trưởng lão của bản bang, Trình Truy Nguyệt Trình trưởng lão.”

Bắc Hải Thần Quân gật đầu nói: “Thân thủ của y như thế nào?”

Thường Ưng buồn bã đáp: “Trình trưởng lão đã là hộ pháp trưởng lão từ thời lão bang chủ, khinh công và chưởng pháp của ông ấy tuy không dám bì với tiền bối, nhưng cũng tính là cao thủ nhất lưu trong giang hồ.”

Bắc Hải Thần Quân gật đầu nói: “Vừa rồi chính y và tám đệ tử Cái Bang canh chừng ở bên trên.”

Thường Ưng gật đầu đáp: “Đúng thế, chúng tôi khi mới tới, tên bán rong kia đang ở cửa hầm chuẩn bị phá hủy đường hầm, Trình trưởng lão liền bắt giữ y, sợ lại có người ngoài tới đánh lén, liền dẫn tám đệ tử canh ở bên ngoài. Văn bối dẫn số người còn lại vào trong đường hầm.”

Bắc Hải Thần Quân nhíu mày lại, Triệu Mãnh không khỏi kinh hãi, trở mắt há mồm ra nhìn Bắc Hải Thần Quân.

Bắc Hải Thần Quân thầm hít một hơi khí lạnh, ông ta đã hiểu ra, nếu như chẳng phải Trình Truy Nguyệt và Thường Ưng tới kịp thời, mình và Triệu Mãnh dù thoát khỏi phòng tối cũng bị chết dần chết mòn trong đường hầm.

Thường Ưng buồn bã nói: “Chúng tôi biết đám người này trước nay làm việc đều tính toán chu đáo, nhất định còn có kẻ ngầm quan sát, chính bởi lo lắng có người tới đánh lén, cho nên Trình trưởng lão mới canh ở bên ngoài, nhưng... không ngờ...” Y nói tới đó đã nghẹn giọng không nói tiếp được nữa.

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Người nói y muốn phá hủy đường hầm?”

Thường Ưng gật đầu nói: “Cửa đường hầm chất vô số thuốc nổ và chất dẫn cháy, tiền bối không ngại có thể đi xem xem.”

Triệu Mãnh tức giận gầm lên: “Con mẹ nó, cái đám con rùa này, đúng là muốn chôn sống Triệu gia!”

Bắc Hải Thần Quân thầm thở dài, lạnh lùng nói: “Được rồi, chuyện này bản thân quân nhất định sẽ cho lão ăn mày một câu trả lời, coi như bản thân quân nợ Cái Bang các người một nhân tình, các người liệm thi thể đi.” Rồi quay đầu sang nói với Triệu Mãnh: “Chúng ta đi.”

Triệu Mãnh dậm chân, lớn tiếng nói: “Họ Thường kia, Triệu Mãnh ta cũng nợ Cái Bang các người một nhân tình, sau này có gì cần, dù là muốn lấy cái đầu của Triệu Mãnh ta, ta cũng trả ngay lập tức!” Nói xong nhìn thi thể trong vườn một cái, rảo bước đi theo Bắc Hải Thần Quân ra ngoài. Thường Ưng đáng vẻ buồn bã, mặt đầy bi thương, chậm chậm đi tới khách sạn Duyệt Lai.

Hiên Viên Hoảng khi nhìn thấy Thường Ưng, không khỏi cau mày lại, lòng ông ta cũng trầm xuống.

Thường Ưng là vị hộ pháp trưởng lão trẻ tuổi nhất của Cái Bang, tính tình phóng khoáng, bình thường luôn cười hì hì, cho dù có chuyện gì khẩn cấp, trên mặt y cũng không bao giờ xuất hiện vẻ này. Hiên Viên Hoảng từ xa đã nhìn ra, nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Thường Ưng chậm chậm đi vào, mắt nhìn Hiên Viên Hoảng, đột nhiên quỳ sụp xuống, nước mắt đã lặng lẽ tuôn rơi.

Có phải là nam như thực sự không rơi lệ? Có phải là rơi lệ thì không phải là nam nhi thực sự? Giang hồ hiểm ác và tàn khốc sớm đã làm người trẻ tuổi với niên kỷ trẻ trung đã được liệt vào trưởng lão Cái Bang này nhiều lần gọt dũa rồi, đã nhìn quen sống chết chảy máu hi sinh, thứ gì có thể làm nội tâm y lúc này lại bi thương như thế, làm cho nước mắt giàn giụa?

Hiên Viên Hoảng nhìn Thường Ưng, không hỏi gì cả, chậm rãi đưa tay đỡ y dậy, rót một chén rượu đưa cho y.

Thường Ưng run rẩy uống rượu trong chén, nước mắt tuôn như suối, từng giọt rơi vào trong chén.

Rốt cuộc y uống rượu hay là nước mắt của chính mình?

Hiên Viên Hoảng lặng lẽ nhìn y, hồi lâu sau mới hỏi: “Làm sao vậy?”

Thường Ưng lau đi nước mắt, khịt nước mũi, đáp: “Trình trưởng lão chết rồi, còn có tám đệ tử được dẫn đi nữa.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, hỏi: “Là ai giết?”

Thường Ưng đáp: “Không biết, đệ tử ở trong đường hầm nghe thấy bên ngoài kêu thảm, liền vội vàng dẫn các đệ tử khác ra ngoài đường hầm, không nhìn thấy hung thủ.”

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm hỏi: “Không có người sống sao?”

Thường Ưng đáp: “Chỉ có Trình trưởng lão còn một hơi thở cuối cùng, ông ấy bảo đệ tử giúp gì đó, nhưng chưa nói xong đã chết rồi...” Thường Ưng đột nhiên lại nước mắt giàn giụa, nghẹn ngào nói: “Lão bang chủ, Trình trưởng lão chết không nhắm mắt mà!”

Hiên Viên Hoàng nhìn ra ngoài vườn, trầm giọng hỏi: “Y nói cái gì?”

Thường Ưng nghẹn ngào nói: “Ông ấy chỉ nói... giúp... giúp... còn không nói ra được gì nữa.”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Người nói ở trong đường hầm nghe thấy tiếng kêu thảm liên tiếp?”

Thường Ưng gật đầu, đáp: “Vâng, gần như là nói liên nhau.”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Vết thương trên người bọn họ như thế nào?”

Thường Ưng nói: “Mỗi người đều trúng một kiếm, hơn nữa đều là một kiếm trí mạng.”

Hiên Viên Hoàng chậm chậm rót rượu, uống ực một hơi, ánh mắt nhìn Thường Ưng kỳ quái mà phức tạp, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên buông một tiếng thở dài nói: “Đừng khóc nữa, ta biết người bình thường quan hệ cùng Trình trưởng lão tốt nhất, tư giao cũng thân mật nhất, lo liệu hậu sự của y cho tốt, chỉ cần lão ăn mày một ngày chưa chết, nhất định sẽ báo thù cho bọn họ! Người đi đi!”

Hiên Viên Hoàng gật đầu, lau nước mắt đi nhanh ra ngoài.

Hiên Viên Hoàng chăm chú nhìn theo bóng lưng của y, chén rượu trong tay đột nhiên tan thành từng mảnh.

Phương Thất im lặng nằm trên giường, cảm phòng tối om.

Trên chiếc giường êm ái ấm áp mà thoải mái, tỏa ra từng làn hương lan, trong đêm lạnh mùa thu ở đại mạc, có một chiếc giường như vậy mà nằm, đứng ra rất hiếm có.

Cửa sổ vẫn còn mở, khi Tử Yên đi không hề đóng cửa sổ lại, tất cả mọi thứ trong phòng cũng không có chút thay đổi gì.

Căn phòng rất yên tĩnh, phòng của Tử Yên mặc dù rộng rãi, nhưng lại gian phòng kín đáo nhất, hẻo lánh nhất. Ngoài cửa sổ cũng không hề có ánh trăng chiếu vào, đêm nay không trăng.

Buổi tối ngày mười ba tháng bảy, vốn là lúc mặt trăng sắp tròn, nhưng đêm hôm nay, ánh trăng lại bị mây đen che lấp, bên ngoài chỉ một một vùng u tối.

Ban đêm ở Ý Thụ lâu chẳng hề yên tĩnh, Tử Yên đi cũng chẳng hề ảnh hưởng tới việc làm ăn ở nơi này, bên ngoài thấp thoáng truyền đến tiếng oanh yến ca hát, tiếng thở dốc nỉ non, tiếng chén rượu chạm nhau.

Tử Yên đã không còn ở đây, vì sao Phương Thất còn một mình nằm ở trên giường của nàng? Y đợi cái gì? Chẳng lẽ đợi con thỏ đụng vào cái cây của mình?

Y đã nằm rất lâu, sau khi trời tối y đã từ bệ cửa sổ lướt vào, sau đó một mình lẳng lặng nằm ở trên giường, nhưng đã qua hai canh giờ, một chút động tĩnh đều không có.

Buổi chiều khi y tiến vào gian phòng của Tử Yên, tiếng tay áo phất gió vang lên mà y nghe thấy là của ai? Khi đó ai đang ở trong phòng Tử Yên? Chẳng lẽ là Sở Anh Bố? Y không hề đi hỏi Tử Yên, bởi vì y biết, cho dù hỏi Tử Yên cũng sẽ không trả lời.

Nhưng nếu như là Sở Anh Bố, y còn có thể trở về nơi này sao? Chu mập vì sao chấm nước viết ba chữ ‘Ý Thụ lâu’ trên bàn?

Tất cả những điều này đều là một câu đố. Phương Thất đang đợi, trừ đợi ra, tựa hồ y đã không còn cách nào tốt hơn nữa.

Tử Yên – Trầm Tuyết Quân, thì ra Tử Yên là Trầm Tuyết Quân thực sự, vì sao lại có thể là nàng chứ? Sở Anh Bồ vì sao muốn an bài nàng ở Ý Thủy lâu?

Nhớ tới Trầm Tuyết Quân – Sở Ngọc Mai, trong lòng Phương Thất lại nhâm nhảm đau, giờ này thi thể của nàng ở phương nào? Mình có nên tìm nàng, đem nàng an táng dưới đỉnh Triều Dương không?

Bên ngoài đột nhiên truyền tới tiếng bước chân khe khẽ, hẳn là một người đang rón rén bước đi, thân nhìn Phương Thất đột nhiên bốc lên, lướt tới trên xà nhà.

Cửa phòng bị khe khe đẩy ra, một người cầm giá nến đi vào, không ngờ là tên quy công trẻ tuổi kia.

Phương Thất không động dậy, nín thở nhìn xuống dưới.

Tên quy công sau khi đi vào, thò đầu ngó nghiêng chung quanh, đi ở trong phòng một vòng, thậm chí còn nhìn lên xà nhà, sau đó đứng một lúc, cầm giá nến đi ra ngoài.

Phương Thất nhú mày, thế này là có ý gì? Có phải là quy công tiến vào nhìn một lượt, điều tra xem trong phòng có người hay không? Sau đó người thực sự muốn vào mới tới?

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

123. Chương 123: Thân Phận Của Chu Mập.

Trong phòng đen ngòm, bên ngoài cũng là một vùng tối mù.

Sau khi quy công tiến vào đi một vòng, thì không có động tĩnh gì nữa.

Mặc dù bên ngoài ồn ào, nhưng trong phòng yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy một cây châm rơi xuống đất.

Trong cảnh yên tĩnh, tối tăm đôi khi làm người ta nghĩ tới rất nhiều chuyện. Đôi khi chuyện nghĩ tới có lẽ là chuyện không nên nghĩ, có khi chuyện nghĩ tới lại là chuyện bình thường không ngờ được hoặc là nghĩ không ra.

Phương Thất lặng lẽ ngồi trên xà nhà, trầm tư hồi lâu, trong lòng đột nhiên máy động, mắt tức thì sáng lên. Sau đó y liền nhẹ nhàng nhảy khỏi xà nhà, từ cửa sổ lướt đi như một mũi tên.

Bóng đêm thâm trầm, tối đen không bờ không bến, bầu trời tối như mực không hề có một ánh sao, mặt trăng càng không biết là trốn đi nơi nào rồi.

Thân hình Phương Thất lướt đi, giống như một con chim lướt qua mấy tòa nhà tiến về phía đông, như lá rụng nhẹ nhàng rơi xuống nóc một căn nhà, người phục xuống nín thở nghiêng tai nghe động tĩnh trong phòng.

Tòa viện lạc này y chẳng hề xa lạ, chính là hậu viện của Tân Hồng lâu, gian phòng của Chu Mập.

Trong phòng truyền lại tiếng bước chân khe khẽ, giống như là một người đang lo lắng không yên đi đi lại lại, hình như có một người đang nhỏ giọng nói chuyện. Phương Thất nhẹ nhẹ cây một miếng ngói lên, đột nhiên một tiếng gió vang lên, Phương Thất ngẩng phắt đầu dậy, một con mèo chạy qua bên người y như chớp, Phương Thất ngẩn ra, phiến ngói phát ra tiếng cạch khe, trong phòng đột nhiên không còn động tĩnh gì nữa.

Phương Thất than thầm, thân hình lướt vào trong sân, ho khẽ một tiếng, rồi chậm rãi tới gõ cửa.

Ánh đèn mờ mờ trong phòng sáng lên, chỉ nghe thấy Chu Mập hỏi: “Là ai?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Là cố nhân tới thăm, Chu lão bản không phải ngủ rồi chứ?”

Tiếng bước chân truyền lại, Chu Mập cười tươi rồi mở cửa ra, nói luôn mồm: “Thì ra là Phương huynh đệ, hoan nghênh hoan nghênh!”

Phương Thất mỉm cười đi vào phòng, trên bàn có rượu có thức ăn, nhưng chỉ có một đôi đũa. Trong phòng cũng chỉ có một mình Chu mập, Phương Thất mỉm cười nói: “Ban đêm rảnh rỗi, cho nên nhớ tới Chu lão bản tới kiếm chén rượu uống, Chu lão bản không phật ý chứ?”

Chu mập cười nói: “Chu mỗ đang buồn phiền vì uống một mình không ai bồi tiếp đây, Phương huynh đệ tới rất đúng lúc, mau mời ngồi.”

Phương Thất mỉm cười ngồi xuống, nói: “Chu lão bản uống một mình thật sao?”

Chu mập thở dài: “Đúng thế, đêm dài lẻ bóng, một mình uống vài chén rượu tiêu khiển mà thôi.”

Phương Thất gạt đầu, Chu mập lấy một bộ chén bát bạc từ trong chiếc tủ bên cạnh ra, bày ở trước mặt Phương Thất, mỉm cười ngồi xuống nói: “Phương huynh đệ hôm nay có thu hoạch gì không?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Đa tạ Chu huynh chỉ điểm, ta đã cứu Tử Yên cô nương ra rồi.”

Chu mập cười nói: “Phương huynh đệ không cần khách khí, một chuyện nho nhỏ, không đáng nhắc tới.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Vẫn phải cảm ơn chứ! Nếu như không phải Chu huynh nhắc nhở, Phương Thất sao có thể nghĩ tới Tử Yên chính là Trầm Tuyết Quân chứ?”

Chu mập rót hai chén rượu, cười khỏ nói: “Phương huynh đệ không cần khách khí, còn mong Phương huynh đệ sớm ngày báo thù, Chu mỗ cũng sớm được trở về Dương Châu, giúp Phương huynh đệ kỳ thực cũng chính là Chu mỗ giúp mình.”

Phương Thất cười, thông thả uống rượu nói: “Vậy xin mời Chu huynh nói thẳng cho Phương Thất, đám Sở Anh Bố ẩn náu ở nơi nào?”

Chu mập ngần ra, nhú mày lại, hồi lâu mới cười khỏ nói: “Phương huynh đệ đánh giá Chu mỗ quá cao rồi, Chu mỗ nếu biết bọn chúng ở nơi nào, còn không vội báo cho Phương huynh đệ sao?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nếu như Chu huynh không biết, thì còn ai biết?”

Chu mập mặt biến sắc, nhú mày nói: “Phương huynh đệ đúng là biết nói đùa, chuyện này Chu mỗ đúng là không biết.”

Phương Thất cười nói: “Phương Thất cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, Chu huynh không cần nghiêm túc như thế!” Chu mập thở phào, nghiêm mặt nói: “Chu huynh đệ, chuyện này liên quan tới tính mạng, vạn lần không thể mang ra đùa.”

Phương Thất cười ha hả, gạt đầu rót rượu, nhìn Chu mập rồi đột nhiên nói: “Có một chuyện trong lòng Phương Thất không rõ, còn mong Chu huynh chỉ giáo?”

Chu mập nhú mày lại, nói: “Chuyện gì? Chu huynh đệ cứ nói đừng ngại.”

Phương Thất mỉm cười: “Chu huynh sao biết Ý Thúc lâu có vấn đề?”

Chu mập cười xấu hổ: “Phương huynh đệ cũng biết chút sở thích đó của Chu mỗ mà, ta thường tới Ý Thúc lâu, dần dần phát hiện tựa hồ có chút vấn đề, kỳ thực có vấn đề hay không Chu mỗ cũng không rõ hoàn toàn.”

Phương Thất gạt đầu nói: “Chu huynh là người Dương Châu, không biết có quen ‘Kim Ngọc Mãn Sơn’ Kim Bát Gia?”

Chu mập đáp: “Đương nhiên là biết, Kim Ngọc Mãn Sơn Kim Bát Gia chẳng những giàu nhất Dương Châu, hơn nữa gần như là phú khả địch quốc, người Dương Châu cho dù không quen, ít nhất cũng không thể không biết Kim Bát Gia.”

Phương Thất mỉm cười nhìn Chu mập chăm chú, nói: “Hình như không chỉ là quen biết, hơn nữa còn có chút quan hệ thân thích?”

Chu mập biến sắc nói: “Điều này... thì...”

Phương Thất đột nhiên cắt đứt lời y, nói: “Là tiểu cữu tử, phải không?”

Chu mập giật mình, buột miệng nói: “Làm sao người biết?”

Phương Thất lạnh lùng nhìn Chu mập chăm chăm, đột nhiên không nói nữa.

Chu mập bỗng cười nói: “Chuyện này kỳ thực rất nhiều người biết, Phương huynh đệ tất nhiên là cũng biết.”

Phương Thất chậm rãi nói: “Chuyện này không phải là nhiều người biết lắm đâu, vừa rồi ta cũng chỉ đoán bừa thôi.”

Con mắt Chu mập đột nhiên tròn tròn, y choàng hiểu ra, vừa rồi mình đã lỡ lời rồi.

Phương Thất nói: “Ta thiên nhi tử duy nhất của Kim Bát Gia, chuyện này hẳn Chu huynh cũng biết.”

Chu mập đột nhiên ngậm miệng lại.

Phương Thất nói: “Ta chỉ lạ là, tin tức ta tới nơi này làm sao Kim Bát Gia biết được?”

Chu mập ngậm chặt miệng, nhìn Phương Thất chăm chăm, không nói một lời. Phương Thất mỉm cười: “Ta tới nơi này thời gian chẳng dài lắm, cho dù chạy về báo tin, qua lại cũng không chỉ chừng đó thời gian, vì sao bọn Lý tiên sinh, Thiết Vô Ngân lại chạy tới nhanh như thế? Hơn nữa còn biết ta ngày đó ở ngoài thành tây? Chẳng lẽ bọn chúng sớm đã biết tứ ca của ta bị hại, cũng biết ta sẽ tới nơi này?”

Chu mập đột nhiên cười nói: “Làm sao người biết được là ta? Người có chứng cứ gì? Có lẽ là bọn Sở Anh Bồ cố ý làm như vậy để hãm hại ta thì sao?”

Phương Thất cười nói: “Người vốn đã là người của y, Sở Anh Bồ vì sao muốn hãm hại người chứ?” Phương Thất nhìn Chu mập trừng trừng, chậm rãi nói: “Ta vốn không ngờ tới là người, ta chỉ không hiểu, nếu như không phải là người, thì vì sao người còn có thể sống tới hiện giờ?”

Chu mập ngẩn ra.

Phương Thất nói tiếp: “Đêm đó khi lần đầu tiên ta tới chỗ người, người đã lo lắng gấp phải họa sát thân, trưa ngày hôm nay ở trong tửu lâu có nhiều khách như vậy, người chấm rượu viết chữ lên bàn, chẳng lẽ không ai nhìn thấy?”

Chu mập ngậm chặt miệng, trên trán đột nhiên đã toát mồ hôi lạnh.

Phương Thất mỉm cười nói: “Nhưng hiện giờ người vẫn còn sống rất tốt, phải không?”

Chu mập không nói.

Phương Thất tiếp tục: “Đêm đó bọn chúng phái một Kim Hoa Bà Bà giả tới giết người, làm như vậy có hai mục đích, một là muốn để ta hiểu lầm là Kim Hoa Bà Bà đã chết, hai là muốn rửa sạch liên hệ cho người.”

Chu mập vẫn không nói gì.

Phương Thất thở dài: “Cái mục đích này khi đó bọn chúng đã đạt được một nửa rồi, nhưng ta lại không hoài nghi tới người nữa, mà còn luôn cho rằng là người bị ép, người nhiều lần đề cập tới ở Dương Châu người có mười mấy phòng vợ nhỏ, chính là muốn nói với ta, người căn bản không muốn ở nơi này.”

Chu mập đột nhiên nói: “Vậy vì sao ta tiết lộ bí mật Ý Thúy lâu cho người?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì đó căn bản đã không thể tính là bí mật nữa, người sớm đã biết ta trước sau gì cũng nghĩ tới Tử Yên chính là Trầm Tuyết Quân, hơn nữa nàng ở nơi đó căn bản cũng không thể đi đâu được, cho nên còn không bằng bán cho ta một cái nhân tình, để ta đưa Tử Yên đi, tạm thời gửi ở chỗ bọn ta, có lẽ còn càng an toàn hơn Ý Thúy lâu một chút.”

Chu mập cười, nhìn Phương Thất chăm chăm: “Người đúng là rất thông minh, còn thông minh hơn ta nghĩ một chút.”

Phương Thất mỉm cười: “Người thừa nhận rồi?”

Chu mập nói: “Thừa nhận cái gì?”

Phương Thất thở dài một hơi nói: “Đã tới lúc này rồi, người cần gì phải giả ngốc?”

Chu mập cười, cười rất quái lạ, cứ như mang theo loại chế nhạo không thể hình dung được.

Phương Thất thở dài nói: “Biết vì sao ta đem ám khí Ly Hồn Đoạt Mệnh châm bán cho người không?”

Chu mập mỉm cười: “Vì để thăm dò ta, xem xem món ám khí này cuối cùng sẽ đi đâu?”

Phương Thất gật đầu nói: “Hiện giờ nó còn ở chỗ người không?”

Chu mập mỉm cười nói: “Đương nhiên còn.” Y chậm rãi mở tủ ra, từ bên trong lấy ra một ống tròn màu vàng sậm, mỉm cười nhắm chuẩn vào Phương Thất nói: “Người xem chẳng phải là đây sao?”

Phương Thất đột nhiên biến sắc, thân thể tựa hồ trong chớp mắt như đóng băng, hồi lâu mới thở dài hỏi: “Bên trong có châm không?”

Chu mập mỉm cười: “Nếu như không có Ly Hồn Đoạt Mệnh châm, đây chẳng phải chỉ là một đồng sắt vụn sao?”

Phương Thất cười khổ nói: “Người sẽ không dùng nó để đối phó với ta chứ?”

Chu mập cười nói: “Vì sao lại không chứ? Ta đâu phải là tiểu cừu tử của người.”

Phương Thất cười khổ nói: “Ta thật sự hối hận, khi xưa vì sao lại bán nó cho người.”

Chu mập cười, cười rất đắc ý nói: “Hiện giờ nó đã là của ta rồi, bất kể là ai uy hiếp tới ta, ta đều dùng nó để đối phó, người có tin hay không?”

Phương Thất gật đầu nói: “Ta tin, ta tin.”

Chu mập cười nói: “Người nói không sai đâu, ta cũng là một trong số chủ mưu của Mãnh Hổ Thần Ung đường, cho nên hiện giờ ta còn sống.”

Phương Thất cười khổ nói: “Người ẩn giấu rất sâu, ai có thể ngờ được một đại nhân vật như người lại có thể ngày ngày trông coi làm ăn trong quầy, làm một lão bản tử lâu?”

Chu mập tử cười nói: “Nếu muốn thành đại sự, thì phải làm từ nhỏ, ta ngồi ở trong hiệu cũng chẳng phải là không có tác dụng gì, ví như Phương Ngọc Thành tới nơi đó, La Nhất Dao tới tìm Phương Ngọc Thành, Hiên Viên Hoảng và Du Mộng Điệp tới đó, bao gồm cả người nữa, ta đều biết hết.”

Phương Thất gật đầu than: “Quả nhiên là rất có tác dụng! Đúng là không đâu nghe ngóng tin tức tốt hơn tử lâu nữa.”

Chu mập nói: “Từ sắp đặt dụ Phương Ngọc Thành tới đó, rồi tới để người đến, đều một tay ta tham dự. Thù của Kim Bát Gia đương nhiên không báo không được, vả lại người chết rồi, cũng phù hợp với lợi ích của mọi người.”

Phương Thất cười khổ nói: “Sợ là chỉ phù hợp với lợi ích của các người thôi đúng không?”

Chu mập nói: “Có thể nói như vậy, bao gồm Hiên Viên Hoảng tới nơi đó cũng là một tay chúng ta sắp đặt. Nếu như không trừ khử lão, chúng ta rất khó thành công.”

Phương Thất than: “Các người đúng là tính toán sâu xa, nếu như Hiên Viên Hoảng chết rồi, thì thu thập Cái Bang sẽ dễ hơn nhiều.”

Chu mập nói: “Không sai, Bắc Hải Vũ mặc dù kế thừa vị trí bang chủ, nhưng một ngày Hiên Viên Hoảng còn chưa chết, đệ tử Cái Bang sẽ đều nghe lão.”

Phương Thất nói: “Ta đúng là phục các người rồi, xem ra tất cả các người đều tính đúng.”

Chu mập thở dài: “Chúng ta chỉ không tính được Du Mộng Điệp cũng lại có thể tới nơi này, cũng không tính ra Bắc Hải Thần Quân cũng đột nhiên xuất hiện, bất quá không sao cả, đã tới rồi chúng ta cũng sẽ thu thập hết.”

Phương Thất gật đầu, cười khổ nói: “Xem ra lòng tham của các người không nhỏ, xem ra chúng ta đều táng thân ở nơi này rồi đúng không?”

Chu mập mỉm cười nói: “Đêm nay ngươi đúng là thông minh đột xuất, vốn chúng ta chuẩn bị cho ngươi hai ba ngày nữa mới chết, đáng tiếc ngươi lại sốt ruột đưa tới tận cửa.”

Phương Thất nhìn Chu mập, cười khổ nói: “Xem ra đêm nay ta chết chắc rồi?”

Chu mập cười nói: “Ngươi đúng là chết chắc rồi.”

Phương Thất thở dài nói: “Trước khi ta chết, ngươi có thể nói cho ta biết, người vừa rồi nói chuyện với ngươi trong phòng là ai không?”

Chu mập cười ha hả nói: “Ngươi đã sắp chết rồi, thì biết cũng vô dụng, cho nên ngươi không cần hỏi, yên tâm lên đường đi.”

Phương Thất đột nhiên biến sắc, hai mắt nhìn chăm chăm vào đằng sau Chu mập, kinh hãi nói: “Bắc Hải Thần Quân!”

Chu mập biến sắc, toàn thân run lên, bất giác quay đầu lại nhìn, nhưng đằng sau chẳng một bóng người, ngay lúc này, một thanh đao đã đâm vào bụng y như một ánh chớp.

Phương Thất chậm chậm từ dưới bàn chui ra, ngồi lại chiếc ghế tròn, từ từ rút đao ra khỏi bàn, Chu mập phịch một tiếng ngã lên bàn, hai mắt trợn tròn.

Có phải y chết không nhắm mắt?

Y vốn không nên quay đầu lại, cũng nên nghĩ tới Phương Thất đang lừa y, bất kể là ai ở loại thời khắc này nếu như nghe thấy bốn chữ ‘Bắc Hải Thần Quân’ đều không tự chủ được quay đầu lại nhìn.

Bốn chữ này sức chấn nhiếp quá lớn, Chu mập cũng không thể ngoại lệ.

Ly Hồn Đoạt Mệnh Châm trong tay y vốn chắm chuẩn vào Phương Thất, khoảng cách ngắn như vậy, Phương Thất căn bản không có cơ hội nghe tránh thứ độc châm trí mạng này, Phương Thất vốn đã chết chắc rồi.

Nhưng y vẫn không tự chủ được quay đầu lại nhìn, cái quay đầu này, đã lấy đi mạng của y.

Trong chớp mắt y quay đầu lại, Phương Thất chuẩn bị sẵn từ lâu đột nhiên từ trên ghế trượt xuống đất, rồi đâm một đao vào bụng Chu mập ở đối diện.

Phương Thất thở dài, lẩm bẩm nói: “Ám khí ta bán cho ngươi, làm sao có thể giết ngược lại ta chứ?” Y ngồi xuống đối diện với Chu Tiểu Thiên, nhìn khuôn mặt giống như phật Di Lặc đang cười gục ở trên bàn, mỉm cười nói: “Món ám khí này dù sao ngươi cũng không dùng nữa, không bằng để ta thu lại nhé, ta trả lại cho ngươi một hai lượng bạc.” Nói rồi đưa tay lấy ống tròn màu hoàng kim trong tay Chu Tiểu Thiên. Chính vào lúc này, một người đột nhiên giống như bị gió thổi từ dưới gầm giường xuất hiện, nhẹ nhàng dấn sát mặt đất, trường kiếm trong tay lóe lên, bất thành linh lạng lẽ đâm vào lưng Phương Thất.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

124. Chương 124: Một Kiếm Bất Thành Linh.

Phương Thất lưng xoay lại giường, chính lúc đang mỉm cười lấy Ly Hồn Đoạt Mệnh châm trong tay Chu mập, một kiếm bất thành linh ở sau lưng tựa hồ không hề phát hiện ra.

Nhát kiếm này thực quá nhanh, mặc dù không một tiếng động, nhưng lại nhẹ như gió thổi tới, chớp mắt đã đến bên hông Phương Thất.

Gió nhẹ luôn không một tiếng động, nhưng đợi khi người ta cảm giác được nó thì gió đã thổi lên người.

Y chọn vốn là thời cơ tốt nhất, lúc này sức chú ý của Phương Thất hoàn toàn nằm trên ám khí trong tay Chu mập ở đối diện.

Ngay trong sát na mũi kiếm đâm vào cơ thể Phương Thất, thì sau lưng Phương Thất cứ như mọc mắt, thỉnh linh lách người, người đã lướt tới của sổ cách ngoài ba xích, mỉm cười nhìn nhát kiếm từ sau lưng đâm tới.

Nhát kiếm này thực sự quá nhanh quá mạnh, mặc dù không một tiếng động, nhưng đã dùng toàn lực, vốn cho rằng nắm chắc chín phần mười, căn bản không ngờ rằng Phương Thất có thể trong sát na tránh đi, không thu thể kịp, một tiếng ‘cách’ khe vang lên, trường kiếm đã đâm vào trong chiếc bàn gỗ lim.

Người đó giật mình, thân kiếm rung lên, mượn lực lướt ra ngoài ba xích, chiếc bàn gỗ lim rắn chắc đã toác thành vô số mảnh vụn, Chu mập gục trên bàn phịch một tiếng ngã xuống đất.

Sau đó y nhìn Phương Thất đứng ở bên cửa sổ, đang mỉm cười nhìn y, trong tay không ngờ còn nâng một chén rượu.

Người này ngẩn ra, sắc mặt tức thì có chút đỏ lên, căn rằng nhìn Phương Thất, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Phương Thất lười biếng dựa vào cửa sổ, cười nói: “Thái Nhạc thần kiếm đúng là rất khá, không ngờ chém bàn cũng lợi hại như thế! Bất quá Đạm Thai huynh chém bàn như vậy, làm cho lão bằng hữu nằm trên mặt đất, sợ rằng có chút không ổn lắm phải không?”

Đạm Thai Thiên Khánh mặt lúc đỏ lúc trắng, căn rằng lạnh lùng nói: “Người nói quá nhiều rồi!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Phương mỗ cũng cảm thấy mình nói hơi nhiều, nhưng nghĩ một lúc, vẫn thừa lúc có thể nói nhiều thêm mấy câu, nếu không vạn nhất có một ngày bị tên tiểu nhân nào đó đâm một kiếm từ sau lưng giết mất, lúc đó muốn nói cũng chẳng có cách nào nói rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh: “Kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, mặc kệ thủ đoạn gì, chỉ cần giết được người là ổn!” Y cười lạnh nói: “Dù sao người sớm muộn cũng phải chết.”

Con người rồi cũng phải chết, bất kể là chết oan khuất, hay là bệnh chết hoặc là treo cổ mà chết, trên đời này cách chết vô số, nhưng bất kể loại phương pháp nào, kết quả cuối cùng đều giống nhau.

Trong lòng của một số người, chỉ cần làm thành một số việc, thì bất kể dùng phương pháp nào, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì đều là phương pháp tốt.

Phương Thất không khỏi thở dài, mỉm cười nói: “Chỉ tiếc là hiện giờ ta vẫn còn sống.”

Đạm Thai Thiên Khánh nhìn Phương Thất hồi lâu, lạnh lùng nói: “Người biết ta ở đằng sau?”

Phương Thất mỉm cười đáp: “Không biết!”

Đạm Thai Thiên Khánh ngẩn ra, nói: “Vậy làm sao người có thể tránh được mũi kiếm... đó?”

Y vốn muốn nói ‘mũi kiếm của ta’, chỉ có điều lời tới bên miệng thì bản thân y cũng cảm thấy có chút không tiện nói ra.

Dù sao y đường đường là trang chủ của Thái Nhạc sơn trang một trong võ lâm tứ đại thế gia, là Đạm Thai Thiên Khánh được tôn xưng Thái Nhạc Thần Kiếm, trên giang hồ có thân phận và địa vị cực cao.

Cho nên đôi khi người có thân phận địa vị muốn làm chút chuyện vô sỉ cũng không phải dễ dàng, ít nhất là phải mặt dày một chút.

Phương Thất mỉm cười uống rượu, nói: “Ta mặc dù không biết người ở đằng sau, nhưng ta biết trong phòng khăng định là có người.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh: “Xem ra người cũng chẳng quang minh chính đại gì, không ngờ cũng biết nấp trên nóc nhà nghe trộm.”

Phương Thất mỉm cười: “Ta làm việc cũng là chẳng còn cách nào, đối phó với một số người thì phải dùng phương pháp của chúng, bất quá ít nhất ta không có thói quen giết người ở đằng sau lưng.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh nói: “Thực sự là không có? Vừa rồi chẳng phải người đánh lén Chu Tiểu Thiên sao?” Có thể phản bác lại người khác, kiếm lại một chút thể diện cho mình, Đạm Thai Thiên Khánh đương nhiên không thể bỏ qua.

Phương Thất thở dài nói: “Bất kể là ai đối diện với Ly Hồn Đoạt Mệnh châm, hơn nữa lại ở khoảng cách gần như thế, nếu như không muốn chết đều phải nghĩ chút biện pháp, đối lại là người thì sẽ làm thế nào?”

Đạm Thai Thiên Khánh ngẩn ra, đột nhiên nói: “Làm sao người biết ta sẽ xuất thủ vào lúc đó?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Bởi vì ta vốn muốn dụ người ra!”

Đạm Thai Thiên Khánh nhú mày nói: “Ồ?”

Phương Thất nói: “Mặc dù ta vừa vào phòng, chỉ nhìn thấy trên bàn có một bộ bát đĩa, nhưng từ khi ta ho ở trong vườn, sau đó tới gõ cửa, thì cũng đủ thời gian để giấu một bộ bát đĩa đi rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh gật đầu nói: “Đúng là đủ rồi.”

Phương Thất mỉm cười nói: “Nhưng khi ta ngồi xuống, thì đã cảm giác được chiếc ghế vẫn nóng, ta liền khẳng định cái ghế đó nhất định có người mới ngồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Làm sao người biết cái ghế đó không phải do Chu Tiểu Thiên mới ngồi?”

Phương Thất thở dài, chậm rãi nói: “Đây là một vấn đề chỉ kẻ ngốc mới hỏi.”

Đạm Thai Thiên Khánh ngạc nhiên nói: “Hả?”

Phương Thất cười khỏ nói: “Chu mập nếu như ngồi ở bên này, y sẽ không thể đặt bát đĩa ở phía đối diện chứ?”

Đạm Thai Thiên Khánh cười khỏ, nói: “Đích xác là như thế, người có thể giấu đi rất nhanh, nhưng ghế lại không thể lập tức lạnh đi.”

Phương Thất gật đầu nói: “Không sai một chút nào, khi đó ta đã phán đoán ra thân phận Chu Tiểu Thiên nhất định không tầm thường, mặc dù trong phòng y cũng có khả năng có đường ngầm, nhưng vừa rồi người mới ngồi cùng y cho dù tiến vào đường ngầm, nhưng nhất định sẽ không đi.”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Vì sao?”

Phương Thất đáp: “Bởi y muốn nghe xem ta và Chu Tiểu Thiên nói những gì, đại khái y cũng dự liệu được ta đã hoài nghi Chu Tiểu Thiên, hơn nữa quan trọng hơn là, Ly Hồn Đoạt Mệnh châm của Kim Hoa Bà Bà còn ở trong tay Chu Tiểu Thiên, y đương nhiên không hi vọng cuối cùng ta đem món ám khí này đi.”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lạnh: “Quả nhiên người rất thông minh.”

Phương Thất than: “Ta vốn cho rằng người sẽ ra tay lúc ta giết Chu Tiểu Thiên, lúc đó dù ta có phòng bị, nhưng ít nhất cơ hội của người cũng nhiều hơn một chút, đáng tiếc người lại bỏ qua một thời cơ tốt.”

Đạm Thai Thiên Khánh nhìn Phương Thất cười, nhưng không nói gì.

Phương Thất nhìn Đạm Thai Thiên Khánh rồi hít một hơi khí lạnh, đột nhiên nói: “Ta hiểu rồi.”

Đạm Thai Thiên Khanh gật đầu nói: “Người đúng là không ngốc.”

Phương Thất nói: “Người mượn tay của ta giết Chu Tiểu Thiên, bởi vì Chu Tiểu Thiên đã bị lộ, hơn nữa tác dụng của y không lớn, y chết rồi, tài sản của y tự nhiên sẽ thuộc hết về các người, có phải không?”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười: “Còn có điều quan trọng hơn nữa, Chu Tiểu Thiên bị người giết, nhi tử của Kim Bát Gia cũng là do người thiến, người đã kết mối huyết hải thâm thù với Kim Bát Gia cự phú thiên hạ rồi, Kim Bát Gia nhất định sẽ dốc hết tài sản để báo thù, người có tin hay không?”

Phương Thất thở dài, gật đầu nói: “Ta tin, y muốn báo thù, đương nhiên chỉ có thể tìm các người, nhìn khắp giang hồ, không còn tổ chức nào có sức mạnh cường đại hơn các người nữa, chỉ cần y tới tìm các người, tiền tài châu báu của y sẽ cuộn cuộn không dứt chảy vào trong túi của các người.”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Người đúng là nhân tài!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Cho nên người mới ra tay vào lúc cuối cùng khi ta lấy Ly Hồn Đoạt Mệnh châm?”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Người chẳng phải cũng tính được ta sẽ ra tay vào lúc đó ư?”

Phương Thất mỉm cười nói: “Ta đúng là tính đúng người nhất định sẽ ra tay, bởi vì Ly Hồn Đoạt Mệnh châm có tác dụng rất lớn với các người, tuyệt không thể rơi vào trong tay ta lần nữa.”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Cho nên người mới ngồi vững vàng, cố ý nói muốn mang Ly Hồn Đoạt Mệnh châm đi, ép ta ra tay?”

Phương Thất mỉm cười: “Xem ra người cũng không ngốc!”

Đạm Thai Thiên Khánh thở dài nói: “Đáng tiếc cho dù ta biết người ép ta ra tay ta vẫn không thể không ra tay.”

Phương Thất thở dài, nhíu mày hỏi: “Ta thật không hiểu, người có cuộc sống không thể tốt hơn, vì sao phải mạo hiểm làm cái việc có thể bị tru diệt cửu tộc này?”

Đạm Thai Thiên Khánh nhìn Phương Thất, thở dài lắc đầu: “Chim yến an phận dưới mái hiên, nào biết trí lớn của chim hồng?”

Phương Thất gật đầu, cười khổ nói: “Ta chỉ tiếc cho thanh danh cả đời của lão tiên bối Đạm Thai Quan Tùng, sẽ phải hủy trong tay người! Ta khuyên người nên sớm quay đầu trở lại, yên ổn làm trang chủ của người, nếu không sợ rằng vô lâm thế gia từ nay thiếu mất một nhà rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Không phải thiếu một nhà, mà toàn bộ thuộc về sự lãnh đạo của Thái Nhạc sơn trang ta, vô lâm thiên hạ cũng phải lấy Thái Nhạc sơn trang làm đầu.”

Phương Thất nhíu mày nói: “Đây chính là lời Sở Anh Bố hứa với người?”

Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên ngậm miệng lại. Phương Thất hỏi: “Người nói với ta nhiều như vậy, chẳng lẽ ta đã chết chắc rồi?”

Đạm Thai Thiên Khánh cười nói: “Người cũng có thể không chết.” Y nhìn Phương Thất, lời sau không cần phải nói thêm nữa.

Phương Thất chắc chắn là cao thủ, loại người như vậy nếu có thể quy hàng bọn chúng, để lợi dụng thêm, há chẳng phải càng tốt hơn giết đi.

Phương Thất không ngốc, y đã nhìn ra ý tứ này trong mắt của Đạm Thai Thiên Khánh.

Phương Thất mỉm cười nói: “Người thấy có khả năng đó sao?”

Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên cười lạnh: “Vậy người chết chắc rồi.”

Phương Thất cười: “Người thấy bằng vào kiếm pháp của người có thể thắng được ta sao?”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Có lẽ có thể, cũng có lẽ không thể.” Y nhìn Phương Thất, chậm rãi nói: “Nhưng nếu như thêm vào một người, thì tình hình sẽ khác.”

Phương Thất nhíu mày nói: “Thêm vào một người, ai?”

“Ta!” Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một người lạnh lùng bước vào, trong tay cầm một thanh trường kiếm, mặt không chút cảm tình nhìn Phương Thất, ánh mắt lạnh lùng hơn cả lưỡi đao, chính là Sở Anh Bố.

Phương Thất đột nhiên bật cười, nếu như chỉ có Thái Nhạc Thần Kiếm Đạm Thai Thiên Khánh, y mặc dù không nắm chắc, nhưng ít nhất còn chút khả năng thắng, nhưng thêm vào Sở Anh Bố, thì một chút phần thắng y cũng không có.

Sở Anh Bố lạnh lùng nhìn Phương Thất chằm chằm, chậm rãi đi tới bên Đạm Thai Thiên Khánh, Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Hiện giờ người còn nắm chắc không?”

Phương Thất thở dài, gật đầu nói: “Xem ra lần này ta chết chắc rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh nói: “Lần này người lại nói đúng rồi.”

Phương Thất thở dài: “Có thể để ta uống hết chỗ rượu còn lại trong chiếc chén này không?” Không đợi trả lời, y đã uống xong rượu trong chén, than: “Nếu ta đã chết chắc rồi, người có thể nói cho ta biết, là ai giết đại ca ta không?”

Sở Anh Bồ nhìn Đạm Thai Thiên Khánh, Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Ta chỉ có thể nói với người, không phải là hai người chúng ta.”

Phương Thất nhú mày: “Thật sao?”

Đạm Thai Thiên Khánh gật đầu: “Thật.”

Phương Thất chậm chậm gật đầu, rồi ngẩng đầu lên nhìn Đạm Thai Thiên Khánh lại buông một tiếng thở dài, ngân quang lóe lên, chiếc chén bạc đột nhiên đã rời tay, nhanh như chớp đánh vào mi tâm Đạm Thai Thiên Khánh, thoáng một cái đã tới trước mặt Đạm Thai Thiên Khánh, kiếm quang đột nhiên loáng lên, chiếc chén bạc đã bị chém làm đôi! Khẽ rơi xuống đất.

Cao thủ dùng kiếm nhanh và chuẩn như thế trên đời này, nhiều nhất không quá năm người! Đạm Thai Thiên Khánh chắc chắn chính là một trong số đó.

Sát na chiếc chén bạc bị chém rơi, một ánh đao loáng lên, Phương Thất đã ra tay, trường đao chớp lên hàn quang dưới ánh đèn lơ mơ, bổ xuống đỉnh đầu Đạm Thai Thiên Khánh.

Đạm Thai Thiên Khánh vừa chém rụng chén bạc, đao quang đã tới đỉnh đầu, y liền nâng kiếm lên đỡ, trường đao của Phương Thất sắp chém lên đầu y thì Sở Anh Bồ ở bên đã rút kiếm khỏi vỏ, một kiếm như linh xà đâm vào hông Phương Thất. Chiêu đao của Phương Thất đột nhiên thay đổi phương hướng, đao chém lên trường kiếm của Sở Anh Bồ, trường kiếm của Sở Anh Bồ thấy sắp đâm vào sườn Phương Thất thì vừa vặn bị đao đánh văng, chẳng đợi Phương Thất lấy hơi, Đạm Thai Thiên Khánh đã nâng trường kiếm xoay một vòng, quét về phía cổ Phương Thất. Phương Thất chọc đao lên trên như ánh chớp, trường kiếm đã sắp cắt tới động mạch trên cổ Phương Thất đột nhiên bị đao chắn văng, cánh tay của Đạm Thai Thiên Khánh tê đi, trường kiếm thiếu chút nữa rời tay.

Đao của Phương Thất nhanh như ánh chớp không hề dừng lại, một chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân như sấm nổ chớp giạt phạt ngang ngực Đạm Thai Thiên Khánh, bụng Sở Anh Bồ. Chiêu này vừa công vừa thủ, nhanh như điện, thế không thể kháng cự, chính là toàn bộ tinh túy của đao pháp!

Đạm Thai Thiên Khanh giống như đã tính được vậy, đột nhiên đã vọt lên không, vừa khéo tránh được đao của Phương Thất, rồi như phi ưng từ trên đỉnh đầu Phương Thất lướt qua, đao của Phương Thất tới bên hông của Sở Anh Bồ thì Sở Anh Bồ cũng đột nhiên bốc lên không, lướt tới chỗ Đạm Thai Thiên Khánh. Hai người đồng thời lao qua đỉnh đầu của Phương Thất, trên không trung Đạm Thai Thiên Khánh đâm đột nhiên đâm một kiếm vào ngực Sở Anh Bồ, Sở Anh Bồ sững sờ, còn chưa hiểu ra thì trường kiếm đã đâm vào ngực y!

Kiếm này của Đạm Thai Thiên Khánh vừa đâm vào ngực Sở Anh Bồ, người còn chưa rơi xuống đất, một cước đã đạp lệch mũi kiếm của Sở Anh Bồ đi. Sở Anh Bồ mất trọng tâm, lùi lại xô vào Phương Thất, Phương Thất vừa mới xoay người lại không tự chủ được chém một đao, đâm vào sau lưng Sở Anh Bồ, mũi đao đã xuyên qua ngực.

Phương Thất sững sờ, Đạm Thai Thiên Khanh đã phá cửa sổ phóng đi như ánh chớp.

Phương Thất cắn răng, rút đao ra, phóng qua cửa sổ bị phá vỡ đuổi theo Đạm Thai Thiên Khánh.

Bóng đêm mênh mông, đất trời vừa đen tối lại tĩnh mịch, Phương Thất lướt trên nóc nhà, chỉ thấy xa xa phía trước có một bóng đen mơ hồ lướt đi về phía nam như một con chim lớn, Phương Thất đề khí tung mình lướt đi, đuổi theo như ánh chớp.

Bóng đen trước mặt thoát ần thoát hiện, lướt qua từng căn nhà trong bóng đêm, đột nhiên chuyển sang hướng tây, Phương Thất đuổi sát không buông, phía trước đã là một khu nhà dân thấp tè rách nát, bóng đen tới nơi đó đột nhiên hạ xuống trong ngõ, thoáng chốc đã biến mất tung tích.

Khu nhà dân rách nát cao thấp rối loạn, ngõ tắt đan xen, trong đêm khuya không trăng không đèn này, vừa đen tối lại tĩnh mịch, Phương Thất đứng trên nóc nhà, nghiêng tai lắng nghe chốc lát, trong ngõ không có

chút tiếng động nào. Hồi lâu Phương Thất mới thở dài một hơi, y biết lần này mình lại không đuổi được rồi.

Buổi tối mùa thu ở đại mạc lạnh lẽo vô cùng. Phương Thất đứng ngầy ra đó hồi lâu, vội vàng quay người lại chạy về Tân Hồng lâu, trong lòng của y đột nhiên rồi bời.

Trong phòng ánh đèn còn sáng, Chu mập vẫn gục tên mặt đất, trên mặt đất vết máu vẫn còn, nhưng thi thể của Sở Anh Bố đã không thấy nữa.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

125. Chương 125: Bí Ẩn Trùng Trùng Khó Phân Giải.

Ánh đèn lẻ loi.

Đêm dài dằng dặc.

Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Tử đã nằm trên giường ngủ say, bên ngoài là một khoảng tối om.

Hiên Viên Hoàng im lặng ngồi ở trước bàn, chăm chăm khơi bắc đèn, ánh lửa bốc lên, trong phòng tức thì sáng lên rất nhiều.

Hiên Viên Hoàng thông thả rót rượu, hớp qua một ngụm rồi nâng chén trầm ngâm nói: “Người nói Đạm Thai Thiên Khanh đâm chết Sở Anh Bố?”

Phương Thất gật đầu.

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Sau đó y lại đá thi thể của Sở Anh Bố về phía người?”

Phương Thất đáp: “Vâng, đúng lúc vân bố xoay người lại, không tự chủ được đâm y một đao. Đạm Thai Thiên Khanh thừa cơ nhảy qua cửa sổ đào tẩu.”

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm nói: “Người đương nhiên cũng không đuổi kịp y, khinh công của Đạm Thai thể gia không kém, huống chi đợi người rút đao ra mới đuổi theo thì đã muộn rồi.”

Phương Thất im lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoàng nói: “Nhưng đợi khi người trở lại, thì thi thể Sở Anh Bố đã không thấy đâu nữa?”

Phương Thất gật đầu: “Vâng!”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Ly Hồn Đoạn Mệnh châm có còn không?”

Phương Thất lắc đầu: “Cũng không còn nữa.”

Hiên Viên Hoàng thở dài một hơi, nhắm nháp rượu trong cốc, ánh mắt dừng ở phương xa, chậm rãi nói: “Hiện giờ có hai nghi vấn, thứ nhất, Đạm Thai Thiên Khanh vì sao phải giết Sở Anh Bố?”

Phương Thất nhíu mày nói: “Vân bố cũng nghĩ không ra điều này, có phải Đạm Thai Thiên Khanh đã nắm giữa tất cả bí mật của Mãnh Hổ Thần Ưng đường, hơn nữa dã tâm của y cũng không chỉ như thế, đã không chịu ở dưới kẻ khác, trừ khử Sở Anh Bố, y liền có thể nắm trọn đại quyền, thay đời đổi đại?”

Hiên Viên Hoàng trầm tư chốc lát, chậm rãi lắc đầu: “Sở Anh Bố một tay lập nên Mãnh Hổ Thần Ưng đường, y tâm tư kín kẽ, mưu kế trăm loại, lúc nào cũng giữ lại đường lui, bản thân sao có thể dễ dàng bị người ta giết chết?”

Phương Thất gật đầu, nhíu mày nói: “Ý cửu công là?”

Hiên Viên Hoàng trầm ngâm: “Ý ta nói, Sở Anh Bố hao phí nhiều tâm tư như vậy mới kiến lập nên được cái tổ chức khổng lồ này, y đương nhiên sẽ không thể không đề phòng người khác một chút, có một số bí

mật y tuyệt đối sẽ không nói cho người khác. Đạm Thai Thiên Khánh cho dù giết y, cũng không nắm được tổ chức này.”

Phương Thất thở dài, nói: “Đối với vấn đề này văn bối cũng suy nghĩ trăm kiểu cũng không hiểu nổi.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Y rõ ràng đã giết Sở Anh Bố, vì sao còn muốn đá thi thể về phía người?”

Phương Thất nhíu mày: “Có phải là vì muốn ngăn cản văn bối truy kích, để tiện cho bản thân y thừa cơ đào tẩu?”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Có khả năng, giả thiết là Đạm Thai Thiên Khánh đã nắm được bí mật của tổ chức này, y giết Sở Anh Bố là vì để một mình nắm trọn đại quyền, giải thích như vậy đã thông suốt rồi.”

Phương Thất nói: “Nhưng vì sao sau khi văn bối trở về lại không thấy thi thể của Sở Anh Bố?”

Hiên Viên Hoảng nói: “Đây chính là điều thứ hai lão ăn mày nghĩ không ra, người xác định lúc đó Sở Anh Bố đã chết?”

Phương Thất cười khổ: “Xác định, cho dù Đạm Thai Thiên Khánh không đâm Sở Anh Bố nhát kiếm kia, thì một đao của văn bối đâm xuyên từ sau lưng ra trước ngực thì bất kể là ai trúng đao đó cũng không chết không xong.”

Hiên Viên Hoảng nói: “Nếu như là vậy thì tựa hồ cũng có thể lý giải thế này: Bởi vì trước ngực Sở Anh Bố còn trúng một kiếm, Đạm Thai Thiên Khánh không muốn để cho người khác nhìn ra nhát kiếm đó là do mình hạ thủ, y đã tính đúng người sẽ đuổi theo, nên thừa lúc người đuổi theo để người khác mang thi thể đi, hoặc là người người đuổi theo kia căn bản không phải là Đạm Thai Thiên Khánh, mà là một người khác.”

Phương Thất hít một hơi khí lạnh, nói: “Cửu công nói là, Đạm Thai Thiên Khánh xông ra khỏi cửa sổ, nhưng căn bản không đi xa, mà chuẩn bị trước một người ở bên ngoài để văn bối đuổi theo, sau đó bản thân y mới quay trở lại mang Sở Anh Bố và Ly Hồn Đoạt Mệnh châm đi?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu: “Ta chỉ nói là có khả năng này.”

Phương Thất than: “Xem ra văn bối gặp chuyện còn quá nóng nảy, chưa có đủ bình tĩnh chút nào!”

Hiên Viên Hoảng cười khà khà: “Tiểu huynh đệ không cần hối hận, lão ăn mày khi bằng tuổi của người, còn kém xa mới bình tĩnh tí mĩ như người hiện giờ.”

Phương Thất cười khổ, lắc đầu tiên tục.

Hiên Viên Hoảng đột nhiên nói: “Ta còn có một điểm nghĩ không thông, nếu như Đạm Thai Thiên Khanh và Sở Anh Bố liên thủ, người cho rằng mình có mấy thành giành phần thắng?”

Phương Thất cười khổ: “Quả thực là một thành cũng chẳng có, nếu như hai bọn chúng liên thủ, văn bối muốn an toàn rút lui cũng rất khó khăn.”

Hiên Viên Hoảng nói: “Vậy sao y không đợi sau khi giết người rồi hãy tìm cơ hội hạ thủ với Sở Anh Bố, mà lại đột nhiên ra tay với Sở Anh Bố lúc đó?”

Phương Thất nói: “Điểm này văn bối cũng không nghĩ ra, có phải là y dự mưu đã lâu, sớm chờ cơ hội này?”

Hiên Viên Hoảng lắc đầu: “Nếu như Sở Anh Bố chết rồi, thì ai có lợi nhất?”

Phương Thất nói: “Hình như Đạm Thai Thiên Khánh có lợi nhất, nhưng có lẽ chúng ta cũng có lợi.”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười: “Nếu như đổi lại người là Đạm Thai Thiên Khánh, người có hạ thủ với Sở Anh Bố vào lúc này không?”

Phương Thất suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu nói: “Không thể, văn bối nhất định đợi tới khi toàn bộ kẻ địch trước mắt bị tiêu diệt hết rồi mới kiếm cơ hội ra tay.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Đúng thế, vậy thì sao y lại làm như thế? Chẳng lẽ Đạm Thai Thiên Khánh tham cái lợi trước mắt, ngay cả điều này cũng nhìn không ra? Hoặc là y sớm đã có an bài?”

Phương Thất cúi đầu, trầm ngâm không nói.

Hiên Viên Hoảng cười: “Nếu đã nghĩ không ra, thì không cần nghĩ tiếp nữa, xe tới trước núi ắt có đường, trời sắp sáng rồi, đi ngủ đi.”

Phương Thất gật đầu nói: “Lão tiên bối cũng sớm nghỉ ngơi.”

Hiên Viên Hoảng cười hà hà: “Lão ăn mày cả đời này đã quen nằm trên chiếu cỏ một giấc là được rồi.”

Phương Thất quay đầu lại, trên mặt đất quả nhiên có một chiếc chiếu cỏ cuộn ở đó, y không khỏi thở dài: “Lão tiên bối vì chiếu cỏ Thanh Thanh và Hồ Tử, không rời giây phút nào, vẫn bối thật hổ thẹn! Đêm nay cho Phương Thất ngủ ở đây, lão tiên bối tới phòng bên ngủ một giấc cho kỹ nhé.”

Hiên Viên Hoảng khoát tay nói: “Không cần, lão ăn mày sớm đã quen rồi, người đi nghỉ ngơi đi.” Ông ta nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, chậm rãi nói: “Ngày mai rất có thể có đại sự sẽ xảy ra...”

Phương Thất cau mày, nhìn Hiên Viên Hoảng một cái, chầm chậm gật đầu rồi đi ra ngoài.

Hiên Viên Hoảng rót một chén rượu, đặt bên môi thật lâu, trầm ngâm không nói, hồi lâu sau ông ta mới nâng chén uống cạn, cất bước ra khỏi phòng, đi tới bên bồn hoa, khẽ vỗ tay một cái, một bóng đen đột nhiên từ bên ngoài tường nhảy vào, mau chóng tới trước mặt Hiên Viên Hoảng. Hiên Viên Hoảng vẫy tay gọi y tới, thì thầm bên tai mấy câu, bóng đen gật đầu rồi mau chóng vượt qua tường bao, biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Hiên Viên Hoảng thở dài, chậm rãi trở về phòng, đóng cửa phòng lại, rồi trải chiếu cỏ lên trên mặt đất mằm xuống.

Đêm đã khuya, bốn bề đen tối mà tĩnh mịch, tất cả vạn vật trên thế gian đều đã chìm trong bóng đêm không bờ. Ngày mười bốn tháng bảy.

Hợp: đính hôn, liên kết, cầu phúc, cũng tế, cầu tự, trai lễ.

Ky: cưới gả, khai trương, dọn nhà, khởi hành, di chuyển.

Xung ngư.

Dữ tây.

Mặt trời lên tới ba cây sào, ánh mặt trời lại trải khắp mặt đất, rực rỡ mà ấm áp.

Hôm qua trời mây âm u, hôm nay lại vạn dặm trong xanh, ánh mặt trời xua tan khí lạnh ban đêm, trong bồn hoa thu cúc đang nở rộ.

Phương Thất đứng một mình bên bồn hoa, lặng lẽ nhìn về phương đông xa xôi, ánh mặt trời mới mọc chiếu lên trên người y, y tựa hồ không hề nhận ra, trong ánh mặt rõ ràng lộ ra vẻ mệt mỏi sâu sắc.

Y đã lặng lẽ đứng ở đây rất lâu, y đang suy nghĩ điều gì?

Du Mộng Điệp đứng dưới mái hiên, nghiêng đầu nhìn y hồi lâu, đột nhiên đi tới, cười duyên dáng: “Thất ca, đang nghĩ gì vậy?”

Phương Thất cười khẽ, đáp: “Không gì cả.”

Du Mộng Điệp cười hì hì: “Có phải là nhớ nhà không?”

Phương Thất cắn răng, đột nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: “Muội không nên hỏi điều này.”

Vì sao không nên hỏi điều này? Có phải trong lòng y chính đang nghĩ về ngôi nhà ở thật xa? Nghĩ tới lão mẫu cao tuổi trong nhà, nhớ tới tứ ca tàn phế nằm trên giường? Nhớ tới tứ tẩu mặt đầy nước mắt? Nếu không vì sao y lại nhìn thật lâu về phương đông? Còn câu hỏi của Du Mộng Điệp lại đâm trúng vào chỗ đau trong lòng y?

Vì sao vừa hỏi tới điều này, y lập tức biến sắc ngẩng đầu lên? Có phải bởi vì trong mắt đã không kiềm chế được hàng lệ.

Trái tim của một lãng tử, vĩnh viễn đều chưa xót như thế. Nỗi thống khổ của bọn họ, có ai lý giải được.

Du Mộng Điệp khẽ thở dài, hỏi: “Thất ca, mặt còn đau không?”

Phương Thất ngửa đầu lên, cười khỏ một tiếng rồi chậm rãi lắc đầu.

Du Mộng Điệp dịu dàng nói: “Muội thấy hình như còn sưng đó...” Nàng đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt lên má y, đột nhiên cúi đầu xuống, dấu môi nói: “Thất ca, thật xin lỗi, đều do muội ra tay quá nặng...”

Phương Thất không nói gì nắm lấy tay nàng, cúi đầu nhìn Du Mộng Điệp dưới ánh mặt trời, cánh tay nàng mịn màng trắng bóng, năm ngón tay thon thả mềm như cọng hành mùa xuân, tóc dài đen nhánh, đỉnh đầu vén lên một búi tóc nhỏ, dùng một cây trâm ngọc bích trong suốt xuyên qua, gò má trắng hồng, chậm chậm ngẩng đầu lên, một đôi mắt đẹp đang nhìn Phương Thất đầy thâm tình, rồi khẽ cắn môi một cái, gò má đột nhiên đỏ như ráng chiều.

Phương Thất thở dài, mỉm cười nói: “Bàn tay đẹp như vậy sau này nhất định phải giữ gìn cho tốt mới được, ngàn vạn lần chớ chạm vào cái mặt cứng đờ này của ta, nếu không bị hư rồi thì thật đáng tiếc.”

Du Mộng Điệp phì cười, mím môi then thùng nói: “Ai cho huynh xấu xa như thế, sau này chỉ có phép nắm tay muội, nếu như muội nhìn thấy huynh nắm tay cô gái khác, muội... muội...”

Phương Thất thờ dài một tiếng, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ngay Tử Yên.

Tử Yên đứng dưới mái hiên, nhìn Phương Thất và Du Mộng Điệp, trong ánh mắt mê man mang theo chút thương cảm và yếu ớt, lúc này trong lòng nàng đang nghĩ gì?

Phương Thất gượng cười, nói với Du Mộng Điệp: “Chớ có quên nhiệm vụ cửu công giao cho muội, mau đi chiếu cố cho Tử Yên cô nương, nếu như cô ấy xảy ra chuyện, xem xem muội ăn nói với cửu công như thế nào.”

Du Mộng Điệp chun mũi, quay đầu lại nhìn Tử Yên, thè lưỡi ra cười hì hì: “Biết rồi mà, yên tâm đi, cô ấy sẽ không sao đâu.” Khe khẽ siết tay Phương Thất một cái, nàng xoay người cười hì hì đi về phía Tử Yên.

Đột nhiên một tiếng quát lớn như sấm nổ giữa trời quang truyền tới: “Phương Thất! Lãng tử Phương Thất! Mau xéo ra đây cho Triệu gia! Triệu gia hôm nay tới lấy cái mạng nhỏ của người!”

Tử Yên bỗng bị dọa cho phát run, Du Mộng Điệp cũng không ngừng kinh hãi, Phương Thất nhú mày lại, quay đầu nhìn, ngoài cánh cổng vòm Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh đang sải bước hăm hăm tức giận đi vào, Phương Thất thầm thở dài, sau lưng Triệu Mãnh không xa, một người áo tím thân hình cao lớn, tóc mai hoa râm, sắc mặt nghiêm nghị, đầu mang kim quan cũng đi vào, chính là Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải.

Lòng Phương Thất đột nhiên trầm xuống.

Lúc Bắc Hải Thần Quân nhìn thấy Phương Thất, trong đôi mắt đột nhiên lộ ra sát khí lạnh lùng sắc bén hơn cả lưỡi đao, mặc dù còn ở xa tận cửa vòm, Phương Thất đã cảm thấy loại sát khí đó đột nhiên bao phủ lấy mình.

Phương Thất hít một hơi khí lạnh, mày nhú lại, một loại cảm giác không lành đột nhiên dâng lên trong lòng y, đột nhiên y đã hiểu ra một số chuyện.

Y biết cho dù hôm nay Triệu Mãnh không giết được mình thì Bắc Hải Thần Quân cũng nhất định sẽ ra tay! Ông ta tuyệt đối sẽ không đợi tới ngày mười lăm nữa.

Loại sát khí trùng trùng như vậy, tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ phát ra.

Phương Thất đột nhiên cười.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không thể tránh được, nếu đã không tránh được thì cần gì phải tránh?

Triệu Mãnh đã sải bước đi tới, trong tay còn xách một cái hồ lô rượu lớn, nhìn thấy Phương Thất không khỏi cười ha hả, nói: “Giỏi cho tên tiểu tử nhà người, không ngờ thực sự ở đây đợi Triệu gia, coi như người khá! Hôm nay Triệu gia sẽ lấy cái mạng nhỏ của người, báo thù cho huynh đệ của ta!”

Phương Thất thở dài, mỉm cười nói: “Phương Thất sớm đã ở đây đợi đại giá của Triệu huynh rồi, Triệu huynh đã tới có muốn uống một chén trước không?”

Triệu Mãnh cười lớn: “Hảo tiểu tử, được lắm! Triệu gia có mang rượu, nếu người muốn uống rượu trước lúc chết, thì tự mình đi uống một bữa đi, Triệu gia đợi người ở đây!”

Phương Thất mỉm cười nói: “Triệu huynh không sợ ta thừa cơ bỏ chạy ư?”

Triệu Mãnh nhíu mày, đột nhiên cười nói: “Chạy? Triệu gia nhìn người không giống kẻ bỏ chạy, huống chi cho dù hôm nay người có chạy, Triệu gia có đuổi tới chân trời góc bể cũng sẽ bắt lấy người!”

Phương Thất cười hà hà nói: “Triệu huynh quả nhiên là lòng ngay miệng thẳng, rượu ta không cần uống nữa, mời Triệu huynh ra tay.”

Y nói rất nhẹ nhàng, cười rất vui vẻ, hình như Triệu Mãnh không phải tới giết mình mà là mời uống rượu vậy, còn y giống như chính đang ân cần mời Triệu Mãnh mau động đũa.

Triệu Mãnh cười ha hả, đột nhiên tiếng cười ngưng bật, nói: “Giỏi! Đúng là rất thẳng thắn!” Ánh mắt y đột nhiên cũng trở nên hung dữ, lạnh lùng nói: “Đao của người đâu?”

Trong tay Phương Thất không có đao, đao ở trong phòng.

Phương Thất mỉm cười nói: “Triệu huynh một thân Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam, đao thương bất nhập, có đao cũng có tác dụng gì?”

Triệu Mãnh cười cười, lớn tiếng nói: “Vậy người dùng gì đối phó với ta?”

Phương Thất mỉm cười, giơ bàn tay lên nhìn chằm vào Triệu Mãnh: “Chỉ dùng bàn tay này.”

Triệu Mãnh tức thì trợn tròn mắt, nổi giận quát: “Hảo tiểu tử! Ta thấy người đúng là muốn chết rồi! Triệu gia hôm nay sẽ thành toàn cho người!”

Phương Thất cười nhạt nói: “Được.”

Triệu Mãnh hừ lạnh một tiếng, rút nút hồ lô rượu ra, ngửa cổ trút rượu ừng ực mấy ngụm, thân hình thành linh vọt lên, quát lớn: “Xem quyền!” Trên không trung nắm đấm như cái bát mang theo kinh phong đánh vào mặt Phương Thất.

Đột nhiên một tiếng quát khê vang lên: “Dừng tay!”

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

126. Chương 126: Tuyệt Thế Cao Thủ.

Quyền nhanh như gió, uy mãnh dữ dội, Triệu Mãnh từ trên không đánh xuống, thề phải đập nát đầu Phương Thất.

Cú đấm này của y có thể đánh nát đá, muốn đập vỡ đầu một người, quả thật dễ dàng hơn cả dùng kiếm sắt cắt đầu hũ.

Phương Thất mỉm cười đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Tĩnh như xử nữ, động như thổ rời hang, đây là đạo lý cơ bản của võ học, Phương Thất cũng không muốn chết. Y muốn tránh khỏi một chuyện của Triệu Mãnh, chỉ cần trong sát na.

Triệu Mãnh người ở trên không trung, đột nhiên nghe thấy một tiếng quát khê, âm thanh tuy không lớn, nhưng rõ ở bên tai, âm thanh này lại rất quen thuộc, Triệu Mãnh ngẩn ra, vội vàng thu quyền hạ xuống, quay đầu lại kinh ngạc nhìn về phía dưới mái hiên.

Một vị lão nhân tóc trắng bạc phơ, sắc mặt hồng hào, một thân y phục vá trăm miếng, chân đi hài cỏ, tay cầm trường trúc, đang đứng dưới mái hiên, sắc mặt nghiêng nghị nhìn sang bên này.

Triệu Mãnh kinh ngạc há hốc mồm, đột nhiên tên mặt thoáng qua một vẻ mừng rỡ, rảo bước lao tới phía trước, người còn chưa tới nơi, đã quỳ sụp xuống, quỳ đi mấy bước, còn chưa đợi Hiên Viên Hoằng mở miệng, đã đập đầu thành thạch ba cái, ngẩng đầu vui mừng nói: “Vân bối Triệu Mãnh bái kiến lão tiền bối.”

Du Mộng Điệp, Tử Yên, Phương Thất đều không khỏi ngẩn ra, Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đứng ở bên cánh cổng vòm, cũng hơi nhíu mày lại.

Chuyện ở trên đời này thường kỳ quái như vậy đấy, Triệu Mãnh xưa nay trời không sợ đất không sợ, ngay cả chết cũng không sợ, vì sao lại hành đại lễ với Hiên Viên Hoằng như thế? Hơn nữa trên mặt còn lộ ra vẻ vui mừng như vậy?

Nhưng Hiên Viên Hoằng lại tựa hồ chẳng lấy làm lạ, đưa tay đỡ Triệu Mãnh lên, mỉm cười nói: “Ngươi hiện giờ đã là anh hùng thành danh trên giang hồ rồi, lão ăn mày làm sao có thể nhận được cái lễ lớn như thế, mau đứng lên đi!”

Triệu Mãnh lớn tiếng nói: “Cái mạng này của Triệu Mãnh đều do lão tiền bối cho! Nếu chẳng phải năm xưa lão tiền bối cứu mạng, Triệu Mãnh nào sống được tới hôm nay! Đừng nói ba cái khấu đầu, cho dù là ba trăm cái, Triệu Mãnh cũng rất vui lòng!”

Hiên Viên Hoằng khoát tay, than: “Chuyện năm xưa không cần nhắc tới nữa, lão ăn mày nghe nói mấy năm gần đây trên giang hồ ngươi làm rất nhiều chuyện giúp đỡ kẻ yếu, như vậy là được rồi.”

Triệu Mãnh vui mừng nhìn Hiên Viên Hoằng, trong đôi mắt lớn đột nhiên chảy ra hai hàng lệ nóng, nói: “Hơn mười năm không gặp lão tiền bối, không ngờ rằng lão tiền bối đã râu tóc bạc phơ, thật làm vân bối thương tâm!”

Hiên Viên Hoằng cười hà hà, vỗ vai Triệu Mãnh nói: “Con người đều sẽ già đi, lão ăn mày cũng không ngoại lệ, có một ngày ngươi sẽ đầy đầu tóc bạc như lão ăn mày vậy.”

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc nghe thấy tiếng gầm chạy đến không khỏi mỉm cười, trên giang hồ lỗ mãng uy mãnh lại chất phác như vậy, thậm chí có chút đáng yêu giống như Triệu Mãnh sợ rằng không tìm ra người thứ hai nữa.

Triệu Mãnh cười hăng hắc nói: “Lão tiền bối nhất định không thể già, nhất định sẽ thân khỏe khang kiện sống lâu trăm tuổi, để Triệu Mãnh có thể gặp lão tiền bối nhiều hơn!”

Hiên Viên Hoằng gật đầu cười khổ nói: “Mong được như thế!” Rồi cúi đầu nói: “Trong hồ lô của ngươi đựng rượu gì? Cho lão ăn mày một ngụm.”

Triệu Mãnh cười xấu hổ nói: “Rượu của vân bối không ngon lắm, lão tiền bối chịu uống một ngụm, làm vân bối quá mừng rồi!” Nói xong đưa bình hồ lô lên.

Hiên Viên Hoằng nhận lấy bình hồ lô, mở nút ra, khẽ nhắm một ngụm, mỉm cười nói: “Rượu không tệ, hôm nay ngươi tới đây làm gì?”

Triệu Mãnh xấu hổ nói: “Vân bối tới giết... giết tên Phương Thất kia.”

Hiên Viên Hoằng gật đầu nói: “Phương Thất đã làm chuyện xấu gì?”

Triệu Mãnh cười méo xệch: “Chuyện xấu khác thì vân bối cũng không nghe thấy, nhưng y giết huynh đệ kết bối của vân bối.”

Hiên Viên Hoằng nói: “Ngươi nói chính là La Hán?”

Triệu Mãnh cả kinh: “Lão tiền bối cũng biết y giết La Hán?”

Hiên Viên Hoằng gật đầu nói: “Chuyện này không ai biết rõ hơn lão ăn mày nữa đâu.” Ông ta nhìn Triệu Mãnh, từ tốn nói: “Vì huynh đệ kết nghĩa báo thù thì không có gì đáng trách, người còn được tính là một hán tử có tình có nghĩa!”

Triệu Mãnh mừng rỡ nói: “Đa tạ lão tiền bối khen thưởng! Giờ vãn bối đi giết y ngay đây!” Y nhìn Hiên Viên Hoảng, chỉ đợi ông ta gật đầu.

Thế nhưng Hiên Viên Hoảng không gật đầu mà lại buông một tiếng thở dài, nói: “Chỉ có điều vị huynh đệ kết nghĩa La Hán của ngươi kia, nếu như lão ăn mày gặp phải y, thì nhất định cũng sẽ giết y.”

Triệu Mãnh chết sững, ngơ ngẩn nhìn Hiên Viên Hoảng, không khỏi có chút ghen hờn không nói lên lời.

Hiên Viên Hoảng thở dài: “Ngươi đương nhiên cũng biết, vị huynh đệ kia của ngươi thường ức nam hiếp nữ, hoành hành bá đạo, không chuyện xấu gì không làm. Cho dù Phương Thất không giết y, sớm muộn cũng có người giết y, ngươi có tin không?”

Triệu Mãnh nhú mày: “Chuyện này...”

Hiên Viên Hoảng nói: “La Hán gia nhập một tổ chức thần bí, ngươi không biết hay sao?”

Triệu Mãnh nhú mày lắc đầu.

Hiên Viên Hoảng nói: “Ngay hôm đó ở trong đường ngầm y gặp phải Phương Thất, không phải Phương Thất chết thì La Hán phải chết, ngươi nói phải làm như thế nào?”

Triệu Mãnh nhú chặt mày, đột nhiên dùng quyền đập lên đầu mình, y đã có chút hồ đồ rồi.

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Huống chi Phương Thất vốn cũng giống ngươi, trên giang hồ đều làm những chuyện hành hiệp trượng nghĩa, y tới nơi này cũng là vì báo thù mà tới.”

Triệu Mãnh nhú mày: “Y và La Hán có thù sao?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Không có.”

Triệu Mãnh nói: “Vậy y tới báo thù cho ai?”

Hiên Viên Hoảng thở dài sườn sượt, hồi lâu mới nói: “Phương Ngọc Thành.”

Triệu Mãnh giật mình: “Lão tiền bối nói tới Tiểu Thần Long Phương Ngọc Thành ư?”

Hiên Viên Hoảng đáp: “Đúng thế?”

Triệu Mãnh cười hỏi: “Vậy Phương Thất và Tiểu Thần Long Phương đại hiệp có quan hệ gì?”

Hiên Viên Hoảng cười khê nói: “Phương Ngọc Thành chính là tứ ca của Phương Thất, Phương Thất chính là lão thất Phương Ngọc Thụ của Phương gia, ngươi đã hiểu chưa?”

Triệu Mãnh cả kinh há hốc mồm ra, nhìn Hiên Viên Hoảng hồi lâu, y biết Hiên Viên Hoảng tuyệt sẽ không lừa y, rồi lại quay đầu nhìn Phương Thất, Phương Thất đột nhiên mặt lộ vẻ thống khổ, từ từ cúi đầu xuống.

Triệu Mãnh thở dài một tiếng, dậm chân lớn tiếng nói: “Thôi vậy thôi vậy! Thù này không báo cũng đành! Đều là Triệu Mãnh kết bạn không cần thận, cũng tránh La Hán làm chuyện xằng bậy! Triệu Mãnh cũng nghe nói Tiểu Thần Long Phương đại hiệp bị hại tàn phế, Triệu Mãnh vốn cũng có lòng báo thù cho y, Lan Hán...” Y đột nhiên lại thở dài một tiếng, nói: “Lão tiền bối, Phương Thất, La Hán tuy là huynh đệ của ta, nhưng y lại dám làm hại Phương đại hiệp, cho dù chết cũng chưa hết tội! Mối thù này Triệu Mãnh không báo nữa, chuyện này từ nay coi như xong!”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, lại uống một ngụm rượu, đem hồ lô trả lại cho y, chậm rãi nói: “Ngươi có thể hiểu được những điều này, làm lão ăn mày rất mừng.”

Triệu Mãnh cười xấu hổ nói: “Vãn bối không báo thù nữa, nhưng... nhưng...”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, khê than dài một tiếng, ông ta hiểu ý của Triệu Mãnh, bởi vì ông ta cũng cảm giác được một ánh mắt như mũi nhọn chích vào lưng, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào ông ta, nhìn chằm chằm vào Phương Thất. Người này chính là Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải vẫn luôn đứng bên cánh cổng vòm, thủy chung đều chưa hề nhúc nhích.

Triệu Mãnh đột nhiên xoay người bước nhanh tới phía Bắc Hải Thần Quân, sắc mặt cực kỳ phức tạp, y đã nhìn ra mắt của Bắc Hải Thần Quân đã lạnh tới cực điểm, loại sát khí dữ dội đó cũng tựa hồ tới cực điểm, Triệu Mãnh nhìn đôi mắt đó không khỏi rung mình, cắn răng nói: “Tiền bối...”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên quay đầu nhìn y, câu nói phía sau của Triệu Mãnh tức thì không nói ra được, Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói từng chữ: “Đứng qua một bên cho ta!”

Triệu Mãnh nhú mày lại, cắn chặt răng, không nói lời nào chần chừ đứng qua một bên.

Y biết Bắc Hải Thần Quân có lý do để giết Phương Thất, mà lý do này đã đủ. Nếu như không phải như thế, có lẽ y liều mạng cũng phải tranh biện với Bắc Hải Thần Quân.

Có lý do này, Bắc Hải Thần Quân muốn ra tay, bản thân tuyệt đối không thể ngăn được.

Là lý do gì làm trong hai mắt Bắc Hải Thần Quân bùng bùng sát khí như vậy? Làm cho ngay cả Triệu Mãnh cũng thấy lý do của Bắc Hải Thần Quân rất đầy đủ.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Phương Thất, loại ánh mắt còn sắc bén hơn lưỡi đao đó đã đâm vào trong người Phương Thất, ông ta lạnh lùng nói: “Vết thương của ngươi lành rồi?”

Phương Thất gật đầu.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Rất tốt! Lấy đao của ngươi ra!”

Phương Thất gật đầu cúi xuống bước đi vào phòng, khi đi ra thì đao đã ở trong tay.

Vỏ bao đen nhanh, con người đen nhánh, ánh mắt lạnh băng, đao còn chưa rời vỏ đã tràn ngập ý chí chiến đấu.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đứng đó, nhìn Phương Thất đi tới, ánh mắt ông ta lạnh lùng mà sắc bén, kim quan ánh lên sắc vàng dưới ánh mặt trời, Du Mộng Điệp, Tử Yên, Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc đứng dưới mái hiên đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh thấm sâu vào tận xương, loại sát khí dữ dội đó, chỉ có tuyệt thế cao thủ mới có thể phát ra được.

Bắc Hải Thần Quân chính là dạng tuyệt thế cao thủ như vậy.

Từ trong sát khí của ông ta, bất kể ai cũng có thể nhận ra, hôm nay ông ta nhất định phải giết Phương Thất, bất kể là ai cũng không ngăn cản được.

Phương Thất lẳng lặng đi tới, chậm rãi đứng lại, y mặc dù đã lấy đao ra, nhưng trong lòng bồn chồn.

Y không biết mình có nên động thủ với Bắc Hải Thần Quân hay không? Câu hỏi này đã quẩn lấy y rất lâu, nhưng tới giờ y vẫn không nghĩ rõ ràng.

Dù sao, Trầm Tuyết Quân – Sở Ngọc Mai là do Bắc Hải Thần Quân một tay nuôi lớn thành người, là sư phụ cũng là cha, tình như cha con. Mà Sở Ngọc Mai lại là người mình yêu sâu sắc, nàng không tiếc chết vì mình. Đối diện với loại cục diện phức tạp như vậy, mình có nên động thủ với Bắc Hải Thần Quân hay không, bất kể là ai sống ai chết, chần chừ đều làm người thân đau đớn kể thủ vui mừng, đều làm tổn thương sâu sắc tới Sở Ngọc Mai ở dưới cửu tuyền.

Nếu như Sở Ngọc Mai ở dưới đất có linh, nàng có nghĩ tới được hậu quả hôm nay không?

Phương Thất lòng đã rối loạn.

Cao thủ quyết đấu, kẻ tâm tĩnh sẽ thắng, sinh tử thường thường ngay trong chớp mắt. Đừng nói Phương Thất phải đối diện với hạng tuyệt thế cao thủ như Bắc Hải Thần Quân, dù là người võ công không bằng mình, dưới trạng thái lòng rối loạn như vậy, Phương Thất cũng bại là cái chắc.

Du Mộng Điệp, Nam Cung Khiếu Không, Lan Ngọc thậm chí là Triệu Mãnh cũng đều đã nhìn ra, một khi động thủ, Phương Thất chắc chắn sẽ thua.

Bất kể ai cũng có thể nhìn ra sát khí trong mắt Bắc Hải Thần Quân! – Thua, có nghĩa là chết!

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Phương Thất, chỉ nói năm chữ: “Rút đao của ngươi ra.”

Phương Thất chậm chậm ngẩng đầu lên, nói: “Đã có.”

Chỉ hai chữ ‘đã có’ chính có nghĩa là, đao có ở đây, có thể rút ra bất kỳ lúc nào.

Kiểm bát cung gương, ngay không khí dường như cũng đã đóng băng, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên thân thể, nhưng tất cả mọi người trong vườn lại đều cảm thấy rét tới tận xương, đó chính là loại sát khí buốt lạnh.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Giỏi! Tiểu tử giỏi lắm!” Thân hình của ông ta đột nhiên bốc lên, giống một cơn gió mạnh xô tới, vỗ một chưởng vào trước ngực Phương Thất.

Không ai có thể hình dung ra sức mạnh và tốc độ của một chưởng này, khi Phương Thất nhìn thấy Bắc Hải Thần Quân bốc lên, thì chưởng của Bắc Hải Thần Quân đã tới trước ngực y.

Khi y nhìn và cảm giác thấy gió, thì gió đã thổi lên người y.

Phương Thất chớp mắt nhấc chân dời chỗ, lúc còn đang do dự xem có rút đao ra hay không, thì Bắc Hải Thần Quân đột nhiên đã nhẹ nhàng nhảy trở về.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười đứng ở trước mặt Phương Thất, thân pháp của ông ta tựa hồ cũng như gió vậy, trong lúc mọi người còn chưa rõ đã tới trước mặt Phương Thất, trượng trúc điểm tới ngực Bắc Hải Thần Quân. Bắc Hải Thần Quân lập tức lùi lại.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Lão ăn mày, có phải là người nói không quản chuyện này không?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Đúng thế, lão già ta đã nói rồi, nhưng thời gian hình như không phải là hôm nay.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Không sai! Nhưng vết thương của y đã lành rồi! Mà bản thân quân đã tuyệt không thể đợi thêm nữa!”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Tuyệt không thể đợi thêm? Vì sao? Chẳng lẽ lão quái vật người hôm nay sẽ chết? Nên không đợi được tới ngày mai nữa?”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh nói: “Bản thân quyết tuyệt đối không chết trước lão ăn mày người đâu!” Ông ta nhìn Phương Thất chằm chằm, lạnh lùng nói: “Nếu chẳng phải bản thân quân suy nghĩ sai lầm, không kịp thời giết tên tiểu tử người, thì đồ đệ của bản thân quan sao có thể chết thảm dưới đao của người! Cho nên bản thân quân thề, hôm nay phải giết, quyết không đợi nữa!”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Lão quái vật, chuyện của Sở Ngọc Mai, lão ăn mày đã giải thích với người mấy lần rồi, người cũng phải nhìn ra tình cảm của y đối với đồ nhi của người, đây đơn thuần chỉ là ngộ sát...”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên cắt ngang ông, quát: “Câm mồm!” Ông ta nhìn chằm chằm Hiên Viên Hoảng, ánh mắt lạnh lùng mà sắc bén như lưỡi đao, chậm chậm nói: “Nếu chỉ bởi vì Ngọc Mai, bản thân quân có thể đợi tới ngày mai, nhưng y không nên giết cả Sở Anh Bố!”

Hiên Viên Hoảng giật mình, nói: “Chuyện này lão ăn mày cũng biết, nhưng Sở Anh Bố không phải là do y giết thật!”

Bắc Hải Thần Quân ngửa mặt lên trời cười lạnh một hồi, thỉnh linh quát ngang: “Không phải do y giết thì ai giết?”

Hiên Viên Hoảng thở dài, nói: “Nếu như ta nói là Đạm Thai Thiên Khanh giết, người nhất định sẽ không tin.”

Bắc Hải Thần Quân nhìn Hiên Viên Hoảng cười lạnh một trận, hồi lâu nói: “Người bảo là Đạm Thai Thiên Khanh giết, ai có thể chứng minh?”

Hiên Viên Hoảng nhún mày, cười khổ nói: “Đúng là không ai chứng minh được, người nói Sở Anh Bố do Phương Thất giết, thì có ai chứng minh?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Bản thân quân nói đương nhiên là có người có thể chứng minh!” Ông ta đột nhiên quát: “Tiến vào!”

Từ ngoài cửa vòm có một người rụt rè sợ hãi tiến vào, nhìn qua thì mặt mũi thành thực, toàn thân run rẩy, hết nhìn người này lại nhìn người kia, run lấy bầy rụt cổ đứng ở sau người Bắc Hải Thần Quân.

Khi Phương Thất nhìn thấy người này, lòng đột nhiên trầm xuống.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

127. Chương 127: Tá Dao Sát Nhân.

Từ bên ngoài cửa rụt rè sợ hãi đi vào chính là tiểu nhị của Tân Hồng lâu, cũng chính là tên tiểu nhị khi lần đầu tiên Hiên Viên Hoảng và Du Mộng Điệp tới Tân Hồng lâu không biết nên tiếp đãi hay là nên đuổi ra.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh một tiếng, nhìn tên nhũ nhi chằm chằm: “Đem điều người nhìn và nghe thấy nói ra.”

Tên tiểu nhị nhìn mọi người, ấp úng nửa ngày trời, thực như sắp khóc tới nơi rồi, nói: “Các vị đại gia, tiểu nhân chẳng nhìn thấy gì, cũng chẳng nghe thấy gì, các vị đại gia ai tiểu nhân cũng không đụng vào được, xin các vị đại gia tha cho tiểu nhân một mạng đi!”

Hiên Viên Hoảng cười khở một tiếng, Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc, Du Mộng Điệp cũng đã nhìn ra, tên tiểu nhị này nhất định đã nhìn thấy điều gì, nhưng gã không dám nói ra.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Người không phải sợ, đem điều người nhìn thấy nói hết ra.” Ông ta chằm chằm nhìn mọi người một lượt, lạnh lùng nói: “Bản thân quân đảm bảo, nơi này nếu như có người dám đụng một đầu ngón tay vào người, bản thân lập tức giết kẻ đó!”

Tên tiểu nhị hết nhìn mọi người, lại nhìn Bắc Hải Thần Quân, mặt mũi đau khổ: “Kỳ thực tiểu nhân thực sự không nhìn thấy bao nhiêu, lời của tiểu nhân nói ra cũng không thể làm chứng cứ, tiểu nhân đem chuyện nhìn thấy và nghe thấy hôm qua nói ra, các vị đại gia có thể tham khảo một chút.”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Người nói đi.”

Tên tiểu nhị mặt mũi nhú lại, nhăn nhó nói: “Tiểu nhân vì làm tiểu nhị ở Tân Hồng lâu, cho nên cùng mấy tiểu nhị khác cùng ở sương phòng phía sau nơi Chu lão bản ở. Đêm qua bởi vì bụng bị tiêu chảy, cứ không ngừng phải đi nhà xí, canh ba đêm qua lúc tiểu nhân đang ngồi trong nhà xí, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa Chu lão bản, nói cổ nhân tới thăm, giọng nói này tiểu nhân rất quen, giống như... vị đại gia... này ... hôm qua uống rượu với Chu lão bản trưa hôm qua.” Gã đưa tay rụt rè chỉ vào Phương Thất.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Sau đó thế nào?”

Tiểu nhị nói: “Sau đó Chu lão bản mở cửa ra, hình như họ vào phòng nói chuyện, về phần nói cái gì, cách hơi xa nên tiểu nhân không nghe rõ, không dám nói bừa.”

Bắc Hải Thần Quân gật đầu nói: “Người tiếp tục nói đi.”

Tiểu nhị kể: “Sau đó một lúc tiểu nhân lại nín không nổi chạy đi nhà xí, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, giống như tiếng của lão bản, tiểu nhân sợ quá không dám lên tiếng, cứ trốn lý ở trong nhà xí không dám ra, một lúc sau lại có tiếng kêu thảm, sau đó nghe thấy cửa sổ bị phá, tiểu nhân ghé vào mái tường len lén nhìn vào, liền nhìn thấy vị đại gia này từ cửa sổ nhảy ra, nhảy tới nóc phòng rồi đi mất. Tiểu nhân sợ hãi, đợi nửa ngày trời không dám lên tiếng, vội chạy về phòng che đầu gối, không dám đi ra nữa. Đợi tới sáng ngày hôm nay, tiểu nhân mới cùng những tiểu nhị khác từ cửa sổ phòng lão bản tiến vào, liền phát hiện ra... phát hiện ra lão bản và một người không quen biết chết ở bên trong.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Còn nữa không?”

Tiểu nhị run rẩy nói: “Không còn nữa, thực sự không còn nữa, tiểu nhân chỉ nhìn và nghe thấy chừng đó thôi, thực sự không chứng minh được điều gì, xin các vị đại gia tha cho tiểu nhân đi!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng: “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, người đi đi.”

Tên tiểu nhị chần chờ, khuôn mặt đau khổ, vừa đi vừa quay đầu lại, hai chân mềm nhũn đi ra bên ngoài.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Phương Thất nói: “Người còn gì để nói không?”

Phương Thất thở dài, nói: “Chỉ có một câu.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Nói đi!”

Phương Thất nói: “Người là do Đạm Thai Thiên Khánh giết, không phải vân bối.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Ồ? Y giết như thế nào?”

Phương Thất nói: “Đạm Thai Thiên Khánh đâm một kiếm vào ngực Sở Anh Bố, sau đó y từ không trung đá một phát về phía vân bối, vân bối vừa quay lại, không tự chủ được đâm một đao. Chỉ như thế thôi.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, mặt đầy vẻ chế nhạo, quay đầu nhìn Triệu Mãnh: “Người có tin không?”

Triệu Mãnh nhú mày lại, không biết nên gạt đầu hay lắc đầu, hồi lâu sau khẽ thở dài một tiếng, chậm chậm lắc đầu.

Tim Phương Thất tức thì trầm xuống.

Y biết Triệu Mãnh tuyệt đối không phải hạng người vì sợ hãi Bắc Hải Thần Quân mà không dám nói thật, Triệu Mãnh nếu như không tin, nhất định có lý do để không tin.

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, nhìn Phương Thất chằm chằm nói: “Người còn gì để nói không?”

Phương Thất cười khổ một tiếng, lắc đầu đáp: “Không có.”

Sở Ngọc Mai là do mình giết, mình lại tới đây để báo thù, Bắc Hải Thần Quân hoàn toàn có lý do nhận định, Sở Anh Bố chắc chắn là do mình giết.

Y hiểu chuyện này có giải thích thế nào cũng vô dụng, nếu vô dụng thì cần gì phải giải thích?

Du Mộng Điệp chậm chậm đi tới, đứng ở bên cạnh Phương Thất, trong tay không ngờ có thêm một thanh đoản kiếm sáng như nước thu, lạnh lùng nhìn Bắc Hải Thần Quân.

Phương Thất nhìn Du Mộng Điệp, mỉm cười nói: “Chuyện này không liên quan gì tới muội, muội quay về đi.”

Du Mộng Điệp gượng cười nhìn Phương Thất, trong mắt lộ vẻ quan tâm vô cùng, lại giống như mang chút bi thương, dịu giọng nói: “Chuyện của huynh chính là chuyện của muội, ông ta giết huynh, muội sẽ liều mạng với ông ta, nếu như huynh chết rồi, muội cũng quyết không sống nữa.” Nàng cười khẽ, giọng nói êm ái mà bình tĩnh, nhưng rõ ràng mang theo sự kiên định không gì sánh nổi.

Phương Thất than thầm, đột nhiên biến sắc mặt, cắn răng cười lạnh hỏi: “Muội là gì của ta?”

Du Mộng Điệp giật mình nhìn Phương Thất, hồi lâu không nói ra lời: “Thất ca... huynh... muội...”

Phương Thất cười lạnh nói: “Huynh cái gì mà huynh? Muội là gì của ta chứ? Xéo!”

Du Mộng Điệp đột nhiên trào nước mắt ra, trái tim nàng co thắt từng hồi, giống như trái tim mềm yếu bị nắm trong bàn tay lớn dày vò, nàng trừng mắt nhìn Phương Thất, nước mắt giàn giụa, đột nhiên cắn cắn môi đậm chân chạy vào dưới mái hiên, ôm lấy cây cột khóc rống lên.

Trong lòng nàng vô cùng tủi thân và đau đớn, nước mắt như nước sông vỡ đê không thể nào ngăn lại được, trong chớp mắt cuộn cuộn chảy ra, tựa hồ vĩnh viễn cũng không chảy hết.

Từ nhỏ tới lớn, nàng được người khác quần quít xúm quanh yêu thích và ái mộ, tới ngay cả lão phụ thân quanh năm nghiêm túc cổ hủ hiếm khi cười một cái, cũng nói năng nhẹ nhàng với nàng, chưa từng lớn tiếng nói nàng một câu, nàng đã khi nào bị uất ức tới như vậy.

Huống chi người lớn tiếng với nàng còn cười lạnh mang theo vẻ trào phúng, lại là người nàng quyết cùng y đồng sinh đồng tử, không tiếc chết vì y, là nam nhân mình yêu sâu sắc?

Trong giây phút Du Mộng Điệp cảm thấy tủi nhục và uất ức vô cùng, nàng đột nhiên hận thấu bản thân, hận thấu Phương Thất.

Phương Thất mặt cười lạnh, nhưng trong lòng như đau đớn từng trận, y đã khi nào nói với Trầm Tuyết Quân và Du Mộng Điệp những lời như vậy? Làm thương tâm các nàng như vậy?

Nhưng nếu như không như vậy thì sẽ có kết quả gì? Hiện giờ đối diện với Bắc Hải Thần Quân, chẳng lẽ muốn Du Mộng Điệp chết cùng với mình?

Y phải làm như vậy, cũng chỉ có thể làm như vậy, không còn lựa chọn khác.

Con người sống đôi khi phải làm những việc mình không muốn làm, nhưng lại không thể không làm. Mà loại chuyện này thường không thể giải thích với người khác.

Đó là điều bất đắc dĩ, cũng là điều thống khổ.

Nhưng loại thống khổ sâu trong lòng đó, liệu ai có thể hiểu và lý giải được? Hiên Viên Hoảng nhìn lướt qua một cái đã hiểu rõ tâm tư của Phương Thất.

Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc cũng hiểu, thậm chí Tử Yên cũng có thể nhìn ra. Nhưng bọn họ không ai nói ra được.

Loại chuyện này, chẳng phải thường thường người bên trong mù mờ mà người bên ngoài sáng tỏ hay sao?

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn tất cả, ông ta đương nhiên cũng không mong Du Mộng Điệp tham dự vào, nếu như Du Mộng Điệp chết, bản thân chắc chắn là móc mắt tìm của Thái Hồ Điều Tẩu Du Vọng Nhạc. Sợ rằng Du Vọng Nhạc có liều cái mạng già cũng phải cùng ông ta quyết một trận tử chiến, huống chi còn có Hiệp Nghĩa Cái Vương Hiên Viên Hoảng trước mắt.

Ông ta không sợ chết, ngay cả người như Triều Mãnh cũng không sợ chết, huống gì là Bắc Hải Thần Quân — là Bắc Hải Thần Quân Độc Cô Quy Hải độc lập độc hành, độc nhất vô nhị trên đời.

Những người còn sót lại ở lứa bọn họ, cũng chỉ có ba người họ thôi, Hiên Viên Hoảng tính tình sáng khoái, ghét ác như thù. Độc Cô Quy Hải lạnh lùng kiêu ngạo, cổ chấp cực đoan. Du Vọng Nhạc không tranh với đời, ở ngoài thế sự. Giữa bọn họ mặc dù tính tình khác nhau, nhưng đều có cảm giác thương tiếc môi hở răng lạnh với nhau, Bắc Hải Thần Quân đương nhiên không muốn làm tổn thương viên minh châu trên tay Du Vọng Nhạc.

Đây là loại tâm tình phức tạp không thể dùng lời miêu tả ra được! Ở nơi cao không tránh nổi lạnh, sự cô độc và tịch mịch ở sâu trong lòng họ liệu mấy người có thể hiểu được.

Nhưng thù của đồ nhi không báo không được, Sở Ngọc Mai chết rồi, Sở Anh Bố lại chết, đồ nhi của mình chẳng lẽ lòng mình không đau?

Trong mắt Bắc Hải Thần Quân lại hiện ra sát khí, nếu Phương Thất đã thừa nhận, ông ta liền chuẩn bị động thủ.

Hiên Viên Hoảng đột nhiên buông một tiếng thở dài, nói: “Lão quái vật, lão ăn mày ta còn có một vấn đề.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Có rắc gì thì đánh đi!”

Hiên Viên Hoảng cười khổ nói: “Hai ta mặc dù đã già rồi, nhưng con mắt ngươi vẫn còn chưa mù chứ?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Ngươi yên tâm! Mắt của bản thân quân vẫn còn sáng lắm!”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Nếu mắt còn nhìn thấy được, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy nhất kiếm đâm vào ngực y?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Không nhìn thấy! Ta chỉ nhìn thấy ngực y trúng một đao!”

Hiên Viên Hoảng nhíu mày nói: “Ngực y bị trúng một đao, nhưng nhất đao đó từ sau lưng đâm vào, đâm ra ngực phải, chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy nhất kiếm trúng vào ngực trái?”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Bản Thân Quân dù có mù mắt, cũng nhận ra được vết đao hay vết kiếm!”

Hiên Viên Hoảng sững người.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Triệu Mãnh, ngươi có thể nhận ra được vết đao hay vết kiếm không?”

Triệu Mãnh gật đầu, thở dài nói: “Nhận ra được.”

Tim Phương thất lại trầm xuống.

Từ trong vẻ mặt của Triệu Mãnh, rõ ràng đã nhìn ra điều gì đó.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh nói: “Ngực trái y là vết đao hay là vết kiếm?”

Triệu Mãnh thở dài, do dự một chút rồi nói: “Là vết đao, hơn nữa còn đâm rất sâu.”

Bắc Hải Thần Quân nói: “Trên người y tổng cộng có mấy vết thương? Có vết kiếm không?”

Triệu Mãnh nói: “Tổng cộng bị thương hai chỗ, một đao từ sau lưng đâm vào, xuyên qua ngực phải, một đao đâm vào ngực trái, xuyên thẳng vào tim.”

Phương Thất cười khổ, đột nhiên y hiểu ra, vì sao tối qua lúc mình trở về, thì không thấy thi thể của Sở Anh Bố nữa, mà hôm nay lại xuất hiện trong phòng Chu mập.

Mũi kiếm mỏng mà hẹp, mũi đao rộng mà dày, bất kể ai dùng một thanh đao gần giống với mình, thuận theo vết kiếm trên ngực trái Sở Anh Bố đâm vào đều rất dễ dàng, hơn nữa nhìn qua đều là vết đao.

Phương Thất đột nhiên cũng hiểu ra, vì sao Đạm Thai Thiên Khánh đâm chết Sở Anh Bố rồi lại đá y về phía mình, xong thừa cơ chạy mất. Mà không liên thủ cùng với Sở Anh Bố giết mình rồi mới giết Sở Anh Bố.

Bởi vì y muốn dùng kế tá đao sát nhân.

Mượn đao của Bắc Hải Thần Quân để giết mình, như vậy há chẳng phải cũng đạt được mục đích giống nhau? Hơn nữa càng bớt phiền toái?

Phương Thất thờ dài, y biết bản thân lần này đúng là có nhảy xuống hoàng hà cũng rửa không sạch tội rồi.

Hiên Viên Hoảng chậm chậm gật đầu, thở dài một tiếng, nhìn Bắc Hải Thần Quân nói: “Ta đã hiểu rồi.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh: “Lão ăn mày, nếu ngươi đã hiểu rồi thì tránh ra cho bản thân quân, nếu như lại tới chắn đường bản thân quân nữa thì bản thân quân sẽ giết luôn cả ngươi.”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Lão ăn mày biết, hiện giờ nói gì ngươi cũng không chịu tin, nhưng lão ăn mày tin rằng, nhất định là người khác hãm hại Phương Thất, nếu như hôm nay lão quái vật ngươi muốn giết người, thì phải giết lão ăn mày trước.”

Bắc Hải Thần Quân nhìn hiên Viên Hoảng, nhìn rất lâu rồi nói từng chữ: “Ngươi nhất định muốn quản chuyện này?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, thông thả nói: “Quản là chắc rồi!”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hoảng chậm chậm, ánh mắt đột nhiên sắc lạnh hơn mũi đao, chậm chậm nói: “Xem ra hôm nay bản thân quân chỉ có cách giết ngươi trước.”

Hiên Viên Hoảng thở dài, nói với Phương Thất: “Các ngươi lui xuống cả đi.”

Phương Thất cười khổ: “Cửu công cần gì quản chuyện này, đây là chuyện của bản thân Phương Thất, mời cửu công đi uống trà, Phương Thất chắc gì đã không phải là đối thủ của ông ta.”

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh.

Hiên Viên Hoảng đột nhiên mặt xám xuống, lạnh lùng nói: “Ta nói ngươi lui xuống, chẳng lẽ ngươi không nghe thấy!”

Phương Thất nhíu mày, nói: “Nhưng mà..”

Hiên Viên Hoảng lạnh lùng nói: “Không nhưng gì cả! Lão ăn mày đã sớm nhìn không vừa mắt lão quái vật này, hôm nay vừa khéo chơi với lão một chút, ngươi lui xuống cho ta!”

Phương Thất chần chừ, đột nhiên y không hiểu ý của Hiên Viên Hoàng nữa. Hiện giờ thần thái và dáng vẻ của Hiên Viên Hoàng giống như đột nhiên đã biến thành một con người khác, một con người làm Phương Thất hoàn toàn không nhận ra.

Hiên Viên Hoàng nhìn Phương Thất, trong mắt đột nhiên bắn ra tinh quang, nói: “Còn muốn ta nhắc lại lần nữa sao?”

Phương Thất thở ra một hơi, đột nhiên y nhìn ra một thần sắc trong ánh mắt Hiên Viên Hoàng. Phương Thất nhíu mày lại, nhìn Hiên Viên Hoàng, Hiên Viên Hoàng cũng đang nhìn y, Phương Thất đột nhiên gật đầu nói: “Vâng!” Nói rồi không hề quay đầu lại đi tới dưới mái hiên, xoay người lại nhìn Hiên Viên Hoàng và Bắc Hải Thần Quân trong vườn.

Bắc Hải Thần Quân cười lạnh, nói với Triệu Mãnh: “Người cũng lui đi!”

Triệu Mãnh thở dài, cắn răng nói: “Mong hai vị tiên bối hạ thủ lưu tình, đừng...”

Bắc Hải Thần Quân quát ngang: “Lùi xuống!”

Triệu Mãnh dậm chân, xoay người đi ra bên ngoài cửa vòm.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười, chống gậy trúc từ từ đi tới giữa vườn, nhìn Bắc Hải Thần Quân.

Bắc Hải Thần Quân ánh mắt càng lạnh, bước tới hai bước, lạnh lùng nhìn thẳng vào Hiên Viên Hoàng.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

128. Chương 128: Cả Đời Vì Ai Mà Vất Vả.

Trời đã gần trưa.

Ánh mặt trời rực rỡ, gió thu thổi hiu hiu, đây là một buổi trưa bình thường ấm áp mà dễ chịu.

Vào thời khắc ấm áp như vậy, ánh mặt trời ấm nóng chiếu rọi mặt đất, giữa đất trời lại tràn ngập không khí chém giết.

Trong vườn im lặng, im tới mức mỗi một người gần như đều có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dữ dội.

Hiên Viên Hoàng và Bắc Hải Thần Quân đứng đối diện với nhau, khoảng cách hai người không tới một trượng.

Bắc Hải Thần quân lạnh lùng nhìn nhìn Hiên Viên Hoàng, ánh mắt lộ ra vẻ sắc lạnh hơn đao kiếm, sát khí dào dạt nồng nồng đã trải khắp cả vườn, Triệu Mãnh đứng ngoài cửa vòm đã không ngừng run rẩy, một cơn ớn lạnh thấu xương bao vây lấy y.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nhìn Bắc Hải Thần Quân, cứ tùy tiện như vậy đứng nơi đó, ánh mắt ông lại ấm áp như gió xuân, nhẹ nhàng như nước thu, như ánh mặt trời hóa giải băng lạnh, như lò than mùa đông sưởi ấm toàn thân.

Hai người cứ đứng yên, không ai nói gì, cũng không ai cử động.

Thời khắc này, dường như cả thời gian cũng đóng băng.

Nhưng thời gian tuyệt đối sẽ không dừng lại, với bất kỳ một ai cũng không hề ngoại lệ.

Trừ khi là một loại người — người chết.

Một người nếu như chết rồi, thì thời gian đối với người đó đúng là đã dừng lại, hơn nữa là dừng lại vĩnh viễn.

Hiên Viên Hoàng và Bắc Hải Thần Quân đều còn sống, chẳng những còn sống, hơn nữa còn rất khỏe mạnh, chỉ có điều giữa bọn họ sắp bắt đầu một trường quyết chiến, quyết chiến sống chết.

Bọn họ đều là cao thủ không phải nghi ngờ, là cao thủ trong cao thủ! Hơn nữa mỗi người đều là cao thủ độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Hai cao thủ tuyệt thế quyết chiến với nhau, ắt sẽ có một người phải ngã xuống.

Nhưng loại quyết chiến này vì sao? Rốt cuộc có đáng hay không? Hai người bọn họ giờ phút này đang nghĩ gì? Hoặc là chẳng nghĩ gì cả?

Những vấn đề này, hiện giờ đã không ai nghĩ tới nữa, cũng không có thời gian nghĩ tới, bởi vì quyết chiến đã bắt đầu.

Đã bắt đầu khi người khác còn chưa nhìn thấy.

Ánh mắt của Bắc Hải Thần Quân càng lúc càng lạnh, càng lúc càng sắc, sát khí càng lúc càng dữ dội, Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh ở bên ngoài cửa đã cảm thấy có chút không chống đỡ nổi nữa.

Ánh mắt của Hiên Viên Hoàng thì lại càng lúc càng âm áp, nụ cười càng lúc càng ôn hòa, nhưng Nam Cung Khiếu Không, Du Mộng Điệp và Phương Thất lại cảm thấy tim mình khấn trương tới mức như sắp vỡ ra.

Đột nhiên một tiếng kêu khê vang lên, thân ảnh hai người Bắc Hải Thần Quân và Hiên Viên Hoàng đồng thời loáng lên, thân hình nhanh tới mức nhìn không rõ nữa, đợi khi người khác nhìn thấy, hai bóng người đã quần lấy nhau, rồi đột nhiên ‘bùng’ một tiếng lại tách ra, trận chiến này đã kết thúc.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, không ai nhìn rõ trong chớp mắt vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có người ánh mắt đặc biệt sắc bén mới có thể nhìn thấy, chính trong sát na hai bóng người giao nhau, Bắc Hải Thần Quân vỗ một chưởng lên ngực trái của Hiên Viên Hoàng, Hiên Viên Hoàng cũng vỗ một chưởng lên ngực trái của Bắc Hải Thần Quân, không ai nhanh hơn ai, cũng không ai chậm hơn ai, trận chiến kinh thiên động địa liền kết thúc trong chớp mắt.

Hai người ngã ra nhìn đối phương, sát khí trên người Bắc Hải Thần Quân đã biến mất tăm tít, nụ cười trên mặt Hiên Viên Hoàng cũng không còn nữa, chẳng ai nói một câu nào.

Bắc Hải Thần Quân mặt vàng ệch, cắn chặt răng ngăn ra nhìn Hiên Viên Hoàng. Trên mặt Hiên Viên Hoàng không chút tình cảm nào, trên trán đã rỉ ra mồ hôi lạnh, sắc mặt nhợt nhạt nhìn Bắc Hải Thần Quân, không nói câu nào.

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên không kìm được phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi lại hai bước, run rẩy đỡ lấy cổ vòm, nói gằn từng chữ: “Lão ăn mày giỏi lắm, quả nhiên còn có chút bản lĩnh!” Vừa mới nói xong, đã không đứng vững được, dựa vào vách tường chậm chậm ngồi xuống.

Hiên Viên Hoàng đột nhiên cũng ho kịch liệt, tay đỡ lấy ngực, phun ra một búng máu, cười thảm: “Lão quái vật giỏi lắm, quả nhiên cũng có chút bản lĩnh!” Ông ta nắm chặt lấy gậy trúc, đột nhiên ngã xuống không một tiếng động.

Trận chiến này không phân thắng bại.

Kỳ thực có rất nhiều trận chiến, lấy gì ra để phân thắng bại? Đôi khi thắng chính là bại, đôi khi bại lại là thắng.

Phương Thất và Nam Cung Khiếu Không, Du Mộng Điệp đã vội vàng nhào tới, muốn đỡ Hiên Viên Hoàng lên. Hiên Viên Hoàng ngã trên mặt đất, mặt như giấy vàng, hơi thở như tơ, đã không nói lên lời được nữa, lấy hết sức lực toàn thân khoát tay, Nam Cung Khiếu Không trên trán đã toát mồ hôi lạnh, nói với Phương Thất: “Chúng ta đưa thể bá vào trước chứ?” Phương Thất gật đầu, hai người khiêng Hiên Viên Hoàng thận trọng đi vào trong phòng đặt lên giường, rồi nhẹ nhàng đắp chăn lại, Du Mộng Điệp ngây ngốc đứng ở bên giường, nước mắt đột nhiên tràn ra.

Ngoài vườn, Triệu Mãnh đi tới trước mặt Bắc Hải Thần Quân, ngồi xuống cắn răng nhìn Bắc Hải Thần Quân, gấp tới trán đã lấm tẩm mồ hôi.

Giữa y và Bắc Hải Thần Quân, mặc dù chỉ ở bên nhau hai ba ngày, nhưng y có một loại tình cảm kỳ quái khó nói ra với Bắc Hải Thần Quân, dù sao bọn họ cũng đồng sinh đồng tử một lần.

Hiện giờ Hiên Viên Hoàng và Bắc Hải Thần Quân đều thân bị trọng thương, Hiên Viên Hoàng có người lo, còn Bắc Hải Thần Quân thì ai lo?

Triệu Mãnh đột nhiên khom người vác Bắc Hải Thần Quân hơi thở mong manh lên, đầu đầy mồ hôi chân chạy ra ngoài.

Du Mộng Điệp phục ở bên giường Hiên Viên Hoàng, hai hàng lệ nóng lặn lặn xuống.

Nàng quần lầy Hiên Viên Hoàng chạy ra ngoài, nhưng nàng không ngờ rằng, cái giang hồ này lại phức tạp lại hiểm ác như thế, sống chết chỉ trong khoảnh khắc, Hiên Viên Hoàng nếu như chết rồi, nàng sẽ phải thương tâm nhường nào.

Nàng yêu Phương Thất sâu sắc, nhưng người làm nàng thương tâm thậm chí tuyệt vọng và phẫn nộ, nàng nhìn không thấu, trên đời vì sao lại có người bạc tình vô nghĩa như thế! Làm nàng thương tâm như thế!

Nàng khóc như mưa, ruột đứt từng khúc! Nàng đang khóc cho bản thân? Hay là khóc cho Hiên Viên Hoàng? Hoặc là đang khóc cho sinh mệnh bi ai?

Xà Thiên Tàn chạy tới, mắt há hốc nhìn Hiên Viên Hoàng nằm trên giường, móc ra một bình thuốc trong lòng, nói: “Lão tiên bối, trước tiên uống thử thuốc này vào.”

Hiên Viên Hoàng hơi thở mong manh, mặt thoáng qua một nụ cười khổ. Du Mộng Điệp vội đón lấy thuốc, nghẹn ngào đỡ Hiên Viên Hoàng lên, uống thuốc vào rồi lại nhẹ nhàng nằm xuống.

Phương Thất cúi đầu đứng ở một bên, tựa hồ đang nghĩ gì đó. Nam Cung Khiếu Không và Lan Ngọc nhìn Hiên Viên Hoàng, trong mắt lộ ra vẻ quan tâm, Tiểu Hồ Tử đứng ngay ra bên giường, Liễu Thanh Thanh thì giàn giụa nước mắt, khe khẽ nấc lên.

Nam Cung Khiếu Không nháy mắt một cái, Xà Thiên Tàn gật đầu, hai người đi ra bên ngoài.

Nam Cung Khiếu Không thở dài, nhỏ giọng nói: “Xà huynh, viên thuốc kia của huynh thế nào?”

Hắn không phải đang hỏi thuốc men ra sao, mà là hỏi thương thế của Hiên Viên Hoàng có cứu được hay không.

Xà Thiên Tàn lắc đầu, ảm đạm nói: “Nếu nói trị ngoại thương, thì thuốc của Xà mã không vấn đề gì.” Y nhìn Nam Cung Khiếu Không, không nói gì thêm.

Y đương nhiên hiểu ý của Nam Cung Khiếu Không, chỉ là y cũng không muốn nói tới chuyện đau lòng, lời y nói, ý tứ đã rất rõ ràng rồi.

Nam Cung Khiếu Không gật đầu nói: “Ta đã hiểu rồi.” Xà Thiên Tàn khẽ thở dài một tiếng, sắc mặt nặng nề, khe khẽ lắc đầu.

Nam Cung Khiếu Không chậm chậm đi vào.

Hiên Viên Hoàng uống thuốc rồi, sắc mặt mặc dù trắng bệch, nhưng tựa hồ tốt hơn vừa rồi một chút, ngón tay khẽ chạm vào Du Mộng Điệp. Du Mộng Điệp vội ngẩng đầu lên, Hiên Viên Hoàng thở gấp: “Đi... đi gọi... Bắc Hải Vũ... tới đây...”

Du Mộng Điệp vội gật đầu, lau nước mắt vội vàng chạy đi.

Hiện giờ, ai cũng có thể nhìn ra được, Hiên Viên Hoàng không xong rồi.

Vị Hiệp Nghĩa Cái Vương này, chẳng lẽ sắp đi hết lịch trình sinh mạng của mình? Kết thúc cuộc đời phiêu bạt không ngừng, nhưng lại huy hoàng đầy sắc thái truyền kỳ của mình?

Lúc này ông gọi Bắc Hải Vũ tới, chẳng lẽ biết bản thân không xong rồi? Muốn dặn dò hậu sự?

Không có câu trả lời, cũng không ai dám nghĩ tới vấn đề này, không ai dám nghĩ sau khi Hiệp Nghĩa Cái Vương chết rồi, sẽ xảy ra chuyện gì?

Còn Phương Thất, y đang nghĩ gì? Có phải đang hối hận bản thân lâm trận rút lui, hay còn điều khác?

Không ai biết đáp án. Bắc Hải Vũ vội vàng sải bước chạy tới, vị bang chủ ngày thường bình tĩnh, nói năng nghiêm túc này giờ mặt đã đầy vẻ lo lắng một cách rõ ràng, trán đã lấm tấm mồ hôi, run rẩy đi tới bên giường, quỳ sụp xuống nói: “Lão bang chủ, người làm sao rồi?”

Hiên Viên Hoàng ho khẽ mấy tiếng, khóe miệng lại có máu tươi, Bắc Hải Vũ vội vàng đưa tay bắt mạch, rồi từ từ buông tay ra, đắp chăn lên, bắt lực cúi đầu xuống.

Hiên Viên Hoàng cười thảm, khí sắc dường như tốt hơn nhiều, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây là hồi quang phản chiếu. Từ trên mặt Bắc Hải Vũ đã có thể nhìn ra.

Trái tim Nam Cung Khiếu Không trầm xuống.

Hiên Viên Hoàng cười thảm nói: “Sau khi ta chết, phân đà ở bên này rút đi, đem đệ tử bị chết an táng cho thật tốt, những đệ tử còn lại dẫn về Trung Nguyên, sắp xếp cho bọn họ thật tốt, chớ để một ai bị chết đói chết rét.”

Bắc Hải Vũ gật đầu, nghẹn ngào nói: “Lão bang chủ còn gì dặn dò nữa không?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Năm xương này của ta, cứ chôn ở đây, đừng phí công chuyển đi chuyển về nữa.”

Bắc Hải Vũ kích động nói: “Điều này sao được chứ? Lão bang chủ cả đời vì Cái Bang bỏ bao công sức! Phân đà bên này không còn nữa, ai đi tảo mộ cho lão bang chủ?”

Hiên Viên Hoàng thở dốc nói: “Theo... theo lời ta... mà làm!”

Bắc Hải Vũ nghẹn ngào gật đầu, hỏi: “Lão bang chủ còn phân phó gì nữa?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Phải chiếu cố mỗi một đệ tử cho tốt, mỗi một người đều là cha mẹ nuôi lớn, nhất định không được để cho bọn họ phải chịu đói chịu rét nữa!”

Bắc Hải Vũ im lặng gật đầu, trầm mặc không nói.

Hiên Viên Hoàng thở dốc gọi: “Khiếu Không người qua đây.”

Nam Cung Khiếu Không vội vàng chạy lại, quỳ ở trước giường nói: “Thế bá có điều gì căn dặn?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Thanh Thanh và Tiểu Hồ Tử giao cho người, đưa chúng về Hoài Nam, chiếu cố cho tốt, nhất định phải đối đãi như con cái ruột thịt vậy! Người nhớ kỹ chưa?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên hai hàng lệ chạy xuống, nghẹn ngào không nói nên lời.

Hiên Viên Hoàng thở hắt ra: “Đáp... đáp ứng ta!”

Nam Cung Khiếu Không nghe lời gật đầu liên tục, nước mắt chan hòa nói: “Vãn bối nhớ kỹ rồi! Vãn bối nhất định dạy Thanh Thanh đọc sách tập võ thật tốt, để bọn chúng lớn lên thành người.”

Hiên Viên Hoàng khẽ gật đầu, gọi: “Phương huynh đệ người lại đây.”

Phương Thất đi tới, quỳ ở trước giường, đưa tay vào trong chăn nắm lấy tay Hiên Viên Hoàng, lặng lẽ nhìn Hiên Viên Hoàng hỏi: “Cứu công có điều gì căn dặn?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Lão Ân mày chết rồi, không được đi tìm lão quái vật báo thù nữa, một chuồng của ta, y cũng chẳng khá hơn được, nhưng phải tìm được thi cốt của y, an táng cho tốt.”

Phương Thất gật đầu, trầm mặc không nói.

Hiên Viên Hoàng nói: “Du nha đầu, con cũng qua đây.”

Du Mộng Diệp nước mắt đầy mặt, phục bên người Hiên Viên Hoàng, nước mắt lặng lẽ không ngừng rơi xuống, Hiên Viên Hoàng cười nói: “Lão ăn mày không chiếu cố tốt được cho con, hãy để Phương Thất đưa con trở về Thái Hồ...”

Du Mộng Diệp nước mắt dào dạt, lớn tiếng nói: “Con không cần! Con không cần y đưa, con có chân của mình!”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Nha đầu ngốc! Con cho rằng y thực sự không thích con ư?”

Du Mộng Điệp chảy nước mắt đáp: “Đúng thế! Đúng thế! Con cũng hận thấu y! Không muốn nhìn thấy y nữa!”

Hiên Viên Hoảng cười khổ nói: “Nha đầu ngốc này, lúc đó nếu y không nói như vậy, không để con hận y, có phải con sẽ liều mạng với Bắc Hải Thần Quân hay không?”

Du Mộng Điệp nhú mày, giật mình nhìn Phương Thất, Phương Thất đột nhiên cúi đầu xuống. Du Mộng Điệp lại quay đầu nhìn Nam Cung Khiếu Không và Tử Yên, hai người đều cười khổ với nàng, gật đầu.

Trong thoáng chốc Du Mộng Điệp hiểu ra, nàng đột nhiên phát hiện, thì ra mình thực sự rất ngốc, người khác đều nhìn ra vấn đề, vậy mà nàng lại cứ chẳng nhìn ra!

Hiên Viên Hoảng cười thâm: “Hiện giờ con đã chấp nhận rồi?”

Du Mộng Điệp nức nở gật đầu.

Hiện giờ nàng mới hiểu ra dụng ý của Phương Thất, thì ra y vừa rồi làm mình tổn thương sâu sắc, lại bởi vì không muốn mình bị tổn thương.

Nàng đột nhiên nhận ra, thì ra Phương Thất quan tâm tới mình như thế, bảo bọc mình như thế! Nàng đột nhiên càng thêm cảm kích và yêu hận sâu sắc.

Hiên Viên Hoảng khẽ thở dài một hơi nói: “Chỉ có Tử Yên cô nương làm ta không yên tâm được...”

Tử Yên lặng lẽ đứng đằng xa, trầm mặc không nói.

Bắc Hải Vũ đã không tìm chế được bị thương trong lòng, đột nhiên chạy nhanh ra bên cửa, ngửa mặt lên trời gào lớn: “Ông trời ơi!”

Phương Thất và Nam Cung Khiếu Không lặng lẽ quay đầu lại nhìn y một cái, rồi lại lặng lẽ quay đầu lại nhìn Hiên Viên Hoảng.

Làm một vị bang chủ, làm đệ tử của Hiên Viên Hoảng, nhìn lão bang chủ một tay đề bạt bồi dưỡng mình qua đời, trong lòng y sao có thể không bị thương? Sự nghiêm túc, bình tĩnh ngày thường của y tựa hồ đã không tìm được bùng phát vào lúc này.

Phương Thất và Nam Cung Khiếu Không đương nhiên cũng có thể lý giải được sự bi thống và thê thảm của lòng y lúc này.

Bắc Hải Vũ bước chân nặng nề đi trở về trước giường, đứng ở phía sau Du Mộng Điệp và Phương Thất, lặng lẽ nhìn Hiên Viên Hoảng ở trên giường, mặt đầy bị thương.

Lan Ngọc im lặng đứng sau Nam Cung Khiếu Không, khẽ vỗ về bả vai của hắn, giống như đang an ủi hắn, đương nhiên nàng cũng biết bị thương trong lòng Nam Cung Khiếu Không.

Bắc Hải Vũ khe khẽ thở dài, nhìn Lan Ngọc một cái, đưa tay khẽ vỗ lên vai Du Mộng Điệp và Phương Thất. Giống như đang yên lặng an ủi, đột nhiên đảo cổ tay, hai tai hành động như điện, động thời điểm lên huyết thần đạo sau lưng Phương Thất và Du Mộng Điệp. Gần như cùng lúc đó, Lan Ngọc ở bên cạnh đột nhiên cũng hạ cổ tay xuống, điểm lên huyết chí dương, thần đạo của Nam Cung Khiếu Không.

Trong lúc bi thống, Phương Thất, Du Mộng Điệp, Nam Cung Khiếu Không nằm mơ cũng không ngờ rằng có người hạ thủ với mình, hơn nữa người hạ thủ lại là người mình tín nhiệm nhất.

Khi Nam Cung Khiếu Không nhìn thấy Bắc Hải Vũ động thủ, liền kinh hãi, hấn thế nào cũng không ngờ rằng, Lan Ngọc ôn nhu, quan tâm tới hắn như thế cũng đột nhiên hạ thủ ở sau lưng mình. Tức thì hắn trở mất há mồm không động đậy, trên mặt vẫn là một vẻ kinh hãi.

Phương Thất và Du Mộng Điệp một người quỳ trước giường, một người phục trên giường, đều không thể nhúc nhích nữa.

Thần đạo, thân trụ, chí dương, ba huyết đạo này đều trên sống lưng, bất kể là điểm vào huyết đạo nào, liền giống như phép định thân vậy, không ai có thể cử động được.

Bắc Hải Vũ cười, Lan Ngọc cũng cười.

Tử Yên lặng lặng đứng ở đằng sau, khẽ cắn môi, mặt không có chút biểu tình nào, nhưng trong con mắt lại lộ ra sự bi ai vô hạn!

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

129. Chương 129: Chân Tướng.

Mọi người vốn đều đang chìm đắm trong bi thương, ai có thể ngờ được biến cố lúc này.

Nhưng biến hóa này đã tới, hơn nữa không ngờ lại bất thành linh, không kịp phòng bị như thế!

Đột nhiên hết thấy giống như đều đã xảy ra biến hóa, biến hóa mà không ai ngờ được.

Đây có phải cũng là một loại bi ai sâu sắc?

Tử Yên lặng lặng đứng ở đó, im lặng không nói, có phải là nàng sớm đã nhìn quen âm mưu quỷ kế? Hay là nàng sớm đã dự liệu được điều này?

Hiên Viên Hoảng giật mình, ho hai tiếng thổ hổn hổn nói: “Người... người...”

Bắc Hải Vũ cười càng vui vẻ hơn, nói: “Lão bang chủ, người sớm đã nên chết rồi, vì sao người đến giờ mới chết? Người thực sự làm đệ tử đợi tới khổ mà!” Lời nói của y tựa hồ vẫn rất quan tâm, rất thành khẩn.

Hiên Viên Hoảng mặt thoáng qua một nụ cười khổ, thổ dốc nói: “Ta... ta chẳng phải sớm đã truyền vị trí bang chủ cho người rồi ư?”

Bắc Hải Vũ thổ dài, mỉm cười nói: “Đúng thế, đúng là người đã truyền vị trí bang chủ cho đệ tử rồi, vì đúng là đệ tử rất tài giỏi, nhưng một ngày người không chết, đệ tử có tài giỏi hơn, địa vị cũng không thể vượt qua người trong lòng đệ tử Cái Bang, vì điều này, đệ tử thực sự rất thống khổ, người có biết không?”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Nhưng ta sớm muộn cũng sẽ chết, cũng sớm đã không quản việc trong Cái Bang, tất cả đều do người làm chủ, không phải thế sao?”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Đúng thế, đúng là như vậy, nhưng đệ tử chỉ lãnh đạo một Cái Bang, suốt ngày dẫn một đám người ăn xin, người nói xem trong lòng đệ tử thấy thế nào?”

Hiên Viên Hoảng thổ dốc: “Người... người...”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Không sai, đệ tử cũng xuất thân ăn xin, nhưng đệ tử không muốn làm ăn xin cả đời, đệ tử muốn làm chuyện lớn hơn! Người đã hiểu chưa?”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Ta... ta không hiểu.”

Bắc Hải Vũ thổ dài nói: “Lão bang chủ đáng kính của ta, người chẳng lẽ hồ đồ rồi ư?”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Người... người rốt cuộc là muốn... làm cái gì?”

Bắc Hải Vũ cười, thản nhiên nói: “Kỳ thực cũng chẳng có gì, chỉ muốn làm chút việc lớn, tương lai phong vương phong hầu thôi, đó mới là chuyện đệ tử muốn làm.”

Hiên Viên Hoảng than: “Ta hiểu rồi, nếu như ta... ta... không chết... thì sẽ cản đường của người.”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Lão bang chủ anh minh! Xem ra lão nhân gia người vẫn chưa hồ đồ! Có điều xem ra lần này người phải chết thật rồi.”

Hiên Viên Hoảng hỏi: “Người... người chẳng lẽ... chẳng lẽ đã gia nhập Sở Anh Bô...”

Bắc Hải Vũ nói: “Đúng thế! Đệ tử sớm đã gia nhập rồi, cho nên mới sắp xếp để người tới đây. Nếu như chỉ vì làm bang chủ, thì để người sống cũng được, nhưng nếu như muốn làm thành đại sự...” Y cười cười, nói từng chữ: “Thì người nhất định phải chết!”

Hiên Viên Hoàng thất vọng không nói, hồi lâu mới thở hắt ra nói: “Ta thế nào.. thế nào cũng không ngờ được, thì ra nội gián luôn ở bên ta chính là người...”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Cho nên đệ tử mới thừa lúc người còn sống mà nói cho người, tránh để người chết không nhắm mắt, đệ tử làm vậy cũng là một phen hiếu tâm mà!”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Người... người đúng là quá có... hiểu rồi.” Ông khẽ ho mấy tiếng, thở dốc nói: “Như thế, người nói xem, Liễu Trần hòa thượng... có phải là người hạ thủ không?”

Bắc Hải Vũ cười hăng hắc: “Lão bang chủ người cuối cùng cũng nghĩ ra rồi, đáng tiếc đã muộn rồi.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nói: “Ta nghĩ không ra, bằng vào võ công của người, làm sao giết được Liễu Trần hòa thượng?”

Bắc Hải Vũ cười lạnh một hồi, nói: “Hiện giờ nói với người cũng chẳng sao, võ công của Liễu Trần hòa thượng đúng là thâm sâu khôn lường, sợ rằng lão bang chủ cũng chưa chắc là đối thủ của y.” Y nhìn Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Bất quá y lại có một nhược điểm trí mạng, chính nhược điểm này đã lấy mạng y!”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày, yếu ớt hỏi: “Nhược... nhược điểm gì?”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Đệ tử biết lão bang chủ sẽ hỏi, đệ tử hồi bẩm lão bang chủ, về võ công Liễu Trần hòa thượng ngay một nhược điểm cũng không có, nhưng về tính cách y lại có một nhược điểm, đó là y quá nhân từ!”

Hiên Viên Hoàng nhíu mày: “Nhân... nhân từ?”

Ánh mắt Bắc Hải Vũ nhìn về phương xa, giống như lại trở về cái đêm bí hiểm ngày hôm đó, nói: “Không sai, chính là nhân từ! Đêm đó đệ tử sau lưng từ xa chạy tới, Liễu Trần hòa thượng quay đầu lại nhìn đệ tử. Sở Anh Bồ liền thừa cơ đánh lên sau lưng y, nhưng y chẳng thèm quay đầu lại chỉ dùng hai ngón tay kẹp một kiếm sắc sảo của Sở Anh Bồ! Đệ tử tới bên cạnh y, rút kiếm ra muốn giết Sở Anh Bồ, ra tay mặc dù rất nhanh, nhưng bất quá là cho có vẻ thôi, Liễu Trần hòa thượng đột nhiên duỗi cánh tay còn lại ra như ánh chớp, thoáng cái đã nắm được cổ tay cầm kiếm của đệ tử.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Điều... điều này... thì làm sao...”

Bắc Hải Vũ cười ha hả: “Lão bang chủ chớ quên lúc này một cái tay khác của y còn kẹp kiếm của Sở Anh Bồ.”

Hiên Viên Hoàng thở gấp: “Ý... người nói là?”

Bắc Hải Vũ đắc ý nói: “Đúng thế, nhất kiếm đó khi đệ tử đâm về phía Sở Anh Bồ, sớm đã tính đúng y sẽ ra tay ngăn cản, cho nên khi đệ tử đâm Sở Anh Bồ một kiếm, thì đao ở tay trái liền đâm vào tim y!”

Hiên Viên Hoàng cười thầm, thở dài nói: “Ta đã hiểu rồi, xem ra... nhân từ đúng là một nhược điểm...”

Bắc Hải Vũ đột nhiên cắn răng nói: “Không sai chút nào, cho dù dưới tình huống nào, y muốn giết hai người đệ tử đều dễ như trở bàn tay! Nhất đao kia của đệ tử đã đâm sâu vào trong tim y, nhưng y chỉ nhẹ hất một cái, thanh trường kiếm làm bằng cương thiết của Sở Anh Bồ đã tan thành từng mảnh, y cũng chỉ khe khẽ nắm cổ tay đệ tử một cái, lúc đó sức lực toàn thân đệ tử liền biến mất hết. Đáng tiếc y đột nhiên thở dài buông tay ra, cho nên đệ tử hôm nay mới có thể tiễn lão nhân gia về tây thiên.”

Hiên Viên Hoàng mặt thoáng qua một nụ cười khổ, thở gấp nói: “Xem ra... xem ra sau này ngàn vạn lần... không được nhân từ, nếu không chính là... tàn nhẫn đối với bản thân.”

Bắc Hải Vũ mỉm cười: “Sáng nghe đạo tịch chết cũng thỏa, lão bang chủ trước khi chết hiểu ra được đạo lý này, cũng không cần tiếc nuối nữa rồi.”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Đúng... đúng là không có gì tiếc nuối. Nhưng... nhưng...”

Bắc Hải Vũ hỏi: “Nhưng cái gì?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Nhưng... nhưng cái tổ chức người gia nhập ... hiện giờ đã khơi lên nội loạn... ngay cả Sở Anh Bồ cũng chết rồi... người... người còn có kết quả tốt được sao?”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Hả? Sở Anh Bố chết rồi? Là ai giết?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đạm Thai .. Đạm Thai Thiên Khánh...”

Bắc Hải Vũ cười ha hả, y cười cực kỳ thoải mái, cực kỳ vui vẻ.

Có thể lừa được Hiên Viên Hoàng, há chẳng phải là một chuyện làm người ta vui sướng hay sao? Ít nhất đối với Bắc Hải Vũ mà nói, đã đủ cho y vui mừng một trận rồi. Vấn đề này không cần giải thích, Hiên Viên Hoàng cũng không cần y giải thích, bởi vì ông ta đã nhìn thấy Sở Anh Bố mỉm cười đi vào.

Sở Anh Bố nếu như có thể cười mà đi vào, thì đương nhiên không hề chết, cái vấn đề này đơn giản giống như một cộng một bằng hai vậy.

Mỉm cười đi sau Sở Anh Bố, chính là Đạm Thai Thiên Khánh, y cười cũng rất khoan khoái.

Cùng đi vào còn có một người trung niên áo trắng, mắt to râu rậm, mũi cao thẳng tắp, trên lưng vác một ống tên, bên trong cắm đầy mũi tên, khoác cung cứng để chéo trước ngực, hông mang một thanh loan đao, trên mặt một chút tình cảm cũng không có.

Sở Anh Bố mỉm cười đi tới bên giường, nhú mào nói: “Ái dà, lão tiền bối, hôm nay sao đột nhiên người lại thành thế này? Người cảm thấy còn khỏe không?”

Hiên Viên Hoàng cười khổ ho mấy tiếng nói: “Ta... còn khỏe.”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Lão tiền bối, văn bối thật không phải với người. Xin người cứ yên tâm đi, văn bối nhất định chọn cho ngài một nơi phong thủy tốt.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ: “Đa tạ... đa tạ thể chất... người... người đúng là đứa bé ngoan.”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Nên mà! Nên mà! Lão tiền bối không cần khách khí!”

Hiên Viên Hoàng thở hắt ra: “Người đúng là rất giỏi! Lần này... lần này ngay cả lão ăn mào... cũng bị lừa rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh mỉm cười nói: “Đa tạ lão tiền bối khen ngợi, văn bối nhất định tiếp tục phát huy, lần sau nếu như có chuyện như vậy nữa, nhất định sẽ nghĩ ra cách càng tốt hơn.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Cái.. cái cách này đã đủ hay rồi, ta chỉ không hiểu... chủ ý hay như vậy... người làm sao nghĩ ra được?”

Đạm Thai Thiên Khánh cười lớn: “Đều dựa vào nỗ lực học tập, cần cù học tập!” Y tới gần Hiên Viên Hoàng, mỉm cười nói: “Nói thật ra thì văn bối cũng cảm thấy cách này rất được!”

Hiên Viên Hoàng cười khổ, ho mấy tiếng tiếng nói: “Đúng là rất được, Sở... Sở Anh Bố, các... các... các người làm như vậy, chính... chính là vì tá đao sát nhân?”

Sở Anh Bố mỉm cười nói: “Đương nhiên, vị sự phụ tôn kính của văn bối tìm văn bối khắp nơi, làm văn bối trốn đông nấp tây lòng lo nơm nớp, để hai người đấu với nhau, há chẳng phải biện pháp nhất tiễn song điêu, lưỡng toàn kỳ mỹ hay sao?”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nói: “Đúng thế... đúng thế, lần này ta và... và lão quái vật đều mắc lừa người rồi, nhưng... nhưng kẻ giả trang người chết... là ai? Sao y lại... cam tâm tình nguyện chết như thế?”

Sở Anh Bố thở dài, dường như cảm thấy rất nuối tiếc, nói: “Ta vốn cho rằng tiền bối rất thông minh, thì ra tiền bối lại thật ngốc.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ, nhìn Sở Anh Bố.

Sở Anh Bố đáp: “Kẻ đó bất quá là một tên vô danh tiểu tốt, có điều kiếm pháp không tệ, văn bối chỉ bảo y đóng giả thành bộ dạng của văn bối, cùng với Đạm Thai huynh đối phó với Phương Thất. Điều này chắc chắn sẽ tạo thành một loại uy hiếp về tâm lý với Phương Thất. Văn bối đương nhiên không ngốc nói cho y kẻ sách này, y đương nhiên càng không biết bản thân sẽ bị người của mình giết chết. Lão tiền bối, đạo lý đơn giản như vậy mà người cũng không nghĩ ra, làm văn bối rất thất vọng.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nói: “Ta.. ta hiểu rồi, đợi... đợi khi Phương Thất trở lại, thi thể giả trang người lại không thấy nữa, người... là người sợ... sợ Phương Thất nhìn ra... là... là dịch dung?”

Sở Anh Bố vui mừng nói: “Lão tiên bối đột nhiên hình như lại thông minh rồi? Đúng thế, đầu tiên là sợ bị nhìn ra dịch dung, thứ đến là vì bồi thêm một dao trên ngực y, đem vết kiếm đổi thành vết dao.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ nói: “Ngày hôm qua lão quái vật... lúc nhìn thi thể người, người... người không sợ lão nhìn ra.”

Sở Anh Bố mỉm cười đáp: “Vấn đề này văn bối cũng nghĩ tới rồi, bất quá văn bối không lo.”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Vì... vì sao?”

Sở Anh Bố cười nói: “Lần đầu tiên văn bối muốn để sư phụ giết Phương Thất, kết quả bị lão ăn mày người ngăn cản, văn bối chỉ đành dùng kế kim thiền thoát xác, lão nhân gia tìm kiếm khắp nơi không thấy văn bối, đang lúc cơn giận bốc lên đầu, sau này khó khăn lắm văn bối mới an bài cho sư phụ một cái phần mộ rất được, ai ngờ việc sắp thành lại hỏng, lại bị lão ăn mày người phá hỏng. Với tích cách của lão nhân gia người, đương nhiên hẳn đoán ra là phần mộ mà văn bối chuẩn bị cho người. Tiên bối nghĩ xem dưới tình huống đó, sư phụ còn có thể nhìn thẳng vào văn bối không?”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Đúng là sẽ không, người nghĩ rất chu đáo.”

Sở Anh Bố mỉm cười: “Văn bối chẳng những nghĩ rất chu đáo, mà còn làm rất chu đáo, cho dù sư phụ nhìn thẳng vào văn bối, nếu không hết sức chú ý người cũng sẽ không nhìn ra. Tiên bối có tin không?”

Hiên Viên Hoàng ho khẽ mấy tiếng, cười khổ nói: “Ta tin, có thuật dịch dung của .. Đào Hoa Tiên Tử Lan Ngọc, người có thể nhìn ra sợ không nhiều, càng không cần nói tới Triệu Mãnh.”

Sở Anh Bố than: “Lão tiên bối quả không then là anh hùng một thời, trước khi chết đột nhiên lại hiểu ra rồi.”

Hiên Viên Hoàng cười khổ không nói.

Nam Cung Khiếu Không vẫn loại tư thế cố định đó, mặt đầy kinh ngạc và bi thương, đột nhiên hỏi: “Lan Ngọc, vì sao nàng lại làm như vậy?”

Lan Ngọc Không điểm á huyết của hắc, Bắc Hải Vũ cũng không điểm á huyết của Du Mộng Điệp và Phương Thất, chỉ làm bọn họ không động đậy là đủ rồi. Nhưng bọn họ vẫn không hề lên tiếng, vì sao? Có phải là vì trong lòng đã quá bi ai làm bọn họ không nói lên lời?

Lan Ngọc cười lạnh: “Ta vì sao không thể làm thế?”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Trước đây ta không phải với nàng, nhưng hiện giờ ta đã coi như bồi thường cho nàng rồi, chẳng lẽ nàng không nhìn ra?”

Lan Ngọc cười lạnh nói: “Bồi thường? Người bồi thường được ư? Mười lăm năm thanh xuân, mười lăm năm tuế nguyệt của ta, người lấy gì mà bồi thường?”

Nam Cung Khiếu Không đột nhiên không nói, đột nhiên hắc hắc ra, mình đúng là bồi thường không nổi.”

Lan Ngọc cười lạnh, chậm rãi nói: “Kỳ thực ta đã cho người một cơ hội, đáng tiếc người không nắm được.

Nam Cung Khiếu Không buồn bã hồi lâu, hỏi: “Cơ hội gì?”

Lan Ngọc cười lạnh nói: “Người còn nhớ không, lần đầu tiên gặp mặt ở nơi này, khi người sắp đi ta đã nói gì với người?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài: “Nhớ, nàng nói nếu ta đi thì đừng có hối hận.”

Lan Ngọc cười lạnh nói: “Trí nhớ của người quả nhiên không tệ, không sai chút nào. Đáng tiếc hiện giờ mới hiểu ra ý tứ của câu nói đó thì tựa hồ đã hơi muộn rồi.”

Nam Cung Khiếu Không nói: “Đêm đó ta không đi thì sao?”

Lan Ngọc đáp: “Người nếu không đi, ta đã định cứu người rồi cùng rời khỏi nơi này, cho dù làm nha hoàn cho người ta cũng chấp nhận!” Nàng nhìn Nam Cung Khiếu Không, đột nhiên rít lên: “Nhưng người lại đi! Giống như mười lăm năm trước, vứt bỏ ta lại một mình!”

Nam Cung Khiếu Không khẽ thở dài, nói: “Ta đi, là bởi vì không muốn lại làm tổn thương tới nàng...”

Lan Ngọc cười lạnh, rít lên: “Tổn thương? Người có hiểu tổn thương là gì không? Người có biết một nữ nhân cần gì không? Mười lăm năm rồi, không ngờ một đêm người cũng không chịu ở lại, người có biết mười lăm năm này ta sống thế nào không? Người có biết mười lăm năm này ta thống khổ bao nhiêu không? Mười lăm năm tuế nguyệt, người bồi thường được không?”

Nam Cung Khiếu Không thở dài sườn sượt, im lặng không nói.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

130. Chương 130: Bất Ngờ Ngoài Dự Liệu.

Hắn không bồi thường nổi, mười lăm năm thanh xuân tuế nguyệt của một con người, nhất là mười lăm năm thanh xuân của một nữ nhân, bất kỳ ai cũng không bồi thường nổi.

Nam Cung Khiếu Không im lặng không nói, hắn đã nhận mệnh rồi.

Bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy, mình nợ nàng thực sự quá nhiều, cho dù nàng đối đãi với mình như thế nào đều là lẽ tất nhiên. Hắn không hận nàng.

Tất cả sự tình hiện giờ đột nhiên đều đã sáng tỏ, giống như mây đen trên trời đã tan hết, tất cả những câu đố đều đã được giải.

Tiểu Hồ Tử và Liễu Thanh Thanh im lặng đứng ở trước giường, phần nộ nhìn trừng trừng Sở Anh Bố, Đạm Thai Thiên Khánh và người áo trắng, đây chính là nguyên hung giết hại cha mẹ của bọn chúng, nhưng chúng hiện giờ không thể làm gì, trừ phần nộ ra bọn chúng không thể làm gì khác.

Bọn chúng cũng phần hận Lan Ngọc, trong mắt bọn chúng nữ nhân đẹp như hoa đào này lại độc như rắn rết, sự quan tâm mấy ngày qua với chúng thì ra toàn bộ đều là giả! Cho dù bọn chúng còn chưa hiểu ái tình, không hiểu tình cảm giữa Lan Ngọc và Nam Cung Khiếu Không, nhưng bọn chúng hận Lan Ngọc, hận nữ nhân lừa gạt cứu cứu, cũng lừa gạt bọn chúng.

Nhưng bọn chúng phần nộ thì có tác dụng gì? Có ai sợ sự phần nộ của bọn chúng? Sở Anh Bố chẳng để ý, Đạm Thai Thiên Khánh cũng không để ý, Lan Ngọc càng không để ý, trong mắt Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh, hiện giờ muốn giết hai đứa bé này, quả thực dễ dàng như dẫm chết một con kiến vậy.

Phần nộ không giết được người, ánh mắt phần nộ cũng không giết được người.

Người áo trắng từ lúc vào cửa tới giờ, vẫn luôn đứng im lặng tại chỗ, giống như bản thân không tồn tại vậy, trên mặt không có chút tình cảm nào.

Nhưng bất kể là ai cũng đoán ra được, ý chính là ‘Xuyên Vân Thần Tiễn’ Bạch Thắng Thiên được xưng là đại mạc đệ nhất cao thủ.

Một nhân vật đại danh鼎鼎, độc lai độc vãng, hành tung phiêu hốt bất định, y không ngờ cũng tham gia vào tổ chức này? Y vẫn luôn không lộ tình cảm, trong lòng đang nghĩ gì?

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài, ho mấy tiếng, thở dốc nói: “Các người... các người rất cuộc... rất cuộc muốn làm gì chúng ta?”

Sở Anh Bố cười nói: “Tiền bối đương nhiên đã chết chắc rồi, bọn văn bối cũng không giết người, bất quá sau khi người chết, bọn văn bối đã thay người chuẩn bị một cái quan tài mỏng, kéo đi mai táng, cái này người không cần lo.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đa tạ rồi, vậy bọn chúng thì sao?”

Ý ông ta là Phương Thất, Du Mộng Điệp, Nam Cung Khiếu Không, Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Từ. Sở Anh Bố đương nhiên cũng hiểu ý ông.

Sở Anh Bố cười, đột nhiên lạnh lùng nói: “Điều này tiền bối cũng yên tâm đi, người nhất định biết rằng Phương Ngọc Thành bọn văn bối xử lý thế nào!”

Hiên Viên Hoàng nói: “Người muốn thế nào?”

Sở Anh Bố cười lạnh: “Phương Thất giết muội muội của văn bối, văn bối sẽ xử lý y giống như Phương Ngọc Thành, nhưng lần này văn bối đảm bảo nhất định sẽ không có ai đưa y trở về.”

Hiên Viên Hoàng hỏi: “Nam Cung Khiếu Không thì sao?”

Sở Anh Bố mỉm cười: “Chuyện này thì giao cho Lan Ngọc, bất quá văn bối nghĩ nàng nhất định hi vọng Nam Cung Trang Chủ giống như Phương Thất, như vậy bày ra trên phố mới tương xứng một chút, Đào Hoa Tiên Tử ý thế nào?”

Lan Ngọc cắn chặt răng, không nói một lời.

Sở Anh Bố mỉm cười nói: “Ta nghĩ tiền bối quan tâm nhất vẫn là Du tiểu thư, bất quá người không cần lo lắng điều này, văn bối đảm bảo nhất định đối đãi tốt với cô ấy, hơn nữa sẽ không đụng tới một sợi tóc của cô ấy.”

Hiên Viên Hoàng thở hổn hển: “Người muốn dùng... nó để uy hiếp... uy hiếp Du lão đầu?”

Sở Anh Bố thở dài nói: “Lão tiền bối rồi cuộc vẫn là lão tiền bối, xem ra còn chưa hồ đồ chút nào.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta có thể cầu xin người một chuyện cuối cùng không?”

Sở Anh Bố mỉm cười: “Người nói đi.”

Hiên Viên Hoàng ho mấy tiếng nói: “Lão ăn mày chết rồi, người... người có thể... kéo đi nuôi chó, nhưng ta... ta hi vọng người bỏ qua cho hai đứa bé tội nghiệp.”

Sở Anh Bố nhìn Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ tử một cái, mỉm cười nói: “Văn bối thấy Liễu Thanh Thanh lớn rồi, vừa vặn Ý Thúy lâu đang thiếu người, văn bối có thể tha cho nó, để nó tới đó tiếp khách. Còn về con thỏ nhép kia, nhất định phải trừ cỏ tận gốc, bất quá người yên tâm, văn bối có thể cho nó chết thống khoái một chút.”

Hiên Viên Hoàng khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Người nhất định phải làm như thế?”

Sở Anh Bố cười lạnh nói: “Người thấy thế nào?”

Hiên Viên Hoàng ho hắng, gọi: “Bắc Hải Vũ.”

Bắc Hải Vũ cười nói: “Có đệ tử.” Thái độ của y nhìn vẫn cung kính như thế, nhưng trên mặt lại hiển nhiên mang theo vẻ trào phúng khó diễn tả.

Hiên Viên Hoàng thở dốc: “Nể... nể tình.. sư đồ của chúng ta, người... người có thể giúp ta... tha cho hai đứa bé này?”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Lão bang chủ, lần này thứ cho đệ tử không thể tuân lệnh, tên nhóc này không giết không được, người cứ yên tâm mà đi đi.”

Hiên Viên Hoàng khẽ gật đầu, thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Được rồi!”

Bắc Hải Vũ mỉm cười nói: “Lão bang chủ còn có gì căn dặn không?”

Hiên Viên Hoàng lạnh lùng nói: “Hết rồi.”

Bắc Hải vũ gật đầu, nhìn Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh, ba người mỉm cười nhìn nhau một cái, rồi gật đầu. Bắc Hải Vũ cười nói với Hiên Viên Hoàng: “Vậy lão nhân gia người đừng chết trước, giờ đệ tử xử lý Phương Thất trước, người xem một chút.”

Hiên Viên Hoảng cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Bắc Hải Vũ thở dài, chụp lấy đầu vai Phương Thất, y chuẩn bị bóp nát xương tỳ bà của Phương Thất.

Y không hề vội, mỉm cười nhìn Hiên Viên Hoảng, một tay chậm chậm túm lấy vai Phương Thất. Y cũng muốn hưởng thụ cái quá trình này... cái quá trình bóp nát xương tỳ bà của Phương Thất, làm Hiên Viên Hoảng đau đớn.

Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh cũng mỉm cười nhìn, lúc này bọn chúng đều biến thành một loại người, loại ngoài bắt được con mồi, bắt đầu chậm rãi hưởng thụ.

Tay Bắc Hải Vũ đã tới đầu vai Phương Thất, y mỉm cười nhìn Hiên Viên Hoảng, chỉ cần tay y chộp xuống dưới, xương tỳ bà của Phương Thất lập tức nát vụn, cho dù không giết Phương Thất, thì Phương Thất cũng không còn cách nào sử dụng đao xuất thần nhập quỷ nữa.

Bắc Hải Vũ mỉm cười, quả ngọt thắng lợi cuối cùng mình cũng được thưởng thức trước rồi. Phương Thất không hề nhúc nhích, không lên tiếng, cũng không nói gì. Y đang suy nghĩ gì? Hoặc là đang đợi gì?

Tay Bắc Hải Vũ cuối cùng nhẹ nhàng dừng ở đầu vai Phương Thất, nhưng đột nhiên hấn sừng ra, đầu vai Phương Thất đã chụp được trong tay đột nhiên không còn nữa.

Bắc Hải Vũ cả kinh, ánh mắt của y từ trên mặt Hiên Viên Hoảng đã vội chuyển sang Phương Thất, lúc này bụng hắn đột nhiên thấy đau kịch liệt, trong chớp mắt Phương Thất đã giật khuỷu tay cực mạnh lên bụng y, Bắc Hải Vũ đau tới gập người lại, không kịp kêu một tiếng đã bị đá văng ra, xô mạnh lên tường rồi xúi theo tường ngã phịch xuống đất, hơn nửa ngày cũng không gượng dậy nổi.

Thà ăn một quyền, còn hơn ném một cú khuỷ! Sức mạnh ở khuỷu tay lớn hơn nắm đấm rất nhiều, huống chi cú giật khuỷu này của Phương Thất đã dùng toàn lực, mà Bắc Hải Vũ lại không chút đề phòng.

Xem ra một người ở bất kỳ lúc nào, đều không nên quá đắc ý quên hết tất cả. Bởi vì thường khi lúc quá đắc ý thì sẽ quên hết tất cả.

Phương Thất một chiêu đắc thủ, còn chưa đợi người khác phản ứng lại đã thuận thế đánh vào Lan Ngọc đứng ở đằng sau Nam Cung Khiếu Không. Lan Ngọc trong lúc kinh ngạc không tránh được, bị Phương Thất đấm một phát vào sống mũi, tức thì hoa đào nở đầy mặt, người cũng bay văng đi.

Thân hình như ánh chớp, Phương Thất đã đứng vững vàng trước mặt Liễu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Từ, vận chỉ như gió, giải huyết đạo cho Nam Cung Khiếu Không, mỉm cười nhìn Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh.

Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh tức thì chết lặng sững sờ nhìn Phương Thất, còn chưa phản ứng lại thì một chuyện càng làm bọn chúng kinh hãi hơn đã xảy ra.

Hiên Viên Hoảng buông một tiếng thở dài, chậm chậm ngồi dậy trên giường, đưa tay vỗ giải huyết đạo Du Mộng Diệp, lau máu tươi ở khóe miệng, mỉm cười nhìn bọn chúng.

Sở Anh Bố kinh hãi nhìn Hiên Viên Hoảng, nếu như vừa rồi nói Phương Thất làm cho bọn chúng giật mình, thì lần này Hiên Viên Hoảng làm bọn chúng hoàn toàn kinh sợ! Y đột nhiên hiểu không ra, rốt cuộc chuyện là như thế nào?

Đạm Thai Thiên Khánh cũng hoàn toàn chết sững, bất kể là ai từ nụ cười và ánh mắt của Hiên Viên Hoảng đều nhìn ra được, vừa rồi Hiên Viên Hoảng không ngừng ho hắng thở dốc nói chuyện và ông ta là hai người hoàn toàn khác nhau. Chẳng lẽ thương thế của ông lại là giả vờ? Chẳng lẽ võ công của ông cao như vậy, võ một chiêu cho Bắc Hải Thần Quân thổ huyết mà bản thân lại không sao cả?

Điều này làm sao có thể?

Đạm Thai Thiên Khánh hoàn toàn hồ đồ rồi.

Nhưng bất kể ai trong bọn chúng cũng hiểu, mãnh hổ vốn đã rơi vào bẫy của bọn chúng, kỳ thực đang đợi cho mình tới, hơn nữa bọn chúng tự cho rằng cái bẫy sâu khôn lường, con mãnh hổ cũng lắm coi như hổ nhỏ chỉ khẽ nhảy một cái là ra thôi.

Mảnh hổ sớ dĩ nằm trong hổ, chính là bởi vì đợi kẻ cho rằng mình là thợ săn tới.

Tim Sở Anh Bó và Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên trầm xuống, trầm tới đáy cốc. Bọn chúng chậm rãi lùi về phía sau

Vốn cho rằng nắm chắc phần thắng trong tay, đột nhiên tình thế lại biến đổi nghiêng trời lệch đất, một sự biến đổi bọn chúng không sao dự liệu được.

Tam thập lục kế tẩu vi thượng sách, bọn chúng đã chuẩn bị chạy.

Hiên Viên Hoảng đột nhiên cười khà khà nói: “Chuẩn bị đi ư?”

Sở Anh Bó đột nhiên đứng lại, biến sắc mặt, trong mắt bỗng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Không ngồi thêm một lúc ư? Có uống vài chén không?”

Mồ hôi lạnh trên trán Sở Anh Bó đã rơi xuống, lạnh lùng nhìn Hiên Viên Hoảng, không nói không rằng.

Hiên Viên Hoảng thở dài, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ ngươi cũng không muốn hỏi xem, vì sao giờ ta còn đứng lên được ư?”

Ông ta không hề nói mình làm sao biết được âm mưu của bọn chúng, mà lại hỏi một vấn đề nhìn như kỳ quái như vậy.

Sở Anh Bó đương nhiên muốn biết vì sao Hiên Viên Hoảng còn có thể ngồi lên được, y càng muốn biết vì sao Hiên Viên Hoảng có thể phát hiện ra âm mưu của mình.

Nhưng hiện giờ tất cả đều đã không phải là quan trọng nữa, quan trọng chỉ có hai chữ: bỏ chạy!

Hiên Viên Hoảng cười nhạt: “Các ngươi cứ yên tâm đi, lão ăn mày tuyệt đối sẽ không động tới một cọng tóc của các ngươi đâu. Cho nên nếu các ngươi tới rồi, không ngại thì cứ ở thêm một lát.”

Sở Anh Bó và Đạm Thai Thiên Khánh thầm thở phào, bởi vì bọn chúng biết, cũng tin tưởng lời Hiên Viên Hoảng nói ra là tuyệt đối giữ lời. Nếu Hiên Viên Hoảng chấp nhận sẽ không làm tổn thương tới bọn chúng, người khác cũng hẳn sẽ không động thủ.

Sở Anh Bó, Đạm Thai Thiên Khánh, Bạch Thắng Thiên tuyệt đối đều là cao thủ hạng nhất, cho dù động thủ với Phương Thất, Nam Cung Khiếu Không thêm vào Du Mộng Điệp, cũng chưa chắc là đối thủ của ba bọn chúng.

Về phần Bắc Hải vũ, nguyên là người của Cái Bang, nếu như Hiên Viên Hoảng muốn xử lý y, không ai dám nói ra một chữ không. Huống chi hiện giờ đại nạn lâm đầu, ai còn để ý tới Bắc Hải Vũ.

Sở Anh Bó tức thì yên tâm hơn nhiều, y đột nhiên cười nói: “Lão tiền bối có gì chỉ dạy?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão ăn mày nào dám dạy bảo ngươi! Chỉ là tùy tiện tán gẫu mà thôi!”

Sở Anh Bó nói: “Ồ? Lão tiền bối muốn nói gì?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão ăn mày có điều nghĩ không ra, sao ngươi lại dám khi sư diệt tổ?”

Sở Anh Bó biến sắc, mỉm cười nói: “Kỳ thực cũng không có gì, văn bối muốn làm chút sự nghiệp, bất kể là ai cản đường văn bối, thì văn bối đều phải diệt trừ kẻ đó.”

Hiên Viên Hoảng than: “Nhưng y là sư phụ của ngươi, một tay nuôi nấng huynh muội các ngươi lớn lên thành người, chẳng lẽ ngươi một chút tình nghĩa sư đồ cũng không có?”

Sở Anh Bó lạnh lùng nói: “Văn bối dù sao cũng chuẩn bị cho sư phụ một phần mộ không tẻ, hơn nữa còn mang cho sư phụ một kẻ bồi táng, đáng tiếc sư phụ lại chạy ra mất, giờ thì văn bối bất chấp.”

Hiên Viên Hoảng nhún mày, thở dài nói: “Lão ăn mày thật sự nhìn không ra, rốt cuộc ngươi là cầm thú hay là người?”

Sở Anh Bó lạnh lùng nói: “Kẻ thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, ai cản đường văn bối, thì người đó phải chết!”

Hiên Viên Hoàng thở dài một hơi, nhìn Sở Anh Bố chăm chăm, chậm rãi nói: “Ta thực sự nghĩ không ra, rốt cuộc vì sao tới bây giờ người còn dám ngông cuồng như vậy?”

Sở Anh Bố cười lạnh: “Vãn bối vì sao không thể ngông cuồng?”

Hiên Viên Hoàng nhú mày: “Người bằng cái gì mà ngông cuồng?”

Sở Anh Bố cười, nhìn Hiên Viên Hoàng hồi lâu mới nói: “Lão tiên bối muốn biết ư?”

Hiên Viên Hoàng cười khở nói: “Rất muốn!”

Sở Anh Bố gật đầu nói: “Được, người đã đồng ý hôm nay sẽ không làm tổn thương tới vãn bối, thả cho vãn bối đi, có phải không?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu đáp: “Đúng thế, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản người.”

Sở Anh Bố nói: “Nói phải giữ lời?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Chấn chấn giữ lời! Chẳng những lão ăn mày, mà trong phòng này cũng không ai cản người.”

Sở Anh Bố mỉm cười nói: “Được! Vậy vãn bối nói cho người!” Y chăm chăm nhìn mọi người trong phòng một lượt, giống như hoàng đế đang kiểm duyệt quân đội của mình vậy, trong mắt còn phát ra sắc thái uy nghiêm, hắng giọng một cái rồi mới chăm chăm nói: “Các người nghe cho ta đây, ta đã ta đã mượn từ các nước ở Tây Vực hai mươi vạn đại quân, trước tiên đã có một vạn binh mã Quy Tư, Đột Quyết bí mật tiếp cận Gia Dục Quan, ta đã phái ra ba mươi cao thủ bí mật đột nhập vào Gia Dục Quan, nội ứng ngoại hợp, đêm nay đốt lửa làm tín hiệu, sẽ đồng loạt tấn công Gia Dục Quan, quân đội phía sau sẽ lần lượt đi tới, xua quân đông tiến, vài hôm nữa có thể đuổi hươu Trung Nguyên, quét sạch bốn phương, bình định thiên hạ!”

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

131. Chương 131: Cái Chết Của Sở Anh Bố.

Hiên Viên Hoàng nhìn Sở Anh Bố, cười khở nói: “Ta thực sự không hiểu, rốt cuộc là ai cho người tự tin lớn như thế?”

Sở Anh Bố cười nhạt, hừ lạnh một cái nói: “Lão ăn mày, chỉ cần người không làm khó ta, sau này đợi ta đại công cáo thành, nói không chừng còn cho người chút chức tước, người không muốn làm quan, thì ta cho người chút vàng bạc, để cho người an hưởng tuổi già, người thấy thế nào?”

Hiên Viên Hoàng không khỏi cười khở, cười hồi lâu không nói lên lời.

Sở Anh Bố lạnh lùng nói: “Buồn cười lắm à?”

Hiên Viên Hoàng cười khở: “Ta thấy người hoàn toàn điên rồi.”

Sở Anh Bố trừng mắt nhìn Hiên Viên Hoàng, cười lạnh nói: “Chim yến sao hiểu được chí chim hồng!”

Hiên Viên Hoàng thở dài: “Hải tử! Lầm đường hãy quay lại đi!”

Sở Anh Bố ngửa mặt cười lạnh một trận, khe khẽ lắc đầu, y đã khinh thường chẳng thèm cùng Hiên Viên Hoàng nói tiếp nữa, nói: “Người còn gì để nói nữa không? Nếu như không, thì ta còn có chuyện phải làm.”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu cười khở: “Người cho rằng hôm nay còn có thể đi khỏi căn nhà này?”

Sở Anh Bố biến sắc nói: “Người... người nói sẽ không cản ta mà?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta đương nhiên sẽ không cản người?”

Sở Anh Bố cười lạnh: “Chẳng lẽ là Phương Thất? Y càng không dám, nếu như y dám nhúc nhích, ta sẽ cho y hối hận cả một đời!”

Hiên Viên Hoảng nói: “Ồ? Vì sao vậy?”

Sở Anh Bố cười lạnh.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Chẳng lẽ vì Trường Giang Tứ Giao?”

Sở Anh Bố sững người, nói: “Người... làm sao người biết?”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Người cho rằng chút mảnh lời của người, mà lão ăn mày lại không phòng bị”

Sở Anh Bố nhú mày, y đã ý thức được sự tình có chút không ổn rồi.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Lão ăn mày nói rõ cho người biết, Trường Giang Tứ Giao người phái tới Thần Long sơn trang, hiện giờ sớm đã biến thành bốn con thường luồng chết rồi.”

Sở Anh Bố giật mình: “Làm sao người biết được?”

Hiên Viên Hoảng lạnh nhạt nói: “Người không chú ý gần đây không thấy La Nhất Dao nữa sao?”

Sở Anh Bố nhú mày nói: “Bằng vào y ư?”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, mỉm cười nói: “Sợ rằng người không biết, La Nhất Dao mặc dù mất đi một tay, nhưng y lại là một thiên tài luyện võ, hơn nữa lại chịu khổ luyện, Phương Ngọc Thành lúc ở đây đã chỉ điểm đao pháp cho y.” Ông ta nhìn Sở Anh Bố chầm chậm nói: “Ta có thể đảm bảo hiện giờ đao pháp tay trái của La Nhất Dao đã nhanh không phân cao thấp với kiếm pháp của người, người có tin không?”

Lòng Sở Anh Bố đột nhiên trầm xuống.

Hiên Viên Hoảng nếu như nói võ công của ai cao bao nhiêu, y nhất định sẽ tin.

Sở Anh Bố trầm mặc hồi lâu, nói: “Sao người biết ta sẽ phải người tới Thần Long Sơn Trang?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Ta không biết, ta chỉ đoán người có thể làm thế, cho nên lão ăn mày mới để La Nhất Dao trà trộn vào đội lạc đà, theo bọn họ xuất thành sau đó mau chóng chạy tới Thần Long Sơn Trang, sáng nay lão ăn mày nhận được bồ câu đưa thư, La Nhất Dao quả nhiên không phụ sự ủy thác, đao chém Trường Giang Tứ Giao.” Ông ta cười nói: “Đây cũng là cơ hội để y báo đáp Phương Ngọc Thành.”

Phương Thất cảm kích nhìn Hiên Viên Hoảng, y không ngờ rằng Hiên Viên Hoảng lại có thể suy nghĩ chu đáo như thế. Nếu như không phải để La Nhất Dao tới, sợ rằng già trẻ của Thần Long Sơn Trang... hậu quả không dám nghĩ tới nữa.

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Cho nên người cũng không cần lấy nó uy hiếp Phương Thất, đương nhiên lão ăn mày đã nói rồi, Phương Thất cũng tuyệt đối sẽ không cần người.”

Sở Anh Bố thở phào, y yên tâm trở lại, đột nhiên lại nhú mày, Nếu không ai ngăn cản mình, thì vì sao Hiên Viên Hoảng lại nói mình không đi khỏi chỗ này được?

Sở Anh Bố nói: “Vậy còn ai có thể ngăn cản ta?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười không nói.

Đột nhiên sau lưng có một giọng nói: “Ta!”

Người lên tiếng không ngờ lại là Bạch Thắng Thiên từ lúc vào phòng ngay một lời cũng không nói.

Không ai ngờ rằng, y lại có thể đột ngột phát ra một từ làm tất cả mọi người phải kinh ngạc như thế, nếu như không phải là y lên tiếng, người ta còn thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của hắn.

Nhưng câu này đúng là do y nói ra, âm thanh tuy không lớn, nhưng mỗi người đều có thể nghe được rõ ràng.

Nhưng Hiên Viên Hoảng lại vẫn mỉm cười, tựa hồ không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Sở Anh Bố giật mình xoay người lại, kinh ngạc nhìn Bạch Thắng Thiên, nhìn y từ trên xuống dưới mấy lượt, không khỏi cười khùng khục: “Người... người... người điên à?” Y nói liền ba chữ người, y thực sự cho rằng người này điên rồi.

Bạch Thắng Thiên mỉm cười nói: “Ta không điên, nhưng người đúng là điên rồi!”

Sở Anh Bố đã nhìn ra, Bạch Thắng Thiên tuyệt đối không đùa với mình, y nhíu mày nói: “Vì sao?”

Bạch Thắng Thiên đưa tay vào trong lòng, chậm rãi móc ra một thứ, nói: “Bởi vì cái này!”

Sở Anh Bố tức thì ngẩn ra, trong tay Bạch Thắng Thiên cầm, không ngờ là một tấm kim bài lớn chừng bàn tay, điêu khắc tinh xảo, ở giữa khắc một chữ ‘bộ’.

Ánh mặt trời từ ngoài phòng chiếu vào, kim bài lấp lánh ánh vàng, Sở Anh Bố toàn thân không ngừng run rẩy.

Y không sợ Bạch Thắng Thiên, cũng không phải sợ kim bài trong tay Bạch Thắng Thiên, y đột nhiên nghĩ tới hai mươi vạn đại quân mình khổ tâm gây dựng, khó khăn làm mới mượn được, nghĩ tới Gia Dục Quan đêm nay sắp chiếm lấy.

Lòng Sở Anh Bố tức thì trầm xuống, một luồng hơi lạnh từ trong lòng bốc lên, chớp mắt lan tỏa khắp người.

Đau đớn không gì hơn cõi lòng chết, câu nói này có ý là bi ai lớn nhất của một con người, chính là toàn bộ hi vọng của mình đã bị dập tắt.

Đây không chỉ là bi ai, thậm chí là tuyệt vọng. Từ nụ cười thông dong vững vàng trên khuôn mặt của Bạch Thắng Thiên, Sở Anh Bố tựa hồ đã nhìn ra điều gì đó.

Khối kim bài này đại biểu cho cái gì, Sở Anh Bố không phải là không biết, nhưng hiện giờ mới biết có phải là đã hơi muộn rồi không? Sở Anh Bố cắn răng hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Bạch Thắng Thiên mỉm cười, bỏ kim bài vào trong lòng, cố làm ra vẻ kinh hãi nói: “Ta là Bạch Thắng Thiên đây, sao người không nhận ra ta nữa?”

Sở Anh Bố nghiêng răng ken két, thở hồn hển nói: “Làm sao người có khối kim bài này?”

Bạch Thắng Thiên mỉm cười: “Người muốn biết à?”

Sở Anh Bố tức giận quát: “Rốt cuộc người là ai?”

Bạch Thắng Thiên cười nhạt nói: “Ta chính là Bạch Thắng Thiên, Bạch trong hắc bạch, Thắng trong thắng lợi, Thiên trong thiên địa. Bất quá ta còn có một cái tên và thân phận khác mà người ngoài không biết, người hiểu chưa?”

Sở Anh Bố nghiêng răng nói: “Một cái tên khác của người là gì?”

Bạch Thắng Thiên cười cười, nhìn Sở Anh Bố, thở dài nói: “Một cái tên khác của ta là Triệu Vũ Anh.”

Sở Anh Bố cười khỏ, giống như đang cười nhạo bản thân, nói: “Thì ra người chính là hình bộ tổng đốc Triệu Vũ Anh?”

Bạch Thắng Thiên gật đầu nói: “Cuối cùng người cũng nói đúng rồi.”

Sở Anh Bố đột nhiên cười lạnh: “Được! Ta mặc kệ người là ai! Ta khuyên người hiện giờ thừa cơ đầu hàng sớm ta vẫn sẽ đối đãi với người như trước, sau này chiếm được giang sơn, sẽ không thiếu quan cao hậu lộc cho người, so với làm chó săn cho hình bộ còn lớn hơn.”

Bạch Thắng Thiên thở dài, cười khỏ nói: “Ta thực sự không hiểu được, hiện giờ sao người còn có thể nằm mơ như vậy?”

Sở Anh Bố siết chặt nắm đấm, toàn thân không tìm được lại bắt đầu run rẩy, y đã có thể xác định, toàn bộ đã xong cả rồi.

Bạch Thắng Thiên lạnh nhạt nói: “Ba mươi tên gọi là cao thủ người phái tới Gia Dục Quan đã gặp phải loạn tiễn ở hẻm núi Bạch Đà toàn bộ trận vong rồi, ta đảm bảo tuyệt không có kẻ nào sống sót.”

Sở Anh Bố siết chặt song quyền toàn thân run lên, nhìn Bạch Thắng Thiên, không nói nổi một câu.

Bạch Thắng Thiên mỉm cười nói: “Phải rồi, quên nói với người, một vạn đại quân lén lút lên vào phía tây bắc Gia Dục Quan hạ trại ngoài ba mươi dặm, đã bị Lý tướng quân điều đồng năm vạn quân vây lấy trùng

trùng, đánh không còn manh giáp.” Y nhìn Sở Anh Bố đầy thâm sâu, trong ánh mắt đột nhiên lóe lên hàn quang như lưỡi dao, lạnh lùng nói từng chữ: “Kẻ phạm vào biên cương của ta, giết!”

Sở Anh Bố thiếu chút nữa ngẹt thở, cơ hồ không đứng vững nữa, cắn chặt lấy răng, siết chặt trường kiếm, lạnh lùng nhìn Bạch Thắng Thiên nói: “Khi đó người gia nhập Mãnh Hổ Thần Ưng đường của ta chính là vì điều này?”

Bạch Thắng Thiên gật đầu nói: “Đúng thế, triều đình có được mật báo, biết các người có ý đồ mưu phản, cho nên ta liền tới.”

Sở Anh Bố cười lạnh nói: “Được! Được lắm! Có phải hiện giờ người đã chuẩn bị bắt ta?”

Bạch Thắng Thiên lắc đầu nói: “Ta không bắt người.”

Sở Anh Bố sửng sốt, trong mắt lại thoáng qua một tia hi vọng.

Bạch Thắng Thiên bình thản nói: “Bất quá khi chúng ta vừa mới tới nơi này, thì ta đã điều động hai nghìn nhân mã, hiện giờ sợ là sào huyệt của người đã bị chiếm rồi.”

Sở Anh Bố lại ngẩn ra.

Đột nhiên truyền tới mấy tiếng nổ nối liền nhau, trong chớp mắt trời đất rung chuyển, căn phòng bị chấn động khe khẽ lắc lư, nóc phòng không ngừng có bụi đất rơi xuống, mọi người kinh hãi, Hiên Viên Hoàng vẫn mỉm cười ngồi ở trên giường, không chút kinh hoàng nào.

Bạch Thắng Thiên mỉm cười nói: “Không cần phải lo lắng, đây chỉ là ta tập trung chút thuốc nổ, phá hủy sào huyệt của người mà thôi.”

Sở Anh Bố từ từ cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, thoáng chốc, y lại từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt dữ dội nhìn Bạch Thắng Thiên, nắm chặt trường kiếm trong tay, y đã chuẩn bị liều mạng với Bạch Thắng Thiên!

Bạch Thắng Thiên bình thản nói: “Có phải hiện giờ người chuẩn bị liều mạng với ta không?”

Sở Anh Bố cắn chặt răng, không nói một lời, y đang nỗ lực bình ổn tâm tình của mình, y biết rằng Bạch Thắng Thiên – Triệu Vũ Anh có thể làm tới hình bộ tổng đốc, một thân võ công tuyệt đối không yếu, nhất là thanh loan đao ở bên hông kia, xuất ra nhanh như ánh chớp, không hề chậm hơn kiếm của mình.

Cao thủ quyết đấu, nhất định phải bình ổn tâm tình, nhẹ nhàng tự nhiên, mới phát huy được một cách bình thường uy lực của võ công. Mà hiện giờ tâm tình của bản thân đã rối loạn, sợ rằng xuất kiếm sẽ bị một đao trí mạng.

Bạch Thắng Thiên mỉm cười nói: “Người không cần khẩn trương như thế, ta đã nói rồi, ta không bắt người.”

Sở Anh Bố lại ngẩn ra.

Chẳng lẽ Bạch Thắng Thiên lại có thể thả mình? Tội phản nghịch sao Bạch Thắng Thiên dám thả?

Bạch Thắng Thiên lạnh nhạt nói: “Người không cần hoài nghi, hiện giờ người đã có thể đi được rồi.”

Sở Anh Bố sửng sốt, y không khỏi hoài nghi mình có nghe nhầm hay không, lại ra sức lắc đầu, nhú mày nhìn Bạch Thắng Thiên.

Bạch Thắng Thiên nói: “Ta nói người có thể đi rồi, đi ngay bây giờ!”

Sở Anh Bố lần này xác định mình không nghe nhầm, y cắn răng, vội bước đi ra ngoài.

Bạch Thắng Thiên quả nhiên không cản y, cũng không ai cản y.

Sở Anh Bố vội bước đi ra ngoài, trong lòng y lại nổi lên chút niềm vui và hi vọng, chỉ cần y không chết, thì y nhất định sẽ đông sơn tái khởi!

Sở Anh Bố đi khỏi cửa phòng, đi khỏi mái hiên, đột nhiên cảm thấy sau lưng một cơn ớn lạnh thấu xương ập tới, lòng y đột nhiên trầm xuống, trầm tới cùng cực! Tức thì toàn thân lạnh như băng, lạnh tới mức không thể lạnh hơn.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đứng ở dưới mái hiên, chính đang nhìn y, đứng bên cạnh còn có Thiết Giáp Kim Cương Triệu Mãnh.

Sở Anh Bố đột nhiên hiểu ra, Hiên Viên Hoàng và Bạch Thắng Thiên vì sao thả mình đi dễ dàng như vậy.

Nếu Hiên Viên Hoàng đã không bị thương thì làm sao Bắc Hải Thần Quân bị thương được? Thì ra tất cả bắt quả chỉ làm một vở kịch diễn cho mình xem?

Quan phủ có quy củ của quan phủ, giang hồ có quy củ của giang hồ.

Xuyên Vãn Thần Tiễn Bạch Thắng thiên – Triệu Anh Vũ lẫn lộn trên giang hồ, y đương nhiên hiểu quy củ của giang hồ.

Có Bắc Hải Thần Quân ở đây, ông ta tất nhiên sẽ quản giáo đồ đệ của mình, nếu như ông ta không chịu quản giáo, là tổng bộ hình bộ, Triệu Anh Vũ đương nhiên có chuẩn bị khác, chỉ có điều y không nói ra mà thôi.

Không nói ra không có nghĩa là không có, không nói ra và nói ra khác nhau giữa chúng chỉ có nói và không nói mà thôi.

Sở Anh Bố hoang mang ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, chỉ thấy trên nóc nhà, trên mép tường, bốn phía đều đầy chặt cung tiễn thủ, tên đều đã lên cung, tòa đình viện nhỏ nhỏ này đã bị vây tới nước cũng không chảy lọt, Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn y, không nói một lời.

Sở Anh Bố thê lương nhìn Bắc Hải Thần Quân, quỳ sụp xuống, nghẹn ngào nói: “Sư phụ! Cứu con với!”

Bắc Hải Thần Quân trầm mặc hồi lâu, từ từ nói: “Vừa rồi lời người nói ở trong phòng, đều là thật chứ?”

Sở Anh Bố giật mình, nói: “Người... người vẫn luôn ở bên ngoài?”

Bắc Hải Thần Quân gật đầu, trên mặt không chút biểu tình nào.

Sở Anh Bố đã hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Y biết khi sư diệt tổ sẽ có hậu quả gì, một tay sắp xếp kế hoạch phản mộ, thiếu chút nữa làm Bắc Hải Thần Quân chết ở bên trong đó. Y biết, mình không còn đường để đi.

Sở Anh Bố chậm chậm rút kiếm ra, cầm kiếm ngang người, kê lên cổ mình, cắn chặt răng, hai tay dùng sức cửa một cái, máu tươi tức thì trào ra, yết hầu đã bị cắt đứt, hắn lặng lẽ ngã xuống.

Kiếm của y xưa nay rất nhanh, khi giết người nhanh, giết mình cũng nhanh như vậy.

Không làm được anh hùng thì phải làm kiêu hùng, nhưng bất kể làm loại nào, đều phải có quyết tâm và dũng khí đối diện với cái chết bất kỳ lúc nào.

Sở Anh Bố có loại quyết tâm này, cũng có loại dũng khí này, cho nên y đã chết.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nhìn chăm chăm Sở Anh Bố trong vũng máu, trong mắt thoáng qua chút đau khổ khó nhận ra.

Đây chính là đồ đệ mình một tay nuôi lớn, hiện giờ đã hồn về tây thiên, Sở Ngọc Mai cũng chết rồi, tất cả đồ đệ của ông ta, không ngờ chẳng còn ai sống nữa, điều này rất cuộc là vì sao?”

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

132. Chương 132: Vững Vãi Cuối Cùng.

Đạm Thai Thiên Khánh nhìn Sở Anh Bố bỏ đi, thì y biết rằng ác mộng của mình sắp tới rồi.

Thái Nhạc Thần Kiếm chẳng phải khoác lác mà ra, Đạm Thai Thiên Khanh cũng tuyệt không phải là bần nặn lên.

Nhưng thời khắc này, lòng tin của y đã bị phá hủy hoàn toàn.

Đột nhiên cảm thấy một cơn ớn lạnh, hiện giờ trong phòng hình như chỉ còn lại mỗi một mình y, mà người của đối phương tựa hồ càng nhiều.

Y cảm thấy mình giống như một con sói, đột nhiên bị một bầy mãnh hổ vây lấy, đối phương mặc dù còn chưa hành động, nhưng bản thân y đã tuyệt vọng rồi.

Khi một con người mất đi tự tin, thì nó giống như một cây khô bị mục rỗng, chỉ cần đẩy nhẹ một cái là sẽ bị đổ gục.

Đạm Thai Thiên Khánh đưa mắt chuyển hướng nhìn Hiên Viên Hoảng, ánh mắt rõ ràng đang cầu xin, một loại cầu xin lúc hấp hối.

Hiên Viên Hoảng cười khổ, trong nụ cười khổ bao gồm cả chua xót và bất lực, khe khẽ lắc đầu.

Không phải là ông ta không muốn cứu Đạm Thai Thiên Khánh, giao tình giữa ông và Đạm Thai Quan Tung, nếu đổi lại là chuyện khác, cho dù bỏ mạng Hiên Viên Hoảng cũng sẽ cứu nhi tử của cố nhân.

Nhưng nhi tử của cố nhân này, lại làm ra chuyện bất kỳ ai cũng không thể tha thứ được.

Sắp kế hại Phương Ngọc Thành tàn phế, giết Phương Thất, giết cả ông ta, người như vậy ai còn dám tha thứ? Cho dù là mình tha thứ cho y, vậy những người đã chết và bị y hãm hại thì oan khuất của bọn họ phải kêu với ai?

Hiệp Nghĩa Cái Vương cũng chẳng phải là chuyện gì cũng có thể tha thứ, ghét ác như thù cũng là một loại hiệp nghĩa, cho dù như thế, y cũng đã bỏ qua cho Đạm Thai Thiên Khánh một lần rồi.

Càng huống chi, cho dù mình chịu tha cho y, thì Triệu Anh Vũ có chịu không? Các cung tiễn thủ bên ngoài kia có chịu không?

Đạm Thai Thiên Khánh từ trong mắt Hiên Viên Hoảng đã nhìn ra được sự bất đắc dĩ, nhưng y không muốn chết, đột nhiên y nhận ra mình lưu luyến Thái Nhạc Sơn Trang nhường nào, yêu thích nhường nào! Địa vị và thân phận của mình trên giang hồ tôn quý biết bao. Nguyên vọng sống tiếp của y chưa bao giờ mạnh mẽ đến thế.

Đạm Thai Thiên Khánh ngẩng ngốc nhìn Hiên Viên Hoảng, cuối cùng nói: “Thế bá, cứu con đi!”

Hiên Viên Hoảng thở dài, chậm chậm nói: “Muộn rồi, tất cả đều đã muộn rồi.”

Đạm Thai Thiên Khánh cắn răng nói: “Thế bá, nể tình tiên phụ, người cứu con đi.”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Người còn có mặt mũi mà nhắc tới phụ thân? Người lòng dạ độc ác, giết bao nhiêu người vô tội rồi? Lần trước khi người tới giết ta, lão ăn mày đã nói với người, sẽ không có lần sau, chẳng lẽ người quên rồi?”

Đạm Thai Thiên Khánh từ từ cúi đầu xuống, im lặng không nói.

Y vốn đã quên rồi, chỉ có điều hiện giờ là lúc cần thiết mới đột nhiên nhớ ra, bởi vì y căn bản chẳng coi điều đó ra gì, y cũng căn bản không ngờ tới có một ngày như thế này.

Hiên Viên Hoảng thở dài, nói: “Được, nể mặt tiên phụ của người, người tự tận đi.” Ông ngẩng đầu lên nhìn Triệu Anh Vũ: “Có được không, Triệu tổng bộ?”

Triệu Anh Vũ gật đầu nói: “Mọi việc làm theo ý của lão tiên bối.”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Nếu lão ăn mày muốn thả y thì sao đây?”

Triệu Anh Vũ thở dài nói: “Văn bối tuy lẩn lộn chốn quan trường, nhưng ngưỡng mộ sự hiệp nghĩa của tiên bối đã lâu, biết rằng tiên bối sẽ không tha cho ngoại người không chuyện ác gì không làm như thế, nếu như tiên bối thực sự muốn thả, văn bối tuy mang chức trách, nhưng cũng có thể để y ra khỏi gian phòng này.”

Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên mừng rỡ ngẩng đầu lên, nhìn Triệu Anh Vũ rồi lại nhìn Hiên Viên Hoảng nói: “Xin thế bá cho con một con đường sống.”

Y giống như một kẻ chết đuối, đột nhiên tóm được một khúc gỗ có thể nâng mình lên, nhưng y không biết rằng, thứ y cho rằng là khúc gỗ, thì ra lại là một cọng cỏ.

Mặc dù y không biết, nhưng Hiên Viên Hoảng lại biết, thậm chí biết đó còn chẳng bằng một cọng cỏ.

Hiên Viên Hoảng cười khở: “Ta khuyên người hãy tự tận đi, nếu như người đi ra khỏi gian phòng này, thì bên ngoài có năm trăm cung tiễn thủ, người cho rằng mình còn có thể đi được ư?”

Lòng Đạm Thai Thiên Khánh tức thì giá băng.

Y cho rằng Triệu Anh Vũ chấp nhận cho y ra khỏi phòng, là bằng với việc thả mình, đáng tiếc y không nghe rõ, Triệu Anh Vũ chỉ cho y đi khỏi gian phòng này, mà không phải cho y đi khỏi khu viện tử này.

Cung tiễn thủ ở ngay bên ngoài y không hề biết, nhưng hóa ra Hiên Viên Hoảng sớm đã biết rồi, y đột nhiên hiểu ra mình ngu xuẩn nhường nào, vốn cho rằng giăng lưới người ta, thì ra mình sớm đã ở trong lưới.

Đạm Thai Thiên Khánh đột nhiên ngẩng đầu, kiếm quang lóe lên, kiếm đã rời vỏ, đâm vào yết hầu Triệu Anh Vũ như ánh chớp.

Y muốn liều trước khi chết, y tuyệt đối không thể nhận mệnh.

Kiếm quang như chớp giạt, thoáng cái đã tới yết hầu Triệu Anh Vũ, nhát kiếm này Đạm Thai Thiên Khánh đã dùng toàn lực.

Đáng tiếc tâm thần y đã loạn, không còn tự tin nữa, nên nhát kiếm này không phát huy được uy lực vốn có.

Hướng chi đối diện với y chính là Triệu Anh Vũ, là Bạch Thắng Thiên được xưng là đại mạc đệ nhất cao thủ! Người có thể làm tổng bộ hình bộ, võ công nhất định không thể quá kém, trên thực tế, so với sự tượng tượng của y tựa hồ còn cao hơn một chút.

Chớp mắt kiếm tới yết hầu Triệu Anh Vũ, Triệu Anh Vũ đột nhiên lách người, một đạo quang sáng loáng lóe lên, khe vẽ lên một vòng tròn trên không trung, chớp mắt đã biến mất, Triệu Anh Vũ vẫn yên tĩnh đứng tại chỗ, đao đã vào vỏ, tựa hồ như chưa từng rút ra vậy.

Đạm Thai Thiên Khánh gục xuống, máu từ trên cổ ồng ộc chảy ra, chớp mắt đã tràn trên mặt đất.

Không một ai lên tiếng, cũng không một ai làm gì, mỗi người chỉ lặng lẽ nhìn một cảnh không chút kịch tính này.

Triệu Anh Vũ chấp tay nói: “Đa tạ lão tiền bối, vãn bối giờ xin cáo từ.”

Hiên Viên Hoảng cười khở: “Bên kia còn có một kẻ, người không muốn xử lý sao?”

Triệu Anh Vũ nhìn Bắc Hải Vũ co mình ở góc tường không kêu một tiếng, mỉm cười nói: “Y là người của Cái Bang, cứ để tiền bối xử lý.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Được!”

Triệu Anh Vũ chấp tay, xoay người rời đi, cung tiễn thủ mai phục ở bên ngoài vườn thoáng cái đã đi sạch sẽ. Hiên Viên Hoảng cười khở một tiếng, gọi: “Bắc Hải Vũ.”

Bắc Hải Vũ run lấy bầy, sợ hãi nhìn Hiên Viên Hoảng, không nói nổi một lời.

Hiên Viên Hoảng bảo: “Người qua đây.”

Bắc Hải Vũ run rẩy đứng dậy, chậm chạp đi tới.

Hiên Viên Hoảng nói: “Người còn gì để nói?”

Bắc Hải Vũ Quỳ sụp xuống, nói: “Xin lão bang chủ tha cho đệ tử một mạng! Sau này đệ tử không dám nữa.”

Hiên Viên Hoảng lẳng lẳng nhìn y hồi lâu mới nói: “Ta có thể tha cho người, nhưng người khác có chịu không?”

Bắc Hải Vũ nhìn Phương Thất, chậm chậm cúi đầu xuống.

Phương Thất nhìn Bắc Hải vũ không nói lời nào.

Hiên Viên Hoảng nói: “Ta hỏi ngươi, Trình Truy Nguyệt Trình Trưởng lão và tám đệ tử có phải người giết không?”

Bắc Hải Vũ giật mình, nửa ngày không nói lên lời.

Hiên Viên Hoảng nói: “Võ công của Trình trưởng lão không kém, người có thể giết được y và tám thủ hạ trong nháy mắt, nhất định là người bọn họ tín nhiệm nhất cũng không phòng bị nhất, nếu như không phải ngươi, thì ai có thể giết bọn họ trong chớp mắt?”

Bắc Hải Vũ im lặng hồi lâu, nói: “Lão bang chủ đã biết từ khi nào?”

Hiên Viên Hoảng hừ lạnh: “Khi Thường Ứng trở về nói với ta, thì ta đã biết là ngươi làm rồi.”

Bắc Hải Vũ cả kinh: “Người... người... làm sao mà biết được?”

Hiên Viên Hoảng cười lạnh một tiếng, nói: “Bởi vì ta không nghĩ ra còn ai có thể có thân thủ nhanh như thế! Còn nữa, trước khi chết Trình trưởng lão nói ra hai chữ ‘bang’, Thường Ứng tưởng rằng Trình trưởng lão muốn mình giúp cái gì, còn ta thì lập tức hiểu ra Trình trưởng lão chết không nhắm mắt, ngay cả hai chữ bang chủ y cũng không nói hết được.”

Bắc Hải Vũ lẳng lặng gật đầu nói: “Đúng thế, là đệ tử làm đấy.”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Ta thường nhắc nhở ngươi nhiều lần, mỗi một đệ tử Cái Bang đều do cha mẹ sinh ra, chỉ vì người ta gia thế bất hạnh mà luân lạc làm đệ tử cái bang, phải chu đáo bảo vệ bọn họ, còn ngươi đã làm thế nào?”

Bắc Hải Vũ im lặng không nói.

Hiên Viên Hoảng cười lạnh: “Vừa rồi khi ngươi đắc ý, ta đã cho ngươi một cơ hội cuối cùng, khẩn cầu ngươi tha cho Tiểu Thanh Thanh và Tiểu Hồ Tử, khi đó ngươi đã nói thế nào?”

Bắc Hải Vũ giật mình ngẩng đầu lên, nhìn Hiên Viên Hoảng một cái, toàn thân không ngừng run rẩy, từ từ cúi đầu xuống.

Y đã không còn gì để nói.

Hiên Viên Hoảng thờ dài sườn sượt, nói: “Ngươi cũng tự tận đi.”

Vị lão nhân tóc trắng đầy đầu trải hết tang thương này, khi ông ta bình thần nói ra lời này với đệ tử mà một tay mình bồi dưỡng, đề bạt, dạy y võ công, trong lòng ông như thế nào? Là chua xót, là bi thương, là thất vọng? Hay đau đớn như đứt từng khúc ruột?

Bắc Hải Vũ chậm chậm ngẩng đầu lên, y đã biết kết quả của mình. Y móc một thanh đoản kiếm trong lòng ra, rút kiếm khỏi vỏ, thanh Ngự Trường kiếm sắc bén ánh lên hàn quang rờn rợn, Bắc Hải Vũ từ từ đặt lưới kiếm lên yết hầu của mình, y đã chuẩn bị tự tận.

Hiên Viên Hoảng thở dài một tiếng, ngửa mặt lên nhìn nóc nhà.

Có lẽ trong lòng ông thực sự không nhẫn tâm nhìn đệ tử của mình chết ngay trước mặt của mình, cho nên ông mới ngẩng đầu lên, không nhìn. Sự bi thương trong lòng ông lúc này đây có ai có thể hiểu được?

Phương Thất hiểu, Nam Cung Khiếu Không hiểu, Du Mộng Điệp cũng hiểu, nhưng bọn họ không ai có thể làm cho Bắc Hải Vũ không chết, bởi vì chuyện Bắc Hải Vũ làm, đã không ai có thể tha thứ.

Bắc Hải Vũ chậm chậm nhìn quanh phòng một lượt, tới ngay cả Tử Yên cũng lạnh lùng nhìn y. Y biết đã không có một ai sẽ cầu tình cho y nữa, y không chết không được rồi.

Bắc Hải Vũ thở dài, lại nhìn Hiên Viên Hoảng một cái, nhưng Hiên Viên Hoảng đã ngẩng đầu lẳng lẽ nhìn nóc phòng.

Bắc Hải Vũ nói: “Lão bang chủ, sư phụ, đệ tử đi đây.”

Hiên Viên Hoảng ngửa mặt nhìn nóc phòng, lẳng lẽ gật đầu.

Bắc Hải Vũ cắn răng, ánh mắt thoảng lóe lên, chùy thủ kê lên cổ mình đột nhiên đâm vào ngực Hiên Viên Hoảng như chớp.

Y vốn quỳ trước người Hiên Viên Hoảng, cách Hiên Viên Hoảng không tới bốn xích, phát kiếm này thoảng cái đã tới trước ngực Hiên Viên Hoảng.

Hiên Viên Hoảng không hề nhúc nhích, vẫn ngửa đầu nhìn nóc phòng.

Diện tích ngực luôn lớn một chút, so với yết hầu dễ trúng hơn nhiều.

Ngư Trường kiếm sắc bén vô cùng, thổi sợi tóc qua cũng đứt, muốn đâm chết một người, quả thực còn dễ hơn cắt đậu hũ.

Ánh đao đột nhiên lóe lên, mang theo một chuỗi giọt máu, Ngư Trường kiếm muốn đâm vào ngực Hiên Viên Hoảng mang theo nửa cánh tay đột nhiên bay đi.

Bắc Hải Vũ ngẩn ra, đợi khi y phát hiện ra bay lên kia chính là nửa cánh tay của mình, thì cơn đau buốt tim mới từ từ truyền tới, y đột nhiên đau tới đầu đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng nhợt.

Phương Thất lạnh lùng đứng ở bên cạnh y, trên đao còn từng giọt máu đang nhỏ xuống.

Hiên Viên Hoảng khẽ thở dài, nhìn nửa cánh tay trên mặt đất, trong tay còn nắm chặt đoản kiếm, ông cười khổ một tiếng, nhưng thần sắc trên mặt, rõ ràng là đang muốn khóc.

Có phải ông đã sớm dự liệu được Bắc Hải Vũ sẽ làm như thế? Ông ngửa đầu lên không nhìn Bắc Hải Vũ, có phải là đợi y giết mình?”

Bắc Hải Vũ mặt đầy mồ hôi lạnh, nửa cánh tay không ngừng có máu tươi trào ra, đột nhiên đập đầu thành thịch, khóc lên: “Sư phụ! Tha cho đệ tử đi! Tha cho đệ tử đi!”

Hiên Viên Hoảng cười khổ: “Có phải ngươi dùng thanh Ngư Trường kiếm này đâm chết Liễu Trần hòa thượng?”

Bắc Hải Vũ mặt đầy đau khổ gật đầu.

Y đã không thể không nói thật, y chỉ cầu nói thật, Hiên Viên Hoảng có thể tha cho mình một mạng.

Hiên Viên Hoảng cười, cười chua xót mà cay đắng, bình thần nói: “Trời tác nghiệt còn được, tự tác nghiệt không thể sống.”

Bắc Hải Vũ ngẩn ra, y nhìn thấy Hiên Viên Hoảng từ từ đưa bàn tay ra, tốc độ rất chậm, nhưng đợi tới khi y muốn né tránh, thì một chưởng này đột nhiên đã vỗ tới đỉnh đầu y, đỉnh đầu của y lập tức lồm vào, thiên linh cái đã vỡ nát.

Bắc Hải Vũ lặng lẽ ngã xuống bên gối của Hiên Viên Hoảng, ngã xuống trong vũng máu của mình. Một bóng người đột nhiên từ trên không bay vào, rồi ngã phịch xuống dưới đất, Thương Ưng bước nhanh tới, đưa tay khẽ nhắc y lên, sách tới ném trên mặt đất trước mặt Hiên Viên Hoảng, không ngờ là Tiểu Quế Tử.

Hiên Viên Hoảng bình thần nói: “Nói đi, ngươi đã làm những gì rồi.”

Tiểu Quế Tử toàn thân run lẩy bẩy, lắp ba lắp bắp nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân không làm gì cả!”

Hiên Viên Hoảng cười: “Thật ư?”

Tiểu Quế Tử vẫn run rẩy, không nói ra được một câu.

Hiên Viên Hoảng nói: “Ta khuyên ngươi nên nói thật.”

Tiểu Quế Tử sắp khóc tới nơi rồi: “Tiểu nhân thực sự không làm gì cả mà!”

Hiên Viên Hoảng thở dài nói: “Ta hỏi ngươi, thư lần thứ nhất và lần thứ hai là ai đưa tới? Cái hộp lần thứ ba kia là ai đưa tới?”

Tiểu Quế Tử nói: “Tiểu nhân... tiểu nhân...”

Hiên Viên Hoàng nói: “Vì sao mỗi lần đều khéo vậy, vừa vặn là người gặp được người đưa tin? Người không thấy quá trùng hợp sao?”

“....”

“Sau khi lão bản các người chết rồi, thời gian dài như thế vì sao khách sạn còn có thể hoạt động bình thường? Người là thế nào của lão bản?”

“....”

“Ta biết người chỉ cùng lắm là nhân vật nhãi nhép, ta khuyên người nên nói thật, nếu không chuyện này ta mặc kệ, sẽ có người bắt người nói thật đấy.”

Tiểu Quế Tử chậm chậm ngẩng đầu lên: “Rốt cuộc tiểu nhân để lộ ra sơ hở gì?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Người không có sơ hở gì, đó chính là sơ hở lớn nhất.”

Tiểu Quế Tử kinh ngạc nhìn Hiên Viên Hoàng, lắc đầu nói: “Tiểu nhân không hiểu.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta chỉ hỏi người một chuyện, lần thứ ba đưa chiếc hộp gỗ tới, người có nhìn trộm không?”

Tiểu Quế Tử im lặng.

Hiên Viên Hoàng nói: “Chiếc hộp không có khóa, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng mở ra, phải không?”

Tiểu Quế Tử gật đầu, im lặng không nói.

Hiên Viên Hoàng nói: “Nếu như đối là người khác, nhất định sẽ không tìm được tò mò mở ra nhìn trộm bên trong một chút xem là có bảo bối gì, nhưng người lại không mở ra, mà đợi tới khi ta mở ra rồi, người lại lập tức sợ tới tót tái mặt, điều này có bình thường không?”

Tiểu Quế Tử nói: “Chuyện này thì có gì không đúng?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Đương nhiên là có, nếu như người bình thường nhìn trộm rồi, trên mặt nhất định sẽ biểu hiện ra. Nhưng người lại không nhìn trộm, điều này lại không bình thường, nói rõ người biết bên trong có cái gì, người cố giả vờ kinh hoàng hoảng loạn, chỉ là biểu hiện bên ngoài cho ta xem mà thôi.”

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

133. Chương 133: Người Đứt Ruột Ở Chân Trời.

Tiểu Quế Tử nói: “Tiểu nhân đúng là không nhìn trộm, cũng không biết bên trong là cái gì, hơn nữa, hai bức thư kia cũng chỉ là vừa khéo mang đến, tiểu nhân chỉ đưa tới thôi.”

Hiên Viên Hoàng thở dài, đột nhiên hỏi: “Ta hỏi người, mỗi đêm canh năm người đều lén lút đi ra ngoài, người đã đi đâu?”

Tiểu Quế Tử nói: “Điều... này... tiểu nhân ra ngoài đi dạo... tiểu nhân bị mộng du không được sao?”

Hiên Viên Hoàng thở dài một tiếng, khoát tay nói: “Thường Ưng, dẫn ra ngoài đi.”

Thường Ưng chụp lấy Tiểu Quế Tử, Tiểu Quế Tử tức thì hoảng sợ la lên: “Lão tiên bối xin tha mạng, tiểu nhân nói thật! Tiểu nhân nói thật!”

Hiên Viên Hoàng mặt đầy vẻ căm ghét, nói: “Giờ lão ăn mày không muốn nghe người nói nữa, Thường Ưng, dẫn ra ngoài cho chút giáo huấn.”

Thường Ưng gật đầu, nhắc Tiểu Quế Tử lên sải bước đi ra ngoài. Trong vườn lập tức vang lên tiếng gào như giết lợn vậy, Tiểu Hồ Tử tò mò ghé vào cửa sổ, cười hì hì nói: “Lão gia gia, y đang bị đánh đấy!”

Hiên Viên Hoàng cười khỏ nói: “Sau này con không nghe lời cũng phải đánh đít.”

Du Mộng Điệp tò mò hỏi: “Cửu công, tên Tiểu Quế Tử này rốt cuộc là người thế nào?”

Hiên Viên Hoàng khề thờ dài nói: “Tiểu nhân vật mà thôi, chuyên môn đưa tin ấy mà.”

Du Mộng Điệp tức giận: “Loại tiểu nhân này thật đáng hận! Miệng lưỡi leo lẻo, thì ra không phải là kẻ tốt.”

Hiên Viên Hoàng bình thản nói: “Tiểu nhân cũng chẳng thể viết ở trên mặt.”

Vị lão nhân cao tuổi này, kỳ hiệp một thời, vì sao lại bình thản nói ra câu này? Có phải là ông sớm đã ngộ ra đạo lý đó? Hay là một loạt biến cố vừa rồi làm ông ta gặp phải kích thích to lớn mà thương cảm?” Lan Ngọc từ từ bỏ dậy chiếc mũi vốn xinh xắn đã bị đâm nát, trên mặt dính đầy máu, nhưng nàng chẳng để ý, ánh mặt lạnh đậm tựa như đã đóng băng.

Tất cả những điều này còn có thể trách được ai? Nếu như phải trách, đương nhiên phải trách Nam Cung Khiếu Không! Nếu chẳng phải là Nam Cung Khiếu Không, sao nàng có thể tới mức ngày hôm nay.

Nhưng đường là do mình đi, Nam Cung Khiếu Không dù vứt bỏ nàng, nhưng nàng cũng có thể tìm một con đường khác thuộc về mình.

Đáng tiếc nàng yêu Nam Cung Khiếu Không, yêu người nam nhân phụ bạc này, loại tình yêu khắc cốt ghi lòng đó, đã hủy mất tuổi xuân của nàng, cũng hủy mất bản thân nàng.

Nhưng yêu một người chẳng lẽ là sai sao? Nếu như một người một lòng một ý yêu một người khác, thì đó vốn là chuyện của họ, người khác có thể nói gì.

Không ai dám nói yêu một người là sai, nhưng yêu một người thật là khó! Hơn nữa người nàng không may yêu phải, càng khó.

Mười lăm năm sau trùng phùng, chẳng lẽ là kết quả như thế này? Nàng đã cho Nam Cung Khiếu Không một cơ hội, Nam Cung Khiếu Không cũng cho nàng một cơ hội, hấn vốn chuẩn bị dẫn nàng trở về Tỉnh Nam Trang, cùng nàng hạnh phúc, mặc dù muộn mất mười lăm năm, nhưng dù sao vẫn tới.

Nhưng nàng lại không nắm chắc lấy, cũng như Nam Cung Khiếu Không không nắm được cơ hội nàng cho.

Sâu trong tình yêu, chẳng lẽ nhất định là hận? Chẳng lẽ thực sự yêu càng sâu, sẽ hận càng sâu? Hay hận sâu bao nhiêu, thì yêu sâu bấy nhiêu?

Không ai có thể trả lời, có một số chuyện vĩnh viễn không thể có đáp án.

Nàng đã không hận bất kỳ ai, nàng chỉ hận bản thân. Hận mình mạng khổ, hận mình không thành công, hận vận mệnh trêu đùa. Trừ những điều này ra, nàng còn có thể làm gì sao?

Lan Ngọc cười thẳm, nhìn Hiên Viên Hoàng bình thản nói: “Giờ xử lý ta đi?”

Nàng đã chuẩn bị chết, nàng đã thực sự không muốn sống nữa. Bởi vì nàng đã không còn dũng khí và động lực sống nữa, cho nên nàng mới bình tĩnh như vậy, mới lạnh đậm như vậy, thậm chí còn cười được.

Hiên Viên Hoàng cũng cười nói: “Xử lý con cái gì?”

Lan Ngọc nói: “Ta cùng với chúng là một bọn, chuyện này ta cũng luôn tham dự, cho nên ta tất nhiên cũng phải chết.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Lão ăn mày sớm đã biết rồi, nhưng không hề trách con, nơi này cũng chẳng ai trách con?”

(Lão già này như Bao Thanh Thiên –Lời biên)

Lan Ngọc hỏi: “Ngài sớm đã biết rồi?”

Hiên Viên Hoàng gật đầu.

Lan Ngọc lại hỏi: “Vì sao ngài biết được?”

Hiên Viên Hoàng cười, bình thản nói: “Kỳ thực cũng chẳng có gì, từ lúc con vừa tới đây, ta đã biết sự tình không đơn giản như thế rồi.”

Lan Ngọc nói: “Hả?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Ta chỉ có chút nghĩ không ra, con là một nữ tử yếu đuối, sao có thể cứu được Nam Cung Khiếu Không và Du Mộng Điệp từ trong tay bọn chúng ra? Đây chắc chắn là chuyện nhỏ rằng cộp, Sở Anh Bố và Đạm Thai Thiên Khánh chẳng lẽ không chịu được một đòn như vậy? Ta lúc đó đã cảm thấy bên trong có vấn đề, rất có khả năng là một vở kịch cố ý an bài.”

Lan Ngọc cười thâm: “Đúng thế, đây đúng là một vở kịch cố ý an bài.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu nói: “Hà huống con cứu ra Nam Cung Khiếu Không thân trúng hai loại cổ độc, Du Mộng Điệp còn trúng Nhiếp Hồn Thuật, hơn nữa khi con tới, không hề tiết lộ bất kỳ tình huống nào liên quan tới tổ chức này, khi đó lão ăn mày đã đoán chắc, bên trong nhất định có vấn đề.”

Lan Ngọc gật đầu.

Hiên Viên Hoàng nói: “Sở Anh Bố cố ý an bài vở kịch này, kỳ thực là Hạng Trang múa kiếm ý tại Bái Công, chính bởi vì muốn còn thừa cơ đến bên ta, nội ứng ngoại hợp, sau đó thừa cơ ta trấn áp cổ độc cho Khiếu Không thì giết ta.”

*** Hạng Trang là em Hạng Vũ, mượn cơ múa kiếm giết Lưu Bang, ý nói bề ngoài làm một việc lý do chính đáng nhưng mang dụng ý khác.

Lan Ngọc cười thâm: “Đúng, đúng là như thế.”

Hiên Viên Hoàng nói: “Kỳ thực lần đầu tiên ta vận công trấn áp cổ độc cho Khiếu Không, con đã có cơ hội ra tay, khi đó vì sao con lại không ra tay?”

Lan Ngọc nhìn Nam Cung Khiếu Không một cái, cúi đầu không nói.

Hiên Viên Hoàng bình thản nói: “Lúc đó con đứng ở bên cửa, trong ánh mắt đột nhiên thoáng qua một vẻ phức tạp, thì lão ăn mày đã hiểu rồi.”

Lan Ngọc hỏi: “Hiểu gì?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Hiểu rằng con rốt cuộc vẫn không nhẫn tâm, không hạ thủ được, nếu lão ăn mày chết rồi, sự đau đớn của Nam Cung Khiếu Không con cũng có thể thấy được.”

Lan Ngọc cắn chặt môi, đột nhiên không nói nữa.

Hiên Viên Hoàng thở dài, nói: “Nhưng lão ăn mày cũng hiểu, con bị bọn chúng khống chế, rốt cuộc vẫn phải động thủ, vì thế lão ăn mày đêm đó sai đệ tử Cái Bang đi tìm Xà Thiên Tàn, để hôm sau hắn đến diễn một vở kịch với ta, cho nên con mới có thể nghe được Xà Thiên Tàn không ngừng cường điệu khi vận công trấn áp cổ độc vô cùng nguy hiểm, nhưng con lại không biết, khi Xà Thiên Tàn tới thì đã len lén đưa giải dược cho ta, ta lúc đó đã cho Khiếu Không dùng rồi.”

Lan Ngọc nhìn Hiên Viên Hoàng chằm chằm: “Ta luôn ngồi ở trước bàn, làm sao không nhìn thấy?”

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Con chẳng phải vẫn luôn ngồi ở bên bàn, khi Tiểu Thanh Thanh mang cơm cho Phương huynh đệ trở về, con từng mở cửa sổ ra một lát, con quên rồi sao?”

Lan Ngọc gật đầu nói: “Ta không quên.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Khi đó con mở cửa sổ ra, chẳng phải vì phát tín hiệu cho người khác, là Thanh Thanh đã qua, bên Phương Thất có thể động thủ được rồi?”

Lan Ngọc gật đầu nói: “Đúng thế, nhưng dù vậy, ta không ngờ rằng người có thể dùng thời gian ngắn như vậy cho y uống giải dược.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Con là người thông minh, chuyện phía sau lão ăn mày không nói, con hẳn cũng nghĩ được rồi.”

Lan Ngọc cười thâm: “Hiện giờ nghĩ ra, đáng tiếc lúc đó lại chẳng nhìn ra chút nào.”

Hiên Viên Hoàng cười bình thản, thở dài nói: “Thôi, những chuyện này không nói nữa, hiện giờ chuyện đã là quá khứ rồi.”

Lan Ngọc lẩm bẩm: “Đúng thế, đều là quá khứ rồi, là quá khứ rồi, ta cũng phải chết rồi.”

Hiên Viên Hoàng thở dài nói: “Ai nói con phải chết?”

Lan Ngọc nói: “Các người muốn thế nào?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nói: “Khiếu Không, con muốn thế nào.”

Nam Cung Khiếu Không một mực đứng yên lặng chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn Lan Ngọc mặt dính đầy máu hôi lâu, đột nhiên lấy dũng khí nói: “Thế bá, văn bối muốn đưa nàng về Tỉnh Nam Trang, cho nàng một danh phận để nàng cùng với văn bối sống vui vẻ hạnh phúc nốt nửa đời còn lại.” Hắn nhìn Lan Ngọc, trong mắt hiện lên yêu thương và đau khổ vô hạn, loại ánh mắt đó, rõ ràng là đang cầu khẩn Lan Ngọc.

Lan Ngọc lặng người.

Thế nào nàng cũng không ngờ tới Nam Cung Khiếu Không lại nói ra những lời này.

Nàng vốn đã quyết định chết, nàng cho rằng Nam Cung Khiếu Không không giết mình, cũng tuyệt không nhìn mình thêm một cái, nàng còn sống còn có hi vọng và ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ mình sai rồi? Nếu như là sai, thì sai lầm này rốt cuộc làm tổn thương cho ai? Là Nam Cung Khiếu Không, hay là bản thân?

Nam Cung Khiếu Không hiện giờ đột nhiên lại nói ra những lời hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của nàng, nàng phải làm sao đây?

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nhìn Nam Cung Khiếu Không, vỗ lên bả vai hắn, gật đầu nói: “Tốt! Tốt! Làm tốt lắm! Đây mới là chuyện nam tử hán nên làm! Lão ăn mày rất vui mừng!”

Lan Ngọc ngây ngốc nhìn Nam Cung Khiếu Không, đột nhiên hai hàng nhiệt lệ lặng lẽ chảy ra, nàng đứng là rất cảm động, nhưng nàng vẫn không biết, bản thân nên làm sao? Nam Cung Khiếu Không muốn đưa nàng đi, nhưng nàng còn mặt mũi nào theo hắn? Nếu đi rồi, sau này phải đối diện với hắn thế nào?

Lan Ngọc rối bời.

Hiên Viên Hoàng mỉm cười nhìn Lan Ngọc, ánh mắt ấm áp như ánh mặt trời, nói: “Lan Ngọc, lão ăn mày có thể nhìn ra tình cảm của con với Khiếu Không, theo nó đi đi, mặc dù tới muộn mất mười lăm năm, nhưng dù sao cũng tới rồi, cuộc sống sau này còn dài, phải biết quý trọng, nhất định không được bỏ lỡ nữa.”

Lan Ngọc ngây ngốc nói: “Nhưng... nhưng con đã thành bộ dạng như thế này rồi...”

Nam Cung Khiếu Không khẽ nắm lấy tay nàng, nói: “Bất kể nàng biến thành hình dạng thế nào cũng không hề gì, chỉ cần lòng nàng không đổi là được, ta đảm bảo, sau này nhất định sẽ cho nàng hạnh phúc!” Trong mắt hắn đầy ấm áp, cũng đầy kiên định!

Lan Ngọc nước mắt giàn dụa nói: “Thật ư?”

Nam Cung Khiếu không nói: “Thật !”

Lan Ngọc đột nhiên không kiềm chế được nữa nhào vào trong lòng Nam Cung Khiếu Không, khóc òa lên, đây là loại thống khổ mà vui sướng, là tiếng khóc hạnh phúc, nàng sao cũng không thể ngờ được, hạnh phúc lại tới đột ngột và nằm ngoài dự liệu như vậy! Bắc Hải Thần Quân và Triệu Mãnh lặng lẽ đứng ở bên cửa, hai người đều không nói gì.

Triệu Mãnh cuối cùng không nhịn được nói: “Tiền bối, tiền bối có phải chúng ta nên đi rồi không?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Đúng là nên đi rồi.”

Triệu Mãnh gật đầu nói: “Văn bối đi cáo biệt lão tiền bối, người có đi không?”

Bắc Hải Thần Quân im lặng hồi lâu, chậm rãi xoay người đi vào.

Triệu Mãnh há miệng ra cười hì hì đi theo, tiến lên trước hai bước nói: “Lão tiền bối, Triệu Mãnh phải đi rồi, tới cáo biệt cùng với lão nhân gia người đây!” Đột nhiên mặt lại như đưa đám nói: “Ồi! Cũng chẳng biết sau này còn có thể gặp lại lão nhân gia người không, nếu người chết rồi, Triệu Mãnh thực là buồn!”

Hiên Viên Hoảng cười ha hả: “Chớ nói cáo từ vội, chúng ta uống một bữa rượu cho sảng khoái hãy nói! Lão quái vật, ngươi có uống không?”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

Hiên Viên Hoảng cười khà khà nói: “Du nha đầu, mau đi mang rượu tới.”

Thịt dê non đã bày lên, rượu Thanh Đảo cũng đưa tới, Triệu Mãnh đã cười không khép miệng nổi nữa!

Một viên nha dịch đột nhiên đi vào nói: “Xin hỏi vị nào là Hiên Viên công?”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười: “Chính là lão ăn mày.”

Viên nha dịch nói: “Có một vị đại nhân họ Triệu bảo tiểu nhân đưa tới cho ngài một cỗ quan tài.”

Triệu Mãnh nổi giận, đứng bật dậy, quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Thứ khốn kiếp! Lão tiền bối còn chưa chết, đưa quan tài cái gì! Ta thấy người muốn chết rồi!” Viên nha dịch nhìn đại hán như kim cương trước mắt này, sắc mặt tức thì đã đỏ bừng.

Hiên Viên Hoảng giữ Triệu Mãnh lại, mỉm cười nói: “Quan tài ở đâu?”

Viên nha dịch nói: “Bọn... tiểu nhân đã khiêng vào trong vườn, mời ngài xem qua. Triệu đại nhân nói, bên trong là một vị thân quyến của ngài.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu, ông đã hiểu ra rồi.

Phương Thất chạy tới, kéo nắp quan tài ra, ngậy ngốc nhìn người bên trong, vành mắt đã có nước mắt trong suốt ánh lên.

Sở Ngọc Mai lặng lẽ nằm trong quan tài, hai tay đặt lên bụng, khuôn mặt bình tĩnh như vừa mới ngủ vậy. Không biết Sở Anh Bố dùng phương pháp gì, không ngờ nàng vẫn y nguyên như xưa.

Nhưng Phương Thất biết, nàng đã đi rồi, chuyến đi này sẽ không trở về nữa. Sẽ không còn nụ cười vui vẻ ngày xưa nữa, không còn những lời thì thầm bên gối nữa, cũng không còn một chén canh nóng do chính nàng bưng lên nữa... tất cả mọi thứ, đều đã không còn nữa.

Nàng ngủ rồi, cứ ngủ yên bình như vậy, hơn nữa vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng đứng bên quan tài, nhìn Sở Ngọc Mai ở bên trong, ánh mắt chứa đầy bi thương đau xót, cơn gió nhẹ buổi hoàng hôn phất qua, thổi bay hai hàng tóc mai bạc trắng của ông, thê lương và cô độc không nói lên lời.

Bắc Hải Thần Quân chậm chậm móc từ trong lòng ngực ra một chiếc hộp ngọc tinh xảo, mở chiếc hộp ngọc ra, người ở hai bên lập tức cảm thấy một cơn rét buốt thấu xương, bên trong là một hạt châu lấp lánh ánh bạc, Bắc Hải Thần Quân khẽ tách miệng Sở Ngọc Mai ra, đặt hạt châu lạnh buốt vào, đứng im lặng một lúc, rồi xoay người đi vào trong phòng.

Rượu đã rót đầy, Phương Thất lặng lẽ đẩy nắp quan tại lại, chậm chậm đi vào.

coanh

Đại Mạc Lăng Tử Dao

Tác giả: Tần Phi Dương

134. Chương 134: Xưa Nay Đường Đời Lắm Biệt Ly.

“Rượu Lan Lăng ngào ngạt hương hoa, rót đầy chén ngọc ánh chói lòa.” Đêm nay không có rượu ngon Lan Lăng, cũng không có chén ngọc, chỉ có rượu Thanh Đảo và chén thô, nhưng chỉ cần người chịu uống cũng vẫn có thể quên đi phiền não, quên đi mình ở quê người hay quê nhà.

Chua xót và cay đắng của lãng tử, có mấy ai thực sự hiểu được? Người nhìn thấy bọn họ phóng túng cõi mở, người nhìn thấy bọn họ dùng chén to uống rượu, nhưng người có nhìn thấy bi thương và cô độc sâu trong lòng bọn họ không?

Thế gian này không một ai thực sự không có tình cảm, tới ngay cả động vật cũng có tình cảm, người dám nói người sống nào không biết chảy nước mắt? Nhưng khi họ chảy nước mắt người không nhìn thấy mà thôi, người nhìn thấy bề ngoài phóng khoáng của bọn họ, nhưng người có nhìn thấy bi thương cô đơn bên trong của họ không.

Không ai hiểu được, thực sự có thể hiểu được chỉ có bản thân họ, giữa bọn họ với nhau thôi.

Hiên Viên Hoảng cười hà hà nói: “Lão quái vật, người kiếm được thứ hay thế này ở đâu thế?”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh: “Núi Côn Lôn.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Hay, có viên băng phách ngàn năm này, thi thể đồ... nhi của người sẽ không có vấn đề gì nữa rồi.”

Phương Thất không khỏi giật mình, Bắc Hải Thần Quân đặt vào trong miệng Sở Ngọc Mai, không ngờ lại là băng phách ngàn năm trong truyền thuyết! Nghe nói có loại bảo vật này, thi thể sẽ ngàn năm không thối rữa. Loại kỳ trân thế gian này, tời hoàng đế nằm mơ cũng muốn có được, giá trị của nó không cần nói cũng rõ.

Phương Thất thầm thở dài, hiện giờ y mới thực sự hiểu được, dưới bề ngoài lạnh lùng của Bắc Hải Thần Quân, không ngờ lại yêu thương Sở Ngọc Mai sâu sắc như vậy!”

Hiên Viên Hoảng cười nói: “Lão quái vật, hiện giờ người có dự tính gì?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Ta muốn trở về đảo Độc Cô ở Đông Hải, từ giờ không xuất sơn nữa.”

Hiên Viên Hoảng cười khà khà: “Người cần gì phải thế, không bằng cùng lão ăn mày vân du tứ hải, hai ta làm bạn?”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Đạo bất đồng, không thể hợp mưu.”

Hiên Viên Hoảng thở dài: “Một mình lão ở lý đó thì có ý nghĩa gì? Cũng tiếc cho một thân võ công của lão...”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên hừ lạnh một tiếng, Hiên Viên Hoảng cười khổ không nói tiếp nữa: “Nào nào uống rượu!”

Triệu Mãnh há ro miệng, nốc rượu ừng ực, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng lấy từ trong lòng ra một thanh chủy thủ, nói với Bắc Hải Thần Quân: “Thiếu chút nữa thì quên, tiền bối, đây là đao của người.”

Bắc Hải Thần Quân liếc một cái, hồ hững nói: “Tặng người đó.”

Triệu Mãnh nhú mày nói: “Cái này là đồ của người.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Người có biết lai lịch của cây chủy thủ này không?”

Triệu Mãnh đáp: “Biết chứ! Khi hai chúng ta ở trong đường hầm người đưa văn bối đào đá mà!”

Bắc Hải Thần Quân không khỏi thở dài, nói: “Dù người không biết lai lịch của nó, thì hẳn người biết nó sắc bén thế nào chứ?”

Triệu Mãnh nói: “Văn bối biết, cây chủy thủ này đào đá nhanh như cắt đậu hũ vậy, nhưng văn bối lấy nó cũng chẳng có tác dụng gì, cứ trả cho người vậy.”

Bắc Hải Thần Quân chỉ đành cười khổ: “Đúng là gỗ mục không thể khắc mà!”

Hiên Viên Hoảng cười ha ha: “Lão quái vật, đúng là hiếm khi thấy lão cười một lần! Lão ăn mày thấy hai người các người rất là có duyên đấy!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng lại không nói một lời.

Hiên Viên Hoảng đột nhiên nói: “Lão quái vật, lão ăn mày ta có một chủ ý lão xem thế nào, không bằng lão thu Triệu Mãnh làm đồ đệ, một là lão có bạn, hai là cũng người truyền thừa võ công của lão.”

Triệu Mãnh không kìm được kêu lớn: “Không được không được! Văn bối biết Độc Cô tiền bối kiếm pháp vô cùng lợi hại! Làm bạn thì có thể, nhưng nếu muốn Triệu Mãnh học kiếm thì còn khó hơn Trương Phi cầm chùy chém hoa! Triệu Mãnh quyết không học!”

Bắc Hải Thần Quân đột nhiên nổi giận: “Cái gì? Bản thần quân kiếm pháp lợi hại, chẳng lẽ chưởng pháp không lợi hại sao? Nói cho tiểu tử ngươi biết, bản thần quân mới sáng tạo ra một bộ chưởng pháp, so với bộ kiếm pháp còn tinh diệu hơn gấp mười lần!”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười nói: “Điều này lão ăn mày tin, chúng ta hẹn chỉ khe khe võ đối phương một chưởng, tôi đa dùng một thành công lực, mà ngươi lại võ cho lão ăn mày thổ máu, nếu không cũng chẳng giả vờ giống được như vậy! Triệu Mãnh, bộ chưởng pháp này ngươi nhất định phải nắm chắc cơ hội giành lấy, tới khi đó thêm vào Kim Chung Tráo của ngươi, thì thiên hạ không ai đánh thắng được ngươi nữa rồi!”

Mọi người đều giật mình nhìn Hiên Viên Hoảng, bọn họ không sao ngờ được Hiên Viên Hoảng lại ước hẹn cùng Bắc Hải Thần Quân chỉ dùng một thành chưởng lực, trong lúc đó nếu như Bắc Hải Thần Quân chỉ hạ thủ hơi một hơn một chút, Hiên Viên Hoảng chết là cái chắc.

Phương Thất không khỏi thầm thở dài.

Triệu Mãnh vui mừng: “Thật ư? Vậy chưởng pháp văn bối học!”

Bắc Hải Thần Quân hừ lạnh: “Không phải ngươi coi thường công phu của bản thần quân sao?”

Triệu Mãnh cười hì hì: “Văn bối nói là kiếm pháp kìa, đâu nói chưởng pháp, chưởng pháp văn bối nhất định phải học.”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng nói: “Bằng vào tư chất của ngươi, sợ rằng bộ chưởng pháp này mười năm ngươi cũng không học xong!”

Triệu Mãnh cười hăng hắc nói: “Văn bối dù sao cũng chẳng có việc gì làm, dù là học hai mươi năm, văn bối cũng theo người học!”

Bắc Hải Thần Quân lạnh lùng quay đầu đi, đối với tên Triệu Mãnh rất lỗ mãng thậm chí rất ngốc này, ông tựa hồ có chút tình cảm rất kỳ quái, giống như thế nào cũng không ghét nổi.

Loại tình cảm này, có phải bắt nguồn từ sự cô độc sâu trong nội tâm của ông ta? Có phải ông ta cũng muốn có người cãi vã, chọc ông ta nổi giận? Điều này so với một mình ở trên hoang đảo cả ngày ngày ra nhìn đại hải tốt hơn một chút chăng?

Dưới vẻ ngoài lạnh lùng cô độc của ông ta, rốt cuộc ẩn sâu bao nhiêu trái tim cô độc?

Hiên Viên Hoảng cười, ông biết chuyện này thế là thành rồi, nếu như trên đời còn có một người có thể hiểu được Bắc Hải Thần Quân, sợ rằng cũng chỉ có ông ta thôi.

Nhưng vì sao ông ta lại làm như vậy? Vì sao lại tác thành chuyện này? Có phải sợ rằng lão quái vật bề ngoài lạnh lùng này vạn nhất cô đơn một mình chết đi, thì ngay cả một người biết chuyện cũng không có.

Hiên Viên Hoảng nhìn Phương Thất, thầm thở dài, hỏi: “Tiểu huynh đệ có dự tính gì?”

Phương Thất trầm mặc hồi lâu, buồn bã nói: “Nếu như cứu công và Độc Cô tiền bối không phản đối, văn bối muốn mang linh cữu của nàng và tro cốt của đại ca về quê, đem Ngọc Mai chôn dưới đỉnh Triều Dương, dựng một tòa Phật đường nhỏ ngoài chùa Trúc Lâm cho đại ca...” Phương Thất nói rồi, đột nhiên cúi đầu xuống nước mắt chan chứa nghẹn giọng không nói được, hồi lâu mới hỏi: “Không biết hai vị tiền bối có đồng ý không?”

Hiên Viên Hoảng buồn buồn, Bắc Hải Thần Quân im lặng, Du Mộng Điệp ngẩng ra nhìn Phương Thất, trong mắt đầy sâu bi mông lung... Gió thu dịu hiu, lá vàng đã lặng lẽ rơi xuống.

Nơi đây là tòa thành nhỏ phía tây đại mạc, mùa thu tựa hồ cũng tới đặc biệt sớm.

Đã tới thời khắc chia tay.

Cả đời con người, luôn có thời khắc ly biệt, mà lúc ly biệt lại luôn làm cho người ta thương cảm.

Đó là bởi vì, chân trời xa xăm, đời người hiểm nguy, lúc này chia tay, nhưng lại không biết khi nào có thể gặp lại, không ai có thể biết được.

Có lẽ, có khi nhìn như là chia tay ngắn ngủi, nhưng lại là vĩnh viễn biệt ly.

Biệt ly, biệt ly, luôn là bi thương nhất của đời người, là thời khắc sầu khổ nhất, dễ rơi nước mắt nhất.

“Bất vi biệt ly tràng dĩ đoạn, lệ ngân dã mãn cự sam thanh.” Hai câu ngắn ngủi này tả hết thống khổ và u buồn khi biệt ly.

Mái tóc trắng của Hiên Viên Hoảng phát phơ trong gió thu, Triệu Mãnh siết chặt tay ông, hồi lâu không muốn rời, hai hàng lệ đục ngầu đã rơi xuống, thời khắc này, tình cảnh này, còn có thể nói gì được nữa.

Hiên Viên Hoảng cười khà khà, chỉ nhẹ nhàng nói hai chữ: “Đi đi.”

Triệu Mãnh nghẹn ngào gật đầu, hai bàn tay lớn lau nước mắt, sải bước chân đuổi theo Bắc Hải Thần Quân.

Thân ảnh Bắc Hải Thần Quân đã rời xa, Hiên Viên Hoảng cười lớn nói: “Lão quái vật, ở cái đảo rách của người đời lão ăn mày nhé, sẽ có một ngày lão ăn mày sẽ tới quệt miệng uống rượu!”

Từ xa truyền lại tiếng cười lạnh lùng của Bắc Hải Thần quân, rõ ràng như ở bên tai: “Lão ăn mày, rảnh rồi thì đến, bản thân quân nhất định cho ngươi rượu để uống!”

Hiên Viên Hoảng cười ha hả.

Khuôn mặt xấu xí của Xà Thiên Tàn đầy buồn bã, Hiên Viên Hoảng vỗ vai y nói: “Đi đi!”

Xà Thiên Tàn lặng lẽ gật đầu nói: “Lão tiền bối bảo trọng!”

Hiên Viên Hoảng mỉm cười gật đầu.

Xà Thiên Tàn thương cảm nhìn Phương Thất nói: “Đường đi xa xăm, Phương huynh đệ bảo trọng! Khi nào rảnh rồi, tới Bách Độc cốc ở Miêu Cương, thăm tên phế vật ta và Ba Ngõa huynh.”

Phương Thất gật đầu, mỉm cười nói: “Xà huynh và Ba Ngõa huynh cũng bảo trọng! Phương Thất rảnh rồi nhất định sẽ tới thăm hai người, nếu Xà huynh và Ba Ngõa huynh ở Bách Độc cốc thấy phiền muộn, cũng tới Thần Long Sơn Trang, huynh đệ mời hai vị lão ca uống rượu!”

Xà Thiên Tàn cười ha hả: “Được! Được! Nhất định! Nhất định!”

Bách Độc Lão Nhân dẫn Bách Độc Đồng Tử và Xà Thiên Tàn lướt đi.

Du Mộng Điệp đứng ở bên cạnh, nước mắt lặng lẽ chảy xuống đã lâu, thuận theo gò má xinh đẹp của nàng không ngừng chảy ra ướt đầm cả y phục, ướt đầm cả trái tim nàng.

Phương Thất im lặng nhìn nàng, lúc này đây, y còn có thể nói gì?

Hiên Viên Hoảng trầm thờ dài, chậm rãi đi về phía trước mấy bước.

Du Mộng Điệp nước mắt mờ lung nhìn Phương Thất, nghẹn ngào nói: “Huynh... huynh vì sao nói lời không giữ lời?”

Phương Thất im lặng không đáp.

Du Mộng Điệp nước mắt chan hòa: “Huynh đã nói, đời chuyện bên này xong rồi, huynh sẽ dẫn muội tới đỉnh Triều Phong ngắm mặt trời mọc, chẳng lẽ huynh đã quên rồi?”

Phương Thất không biết đáp lại thế nào, chỉ đành im lặng.

Du Mộng Điệp lớn tiếng nói: “Huynh nói đi! Nói đi! Nói đi! Vì sao huynh không nói!”

Phương Thất thờ dài nói: “Đợi ta trở về an bài xong, ta nhất định sẽ tới Thái Hồ gặp muội, có được không?”

Du Mộng Điệp hỏi: “Thật chứ?”

Phương Thất trầm mặc hồi lâu rồi gật đầu.

Du Mộng Điệp lớn tiếng nói: “Huynh lừa muối! Muối không tin! Vì sao huynh phải lừa muối! Huynh không được lừa muối!”

Phương Thất ngửa mặt lên nhìn bầu trời, chỉ có một bầy nhạn giương cánh bay về phía nam, tiếng kêu thê thảm và đau thương, Phương Thất chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn Du Mộng Điệp hồi lâu nói: “Ta không lừa muối, thật đó, ta nhất định sẽ tới.”

Du Mộng Điệp chun mũi nói: “Thật nhé?”

Phương Thất nói: “Thật!”

Du Mộng Điệp chậm chậm gật đầu nói: “Thất ca, muối đi đây.”

Phương Thất im lặng gật đầu.

Hiên Viên Hoảng quay người lại mỉm cười nói: “Đưa tiền ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, tiểu huynh đệ hãy bảo trọng.”

Phương Thất hỏi: “Lão tiền bối muốn đi đâu?”

Hiên Viên Hoảng cười, bình thản nói: “Lão ăn mày đưa Du nha đầu về Thái Hồ trước, sau đó...” Ông trầm ngâm hồi lâu nói: “Sau đó thì chưa chắc được.”

Phương Thất nói: “Lão tiền bối hành tung bất định, nếu như tới gần Thần Long Sơn Trang, nhất định phải tới thăm văn bối.”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Ta nhất định.”

Phương Thất nói: “Lão tiền bối bảo trọng!”

Hiên Viên Hoảng gật đầu nói: “Nhớ đấy, chuyện người đồng ý với Du nha đầu, tuyệt không thể thất hứa!”

Phương Thất âm thầm hồi lâu rồi lặng lẽ gật đầu.

Hiên Viên Hoảng cười lớn, kéo tay Du Mộng Điệp nói: “Chúng ta đi.”

Du Mộng Điệp quay đầu lại, hai hàng lệ nóng cuộn cuộn chạy ra, bị Hiên Viên Hoảng kéo đi ngày càng xa, đột nhiên lớn tiếng nói: “Thất ca! Nếu như huynh không tới, muối sẽ hận huynh cả đời!”

Phương Thất ngây ngốc nhìn con đường cổ, nhìn Hiên Viên Hoảng và Du Mộng Điệp xa dần, Du Mộng Điệp còn không ngừng quay đầu lại, trong miệng hình như còn kêu gì đó, thân ảnh ngày càng nhỏ, dần dần biến thành hai cái bóng mờ mờ, cuối cùng biến mất hút. Trong mắt y đột nhiên cũng có ánh lệ lay động, khung cảnh trước mắt trở nên mơ hồ.

Chuyện y đồng ý, thực sự có làm được không? Ngay cả bản thân y cũng không biết.

Chuyện của ngày mai, có ai mà nói rõ được?

Có thể, y sẽ rất mau tới Thái Hồ, có thể vĩnh viễn sẽ không đi, có thể... có thể... tất cả cũng chỉ là có thể

Phương Thất trầm mặc hồi lâu, cuối cùng chậm chậm quay đầu lại, nhìn xe ngựa của mình, vẫn là con ngựa già kéo mình trở về từ tháp Liễu Trần, vẫn là cỗ xe đó, bên trong khoang xe chở cỗ quan tài đen xì và tro cốt của Liễu Trần.

Phương Thất nhẹ nhàng vuốt ve con ngựa già, ngồi lên cang xe, cỗ xe cộc cạch chuyển bánh, giống như đang im lặng gửi lời từ biệt, từ biệt tòa thành nhỏ này, từ biệt những cổ nhân, từ biệt một đoạn quá khứ.

Con ngựa già lặng lẽ kéo xe, đi xa dần, rồi từ từ biến mất trên con đường cát vàng mênh mông.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-mac-lang-tu-dao>